

Truyện

Tác giả cũng đến cướp nữ chủ

Tác giả: Yên Du Chiết

Edit: Xiao Yun

Tác giả cũng đến cướp nữ chủ

Tác giả: Yếu Dư Chiết.

Ebook tạo bởi: EbookTruyen.VN

Giới thiệu:

[Tác giả Yếu Dư Chiết. -- Thể loại: Bách Hợp, Xuyên Không, Hài Hước]

Edit: Xian Yun

Văn án:

A Ba vậy mà xuyên qua đến bên trong một đoạn chỉ có đại cương và sườn văn!

Hơn nữa còn xuyên đến trên một người chắc chắn chết!

Vì tranh sủng, phải cùng mấy tên nhóc con đấu trí đấu dũng.

Vì mạng sống, còn phải ôm chặt chân chó lớn của mẹ kế ngạo kiều phúc hắc ác độc kia!

Nhưng mà có thể cùng nữ thần của ta cùng nhau lớn lên, cũng đáng rồi!

Tác giả quân xuyên qua trong sách, không có ngón tay vàng, làm bộ bị treo lên đánh.

Câu chuyện vui vẻ lại còn phải kiên nhẫn quyền rũ đại tổng công! Thân mời các bạn đọc tiếp - wattpad.vn

Mục lục:

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27: roi da thêm nước muối các người được lắm](#)

[Chương 28: dám động lương lương ta làm chết người](#)

[Chương 29: lửa giận nhin một bụng](#)

[Chương 30: trả thù của an lạc thành](#)

[Chương 31: cô đối với lương lương hình như là thật lòng](#)

[Chương 32: tông quân a tông quân a](#)

[Chương 33: các người đây thì giả vờ xong thì chạy khá kích thích
hả](#)

[Chương 34: ta cũng tới giả vờ là bobby.](#)

[Chương 35: cô vốn là ác ma](#)

[Chương 36: an lạc thành bị thương rồi](#)

[Chương 37: chết yếu đó đại nguyên soái cướp thịt của nhóc con](#)

[Chương 38: một giấc tỉnh lại ta ở trong nôi](#)

[Chương 39: phim truyền hình thật không xem uống](#)

Chương 40: an lạc thành thật là một nữ nhân làn điệu
Chương 41: người bị ồ tặc có trời đến thu tử như ta
Chương 42: đến cùng vẫn là một nữ nhân
Chương 43: mờ mắt nói bậy ta thật không có từng phục ai
Chương 44: cô vì sao hiểu thắng như thế
Chương 45: không hiểu khát vọng của các người đối chiến trận
Chương 46: còn biết học dùng mỹ nhân kế
Chương 47: người muốn chơi ta chơi với người a
Chương 48: không sai ta chính là gây chuyện với an lạc thành
Chương 49: lạc thanh viễn đến rồi
Chương 50
Chương 51
Chương 52
Chương 53
Chương 54
Chương 55: tất cả mọi người đều nghĩ như vậy.
Chương 56
Chương 57: bệnh thần kinh đó
Chương 58: ta rất lưu ý sự sống chết của người
Chương 59: ai ya mạc cứu tiểu xấu xa này.
Chương 60: người ở cùng với ta
Chương 61: người nên gọi là an ba tuổi
Chương 62
Chương 63
Chương 64
Chương 65
Chương 66: ai cho người dũng khí
Chương 67: vẫn may vẫn may có kinh không hiểm
Chương 68
Chương 69: tức khóc
Chương 70
Chương 71: mạng người có lúc chính là không đáng tiền như vậy.
Chương 72: có thể thấy cô là thật thương tâm rồi
Chương 73: tình huống của an lạc thành không được tốt
Chương 74
Chương 75: ta có cần thè lưỡi hay không a
Chương 76

[Chương 77](#)

[Chương 78](#)

[Chương 79](#)

[Chương 80: ta phản cho người xem](#)

[Chương 81](#)

[Chương 82](#)

[Chương 83: tỉnh lại sau giấc ngủ dường như đang mơ](#)

[Chương 84: ôi có phải ta nói sai lời gì](#)

[Chương 85: chương cuối thượng](#)

-----oOo-----

Chương 1

Nguồn: EbookTruyen.VN

Ân.. Ở một cái buổi tối trời trong nắng ấm.

A Ba một tay lôi kéo cổ áo, một tay vuốt bàn phím, ngậm chân của bút.

Vắt hết óc nghĩ đại cương.

《 Nửa đời An Lương 》 đoạn văn này, vốn là ở trong một ngày, bởi vì một số nhân tố không thể đối kháng, bắt đắ dĩ chém đứt rồi.

Nhưng mà phát hiện vẫn có không ít độc giả cũ yêu thích Lương Lương, muốn nhìn xem Lương Lương nữa.

A Ba mắt hửng rồi.

Rõ ràng ta cao lãnh hơn, nữ thần hơn.

Khụ..

Văn này cũng nghĩ xong một trận rồi, nhưng vẫn luôn chỉ nghĩ ra mấy cái tình tiết đại khái, chi tiết nhỏ hoàn toàn không có manh mối.

Nói thật, lúc trước khi viết Khuynh Thành Tuyết, không nghĩ tới sẽ viết rộng hơn, thì càng khỏi nói sẽ có chuyện của Lương Lương khi nhỏ.

Chậ.. Nửa đời An Lương.. Lịch ghi chép sự việc lớn..

Ân.. Thời điểm bốn tuổi, bởi vì nạn đói, cửa nát nhà tan, được An Lạc Thành mang đi thu dưỡng..

Mười tuổi ra chiến trường, nhìn thấy Mục Khuynh Tuyết, ân.. Vừa gặp đã thương.

Hả? Nữ thần tốt như vậy, A Ba cũng muốn a, tại sao phải tiện nghi Mục Khuynh Tuyết?

Một mặt lò mờ gãi gãi tóc rối ngổn ngang.

Không nghĩ ra, ai bảo ta viết GL An Mục, tan học người đừng đi.

* * *

Cứu bách tính Thương Lan Thành, bị An Lạc Thành đánh độc..

Đập bàn!

Tức giận nga! An Lạc Thành này, động một chút là đánh Lương Lương nhà ta, không được, không thể để cho cô ** (Edit: Chỗ này tác giả để hai ô vuông, tui k biết dịch sao nên để ** chứ k phải ** theo nghĩa đen nga).

Vỗ đùi!

Để nữ nhi cô là thiếu năng trí tuệ!

Khà khà, ý kiến hay, nhanh ghi xuống.

Huh? Không được, thiếu năng trí tuệ không phải ** rồi sao..

Gạch đi gạch đi.

Ân.. Cô yêu thích ngược đãi Lương Lương nhà ta, vậy.. Aiz! Liên để nữ nhi cô yêu thích Lương Lương nhà ta!

Thế nhưng! Lương Lương không thích nàng, còn muốn thẳng thắn dứt khoát bỏ rơi nàng! Ân, có thể, chuyện này rất mẹ ruột.

Cái kế tiếp là.. Quên đi, trước hết nghĩ nhân vật được rồi.

Đám An gia.. dưỡng nữ.

An Lương.. An Diệc.. An Đạp.. Ân.. An Mộ Hy.. Hy Lạp thật rất sữa chua! Cái quỷ gì..

Thật phiền nha, các người ngoan ngoãn chớ lộn xộn, ta đi lấy bản tự điển đến.

Lão ngũ.. Lão Lục.. Ngô.. Được rồi cái kế tiếp.

Nga! Nhân vật này rất quan trọng, Lão Yêu, An..

Tiền tay lật ra một tờ tự điển..

Tức..

An.. Tức..

Có chút trắng ra a..

Nhưng mà ngược lại cũng chuẩn xác, liền gọi An Khê được rồi.

Khà khà khà.

An a An a, đừng ai oán nhìn ta như thế, chí ít Lương Lương rất thương người a, được rồi, sờ sờ mông, ngoan.

Người có biết hay không, người tên gia hỏa này vẫn là rất quan trọng, bởi vì cái chết của người, mới để cho Lương Lương thất vọng, người là dây dẫn lửa của nàng đi ngược An Lạc Thành nga.

Được rồi được rồi, cái kế tiếp.

Nên đến Lương Lương giết tam tướng đi.

Cốt đinh..

Mẹ cái gà (câu chửi thề như m*ẹ nó), An Lạc Thành, thật là độc ác!

Không được, còn phải từ trên người nữ nhi người bù thêm về, để người xem thử cái gì gọi là mẹ nợ con gái trả, Hừ!

Sau đó là.. Bị Mục Khuynh Tuyết bắt làm tù binh..

Aiz, Tuyết ma ma a Tuyết ma ma, người cũng là chỉ số cảm xúc thấp, Lương Lương săn sóc nhiều tiểu ám công a, người không cần bao nhiêu người đứng xếp hàng chờ muốn đây, hừ, không hiểu được quý trọng!

Sau đó.. Cùng Mục Khuynh Tuyết trở thành quyến thuộc, giúp nàng mang theo oa nhi, như vậy cùng với văn trước tiếp nối rồi, ok.

Được rồi, dần vật nửa ngày này, vẫn là không nghĩ ra chi tiết nhỏ gì..

Không xong rồi, thực sự không chịu đựng được rồi, chậm rãi xoay người ngáp một cái, lên giường nghỉ được rồi.

"Lương Lương.. Ngô.. Lương Lương.."

"Lương Lương.. Hôn.."

"Mộc mộc mộc.."

Ngô..

* * *

"Ồ ó o - -"

"Ồ ó o ò ó o - -"

"Mẹ cái gà a, nhà ai nuôi gà! Sáng sớm, làm phiền chết rồi!" Nằm lên gối dưới thân giận giận.

"Người còn dám kêu một tiếng, A Ba liền đem người nướng lên ăn!" Ngã đầu ngủ tiếp.

"Ồ - -"

Vụt ngồi dậy, con mắt trợn lên tựa như mảnh đạn, nhìn chăm chăm trước mặt.

"A? Nằm mơ rồi?"

Trái phải liếc nhìn, gia cụ trong phòng.. Đây là.. gỗ đàn hương sao? Cũng nặng lắm..

Ôm lấy ghế gỗ bên giường quan sát tỉ mỉ.

Oa nga.. Chạm trở hoa văn này thật là tinh xảo a..

Xuyên thấu qua điêu khắc của ghế hướng về trong phòng đánh giá, ở giữa một cái bàn tròn, một bộ dụng cụ uống trà, ba cái ghế gỗ, một bên còn có một cái tủ sách, trên bàn chĩnh tề bày ra sách cổ, trên giá bút còn mang theo đủ loại bút lông.

"Má ơi.. Đây nằm mơ là nước nào a.."

Gian nhà này so với phòng cho thuê mình ở gấp mấy lần, quả nhiên là muốn phát tài muốn điên rồi?

"Ồ.. Thật tốt..". Vuốt gỗ đàn hương của đầu giường, "Coi như là mộng, cũng thỏa mãn."

Lau lau nước bọt, ngã đầu ngủ tiếp.

Hôm nay còn phải đem chi tiết nhỏ của văn mới nặn ra a, thật buồn bực a!

Trở mình, lặng lẽ mở mắt.

Hả? Fu*ck? Không đúng a, trước mắt cảnh vật này hoàn toàn không biến hóa a!

Còn đang trong mộng?

Không nên đâu..

"Ồ ó o - -"

Gà gáy?

Mặt manh..

Ngây.. Người.. Như.. Gà..

"Mẹ nó cái quỷ gì đây!" Vụt một cái nhảy đến trên đất, dùng sức dậm chân, đúng là đạp ở trên đất a.

"Đợi đã đợi đã.. Để ta từ từ.. Không.. Không.." Ngồi trở lại trên giường nháy mắt

Tốt xấu gì A Ba cũng là tiểu tác giả, các loại văn hiếm có cũng xem qua không ít, cũng không phải bảo thủ như vậy.

Bảo thủ?

Ừ, thế giới rộng lớn không gì không có, tình huống như thế, nếu như không phải nằm mơ..

Chờ chút, trước tiên bấm chính mình một cái!

Aiz? Tay của ta.. Làm sao.. co lại rồi?

Mặc kệ, trước tiên bấm, bấm.. Bấm mặt!

Không được, A Ba phải dựa vào khuôn mặt này sống.

Bấm chân, đùi!

Không được.. A Ba sợ đau..

Cánh tay cánh tay, cánh tay có thể!

Tuốt tuốt ống tay áo.

Ồ? Cánh tay nhỏ này trắng trẻo non nớt, thật trơn nha..

* * *

"Kẹt kẹt.." Cửa bị đẩy ra.

"Tỉnh rồi?" Người đến trong thanh âm lộ ra một tia mừng rỡ, bước nhanh đi tới bên giường.

"Người đây là.." Nhíu lại lông mày nhỏ nhìn A Ba bấm cánh tay của chính mình..

Mẹ.. Nó.. Rất.. Mạnh.. A..

Con mắt không lớn, cũng rất có thần, cười lên như trăng non, cong cong.

Lông mi thật dài vệt sáng vệt sáng.

Cái mũi tinh xảo, bờ môi trắng mịn..

Cười lên còn có một lúm đồng tiền nhỏ!

Da thịt trắng nõn, trơn bóng trong suốt.

Tóc chính tề tỏa sáng đen thui buộc lên, còn ghim một trâm ngọc.

Trường bào màu lam nhạt, giày nhỏ da hươu màu bạc.

Đang khom người, nghiêng đầu nhìn chăm chăm ta.

"Oa.." Một tiếng thán phục, oa nhi này nhìn qua cũng không qua dáng dấp bảy, tám tuổi đâu.

Làm sao có thể có người khi còn bé thì vóc dáng tinh xảo như thế! A Ba đều tự ti mặc cảm rồi.

Hả? Kỳ quái.. Làm sao càng xem càng cảm thấy có một loại cảm giác quen thuộc?

"Nhanh nằm yên, đại phu nói người phải tĩnh dưỡng" Tiểu oa nhi này nâng tay của A Ba đem A Ba đỡ lên giường nằm xuống, còn chu đáo đắp kín mền..

A Ba nóng, nhưng A Ba không nói.

"Đừng lộn xộn nữa."

"Aiz, ta không động." Người đánh chết A Ba A Ba cũng không động.

Âm nhỏ giọng này, thật là ôn nhu nha, mềm mại, nhu nhu, lại nói hai câu nghe thử xem a!

Nói đạo lý, nếu như mộng này, A Ba cả đời cũng không muốn tỉnh lại, cứ như vậy kiên cường, không phục kìm nén.

"Có còn nơi nào không thoải mái hay không? Tiểu Uy họ cũng không phải cố ý muốn đẩy người xuống nước, người cũng đừng ghi hận họ."

"Ờ, ta không hận, bản thân ta nhảy xuống nước."

"Cái gì?"

"Nga không phải.. Ý của ta là.. Tai nạn.. Là tai nạn.."

Chờ chút? A Ba bị người đẩy xuống nước? Cái cháu con rùa nào làm ra chuyện tốt? Không ghi hận? Không ghi hận thì có quỷ!

"Này, ăn trước ít đồ đi, một chút thuốc thì sắc xong rồi."

Ân ân ân ân ân! Tiểu loli nhanh cho ăn ta!

Tiểu loli bưng bát, thổi nhẹ, cả bát đồng thời đưa tới trước mặt của ta.

Ta..

Huh? Cháo trắng a? Đây là Hựu bảo bảo yêu nhất, nhưng A Ba là động vật ăn thịt a..

Bĩu môi.

"..."

Nhéch miệng đọt đút.

Tiểu loli này nhìn qua thật dễ nói chuyện, hẳn là sẽ không từ chối ta đâu.

Tiểu loli nhú nhú mày, "Muốn ta đút ngươi sao?"

Đây không phí lời à..

Nháy đôi mắt to xinh đẹp nghi hoặc nhìn ta.

Một mặt bắt đắ dĩ hé miệng cười cười, múc một muỗng cháo, thổi nhẹ, đưa tới trước mặt của ta.

"Ân."

"..."

Một cái nuốt vào, chép miệng một cái, ần! Cháo tiểu loli đút thật ngon!

"Lương nhi." Ngoài phòng một tràng tiếng gõ cửa.

Lương nhi? Cái tên thật quen thuộc a!

"Sư phụ, ngài đến xem tiểu Khê sao?"

"Ân, ta mới vừa đi nhà bếp nhìn thấy cái này, tiện đường lấy tới."
Đem chén thuốc trong tay đưa cho tiểu loli.

"Cảm tạ sư phụ."

"Ân."

A Ba trơ mắt nhìn nữ nhân này sờ sờ đầu của tiểu loli.. Rầm rì, A Ba mắt húng rồ.

"Tiểu Khê khá hơn chút nào không?"

Thừa dịp nữ nhân kia đi tới, cẩn thận liếc nhìn, ần.. Cao to khỏe mạnh? Nhìn ra có một mét bảy mươi lăm a! Ân.. Lốp da màu đồng cổ, ần.. Hơi chút thô ráp..

Chà chà chà, đây đâu là da của nữ nhân a, hứ.

Dáng dấp thì..

Chà.. bình thường..

Cùng A Ba so ra có thể kém xa.

Hả? Đúng rồi, nàng vừa rồi gọi ta cái gì?

Tiểu Khê?

Danh tự này nghe tới cũng có chút quen tai a

Đợi đã.. Vuốt vuốt..

Lương nhi.. Sư phụ.. tiểu Khê.. Còn có cái gì vừa rồi kia.. Tiểu Uy?

Sẽ.. không chứ..

Nhìn chăm chăm nữ nhân trước mặt vuốt cái trán A Ba.

"Cổ Điển?"

Hai người một mặt kinh ngạc.

"Tiểu Khê ngươi sao có thể gọi thẳng tục danh của sư phụ!"

Mẹ ơi..

A Ba.. A Ba.. Xuyên thư rồi?

Xuyên đến trong sách của chính mình! ahihi fuc*k! Lần này kiếm bộ rồi a a a a!

Tiểu loli trước mặt này chính là.. Lương Lương a!

A Ba phải lạy liếm, quỳ liếm quỳ liếm quỳ liếm!

Lương Lương.. Lương Lương của ta!

Thấy hai người này một mặt vẻ mặt dọa sợ, không gọi, ta không
không chế được chính ta a!

Lương Lương..

Cầm lấy ống tay áo của Lương Lương, một vẻ mặt hám gái.

"Hút hút.." Hút hút ngậm nước.

Khuôn mặt nhỏ bé thật mềm a.. Đâm đến đàn hồi đàn hồi.

Aiz người đừng trốn a, để cho ta đâm một hồi nữa mà!

"Tiểu Khê, người.. Làm sao vậy?"

"Ta không sao a.." Môi trắng mịn, hôn lên cảm giác nhất định rất tốt.

Đừng nhúc nhích, đừng nhúc nhích đừng nhúc nhích ngao..

Hả? Đợi đã..

Nàng gọi ta cái gì cái gì..

Tiểu.. Khê?

Vậy ta là.. An.. Khê?

Excuse.. a?

Hết chương 1

-----oOo-----

Chương 2

Nguồn: EbookTruyen.VN

An Khê..

An Khê..

Ta lại là An Khê!

Chờ chút! Không đúng! Không đúng không đúng, nhất định là chỗ nào xảy ra vấn đề rồi!

Xuyên qua ta có thể chấp nhận, xuyên sách ta cũng rất vui vẻ, thế nhưng!

An Khê! Ta không phục!

Người để ta xuyên thành An Quyết, ta coi như là thiếu năng trí tuệ ta đều cao hứng a! An Quyết là thân phận gì?

Nữ nhi ruột của An Lạc Thành a, đó là cục cưng quý giá nằm ở trong lòng bàn tay a!

An Khê là cái gì!

Dưỡng nữ không được sủng ái nhất! Là kẻ xui xẻo bị An Lạc Thành lão nhân kia xem là cọc gỗ thường treo lên đánh a! Máu chó nhất chính là!

Nàng chết rồi! Nàng chết rồi nàng chết rồi nàng con mẹ nó chết rồi a! Phát điên!

Mẹ cái gà nga, A Ba tức giận gan đều đau rồi.

"Tiểu Khê, người không sao chứ? Người làm sao luôn ôm bụng?
Không thoải mái sao?"

"Đây là gan!" A Ba nổi giận.

Ai ya ai ya, grừ đến Lương Lương ta rồi!

"Kỳ quái, người hôm nay làm sao là lạ?" Lương Lương nhíu lại lông mày nhỏ, hơi bĩu môi, vẻ mặt vô cùng nghi hoặc, vươn tay nhỏ kề sát ở cái trán A Ba!

Nàng.. sờ ta?

Huyết chiến long thần, thần cổ nala hắc ám, chiến binh balala.

Lương Lương sờ ta a! Ha ha ha ha ha! Nàng chủ động sờ ta a!

Tay nhỏ này, nóng hổi, thật thật.. này đừng đi, ấn lấy!

Giơ tay đem móng vuốt nhỏ của Lương Lương nhấn ở trên ót mình.

"Tiểu.. tiểu Khê.." Hơi trợn to hai mắt nhìn chằm chằm A Ba.

Chẳng lẽ bị dung mạo tuyệt mỹ của A Ba hút.. A không đúng a, bộ dáng vẻ quỷ này hình như là bị dọa rồi a..

Vậy nếu không.. Rụt rè một chút được rồi.. Đem Lương Lương dọa chạy thì không tốt rồi.

"Ai ya, ta vừa rồi đầu có chút đau, nhưng mà rất kỳ quái, người vừa sờ thì không đau rồi" Ân hừ, A Ba tốt xấu gì người hai mươi mấy tuổi rồi, đối phó tiểu nha đầu bảy, tám tuổi vẫn là không thành vấn đề.

"Nga, vậy bây giờ khá hơn chút nào không?"

Cái tên này ngược lại chân thực, ta đều buông tay ra, nàng còn không đem tay lấy đi.

Thật sự dễ gạt, a không, thật thiện lương a..

"Nè, trước tiên đem thuốc uống đi, cơ thể ngươi vốn là suy nhược, lại nhiễm phong hàn, cần phải cố gắng an dưỡng."

"Thuốc?" Ọe.. Đây là đồ vật quý gì.. Thật là khó ngữi..

Bóp mũi lại một mặt ghét bỏ, tại sao ta không ở bên trong văn viết loại thuốc viên thuốc con nhộng chứ!

Tiếp nhận chén thuốc, nhìn chăm chăm được chất đen thùi kia.

"Nga.. Được rồi.. Ồ? Ngươi ở đây làm sao đỏ hồng hồng?" Kề sát tới lỗ tai của ta liếc nhìn.

Vãi thiệt! Khoảng cách gần! Ta đều cảm giác được hô hấp của nàng!

Nhiệt khí thổi ra trong mũi.. Nguy rồi nguy rồi! Hiện tại phỏng chừng cả khuôn mặt ta đều là đỏ hồng hồng rồi..

"Có phải là khi rơi xuống nước đụng phải, ta đi lấy thuốc cao." Nói qua, vội vàng chạy ra phòng.

"Oa nga.. Nàng thật quan tâm ta nha.." Nhìn chăm chăm bóng lưng chạy xa của tiểu Lương Lương, cảm giác hạnh phúc không tên.

Ân.. An Khê cũng tốt vô cùng? Ít nhất Lương Lương rất sủng nàng!

Sủng nàng.. Có tác dụng chó gì nha, còn không phải chết rồi! Lại không ở chung với Lương Lương, còn chết không hiểu ra sao?

Chết như thế nào..

Sẽ không phải.. Là bị An Lạc Thành đánh chết chứ..

Tưởng tượng như vậy.. Ngược lại vẫn thật sự có khả năng..

Không tên run lên một cái..

Nói đến không hiểu ra sao..

Ta vì sao lại xuyên đến trong một quyển sách chỉ có đại cương?

Cũng không biết từ đâu bắt tay a!

Nhưng mà quyển sách này ngược lại cũng có chút ý nghĩa a, nói là sách, lại càng giống như là một thế giới song song, hết thảy đều có vận hành thứ tự.

Ôi? Ta có thể đem những việc này ghi chép xuống a! Đợi trở về lại viết đến trong văn!

Làm sao trở lại? Không lo lắng, có thể tới là có thể trở lại, xe tới trước núi tất có đường mà.

Hiện tại nên lo lắng là..

Ta là lúc nào chết?

Còn có thể cứu lại một chút xíu hay không..

"Nga, đúng rồi! Gương.. Gương.."

Bốn phía tìm kiếm, có rồi!

Ba bước cũng hai bước chạy đến trước gương đồng soi soi.

Ta.. Mẹ.. Nó..

An Khê.. Dung nhan của người cùng A Ba hoàn mỹ chênh lệch mười vạn tám ngàn dặm a!

Người như vậy.. Đừng nói An Lạc Thành muốn đánh chết người, A Ba cũng muốn đánh chết người a!

Môi hồng răng trắng, tướng mạo đến đoan đoan chính chính. Nói xấu cũng không xấu, nhưng mà ném tới trong đồng người nhất định không ai nhận ra được. Mũi là mũi con mắt là con mắt, một chút đặc sắc đều không có, đặc sắc a!

Người xem Lương Lương ta mắt to tràn đầy thần vận kia, thì giống như biết nói chuyện! Một cái miệng nhỏ hơi dô lên kia khiến người ta vừa nhìn đã muốn gặm! Còn có lông mày nhỏ kia, vừa nhíu lên, cũng làm người ta đau lòng muốn đi vuốt lên đó! Người.. Người nhìn lại người một chút!

Ờ? Sợi tóc này thật thú vị, trên đỉnh đầu còn có nhăn nhúm nhỏ, nga, búi tóc.

Đưa tay dâm dâm, khà khà, chơi vui.

"Bốp." một tiếng..

Này này này? Dây buộc đứt rồi?

Nhìn chính mình tóc tai bù xù trong gương.. Một giây trở thành kẻ điên a! Sợi tóc này dài như vậy.. Luống cuống tay chân kéo lấy một đầu tóc dài khoác vai..

Làm sao.. Làm sao, ta không biết chải đầu a! A Ba trước đó là tóc ngắn a!

An Khê con người này, ta đúng là chịu thua rồi!

Chỉ vào chính mình trong gương quở trách ghét bỏ.. Nhất định giống

như người bị bệnh thần kinh..

"Ôi.." Cúi đầu ủ rũ ngồi ở bên cạnh bàn.

Trạng thái bây giờ là cái gì?

Dựa theo nội dung vở kịch phát triển.. Yên lặng.. Chờ chết?

Không được.. A Ba không phục a.. Không phục a!

Đợi đã.. Trước hết để ta nghĩ xem An Khê là thời điểm nào chết..

Đảo quanh đầy đất, da đầu đều phải quấy phá rồi..

Mẹ kiếp thiếu năng trí tuệ a, hình như không giả thiết nàng mấy tuổi chết a..

Ân.. Không đúng, bên trong một chương cuối cùng của rộng hơn, Lương Lương ở Thương Lan Thành cứu Lục thẩm họ, lúc trở lại, An Khê hình như còn sống.

Khi đó Lương Lương chắc là mười lăm mười sáu tuổi chứ?

Cúi đầu nhìn thân thể của chính mình..

An Khê là dưỡng nữ nhỏ nhất, so với Lương Lương nhỏ hơn một tuổi, vậy ít nhất trước 15 tuổi, ta sẽ không chết!

Ân.. Cũng chính là nói, còn có bảy, tám năm tháng ngày an ổn?

Vậy ta bảy, tám năm này, cả ngày cùng Lương Lương dính chung một chỗ được rồi.

Đếm trên đầu ngón tay tính toán một chút, cũng có mấy ngàn ngày đêm, cứ tính toán như thế, cũng không thiệt thòi đâu!

Ờ? Không đúng.. Nếu biết rõ An Khê sẽ bị An Lạc Thành đánh chết..
Vậy ta nên thay đổi kết quả này a!

Trong tiểu thuyết nhiều chuyện nghịch thiên cải mệnh như vậy, ta
cũng có thể a!

An Lạc Thành không lọt mắt An Khê, quá nửa là giả thiết tính cách
của nàng, quá mềm yếu, quá nhu nhược, không có năng lực gì, còn
là một con ghẻ.. Ân..

Hả? Lại nói Lương Lương thích loại hình gì? Mục Khuynh Tuyết bá
khí độc đoán?

Đột nhiên vỗ trán một cái, lại thiếu năng trí tuệ rồi!

Lương Lương bây giờ còn là tiểu hài tử, chắc là còn không có gặp
Mục Khuynh Tuyết, vậy ta làm gì còn muốn đem nàng chấp tay Mục
Khuynh Tuyết đây!

A Ba tha thiết ước mơ tiểu ấm công.. Khụ.. A Ba không phải thụ a a!
Chỉ là yêu thích Lương Lương đơn thuần mà! Hứ.

Oa nga, đột nhiên cảm giác thân phận này thật là tươi đẹp.

Ta yêu An Khê, An Khê khiến cho ta vui sướng!

Ân, bước thứ nhất như vậy ta trước tiên.. Câu dẫn Lương Lương!

Phi phi phi, không đúng, không thể nói là câu dẫn..

Ày, Lương Lương vốn là đối với An Khê rất tốt, ta chỉ cần làm tốt An
Khê là được rồi chứ?

Ân.. Nếu như An Khê đánh không đánh trả mắng không mắng lại,
mẹ nó.. Đây không phải là thiếu năng trí tuệ à..

Không được, Lương Lương đánh ta không đánh lại, Lương Lương

mắng ta không mắng lại, như vậy mới đúng!

Nga đúng rồi, còn phải rụt rè, phải khống chế chính mình, cũng không thể dọa Lương Lương.

Ân.. Còn có cái gì đây..

"Tiểu Khê."

"Ơ!"

Ngao.. Phải rụt rè!

"Khụ.. ân." Vênh lên tay hoa, ném chút mị nhãn.

Lương Lương người.. Quỷ chết này! Làm sao luôn một bộ vẻ mặt bị dọa dẫm phát sợ a, ta đều rụt rè rồi!

"Người làm sao.. Lại chạy đến trên đất rồi, còn có người đầu tóc này làm sao tản ra rồi?"

Gia hỏa này đi một bước lùi hai bước, rõ ràng cho thấy đánh bạo di chuyển tới, không được không được, phải rụt rè, thật sự không thể lại dọa nàng!

"Ân.. Ta khát nước, muốn uống chút nước, liền xuống. Nga, tóc a, đồ vật này hư rồi." Đem cột tóc đứt đi cầm ở trong tay quơ quơ.

Không đúng, An Khê chắc sẽ không trực tiếp như vậy nói rõ vấn đề đâu, còn có lúc nàng nói chuyện hằn là một bộ dáng vẻ nhát gan mới đúng.

Nói lại!

"Ta cái này.. Vật này.. Ngô.. Hư.. Hư rồi.." Nháy mắt mấy cái, méo miệng.

Người hơn hai mươi tuổi.. Lại hướng về phía một tiểu loli tám tuổi bán manh..

"Hư rồi?" Quả nhiên như vậy Lương Lương khá là có thể chấp nhận, nhận lấy cột tóc liếc nhìn.

"Ngô.. Ta trước tiên giúp người lấy cột tóc tốt được chứ."

Nga grừ grừ, lại bị Lương Lương đỡ trở về giường!

Gia hỏa này, cẩn thận từng li từng tí một gom lấy tóc của A Ba, động tác mềm nhẹ, còn thỉnh thoảng nghiêng đầu nhìn ta, thực sự là đáng yêu.

Ân.. Lớn như vậy xưa nay cũng không để tóc quá dài, vẫn là lần đầu tiên trải nghiệm cảm giác có người giúp ta cột tóc đó!

"Được rồi." Tay nhỏ mềm mại khoát lên bả vai của ta, hài lòng nhìn kiệt tác của nàng.

A Ba giờ tay sờ sờ, hắc, búi.. tóc nhỏ.

Quay đầu lại nhìn lên, a ha..

Lương Lương nàng lại.. Dem cột tóc trên đầu chính mình tháo xuống cột trên đầu ta?

A Ba đều phải cảm động khóc rồi, gia hỏa này làm sao.. Như thế.. Khiến người ta muốn hôn một cái chứ!

"Nga đúng rồi, người nơi này có đau hay không?" Ngón tay út vuốt lỗ tay của A Ba.

Đầu đã tiến tới, khuôn mặt nhỏ bé mập mập trắng trẻo gần trong gang tấc..

Ừng ực..

Chẹp chẹp chẹp chẹp..

Trắng mịn trắng mịn, gò má vô cùng thịt, A Ba vểnh lên môi là có thể đụng phải rồi!

Tê.. Tê..

Không được.. Không thể dọa nàng, khắc chế.. Khắc chế.. Ngày sau còn dài..

Cầm chặt lấy đầu gối, cố nén hanh hỏa trong cơ thể, khắc chế kích động hôn qua..

"Phù.. phù.."

A a a! Người tiểu yêu tinh giày vò người, người đừng quay về cái cổ ta thôi hơi a! Chỗ kia rất miễn cảm có được hay không!

Không được.. Ta phải khống chế chính mình..

Khống chế..

Mẹ nó người còn thôi!

Giận vồ đùi.

"Ta khống chế không được khống chế không được!"

"Ai ya ai ya.."

Phía sau một trận tiếng va chạm cọc gỗ..

Quay đầu nhìn lên!

Lương Lương lại bị A Ba dọa đến lùi về sau, đụng ngã lăn ghé gối

không nói, còn ngã đến dưới đáy bàn?

"Lương Lương!" A Ba một tiếng kêu sợ hãi thì vọt tới!

"Lương Lương người không sao chứ? Té trúng chỗ nào rồi? Nhanh để A.. Ta xem một chút!"

"Không không.. Không sao.." Lắc đầu xoa tay trốn về sau.

"VẬY NGƯỜI.. TRƯỚC TIÊN TỪ DƯỚI ĐÁY BÀN ĐI RA ĐI.."

"Nga.. nga.." Xoa đầu từ dưới đáy bàn chui ra..

Căn bản không dám cùng A Ba nhìn nhau..

Xong rồi, lần này là thật sự dọa rồi..

"Lương.."

"Người kêu ta.. Cái gì?" Một mặt mờ mịt nhìn.

"Lương.. Ạch.. Không đúng.."

"Người nên gọi ta tỷ tỷ, không thể không lễ phép như thế" Vẻ mặt nghiêm túc giảng đạo lý với ta..

"Ta.." Tuy người là Lương Lương.. Nhưng người bây giờ còn là một con nhóc! A Ba đầu gì cũng là người trưởng thành rồi hai mươi mấy tuổi rồi a, gọi người tỷ tỷ?

Người cũng thật là dám nói a!

"Tỷ tỷ." Mềm mềm dẻo dẻo kêu một tiếng, ân, tiểu Lương Lương lập tức mặt mày hớn hở, vui đến tựa như đóa hoa.

Đáng giá!

Hết chương 2

-----oOo-----

Chương 3

Nguồn: EbookTruyen.VN

A Ba một mình, gối lên cánh tay, nằm ở trên giường, nhìn chăm chăm đỉnh nhà, lắng lắng tự hỏi nhân sinh.

Lương Lương nói phải đi làm bài buổi sáng cái gì, vội vội vàng vàng bỏ chạy đi rồi, cũng không nói bồi ta cái bệnh nhân này một chút.

Dụi dụi con mắt, đúng là có chút buồn ngủ.

Bình thường ở nhà, A Ba là mèo đêm điển hình, rạng sáng hai, ba giờ mới ngủ, mười hai giờ trưa còn chưa chắc chắn dậy.

Xem dáng dấp như vậy, tính toán hiện tại cũng mới sáu, bảy giờ chứ?

"A.." Đánh cái ngáp lớn, lại không dám ngủ, vạn nhất một giấc ngủ này ngủ đi, lại xuyên về, đây không phải là thiệt thòi lớn rồi sao, A Ba vẫn không có hôn hôn ôm ôm tiểu Lương Lương của ta ôm ta một cái đâu!

"A.. Buồn ngủ quá.. Thật là khó nhịn a.." Vừa mới nhắm mắt lại..

"Không được, không thể ngủ.." Mơ mơ màng màng ngồi dậy, dùng tay chống lấy mí mắt hãy còn đánh nhau.

"A.. Lương Lương a, người ngược lại đến bồi ta trò chuyện đi.. Ôi.."

Nếu không.. Tìm Lương Lương đi? Xem nàng mỗi ngày đều đang làm gì? Có thể!

"Mặc quần áo, hắc, cổ trang a. Ủm.. hình như cũng không có rườm rà trong tưởng tượng? Giày nhỏ này rất đáng yêu mà, chắc sẽ không phải cùng số với Lương Lương chứ!"

Soi soi gương.

Nhìn kỹ chính mình trong gương, "Ủ", có chút hình người rồi, vẫn là phải dựa vào quần áo hóa trang một chút. Nhưng mà An Khê này tay nhỏ chân nhỏ, sẽ không đi đường thì gãy chứ!"

Có chút lo lắng bóp bóp mũi, căn bản không có thịt gì a.

"Người xem một chút người khuôn mặt này, ngoại trừ xương chính là xương, cùng bộ xương y nhau, đây còn làm sao bắt được tâm hồn thiếu nữ của Lương Lương!"

Nhưng mà hình như cũng đúng, người của An Khê cũng là người may mắn còn sống sót với thiên tai, không chết đói là tốt lắm rồi, phỏng chừng từ nhỏ thì dinh dưỡng không đầy đủ

Được rồi, sau này thân thể này chính là của A Ba, A Ba sẽ làm người ăn no mặc ấm, nuôi đến béo trắng.

Cười đắc ý.

Ủ, hàm răng đúng là rất trắng, như A Ba.

Đẩy cửa ra, vươn eo lưng, "Oa nha, không khí này thật trong lành a!" Nhanh hít thêm mấy cái.

"Còn cái sân a, thật có tiền a. Nha đúng, An Lạc Thành này là đại tướng quân, phủ đệ của tướng quân, chủ định không khó coi."

Một cước bước ra cửa viện, A Ba thì lờ mờ rồi.

Từng đạo từng đạo hành lang bốn phương thông suốt, này cũng là chỗ nào a? A Ba là lạc đường a!

Ngô, vậy có hầu gái.

Một đường chạy qua, "Khụ!" Ở bên cạnh hầu gái này ho hai tiếng.

Hầu gái nghe tiếng nhìn qua, ánh mắt quái dị nhìn A Ba một chút.

Sau đó.

Chạy.. mất.. rồi?

Cái quỷ gì! An Khê cho dù không được súng á, dầu gì cũng là tiểu thư chứ! Làm sao cả hầu gái nhỏ nhỏ đều có thể đối với ta làm như không thấy?

"Hừ!" A Ba mắt hứng, tức giận ôm cánh tay giậm chân một cái.

Một trận thanh âm lách cách lách cách truyền vào trong tai, hình như cách ta không xa.

Theo âm thanh lần lượt từng cái sân viện tìm kiếm, ngô, ở chỗ này đây.

Đỡ lấy nguyệt môn ở trong trong viện nhìn xung quanh.

Hóa ra là hai tiểu gia hỏa đang luận bàn khoa tay, một người trong đó tay bụ bẫm cầm hai cái chùy sắt quả dưa, một khuôn mặt mập đều là đắc ý, trên tay dùng sức, liều mạng đem chùy quả dưa ép xuống.

Lại nhìn người dưới thân nàng, so với cục thịt nhỏ gầy đi trông thấy, vốn là bản thu nhỏ của nàng mà. Nhưng mà cái sức eo tên này đủ tốt, lần này dưới eo, sau gáy đều sắp kề sát tới trên đất, lại không ngã? Trong tay tiểu mập mập cầm hay quả dưa chống đỡ, cắn chặt hàm răng, khuôn mặt nhỏ chột đỏ bừng.

"Oa nha.." A Ba không kìm lòng được vỗ tay, thật là có hứng.

"Ai?" Bản thu nhỏ mới vừa quay đầu hướng về A Ba nhìn tới.

"Ơ!" tiểu mập mập nắm đúng thời cơ, đột nhiên ép xuống, cơ hồ nửa người đều đặt ở trên chùy quả dưa.

"Phù phù." Bản thu nhỏ theo tiếng ngã chổng vó

"Ai ya!"

"Khà khà, lần này người nên chịu phục đi!" Cục thịt nhỏ một tay đem chùy quả dưa vác ở đầu vai, một chùy quả dưa khác đặt ở trên ngực của bản thu nhỏ.

Ai ya không phải ta nói người, chỗ kia có thể ép như thế sao? Vạn nhất cái tên này sau này bộ ngực lớn không được, nương cậy người.

"Hừ!" Bản thu nhỏ quay đầu, hung tợn trừng mắt A Ba, "Đều tại người! Không có chuyện gì chạy đến làm gì!"

Ôi mẹ nó, nàng hung dữ với ta?

Này đờn đã.. Hí.. Thú vị rồi!

Hai tiểu gia hỏa này lớn đến.. Họ chắc sẽ không phải..

Hắc! Đây mới nhìn ngược lại không rất giống, một cao một thấp, một mập một gầy, nhưng cẩn thận nhìn lên, mặt mày miệng mũi cũng đều giống nhau đến mấy phần, chỉ là cục thịt nhỏ này con mắt càng nhỏ hơn một ít, đoán chừng là trên mặt mập nhiều lắm, đem con mắt chen nhỏ rồi?

"Các người.. Là sinh đôi?" Chỉ vào hai người, gương mặt ngạc nhiên.

Hai người vừa nghe A Ba câu hỏi này, liếc mắt nhìn nhau, cùng nhau xem ra, nhìn chăm chăm A Ba trên dưới đánh giá.

"Làm sao? Rơi vào hồ nước đầu óc người mất rồi?" Bản thu nhỏ đứng dậy vỗ vỗ vết bẩn trên người, bất mãn liếc A Ba một chút.

Hừ, nhóc con còn rất có thể giả vờ? A Ba lập tức trả lại một cái khinh thường.

"Làm lại 1 trận." Bản thu nhỏ hoạt động một chút cánh tay, vung mạnh kiếm đồng, không cam lòng nhìn cục thịt nhỏ.

"Đừng đánh đừng đánh, ta đói bụng rồi, đi ăn cơm."

Cục thịt nhỏ một mặt đắc ý, hướng về A Ba đi tới.

"Để tới trên kệ binh khí cho ta đi." Nói qua, đem chùy quả dưa khiêng ở trên vai ném tới trong tay A Ba.

Vãi thật quá nặng!

"Ầm" một tiếng.. Chùy quả dưa rơi xuống đất

M*ẹ nó.. Vật này làm sao nặng như vậy? Cục thịt nhỏ này, còn cầm hai cái? Một thân thịt này không lớn ổng a!

"Người phé vật này! Đây chính là mẫu thân tặng ta, rút hư người lấy cái gì bồi thường!" cục thịt nhỏ kia móng vuốt xách cổ áo A Ba.

Ta giòi ạ.. Mũi chân A Ba đều cách mặt đất rồi?

"Buông buông.. Buông tay!" Khó thở, ghìm chết ta rồi! Vỗ mạnh cái tay thịt.

"Hừ!" Cái tên này tiện tay đẩy một cái..

Con mẹ nó.. Nhẹ nhàng.. A Ba bay lên!

"Ai ya.. Vãi thiệt.. Đau chết A Ba rồi.. A.. Xương muốn gãy rồi.." Nằm trên đất xoa eo già, mẹ nó, cục thịt nhỏ này, một lời không hợp thì đánh người, cái tính khí gì a đây là!

Ta con mẹ nó quản người mẫu thân là ai a? Người đồ vật rách này quý giá nữa, có thể so sánh mệnh A Ba còn quý giá hơn?

A Ba tức rồi!

"Người đồ vô lại này." Lão đảo bò lên, chỉ vào cục thịt nhỏ kia.

"Làm sao!"

"Này này này này này! Có lời gì không thể cố gắng nói!"

Nói thật, không phải A Ba kinh sợ nga.

Đầu tiên, A Ba thể trạng nhỏ này, đâm ở trước mặt nàng, thật có so sánh nga.

Giống như là thợ săn đứng trước mặt một con gấu chó, hơn nữa thợ săn còn không có mang súng.

Thứ hai, cục thịt nhỏ này một tay đem A Ba xách lên, lập tức đến đỉnh đầu?

Ta con mẹ nó sợ độ cao a a a a a!

"Thả -ta -xuống -!"

"Ồn chết rồi." Cục thịt nhỏ một mặt ghét bỏ che lỗ tai.

Tiền tay lại là vung một cái.

"O?"

Nàng sững sốt rồi! Nàng sững sốt nàng sững sốt! Ha ha ha ha!

Người coi A Ba ngốc sao? Đây là tảng đá a, té lên đầu chết rồi!

Nhờ có A Ba cơ trí, móng vuốt cục thịt nhỏ cầm chặt nàng, nếu không lần này, A Ba lại muốn bay rồi.

"Buông tay!" Tiểu mập mập không vui rồi.

Hừ, A Ba còn không có ghét bỏ người đó!

Nhưng mà nói đi nói lại, trên TV thường thấy được cao thủ bẻ ngón tay người, có thể một chiêu chế địch, khà khà, ta cũng tới thử xem!

Ngón út ngón út, mẹ nó, tiểu mập mập này, ngón út muốn bằng ngón cái A Ba rồi!

Hừ, cho người chọc A Ba, giận nước rồi!

"Ngao!"

Cục thịt nhỏ này, thật không hổ là con gấu, tiếng kêu cũng như gấu, hừ, biết A Ba lợi hại rồi chứ.

"Buông.. buông buông buông.. buông tay!"

U a, còn dám hung dữ với ta?

"Người làm gì!"

"Này này này!" Vãi hàng A Ba lại bay rồi.. Lần này là bị người kéo lấy sau ót ném đi..

"..."

A Ba cũng đã làm xong chuẩn bị rơi xuống đất rồi, làm sao..

"Tiểu Khê, người không sao chứ?"

Hả? Đây là tiếng của Lương Lương a!

Đột nhiên mở mắt, thực sự là tiểu Lương Lương! Lo lắng nhìn chăm chăm ta, lông mi nhỏ đều sắp nhăn nheo thành chữ xuyên rồi.

"Hử?" Quay đầu nhìn một cái, A Ba không rơi xuống đất ư! Được Lương Lương tiếp nhận rồi? Còn được nàng ôm vào trong lòng? Mọi nó! Hạnh phúc sắp chết rồi!

"A.. Ta có việc.. Ta không động đậy được nữa.." Không được không được, cái ôm ấm áp này, để ta lại dựa vào một hồi! Thành thịch thành thịch tiếng tim đập, nhảy thật là rất nhanh, đây là đang lo lắng ta sao!

"Hai người các người hơi quá đáng rồi, làm sao có thể bắt nạt tiểu Khê như vậy!" Lương Lương mắt nhỏ tròn lên tròn vo, nhìn chăm chăm hai người.

Oa nha.. Thật bá khí.. Không hổ là có thể kinh sợ đại tổng tiến công của Mục Khuynh Tuyết! Gấu chó đối mặt còn cao hơn nàng đều không có vẻ sợ hãi chút nào ư!

"Hừ, ai bảo nàng phải tự mình chạy tới." Gấu chó bĩu môi, xoa ngón tay, liếc A Ba một chút

Ồ? Làm sao cảm giác nàng có chút sợ Lương Lương ta hả? Thì ra Lương Lương ta nhỏ như vậy cũng đã có lực uy hiếp rồi hả?

"Sự phụ thường giáo dục chúng ta phải đoàn kết hữu ái, giúp đỡ lẫn nhau, các người chính là đối xử muội muội như vậy?"

"Ta cũng không có muội muội vô dụng như thế."

"Ta muốn đi ăn cơm, người còn muốn.. Ngăn cản ta sao?" Gấu chó nhỏ đi tới trước mặt đối diện cùng với Lương Lương.

"Cản người làm sao? Người ta sau lưng là có sự phụ đang chống lưng a. Ai bảo mẫu thân không ở nhà, sự phụ to lớn nhất chứ. Ta thấy người a, vẫn là đảng hoàng nói lời xin lỗi cho người ta đi." Bản thu nhỏ ôm cánh tay, chê cười, một mặt khinh thường liếc Lương Lương.

"Hừ!" Nghe nàng vừa nói như thế, gấu chó nhỏ tức đùng đùng cũng nổi lên, đẩy ra Lương Lương ta, nha còn mang theo cả ta.

"Tiểu Mãnh." Lương Lương quay đầu lại kêu một tiếng.

Oa nha, danh tự này thật chuẩn xác..

Gấu chó nhỏ dĩ nhiên không để ý tới Lương Lương ta! Còn rất có tính khí!

"Tiểu Uy, người đây là ý gì!" Quay đầu lại nhìn bản thu nhỏ.

Thì ra nàng chính là Tiểu Uy a? Người đẩy ta rơi xuống nước! Mẹ nó! Đánh nàng! Lương Lương, đừng phí lời! Đánh nàng!

"Không có ý gì, ai bảo sự phụ sủng người chứ. Chúng ta không trêu chọc nổi. Nhường một chút, chớ cản đường a."

Này cái này không cần mạng, lại đẩy Lương Lương ta một cái!

"Nha đúng rồi, nghe nói mẫu thân sắp trở về rồi, người cần phải nắm chặt chút thời gian làm mưa làm gió đi, nếu không chờ nàng trở về, người thì hết chơi đùa. Hừ." Một tiếng cười hừ.

Hí! A Ba cái bạo tính khí này, dám như vậy nói chuyện với Lương Lương theo ta? Tuốt ống tay áo làm gì a!

"Này.." Nhìn bóng lưng hai người rời đi, Lương Lương thở dài, cúi đầu nhìn ta trong lòng ngực, hé miệng nở nụ cười.

"Tiểu Khê, khá hơn chút nào không?"

"Ân." Đứng lên hơi hoạt động một chút.

Lương Lương khom lưng, nhặt lên hai chùy quả dưa thả lại đến trên kệ binh khí.

Ai ya.. Lương Lương ngốc của ta nga, người tính tình này, cũng quá có thể nhịn rồi.

Người ta đều dẫm lên trên đầu người rồi, người còn có tâm tư giúp nàng thu binh khí?

Chỉ thấy Lương Lương này đem binh khí đặt tới trên giá vẫn không tính là xong, còn lấy ống tay áo lau lau bụi phía trên!

Này thực sự là.. Người đây.. Nàng không bắt nạt người bắt nạt ai vậy!

Bỏ đi, người tính cách này lớn lên cũng không thay đổi, xem ra, người thực sự là cần ta nha.

Hết chương 3

-----oOo-----

Chương 4

Nguồn: EbookTruyen.VN

"Tiểu Khê? Người là chuẩn bị đi thao trường luyện võ, hay là muốn đi thư phòng đọc sách với ta?"

Nha còn có chọn a? Vậy còn cần hỏi!

"Đi thư phòng." Nhếch miệng nở nụ cười, lộ ra một hàm răng trắng. Lương Lương đi đâu ta đi đó.

* * *

Có lẽ thật giống An Uy nói, hồ nước té đến đầu ta hư rồi.

Ta tại sao phải đến thư phòng..

Còn là ở cùng bốn đứa nãi con, rung đùi đắc ý đọc sách?

"Bình giả, quỷ đạo dã." Cổ Điển từng chữ từng chữ đọc chậm.

"Bình giả, quỷ đạo dã." đám nãi con từng chữ từng chữ thuật lại..

Tốt a mẹ nó tẻ nhạt a!

"Cố, năng nhi thị chi bất năng."

"Cố.."

Ân, Lương Lương ta nghiêm túc thật mê người, dáng vẻ rung đùi đắc ý không có chút nào ngốc, manh!

A.. Vừa ngáp lớn.

Không được, A Ba không chịu đựng được rồi, trong thư phòng này một luồng vị thơm từng mực, hơn nữa thỉnh thoảng một trận gió nhỏ thổi qua, còn có còn có, tiếng đọc sách này, tuyệt đối là thần khí thời miên.

Thấy Cổ Diển ngồi trở lại đến trước bàn đọc sách, A Ba cơ trí đem sách này dựng thẳng lên, che lấy mặt, ôi khà khà, bắt đầu ngủ!

"Dụng nhi thị chi bất dụng."

"Ngô, Dụng nhi thị chi bất dụng" Âm thanh càng ngày càng nhỏ, mắt thấy A Ba liền muốn ngủ đi.

"Gần mà xa."

"Xa mà.. phù.."

"An Khê."

"Ân.. An Khê.. Phù.."

Chep chep, đều chảy nước miếng rồi.

"Bốp!"

Mợ nó!

Bên tai bộp một tiếng, dọa đến A Ba run run một cái, đột nhiên ngồi thẳng người, mắt to tròn lên tròn xoe, trái tim nhỏ thành thịch nhảy.

Làm sao.. Làm sao vậy?

Mấy cái nhảy con làm sao đều nhìn chăm chăm ta..

"An Khê."

"Ôi." Theo tiếng nhìn lên.

A nha.. Cổ Diễn khi nào thì đi xuống..

Đây là lên lớp ngủ bị bắt tại trận rồi?

"Đứng lên."

Nha.. Hung dữ ba ba, không phải là ngủ gật.

"Vừa rồi dạy, người có nhớ không?" Ngữ khí không thiện, ánh mắt lạnh lẽo.

"Àch.." Thì nhớ kỹ một câu binh giả quý đạo dã.. Sau đó thì sao..

"Bốp!" tiếng này so với vừa rồi còn vang dội hơn.

Lần này A Ba thấy rồi, trong tay Cổ Diễn cầm một cây thước! Cùng với trong ấn tượng không giống, ước chừng dài như cánh tay, hai mảnh gỗ một úp một ngửa, một trên một dưới, nghiên cứu chất liệu của tấm gỗ, ừm.. Không biết, nhưng mà có thể thấy còn rất dày nặng, đây phải bị đánh một cái, chà chà chà, vậy sáng khoái tuyệt vời..

"Ngày xưa người thì tính học không nổi sách, nhưng thái độ lại là đoan chính, làm sao, chẳng qua nghĩ ngợi hai ngày, lễ nghi quy tắc học qua thì quên hết rồi?"

Àch.. vãi hàng.. Cái quý gì.. A Ba không học qua a!

Giơ tay gãi đầu một cái, giữa trán càng là thấy mồ hôi?

Không không không, đây không phải mồ hôi của ta, đây là mồ hôi của An Khê! A Ba mới không có kinh sợ như thế đâu! A Ba không..

"Tay."

Sợ..

"..."

Âm điệu cũng không đúng rồi, ngừng đầu nhìn Cổ Điển một chút, vẫn một mặt lạnh lẽo..

Ừng ực..

"Sự.. Sự phụ.."

Tiểu Lương Lương! Cứu tình a!

Nhưng mà.

Tiểu Lương Lương mới vừa đứng dậy, kêu một tiếng sự phụ..

Cổ Điển này chính là khoát tay chặn lại, cắt đứt lời của nàng..

Đại huynh đệ, cho con đường sống có được hay không?

Đây con mẹ nó.. A Ba lớn như vậy cũng không có bị lão sư hung dữ qua, bây giờ lại phải ở trước mặt, dám nhóc con bị lão sư đánh bàn tay! Trêu ta?

"Đưa tay."

Vương con mẹ nó a! Người có suy nghĩ qua lòng tự ái của A Ba hay không a?

Người cho rằng người hung một chút A Ba sẽ sợ người?

M*ẹ nó..

Không phải là tay à?

A Ba không muốn, người thích cho người a, cho người cho người đều cho người rồi.

Đại nghĩa lắm nên đưa tay ra, còn mẹ kiếp hai tay..

Hừ, A Ba không để ý!

* * *

Trơ mắt nhìn Cổ Điển đem tay nhấc cao cao..

Đại huynh đệ.. Nhẹ một chút..

Nội tâm A Ba đang kêu rên.. Vãi, không dám nhìn..

"Vút.. bóp.."

A a a a a a.. Không đau?

Ha ha ha ha ha, không đau a! Đây là bàn tay vàng của A Ba sao ha ha ha ha! Đây không phải vô địch rồi sao.. Ha.. Ha.. con..

Lương Lương người..

A Ba mới vừa mở mắt ra, còn tưởng rằng chính mình đạt đến kỹ năng điều tặc thiên (*) mới gì.. Nhưng A Ba thấy được lại là..

(*) Điều tặc thiên: Là một từ lưu hành trên mạng TQ, có ý hình dung người kia rất lợi hại ở phương diện nào đó hoặc là một sự kiện nào đó khiến người ta kinh ngạc.

Cổ Điển một mặt kinh ngạc, và, tiểu Lương Lương.. Cúi đầu, cắn chặt môi, nửa cúi người, bưng tay trái, hít vào khí lạnh.

"Lương Nhi.. Người.."

"Người quá làm càn rồi" Trong thanh âm pha thêm tức giận.

"Sư phụ.." Tiểu Lương Lương hít sâu một hơi, quay về Cổ Diển khom người thi lễ một cái

"Kính xin sư phụ lắng lại lửa giận, nghe đề nghị một lời."

Thấy Cổ Diển không có đánh dứt, Lương Lương đánh bạo mở miệng.

"Tiểu Khê nàng, thân thể vốn là vẫn không có dưỡng cho tốt, là đề nghị sợ nàng bài tập rút lại phía sau, cố ý dẫn nàng đến thư phòng, nói vậy, nàng vừa rồi cũng không phải cố ý."

"Xin mời sư phụ tha nàng lần này đi, đề nghị sẽ đốc thúc nàng làm tốt bài tập."

Nghe Lương Lương nói như vậy, Cổ Diển một chút trầm tư, cúi đầu trông A Ba hai cái lại nhìn một chút mu bàn tay của Lương Lương.

"Sư phụ, hà tất vì người không liên quan làm lỡ thời gian của chúng ta, xin mời sư phụ tiếp tục nói tiếp đi." Tên kia ngồi ở hàng thứ nhất cũng không quay đầu lại, chỉ nhìn chằm chằm sách vở.

"Ừ." Cổ Diển hừ nhẹ một tiếng, lúc này mới trở lại bên bàn đọc sách.

"Chúng ta tiếp tục."

"Tiểu Khê, để tâm chút." Lương Lương kéo ta một chút, truyền đạt một ánh mắt khích lệ.

Ta..

Nhìn trên tay nhỏ trắng nõn trơn nhẵn của nàng, một đạo nghiêng

xuyên qua mu bàn tay, vết sưng rộng hơn hai ngón tay..

A Ba.. A Ba.. lòng rất đau..

* * *

Mãi cho đến tan học, A Ba cũng không ngủ gật, đương nhiên cũng không đang nghe, chỉ là đang ngó chừng nhìn mu bàn tay Lương Lương.

Vết sưng này thật lâu không giảm, cũng phải, trên mu bàn tay vốn cũng không có mấy lạng thịt, aiz.. Cái Lương Lương ngốc này..

* * *

Trong phòng ngủ, A Ba gối lên cánh tay nằm ở trên giường.

Vừa rồi Cổ Diễn đem Lương Lương gọi đi rồi, A Ba cũng chỉ có thể một mình trở về.

Vừa nhắm mắt, trong đầu toàn là dáng người anh dũng của Lương Lương.. Được rồi.. Nhưng thật ra là dáng dấp nàng cắn răng nhẫn nhịn đau, thật sâu rơi ở nội tâm của A Ba.

Người tên tiểu yêu tinh này a, tuy biết rõ người che chở chính là An Khê, nhưng trong lòng A Ba vẫn thật là cảm động, tuổi nhỏ nhỏ, cứ như vậy có cảm giác trách nhiệm, thật là người đáng giá dựa vào giao phó a.

"Tiểu Khê?" Lương Lương ở ngoài phòng gõ gõ cửa.

"Ơ, đến đây!" A Ba hùng hục chạy đi mở cửa.

"Người tại sao không có đi ăn cơm? Cái bụng không đói sao?"

Cúi đầu nhìn lên, trong tay Lương Lương lại vẫn bụng mâm thức ăn? Người này, còn cố ý đi giúp ta bụng cơm rồi hả?

"Nga, ta không có khẩu vị gì.." Nói là nói như vậy, vốn là bởi vì A Ba không biết nhà bếp ở đâu mà..

Sáng sớm trận 6 giờ ăn kia? Hiện tại đều giữa trưa rồi, không đói bụng mới có quý.

Vội tiếp nhận mâm thức ăn, đặt lên bàn, cầm lấy đũa.

"Như vậy a, vậy chúng ta trước tiên đọc sách đi, học xong sách người ăn tiếp."

"A.. Hà?"

Hóa ra người là đến thúc giục ta học sách? Giữa trưa, không khiến người ta ngủ trưa?

"Nè, đây là sự phụ hôm nay ở trên lớp nói, ta đều làm xong lời chú giải rồi, người trước tiên đem bản văn chương này học một chút, chỗ không hiểu ta nói cho người nghe, được không?"

Đây là đang thương lượng với ta? Có thể nói không sao?

"Được.. thôi.."

Lúng túng.. Chử không Bị ta ăn rồi?

Ôi.. Tính toán một chút, nể mặt Lương Lương hôm nay vươn mình hộ ta, học thì học thôi.

Dù sao ngữ văn cấp một A Ba cừ rồi, thích nhất đọc văn nói văn!

Xốc lên sách liếc mắt nhìn, A Ba nở nụ cười.

Ha ha ha ha ha ha..

Mẹ nó..

Chữ này..

Ha ha ha ha!

A Ba không điên!

Chữ Này.. A Ba con mẹ nó nhìn không hiểu a! Văn này là một đoạn lịch sử không tưởng a, sẽ không có chữ giản lượt sao?

Giận nắm đầu!

"Làm sao vậy?"

"Àch.. Không.. Không không làm sao.."

Cũng không thể nói với nàng ta không biết chữ đâu! Ta thực sự là.. A..

Chuyện này.. Xem không hiểu chữ.. A Ba cho dù ngữ văn tốt nữa, cũng không có chỗ dụng a!

Ta.. Làm sao bây giờ làm sao bây giờ..

"Có cái gì không hiểu sao?" Lương Lương ngồi ở trước mặt của ta, nghiêng đầu nhìn ta

"Nha.. Không.."

Này? Có rồi!

"Lương.." Nha, quên rồi, "Tỷ tỷ."

"Hả?"

Bản văn chương này, người học rồi? "

" Ừ. "Gật gật đầu.

" Vậy người có thể đọc một lần cho ta nghe hay không? "

" Hả? Được. "

" Bình giã, quỷ đạo dã.. "

Tìm giấy bút lục tung từng phèo..

Chỉ chốc lát, tiểu Lương Lương một lần đều đọc xong rồi, nhưng A Ba thì sao..

Cầm bút.. Ở trong gió ngổn ngang..

Con mẹ nó là bút lông a!

Giận té người!

A Ba không biết viết bút lông a!

" Tiểu.. Tiểu Khê? "

" Nha ha ha.. "Nhanh cười gượng hai tiếng, vỗ vỗ tay khuyến khích,"
Tỷ tỷ giỏi quá! "

" Vậy người có thể.. đọc một lần nữa hay không.. "

Cũng may Lương Lương ta kiên trì tốt..

Đọc hơn mười lần, A Ba mới miễn cưỡng đem bản rút gọn trang văn chương này viết xong..

Chỉ có điều chữ viết này.. Phỏng chừng cũng chỉ có bản thân A Ba nhận được.

" Người viết đây là cái gì? "Tiểu Lương Lương ngay thẳng này cuối cùng phát hiện A Ba đang múa bút thành văn, tò mò tập hợp lại liếc mắt nhìn, lông mày nhỏ lập tức nhăn nheo lại với nhau.

" Tiểu Khê, người bao lâu không có luyện chữ rồi hả? Tại sao có thể đem chữ viết viết ngoáy như thế, ta đều không nhận ra người viết chính là cái gì. "

Người nhận được mới có quỷ, A Ba viết đây là chữ Hán thêm ghép vần, khà khà khà.

" Không được, đây nếu như bị sư phụ thấy được, người lại phải bị đánh. "Nói qua, đoạt lấy trang giấy, gấp lại, Xẹt rồi..

Xé.. Rồi?

Xé rồi xé rồi, nàng nàng nàng nàng nàng! Nàng đem bản rút gọn của A Ba xé rồi!

A - người gấu con này!

" Người! "

" Để ta dạy người viết đi. "Cầm bút lông, dính một chút mực nước, đưa tới trong tay A Ba, một tay nắm tay của A Ba, một tay phủ lấy vai của A Ba..

Xé thật là tốt a..

" Viết chữ phải đoan đoan chính chính, mỗi nét vạch mỗi đường, người xem một chút người vừa rồi viết đó là đồ vật gì. "Thoáng cứng nhắc gương mặt rắn dạy A Ba.

A Ba ủm khuất.. Nhưng A Ba không nói..

" Ân! "

Đúng đúng, ta vừa rồi viết xác thực thực chẳng ra gì.

Nhưng mà nói đi nói lại, tiểu Lương Lương này chữ viết ngược lại thật sự là đẹp đẽ a, vừa công vừa nén, có bài có bản, chữ nhỏ cực nhỏ, xinh đẹp bình thuận.

Tuy nhiên.. Vẫn là A Ba xem không hiểu lắm văn tự cổ đại..

" Ta dạy cho người đọc."Chỉ vào chữ này, từng chữ từng chữ dạy A Ba phát âm..

Nàng không phải là nhìn ra A Ba xem không hiểu chữ chứ.. Mắc cỡ chết người rồi..

Hết chương 4

-----oOo-----

Chương 5

Nguồn: EbookTruyen.VN

Một lần một lần rất phiền phức dạy A Ba biết chữ.

Trời cao không phụ người có lòng a! A Ba cuối cùng nhận thức chữ bên trong toàn bộ bản văn chương này rồi, ha ha!

Làm cái gì, văn chương này, cũng không khó a, ngoại trừ có chút khó đọc, rất đơn giản a, lấy đầu óc tốt này của A Ba, mấy phút là có thể học qua mà. Hứ.

Được rồi, ở sau khi phát hiện bản văn chương này đối với A Ba mà nói xem như là chút lòng thành, A Ba trùng ngủ lên não.. Lại buồn ngủ. Rồi..

"A.." Lại là ngáp lớn.

Không xong rồi, chớp mắt một hồi.

Gấu con này, không cho A Ba ăn cơm, thế nào cũng phải để A Ba ngủ một giấc chứ.

Một đầu thì đập vào trên bàn.. mê mê man man..

"Tiểu Khê?"

"Ngô.. đừng ồn.. ta buồn ngủ quá.."

"Nhưng mà.." Lương Lương một mặt vẻ mặt khó khăn, "Tiểu Khê?"
Lại gọi hai tiếng, A Ba kiên cường không bỏ mặc nàng.

"Người.. aiz.. Tiểu Khê, nhanh dậy một chút, học xong sách mới cho phép người ngủ." Vỗ vỗ cánh tay của A Ba.

"Ừm.. Không muốn mà.." A Ba mơ mơ màng màng dĩ nhiên làm nũng? Mặc kệ, ngủ lớn hơn trời.

"Tiểu.. aiz.." Lương Lương thở dài, lông mi nhỏ nhú, nắm lên tay trái của A Ba.

Hả? Lòng bàn tay ngứa ngứa, hình như có cái gì lướt qua?

Chống lấy mí mắt ngẩng đầu nhìn một chút.

"Nhanh lên một chút học sách, nếu không ta vẫn đánh người" mặt nhỏ nghiêm túc.

Mặt -manh -

Nàng vừa nói cái gì? Nếu không còn.. Đánh ta?

Nga..

Vậy vừa nãy lòng bàn tay một trận cảm giác ngứa một chút là..

Nàng đang.. Đánh.. Ta?

Ngô.. Phốc..

Ha ha ha ha.. Nàng.. Nàng đang đánh ta?

Ha ha ha ha ha ha ha..

A Ba thật không phải là bị cuồng tra tấn, chỉ là.. Tiểu oa nhi này, gãi ta ngứa, còn đang hoàng trình trọng nói là đang đánh ta!

Đúng là.. Ha ha ha ha..

A Ba hiện tại đã luyện thành bản lĩnh hỉ nộ không hiện rõ, chính là sợ sơ ý một chút quá kích động, dọa nhóc con này.

Nhưng mà, người cũng không cần trêu A Ba như thế mà! Ha ha ha!

Đập bàn cười lớn..

Cái tên này, thật là đáng yêu!

"Ân.. ha ha.. Khụ.. ha.. ân.. ta.. ta không ngủ.. Ha ha.. Là được rồi.."
Méo miệng, không thể cười!

"Ừm! Ngoan." Sờ sờ đầu của A Ba..

A a a a.. Thật là một cú mạnh mẽ!

"Bình giả, quỷ đạo dã*! Cố, có thể xa mà không thể gần.."

(*) Bình giả, quỷ đạo dã: Đạo của binh pháp là đạo của của trá ngụy

"Nga không đúng, cố năng nhi thị chi bất năng, ân.. Dụng nhi thị chi bất dụng!"

"Sau đó là.."

"Ừ, ừm!" Lương Lương gật gù, một mặt vui mừng nhìn ta.

Nhóc con, phương thức người đánh người này, A Ba sẽ nhớ cả đời.
Ha ha!

* * *

"Bình giả, ngụy đạo dã. Cố năng nhi thị chi bất năng, dụng nhi thị chi bất dụng, cận nhi thị chi viễn, viễn nhi thị chi cận*.."

(*) Thông thường, nếu có thể tấn công thì giả như không thể tấn công, muốn đánh nhưng giả như không muốn đánh, muốn hành động ở gần nhưng giả như muốn hành động ở xa, muốn hành động ở xa nhưng lại giả như muốn hành động ở gần. (Trong binh pháp Tôn tử).

Ở trong ánh mắt kinh ngạc lại pha thêm một chút vui mừng của nhóc con, A Ba cuối cùng học xong văn chương chết tiệt này.

"Tiểu Khê giỏi quá." Cho A Ba ngón tay cái thẳng.

Đó là đương nhiên.

Lười biếng đuổi người, đánh ngáp, a.. A Ba muốn ngủ.

"Mau tới ăn cơm đi, một hồi chúng ta nên đi thao trường luyện công rồi." Đem mâm thức ăn bưng tới.

Cái.. gì..

Ta.. Ta không phải bệnh nhân à? Ta không phải nên nghỉ ngơi sao? Mẹ nó.. Tại sao phải tiện hê hê chạy ra ngoài tìm nàng.. nếu không ta chắc thoải thoải mái mái ngủ ngon a!

"A.." Hiện tại giả bộ bệnh còn kịp hay không a..

Bị Lương Lương nhìn chăm chăm đổi lên quần áo huấn luyện mặc, then thùng.

Chỉ là quần áo luyện công rộng rãi, nhưng mà không hiểu là, vì sao trên eo thắt lưng này là màu xanh lam? Ta nhớ tới trên TV đều là màu đỏ, rất vui mừng a.

* * *

Trên giáo trường.

Oa nha, thao trường này, phỏng chừng có sân luyện tập 400 mét một vòng lớn như vậy đó

An gia này thực sự là xa hoa, ở trong phủ xây dựng sân luyện tập?

Trên giáo trường, một đám binh phủ đang có tự thao luyện.

Ai ya? Vừa rồi không nhìn, thì ra còn có năm cái tiểu tử theo binh phủ hộ huấn luyện chung đó.

Một quyền một cước, còn rất có khuôn có dạng a, người đừng nói, rất xa nhìn qua, mấy tên tiểu tử kia vẫn là thật đáng yêu.

"Đi nhanh đi, chúng ta đã tới chậm."

"Nha."

Theo Lương Lương chạy đến đội ngũ cuối cùng, đây là muốn làm gì? Tiếp theo tạo hình lõm là được?

Được rồi.. A Ba tận lực.. Dù sao ta đây tay chân lấm cẳm..

Nhìn Lương Lương một cái làm sao..

Trước tiên cái trung bình tấn.

"Ô!"

Nga, ra quyền "Ô a~"

"Ha!"

"Ha a!"

Huh? Làm sao có người nhìn ta? Ta làm không sai a, tay trái tay phải cũng không ngược a..

"Tiểu Khê, gọi khẩu lệnh phải là một luồng khí thể, phải dứt khoát gọn gàng." Phỏng chừng Lương Lương nghe không nổi nữa.

"Nha.." Người nói sớm đi.. Ta nói làm sao có người liếc ta..

"Hừ, phé vật chính là phé vật, khẩu hiệu đều gọi không vang dội. Hắc!" An Mãnh liếc ta một chút, còn cố ý lôi kéo cổ họng lại hô một tiếng.

Mẹ kiếp thiếu năng trí tuệ.. Người con gấu chó này, một lời không hợp thì sỉ nhục A Ba! Không biết A Ba thù rất dai à! Hừ!

Nhưng mà nói đi nói lại, tại sao A Ba không có ngón tay vàng a? Không có ngón tay vàng còn chưa tính, một mực thiết kế con người này, muốn cái gì không có cái đó, còn là một người nhu nhược, lẽ nào A Ba phải luôn bị những nhóc con này bắt nạt đến lớn? Không phải, bắt nạt đến chết? Tốt xấu ta cũng là tác giả quân a! Tức giận.

"Ta muốn đi khiêu chiến." Tiểu gấu chó thu tư thế, hai tay nắm chặt quyền, đốt ngón tay bóp bóp vang.

Nàng vừa nói cái gì? Khiêu chiến? Khiêu chiến ai vậy?

"Hừ, chờ xem đi, người đầu tiên theo mẫu thân ra chiến trường, nhất định là ta!" Gấu chó nhỏ một bên đi ra ngoài, một bên quay đầu lại liếc mọi người, đương nhiên, ngoại trừ ta..

Cái quỷ gì? Ra chiến trường? Mẹ nó, chỗ kia đánh chết ta ta cũng không đi, tiểu mập mập này còn muốn cướp đi?

Nhưng mà khiêu chiến là cái gì?

Chỉ thấy tiểu mập mập này chạy đến trước đài điểm tướng, hướng về phía người trên đài chấp tay thi lễ.

Ờ, đó còn ngồi một người a, ta lại không thấy.

Cô gái này vóc người cao gầy, một cái tóc dài đuôi ngựa thả xuống đến bên hông, một thân áo giáp, sau lưng còn khoác một cái áo choàng màu xanh lam.. Người cũng là không chê nóng..

"Mạc tướng quân, ta muốn khiêu chiến."

Mạc tướng quân? Đây là người nào? Người bên trong thiết kế nhân vật, bên người An Lạc Thành là có hai viên đại tướng một văn một võ, xem điệu bộ này, đây chắc là vị võ tướng kia? Nhưng mà A Ba còn không có cho đồ này đặt tên a..

Kéo ống tay áo của tiểu Lương Lương một cái, "Nàng là.."

Tiểu Lương Lương nháy mắt mấy cái, "Tướng quân Mạc Cửu, người không nhớ rõ? Người lần trước lúc rơi xuống nước, vẫn là nàng đem người cứu tới."

"Nga!" Ân nhân cứu mạng a!

"Nhưng mà nàng nói muốn khiêu chiến là.." Gãi đầu một cái, đoạn này A Ba thật không có ấn tượng a, cũng không nhớ tới có suy nghĩ như vậy a.

Chẳng lẽ, thế giới bên trong văn này, ngoại trừ ta suy nghĩ qua cũng đồng thời nhớ lại kiểu đoạn, cái khác trống không, đều là tự nhiên phát triển hình thành? Vậy thăm rồi, còn tưởng rằng lấy thân phận của tác giả có thể trải qua điểm tự nhiên này, bây giờ nhìn lại, ngoại trừ mấy cái tiết điểm quan trọng, những chuyện khác ta cũng là hai mắt tối thui, hoàn toàn không biết sẽ phát triển thế nào a!

"Mạc tướng quân nói, chúng ta ai nếu có thể đem nàng đánh ngã, nàng sẽ xin lệnh với mẫu thân, mang người kia ra chiến trường." Một mặt ước mơ.

Ôi tiểu tổ tông, địa phương nguy hiểm như thế, người đang ở đây ước mơ sức lực cái gì a!

"Tiểu mập mập, hôm nay muốn nhường người mấy chân, mấy tay đây?" Cúi người xuống nhìn An Mãnh.

Oa nha, âm thanh thật mềm thật là ôn nhu, tướng mạo cũng rất ôn nhu, tóc đuôi ngựa buông xuống đến trước ngực, híp mắt cười, thật có nữ nhân vị nha.

Chà chà, có thể a, người bên cạnh An Lạc Thành vẫn còn có nữ nhân như thế? Ta nhớ tới giả thiết của Cổ Diễn mới là tính khí tốt nhất tính tình mềm nhất a.

"Ừm.." Tiểu mập mập có việc suy nghĩ một chút, "Hai cái chân và một cái tay." Ngây thơ hơn là giơ mười ngón tay cho Mạc Cửu nhìn..

Phốc.. Tiểu mập mập này, ha ha, người còn có một mặt manh như thế a?

"Được."

Cái gì? Đây là nghiêm túc sao?

Tiểu mập mập mới vừa theo thềm đá bò lên trên đài điểm tướng, phía sau một đám binh phủ di chuyển, phân biệt đứng bốn phía đài điểm tướng.

Đây là đang làm gì? Sợ tiểu mập mập rơi xuống?

Ờ? Tiểu mập mập này không được bình thường, mới vừa đứng ở trên đài, vừa nhìn binh phủ xung quanh vây đến bốn phía, nuốt một ngụm nước bọt, vậy mà còn sợ hãi?

Binh phủ này không phải là dùng để hù dọa người chớ.

"Đến đây đi." Mạc Cửu cầm lấy một góc áo choàng đột nhiên vung một cái.

Oa nha, thật soái khí! Muốn mặt có mặt, muốn vóc người có vóc người, muốn khí thế vẫn có khí thế, ngoại trừ màu da hơi đen một chút. Nhưng mà có thể so với Cổ Diễn hung dữ ba ba kia mạnh hơn nhiều lắm! A Ba yêu thích!

"Xem chiêu." Tiểu mập mập cũng không hàm hồ, nắm chặt hai chùy quả dưa, gào thét lớn liền vọt tới.

"Ya!" Gầm lên một tiếng, người đừng nói, cũng thật là có chút khí thế.

Chùy quả dưa quét ngang, đánh thẳng bên hông Mạc Cửu.

"Không tệ, có chút tiến bộ, nhưng mà.." Mạc Cửu hé miệng nở nụ cười, hai mắt lập tức trừng trừng, hơi ngòai xồm người xuống, cánh tay nhỏ phải dựng đứng ở bên người, thân thể đột nhiên hướng về phía bên phải va chạm, càng là chủ động đụng phải hai chùy quả dưa sắt của tiểu mập mập?

"Ô!" Một tiếng ô kinh sợ lại chấn động lỗ tai A Ba đau đớn?

"Ầm ầm." Hai tiếng, hai chùy quả dưa theo tiếng rơi xuống đất.

A Ba bưng lỗ tai, một mặt ngó ra..

Tiểu mập mập ở tại chỗ đi một vòng, mới lảo đảo ngã xuống đất.

Trái lại Mạc Cửu thì sao? Như người không liên quan, tự mình cạo sát lấy vết ma sát trên giáo bảo hộ cánh tay phải.

"Muốn ra chiến trường, còn kém xa đó." Đi tới trước mặt tiểu mập mập, mặt mày mỉm cười.

"Đừng.. Không muốn không muốn.." Tiểu mập mập xua tay, lui về phía sau.

"Chịu cược chịu thua nga." Mạc Cửu nói qua, tay phải cầm lấy cổ áo của An Mãnh, trên tay hơi dùng sức một cái, lại đem nàng xách lên?

Không không không, cái này cũng chưa hết! Nàng lại.. Dem tiểu mập mập kia giờ cao khỏi đỉnh đầu? Một cái tay! Đó là một yểu mập mập a, không phải Bowling a!

"Đừng đừng đừng.. Mạc.. Mạc tướng quân.." An Mãnh một đôi tay mập mập quào loạn bốn phía.

"Ừm.." Mạc Cửu nhìn trái phải một chút, nhìn binh phủ phân bố bốn phía, "Nhiều người như vậy che chở người a, không phải sợ, chơi rất vui" Tiếng nói mới rơi, đột nhiên nhắc tay..

Bay.. Bay lên rồi.. Tiểu mập mập.. Bay.. Lên.. Rồi..

"A - các người mau tới đón ta a -" Tiểu mập mập trên không trung cao giọng hét lên.

Binh phủ họ kêu sợ hãi chạy hướng về địa phương nàng bị quăng..

Đây con mẹ người là chơi à..

"Còn có ai muốn tới khiêu chiến không?" Nụ cười vô hại, nhìn mấy người chúng ta..

Mấy người hiểu ngầm nuốt một ngụm nước bọt, xoay người lại mắt nhìn phía trước, tiếp tục ngoan ngoãn luyện quyền.

"Tiểu Khê?" Híp mắt cười ha ha nhìn ta.

A? Cái gì? Mẹ nó vinh dự xem trò vui rồi.

A Ba vội cũng lắc lắc đầu, xoay người lại. "Hắc, ha." Vẫn là ngoan ngoãn đánh quyền thôi.

Thì ra Mạc Cửu này.. Là kim cương baby a.. Chẳng lẽ, dưới áo giáp

kia của nàng, ẩn giấu đi là một đồng bắp thịt to lớn? Chẳng trách trời nóng lớn hư vậy phải mặc áo giáp.. Đáng sợ..

Hết chương 5

-----oOo-----

Chương 6

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trên giáo trường, A Ba gánh một cái mộc thương nhỏ, tẻ nhạt ngời chòm hóm trên mặt đất vẽ vòng vòng.

Mạc Cửu để chúng ta tự do huấn luyện, nhưng đồ vật này, ta cũng không biết chơi a.. Ủy khuất.

"Tiểu Khê, lại đang lười biếng rồi hả?" Thái dương Lương Lương mang mồ hôi, hô hấp có chút nặng nề, cau mày đi tới.

"Àch.. Không có.." Nhanh chóng đứng lên, làm sao có loại cảm giác làm chuyện xấu bị tóm..

Mang theo thương, cúi đầu, lắc lắc thân thể nhỏ bé. Chú ý, đây không gọi làm nũng.

"Đến, chúng ta cùng luyện."

"Nha.." Theo Lương Lương bày xong tư thế.

"Hây!" Lương Lương một thương, đâm ra, chỉ nghe vèo một tiếng, một cây mộc thương quả thực thẳng tắp vũng vàng, không chút nào lay động.

Vội học bộ dáng của nàng, một cước phía trước một cước ở phía sau, cong bước dừng lại.

"Hây!" Một thương, đâm ra, không chỉ không có mang ra cơn phong, một cây thương loạng chò loạng choạng, thẳng cũng thẳng không

được.. Đây thì có chút lúng túng..

"Ra thương phải ổn định chính xác, trên cánh tay dùng chút lực."
Lương Lương lại đây nhắc lấy cánh tay của A Ba, đem thương chỉnh bằng.

Nói thật, không phải A Ba yếu, là thân thể nhỏ bé này, chân là không sử dụng ra được lực..

Thẳng không được hai phút, cánh tay thì rũ xuống rồi.. mẹ nó.. Căn bản không nghe sai khiến a!

"Cầm chắc" Mũi thương chẳng qua di chuyển xuống một chút xíu, tiểu Lương Lương lại chạy tới nhắc lấy cánh tay của A Ba..

Con mẹ này.. Cánh tay thật đau a..

"Kiên trì một chút nữa."

Được.. Ta kiên trì.. Ta kiên trì.. đây đều gặp phải quân huấn thật sao..

Ôi mẹ nó, đêm nay phải thêm hai cái đùi gà lớn!

* * *

"Lương tử, có thể cùng ta tỷ thí một lần hay không."

Ai vậy phiền như thế, không thấy Lương Lương đang tay nắm tay dạy A Ba dùng thương sao!

Nga, An Đạc a, bố trí người này ta nhớ tới, bên trong đám nữ đứng hàng lão nhị, có dũng có mưu, đáng tiếc, trên đầu chống đối Lương Lương, khắp nơi cũng không sánh bằng nàng.

Tên tiểu tử này khuôn mặt tuấn tú, vóc người hình thể cũng tương

tự cùng Lương Lương, chỉ có điều thích một tấm mặt lạnh ăn tiền, nói chuyện làm việc quá mức cứng nhắc.

"Được. Vậy tiểu Khê, người trước tiên tự mình luyện tập một chút đi." Lương Lương quay đầu lại liếc mắt nhìn, gật gật đầu.

"Nha.." Mới không cần! Ta muốn nhìn Lương Lương ta làm sao đem tiểu gia hỏa thích giả vờ lạnh lùng kia đánh răng rơi đầy đất, khà khà.

Hai tiểu gia hỏa đứng giữa trường, đối lập một lúc lâu, mấy tên tiểu tử khác, ngay cả Mạc Cửu cũng đi tới xem trò vui.

"Xin mời chỉ giáo." An Đạc nói qua, cời xuống đai lưng bên hông.

Ồ? Đó đâu phải đai lưng gì, vốn là một cái roi dài bằng sắt a! Cái này gọi là cái gì.. Roi 9 đốt?

Má nó đồ vật này.. Đánh ở trên người còn không đau chết!

Hí.. Chậc.. A Ba có chút lo lắng Lương Lương rồi.

Lại nhìn Lương Lương, không có vẻ sợ hãi chút nào, thậm chí có thể nói là không để ý chút nào, mím chặt môi, vẻ mặt thành thật.

Mộc thương nằm ngang ở trước ngực. "Cứ việc phóng ngựa lại đây" Hướng về phía An Đạc gật gật đầu.

An Đạc nhắm lại con mắt, trên mặt vẻ tàn nhẫn vừa hiện, mạnh mẽ hất tay, roi dài gào thét mà ra, thẳng tắp đâm về phía trước ngực Lương Lương.

Mũi roi kia càng hiện lên hình lạnh lạnh! Tựa như cùng cái đinh!

Lương Lương hơi nhíu mày, cũng không hoảng loạn, hơi nghiêng người, thông dong giờ tay.

"Keng." Một tiếng, mũi thương đang đánh vào trên mũi roi.

Nhưng mà chẳng kịp chờ Lương Lương quá nhiều động tác, An Đạc rung cổ tay, trở tay vung một cái, roi dài vốn nên lệch khỏi quỹ đạo vòng trở lại không nói, càng là như rắn nước bầu lấy mộc thương của Lương Lương, quấn đủ ba vòng!

Sau đó đột nhiên kéo.

Lương Lương cả kinh, hiển nhiên không nghĩ tới An Đạc thẳng thắn dứt khoát như vậy, một cái tay khác vội cũng nắm chặt mộc thương, lúc này mới miễn cưỡng không để binh khí tuột tay.

Nói thềm một tiếng nguy hiểm thật.

Không đợi phản ứng, dựa vào sức mạnh An Đạc kéo, mũi chân chĩa xuống đất, thuận thế lên trước nhảy vào mấy bước, đem cự ly rút ngắn không ít.

Lần này đúng là An Đạc sửng sốt, vốn muốn mượn một luồng sức mạnh vừa rồi kia đem binh khí Lương Lương rút đi, không nghĩ tới nàng phản ứng lại cấp tốc như thế!

Thấy An Đạc kinh ngạc như vậy, Lương Lương cúi đầu liếc mắt nhìn tay nàng, thấy tay phải nắm chặt lấy roi dài, tay trái chống đỡ thương của chính mình.

Ngẩng đầu hé miệng nở nụ cười với nàng, trên tay không ngừng, nắm lấy tay trái của nàng nhấn ở trên tay phải kia, khống chế roi dài trên cán thương, một vòng một vòng quấn quanh lấy.

Càng là dùng roi dài của bản thân An Đạc đem hai cái tay quấn vào nhau.

"Ngươi.." An Đạc sốt sắng, hiếm thấy nàng đầy mặt hoảng loạn, giữa trán đều thấy mồ hôi.

Lương Lương lại là cầm lấy tay nàng, cười đắc ý.

"Thật cừ! Lương.. Ach.. Thật cừ!"

Lương Lương ta thật là soái khí!

"Rất cừ rất cừ!" A Ba vỗ tay bàn tay đều đau rồi!

Hừ, roi 9 đốt ghê gớm a? Không phải là bị Lương Lương ta trói lại rồi hả? Người mặt nhỏ lạnh ăn tiền này, xem người còn dám quấy rối A Ba cùng Lương Lương tiếp xúc thân mật.

An Đặc mím chặt môi, lườm ta một chút.

"Thụ giáo rồi!" Quay về Lương Lương liền ôm quyền, trong thanh âm tràn đầy không cam lòng, dất roi về, quay người đi rồi.

Hắc, tên tiểu tử này, còn khá ngang bướng.

"Ôi.. Ha.."

Hả? Ai đang thờ dài?

Mạc Cửu?

A Ba quay đầu nhìn lên, nhìn thấy Mạc Cửu lắc lắc đầu, cũng quay người rời khỏi.

Hắc, lạ rồi, nàng thờ dài tức giận cái gì? Chẳng lẽ, nàng rất xem trọng An Đặc? Nhưng mà, cuối cùng nở nụ cười một tiếng kia lại là ý gì?

"Hừ, tử, đi, chúng ta luyện công đi" An Mạnh tiểu mập mập xem xong náo nhiệt, một mặt không cam lòng, quay đầu lại lôi An Uy đi đến một bên.

An Uy cũng là lại nhíu mày lại bĩu môi, nhìn Lương Lương vài cái.

An Diệc nhìn Lương Lương, nhìn thử An Uy, vội cũng đi tới một bên, tự mình đi luyện công.

"Ơ Grừ, Lương tử thật cừ!"

Mẹ nó, thậm chí có còn nịnh bợ hơn ta? An Nhiên cái tên này.

A Ba ôm cánh tay, rất bất mãn nhìn An Nhiên đi theo phía sau Lương Lương không ngừng nói khoác thúc ngựa.

Gia hỏa này, người cũng như tên, sống là nn nhiên nhất. Vì sao đây..

Bởi vì nàng biết nhìn sắc mặt người, rất hiểu nhìn thấy cơ hội làm việc, nhưng mà quan trọng hơn, vẫn là nàng biết lấy lòng An Lạc Thành, hừ, A Ba không lọt mắt nàng!

"Được rồi, mau trở về luyện công đi." Lương Lương cũng không chịu nổi, đưa nàng đuổi đi, mới thở phào nhẹ nhõm.

"Tiểu Khê, làm sao vậy?" Thấy A Ba còn ôm cánh tay nhìn chăm chăm An Nhiên, vươn tay nhỏ ở trước mắt ta quơ quơ.

"Nha, không có chuyện gì, đúng rồi, Lương Lương thật cừ!" Nhếch miệng nở nụ cười, quay về nàng ngón tay cái.

"Người kêu ta cái gì?" Lương Lương chu cái miệng nhỏ nhắn.

Nha! Lại đã quên!

"Tỷ tỷ."

"Ừm, luyện thương tiếp đi." Cầm lấy tay của ta, tiếp tục dạy ta bày dáng

* * *

Cuối cùng kết thúc rồi.. Trời cũng tối rồi, A Ba cả người như nhũn ra, bước đi đều lắc lự rồi.

Những đám nhãi con này, mỗi ngày đều sống như vậy? Đây so với A Ba lúc đi học còn thảm hơn a.. Tại sao có thể khổ cực như vậy.. A Ba muốn về nhà rồi..

"Tiểu Khê, đi ăn cơm."

"Nha.." Theo Lương Lương đi đến nhà bếp. Mẹ như cầu, đâu còn có khẩu vị ăn cơm..

* * *

"Nè, ăn nhiều một chút, người gầy." Nhìn trong bát tràn đầy khối thịt, ừm, đều là Lương Lương gấp cho ta! Thật hạnh phúc!

"Người cũng vậy." Nhét vào thịt đầy miệng, hướng về phía Lương Lương cười hì hì.

"Nè, tỷ tỷ, người cũng ăn nhiều chút, người xem người dáng dấp này, quá gầy!" An Mãnh nhìn không được, học dáng vẻ của Lương Lương, hướng về trong bát An Uy gấp thịt.

An Uy một mặt ghét bỏ thêm phát tởm, "Đừng ghê tởm ta." Đẩy ra móng vuốt mập của An Mãnh.

"Hừ" A Ba bất mãn trừng hai nàng một chút. Người đồ kị a?

"Ơ a An Khê, người ý có người cho người chỗ dựa đúng hay không?" Tiểu mập mập tựa hồ rất không vừa ý ánh mắt khinh thường kia của ta, vỗ bàn một cái, tuốt tuốt ống tay áo liền muốn đứng dậy

"Àm ĩ cái gì thế, không muốn ăn cơm thì ra ngoài." Cổ Diễn sát cạnh

bàn lôi kéo gương mặt nhìn chúng ta một cái.

Tiểu mập mập bĩu môi, cũng không biết lẩm bẫm một câu gì.

"Tiểu Uy Tiểu Mạnh, các người hôm nay tại sao không có đến thư phòng."

Nha ồ, đúng nha, hôm nay ở thư phòng là không thấy hai gia hỏa này nga

"Ạch.." Ha, Tiểu mập mập chột dạ, cùng An Uy liếc mắt nhìn nhau, hai người hiểu ngầm cúi đầu.

Cổ Diễn thấy thế, mặt nghiêm túc, "Cơm nước xong, các người đến thư phòng."

"..."

Hai người lập tức về mặt đưa đám.

Khà khà, đáng đời! Nhìn hai nàng như vậy, nhất định là không quá ngon ăn.

A Ba một chút đều không có cười trên sự đau khổ của người khác.

* * *

"A - mệt chết A Ba rồi.." Vào phòng trực tiếp đầu ngã xuống trên giường, cả giày chằng muốn cởi.

"A - tại sao có thể vất vả như vậy a -" Cả người bủn rủn, căn bản không muốn cử động nữa.

Nhắm mắt lại, lại là làm thế nào cũng ngủ không được.

Quay đầu lại ngẫm nghĩ, một ngày hôm nay, tuy rất khổ cực, thế nhưng, cũng rất phong phú.

A Ba thật không phải là thụ cuồng tra tấn..

"Kẹt kẹt.." Cửa bị thổi ra.

Hố a, thì không thể để A Ba cố gắng nghỉ ngơi một chút a..

Lòng không cam tình không nguyện xuống đất đóng cửa..

Ôi? Đó không phải Lương Lương sao! Đã trẻ thế này nàng đây là muốn đi đâu?

Đang nhìn thấy Lương Lương từ trước sân đi qua.

Đi theo xem một chút đi.

Một đường theo Lương Lương đi tới thao trường.

Cái gì, buổi tối này, nàng tới đây làm gì?

Đang buồn bực, chỉ thấy Lương Lương từ trên kệ binh khí cầm lấy thương, một mình luyện tập thương pháp.

Trời ạ.. Nàng.. Nàng không mệt mỗi sao?

A Ba lần này là triệt để ngớ ra rồi..

Cái tên này liều mạng như vậy.. Mưu đồ gì?

Nhìn hồi lâu, thấy Lương Lương một chiêu kia quay người đột nhiên đâm luyện mười mấy lần chẳng ngại phiền.

Nhóc con này..

Không thể không nói, A Ba thân là một người trưởng thành, đều mặc cảm mặc cảm không bằng.

"Hắc!"

"Ha!"

Trên giáo trường trống rỗng, tràn đầy tiếng hô quát của nàng.

"Phù phù."

"Ai ya.."

Ngã chổng vó rồi?

"Lương Lương!"

Hả? Tiểu Khê? Người tại sao lại ở đây? "Thấy A Ba xông lại, Lương Lương ngăn ra.

" Người không sao chứ? "Ngồi xổm người xuống nhìn nàng, hình như không bị thương, chỉ là đầu đầy mồ hôi, đang hồng hộc thở hổn hển.

" Ai ya! "Không đợi A Ba quan tâm, trán bị nàng gõ một cái.

" Người làm sao luôn không lớn không nhỏ? "

" Ta.. "Ủy khuất..

" Được rồi, tở tở "Được rồi chưa! Nhóc con này, chiếm tiện nghi nghiệm rồi a!

Giơ tay dùng ống tay áo lau một chút mồ hôi cho nàng.

" Khà khà.. "

Cười ngốc cái gì thú vị a người..

" Đã trể thế này, ngươi làm sao không nghĩ ngợi a? "

" Ta vừa rồi thấy được ngươi đi ra, thì theo đến xem thử, ngươi đây..
"Nhìn tiểu mộc thương trong tay nàng một chút.

" Ngươi không phải đã rất lợi hại rồi sao, làm gì vẫn liều như thế a..
"Nhỏ giọng làm bằm một câu.

Lương Lương nhếch miệng cười cười, kéo lấy ta ngồi ở bên cạnh nàng, siết chặt tiểu mộc thương trong tay.

" Tiểu Khê, ngươi.. Muốn ra chiến trường không?"

Hết chương 6

-----oOo-----

Chương 7

Nguồn: EbookTruyen.VN

Người này, nhắc tới chiến trường, trong ánh mắt càng là vô hạn ngóng trông.

"Chiến trường?" A Ba cũng không muốn đi..

"Người.. Rất muốn ra chiến trường?" Thứ cho ta không hiểu.. cuộc sống an toàn không tốt sao!

"Sự phụ nói, chiến trường, là vị trí anh hào tập kết, có thể ở trên chiến trường chém giết, giữ nhà hộ quốc, là vinh quang chí cao vô thượng."

"Chuyện này.." A Ba không cách nào phản bác.

Nàng nói không sai, từ xưa tới nay, chiến sĩ đều là vô tư vĩ đại nhất, vì dân vì nước, lấy mệnh vật lộn với nhau, càng là chưa bao giờ tính toán được mất.

Nhưng mà.. A Ba chính là nhất gan, may mắn xuyên đến trong sách chính mình, chuyện muốn làm nhất, chính là bá chiếm Lương Lương, thay đổi tương lai bi thảm của nàng, có thể làm cho nàng an toàn, khoái khoái lạc lạc qua chút tháng ngày thư thả.

Aiz..

Nằm vật xuống về phía sau, gối lên cánh tay, nhìn trên trời một vòng trăng tròn kia.

Ta vốn cho rằng, An gia họ con gái nuôi từ nhỏ liền ở trên chiến trường sờ soạng lần mò, quá nửa là bị An Lạc Thành cưỡng chế yêu cầu, bị ép mà không phải tự nguyện.

Nhưng bây giờ xem ra, liên quan An Mãnh hôm nay chủ động đi khiêu chiến Mạc Cửu, đối với chiến trận, đều là tự nguyện, thậm chí ngóng trông.

Còn nhớ hôm nay An Mãnh nói câu gì..

"Người đầu tiên theo mẫu thân ra chiến trường nhất định là ta."

Chẳng lẽ..

"Tỷ tỷ." Ngồi dậy, vẻ mặt thành thật nhìn Lương Lương.

"Hả?"

"Người.." Chậc.. Chuyện này làm sao mở miệng? Trực tiếp hỏi nàng muốn ra chiến trường có phải là bởi vì muốn cùng tiếp xúc nhiều chút với An Lạc Thành không?

Gãi đầu một cái, hỏi như vậy có thể quá trắng ra hay không..

Hả? Nhìn Lương Lương siết chặt tiểu mộc thương.

"Cây thương này, là.. Mẫu thân tặng người chứ?"

Lương Lương nghe vậy bĩu một cái miệng, cúi đầu nhìn tiểu mộc thương.

Quả nhiên.. Lúc nàng nhìn thấy tiểu mộc thương, cũng là một mặt ước mơ và ngóng trông, cùng lúc nàng nhắc tới chiến trường vẻ mặt giống như đúc.

Lần này A Ba triệt để hiểu rõ rồi.

Chiến trường cái gì, vinh dự, giữ nhà vệ nước, hài tử nhỏ như vậy, nào hiểu nhiều như vậy? Những danh từ sau lưng này, chỉ hướng về một người mà thôi.

Nói cho cùng, mấy hài tử này, thiếu yêu.

Vốn là đều là cô nhi bị bỏ, cùng bố mẹ để không phải sinh ly thì là tử biệt.

Là An Lạc Thành cho các nàng một gia đình, còn có tình mẹ các nàng thiếu hụt, ngóng trông, không chỗ tìm kiếm.

An Lạc Thành a An Lạc Thành, ta không biết người là có lòng hay là vô tình.

Nếu như là có lòng, lợi dụng mấy hài tử đơn thuần thiện lương này, vậy người tâm cơ này, không khỏi cũng quá thâm trầm rồi.

"Tiểu Khê? Người đang ở đây phát ngẳng cái gì a?" Lương Lương đưa tay nhỏ ở trước mặt ta quơ quơ.

"Nga, không có, ta đang suy nghĩ.."

Ta nhớ tới, An Lạc Thành đối với Lương Lương, sau khi lớn lên mà mặc kệ, ít nhất khi còn bé, là có ôn nhu, nếu Lương Lương ngóng trông như vậy, vậy ta.. Nên giúp nàng. Chỉ ít bên trong mấy năm qua, làm cho nàng có thể như hài tử của gia đình bình thường, có mẫu thân có thể ỷ lại, làm nũng.

"Ta đang nghĩ, làm sao có thể đánh bại Mạc tướng quân, khà khà." Nhếch miệng cười cười.

"Mạc tướng quân.. Mạc tướng quân là chiến tướng dũng mãnh nhất bên mẫu thân, mặc dù nàng không ra toàn lực, bằng vào bản lĩnh ta bây giờ, muốn đánh ngã nàng, quả thực chính là nói chuyện viển vông."

Ừ, đây ngược lại phải, chỉ thấy nàng hôm nay đem tiểu mạo mạo mấy chục cân như cầu da vớt bay đầy trời, hơn nữa còn gương mặt ung dung như thường.

"Này? Vậy nàng có cái nhược điểm gì hay không a?"

Lương Lương quả đoán lắc lắc đầu.

Ừ.. Lại khó đối phó, có thể đánh, vẫn không có nhược điểm..

"Này! Nàng kia đầu óc có dễ xài không?" Võ tướng bình thường chắc là hữu dụng vô mưu chứ?

"Ừ." Lương Lương lại mãnh liệt gật gật đầu.

Vậy thì có chút khó xử rồi..

Biết đánh nhau lại có đầu óc.. Ừ..

"Nếu không lần sau trước khi khiêu chiến, cho nàng chút thuốc tẩy, bớt việc, thấy hiệu quả nhanh, còn.. ai ya.." Lời còn chưa nói hết, lại bị Lương Lương ở trên đầu thông minh tuyệt đỉnh của ta gõ một cái..

"Đừng luôn gõ đầu gõ ta a, gõ ngốc rồi ai bồi thường a!"

"Chỉ toàn nói hư nói vượn gì đó!"

Được, tiểu Lương Lương cũng quá ngay thẳng, đùa giỡn cũng không ra, còn trừng mắt với ta.

"Ta thuận miệng nói một chút mà."

"Được rồi, người cũng đừng phí tâm, ta xem người hôm nay luôn cũng là lạ, mau trở về nghỉ ngơi thật tốt đi."

Bĩu môi, đúng là cũng có chút buồn ngủ.

"Vậy còn người?"

"Ta còn muốn luyện nữa.."

"Luyện cái gì luyện a, làm việc và nghỉ ngơi có hiểu hay không?"
Không nói lời gì lấy xuống thương của nàng, để tới trên kệ binh khí.

"Đi thôi, trở lại ngủ, ngày mai tỉnh ngủ, lại nghĩ cách đối phó Mạc Cửu." Tự giác lôi kéo tay nhỏ của Lương Lương.

"Là Mạc tướng quân!" Giơ tay theo cái trán của A Ba lại là một kí.

"Ai ya.." Người còn gõ nghiệm rồi? Ta đây cũng không phải cái mõ gõ! Mũi thông thiên của A Ba đều phải bị đánh rồi!

* * *

Nằm ở trên giường, như cũ là trần trọc trở mình, khó có thể ngủ, thành thật nói, là trong lòng đột nhiên hưng phấn hơi nhỏ.

Vốn là đi tới nơi này, A Ba nhưng thật ra là hai mắt tối thui, ta muốn Lương Lương, cũng không biết từ đâu vào tay, hơn nữa thân phận An Khê này thật sự là quá lúng túng.

Người nói Lương Lương đối với ta tốt không? Đó là thật tốt. Lại thay ta chịu đòn, lại giúp ta ra mặt.

Nhưng nàng đối với ta cho dù tốt, điều kiện tiên quyết là, nàng coi ta là muội muội chăm sóc che chở như thế.

Vậy thì rất lúng túng.

Nhưng mà, cái này cũng là cơ hội của ta.

Cho tới nay, nhân vật An Khê này đều là đang ở dưới che chở của

Lương Lương trưởng thành, Lương Lương chăm sóc nàng bảo vệ nàng, mà nàng, cũng an lòng với tất cả những thứ này, cũng ỷ lại Lương Lương.

An Lương người này, một đời đều đang trả giá, với An gia họ cũng tốt, với Mục Khuynh Tuyết cũng tốt, xưa nay chỉ lo trả giá không cầu báo lại. Cũng đang bởi vì như thế, một tiếng dò hỏi thân thiết, một ánh mắt khẳng định, cũng có thể làm cho nàng cảm thấy thỏa mãn.

Sở dĩ nói, thân phận An Khê này, là cơ hội của ta, chính là như vậy.

Ta muốn giúp nàng, không, nói chuẩn xác, là báo lại nàng, muốn cho nàng biết, Tiểu An Khê nàng vẫn xem là muội muội thương yêu thay đổi rồi, ân.. Lúc cần thiết, nên còn phải đối với nàng tỏ một chút tâm ý, cũng không thể làm cho nàng vẫn coi ta là muội muội a.

Hí.. đợi đã đợi đã, biểu lộ cái gì, có thể sớm chút hay không, nàng hình như vừa mới tám tuổi? Ạch.. Đừng hiểu lầm, ta không có nghiệp luyến đồng.. Đây là.. Ạch.. dưỡng thành?

Ân.. Nàng muốn ra chiến trường, vậy ta nhất định phải đi theo lên..

Nàng cùng Mục Khuynh Tuyết chính là ở trên chiến trường quen biết a, ta cũng không thể làm cho hai nàng ở dưới mí mắt ta gặp mặt nữa a.

Ạch nhưng mà, vẫn phải trước tiên đánh ngã Mạc Cửu.

Gia hỏa này, then chốt ta không biết thiết lập nhân vật của nàng, cũng không phải rất rõ người này, chắc, nếu không trước tiên quan sát mấy ngày?

Nha đúng, còn có, An Uy An Mãnh hai gia hỏa này, việc đem A Ba đẩy xuống nước này cũng không có thể cứ như vậy bỏ đi.

An Khê là dễ trêu, nhưng A Ba không dễ trêu, khi dễ ta còn cùng người không liên quan như thế, A Ba có thể nhịn không được. Cũng

nên mượn cơ hội này lập uy, để họ biết, An Khê hiện nay, chủ nhân không phải ai cũng có thể bắt nạt.

Ừ.. Ngẫm lại làm sao chính hai thằng nhóc con này..

* * *

"Ồ ó o - -"

Gáy? Cái quỷ gì, hơn nửa đêm này..

"Ồ ó o - -"

Chờ chút, chẳng lẽ?

Dọa đến giày A Ba cũng không mang, trực tiếp chạy đến trước cửa sổ nhìn ra bên ngoài.

Không phải chứ.. Trời.. Trời đã sáng?

Mẹ nó.. Một đêm a! Làm sao.. Làm sao mà qua đến nhanh như vậy? Ta mới nghĩ đến sáu cách dẫn vật tiểu mập mập a.

"Tiểu Khê, người dậy rồi chưa?" Ngoài phòng Lương Lương đều tới gọi cửa..

"Ta.." Ta còn không ngủ a..

"Ta vào nga" Đẩy cửa một cái, nhìn thấy A Ba đứng trên mặt đất tròng mắt to nhìn chăm chăm nàng, ngẩn người, "Tiểu Khê, người sớm như vậy thì mặc xong rồi? Giỏi quá!"

Ta rất muốn nói một câu.. Giỏi cái đầu quỷ người nha.. Người thật là nhìn không ra ta một đêm không có ngủ sao?

"Vậy chúng ta đi nhanh đi."

"Đi.. Đi đâu a?"

"Bài buổi sáng a!"

Ta con mẹ nó..

Không ngạc nhiên chút nào, ta lại ở trên lớp của Cổ Điển ngủ thiếp đi.

"Bốp!" Thanh âm của cây thước quen thuộc đánh mặt bàn.

"An Khê, hôm qua đã tha cho người một lần, hôm nay còn như vậy, dạy mãi không sửa, đưa tay."

A Ba mới vừa mở mắt ra thì nhìn thấy sát thân mặt đen này mang theo hung khí liền đến rồi.

"Này đợi đã đợi đã!"

"Người muốn đánh ta, cũng phải cho ta cái lý do chính đáng chứ, cũng không thể chỉ là bởi vì ta lên lớp ngủ đi? Coi như là, người làm sao không hỏi một chút ta tại sao phải ngủ a?" Cười bĩ ổi nhìn nàng.

Cổ Điển người này ta ngược lại thật ra hiểu rõ, người này chính trực, cho nên đối phó nàng, phải quấy nhiễu.

Cổ Điển nghe vậy ngẩn người, tính toán là lời ta đây nói kinh sợ rồi. Cũng phải, An Khê trước đây là chúa nhẫn nhục chịu đựng, bị trách phạt, còn phải khóc lóc nói đánh thật hay!

"Vậy người ngược lại nói xem, người vì sao ngủ ở trong lớp, nếu người có thể cho ta một lý do chính đáng, ta không phạt người."

"Này, vậy thì đúng rồi mà, mọi việc cũng phải giảng đạo lý mà!"

"Ít nói nhảm."

"Nha.. Ta a, ta biết bản thân ta, đầu óc ngốc, không nhạy bén, không sánh được các vị tỷ tỷ."

"Phốc.." Tiểu bụ bẫm lại dám cười A Ba, người đờ đờ cho ta ha!

"Nhưng mà châm ngôn nói đó, cần cù bù thông minh, là cần cù bù thông minh."

Cổ Diễm nhú nhú mày, chẳng lẽ, ta đây thuyết minh lịch hiện đại rồi hả?

"Chuyên cần là lẽ trời? Có thể nghe hiểu không?"

"Chậc, nói điểm chính." Cổ Diễm còn không tình nguyện rồi..

"Cho nên ta ngày hôm qua một đêm không ngủ, đọc sách." Đủ đơn giản trực tiếp đó.

Cổ Diễm một mặt kinh ngạc, "Người nói người ngày hôm qua, nhìn sách cả đêm?"

"Đúng vậy a."

"Ha.."

Hừ, liền biết người không tin, vẫn may A Ba đã sớm chuẩn bị.

"Này, khụ, binh giả, quỷ đạo dã. Cố năng nhi thị chi bất năng, nếu có thể tấn công thì giả như không thể tấn công.. xuất kỳ binh khi định không để ý" A Ba cả miệng lớn cũng không thở, một mạch một chữ không rời dọc xuống!

Ôi chao, quả nhiên, Cổ Diễm này ánh mắt nhìn A Ba cũng thay đổi rồi! Như thế nào, cách một đêm, cũng phải thay đổi cách nhìn đi!

Người đừng nói, không chỉ là Cổ Diễm, cả mấy tên tiểu tử cái khác

cũng liên tiếp hướng bên này quét tới, mỗi cái trên mặt mang theo kinh ngạc.

Hừ hừ.

"Ròng rã một đêm, cũng chỉ học ít đồ như thế?"

Con.. mẹ?

"Phốc.. Ha ha ha.." Tiểu mập mập đi đầu cười vang.

Mẹ nó.. Cái quỷ gì? Cổ nhân đọc sách hiệu suất không phải rất thấp rất thấp sao?

"Mặc kệ thế nào, điều này cũng không có thể trở thành lý do người ngủ lên lớp. Người đã yêu thích ban đêm đọc sách, tốt lắm, đêm nay, đem cuốn này học hết, bằng không, nợ mới nợ cũ, ta với người cùng nhau tính" Sắc mặt nghiêm nghị, nhìn chăm chăm thật lâu, mới quay người trở lại chỗ ngồi.

Ngày.. ch*ó.. rồi..

Hết chương 7

-----oOo-----

Chương 8

Nguồn: EbookTruyen.VN

Cổ Điển người thật đúng là cái khốn kiếp a, mẹ người một quyển sách này, vừa vắn, dày một tác!

Đừng nói là học qua, người chính là để ta đọc một lần, ta đều đọc không có thứ tự!

Hơn nữa đêm này, ta lại không muốn đi phiền Lương Lương, cái tên này vốn là đủ cực khổ rồi, vấn đề cho nàng nghỉ ngơi thật tốt đi.

"Aiz.. Nhân sinh a, tại sao có thể gian nan như thế" Cổ Điển tên khốn kiếp này, sẽ không thật sự bởi vì chuyện này đánh ta chứ..

A Ba da mỏng thịt mềm, không chịu được bị đánh a..

Lên lớp ngủ một giấc mà thôi, có tội ác tà trời như thế sao?

Học một quyển.. Cái này căn bản là nhiệm vụ không thể hoàn thành mà, hơn nữa trong sách này, người đừng nói là ta, chính là Lương Lương, cũng nhận không hết chữ này a! Cổ Điển khốn kiếp.

Tức dùng dùng đem sách vổ vào trên bàn, lại thật sự là không cam lòng.

Mịa nó, chết thì chết, tìm Cổ Điển! Đánh cực một lần, thì đánh cực nàng, thích mềm không thích cứng!

Một đường chạy chậm tới thư phòng, quả nhiên vẫn sáng đèn, người trong phủ này là điên rồi sao, từng cái từng cái đều dụng công

như thế?

"Sư phụ, An Khê cầu kiến."

"Ừm."

"Phù.." Hít sâu một hơi, không khăn trương, không khăn trương.

Khe khẽ đẩy ra cửa phòng nửa mảnh, đi vào trong nhìn xung quanh một hồi, đang nhìn thấy Cổ Diễn ngồi ở bên cạnh bàn vùi đầu đọc sách, thấy ta lộ đầu, liếc ta một chút, một mình tiếp tục đọc sách.

"Có chuyện gì sao." Thờ ơ hỏi một câu.

Lúng túng, xem dáng dấp như vậy, hơn nữa còn giận ta đó, cái tên này, tính tình đủ lớn.

Suy nghĩ một chút, cũng phải, mấy tên tiểu tử khác, lá gan mập nữa, phỏng chừng cũng không có dám ở trên lớp nàng ngủ. Còn là hai lần..

"Nga, sư phụ, ngài để ta học trong quyển sách này, có rất nhiều chữ ta đều không biết được, không biết sư phụ có thể có nhân rồi, đồ nhi muốn mời sư phụ chỉ điểm một chút." Quay về Cổ Diễn, rất cung kính cúi người thi lễ một cái.

Ngẩng đầu nhìn lên, hắc, cái tên này một mặt kinh ngạc, này, thế mới đúng chứ!

Một lát, Cổ Diễn cười khẽ một tiếng, trong ánh mắt nhìn về phía ta mang chút bất đắc dĩ.

"Nơi nào không hiểu, chỉ ra." Thả xuống sách, ngoắc ngoắc tay với ta.

"Ạch.. Cái nào cũng không hiểu.." Ăn ngay nói thật thôi.

"Người.." Cổ Diễm tám phần mười cho rằng ta đang chọc nàng, làm dáng liền đi lấy cây thước rồi.

"Này sư phụ sư phụ, ngài trước tiên đừng tức giận mà."

"Thường nói, người thầy, truyền đạo thụ nghiệp giải thích nghi hoặc. Văn chương bên trong sách này, ngài chưa truyền thụ, đồ nhi làm sao xem hiểu?" Tiện tay mở ra một trang, "A, chữ thứ nhất này, ta đều không biết được." Chép chép miệng, gương mặt ủ rũ.

"Nga, vậy vậy ý của người là.." Cổ Diễm ngẩn người.

"Aiz.." A Ba một mặt khó xử, nặng nề thở dài.

"Sư phụ phạt đồ nhi học hết sách, đồ nhi tất nhiên là không dám thất lễ, chỉ có thể hướng sư phụ thỉnh giáo, nói vậy sư phụ sẽ không từ chối."

"Ta.."

"Nhưng mà a. Sư phụ nếu như chỉ nhắc tới truyền thụ lúc trước một mình đồ nhi, tỷ tỷ khác biết được, không biết sẽ không phải sẽ cảm thấy sư phụ còn có tư tâm? Đồng dạng đều là đệ tử của sư phụ, dùng cái gì sư phụ muốn tách người khác ra, lén lút truyền thụ một mình An Khê ta?" xòe tay, thật lòng giảng đạo lý với Cổ Diễm.

Ha ha, A Ba luôn luôn logic hỗn loạn, lượn quanh lên ngay cả bản thân ta cũng choáng, nhìn người cái tên này làm sao tiếp chiêu!

"Ta.. Người.."

"Sư phụ, hôm nay ở trong lớp ngủ gật, đúng là không đúng của đồ nhi, đồ nhi bồi tội cho ngài, cũng bảo đảm sẽ không tái phạm, xin mời sư phụ giơ cao đánh khẽ, đại nhân đại lượng, đừng cùng nhóc con ta đây so đo." Vái chào tới đất, đủ có thành ý rồi chứ.

Cổ Diễm yên lặng một hồi, một lát, mới hé miệng cười khẽ.

"An Khê a An Khê, thường ngày làm sao không biết người có thể tranh biện như thế đây?"

"Là sư phụ dạy.. ai ya!" Fu*ck, Cổ Diễm này, không theo lẽ thường xuất chiêu a! A Ba đều khen tặng nàng như thế rồi, nàng làm sao còn đánh ta?

Ủy khuất xoa nắn bàn tay, Hí.. Người đừng nói, vật này đánh người thật là đau..

"Đây là một lần cuối cùng, nếu có tái phạm, ta sẽ không cho phép người bước vào thư phòng nữa bước nữa."

"Này, ta biết rồi. Vậy, sư phụ ngài bận đi, ta đi trước" cất bước thì chạy.

Ha ha ha, cuối cùng có thể ngủ ngon giấc rồi!

"Cái tên này.." Cổ Diễm một mặt bất đắc dĩ.

* * *

A Ba luôn luôn là người trong lòng già bộ không sao, việc này, trong lòng lập tức thả lỏng rồi, phỏng chừng đêm nay ngủ đều có thể vui tỉnh, khả khả.

Nhảy nhót cộc cộc chạy về trong viện.

"Này? Lương Lương?" Mới vừa bước vào cửa viện, nhìn thấy Lương Lương ở trước phòng ta gõ cửa.

"Nha không, tỷ tỷ, người làm sao ở đây a?"

"Tiểu Khê? Người đi đâu? Quên đi, vào nhà trước, ta cùng người học sách, có thể học bao nhiêu là bao nhiêu, ngày mai sư phụ trách

tội, ta sẽ giúp người cầu xin." Một mặt cấp thiết, lôi kéo cánh tay của ta đem ta dắt vào phòng.

"Àch, nhưng mà.."

"Đừng nhưng mà, thời gian không nhiều lắm, chậm trễ chút nữa, trời thì sáng rồi."

Không thể không nói, trong lòng A Ba ảm áp, tiểu nữ oa này, làm sao đối với ta tốt như vậy?

"Yên tâm đi, không có chuyện gì, ta vừa rồi đi tìm sự phụ, nàng không phạt ta."

"..."

"Ừm!" Đem tình huống đại thể kể, Lương Lương cũng là thở phào nhẹ nhõm, cười ngây ngô với ta nửa ngày.

Cuối cùng, có thể ngủ ngon giấc rồi!

* * *

Bất tri bất giác, tới đây cũng có ba, bốn ngày rồi, mấy ngày nay ta cũng không nhàn rồi, người, chuyện, vật, còn có quy tắc, gần như cũng đều mò thấy rồi.

Nha đúng rồi, nói đến quy tắc này, cuối cùng để ta nhìn không nổi chính là nghe tiếng gà gáy dậy mùa kiếm cái gì đó!

Nói cái gì, khi tiếng gà thứ ba, nhất định phải ngồi ở thư phòng chuẩn bị bài buổi sáng.

Vậy thì có chút không nói lý rồi chứ? Người biết con gà kia bao lâu kêu một lần? Vạn nhất nó ngày nào đó ho rồi sao? Một hơi kêu xong rồi sao? A Ba thì phải xách cái mông trần quần chạy đi thư phòng rồi

mặc sao?

Không nói đạo lý!

Nhưng mà a, không nói đạo lý, cũng có cách không nói lý, khà khà.

"Người con gà con này, mấy ngày nay đem A Ba dẫn vật đủ a. Kêu tựa như và bệnh hen suyễn, ta nợ của người a?"

"Hừ hừ, ta xem người ngày mai làm sao gọi, khà khà khà." Cười gian từ trong lòng lấy ra một cái đai lưng màu đen, đây là cột tóc tiểu mập mập dùng, nàng không biết làm sao làm ướt rồi, phơi ở trong viện, ta liếc thấy, thuận tay mượn qua rồi.

Dù sao lần trước món nợ nàng đẩy ta xuống nước còn không có tính với nàng, lần này thì cùng nhau tính đi.

"Ngoan nha, đừng nhúc nhích nha." Dụ dỗ con gà to kia, đem dây cột quần vào trong miệng Gà của nó.

"Tới gọi hai tiếng nghe một chút?"

"Cục.. Ngô.."

"Khà khà khà.. Này, đừng trách A Ba lòng dạ ác độc, người thật sự là quá đáng ghét rồi, thật sự, quá đáng ghét rồi." Sờ sờ mào gà, xem như là vỗ vỗ đầu của nó đi.

Đứng dậy đuổi cái eo lười, ân, ngày mai chắc có thể ngủ một giấc đến giữa trưa đi!

Lại nói An Khê này thân thể nhỏ bé, người đừng nhìn nàng nhỏ gầy, đúng là có chút nền tảng. Mấy ngày nay luôn tái diễn trạng thái của ngày thứ nhất, đọc sách, luyện võ, mệt quy về mệt, nhưng ngủ một giấc này tỉnh lại thì chuyện gì đã không có, vô cùng tinh thần.

Hơn nữa hơn nữa, ta phát hiện một chuyện rất quan trọng quan

trọng, ta phát hiện An Khê này tính dẻo dai rất tốt!

Hạ eo xoạc chân không gì không làm được! Xoạc ngang xoạc thẳng còn có thể không có khe hở chuyển đổi đó!

Thì thân thể ta trước đây kia, eo cứng ngắc này, gân kia.. Ta đều không muốn nói.

Đi đường bước nhanh chân đều có thể giữ chặt!

Người xem ta hiện tại nữa, hừ hừ, đi trên đường, người xem người xem, một lời không hợp thì xoạc chân, thoải mái~

Được rồi, không tán dốc, đi ngủ.

* * *

"Tiểu Khê Tiểu Khê, nhanh rời giường."

"Ân.. Làm gì a.. Gà không phải còn.. Không kêu sao.." Bất mãn xoa xoa con mắt, đã nói rồi gáy mới rời giường.

"Gà.. Cũng không biết là ai đem miệng của con gà kia bịt lại, sư phụ đang tra đó, chúng ta mau tới thôi."

"Tra? Làm sao tra?" A Ba trong nháy mắt kinh tỉnh rồi, ngày hôm qua thời điểm gậy án, không có bị người nhìn thấy chứ! Lần này tỉnh cả ngủ, "Đi đi đi." Theo Lương Lương một đường chạy đến ngoài sân.

"Ai ya sư phụ, không phải ta a, thật không phải là ta a, ai ya!"

Lọt vào tai toàn là tiếng kêu gào của An Mãnh, làm phiền chết rồi.

A Ba bưng lỗ tai, cẩn thận nhìn lên, được rồi, Tiểu mập mập này đang bị Cổ Diễn cầm lấy tay mập hung hăng mà đánh đó.

"Ai ya.. ai ya ai ya.. Sư phụ.. ô.. Sư phụ đừng đánh.."

Ya, đều bị đánh khóc rồi.. Ngay cả ta đều không đành lòng rồi.

"Sư phụ, sư phụ ngài đừng đánh." Lương Lương nhìn lên, vội chạy tới kéo lấy Cổ Điển cầu xin.

"Lều Mãnh nói không phải nàng làm ra, trong này có lẽ có hiểu lầm gì đó? Ngài không thể chỉ bằng một đồ cột tóc thì nhận định nàng làm a!"

A Ba trong lòng mạnh mẽ run cầm cập.. Ai ya ahihi Lương Lương thân yêu người cũng đừng nói mò lời nói thật a..

"Sư phụ, thật không phải là ta, thật không phải" Tiểu mập mập vừa nghe, vội vàng phụ họa theo, quay đầu liếc mắt nhìn, "Là An Khê, là An Khê làm ra!" Tiện tay vừa chỉ.

Mịa nó? Bị nàng nhìn thấy rồi?

A Ba cố gắng trấn định, một mặt mờ mịt nhận lấy ánh mắt xem kỹ của mọi người.

"Cái.. Chuyện gì a?"

"Là người đem miệng gà bịt lại! Chính là người, người nói mau a, chính là người làm ra!"

Nha, ha, tiểu mập mập, vu oan giá họa người cũng phải lấy ra chứng cứ a, người cho rằng trừng trừng mắt với ta, so tài nắm đấm, ta sẽ sợ người?

Nhìn Cổ Điển, lắc đầu một cái, nhún nhún vai.

"Không phải nàng, là ta!"

Mẹ nó? A Ba sững sờ nhìn người đứng trước ta, một tay đem ta che

ở phía sau Lương Lương, ai ya tiểu tổ tông của ta, người có phải làm bừa không?

"Đúng đúng đúng đúng đúng, dù sao không phải ta" An Mãnh vội lại dòi đi mục tiêu.

Cổ Diễn thở dài, hơn nửa cũng nhìn ra Lương Lương là đang che chở ta, bản năng đem sai gì đều ôm đồm tới trên người mình rồi.

Nhưng mà A Ba là sẽ không để chuyện như vậy phát sinh.

"Tiểu Mãnh tỷ tỷ, thì ra người đêm hôm qua chạy đến nơi đây, là vì đem miệng gà bịt lại a, khó trách ta sáng sớm hôm nay không nghe gáy." Một mặt nụ cười vô hại nhìn An Mãnh.

Người trừng mắt với ta nữa cũng vô dụng, A Ba không phải kẻ thế mạng của người, vốn là muốn cầu xin cho người, làm sao người, tự làm bậy, hừ, không thể sống!

"Người! Người nói hươu nói vượn cái gì!" Tiểu mập mập tức giận, suýt chút nữa nhào tới, nhờ có bị Cổ Diễn kéo lấy.

"Tiểu Khê, người mới vừa nói, người tối hôm qua nhìn thấy nàng tới chỗ này?"

"Ừ, nhưng mà ta không thấy rõ nàng đang làm gì, lại sợ nàng bắt nạt ta, thì nhanh chóng chạy về phòng ngủ" dẹt nói dối đàng hoàng trịnh trọng.

Cổ Diễn gật gật đầu, ngược lại nhìn hàm hàm An Mãnh, "Người còn có gì để nói?"

"Ta.. Ta.. Sự phụ, ta là oan uổng a!"

Khà khà, đấu với ta? Cố gắng hưởng thụ đi. Tiểu mập mập.

Hết chương 8

-----oOo-----

Chương 9

Nguồn: EbookTruyen.VN

Huýt sáo đi nhà xí.

"Tiểu Khê."

"Hờ? Lương Lương? Tỷ tỷ cũng phải đi nhà xí a, vậy người đi trước đi."

Tiểu Lương Lương nhú mày, một mặt nghiêm nghị nhìn ta, mím môi không biết đang suy nghĩ gì.

"Làm sao vậy?" trái phải liếc nhìn sắc mặt của nàng, hình như có điểm không đúng a.

"Người ngày hôm qua, thật sự thấy được Tiểu Mãnh đi chuồng gà?"

"Không có a."

"Vậy người.. Người làm sao có thể nói hư nói vượn chứ? Người có biết nói như người vậy, sẽ hại Tiểu Mãnh bị đánh hay không! Người! Ai nha.." Sốt sắng, quay người vừa chạy ra ngoài.

"Này này." Vội đưa tay đem nàng kéo lại.

"Người đi làm gì?"

"Ta đi nói rõ ngọn nguồn với sư phụ a."

"Chậc.. này.." Cái tên này làm sao cứ ngay thẳng như vậy a.

"Ta hỏi người, người biết việc này là ai làm sao?"

"Không.. Không biết a. "

"Vậy người cảm thấy Tiểu mập mập biết không? "

Lương Lương lắc lắc đầu.

"Vậy được rồi, dựa vào cái gì ta vừa xuất hiện, Tiểu mập mập thì chỉ vào mũi ta nói là ta làm? Nàng có chứng cứ sao! "Mẹ nó, chuyện này vừa nhìn chính là để A Ba chịu lỗi chịu quen rồi! Ta cũng không phải anh hùng chịu lỗi!"

"Nàng.. "

"Còn người nữa. "

"Ta? "Tiểu Lương Lương ngó rồi.

"Nàng vừa nói là ta làm, người thì đứng ra che chở ta. Phải, sự phụ sủng người thương người, không nở lòng phạt người, nhưng chuyện này, không phải cũng nói không rõ nữa sao! "

"Chuyện này.. "Lương Lương cúi đầu suy nghĩ một chút.

"Nhưng mà, Tiểu Mãnh nói nàng là oan uổng.. Hơn nữa người cũng xác thực không nhìn thấy nàng tối hôm qua xuất hiện ở chuồng gà, hay là đi cùng sự phụ nói một chút đi. "Kéo lấy tay của A Ba.

"Không đi "Người đừng cho rằng ta không nở vung khỏi tay của người nga.

"Tiểu Khê người.. "Lương Lương run lên.

Chậc.. này.. Có mấy lời tuy không nên nói, nhưng.. Ta vẫn phải nói.

" Tỷ tỷ. "

" Người đem các nàng xem là muội muội tới chăm sóc che chở "Hít sâu một hơi, đúng là rất không nhẫn tâm đả kích tiểu Lương Lương.

" Nhưng mà các nàng.. Các nàng.. Có từng coi người là là.. Tỷ tỷ.. không? "

" Các nàng, có a, các nàng.. "

" Phải, thời điểm chịu lỗi, khi bị đánh, một tiếng Lương tỷ, người thì đứng cảm đứng ra. Vậy bình thường thì sao? Khi Có chuyện tốt các nàng sẽ nhớ người sao? "

" Nàng.. Các nàng.. "

Nhìn tiểu Lương Lương đầy mắt hoảng loạn, A Ba thật sự có chút đau lòng, đưa ngọc này.

" Aiz.. bỏ đi bỏ đi, người thì coi ta cái gì cũng không nói, việc này người cũng không biết, trở về đi, ta đi nhà vệ sinh trước. Nga đứng rồi, có câu nói ta phải nhắc nhở người, lòng hại người không thể có, nhưng, nhưng nên có tâm phòng bị người. Người nhớ kỹ là được, sau này dùng đến. "

" Người đây là.. Có ý gì? Phòng bị người? Phòng ai? "

Nhìn nàng một mặt ngờ ra này, quả nhiên bây giờ nói cái này còn có chút sớm, nhưng mà để trong lòng nàng có ngọn nguồn cũng dễ làm thôi.

" Phòng.. ân.. Phòng những người. Ở sau lưng đâm người "Nói như vậy đủ mịt mờ rồi chứ?

" Người.. "Lương Lương đi tới, cầm lấy bờ vai của ta.

" Tiểu Khê, chúng ta bảy người, nhưng mà lập lời thề đồng tâm đồng đức, thẳng thắn chờ đợi, mặc dù không có quan hệ máu mủ, cũng có tình nghĩa anh em a! Tiểu Mãnh họ thường ngày là thường bắt nạt người, nhưng người cũng không có thể bởi vậy sinh khoảng cách a! "

" Ta.. Ôi.. Người.. "Tên ngu ngốc này!

" Những câu nói này, người vẫn là đừng nói nữa, miễn cho bị người khác nghe xong. Ta sẽ không nhắc đến với người khác, bản thân người cũng tỉnh táo một chút đi. Ta đi xem Tiểu Mãnh. "

" Đây người đây.. "

" Ngu ngốc.. "

Bỏ đi, vẫn là có chút nóng lòng cầu xin thành rồi, sau này lại chậm rãi thấm vào.

Mịa nó, A Ba là tới đi vệ sinh, chậm chậm chạp chạp lâu như vậy, đều sắp tè ra quần rồi.

Kéo lấy cửa gỗ của nhà vệ sinh, không kéo được?

ahih! Bên trong.. Có người?

* * *

" Ai ya, ai ya sư phụ.. Ô "Mắt thấy móng vuốt mập An Mãnh đều phải bị đánh thành móng heo kho

" Sư phụ, đừng đánh. "Lương Lương một bước xa vọt tới, kéo tay của Cổ Diển.

" Lương Nhi, người làm càn. "Cổ Diển sắc mặt nghiêm.

" Sư phụ, việc này không phải Tiểu Mãnh làm ra, là ta, là ta làm ra,

ngài muốn phạt thì phạt ta đi. "Giơ bằng tay nhỏ trắng mịn kia, đưa tới trước mặt Cổ Diển.

" Ngươi! "Cổ Diển sửng sờ.

" Sư phụ, sư phụ, thật không phải là ta, thật không phải là ta. "An Mạnh vội vàng lắc đầu.

" Sư phụ, Lương tử đều thừa nhận là nàng làm ra rồi! Ngài còn muốn thiên vị che chở sao! "An Uy hung hăng trừng Lương Lương một chút.

" Ngươi.. "Cổ Diển nhìn mọi người một chút.

" Lương Nhi, sư phụ muốn nghe lời thật. "

" Sư phụ, Tiểu Mạnh là oan uổng, ngài không tin, cố ý muốn phạt. Nhưng hôm nay Lương tử đều thừa nhận rồi, ngài còn.. "

" Câm miệng. "Cổ Diển trừng An Uy một chút, ngược lại nhìn chăm chăm An Lương.

" Sư phụ, ngài muốn đánh thì đánh ta đi, Tiểu Mạnh không có làm qua việc này. "

" Hừ, sư phụ ngài thật đúng là bất công "An Uy bất mãn nói thầm một tiếng.

Nhìn chăm chăm An Lương nhìn hồi lâu, thở dài, mím chặt môi, nhìn Lương Lương giơ bằng hai tay, gật gật đầu.

" Được.. Được. "Đang khi nói chuyện, tay phải nâng cao.

Lương Lương chỉ nhìn một chút, liền đóng chặt con mắt.

" Vèo.. "

" Dừng tay. "Một tiếng cao giọng thét lên.

Vào lúc này, còn có ai có thể cứu Lương Lương?

Còn phải nghĩ sao? Đương nhiên là A Ba rồi.

" Đây.. "Bước nhanh đi tới bên người Lương Lương, nhấn lấy móng vuốt nhỏ của nàng.

" Sư phụ a, hôm nay việc này.. "Chậc.. Ôi.. Mẹ nó..

Quay đầu lại liếc nhìn một chút, Mạc Cửu đang đứng ở cửa nhìn ta, một mặt kia rõ như lòng bàn tay, thực sự là đáng ghét cực kì.

" Chuyện này a.. "

Mẹ kiếp Mạc Cửu này, ôm cánh tay đợi xem kịch vui, thật là mẹ nó..

Ôi quên đi, chết thì chết thôi, trách thì trách chính mình, không có làm sạch sẽ một chút, khiến người ta nhìn thấy.

" Chuyện này là ta làm, cùng với các nàng đều không có quan hệ. "

" Người? "Cổ Diễm cả kinh.

A Ba ngẩng đầu liếc nhìn một vòng, Lương Lương gương mặt không thể tin tưởng, ánh mắt của Tiểu mập mập kia, phỏng chừng muốn đem A Ba lột da rồi.

" Ừm. "Gật gật đầu, cũng được, dám làm dám chịu mới thật là A Ba.

" Người! Tốt a người, lại dám hãm hại ta! "Tiểu mập mập một tay cầm lấy cổ áo của A Ba.

" Làm sao, chỉ cho người đem ta đẩy xuống nước, hại ta suýt chút nữa bị chết đuối. Còn không cho phép ta trả thù một chút? "

" Người.. "Tiểu Mập Mập ngẩn ra.

" Buông tay. "Bất mãn đẩy ra móng mập của nàng.

" Sự phụ, sự tình là ta làm ra, oan có đầu, nợ có chủ, ngài muốn phạt, phạt ta đi. "Một tay đem Lương Lương đẩy đến phía sau, quay đầu liếc nhìn nàng một chút, chưa kịp ta cười một cái đó, cổ áo đã bị Cổ Diễn kéo lại.

" Này này sự phụ ngài đây là.. "

" Người thật đúng là tiến triển rồi, chiêu nham hiểm như thế, lại dùng ở trên người tử muội chính mình, người xem ta làm sao trừng trị người! "Lôi A Ba liền vào phòng rồi.

" Này này.. Ta.. "

" Nga? Nhìn thật là náo nhiệt. "Mạc Cửu khẽ cười một tiếng, đẩy ra đoàn người, cũng vào phòng theo, còn thuận tay đóng cửa lại.

* * *

" Ai ya! "

"... "

" Ô phù phù! "

" Hí ha - ai nha - "

" Sự phụ ngài nhẹ chút nhẹ chút, ta đều chủ động nhận lỗi không phải, ai ya! "

" Người còn không ngại nói? Hả? "Cổ Diễn tên khốn kiếp này thực sự là không hàm hồ, đem A Ba nhún ở trên bàn đánh a! Mẹ nó..

" Vút -Bốp! "

" Ai ya ai ya sư phụ ngài giờ cao đánh khế, tha ta, tha ta lần này!
"ahihi, cây thước này đánh ở trên người là thật sự con mẹ nó đau a,
cái mông tựa như lửa cháy, mẹ nó Cổ Diển còn không ngừng tay!

" Bốp! "

" Người làm càn! "Cổ Diển sững sờ.

Này, nàng chắc ngờ rồi. A Ba cơ trí đã sớm đưa tay ở phía sau, nàng một cây thước này kéo xuống, đúng lúc bị ta một phát bắt được.

" Sư phụ.. Ngài.. Để ta.. Lấy hơi.. "Hồng học thở hổn hển, đây là thật, không phải giả bộ..

Quay đầu nhìn lướt qua, Mạc Cửu tên kia một tay nâng quai hàm, vui cười hớn hở xem trò đùa.

Mịa nó, cũng là bởi vì người! Bằng không, tại sao có thể như thế?

Vừa rời ở nhà xí, nghe lén A Ba cùng Lương Lương nói chuyện không nói, vừa ra tới thì nhìn chằm chằm A Ba trên dưới đánh giá, một bộ dáng vẻ đã đem ta nhìn thấu.

Ngẩng đầu nhìn Cổ Diển một chút, đồ này thật là, suy nghĩ một chút, đánh tiếp nữa, A Ba cần phải chết tại đây hay sao.

" Mạc.. Tướng quân. "Đang muốn ngồi thẳng lên, hí.. ahihi.. Thật đau a..

" Mạc tướng quân, giúp ta một tay đi. "Nhe răng trợn mắt thương lượng với Mạc Cửu.

" Chậc! "Cổ Diển giờ tay.

" Vút! "

" Này, gấp cái gì, ta ngược lại muốn nghe thử nàng muốn nói gì.
"Mạc Cửu giơ tay ngăn lại, tựa như cười mà không cười nhìn ta.

" Hí.. Giúp ta khuyên nhủ sư phụ, thật đau, không chịu nổi. "

" Ha.. "Mạc Cửu cười khẽ, liếc mắt nhìn nhau với Cổ Diển.

" Lúc người hãm hại An Mãnh, làm sao không nghĩ tới sẽ có lúc này? Người hại nàng chịu đòn, chắc, nàng cũng đau a. "

" Nhưng nàng đẩy ta xuống nước món nợ kia, đặt trên người người, người tình nguyện sao? "

Nhìn hai người sững sờ, ta đánh bạo, dõng đi tay Cổ Diển đặt ở trên người ta, đứng lên.

" Hí.. Ạch.. Nga.. "Xoay tay lại đến phía sau xoa xoa, mẹ kiếp, cái mông sưng lên một vòng lớn!

" Sư phụ a, ngài luôn nói, mấy tỷ muội chúng ta, phải đoàn kết hữu ái, không thể sinh hiềm khích. Nhưng nàng và An Uy bắt nạt ta, các người là chưa từng quản qua a. Lần này chơi lớn như vậy, đẩy ta xuống nước, ta mặc kệ nàng là có ý vô ý, dù sao ta là suýt chút nữa chết đuối. "

" Các người không quản, cũng không ai giúp ta ra mặt, chính ta báo thù, còn không được? "

" Ta nhin tới nhin lui, đôi lầy là nàng càng ngày càng táo tợn, ta làm sao có thể không lòng sinh hiềm khích? "

" Phải, ta hãm hại nàng, là nham hiểm chút. Nhưng ta đây không phải cái đầu ngốc, không nghĩ ra biện pháp tốt khác sao. "

" Lờ ta muốn nói nói xong rồi, ngài nếu muốn đánh, ngài tiếp tục đi. Lưu chút hơi cho ta, ta còn muốn sống, gập lại mấu thân một lần.
"Ngoan ngoãn nằm xuống lại trên bàn, một bộ vẻ mặt lừng lẫy chịu chết

Cổ Diễn và Mạc Cửu liếc mắt nhìn nhau, một nhíu mày, Mạc Cửu nhún vai một cái, cười khế, hướng về phía Cổ Diễn lắc lắc đầu.

" Được rồi, hôm nay việc này, ta cũng không so đo với người, chút nữa, người đi nói lời xin lỗi cho Tiểu Mạnh. "

" Không đi. "Muốn đi xin lỗi cũng nên người đi người đi a, chính người không phân tốt xấu thì đánh người, trách ta à!

" Người! "Làm dáng lại muốn giơ tay.

" Đây được rồi, chút chuyện bao lớn. Ta xem, cứ như vậy đi, đánh đều đánh rồi. Người cũng nể mặt ta đi. "Thương lượng với Cổ Diễn.

" Hừ, phạt người quét chuồng gà ba ngày. "

" Nga.. "Hảo hán không chịu thiệt thòi trước mắt, quét thì quét thôi.

" Tiểu gia hỏa, có muốn ta tiễn người một đoạn đường hay không a?
"

" Hả? "A Ba còn chưa hiểu xảy ra chuyện gì đó, đã bị Mạc Cửu một con cánh tay chặn ngang ôm lấy kẹp ở dưới nách.

" Đa tạ Mạc tướng quân a. "Uể oải ôm quyền.

Vừa mở cửa, ha, quả nhiên nhìn thấy dáng dấp của nhóm tiểu đũa trẻ kia cười trên sự đau khổ của người khác, hả? Lương Lương đi đâu rồi?

Tìm một vòng không nhìn thấy, này, đoán chừng là giận ta rồi chứ?
Dù sao tiểu Khê của nàng, là tên gia hỏa ngoan ngoãn kỳ cục.

" Đúng rồi Mạc tướng quân, người tối hôm qua thật nhìn thấy ta đến chuồng gà? "

" Hả? Không có, ta buổi tối không ngủ, chạy đi chuồng gà làm gì? "

" Vậy người tại sao một bộ dáng vẻ nhìn thấu tất cả! "ahihi cái quỷ gì? Nàng không biết?

" Hả? Có sao? Ta không phải luôn là.. Như vậy sao? Có thể là bản thân người, có tật giật mình thôi" Cúi đầu cười cười với ta.

Ta con mẹ nó.. Má nó.. gài ta!

Hết chương 9

-----oOo-----

Chương 10

Nguồn: EbookTruyen.VN

"Ai ya.. Hí.. Aiz.." A Ba một mình, từ buổi sáng nằm sấp đến buổi tối, cũng không thấy có người tới thăm hỏi một hồi, người này duyên là rất kém?

Nhưng mà người khác ta ngược lại thật ra không thèm để ý, cả Lương Lương cũng không tới.. Ôi.. Nàng chắc đối với ta thất vọng rồi chứ?

Vu oan hãm hại, ân, là rất dở, A Ba chính mình cũng ghét bỏ chính mình.

Ôi bỏ đi, ngủ thôi, ngày mai còn phải quét chuồng gà, tổ tông gà tụi bây, các người có thể ít liên lụy chút a..

Mơ mơ màng màng ngủ đi, luôn cảm giác trên mông có một tay nhỏ ấm áp.

"Ân.." Xoa xoa con mắt, quay đầu nhìn lên.

"Lương.. Lương Lương? Nằm mơ rồi chứ.. aiz.. Tiểu nữ oa nhi, trong mộng A Ba đều là người a" Đưa tay nặn nặn khuôn mặt của Lương Lương, nhắm mắt lại ngủ tiếp.

Hả? Cảm giác thịt này, thật chân thực..

Đột nhiên mở mắt.

"Lương?"

Này người, hí ai ya.. Ta con mẹ nó vừa kích động, ngồi dậy rồi!

"Người.. Chớ lộn xộn a, mau nằm sấp xuống"

"Ôi, được." Vội ngoan ngoãn nằm sấp.

Không phải, tiểu nãi oa này, con mắt đỏ ngầu chính là cái quý gì?
Khóc rồi?

"Tỷ tỷ.. Người làm sao vậy?"

Lương Lương lắc lắc đầu, xoa xoa con mắt, chép chép miệng,
"Người.. Người còn đau không?"

A? Không phải sẽ là đau lòng ta, đau lòng khóc chứ ha ha!

"Đau.. Đau a, đương nhiên đau! Ai ya, đau chết mất rồi.." Cau mày
bĩu môi rậm rì.

"Người.. Ô.. Chớ lộn xộn, ta.. Ta đi.. Gọi sự phụ.. Tới giúp người..
xem thử.." Vậy mà ghen ngào rồi!

"Này.. Này người đừng khóc a!" ahihi chuyện này.. Lương Lương
vậy mà, vậy mà đang lau nước mắt?

"Này đừng đi." Một cái kéo lấy nàng, "Người đừng khóc, ta không
sao, chọc người chơi thôi, ta đã sớm không đau rồi." Cười hì hì nhìn
nàng.

Lương Lương sững sờ, khịt khịt mũi, lau lau nước mắt, "Có thật
không?"

"Thật sự thật sự." A Ba cố ý xuống đất đi hai bước đường cho nàng
xem, nghỉ ngơi cả ngày, kỳ thực đã sớm không có đại sự gì, chính là
muốn lười không đi luyện công thôi, khà khà.

Quả nhiên thấy Lương Lương nín khóc mỉm cười.

Này, tên gia hỏa này, nên nói người sao như thế nào đây.

"Người không phải giận ta sao, làm sao vẫn quan tâm ta như thế?"

"Người là muội muội ta, cho dù thế nào nữa, ta cũng không thể mặc kệ người.."

"Đúng rồi, chuồng gà ta đã giúp người quét dọn sạch sẽ, người an tâm an dưỡng đi."

Chuồng gà?

"Người.. Một ngày không đến xem ta, chính là đang giúp ta.. Quét chuồng gà?"

Lương Lương không lên tiếng.

"Này.. tên gia hỏa người.. nể người đối với ta tốt như vậy. Này, ta giúp người một chuyện a?"

"Hả? Gấp cái gì a?"

"Ta giúp người đánh bại Mạc Cửu a" Tự tin nở nụ cười, khà khà, thông qua chuyện ngày hôm nay, để A Ba nghĩ được làm sao đối phó nàng rồi.

"..."

"Khà khà.."

* * *

"Ê tiểu mập mập, không sao chứ?" Sáng sớm, A Ba liều mạng chạy đến trong viện tiểu mập mập, chắn lấy nguyệt môn.

"Người được a, người còn có gan đến chỗ ta?" Quả nhiên, tiểu mập mập này nhanh chân vượt qua, xách cổ áo của A Ba thì kéo dậy ta, quả đấm to kia hướng về phía gò má A Ba thì tới rồi.

"Người không phải muốn ra chiến trường sao." cười haha nhìn nàng.

"A? Vậy lại như thế nào?"

"Ta giúp người a."

"Người?" Một mặt khinh thường nhìn ta

* * *

Trên giáo trường, cùng mọi người cùng nhau làm nóng người, hoạt động.

"Tiểu Khê, người nói người có biện pháp đánh bại Mạc tướng quân?" Lương Lương một mặt nhỏ hưng phấn.

"Ừ, một hồi nói cho người biết."

Làm nóng người xong xuôi, A Ba giờ lấy tiểu mộc thương khoa tay tùm lum, lén lút nhìn mấy tên tiểu tử khác, do do dự dự không chịu qua.

Vẫn là tiểu mập mập dẫn đầu đi qua.

"Này, An Khê, người bây giờ có thể nói cho ta biết thế nào đánh bại Mạc tướng quân rồi chứ."

"Ừ, còn không gấp." Trái phải nhìn một cái, An Diệc An Nhiên, cả An Đặc đều đã tới, chỉ có An Uy kia, một mình luyện công.

"Này, xem ra người nào đó cái giá quá lớn, ta không mời nổi a." Liếc

nhìn An Uy.

"Người đem chúng ta cũng gọi tới là muốn làm gì? Đến cùng có biện pháp nào đánh bại Mạc tướng quân hay không?" An Đạc lạnh giọng mở miệng.

Lương Lương liếc nhìn, hơi trầm tư, "Tiểu Khê, người muốn.. Để chúng ta liên thủ?"

"Ờ! Đúng a!" Vỗ tay cái độp, không hổ là Lương Lương, đầu quả dưa chính là tốt.

"Liên thủ? Làm sao có khả năng." An Đạc chau mày.

"Làm sao không thể? Ta hỏi các người, các người là không phải đều muốn ra chiến trường?"

Thấy mấy người không nói lời nào, "Cho nên a, chúng ta có cùng một mục đích, chính là, đánh bại nàng." Chỉ vào Mạc Cửu nơi xa.

"Chuyện này.."

"Chúng ta dựa vào cái gì nghe lời người!" Tiểu mập mập không vui.

"Ồ, điều này cùng ta cũng không liên quan, vì chính là bản thân người a. Dù sao bản lĩnh của Mạc tướng quân các người đều biết, thử hỏi, bàn về đơn đả độc đấu, các người ai là đối thủ của nàng?"

"Ừ.."

Mấy người rơi vào trầm tư, Tiểu mập mập vò đầu, chỉ có An Uy, vẫn không cùng chúng ta làm bạn, hừ, mặc kệ nàng đi.

"Ta cảm thấy, có thể thử xem." Lương Lương gật gù, cười biểu thị tán thành.

"Nếu Lương tử nói như vậy, ta không có ý kiến" An Đạc cũng mở miệng.

"Vậy thì.. Thử xem?" Tiểu mập mập do do dự dự, cũng coi như là thử phào.

"Tỷ tỷ, làm sao an bài, còn phải người tới nhìn Lương Lương, dù sao võ công của mỗi người, Lương Lương hiểu hơn ta.

"Ừ, được, nhưng mà Tiểu Uy nàng.. "

" Mặc kệ nàng, thích tới hay không, nàng không đến, thì trơ mắt nhìn chúng ta đánh bại Mạc Cửu đi. "

" Vậy dạng này, tiểu Đạc, roi dài của người có thể kiềm chế hành động của nàng, chính người tìm cơ hội mà làm; Tiểu Mạnh, người sức mạnh lớn một chút, nhưng không đủ linh hoạt, người chủ công trung lộ; Ta đến đánh hạ lộ; Tiểu Diệc Tiểu Nhiên, còn có tiểu Khê, ba người các người từ bên cạnh phụ trợ, chỉ cần nàng lộ ra kẽ hở, các người mạnh mẽ tấn công thì được rồi! "

" Được. "

Ân, tiểu Lương Lương ta đây, chỉ huy điều hành thật là có khuôn có dạng.

" Điều chuẩn bị xong chưa? "

" Đã sớm chuẩn bị xong. "Tiểu mập mập làm nóng người, gương mặt vội vã không nhịn nổi.

Lương Lương nhìn ta một chút, vẻ mặt dò hỏi.

" Ân. "A Ba gật gù, giờ giờ Tiểu Mộc thương trong tay ra hiệu.

" Được, đi thôi. "Lương Lương ở trước, mang theo đoàn người chúng ta, hướng về trước đài điểm tướng mà đi.

" Mạc tướng quân. "Hướng về phía Mạc Cửu liền ôm quyền.

Cái tên này, đang theo Cổ Điển luận bàn võ công đó.

" Huh? Làm sao vậy? "Quay đầu nhìn chúng ta, trên mặt càng là lộ
đăng lộ ra vẻ vui mừng.

Cả Cổ Điển cũng đánh giá chúng ta thêm vài cái.

" Chúng ta muốn, khiêu chiến Tướng quân. "

" Nga? Ta khi nào đã nói các người có thể liên thủ? "Dáng vẻ đang
hoàng trịnh trọng.

Còn rất có thể giả bộ. Ta hiện tại biết nàng lần trước vì sao lại là thờ
dài lại là cười khổ. Cái tên này sở dĩ ra đề thi khó này, đề thi khó này
muốn cho những tiểu tử này ý thức được phải đoàn kết hợp tác,
đáng tiếc các nàng mỗi người đều chỉ nghĩ chính mình, từ đầu đến
cuối thì không có nghĩ tới phải liên thủ.

A Ba bĩu môi," Nhưng người cũng chưa từng nói không cho phép
chúng ta liên thủ a. "Thè lưỡi ra.

" Ha, được a. "Mạc Cửu bĩu môi một cái, quay đầu cùng Cổ Điển
liếc mắt nhìn nhau, bèn nhìn nhau cười.

" Vậy các người liền đến thử xem đi. "Lúc đi ngang qua A Ba, cúi
đầu liếc nhìn một chút, giật giật khóe miệng.

Không đúng!

Nàng nụ cười này, là không phải dấu hiệu tốt gì! Nhưng mà, đây rõ
ràng chính là kết quả các nàng mong muốn a!

Nơi nào sai lầm?

" A.. A? "Ngẩng đầu nhìn lên, Lương Lương bọn người đã đem Mạc Cửu vây quanh, chuẩn bị đấu võ rồi.

" Nha, đến rồi. "

" Hừ, tiểu phế vật người cũng đừng kéo chân sau ta. "An Mãnh bắt mắt liếc ta một chút.

Hừ, tiểu bộ bẫm tự cho phải, nên để Mạc Cửu nện người thêm hai quyền!

" Được rồi, đều chuyên tâm chút. Tiểu Mãnh, lên đi. "Lương Lương hướng về phía An Mãnh liếc mắt ra hiệu.

An Mãnh gật gật đầu, nắm chặt song chùy.

" Ô a! "Kêu to liên xông lên trên, khi cách Mạc Cửu còn có mấy bước xa, vừa nhảy lấy đà, nhảy lên thật cao, song chùy trong tay đột nhiên từ đỉnh đầu Mạc Cửu nện xuống.

" Xem chiêu! "Tiểu mập mập đồng thời ra chiêu, Lương Lương cũng di chuyển, ở sau khi tiểu mập mập phong tỏa đường lên khác, một cây tiểu mộc thương đâm thẳng phía dưới Mạc Cửu.

Mạc Cửu trong con người lóe qua một tia kinh ngạc, thấy tiểu mập mập này thế tới hung hăng, lực rút cánh tay phải, giơ lên cánh tay đang muốn ngăn chặn.

" Phù! "Một tiếng, một cái roi bạc như thủy xà quấn lấy cánh tay phải của Mạc Cửu, chính là An Đạc tìm đúng thời cơ, kiềm chế lấy Mạc Cửu.

An Diệc An Nhiên liếc mắt nhìn nhau, một thương một kiếm, tả hữu giáp công. A Ba tự nhiên cũng không cam yếu thế, tuy thương pháp không thuần thục, cổ động vẫn là được.

" Tốt! "Lương Lương nhìn chung toàn cục, nhìn lên mọi người lên tay liền áp chế Mạc Cửu, hét lớn một tiếng, mặt bên tràn đầy sắc mặt vui mừng.

" Chậc, có chút ý nghĩa a. "Cổ Diễm một bên liên tiếp gạt đầu, thấy Mạc Cửu bị chúng ta áp chế, vui đến kêu lên.

" Không tệ, có tiến bộ. "Mạc Cửu cười to, trong con ngươi tinh quang lóe lên.

" Nguy rồi, mọi người cẩn thận! "Lương Lương nhìn thấy, vội lên tiếng nhắc nhở.

Chỉ thấy Mạc Cửu này, căn bản không để ý cánh tay phải bị An Đạc kiềm chế, lỗ măng giờ tay, miễn cưỡng chặn lại quả dưa chùy của tiểu mập mập, dưới chân bước sai một chân, một cước đạp lên một thương của Lương Lương, mấy người chúng ta càng là căn bản không gần được thân thể của nàng a!

" Ba người các ngươi, ngược lại là lên a! "Tiểu mập mập hướng về phía chúng ta gào gào kêu to, An Đạc và Lương Lương đang ra sức muốn thu hồi vũ khí của chính mình.

" Ya! "An Diễm An Nhiên vừa nghe, mang theo vũ khí thì xông lên trên, lại bị Mạc Cửu một cước đạp bay thật xa, nằm trên mặt đất lăn lộn kêu rên, nửa ngày cũng không bò lên.

" Mạc tướng quân, ngài nếu như dựa vào sức mạnh đánh với theo chúng ta, vậy chúng ta chính là luyện 18 năm nữa, cũng không phải đối thủ của ngươi, ngươi đây không phải bắt nạt tiểu hài tử sao, truyền đi, cũng không dễ nghe a "A Ba thật sự là hết cách rồi, lấy sức mạnh dã man, ai liệu qua nàng a!

" Ha, được, không dựa vào sức mạnh. "Nói qua, buông ra binh khí của mấy người, quay đầu hơi đánh giá chỗ của mọi người đứng, dịch đến ngay phía trước An Đạc, đúng lúc ngăn trở tầm mắt của nàng.

" Hắc! "Tiểu mập mập lần nữa ra tay trước, quả dưa chùy mới vừa nâng lên, Mạc Cửu khoát tay, roi bạc của An Đạc gào thét mà đến, lại thấy Mạc Cửu hé miệng nở nụ cười, vừa nghiêng người, thì nghe" Bốp. "Một tiếng, ngay sau đó một tiếng kêu rên..

" Ngao! "An Đạc này một roi vung đến, càng là đánh ở bả vai An Mãnh, thoáng chốc chỉ thấy vết máu.

" An Đạc, ánh mắt người mù à! "Quát to một tiếng, khuôn mặt dữ tợn, cả Mạc Cửu cũng không để ý, mang theo quả dưa chùy liền đi tìm An Đạc lý luận.

" Ta, ta không phải cố ý! "An Đạc cả kinh, vội xin lỗi.

" Tiểu Mãnh, người bình tĩnh đi, đừng kích động! "Lương Lương lên tiếng ngăn lại, nhưng An Mãnh này vốn là đánh uất ức, hơn nữa bị An Đạc một roi này đánh ngớ rồi, đầu óc nóng lên, đâu còn quản người nhiều như vậy.

An Mãnh không tha người, An Đạc bị dây dưa phiền rồi, hỏa khí cũng nổi lên, hai người lập tức liền cùng đánh nhau.

" Đây.. "Lương Lương nắm chặt song quyền, thở dài, lần này tốt rồi, Mạc Cửu còn không có thể nào đó, tự chúng ta bên trong tan rã trước rồi.

" Ha.. "Một tiếng cười nhạt.

A Ba theo tiếng nhìn lên, An Uy này một mặt khinh thường liếc ta.

" Giựt giây mọi người liên thủ với người, nhìn người khác ở phía trước ra mưu ra sức, người lại núp ở phía sau xem trò vui, chờ trai cò tranh nhau, ngươi ông đắc lợi hay sao?"

Lời kia vừa thốt ra, người đừng nói ta trước, cả An Mãnh và An Đạc cũng không đánh rồi, cả đám cùng nhau quay đầu nhìn ta, mỗi cái

mặt lộ vẻ không thiện nhìn chăm chăm ta.

Hết chương 10

-----oOo-----

Chương 11

Nguồn: EbookTruyen.VN

"Người có ý gì, ai không ra sức? Người nói rõ ràng cho ta!" A Ba bùng lên lửa giận. Thằng nhóc này, người không tham dự thì thôi, còn ở đây nói mát?

"Tiểu Uy, đừng nói lung tung." Lương Lương nhìn thấy tình hình không tốt, vội lên tiếng.

"Ta nói lung tung? Lương tử, người đừng bị người ta lợi dụng còn không biết. Các người nhìn xem mình có bao nhiêu chặt vật?"

Mọi người nghe vậy, cúi đầu nhìn mình; A Ba cũng cúi đầu nhìn mình.

"Đúng vậy a, chúng ta đều bị thương, người như thế nào không có gì cả?" An Mãnh cũng hiểu được không thích hợp, xoay đầu lại căm tức nhìn ta.

"Ta?" Ta.. Con m*ẹ nó là ta cơ trí a!

"Đúng vậy, vừa rồi người luôn trốn ở một bên!" An Nhiên vuốt vết thương trên mặt, đưa tay chĩa vào ta.

Mẹ nó, người là cỏ đầu tường đi? Gặp gió là ngã a!

"Như thế nào, chiếu theo các người nói là phải bị thương mới tính ra sức?"

Còn không phân rõ phải trái hơn ta nữa ư? Mẹ nó, giúp mấy cái tên

khốn này để chúng đánh không lại ai là đổ thừa lên ta? Xem ta là quả hồng mềm, tùy tiện nắm sao? Nhìn xem một đám trên mặt ai cũng khó chịu; hừ, các người mắt húng, A Ba ta cũng không ưa đâu! Và lúc lơ đãng nhìn thấy Mạc Cửu biểu tình chờ xem kịch vui.. A Ba hiểu ra: Mẹ nó, ta hiểu rồi, tên khốn này ngay từ đầu đã biết mặc dù liên thủ- không đúng, đây căn bản không phải liên thủ mà chỉ là một đám hỗn chiến mà thôi.

"A.." A Ba nở nụ cười, "Tiểu mập mập, người đừng nhìn ta như vậy, hãy nghe ta nói đây. Các người căn bản là bằng mặt không bằng lòng, mang ý xấu. Đừng nói hôm nay người đánh không lại nàng, mười năm hay tám năm nữa người vẫn là đánh không lại nàng đâu, đời này người đừng nghĩ ra chiến trường a!" A Ba chỉ vào mặt tiểu mập mập trừng mắt mắng.

Nói thật, A Ba giận thật sự. Đám con nít này như thế nào tâm địa gian xảo nhiều như vậy? Nhất là An Uy, quả thực là mưu mô a! Toàn tâm đều là lỗ thủng? Nhiều tâm nhãn như vậy.

"Người nói cái gì!" Tiểu mập mập vừa nghe cũng phát hỏa, hung hăng hướng A Ba..

Mẹ nó, thật sự cho người mặt? Mắt thấy tiểu mập mập đi tới, ta sẽ không cho nàng cơ hội đánh ta, ta nghênh diện đi qua trực tiếp ấn vai nàng, trường tiên quét đến.

"Ah!" Một tiếng thét như con heo bị giết.

"Người làm gì!" Không để ta thở, An Uy vọt lên một đá vào ngực ta.

"Hự.." Tiếng kêu đau đớn, ta lùi lại mấy bước, nằm ngã xuống đất.

"Tiểu Khê!" Lương Lương sợ hãi chạy tới đỡ ta.

"M*ẹ nó.."

"Tiểu Khê, người không sao chứ?"

Không nhìn Lương Lương lo lắng, nàng nâng ta đứng lên, ta đẩy nàng ra, cắn răng đi đến trước mặt An Uy.

"Muốn đánh nhau sao?"

An Uy sững sốt, "Người muốn đánh với ta?" Nàng cười đến gần như không thở nổi, phỏng chừng cho là ta bị điên.

Phải, ta điên rồi, từ lúc đến đây con mẹ nó ta không hài lòng chút nào! Bị đám con nít khi dễ, còn bị Cổ Diễn, Mạc Cửu quản thúc, động một chút liền phạt đòn, lão tử đời này chưa từng sống nghẹn khuất như vậy! Nếu không lập uy, ta không đợi được An Lạc Thành đánh chết mà là bị đám ông bà nội sống này đùa chết!

Cổ Diễn chau mày, đi tới, phỏng chừng muốn ngăn cản hành vi tự hại mình của ta, mà mới vừa đi hai bước đã bị Mạc Cửu cản lại. Ta ngẩng đầu nhìn Mạc Cửu, nhếch mép cười với nàng. A, muốn nhìn ta chê cười? Tốt, ta đây hôm nay cho các người xem đủ.

Những người khác vừa nghe ta muốn đánh nhau với An Uy, tự giác nhảy xuống đài, chờ xem kịch vui.

Lương Lương lo lắng ngăn cản ta, bất quá, thứ cho ta không thể cảm kích.

"Đúng vậy, ta nhìn người khó chịu đã lâu, hôm nay chúng ta nợ mới nợ cũ thanh toán hết đi." Ta nhìn chăm chăm tên cao hơn ta một nửa.

"A.." An Uy cười nhạt, ánh mắt khinh thường.

Không để nàng nói chuyện, ta một quyền hướng má nàng đánh tới, một chiêu trong truyền thuyết chế địch là đánh vào dưới hàm! Mà đáng tiếc a, nàng dễ dàng tránh thoát không nói, còn cầm lấy tay A Ba bắt chéo ở sau lưng, tên khốn đạp hai chân vào bụng ta, điểm

tâm thiếu chút phun ra hết, rồi sau đó là thả tay, một đập vào hông ta, A Ba như bóng cao su té ra ngoài thật xa.

"Hừ, phé vật chính là phé vật."

"Tê.. Ách.." Xoa cái bụng đau. Mẹ nó.. Thằng nhóc này.. A Ba tức giận cắn răng, đứng dậy nhào tới, nửa đường nhảy lấy đà đá một đá.

"Hừ!" An Uy hừ lạnh, đá trở lại.

"Á!" Nằm sóng soài, đau chết! Một cước này đá vào chân ta, ta cảm thấy xương cốt gãy làm đôi rồi..

"A.. Sh.." A Ba bụm chân, hung tợn trừng mắt nhìn An Uy, người này không khách khí, đi tới cưỡi trên người ta, nện xuống nắm đấm.

"Con m*ẹ nó nguời.. Hừ.." ahihi một quyền này đánh vào hốc mắt ta, trước mắt ta thoáng chốc đầy sao, mơ mơ hồ hồ còn nhìn thấy vẻ mặt An Uy ngoan lệ không lưu tình.

"Đủ rồi, đừng đánh nữa!" Lương Lương lo lắng, gào lên, tới túm An Uy.

"Phù.." Cho ta tranh thủ thời gian thở dốc.

"Hừ, như thế nào, không phải muốn đánh sao? Đến a! Đứa bất lực!" An Uy đẩy Lương Lương ra, đắc ý cưỡi trên người ta kêu gào.

"Như thế nào, không đánh? Nói nguời là phé vật, ta tạm tha cho nguời a." tên khốn này cười thật hăng hái.

"Ha.." Ta cũng cười, gật đầu.

"Đến.." Hừu khí vô lực vẫy tay.

"Lại đây, ta.. ta nói cho nguời nghe.." Bị đè hô hấp đều khó khăn,

thanh âm suy yếu.

"Ha ha!" An Uy cười đắc ý, cúi xuống, "Nói đi."

"Ta.. Ta là.." Nuốt một ngụm nước bọt, hít vào lấy hơi.

"Ta là.. tổ tông ngươi!" Phất cái ngẩng đầu, một đấm hung hăng đánh vào mũi nàng.

"..."

An Uy hai tay bụm mũi, ngã quy về phía sau.

"Mẹ nó, ngươi tiếp tục kêu ngạo a!" Ta con mẹ nó quay người, đặt tên khốn này ở dưới thân, cưỡi nàng.

Vừa rời nàng như thế nào đối ta, thật ngại quá, ta gấp bội hoàn trả!

Tiểu quyền gắt gao nắm chặt, mạnh mẽ tiếp đón trên mặt nàng, "Mẹ nó, chơi ta? Ta cho ngươi muốn chơi ta cho ngươi muốn chơi ta, cho ngươi mặt có phải hay không! Con mẹ nó ngươi.. đ*éo!"

A Ba đang đập vui vẻ, người này thế nhưng nhấc chân đá ta bay.

"Mẹ nó, ta hôm nay không giết tên khốn ngươi!" nghiêng răng nói một câu như vậy. Liếc mắt nhìn thấy cây thương bên cạnh, ta nhặt lên.

"M*ẹ nó! Chết đi!" Mũi thương hướng về phía An Uy sẽ đâm xuống.

"Bộp."

"Á.." Sau đầu A Ba đau xót, trước mắt biến thành màu đen, chỉ nghe thấy xung quanh hoảng loạn kêu sợ hãi rồi cái gì cũng không biết.

* * *

Sau đó, vẫn là Lương Lương nói cho ta biết, ta lúc ấy như điên rồi, không ai ngăn được, luôn mồm đòi giết An Uy. Cho đến lúc cuối cùng ta cầm mộc thương đâm An Uy, mặt ta nổi gân xanh, đỏ bừng, nghiêng răng nghiêng lợi, mắt trừng lên như sung huyết, vài đứa nhóc con bị dọa, không ai dám đến ngăn cản ta, ngay cả An Uy đều dọa khóc. Là Mạc Cửu đánh ta ngất xỉu mới không gây họa. Lương Lương nói, khi nàng đưa ta trở về, ta vẫn cầm tiểu mộc thương, như thế nào cũng không buông. Ta nghĩ, trận chiến này, ta thắng.. Đi? Chẳng qua, có chút chật vật..

* * *

"Á.. Á.. Tsh.. Đau quá.." A Ba mới vừa khôi phục ý thức, mắt cũng chưa mở, đã cảm giác xương cốt trên người như đứt đoạn, đau đến chết lặng.

"Tiểu Khê? Tiểu Khê người tỉnh?"

Hình như là thanh âm mềm mềm của Lương Lương, uh? Tại sao lại khóc? Hóa ra Lương Lương trước đây không tiền đồ như vậy a, động một chút liền khóc nhè.

"Ta.. Ta không sao.. Không cần.. Lo lắng.." Nói không có việc gì tuyệt đối là gạt người, ngực nặng nề không nói, thế mắt trái ta đây như thế nào không mở ra được?

Ta nhớ.. Hình như là bị An Uy đập hai quyền, ôi, mắt ta vốn không lớn, có phải bị đánh sưng mắt, mắt không mở ra được không?

Có hết sức mở to chỉ có thể thấy một cái khe hẹp..

Aiz, xong rồi, vốn đã không đẹp nay lại càng xấu!

"Tiểu Khê, người không thoải mái sao?" Trợn mắt nhìn lên, chỉ thấy tiểu Lương Lương nhà ta lo lắng.

"Ta.. A, ngực ta đau, người giúp ta xoa xoa?" nháy mắt mấy cái với

Lương Lương.

"Ngực? N.. Nơi này sao?" Bàn tay nhỏ mềm mại vuốt ngực A Ba, ahihi, thoải mái, trận này đáng giá!

Còn đang hưởng thụ, ngực bất thường đau đớn nóng rất giống như có một cỗ nhiệt lưu đang chạy, yết hầu ngứa lên, há miệng thở dốc.

"Phụt.." Đúng là phun máu!

Meo meo meo meo meo meo meo meo meo meo?

Ta.. Ta.. Hộc máu?

Liếm môi, mùi máu rõ ràng.

"Sự phụ sự phụ, Tiểu Khê nàng, nàng.." Lương Lương sợ hãi, quay đầu lại kêu sợ hãi.

Cổ Diễn theo tiếng chạy tới, nhìn ta, "Không cần lo lắng, nàng không có việc gì, chỉ là phun ra máu tụ trong cơ thể."

"Cảm giác khá hơn?"

Ồi chao người đừng nói, ngực không đau, cũng không buồn, thoải mái không ít.

"Uh." Hướng về phía Cổ Diễn gật đầu, ôi trời, Mạc Cửu đã ở đó a.

"An Uy thế nào?" Chú ý, ta đây không phải quan tâm nàng, mà là ta chỉ muốn biết nàng thương thế có phải nặng hơn ta hay không, tìm cái tâm lý an ủi.

"Nàng thật không có gì trở ngại, chỉ là sợ hãi không nhẹ."

Ta.. Nàng..

Không có gì trở ngại.. cái quý gì! Ta đây không còn nữa mạng, nàng cũng chỉ là bị chút kinh hách?

Cho ta một lý do để không khóc đi?

"Tiểu Khê, chúng ta biết ngươi không phải cố ý dọa nàng, ngươi đừng.. tự trách!" Lương Lương chăm chú nhìn ta, cảm thấy nàng lời này có ý khác.

Ta rõ ràng cố ý a. Hơn nữa, vì sao ta phải tự trách..

"Hừ." Cổ Diễn tức giận, túm Lương Lương ra, đứng ở bên giường chấp tay sau hông, trên cao căm tức nhìn xuống ta.

"An Khê, ngươi biết rõ là so võ, có thể nào hạ tử thủ đả thương người?"

A Ba chớp mắt, ồ, thì ra Lương Lương muốn giải vây cho ta.

"Sự phụ, ta ngu dốt, thương pháp võ nghệ không tinh tiến thuần thực, không khống chế tốt lực đạo, nắm giữ không biết nặng nhẹ, về sau ta sẽ luyện tập, lần sau sẽ không như vậy." Ta cợt nhả nhìn Cổ Diễn.

"Bất quá, An Uy đánh ta thành như vậy, sự phụ như thế nào không biết nàng xuống tay quá nặng rồi đi?" Sờ mí mắt sưng múp, ta bĩu môi, khó hiểu nhìn Cổ Diễn.

"Nàng không có ý đưa ngươi vào chỗ chết."

"Ta cũng không có.."

"Được rồi được rồi, không nói với ngươi nữa." Cổ Diễn khoát tay chặn lại, vẻ mặt không vui.

Đến, giảng đạo lý a!

"Hai người các người đều sai, phạt dọn nhà vệ sinh mười ngày." Cổ Điển vung tay áo, xoay người đi rồi.

"Này, người.."

"Uh.. Thú vị.." Mạc Cửu đi vào bên giường, ánh mắt từ trên xuống dưới nhìn kỹ ta.

Hừ, tên khốn này là xem náo nhiệt, A Ba xem thường nàng!

"A, Mạc tương quân, thật ngại quá, hôm nay không cho người xem thành trò hay ha!" Âm dương quái khí, liếc mắt nhìn nàng.

Người này sắc mặt hơi kinh, cúi người xuống gần nhìn ta.

Ta quay đầu, thiếu chút nữa hôn con mẹ nó đi!

"Người làm gì!" Vẻ mặt ghét bỏ xê dịch vào tường, nụ hôn đầu tiên của A Ba phải là để cho Lương Lương, người thẳng nhãi này, muốn chiếm tiện nghi ta a?

"Tiểu tử người, thật sự càng ngày càng thú vị." Mặt đầy ý cười nhìn ta chăm chăm.

ahihi, A Ba nhìn mà lạnh người, nữ nhân này, không phải coi trọng ta chứ!

Hết chương 11

-----oOo-----

Chương 12

Nguồn: EbookTruyen.VN

Ở trong phòng nghỉ ngơi hai ngày, trạng thái tinh thần khá hơn nhiều.

Nhìn chính mình trong gương đồng, viền mắt còn sưng đỏ, khóe miệng còn mang theo bầm đen, ôi, người đừng nói, ta phát hiện khuôn mặt này của ta, mang chút vết thương, đặc biệt khó coi!

Hai ngày nay nằm ở trên giường, ta thường thường là ôm gương đồng, vừa nhìn là có thể nhìn cả ngày, không một chút nào tẻ nhạt, thật sự.

Giơ tay sờ sờ búi tóc, đây chính là sáng sớm Lương Lương cố ý chạy tới giúp ta cột.

Ta xưa nay cũng không để tóc quá dài, thật sự là loay hoay không có thứ tự, bị Lương Lương dạy chải hai lần, phỏng chừng nàng cũng không nhìn nổi, lại không cưỡng cầu quá..

Ta cũng tận lực có thể không làm loạn sẽ không làm loạn, ngủ cũng đều cẩn thận, bớt luôn đi làm phiền Lương Lương.

Nhưng mà nói đi nói lại, nhóc con giúp ta chải tóc thật là một hưởng thụ to lớn, tay nhỏ loay hoay tóc của ta, còn biết chăm chú nhìn chăm chăm ta, mỗi lần nàng chải tóc giúp ta, ta đều mặt đỏ đến cổ không giải thích được, ta thật sự cái gì cũng không nghĩ nga.

Được rồi, lại kéo xa rồi.

Ừm.. Cúi người xuống vén tay áo ống quần, cúi đầu đánh giá chính mình một chút, tay trái xách cái thùng gỗ, tay phải giơ bàn chải gỗ. Hóa trang người đánh cá này vẫn khá giống chuyện như vậy, người hỏi ta vì sao mặc thành như vậy?

Nga. Làm chuyện lớn mà, thái độ luôn là phải có

* * *

"Ọe.. Ngô.. Ọe.." Đây đã là A Ba lần thứ sáu chạy đến nôn khan rồi.. Đòi ta ăn cơm đều nôn sạch rồi!

"Khụ khụ.. Ọe.."

"A.. Phù.." Ngồi dưới đất thở dài một hơi, nhanh chóng hô hấp mấy ngụm không khí mới mẻ.

Thật là ghê tởm rồi.. Con mẹ nó quá thúi rồi! Ta con mẹ nó, túi mật đều phải nôn ra rồi!

Cẩu già Cổ Diễn, thật biết chơi! Để ta quét nhà vệ sinh.. Ta cũng là quá ngây thơ rồi, lúc đó làm sao không nhớ ra được, nhà vệ sinh cổ đại vừa bẩn vừa thối, vốn là cái hố đào trên đất, bắt hai miếng gỗ cho người đạp, căn bản không có hệ thống xả nước gì..

ahihi, ta nhớ nhà cầu máy của ta, ta nhớ sàn gạch men của ta a!

Mười ngày.. Người đừng nói mười ngày, bên trong này, mười phút ta đều không tiếp tục chờ được nữa!

Hơn nữa còn có càng làm người tức giận! Ta con mẹ nó mới vừa đem bàn đạp lau sạch, đã có người tới đi nhà vệ sinh, không phải ta nói, các người làm sao.. Làm sao nhiều cái đó như vậy chứ!

Trên bàn đạp bẩn thỉu cho ta, dính cũng không biết là bùn đất, hay là.. Cái đó..

Ta con mẹ nó lấy bàn chải gỗ chà bàn đạp, cúi đầu xuống là có thể nhìn thấy trong hầm.. cái đó.. Không cúi đầu nhìn đi, còn dễ dàng đem bàn chải gỗ chọc trong hố..

Ta thực sự là.. Ta thà rằng nếu để cho Cổ Diển đánh no đòn một trận, cũng không muốn trở lại quét nhà vệ sinh nữa!

* * *

"A.. Thật là thúì.." Một tiểu thị nữ chạy vào sân, nhìn ta, vừa che mũi.

"Phí lời, nếu không người tới quét?" A Ba tức giận lườm nàng một cái, bàn đạp ta đây mới vừa lau xong được không! Hí, hờ? Tiểu thị nữ này, nhìn quen mắt a.

Tiểu thị nữ bĩu môi, đang đi đến hố xí.

"Ê ê ê." Ta nhắc lên bàn chải gỗ, ở trước người của nàng quơ quơ.

"Ê người làm gì hờ!" Cái tên này một mặt ghét bỏ lùi về sau thật xa, cúi đầu kiểm tra trên người có dính lên cái đó hay không..

"Hí.. Ta làm sao nhớ tới, người là hầu gái của đông viện chứ? Người không đi nhà xí đông viện, chạy đến tây viện? Đây là thật xa, người có thể nhịn hả." Toét miệng, một mặt cười xấu xa nhìn nàng.

"Làm.. Làm sao, nhà xí không phải là để người đi sao!" Tiểu thị nữ một mặt không tự nhiên, thẳng thẳng cái cổ.

"Hừ, An Uy để người đến à." Nhà vệ sinh của đông viện chắc là phạt An Uy quét, ta nói ta đây làm sao nhiều người như vậy từng chuyến một đến nhà vệ sinh, đoán chừng là An Uy tên khốn kiếp kia đem người đều đuổi tới bên này!

"Ta.. Ạch.." Tiểu thị nữ không lên tiếng.

"Đi đi đi đi đi, nàg để người đến người liền đến hả? Vậy ta vẫn để người trở lại đó. Đi." Vung vung tay đuổi tiểu thị nữ ra ngoài.

"Ơ người con người này làm sao không phân rõ phải trái chứ? Nhà vệ sinh không phải là.."

"Ta cần phải nói lý với người sao?" Giơ bàn chải gỗ vừa rồi không cần thận chốt đến trong hố giờ giờ trước mặt tiểu thị nữ, "Có đi hay không?" Trùng mắt trợn trắng nhìn nàg.

Tiểu thị nữ vội bưng mũi một mặt ghét bỏ, "Người con người này, có tật xấu.." Quay người chạy đi.

Hừ, tiểu An Uy này, còn không nhớ dai, đấu với ta? Được a, đến đây!

A Ba cũng không quét rồi, mang theo bàn chải dính cái đó lượn vòng, liền đến nguyệt môn ngồi, đem cửa chắn đi, khẽ hát hò, thanh thoi thanh thoi.

"Ê, người làm cái gì vậy chứ? Tránh ra, ta muốn đi nhà vệ sinh." Không biết tiểu thị nữ lại ở đâu ra.

Ta ngẩng đầu liếc nhìn nàg một chút, toét miệng, đầy mặt ghét bỏ lắc lắc đầu, "Ta khuyên người a, đừng đi. Hôm nay vừa giữa trưa, toàn bộ người của phủ đều tới đây giải quyết, nơi đó kể đó a, đều tràn ra tới rồi! Ta mới vừa liếc mắt nhìn, cả vị trí đặt chân đều không có a" Nói đến tràn ra tới, ta còn cố ý nhấn mạnh, bịt chặt lỗ mũi.

"Trong viện này quả thực cũng không phải là nơi người ở, người không thấy ta đều không chịu nổi rồi, chạy đến đây lấy hơi, thực sự là, chắc, thật ghê tởm rồi." Ta cảm thấy ta đều sắp đem bản thân nói đến ói rồi.

"Thật.. Thật sự hả?" Tiểu thị nữ bán tín bán nghi, trên mặt không tự nhiên hiện ra vẻ mặt căm ghét, hướng về trong viện nhìn ngó.

"Ta lừa người làm gì, ô đúng rồi, người là muốn đi nhà vệ sinh, ta

không cản đường, người trước, người trước." Hơi di chuyển về phía bên cạnh, đem cửa nhường ra.

"Àch.. Bỏ.. Bỏ đi, ta vẫn là đi nơi khác đi.." Bưng mũi liền đi

"Này.. Ê, người gặp người đi trước đi!" Lôi kéo cổ họng hô hai tiếng với nàng, cái tên này, chạy càng nhanh.

"Khà khà, ha ha ha.." Ừ, chơi vui, ha ha.

Chiều này vẫn đúng là đi đến thông, một buổi chiều, bảy, tám đợt người đều để ta cản trở lại, phỏng chừng An Uy kia muốn nổ tung rồi chứ. Ha ha ha ha.

Mắt thấy trời sắp tối xuống, một ngày hôm nay xem như là trôi qua rồi, nhưng còn có 9 ngày a! Tiếp tục như vậy, ta thế nào cũng thối chết ở trong này a!

Không được, vẫn phải là tìm Cổ Diễn, phải để nàng giảm nhẹ hình phạt cho ta!

Giơ tay phẩy phẩy gió, mồ hôi trên mặt này ta đều không dám lau, ta là người có bệnh thích sạch sẽ, ngón này sờ cán dài của bàn chải gỗ, ta đều cảm thấy dơ vô cùng, trên ống tay áo còn một luồng mùi đó.

Ôi! ahihi? Nghĩ cái gì đến cái đó? Đây không phải là Cổ Diễn sao?

Vội vàng đứng lên trở lại trong viện, vúi lấy nguyệt môn lén lút đánh giá, người xa xa ôm bụng đi về phía này, thực sự là Cổ Diễn a!

Ây dô dô dô dô, thấy nàng như vậy cũng không giống đến thị sát công việc, ôi, cơ hội tốt! Khà khà..

A Ba hít sâu một hơi, đem đại lượng của mình thất ở trên lỗ mũi, mang theo thùng đựng nước, mở ra cửa gỗ.

Không đành lòng nhìn thẳng Nghiêng đầu, nhắm một con mắt, đem một thùng nước trực tiếp giội ở trên bàn đạp.

Mĩa nó mỉa nó đừng bắn lên a!

Nhìn một chút ống quần bị tóe ướt.. Trở lại ta thì phải đem quần này ném đi..

"Phù.." Quay lưng đi hít vài hơi dưỡng khí.

"Khụ.." Hắng giọng một cái.

Cầm lấy bàn chải gỗ chà chà bàn đạp, tận khả năng không chế con mắt của chính mình, không lếc mắt..

"Trời định giao cho người nào trách nhiệm lớn lao!" Quay đầu hướng về phía ngoài sân, lôi kéo cái cổ kêu gào.

"Ắt trước tiên làm cho khốn khó tâm trí, nhọc - nhằn - gân cốt -"

Nghiêng tai lắng nghe, tiếng bước chân của Cổ Diễn càng ngày càng gần.

"Khiến họ chịu đói chịu khát đến cơ thể yếu gầy!"

"Khiến họ nếm mùi khổ cực bần hàn - Khiến mỗi việc họ làm đều bị rối tung -"

Cổ Diễn tựa hồ là thả chậm bước chân, A Ba vội chuyên tâm quét sàn.

"Cho nên khiến họ lo sợ cảnh giác, khiến họ kiên nhẫn!"

"Tăng thêm cho họ những tài năng chưa có đủ!"

"Khụ.."

Cửa truyền đến một tiếng ho nhẹ, ta quay đầu nhìn lên, còn phải làm bộ không biết chuyện, sợ hết hồn, "Ôi! Sư phụ, ngài làm sao đến rồi?"

"Ngài đây là tới thị sát công việc sao? Vậy ngài chờ chút, ta đây mới chà bảy lần, ngài chờ ta chà hai lần nữa, ngài lại đến xem, a." Nói xong, quay đầu, tiếp tục lau bàn đập.

Khà khà.. Khụ, không thể cười không thể cười, vội thu lấy nụ cười âm hiểm lơ đãng lộ ra trên mặt

"Khụ.. Được rồi, người chút nữa rồi chà, ta trước tiên.."

"Ơ vậy cũng không được! Đây là nhiệm vụ sư phụ bàn giao cho ta! Nga không đúng, đây là trừng phạt sư phụ đối với ta! Ta không thể sơ suất!" Một mặt nghiêm nghị nhìn nàng.

"Chắc.. Hí.." Cổ Diễn chau mày.

"Sư phụ, ngài là đến khảo nghiệm ta à? Ngài yên tâm, ta đã khắc sâu biết được sai lầm của mình, đồng thời đang hoàng tiếp thu trừng phạt, nghiêm túc cẩn thận, cẩn thận tỉ mỉ chà nhà vệ sinh!"

"Hơn nữa, sư phụ đối với ta tốt như vậy, ta làm sao có thể để sư phụ thất vọng nữa chứ? Người xem con người của ta, đầu óc vừa ngốc, làm gì đều không có thiên phú, không giống các tỷ tỷ thông minh như vậy. Nhưng mà dù vậy, sư phụ đều không có từ bỏ ta, ta làm sao có thể không lòng mang cảm kích chứ! Sư phụ phạt ta, đây là tốt cho ta, ta nhất định phải làm ra dángm coi như là chà nhà vệ sinh, ta cũng phải để nhà vệ sinh này, trở thành nhà vệ sinh sạch sẽ nhất toàn phủ!" Vỗ ngực một cái, nắm chặt lấy nắm đấm cho Cổ Diễn xem, biểu thị quyết tâm.

Cổ Diễn khuôn mặt hơi co giật, muốn cười lại cười không ra, muốn phát hỏa, lại không có lý do. Dở khóc dở cười nhìn ta.

"Tốt. Ừm, tốt." Gật gật đầu, đoán chừng là nín giận, lời đều nói không lưu loát.

Duỗi tay chỉ vào ta, suy nghĩ một chút, "Vậy người bây giờ, tạm thời không cần quét, cho phép người đi ngoài sân nghỉ một lát trước." Nói qua liền đi đến phía nhà vệ sinh.

"Ơ! Như vậy sao được chứ!" Kéo lấy tay của Cổ Diển, lại đem nàng lôi trở về.

"Vì chúng tớ quyết tâm ta sửa chữa sai lầm, ta cho chính mình thêm trừng phạt rồi! Trong mười ngày này, một khắc cũng không thể ngừng lại, cả cửa viện này cũng không thể ra. Ta đều đã chuẩn bị kỹ càng, đêm nay ở nơi này ngủ đi." Nói xong, gật đầu với Cổ Diển, nói giống y như chuyện thật.

"Hừ, được a." Cổ Diển tức giận cười không ngừng, gật gật đầu, "Vậy người ở nơi này cố gắng chà đi, một khắc đều đừng nghỉ ngơi cho ta!" Giận đùng đùng nói một câu, xoay người rời đi.

Chậc, chẳng lẽ nói quá nhiều, bị nàng nhìn ra ý đồ của ta?

Nhưng mà a, khả khà, lão tử không sợ. Nhà vệ sinh cách gần đây, người cũng phải đi nửa khắc đồng hồ, giày vò lâu như vậy, ta cũng không tin người nhịn được!

"Vâng! Sư phụ, ngài yên tâm đi!" Hướng về phía ngoài sân cao giọng hét lên một tiếng, quay người loay hoay với bàn chải gỗ.

5.. 4.. 3.. 2..

Một trận tiếng bước chân dồn dập..

"An Khê, người không cần quét nhà vệ sinh, trở về đem 《Luận Ngữ》 chép mười lần." Cổ Diển hấp tấp đi tới, nắm ta kéo ra.

"Vâng! Sư phụ!" Hướng về phía bên tai nàng hét lớn một tiếng.

Nàng sững sờ, quay đầu nhìn ta.

"Khà khà! Đa tạ sư phụ. Ha ha ha ha!" A Ba quay đầu bỏ chạy, không cho nàng cơ hội nói chuyện!

"Ngươi.."

Một đường nhảy nhót ra sân, quay đầu nhìn lên, hắc! Cái tên này vậy mà đuổi tới cửa viện nhìn ta.

"Sư phụ, ngài nhanh đi nhà vệ sinh đi, cũng đừng nhịn hư!" Cao giọng hét lên nhắc nhở nàng.

"Ngươi!" Thì nhìn thấy nàng đưa tay chỉ ta, sau đó vội ôm bụng, giậm chân một cái, đi nhà vệ sinh rồi.

Là lá la.

Hết chương 12

-----oOo-----

Chương 13

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trong phòng bếp, A Ba đang ôm bánh màn thầu gặm hăng hái.

"Ngô.. Thật là thú vị a, mùi gì a." Cũng không biết từ đâu bay tới một luồng tanh rình, ta đây ăn cơm ăn ngon đó! Thực sự là ngược khẩu vị.

Bóp mũi lại phẩy phẩy gió, hướng về cửa liếc nhìn một chút, bĩu môi.

"Hừ, người không muốn ở đây ăn, có thể đi ra ngoài." An Uy bắt mắt sửa ta.

Cái tên này mặt mày xám xịt, một thân chặt vật, đoán chừng là mới vừa quét xong nhà vệ sinh trở về, nhìn cũng không nhìn ta một chút, tự ý đi đến chỗ ngồi.

"Dựa vào cái gì ta đi ra ngoài, rõ ràng là một mình người, ảnh hưởng tới một đám người chúng ta a." Thực sự là không nhớ dai, còn dám sửa với ta, lại muốn ăn đòn à!

"Làm sao, là chỉ một mình người?" An Uy liếc nhìn một vòng, thấy không ai phản ứng nằng, trừng hai mắt với ta.

"Ơ a!" ai ya tính khí nhỏ a, tuốt ống tay áo ta thì đứng lên. Thừa dịp Cổ Diễn và Mạc Cửu còn chưa tới, nhanh chóng giả vờ ngơ ngác a!

"Tiểu Khê." Lương Lương kêu ta một tiếng, kéo cánh tay ta.

"A? Làm sao vậy?"

"Ngoan ngoãn ăn cơm, đừng làm rộn." Nhưống mày lên, hơi lộ rõ không vui nhìn ta.

"Nga." Bĩu môi, Lương Lương này cùi chỏ làm sao luôn bẻ ra ngoài chứ. Được, nể Lương Lương ta một bộ mặt là được rồi.

Nhưng mà.. Khà khà khà..

Ngoan ngoãn ngồi trở lại chỗ ngồi, cầm đũa mắt tập trung gấp thức ăn, chấm chút nước chấm, có vẻ như lơ đãng tiện tay vẩy vẩy về trên người An Uy.

"Ai ya An Uy, trên ống tay áo người chính là cái gì a? Thật là ghê tởm, không phải là.. Cái đó chứ.." Bụng mũi một mặt cảm ghét, đứng dậy chạy về phía Lương Lương.

"Oe.." An Mạnh mới vừa nhét vào trong miệng nửa khối bánh màn thầu, nghe ta vừa nói như thế, hướng về trên ống tay áo An Uy nhìn lướt qua, thấy trên ống tay áo nàng vài điểm màu nâu, cong eo thì ới ra.

Được, vốn là đủ buồn nôn rồi, An Mạnh phun một cái này, càng khiến người ta ăn không vô nữa.

Người đừng nói họ, ngay cả ta.. Người khởi xướng a! Điều không chịu nổi rồi..

"Bỏ đi bỏ đi, không ăn." Bụng mũi chạy ra phòng.

Ai xúi quẩy, ta còn không ăn no đó, thức ăn hôm nay không tệ, còn có thịt kho tàu đó. Chậc, hối hận rồi.

Gương mặt khổ đi về trong phòng.

"Tiểu Khê."

"Hả." Quay đầu lại nhìn lên, hắc, Lương Lương!

"Người làm sao cũng chạy đến rồi hả?"

"Àch.." Lương Lương sắc mặt lúng túng.

Được rồi, ta là nhiều chuyện hỏi, căn bản không cần nghĩ kĩ cúi đầu nhìn thấy trong tay Lương Lương còn cầm hai cái bánh bao, bẹp bẹp miệng, "Khà khà, cho ta?" Không biết xấu hổ thì đưa tay tới.

Lương Lương nhú mày, đem tay thu lại, giấu đến phía sau.

Ơ ơ ơ ơ? Đây không phải Lương Lương ta biết!

"Người vừa rồi, tại sao lại cố ý chọc ghẹo người?" Khuôn mặt nhỏ nghiêm nghị, ngữ khí chất vấn, đằng hoàng trịnh trọng nhìn chằm chằm ta.

"Ế?" Ta lúc nào.. Nha!

"Nha, vừa rồi người đều nhìn thấy?" Đoán chừng là chuyện vừa rồi hướng về trên người An Uy vung nước chấm, bị Lương Lương thấy được rồi..

"Ừ." Lương Lương gật gù.

"Ôi ta.. Chậc.. Chính là ta.." Quay người gãi đầu một cái, lần này thật lúng túng.

"Nhìn nàng không hợp mắt mà, người cũng biết.." Cúi đầu khuấy lấy ngón tay. Thiệt là, lại bị trùm mũ.

"Tiểu Khê, người trước đây, cho tới bây giờ cũng không như vậy." Lương Lương đứng trước mặt ta, hơi cúi đầu, vẻ mặt thành thật nhìn ta.

"Ta.."

"Nhưng ta trước đây, cũng vẫn luôn là nhẫn nhục chịu đựng, chưa hề biết phản kháng a." Ngẩng đầu nhìn thẳng Lương Lương.

Lương Lương sửng sờ, ánh mắt hơi chút kinh ngạc.

"Tỷ tỷ, người là muốn nhìn ta giống như trước cả ngày bị người bắt nạt trêu chọc, hay là giống như bây giờ có can đảm phản kháng, không cho bất luận người nào dễ dàng đụng đến ta?"

Lương Lương trầm mặc một hồi, cầm lấy tay của ta, "Ta chỉ là không muốn người trở thành người miệng đầy lời nói dối. Trước đây, ta sợ người bị người bắt nạt, sợ ta không bảo vệ được người. Nhưng bây giờ, ta.. Ta càng sợ.. Sợ người học cái xấu."

Ta.. Ta lại không có lời để dùng.

Nhìn ánh mắt chân thành chăm chú của tiểu nữ oa, nàng là thật sự rất lưu ý ta a.

"Người yên tâm đi, chí ít ta còn nhớ tới một câu nói. Người không xâm phạm ta, ta không xâm phạm người." Đây coi như là bảo đảm ta để nàng bớt sầu đi. Nhưng mà ta vốn là cũng không phải người quấy nhiễu không phân rõ phải trái đâu?

Lương Lương cúi đầu trầm tư một chút, mới gật gù.

Không biết nàng có thể tiếp thu ta thay đổi hay không, nhưng cái này cũng là nhượng bộ lớn nhất của ta. Người sống cả đời, chính mình thoả mái quan trọng nhất, ta cuối cùng không thể đến nơi này cũng uất ức sống tiếp thôi.

"Vậy, tiểu Khê."

"Hả?"

"Quan hệ giữa người cùng Tiểu Uy, cũng nên kết thúc rồi chứ?"

Chà chà.. Cái này mà..

"Nhưng mà người xem, mặt của ta, đây đây đây, còn sưng đỏ." Một mặt oan ức, chỉ chỉ viền mắt cho Lương Lương xem.

"Ừ.." Lương Lương nhíu mày, hơi bĩu môi, cúi đầu liếc mắt nhìn bánh màn thầu trong tay, nở nụ cười, bẻ một khối nhỏ đưa tới một bên miệng ta.

"Nhưng mà sư phụ đã nói, mặc kệ phạm vào sai gì, sau khi phạt qua thì tuyệt không nhắc lại. Hai người các người đều bị phạt việc này, cũng nên lật trang đi."

"Khụ.." Chép miệng một cái, kỳ thực ta căn bản không nghe rõ Lương Lương vừa rồi nói cái gì.. Một lòng một dạ nhìn chăm chăm tay nhỏ nàng giơ bánh màn thầu.

Đây là muốn đút ta ăn sao? Lấy lòng ta? Hay là an ủi ta? Chẳng lẽ muốn dùng một cái bánh màn thầu mua chuộc ta?

"Không ăn sao.." Vênh miệng lên, chớp chớp mắt với ta

"Ách.. Khụ.." Nói rõ trước, không phải ta lập trường không kiên định nha..

Thật sự là tiểu nữ oa này quá biết nắm giữ cửa mạng của A Ba rồi!

"Vậy, được rồi, ta không chủ động tìm nàng phiền phức thì được rồi." Vội há to mồm.

Lương Lương lập tức mừng tí mắt, cười đến có thể xán lạn, sờ sờ đầu của ta, "Tiểu Khê thật ngoan."

Ừ ừm! Đúng là không tệ, ta là một bé ngoan!

"Cho." Đem bánh màn thầu đưa cho ta.

"Cái gì chớ, người chỉ đút ta ăn một miếng a?" Gấu con!

"Người cũng bao lớn rồi, còn muốn ta đút người ăn cơm a?" Đàng hoàng trịnh trọng ghét bỏ ta.

"Ta.." Dĩ nhiên ghen lời rồi.

* * *

Thời điểm nghỉ trưa, Lương Lương cũng không nài ép lôi kéo ta, để ta đi với nàng.

Ta vừa ra khỏi cửa, nhìn thấy nàng mang theo bàn chải gỗ và thùng đựng nước, liền biết cái tên này lại muốn đi làm kẻ ba phải rồi!

Tiểu nãi oa này rốt cuộc là tính khí gì a!

Cực kỳ bất mãn, lòng không cam tình không nguyện đi với nàng, một đường đi tới nhà xí.

"Thối chết rồi." Bóp mũi lại oán giận với nàng.

"Các người tới đây làm gì? Đến xem chuyện cười của chúng ta sao!" An Mạnh đang mang theo một thùng đi về trong viện, thật xa nhìn thấy chúng ta, nhún mũi, một tay chống nạnh, ngẩng đầu.

"Người có bệnh a, giữa trưa ta không ở trong phòng ngủ, chạy tới đây liền vì người mũi thối xem trò vui?"

"Ta giúp người đi." Lương Lương tiến lên muốn tiếp nhận thùng đựng nước của nàng.

"Dùng.. dùng không được." Tiểu mập mập nói qua, lui về phía sau

non nửa bước, tách ra tay của Lương Lương, nhìn về phía trong ánh mắt của Lương Lương, hơi có chút né tránh.

"Hai người các người, cũng đừng khinh người quá đáng!" An Uy từ trong viện đi ra, nhìn ta, ánh mắt được kêu là sắc bén.

"Ai ai ai, An Uy a, người có biết hay không có câu nói là.." Chỉ vào An Uy, "Chó! Cẩn Lữ Động Tân, không nhìn thấy lòng tốt a~"

"Người!"

"Tiểu Khê! Người lại đang nói hươu nói vượn gì đó!" Lương Lương quay đầu trợn lên giận dữ nhìn ta một chút

"Được được được, ta sai rồi ta sai rồi, không nói." A Ba vội nâng hai tay đầu hàng, Lương Lương nói cái gì chính là cái đó, chính là kiên cường như vậy!

"Tiểu Uy, người cũng đừng hiểu lầm, ta dẫn nàng đến, một là muốn giúp người làm; hai là, hi vọng hai người các người có thể hòa giải. Đều là tỷ muội nhà mình, có chuyện gì, không thể cố gắng nói chuyện đi." Quay đầu lại nhìn ta một chút, hướng về ta nháy mắt.

"Nga. Ta không có vấn đề a." Hai tay ôm ở sau đầu, một mặt việc không liên quan tới mình nhìn trái nhìn phải.

Lương Lương ngẩn ra, trong nháy mắt ngớ rồi.

Ha ha, nội tâm của tiểu nữ oa đang reo hò, đây không giống như để nói a!

Trùng ta nửa ngày, chính là ta không tiếp chiêu. Hừ, người cho rằng đút ta một miếng bánh mìn thâu là có thể mua chuộc ta! Ít nhất đút hết cả một cái!

"Tiểu Uy, ngày ấy, tiểu Khê cũng không phải cố ý, người cũng đừng canh cánh trong lòng. Hơn nữa ta lúc này đến, còn có một việc

muốn nhờ người giúp."

"Ngày đó mấy người chúng ta liên thủ khiêu chiến Mạc tướng quân, người cũng nhìn thấy. Kết quả mặc dù không như ý, nhưng mà cũng không phải là không có cơ hội."

An Uy vừa nghe, giật giật khóe miệng, muốn cười, lại dè xuống.

"Để ta gia nhập với các người, được, nhưng mà, ta không muốn làm bạn với phế vật." Liếc ta một chút.

"Hắc ta thực sự là cho người mặt rồi.." Vừa tuốt ống tay áo.

"Tiểu Khê!"

"Này được được được, ta không nói lời nào là được rồi." Đem miệng vừa che, hừ, ta tìm tiểu mập mập đi chơi.

Ta phát hiện tiểu mập mập này rất thú vị, ừ.. Một chữ đến khái quát chính là, ngốc.

An Uy nói cái gì nàng tin cái đó, nói với nàng bánh là thơm, ta phỏng chừng nàng đều muốn vùi đầu người một chút, nhưng mà cũng nói nàng ngốc thuần.. khiết.

"Khà, tiểu mập mập, cánh tay đã khỏi chưa hả?" Ngày đó bả vai nàng đã trúng một roi của An Đạc, chặc chặc chặc, đây chính là roi sắt a, chắc rất đau a!

"Người.. Người muốn làm gì?" Tiểu mập mập rất ưỡn bộ ngực, âm điệu cất cao.

Ồ ơ? Khác thường a, bình thường nàng nhìn thấy ta, không nên là một mặt xem thường, hoặc là đem ta xách lên ném qua một bên sao?

Chẳng lẽ, chuyện ngày đó, đem nàng dọa rồi hả?

"Chắc, ta có thể làm gì a, quan tâm người một chút a."

"Nga, không cần." Cúi đầu xuống, lách ra ta đi về phía trong viện.

"Hử?" Xoay người lại một cái nhún lẩy bả vai trái nàng

"Ngao!" Tiểu mập mạp một tiếng gào thét, cả thùng đựng nước đều ném rồi.

ahihi, dọa ta một hồi.. nhanh chóng thu tay về, vừa nghiêng đầu, Lương Lương và An Uy cùng nhau nhìn tới.

"Này này này ta ta ta không không không bắt nạt nàng, chỉ là không cần thận đụng tới vết thương của nàng.." Xua tay với Lương Lương, cũng không thể để nàng hiểu lầm.

"Người.. Tiểu Mãnh, vết thương của người còn chưa tốt sao?" Lương Lương nhìn thấy bả vai An Mãnh một tia màu đỏ nhàn nhạt, vội chạy tới thân thiết dò hỏi.

"Sẽ không chứ, đây đều bao nhiêu ngày rồi, làm sao đụng vào còn chảy máu chứ?" Thành thật nói, ta cũng ngờ ra, đều sắp một tuần lễ rồi đó, theo lý thuyết, bị xước cũng nên vảy kết rồi chứ?

Tiểu mập mạp tên gia hỏa này nhú chặt mặt lại với nhau, trên trán đều thấy mồ hôi rồi.

An Uy nhìn ta một chút, trừng mắt, "Người đối với nàng.."

"Không phải ta nói người, có người làm tử tử người như vậy sao, nàng vết thương còn chưa tốt, người còn để nàng làm cái này làm cái kia" An Uy này lại muốn đẩy đến trên người ta, ta không cho nàng cơ hội sao, chia về phía mũi của nàng liền mắng đi.

"Người.."

"Ta làm sao ta? Ta nói không đúng sao? Người là tỷ ruột nàng a, không quan tâm nàng không chăm sóc nàng, thì biết sai khiến nàng."

"Người đừng nói hư nói vượn!"

"Ta nói bậy sao? Vậy người tự mình xem a, vết thương còn chưa tốt, người liền để nàng làm việc nặng" Chỉ vào thùng đựng nước, một mặt thô bạo nhìn An Uy.

"Đó là nàng.."

"Được, vậy chúng ta không nói việc này. Thì nói chuyện nàng khiêu chiến Mạc Cửu, nàng là nhiều lần đều bị Mạc Cửu đánh bay, trở về đều là đầu tro mặt bụi thua trận. Người làm tỷ tỷ đây, cũng không muốn thay nàng xả giận? Thì biết đứng ở một bên xem trò vui, người còn chảnh nàng?" Chống nạnh, chỉ nàng.

"Ta.."

"Thế nào? Ta nói sai rồi hả? Hả?" Vẩy lông mày một cái trợn mắt, méo miệng, cà lơ phát phơ cộng thêm dáng vẻ không tha người.

"Hừ!" An Uy tức giận hừ một tiếng, đỡ lấy An Mãnh, nhìn một chút vết thương của nàng.

"Lo lắng làm gì chứ? Còn không dẫn nàng tìm sư phụ xem chút đi, chờ cánh tay này của nàng bị phế đi à?"

An Uy buồn bực, cũng không lảm mồm, "Đi."

"Ta đi cùng người." Lương Lương đi tới một bên khác, cẩn thận từng li từng tí một đỡ An Mãnh.

Ta hai tay ôm đầu, đi theo phía sau họ.

Nguy hiểm thật, suýt chút nữa lại bị bắt chẹt, vẫn may A Ba cơ trí nhưng mà lần này ta thật là không phải cố ý..

Nếu như bị Lương Lương hiểu lầm, vậy ta phải ủy khuất chết rồi!

Hết chương 13

-----oOo-----

Chương 14

Nguồn: EbookTruyen.VN

Mấy ngày nay, Lương Lương đã đem đám tiểu gia hỏa này động viên gần đủ rồi, mấy người chúng ta vừa rảnh thì luyện tập rèn luyện, thử con đường võ công của nhau tận lực bổ sung, tối thiểu, đừng xuất hiện tình huống ngộ thương nữa.

Trên giáo trường, chúng ta đang làm nóng người vận động, mấy tiểu gia hỏa này, vì mục đích nhất trí, cuối cùng tạm thời buông xuống ân oán, hiện tại mỗi người đều như hít thuốc lác, làm nóng người, chuẩn bị liên thủ treo đánh Mạc Cửu.

"Tất cả mọi người lại đây." Lương Lương hướng về phía mọi người ngoắc ngoắc tay, đem người đều gọi đến.

"Lần trước giao thủ cùng Mạc tướng quân, chúng ta tạm thời liên thủ, quá mức vội vàng, không có chuẩn bị cẩn thận. mấy ngày nay, mọi người luyện tập cũng đều gần đủ rồi, đối với đường võ công của nhau cũng đều có hiểu biết rồi chứ?" Ánh mắt Lương Lương lần lượt đảo qua mọi người.

"Lương tử yên tâm đi, ta tuyệt đối sẽ không xuất hiện sai lầm của lần trước như vậy nữa." An Đạc long trọng thề thốt bảo đảm.

"Ừm, được, vậy ta hiện tại đến phân phối một chút. Tiểu Uy Tiểu Mãnh, hai người các ngươi liên thủ tiến công trung lộ, nghĩ hết tất cả cách áp chế nàng, ta và tiểu Đạc sẽ kiềm chế từ bên cạnh, người khác phụ trách nhiễu loạn nghe nhìn, làm nàng phân tâm. Điều hiểu rồi chưa?"

"Ừ, rõ ràng!" A Ba vỗ bộ ngực một cái, những cái khác không dám nói, khiến người ta phân tâm chuyện như vậy, ta thành thạo nhất rồi!

"Ừ, ghi nhớ kỹ, sai lầm khó tránh khỏi, nhưng không thể nôn nóng, không nên tự loạn trận cước, tự sụp đổ." Tiểu Lương Lương thật lòng dặn dò mỗi người.

"Biết rồi, Lương tử."

Hắc, đám tiểu gia hỏa này, nghiêm túc vẫn đều khá đáng yêu mà, mỗi người một mặt nghiêm chỉnh đáng đáp đại nhân nhỏ.

"Vậy chúng ta thì, lên đi!"

Lương Lương đi đầu, dẫn mấy người chúng ta song song đi về phía đài Điểm Tướng, trong giây lát này, ta thậm chí có loại cảm giác thị giác của Young and Dangerous?

"Mạc tướng quân, chúng ta suy muốn, lĩnh giáo với ngài một lần nữa." Lương Lương quay về Mạc Cửu liền ôm quyền, cúi người hành lễ.

Mạc Cửu quét mắt chúng ta, cười cười, một mặt đáng đáp chờ đợi từ lâu.

Đứng dậy hoạt động đi đứng, trái phải vặn vẹo cái cổ, lọt vào tai một trận tiếng răng rắc.

Xem điệu bộ này, cái tên này là chuẩn bị toàn lực ứng phó?

"Àch, Mạc tướng quân a, luôn là đánh tới đánh lui, khó tránh khỏi có chút quá vô vị rồi.. Nếu không hôm nay, chúng ta thay cách chơi a?" Ta tiến lên vây quanh nàng hai vòng, hơi đánh giá.

"Nga? Cách chơi gì?" Mạc Cửu vẩy lông mày một cái, tựa hồ có hơi hứng thú.

"Họa Địa Vi Lao*" Ta mang theo Tiểu Mộc thương, vây quanh Mạc Cửu, trên đất vẽ vòng tròn đường kính khoảng hai mét.. thôi..

(* Họa Địa Vi Lao không thể ra khỏi phạm vi quy định

"Liều thể lực sức chịu đựng, chúng ta nhất định là không sánh bằng người. Người cũng luôn phải cho chúng ta một tia hi vọng chứ." Nhún vai xòe tay, bắt đắc dĩ cười cười, đây là lời nói thật.

"Ừ." Mạc Cửu hé miệng cười khẽ, gật gật đầu.

"Người chỉ toàn nói lời không may này cái gì!" An Mãnh không vui nghe xong, trừng hai mắt với ta. Nhưng mà cũng không có thời gian phản ứng nàng, soái khí khoát tay chặn lại, sang một góc chơi được mà!

"Người xem cái vòng này." Chỉ chỉ vết trắng mũi thương vẽ ra trên đất, "Chỉ cần chúng ta đem người ép ra cái vòng này, thì tính chúng ta thắng, mà ở bên trong vòng này, người đều có thể toàn lực ứng phó, hoặc là sử dụng lực dã man tới đối phó chúng ta. Tướng quân nghĩ như thế nào?"

Mạc Cửu cúi đầu liếc mắt nhìn, cả do dự cũng không do dự gật gù, "Được."

Ta quay đầu lại nhìn Lương Lương một chút, gật đầu với nàng, nàng cũng gật đầu đáp lại.

"Mọi người từng người chuẩn bị, chớ xem thường." Quay đầu dặn mọi người.

* * *

Hai tướng đối lập, chúng ta bảy người, đem Mạc Cửu vây quanh ở bên trong vòng, ai cũng không có ý tứ động thủ trước.

Một đám tiểu gia hỏa đều đang chờ Lương Lương phát hiệu lệnh, nhưng Lương Lương lại chậm chạp không hạ lệnh, quay đầu nhìn nàng một cái, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy nghiêm nghị, một bộ dáng dấp như lâm đại địch.

Nhìn lại Mạc Cửu một chút, một bộ tư thái đề phòng.

Suy nghĩ một chút, nhấc chân đi về phía trước hai bước, mới vừa bước vào bên trong vòng, một trận cảm giác ngọt ngọt không tên, trái tim nhỏ thành thạch một hồi, đột nhiên một trận đập lên đột ngọt.

"Ồ ồ ồ!" Ngẩng đầu nhìn lên, ánh mắt Mạc Cửu lạnh lẽo, ý sát phạt lộ hết, mịa nó ta sau một cái nhảy chạy ra vòng.

"Mạc tướng quân người đừng căng thẳng a, ta thì muốn nói câu nói với người!" Vỗ ngực một cái một mặt nghĩ mà sợ, thì ra đồ vật sát khí này, vẫn đúng là xác thực có việc này a, vừa rồi đối diện ánh mắt kia của Mạc Cửu, A Ba cả người một cái giật mình!

Mạc Cửu vừa nhú mày, sắc mặt khó coi nhìn chăm chăm ta.

"Đừng.. Đừng. Khẩn trương a, ta còn không muốn động thủ đâu." Giơ hai cái tay, cẩn thận từng li từng tí một lại đi vào bên trong vòng.

"Mạc tướng quân, chính là ta muốn hỏi người một chút, người trước đó nói, chúng ta nếu như có thể đánh bại người, chuyện người mang chúng ta ra chiến trường, người nói có tính hay không hả?" Vòng tới phía sau nàng, chấp tay sau lưng, An Đạc xông phía sau ta ngoắc ngoắc tay.

"Chúng ta bận rộn nhiều ngày như vậy, đem người đánh bại, người lại nói người không làm chủ được, vậy vậy chúng ta oan ức chết rồi." Ôm lấy cánh tay chép chép miệng, một mặt hoài nghi nhìn nàng.

"Chuyện này.." Mạc Cửu ngẩn ra, cau mày trầm tư.

"Thế nào? Người thật sự không làm chủ được a?"

Mạc Cửu suy nghĩ một chút, cúi đầu nghiêm nghị nhìn ta, "Ta chỉ có thể bảo đảm.."

"An Đạc!" A Ba hét lớn một tiếng, trực tiếp bò ở trên mặt đất, đánh lăn, lăn ra vòng.

Vỗ vỗ ngực, một mặt vẫn còn sợ hãi, roi sắt vừa rời của An Đạc là húc bay qua sát đầu ta, vẫn may ta động tác nhanh nhẹn!

Ngay ở khi Mạc Cửu nghiêm túc trả lời vấn đề của ta, roi dài của An Đạc theo tiếng vút ra, cũng may gia hỏa này lanh lợi, ra dấu tay cho nàng, nàng cũng xem hiểu rồi.

Chỉ thấy Mạc Cửu vẩy lông mày một cái, nghiêng người, còn không chờ nàng đứng vững gót chân, quả dưa chùy của An Mạnh liền từ đỉnh đầu của nó nện xuống!

Hai phía công kích trực tiếp trước ngực của An Uy, hơn nữa Lương Lương phối hợp, trái phá phải đâm, trong lúc nhất thời lại để Mạc Cửu chỉ có thể mệt mỏi phòng thủ, hoàn mỹ tiến công.

Nhưng mà Mạc Cửu này tuy cũng không phải hạng dễ nhằn, tử thủ canh phòng nghiêm ngặt, một chút kẽ hở cũng không lộ.

Mắt thấy đều đánh sắp nửa giờ rồi, Lương Lương một bên dặn dò mọi người không nên gấp gáp, phải vững vàng, nhưng ta đây nhìn nàng, đã là đầu đầy mồ hôi hột, chỉ huy điều hành cũng không như lúc bắt đầu trầm ổn quả đoán như vậy.

Đánh lâu dài vốn cũng không phải là chúng ta am hiểu, nhưng Mạc Cửu này cũng thực sự là khó trị, đánh lâu như vậy, ta thì nhìn thấy hai cái chân kia của nàng, là không di chuyển nửa phần! Còn cho rằng ép nàng ra vòng có thể đơn giản chút, bây giờ xem ra, vẫn là ta quá ngây thơ rồi.

"Phù.. phù.. Mệt chết ta rồi.." Ngồi dưới đất thở hổn hển, nhìn Lương Lương và An Đạc An Uy tiếp tục dây dưa, người khác cũng đều gần như ta, lười biếng nghỉ ngơi.

"Nghỉ ngơi trước một chút đi, tất cả mọi người mệt rồi" Hô một câu với Lương Lương.

Lương Lương quay đầu lại đánh giá, thấy chúng ta như vậy, mím mím miệng, hơi không cam lòng chút.

Ta ngoắc ngoắc tay với nàng, cố ý đem nàng kêu qua.

"Không được, loại đánh lâu dài này, chúng ta không đánh nổi" Lau mồ hôi trên mặt một cái, liếc nhìn Mạc Cửu một chút, hắc, tên kh*ôn kiếp này, như người không liên quan, thở gấp cũng không thở, ôm cánh tay nhìn chúng ta.

"Vậy làm sao bây giờ? Từ bỏ sao? Ta không cam lòng!" Tiểu mập mập thở phì phò giậm chân một cái.

Cái tên này, quả dưa chùy của tay trái đã không biết bay đi đâu rồi, mặt mập nhỏ nhìn đến đỏ bừng.

Ta lắc lắc đầu, "Liều mạng chúng ta không hy vọng. Hừ, cái tên này, dựa vào phòng thủ vững chắc để tiêu hao thể lực của chúng ta, người lớn như thế, còn có loại thủ đoạn này đối phó tiểu hài tử." Bĩu môi, A Ba khinh bỉ nàng!

"Nếu nàng chơi xấu, vậy chúng ta thì lấy đạo của người, trả cho người. Khà khà." Ngoắc ngoắc tay để bọn tiểu tử vây lại đây.

"Hiện tại tất cả mọi người đi, tìm chút tảng đá đặt ở trên người mình, mặc kệ các người dùng phương pháp gì, phải đem trọng lượng của mỗi người, tăng thêm ít nhất gấp đôi!"

"Hả?" Máy người một mặt kinh dị.

"Tin ta." Nhìn Lương Lương.

Lương Lương hơi chau mày, gật gật đầu, "Làm theo tiểu Khê nói."

Sau 15 phút..

Mấy người chúng ta, lấy A Ba dẫn đầu, lần nữa đi đến đài Diễm Tướng, chỉ có điều lần này, mỗi người đều không có cầm binh khí.

Không phải, ta cũng không biết An Đạc và An Diệc trong đầu là đang suy nghĩ cái gì, chẳng qua là để họ trang trí chút vật nặng ở trên người, yêu cầu này không khó chứ?

Phải, hai nàng hoàn thành là không tệ, nhưng con m*ẹ nó người lại ở trong giày cũng để mấy khối đá vụn, vừa đi đường nghe răng trợn mắt, tựa như què rồi..

Nhưng mà nói đến đây này, ta càng đặc ý An Mạnh rồi.

Tiểu mập mập này, khiêng đồng cát ở trên người! Hơn nữa còn dùng dây thừng vững vàng trói chặt, thì như con rùa cõng cái vỏ!

Nhưng mà, những người này tuy là trò gian chòng chát, nếu có thể lên chút tác dụng, ngược lại cũng không sao.

Ta đứng trước mặt Mạc Cửu, run chân, cả lơ phát phơ nhìn nàng.

"Mạc tướng quân, chúng ta lại giết trở về."

Mạc Cửu một mặt mờ mịt, gãi đầu một cái, từng cái từng cái đánh giá chúng ta, khi thấy được An Mạnh, cũng là không nhìn được cười.

Các người đây là hát tuồng nào? "

" Khà khà, người đây cũng đừng quản, người chỉ cần biết rằng,

người thua chắc, là được rồi. "Nói xong, ta hơi vung tay, hướng về phía An Mãnh gật gật đầu.

Tiểu mập mập chà xát tay, lùi về sau hai bước, nửa ngồi nửa quỳ thân thể, nhìn chăm chăm Mạc Cửu," A - "Một tiếng hô to, xông đến Mạc Cửu thì chạy như điên, nửa đường nhảy lấy đà, Mạc Cửu đang một mặt đề phòng, nào ngờ tiểu mập mập nhào tới trên người nàng, ôm chặt lấy cổ nàng thì không buông tay rồi.

" Hừ.. "Mạc Cửu rên lên một tiếng, đoán chừng là bị tiểu mập mập này đè ép trở tay không kịp, vốn là đủ nặng, cộng thêm một đồng cát, khà khà khà.

Ta lại khoát tay áo một cái, người khác cũng đều dồn dập học dáng vẻ của tiểu mập mập, xông tới treo ở trên người Mạc Cửu, ôm cái cổ, kéo cánh tay, ôm đùi, dù sao mục đích duy nhất chính là, đem trọng lượng toàn thân đặt ở trên người nàng!

" Các người.. "Thanh âm này của Mạc Cửu nghe vào, có chút cố hết sức

Ai ya, cũng không phải sao, tiểu mập mập này không biết làm sao xô dịch đến trên lưng nàng, hai cái tay mập siết cổ của nàng liềm mạng kéo đến phía sau, muốn để trọng tâm nàng ngửa ra sau, nhân thế đẩy đổ.

Nhưng mà Mạc Cửu này cũng có thể giữ được bình tĩnh, lúc này thì trọng tâm chìm xuống, đóng chặt cái trung bình tấn, thân thể hơi nghiêng về phía trước.

Lương Lương ở một bên đứng nửa ngày, đoán chừng là xem trên người Mạc Cửu không có nơi mình có thể treo lên..

" Tỷ tỷ, người ngồi trên đùi nàng đi. "Ta đưa tay chỉ đùi của Mạc Cửu, ai bảo cái tên này chủ động ghim trung bình tấn, không ngồi thì uổng rồi.

Lương Lương gãi gãi đầu, do do dự dự, nửa ngày mới đi đến trước mặt Mạc Cửu, khom lưng với nàng," Mạc tướng quân, đắc tội rồi. "Nói xong, quay người ngoan ngoãn ngồi xuống trên đùi nàng.

Mạc Cửu sắc mặt này là càng ngày càng như gan heo, đều sắp căng thành màu đỏ tía, trên mặt nổi gân xanh, trên trán này lập tức thì thấy mồ hôi rồi, hai chân hơi run, đoán chừng là không kiên trì được bao lâu.

Ta đây ôm cánh tay xem kịch vui, dư quang quét thấy hai quả dưa chùy của An Mạnh, khà khà.

Đi tới nâng lên một cây," Á đ*ù, vật này làm sao.. Nặng như vậy a.. "Đem hai cái chùy quả dưa lăn tới trước mặt Mạc Cửu, vỗ tay một cái vỗ tay một cái.

Cái tên này cúi đầu liếc mắt nhìn, con mắt lập tức trợn lên lớn như trứng gà.

" Cho, ôm lấy. "Lao lực nhắc lên một cái, đưa cho Lương Lương.

" Nga. "Lương Lương ngoan ngoãn tiếp lấy, ôm vào trong ngực, ngồi vững vàng, không nhúc nhích, thực sự là nghe lời.

Thì lần này, Mạc Cửu suýt chút nữa sụp đổ mất, đùi run đến như run cầm cập, mấy tên tiểu tử treo trên người nàng cũng sợ hết hồn.

" Ai ya Mạc tướng quân, ngài có thể chịu đựng a. "Ta đây tuyệt đối là ngồi nói chuyện không đau eo.

" Hừ, Ô - - "Mạc Cửu hét lớn một tiếng, cắn chặt hàm răng, ngũ quan nhú chặt lại với nhau, càng là chậm rãi đứng lên? Mợ nó không phải chứ, đây là sức mạnh dạng gì!

" A a. "Tiếng gào như sấm này, chấn động đến mức lỗ tai ta đều đau, nếu để cho nàng đứng lên, chúng ta không phải bị nàng đánh

bay.

" Mọi người thêm sức! "Ta kêu một cổ họng, chạy đến một bên, chân Mạc Cửu, theo mặt chân của nàng chính là hung hăng giậm chân một cái.

" Ai ya! "Cái tên này bị ta giẫm đột nhiên không kịp chuẩn bị, trong nháy mắt bị hủy, trọng tâm bất ổn, mắt thấy liền muốn ngã chổng vó.

Mấy tên tiểu tử vừa thấy, ngoại trừ An Mạnh, những người khác đều nhảy xuống, chống đỡ trước ngực nàng hợp lực đẩy một cái, cộng thêm tiểu mập mập ở trên người nàng ngã ngựa ra sau.

" Ầm.. Ầm.. Ầm.. "Ba tiếng, đây là chân của Mạc Cửu đạp trên đất phát ra tiếng vang.

Dù vậy, cái tên này, lại không có ngã xuống, lui ba bước, miễn cưỡng đứng vững bước chân!

Lần này, người đừng nói là mấy tên tiểu tử khác nhìn mắt choáng váng, ngay cả ta, đều tự đáy lòng kính nể nàng!

Nhưng mà, kính nể quy về kính nể.

" Thắng rồi! "A Ba một tiếng hô to, chỉ vào chân của Mạc Cửu, nàng bước thứ ba này tuy là đạp ở trên vạch trắng, nhưng cẩn thận nhìn lên, khà khà, thật ngại quá, gót chân bước ra vòng trắng nửa tấc.

" Thắng? "Tiểu mập mập còn ra sức, vừa nghe ta nói như vậy, vội nhảy xuống, nằm trên mặt đất ước lượng

" Thắng.. Thắng? "An Đạc một mặt ngớ ra.

" Ra vòng rồi, ra vòng rồi! Chúng ta thắng rồi! "Tiểu mập mập cao hứng đều nhảy lên, nàng vừa nhảy, không ít đá vụn ào ào ào từ trên người nàng rơi xuống.

" Àch.. Khà khà.. "Gãi gãi đầu, lúng túng nở nụ cười.

" Phù.. "Mạc Cửu thở dài một hơi, ngồi xếp bằng trên đất, quét nhìn chúng ta một chút.

" Mạc tướng quân a, nguyện thua cuộc, người cũng không thể lừa gạt tiểu hài tử a. "Ta Ngồi vào trước mặt Mạc Cửu, nâng quai hàm nhìn nàng.

Cái tên này lờm ta một cái, phỏng chừng trong lòng là 10 ngàn cái không phục đó ha ha!

Trầm mặc hồi lâu, mới gật gật đầu," Được, nguyện thua cuộc, ta sẽ ở trước mặt nguyên soái thay các người xin lệnh, nhưng mà có thể thành hay không, ta nói cũng không phải tính. "

Mấy tên tiểu tử vừa nghe, lúc này mới tiếp nhận sự thật chúng ta đánh ngã Mạc Cửu, hoan hô nhảy nhót, ừ, cao hứng đều sắp lên trời.

" Bị họ trêu đùa thành như vậy, Mạc Cửu, ta lưu người có tác dụng gì? "

Không biết từ đâu truyền tới âm thanh, ngữ điệu lạnh như băng, nhưng mà âm thanh vẫn khá dễ nghe, chỉ là lời này khó tránh khỏi có chút chói tai.

Ta đây đang tìm khởi nguồn của âm thanh đó, phát hiện mấy tên tiểu tử khác không được bình thường, trước một giây còn vui như cái gì, hiện tại mỗi người cầm như hén, cúi đầu, cả mở miệng thở lớn cũng không dám thở Mạc Cửu càng là khoa trương, quét mắt với ta, trực tiếp thì quỳ xuống.

" Làm sao vậy?"Đem ta dọa hết hồn.

Vừa nghe có tiếng bước chân phía sau, quay đầu nhìn lại..

Hết chương 14

-----oOo-----

Chương 15

Nguồn: EbookTruyen.VN

Ta đây quay đầu nhìn lên, úi ya! Mỹ nhân nhi a!

Một đôi mắt phượng hẹp dài sâu thẳm, mặt mày miệng mũi tinh xảo thoát tục, chỉ là mặt không biểu tình này lôi kéo lấy cả gương mặt, hơi có chút biến chất thì phải rồi.

Thân mang áo giáp bạc sáng, lưng đeo áo choàng màu xanh lam, chặc, cũng là gia hỏa không chê nóng.

Yô, cái tên này đủ cao, so với Cổ Diễn bên cạnh cao hơn non nửa đầu đó! Không phải nói nữ tử cổ đại đều là người nhỏ bé xinh đẹp sao, làm sao người của An phủ này đều là quá cao?

Kỳ quái, bố trí nhân vật An gia có người xinh đẹp như vậy, ta làm sao không biết, cái tên này là ai a?

Gãi gãi đầu, quay đầu lại nhìn Mạc Cửu quỳ một chút, lại nhìn một chút đám nhóc con không dám hé răng kia, trong đầu bỗng dựng nảy ra một ý nghĩ đáng sợ!

Tên gia hỏa này.. Chẳng lẽ.. Chẳng lẽ là.. An.. Lạc.. Thành?

Ừng ực.. Không tự giác nuốt ngụm nước miếng.

Chuyện này.. Đây chính là người sau này sẽ đem ta đánh chết tươi? Không.. Không thể nào? Nhìn tướng mạo, không quá như là người độc ác a.

Được rồi ta thừa nhận, ta chính là chọn bồ phải nhìn nhan sắc.

Cái tên giả hỏa này đi ngang qua chúng ta, chỉ nhìn lướt qua, liền tiếp tục đi đến trước mặt Mạc Cửu.

"Nguyên soái, thuộc hạ vô năng, xin nguyên soái giáng tội." Mạc Cửu cúi người xuống, lạy trán chạm đất.

Hiện tại ta có thể khẳng định, cái tên này chính là An Lạc Thành rồi..

An Lạc Thành chấp tay sau lưng, đi dạo đến trước người Mạc Cửu đứng lại, nhưng mà cô là đưa lưng về phía ta, không nhìn thấy vẻ mặt trên mặt cô, nhưng nhìn thấy mồ hôi lạnh trên trán Mạc Cửu một giọt nhỏ nện ở trên đất, phỏng chừng bị An Lạc Thành nhìn chằm chằm, cũng không phải dễ chịu.

"Mạc tướng quân, người thật là có năng lực." Chậm rãi ngồi xổm người xuống, cánh tay khoát lên bả vai Mạc Cửu, khẽ cười nói một câu.

"Thuộc.. Thuộc hạ hổ thẹn, xin nguyên soái xử lý." Mạc Cửu càng là đầy mặt xấu hổ, nhắm mắt lại.

Liền nghe An Lạc Thành tức giận hừ một tiếng, đứng lên, mặt ngó về phía chúng ta.

"Trượng nặng 30." Ngữ khí bình thản không hề có sóng lớn, nhưng lại để lòng ta níu chặt, có loại cảm giác bị bóp bóp vả mặt!

Mẹ kiếp, cô đây là ý gì? Chúng ta tuy là liên thủ đùa bỡn chút thủ đoạn, nhưng bản lĩnh của Mạc Cửu cô nên rõ ràng chứ, không cho chúng ta một chút xíu tán thành, đối với thắng lợi của chúng ta không nhắc tới một lời, ngược lại còn muốn phạt nặng Mạc Cửu? Thứ cho ta không hiểu.

Một chậu nước lạnh này đổ xuống, đám người chúng ta trong nháy

mắt thì ỉu xiu, ta quay đầu nhìn Lương Lương một chút, thấy nàng nắm chặt lấy quả đấm nhỏ, cúi đầu trờng trờng nhìn chăm chăm mặt đất, ánh mắt vô hồn mê man, không biết làm sao.

Phù.. Ta cũng có chút giận, An Lạc Thành này, rốt cuộc là chơi tâm cơ gì!

Ta đây đây bụng không cam lòng đó, những phủ binh kia cũng không phải hàm hồ, đem Mạc Cửu mang tới một bên, ấn nàng ở trên băng ghế dài, một bên một người, kéo lấy cánh tay của nàng, đè lên bả vai của nàng.

Có hai người khác, tay cầm trường côn, phân chia hai bên, ta đây khoét lỗ nhìn lên, cây gậy kia độ lớn gần như tiểu mộc thương của ta, vật này, khi ta luyện thương bị chính mình từng ngộ thương, đánh vào người đau rồi!

Còn có một người, đi lên phía trước, đem hộ giáp trên hông của Mạc Cửu xốc lên, lúi tới một bên, "Dùng hình." hét cao một tiếng.

Hai người hành hình nghe tiếng giơ tay, giơ cao trường côn, theo cái hông Mạc Cửu hung hăng đập xuống!

"Bốp." "Bốp" Hai tiếng.

"Một." Người điểm số há mồm liền đếm.

Mẹ nó.. Cái quỷ gì, hai gậy tính một hở? Vậy 30 trượng này, phải đánh.. 60 côn?

"Bốp." "Bốp." "Hai."

Ta xin thề ta xưa nay không cảm thấy có người gì nói chuyện so với nàng còn muốn ăn đòn hơn, con mẹ nó người, không biết đếm số a!

Thao trường hoàn toàn tĩnh mịch, đây sân chỉ có thể nghe được gậy vung xuống, và thanh âm muốn ăn đòn của người điểm số.

Từng cơn từng cơn này nện xuống a, người đừng nói Mạc Cửu không dễ chịu, trong lòng ta đây cũng thỉnh thoảng nháy lên, ngọt ngọt vô cùng.

Quay đầu lại nhìn lên, một đám con nít họ từng đưa một mặt sợ hãi, không tự giác vòng tay che cái miệng của mình, xê dịch bước chân về sau.

Cả Lương Lương cũng nhắm chặt hai mắt, bưng lỗ tai, không nghe không nhìn.

Tiếng bốp bốp không ngừng bên tai, không được, ta thật sự không chịu nổi, cảm giác bị đè nén này, để ta ngay cả thở mạnh đều thở không lên, ta nhìn Mạc Cửu, cắn chặt hàm răng không kêu một tiếng, trên mặt gân xanh đều tuôn ra rồi, ta thật sự là không đáng thay nàng!

Lại nhìn An Lạc Thành, một mặt đáng về việc không liên quan tới mình.

Đó là ophó tướng của cô a! Tình nghĩa vào sanh ra tử bao nhiêu năm! Cô tại sao có thể.. Tại sao có thể đối với nàng như vậy? Nói sỉ nhục thì sỉ nhục, nói đánh là đánh?

"Dừng tay!" Gầm lên giận dữ, ở trên giáo trường trống vắng này vang dội dị thường.

Mãi đến tận tất cả mọi người sợ hãi nhìn về phía ta, ta mới ý thức tới, đây là ta kêu..

Liếm liếm môi, trái phải liếc nhìn, bỏ đi, kêu cũng kêu rồi, dám làm dám chịu, nói nữa, một tiếng này phát tiết ra, vẫn đúng là hữu hiệu, đao phủ thủ không đánh rồi, trong lòng ta đây cũng thoải mái chút.

Đánh bạo nhìn An Lạc Thành, nhấc nhấc chân, vừa bước một bước nhỏ, cô cúi đầu nhìn về phía ta, híp mắt lại.

Ta con mẹ nó bước đi này miễn cưỡng lại lui trở về..

Lương Lương kéo ta, ta quay đầu lại liếc mắt nhìn, thấy nàng lắc đầu ra hiệu với ta, còn tưởng rằng nàng là muốn để ta đừng xông tới An Lạc Thành.

"Yên tâm đi, không có chuyện gì." Vỗ vỗ tay nàng, quay đầu nhìn An Lạc Thành.

"An.." Ach.. Không được, gọi thẳng tên huý tuyệt đối là muốn chết, nhưng để ta kêu cô mẫu thân, ta thật không gọi được.

"Nguyên soái! Ta cho rằng, Mạc tướng quân thực sự oan ức. Nàng tuy là phó tướng của ngài, nhưng ở trước mặt chúng ta, cũng là trưởng giả, là tiên bối. Lấy bản lĩnh của Mạc tướng quân, mấy người chúng ta, căn bản cả thân thể của nàng đều không đến gần được, nàng hạ thủ lưu tình, nhường cho hậu bối, ngài cảm thấy làm mất mặt của ngài. Nhưng nếu như nàng không có làm như thế, truyền đi, đệ nhất chiến tướng dưới trướng nguyên soái, cùng mấy tiểu hài tử luận bàn võ, đều phải đem hết toàn lực không lưu tay, lấy lớn ép nhỏ, thắng vinh quang sao?"

Nhìn chằm chằm An Lạc Thành đối diện con mắt nhau, thấy trên mặt cô lóe qua một tia vẻ kinh dị, nhưng cũng chỉ là trong nháy mắt, liền lại là dáng dấp không dính khói bụi trần gian.

"Nói xong rồi sao."

Ta.. Con mẹ nó.. Tức giận a, tên khốn kiếp này vậy mà trầm ổn như vậy, khó chơi a!

Ta vừa muốn lắc đầu, chỉ thấy cô nhìn binh lính điếm số kia một chút.

"Bẩm Nguyên soái, còn kém 13 trượng!"

An Lạc Thành gật gật đầu, cúi đầu nhìn ta, cúi người xuống cách ta gần rồi chút, giờ tay bóp lấy cằm của ta, quan sát tỉ mỉ, ánh mắt sắc bén nhìn chăm chăm con mắt của ta, chỉ cái nhìn này, dường như liền đem ta nhìn thấu.

Ngón tay cái tên này thật có lực, chỉ bóp lấy cằm của ta, liền để ta ngay cả đầu đều không quay được.

Chỉ thấy khóe miệng cô hơi cong lên, cười lên rất đẹp, nhưng mà nụ cười này xem ra hơi quỷ dị chút.

Một lát, mới buông tay, ngồi thẳng lên, chấp tay sau lưng.

Ta xoa xoa cằm, nuốt ngụm nước miếng, trong lòng bàn tay toàn là mồ hôi lạnh, căn bản không dám ngẩng đầu nhìn cô nữa.

"Gấp đôi." Không mang theo chút tình cảm nào, lạnh nhạt đến cực điểm.

"Cái..." Ta một chữ gì còn chưa nói ra, đã bị Lương Lương che miệng lại, "Chớ nói nữa!" Ở một bên tai ta thấp giọng dặn dò.

An Lạc Thành hạ thấp xuống con mắt vừa liếc ta một chút, vừa nhíu mày.

"Cổ Diễn, các nàng quá thanh nhàn rồi." Bất mãn nói một câu, quay người liền đi ra ngoài.

M*ẹ kiếp, cái tên này quả thực chính là ôn thần a!

Không đợi A Ba lấy hơi, bước chân An Lạc Thành dừng lại, dừng lại bước chân cúi đầu liếc mắt nhìn.

Thì ra cô đang vừa vắn đập ở trên hòn đá nhỏ, cần rồi.

"Nếu yêu thích ở trên người gắn mấy tảng đá, ha, vậy cũng đừng bỏ

xuống." Cười nói một câu, liền đi.

Cô..

Cô lời kia vừa thốt ra, lòng của A Ba lập tức nguội nửa đoạn, rõ ràng cảm giác phía sau từng đao từng đao ánh mắt muốn ăn thịt người, hận không thể trừng chết ta..

"Cũng đừng có lười biếng, nhanh đi luyện công Thấy An Lạc Thành rời khỏi, Cổ Diển cũng thở phào nhẹ nhõm, vội chạy tới nhắc nhở chúng ta đi luyện công.

Ta nào có tâm tư? Nhìn bên kia Mạc Cửu còn đang bị đánh, trong lòng vô số đ*t mĩa nó đang lao nhanh.

Mạc Cửu vừa vặn cũng đang nhìn ta, nhếch nhếch miệng, cũng không biết nàng là đau, hay là muốn cười một cái với ta.

Ta vừa định đi tới, đã bị Cổ Diển xách lấy ót lồi lên.

" Không muốn thấy nàng bị đánh chết, ngươi thì an phận một chút cho ta. "

Ta mím mím miệng, trong lòng lan tràn một luồng cảm giác vô lực mãnh liệt," Biết rồi. "

* * *

Lúc huấn luyện, ta trở thành đối tượng trọng điểm Cổ Diển nhìn chăm chăm..

Bày một tư thế, nàng muốn đi qua uốn nắn cho ta cả buổi trời, nhưng ta tâm tư này căn bản không ở chỗ này.

" Sư.. Sư phụ.. Quá đau rồi, có thể.. Để ta đem đá bên trong giày lấy ra hay không.. "An Diệc nhăn nhin nước mắt, trơ mắt nhìn Cổ Diển

nhỏ giọng dò hỏi.

Ta quay đầu liếc mắt nhìn, cái tên này căn bản đứng đều đứng không được, người chớ nói chi là cong bước trung bình tấn.

Cổ Diễn chau mày, vừa định gạt đầu, bỗng dựng biến sắc, " Đứng yên, không cho lười biếng! "

Fu*ck? Chẳng lẽ?

Ta lén lút quay đầu lại liếc mắt nhìn, quả nhiên nhìn thấy tên khốn kiếp An Lạc Thành này lại giết trở về.. Giết trở về rồi! Hóa ra cái tên này, là tranh thủ thời gian đi thay quần áo khác thôi!

Một bộ áo bào trắng, cả giày ngắn trên chân đều là màu trắng, tóc đuôi ngựa thật dài thả xuống đến bên hông, cảm giác ngọt ngọt mãnh liệt so với một thân trọng giáp vừa rồi, bây giờ nhìn đi tới, cũng thoải mái chút.

Đẹp đẽ là thật đẹp đẽ, chắc, ta hiện tại biết cái gì gọi là mỹ nhân rắn rết.

Quay đầu lại, thờ dài, con người của ta a, luôn luôn là nhìn thấy mỹ nữ không dời nổi bước chân, nhưng vị mỹ nữ trước mắt này, ta là nhìn cũng không muốn nhìn đến cô.

An Lạc Thành đứng trước người Cổ Diễn, từng cái từng cái nhìn quét qua, nhắc tay lên, Cổ Diễn vội đem roi dọa chúng ta trong tay hai tay đưa qua

ahih, cái mông A Ba căng thẳng không tên, mịa nó, có thể có chuyện tốt?

Người đừng nói ta, mấy cái nhóc con khác thấy thế, chột bắt đầu run lẩy bẩy rồi..

Đặc biệt là An Diệc, bên trong giày của nàng còn có đá vụn, vốn là

đứng không vững, An Lạc Thành mới vừa đi đến trước mặt nàng một bước, nàng một mông ngồi trên đất, sợ hãi nhìn An Lạc Thành.

" Làm sao, đứng cũng không biết đứng? "

An Diệc vội vội vàng vàng đứng lên, cong bước đứng yên, cũng không kêu đau chân rồi.

Chỉ thấy An Lạc Thành vòng tới phía sau chúng ta, thì không có động tĩnh rồi, ta đây cũng không dám quay đầu đi nhìn, chuyện này phải là dẫn lửa thiêu..

" Phù - Bốp!"Bỗng dựng một tiếng, dọa đến ta giật mình một cái

Dư quang quét thấy An Diệc gắt gao cắn răng, khuôn mặt nhỏ nhắn đau đều vụn vụn rồi.

An Lạc Thành ở sau lưng nàng, roi mây kia vung đi, tựa như đánh golf..

Lại nhìn An Diệc, một cái chớp mắt, nước mắt bành bạch thì nện xuống đất, không dám hé răng, lại không dám động

Đoán chừng là biểu hiện này của nàng để An Lạc Thành rất hài lòng, cũng không dẫn vạt nàng nữa.

Ừng ực.. Từng ngụm từng ngụm nước nuốt xuống bụng.

Má nó.. Là thế giới thế nào a.. Thật là đáng sợ a! Ta.. Ta muốn về nhà a a a a -

Hết chương 15

-----oOo-----

Chương 16

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chúng ta cứ như vậy, cong bước chân ra quyền, đứng sắp tới nửa canh giờ rồi.

An Lạc Thành này thật là chẳng ra gì a, vừa nhìn ai không kiên trì nổi, đi tới phía sau nàng chiếu theo cái mông chính là bóp bóp hai roi, còn không cho người hé răng!

Bằng không chính là, nhìn ai động tác không đúng tiêu chuẩn, tỷ như cánh tay thấp nửa tấc, không nói hai lời, đi qua chiếu theo cánh tay chính là một roi.

Toàn trường này chỉ nghe thanh âm vèo vèo vèo roi mây kia của cô.

Nhưng mà kỳ quái là, tất cả mọi người hoặc nhiều hoặc ít đã bị đánh, nhưng mà, chỉ có ta! Đến giờ vẫn không có bị đánh qua! Khả khả khả!

Ta vốn là cho rằng, có phải là động tác của ta quá tiêu chuẩn, cô xoi không ra chỗ a? Nhưng sau đó phát hiện, không phải chuyện như thế, là An Lạc Thành này, căn bản không nhìn ta..

Cả An Nhiên cô đều sẽ đi thao túng một chút, nhưng cặp chân kia, chính là không đi đến phía ta, cứ coi ta không tồn tại.

Ta đây thì không cao hứng a. Thế nhưng ta lại không muốn bị đánh..

"Vèo!"

"Ách a!" Ôi ôi ôi, chuyện xấu rồi, vậy mà có người kêu ra tiếng? Ta đây quay đầu nhìn lên, suýt chút nữa ngoác mồm kinh ngạc!

Vậy mà.. Vậy mà là Lương Lương?

An Lạc Thành đứng trước mặt Lương Lương, trừng hai mắt nhìn chăm chăm nàng, Lương Lương đó, mặt nghiêng tái xanh, thật chặt bụng lấy mu bàn tay phải, thấy An Lạc Thành nhìn chăm chăm nàng, vội lại đem cánh tay phải vươn ra ngoài, nắm chặt lấy quyền.

Ta đây liếc mắt nhìn, chỉ thấy trên mu bàn tay nàng, nơi khớp xương ngón tay giữa mơ hồ trắng bệch, trên đốt ngón tay một tấc, sưng đỏ lên. ahihi, đây không phải là An Lạc Thành muốn đánh mu bàn tay Lương Lương, kết quả không cẩn thận đánh tới khớp xương chứ! Vậy con mẹ nó không phải đau chết a!

Ta cho rằng An Lạc Thành tốt xấu cũng nên vì sai lầm của mình, hơi nhìn vết thương của Lương Lương chút chứ?

Kết quả.. Ta con mẹ nó vẫn là rất cao đánh giá lòng tốt của cô rồi.

Tên khốn kiếp này vậy mà lại giơ tay, thì theo khối vết đỏ đó, bóp bóp lại là hai roi!

Ta không biết Lương Lương là thế nào nhịn xuống, nếu như đổi thành ta, ta cần phải nhảy lên hay sao

Mẹ kiếp An Lạc Thành, vậy mà bắt nạt Lương Lương ta như vậy! Ta má nó cố nén không lao ra, ta sợ vừa kích động, lại sẽ hại Lương Lương.

Quay đầu nhìn Lương Lương, người đừng nói là khuôn mặt nhỏ trắng xanh, cả môi đều trắng, hơi phát run, trong hốc mắt bao hàm lấy nước mắt, vẫn còn kiên trì không cho nó chảy ra, có thể nhìn ra nàng đang không ngừng hút vào khí lạnh, cực lực ẩn nhẫn.

Lại nhìn mu bàn tay của nàng, đã là một khối xanh tím, An Lạc Thành này thật không phải đồ vật, chỉ biết bắt nạt nhóc con!

"Luyện thêm nửa canh giờ." An Lạc Thành ngẩng đầu nhìn sắc trời, phân phó một câu, đem roi mây ném cho Cổ Diển, quay người rời đi.

"Tỷ tỷ, người thế nào?" Ta mới mặc kệ cái gì nửa canh giờ, nàng chân trước mới vừa đi, ta chân sau ngay ở dưới mí mắt của Cổ Diển chạy đến trước mặt Lương Lương, muốn nhìn một chút tay của nàng.

"Trở lại."

"Ách.. a?"

"Còn có nửa canh giờ." Lương Lương một mặt nghiêm nghị nhìn ta.

"Người.. Người.. Người không đau hả?" Ta con mẹ nó thực sự là hết chỗ nói rồi!

Lương Lương cắn môi không lên tiếng, cũng không nhìn ta.

"Ôi ta nói tên gia hỏa người đây.. ai ya!" Cái mông một trận đâm nhói, quay đầu nhìn lên, Cổ Diển tên khốn kiếp này lại lấy roi mây quất ta!

"Trở lại luyện công." Giơ roi mây dọa ta.

Nhìn Lương Lương một chút, còn liều mạng kiên trì, ta cũng là phục rồi giận rồi, người tốt cuộc là tính khí gì a!

"Được rồi được rồi, ta biết rồi."

* * *

"Được rồi, nghỉ một lát đi." Cổ Diển ra lệnh một tiếng, chúng ta tập

thể ngồi xuống trên đất, mệt như ch*ó.

An Đạc và An Diệc vội cởi giày, đổ ra không ít đá vụn, cởi tất nhìn lên, mỗi cái chân thêm mấy bong bóng, đều bị mài ra máu rồi, cũng thực sự là khâm phục hai nàng, như vậy đều có thể đứng nửa ngày!

Bọn nhóc chon cúi đầu ủ rũ, lau nước mắt một chút, đờ ra một chút.

"Ôi, các người a, ta vẫn là thường ngày quá kiêu căng các người, lần này nguyên soái trở về, chính các người cũng đều để bụng chút, đừng tiếp tục giống như trước, luôn muốn lười biếng dùng mách lới." Cổ Diễn thở dài, ngồi xổm người xuống, nhìn một chút vết thương ở chân của An Đạc và An Diệc, cho mỗi người xoa xoa căng chân và cánh tay.

Hiện tại cuối cùng nhìn ra, Cổ Diễn đúng là ôn nhu chu đáo nhất rồi.

"Lương Nhi?" Bàn tay lớn dày rộng thay Lương Lương lau mồ hôi trên mặt, "Tay khá hơn chút nào không? Sư phụ xem thử."

Nắm lên tay nhỏ của Lương Lương, chỉ thấy tay phải này còn nắm quyền đó.

Cổ Diễn chau mày, nhìn Lương Lương một chút, nắm ngón tay của nàng, chưa kịp đẩy ra đó, liền nghe Lương Lương nhẹ giọng kêu rên.

"Làm sao vậy? Rất nghiêm trọng sao?" Ta vừa nghe thì ngồi không yên rồi, chạy đến trước mặt Lương Lương nhìn chăm chăm tay của nàng, khớp xương ngón tay giữa tím bầm, đều trong suốt rồi.

Cổ Diễn sắc mặt hơi nghiêm, gật gật đầu, "Sợ là bị thương xương rồi."

Lương Lương vừa nghe liền cuống lên, "Vậy ta.."

"Không sao, đừng lo lắng, có sư phụ ở đây." Vuốt đầu của Lương

Lương an ủi.

* * *

Cổ Diễn dẫn Lương Lương đi thư phòng, ta đây theo đuôi đương nhiên muốn đi theo rồi.

"Sư phụ a, người có loại Kim Chung Tráo Thiết Bồ Sam (*), loại công phu chịu đòn không đau hay không?" A Ba gương mặt ngây thơ.

Kim Chung Tráo Thiết Bồ Sam (*) : Hai tuyệt kỹ của Thiếu Lâm

Cổ Diễn quay đầu lườm ta một chút, dở khóc dở cười, "Người không phải không có chịu đòn, sợ cái gì."

"Ồ, không phải ta, là tỷ tỷ nàng, quá thành thật, người thành thật là sẽ bị bắt nạt, ta là tràn đầy cảm xúc!" Ta đây đang hoàng trịnh trọng, Cổ Diễn lại là khế cười liếc ta một chút.

"Người a, trước đây ừ xiu cái hũ nút, hiện tại làm sao có thể biết nói chuyện, đều lạnh lợi hơn ai"

"Khà khà, ta đây gọi, tìm chỗ sống trong chỗ chết."

Cổ Diễn cười cười, "Người nếu như có thể đem những kẻ vật này dùng ở trên luyện công và học tập, chắc là sẽ có chút tiền đồ."
Thuận tay sờ sờ đầu của ta.

Người lời nói này ta thì không cao hứng, cái gì gọi là nên? Đó là khẳng định được chưa!

Ta đây cúi đầu đi về phía trước theo hai người, mới vừa bước qua bậc cửa, đứng ở trên người Cổ Diễn.

"Ai ya, sư phụ người làm gì thế!" Ôm đầu oán giận.

"Nguyên soái." Cổ Diễm cúi người hành lễ.

What? Ta đây vừa ngẩng đầu, mẹ kiếp! Lại là An Lạc Thành! Ông thần này lại ngồi ở trong thư phòng đọc sách?

"Mẫu.. Mẫu thân.." Lương Lương cũng cẩn thận từng li từng tí một hành lễ.

Nhìn ta không động tác, An Lạc Thành liếc ta một chút, cái tên này lưu ý lễ nghi như thế sao? Được rồi được rồi.

Vội vàng khom lưng, xem như là hành lễ.

"Làm sao vậy?" An Lạc Thành nhìn về phía Cổ Diễm

"Tay của Lương Nhi thương tổn tới xương, thuộc hạ muốn giúp nàng xem thử."

An Lạc Thành nghe vậy, nghiêng đầu nhìn Lương Lương.

Cổ Diễm thấy thế, vội đem Lương Lương đẩy ra ngoài, giơ lấy tay nhỏ bé của nàng đưa tới trước mặt An Lạc Thành.

Chỉ thấy An Lạc Thành này lại nắm tay của Lương Lương cẩn thận liếc nhìn, lông mày cau lại, lập tức giãn ra, "Làm sao cũng không cẩn thận chút." Nhìn Lương Lương một chút.

Ta móa nó.. Rõ ràng là người cố ý đánh được chưa! Người là làm sao giả bộ như người không liên quan?

Còn có vừa rồi, ánh mắt cô hướng về Lương Lương kia, lại là ôn nhu hiếm thấy, cả ngữ điệu cũng không phải cứng rắn rồi, ta đều nhìn ngốc mắt rồi được chưa!

Cái tên này, cũng quá biết túm cửa mạng của Lương Lương, ta hiện tại xem như là biết, vì sao Lương Lương sẽ cam tâm tình nguyện

như vậy chịu đựng cô ngược đãi!

"Băng bó một chút cho nó đi." Dặn dò một chút với Cổ Diển.

"Vâng."

"Đa tạ mẫu thân." Lương Lương lại hành lễ, gương mặt thỏa mãn

"Ừm." An Lạc Thành gật gù đầu, liền một mình đọc sách rồi.

* * *

Buổi tối lúc ăn cơm, ta đây một cước bước vào nhà bếp, còn tưởng rằng đi nhầm địa phương!

Chỉ thấy mấy đứa nhóc ngoan ngoãn đứng bên cạnh bàn, cũng không dám ngồi xuống, cũng không dám nói chuyện.

Lương Lương thấy thế, cũng kéo lấy ta đến bên cạnh bàn đứng, không cho ta ngồi.

Ta đây cúi đầu nhìn lên, Ôi hey, làm sao trên ghế mỗi người đều có cái đệm, chỉ có ta không có a?

"Ơ sư phụ a, đây là cái gì? Tại sao ta không có!"

"Cái bông của người đau không?"

Ta xoay tay lại sờ sờ, "Không đau a."

"Vậy người muốn cái đệm làm gì." Cổ Diển lờm ta một cái

"Nhưng mà.. Các nàng đều có a!" Ta đây thì không vui rồi, có chuyện tốt làm sao cũng không nhớ ta?

"Vậy người phải đi tìm nguyên soái rồi." Cổ Diển hé miệng nở nụ cười, nhìn một chút mấy người, bọn nhóc vừa nghe là An Lạc Thành

an bài, mỗi cái khuôn mặt nhỏ cũng không tự giác hiện lên một nụ cười, đoán chừng là cảm thấy đánh không uổng công chịu đựng?

"Hừ."

"Làm sao, người có gì bất mãn?"

Vừa nghe được thanh âm này, đầu ta đều nổ ròi! Lại là An Lạc Thành!

An Lạc Thành chấp tay sau lưng vào nhà, từ đầu đến chân đánh giá ta một chút

"Mẫu thân" Bọn nhóc tập thể khom mình hành lễ.

Ta sửng sốt nửa ngày, "Nga nga nga, nguyên soái." Vừa khom lưng.

Cương trực đứng người dậy, không được bình thường, bọn nhóc bên cạnh từng cái từng cái nhìn ta như nhìn quái vật, cả Lương Lương cũng là một mặt kinh dị, lại vừa ngẩng đầu nhìn An Lạc Thành, má ơi! Trên mặt kia như treo sương, lạnh đáng sợ!

Cổ Điển nháy mắt với ta, ta không rõ xảy ra chuyện gì a.

"Ha, người nếu như không muốn ở trong phủ, thì rút ra ngoài." An Lạc Thành kéo kéo ống tay áo, không hề liếc mắt nhìn ta, đến sát vách bàn ngồi xuống rồi.

Meo meo meo meo meo? Cái quỷ gì? Ta làm sao càng nghe càng hồ đồ? Gọi cô nguyên soái có lỗi sao?

"Các người đều thích đứng dùng cơm sao?"

Mọi người vừa nghe, vui cười hơn hờ thì ngồi xuống, nói thật, không phải hiểu lầm, ta làm sao ngu ngơ như vậy chứ?

"Ăn cơm đi." An Lạc Thành nói một câu mọi người lúc này mới khởi động.

Bỏ đi, quản làm gì, ăn cơm to lớn nhất.

Ta là loại người có một miếng ăn là có thể ngăn chặn miệng ta, trong nháy mắt đem không vui vừa rồi ném ra sau đầu.

Ôm cái đùi gà gào gừ chính là một miếng, oa nha, thịt gà này thật tươi mới!

"Ơ? Người làm sao không dùng bữa hử?" Dư quang quét thấy Lương Lương một mực gặm bánh màn thầu.

Lương Lương lắc lắc đầu.

Ta đây cúi đầu nhìn lên, được rồi, Cổ Điển này cũng thực là, để nàng bưng bó cho Lương Lương, nàng ngược lại tốt, chặt chặt chẽ chẽ gói lại, tay kia đều không cong được, làm sao cầm đũa a.

"Hử, cho ta." Vào lúc này, phải nhờ vào thông minh tài trí của A Ba rồi.

Cầm lấy bánh màn thầu của nàng bẻ bẻ, đem chính giữa bẻ ra, gấp chút thức ăn a thịt a bỏ vào, "Nè, bánh bao nhân thịt vô cùng to!" Đưa cho Lương Lương cầu xin biểu dương.

"Oa.." Mấy tên nhóc khác một mặt kinh dị, phỏng chừng thì chưa thấy qua có người ăn bánh màn thầu như thế.

"Thật sự có người." Lương Lương một tiếng cười khế, tiếp nhận bánh màn thầu nhìn một chút, cắn một ngụm lớn.

Ân, trong lòng A Ba đắc ý~

"Ai ya!" Một tiếng gào thét, nhưng đem chúng ta sợ hết hồn.

"Làm gì chứ!" Cổ Điển bất mãn khiển trách một tiếng.

Ta đây cũng một mặt mờ mịt a, một đám người nhìn chăm chăm An Mãnh, tên gia hỏa này, không có chuyện gì gào to tùm lum cái gì!

Chỉ thấy An Mãnh này một mặt oan ức che miệng, trong tay còn cầm nửa khối bánh màn thầu kẹp thức ăn, trên bánh màn thầu còn có một một hàng dấu răng, ta đoạt lấy bánh màn thầu liếc mắt nhìn, khá lắm, trong này kẹp khối xương sườn là cái quỷ gì?

"Người không biết là cần răng hả?"

An Mãnh nghe vậy chép chép miệng, thả tay xuống vừa nhìn.. Được rồi lòng bàn tay một cái răng trắng to! Còn dính chút vết máu đó.

"Răng của ta.." An Mãnh một cái miệng, trước cửa một cái lỗ thủng lớn..

"Phốc.. Ha ha ha ha!" Ta má nó ném bánh màn thầu đập bàn cười lớn a!

Không phải A Ba không tử tế, ăn thịt kẹp bánh rơi mất răng cửa, An Mãnh, người là thật mãnh liệt a!

"Ha ha.." Bọn nhóc ở dưới lôi kéo cửa ta dồn dập che miệng cười trộm, cả Lương Lương cũng nhin không được.

Nhìn khuôn mặt nhỏ của nàng cười ngửa tới ngửa lui, tâm tình ngọt ngào hôm nay của ta cũng thoáng đến phóng thích.

Hết chương 16

Chương 17

Nguồn: EbookTruyen.VN

"Mạc tướng quân." Đứng trước cửa Mạc Cửu gõ gõ cửa.

Vừa rồi cơm nước xong, ta nói lo lắng Mạc Cửu, vừa vặn Lương Lương cũng có lòng này, liền theo ta tới thăm nàng một chút, tiện thể đưa cơm cho nàng. Nàng một mình bị thương cũng không ai bồi, cực kỳ đáng thương, hơn nữa hôm nay nói thế nào cũng là bị ta ta liên lụy..

"Mạc.."

"Nàng có phải đã nghỉ ngơi rồi không?" Lương Lương kéo kéo ta.

Nga, ngược lại có khả năng này, hơn nữa nàng hình như cũng không có cách nào đến mở cửa cho chúng ta đâu.

"Mạc tướng quân, chúng ta vào a." Gật gật đầu với Lương Lương, đẩy cửa vào nhà.

Vừa nhìn thì nhìn thấy Mạc Cửu nằm sấp bên giường nhắm mắt ngủ, ôm lấy gối đầu, khẽ nhíu mày.

Hai ta rón ra rón rén di chuyển đến bên cạnh bàn, đem hộp đồ ăn đặt ở trên bàn, lại xê dịch đến bên giường nhìn nàng một chút.

Quần áo của cái tên này đều ướt đẫm, một cái chăn mỏng chỉ che kín nửa người dưới, Lương Lương cẩn thận từng li từng tí một giúp nàng kéo chăn.

"Các người.. ờn.. Làm sao đến rồi.." Mạc Cửu hơi mở mắt nhìn ta một chút, chau mày, cắn răng.

"Mạc tướng quân, người.. Vẫn tốt chứ?"

"Ờn.. Ta không sao." Mạc Cửu chống lấy thân thể, Lương Lương vội đỡ nàng.

"Hai người các người, đúng là có lòng." Mạc Cửu nhìn hai ta, cười cười.

"Cái kia.. Xin.. Xin lỗi a, ta hôm nay.. Thật sự, thật không phải là cố ý, ta chỉ là muốn giúp người cầu xin, không nghĩ tới.." Ta gãi gãi đầu, một mặt lúng túng.

Mạc Cửu lắc lắc đầu, cũng không phải lưu ý gì.

"Nha đúng rồi, chúng ta đưa cơm tới cho người." Chạy đến bên cạnh bàn mở ra hộp đồ ăn, lấy ra bánh bao nhân thịt đặc biệt to bự A Ba ta bí chế!

"Cho, ném thử xem, ăn rất ngon không" Đưa đến trước mặt Mạc Cửu.

Mạc Cửu cau mày trái phải nhìn bánh bao lớn nhét vào một bụng món ăn, đưa tay tiếp nhận.

"Cái này gọi bánh bao nhân thịt! Ờn.. Lại có thể gọi hamburger!" A Ba một mặt đắc ý giới thiệu.

Mạc Cửu vừa nghe, bĩu môi nở nụ cười, hơi chút ghét bỏ, "Đây đều là cái tên kỳ cục gì."

Nhưng mà ghét bỏ quy về ghét bỏ, Mạc Cửu vẫn là rất cho ta mặt mũi, há miệng đang muốn cắn.

"Dù sao người từng miếng từng miếng ăn là được rồi, hôm nay khi An Mãnh ăn, đem răng cửa đều bị cắn rơi mất."

"Àch.." Vừa nghe lời này, Mạc Cửu tay ngừng lại, "Ta.. Ta vẫn là đợi lát nữa rồi ăn thôi.."

"Hả?" Ta nói sai lời gì rồi sao?

"Ờ, hai người các người sao lại ở đây?"

Ta nghe tiếng quay đầu, hóa ra là Cổ Diễn đến rồi, trong tay còn cầm lấy bình thuốc nhỏ.

"Sự phụ, chúng ta đi thăm Mạc tướng quân." Lương Lương đi tới trước mặt Cổ Diễn cúi người hành lễ.

"Ân." Cổ Diễn nhìn nàng một cái, cười cười, "Ngoan." Sờ sờ đầu nàng.

"Sự phụ, ta cũng ngoan a." Đứng trước mặt Cổ Diễn đưa đầu nhỏ chờ nàng sờ.

"Hừ." Tên khốn kiếp này lại theo đầu quả dưa của ta hung hăng gõ một cái!

"Ngô.."

"Được rồi, các người đi về nghỉ ngơi trước đi, sự phụ giúp Mạc tướng quân xem vết thương."

"Nga, được." Quay đầu nhìn Lương Lương, Lương Lương cũng gật đầu.

Ra ngoài mới vừa đi hai bước, phía sau "Kẹt kẹt" một tiếng.

"Này, chờ một chút" Gọi lại Lương Lương, liếc nhìn cửa phòng bị gió hơi thổi ra, Ờ, A Ba chính là tử mĩ như vậy.

Chạy đến cửa vừa muốn đóng cửa.

"Ân.." Trong phòng một tiếng.. Một tiếng.. Làm nũng?

"A.." Lại là một tiếng.. Thờ ờ?

ahihhi.. A Ba lập tức thì ngu luôn! Đây mợ nó cái quỷ gì! Không được không được, để ta tiếp tục nghe sẽ! Thanh âm này là ai phát ra? Vừa rồi trong phòng còn giấu người khác?

Vội nằm nhoài cạnh cửa dựng thẳng lỗ tai cẩn thận nghe.

"Ân.. Ngô.. Sư tử.. Nhẹ chút đi.."

Sư tử? Hử? Hình như nghe nói Cổ Điển là sư tử của Mạc Cửu a! Lẽ nào thanh âm yếu điệu này là Mạc Cửu phát ra?

"Tiểu Khê? Người đang ở đây làm gì?" Lương Lương đi tới nhìn ta.

"Xuyt!" Ta vội ra hiệu tay với nàng. Lôi kéo nàng cùng nghe.

"Ân a.. ngô a.. ah.. ân.. hừ.. sư.. sư.. tử.. nhẹ chút.. nhẹ chút.. chậm.. chậm một chút.. ân a.. chậm một chút.."

"Uhm."

"Ai ya.. Đừng đụng đó.. Đau.."

"Biết rồi."

Ha ha ha ha - mợ của ta! Ta con mợ nó đây là nghe được cái quỷ gì a hahahaha!

Mạc Cửu làm nũng ha ha ha ha, thật đáng yêu ha ha ha ha, ta mịa nó trong đầu lập tức nhớ lại một đồng hình ảnh thật kỳ quái ha ha ha ha!

"Tiểu Khê nguời.. Nguời cười cái gì?"

"Ta.. Phốc.. Không.. Ta không cười A ha ha ha.." Cố nén ý cười, không thể lên tiếng a a a!

"Mạc tướng quân nhất định rất đau, nguời làm sao còn đang cười a!"

"Phốc.." Ta con mẹ nó một ngụm máu thì phun ra ngoài, Lương Lương a Lương Lương, nguời cũng quá đáng yêu rồi, điều này có thể nghe ra nàg.. Đau?

"Ân a.. Ân.."

"Chặc.. Không gọi có được hay không?" Âm thanh bất đắc dĩ của Cố Diễn bất.

"Làm sao, khi bị đánh không thể kêu, bôi thuốc cũng không để ta kêu vài tiếng a.. Đau lắm.." Mạc Cửu bất mãn mang theo thanh âm làm nũng.

ahihi ha ha ha, kim cương baby đang làm nũng rồi! Ha ha ha! Nguời trước hết để cho ta cười một hồi!

Ta con mẹ nó che miệng lại cười trâm, đều sắp nhin chết rồi.

"Để cho nguời khác nghe thấy được, ta xem đại tướng quân nguời đây mặt để ở đâu."

"Dù sao nguyên soái trở về, cũng không cần ta hát tuồng mặt đen rồi. Ai ya.. ân hừ.. Sự tử, nguời lực tay này, lúc nào lớn như vậy.."

"Tiểu Khê? Tiểu Khê vẫn tốt chứ vẫn tốt chứ? "Lương Lương nhỏ giọng kêu ta, ta.. Ta có thể làm sao? Ta cười đến cái bụng đều căng gân được không! Khom lưng ngồi chồm hồm trên mặt đất, đứng lên

cũng không nổi rồi!

" Ngoan đừng nhúc nhích, kiên nhẫn một chút a. "Nghe Cổ Điển lời này, là muốn phóng to chiêu rồi?"

ahihi! Vậy có nghe được liên hoàn làm nũng của Mạc Cửu không!

" Tiểu Khê? "

" Xuyết đừng âm ỉ. "Ta ngay cả Lương Lương đều không để ý tới, vung vung tay với nàng, nín thở ngưng thần dán vào cạnh cửa.

" Các người.. "

" Chậc! Đừng âm ỉ! "Cũng không biết là ai không nhãn lực nhìn như thế, cần phải để ta hung dữ một câu!

Ta cũng không quan tâm quay đầu đến xem, nhưng mà cảm giác phía sau có bóng người dựa vào đến, đoán chừng là tiểu thị nữ ở đâu ra cũng muốn tới nghe náo nhiệt chứ.

Ta đây trong lòng một trận dâng trào không tên, liền nghe trong phòng, Mạc Cửu ân ân a a réo lên không ngừng, một hồi gọi đau, một hồi để Cổ Điển nhẹ một chút..

Người đây cho dù công khai nói với ta là Cổ Điển đang thoa thuốc cho nàng, ta đều không tin được không!

Thuốc gì có thể thoa ra loại thanh âm này? Thanh âm này nghe vào ta đều đỏ mặt được chưa! Ta con mịa nó.. Đều khô nóng rồi!

" Ha ha ha ha, cười chết ta rồi.. Ôi, người tới nghe a, ha ha! "

" Bốp. "Một tiếng.

Đỉnh đầu ta đây đau xót thấy hoa mắt, lập tức ngu rồi.

Nửa ngày mới phục hồi tinh thần lại, phát hiện mình đang ngồi ở trên đất ôm lầy đầu.

Chưa kịp ngẩng đầu, nhìn giày ngắn màu trắng quen mắt.

"Ừng ực. "Một tiếng.. Nuốt ngụm nước miếng.

Đánh bạo ngẩng đầu nhìn lại, quả nhiên nhìn thấy An Lạc Thành ôn thần này, một đôi mắt trừng trừng nhìn chăm chăm ta, ánh mắt kia, nghi hoặc? Kinh ngạc? Mê man? Miêu tả không rõ, ừm.. Một mặt phức tạp.

An Lạc Thành giơ tay chỉ vào ta, hơi chút tức giận," Người.. "

" Ân a.. Sư tỷ.. "Trong phòng Mạc Cửu đúng lúc lên tiếng.

An Lạc Thành cũng là sửng sờ, thu tay lại, vừa che cái trán, nửa ngày, khụ một tiếng.

" Khụ! "

Trong phòng lập tức không còn động tĩnh.

" Các người, đang ở đây làm gì? "Chấp tay sau lưng, từ trên cao nhìn xuống nhìn kĩ ta.

" Hồi mẫu thân, chúng ta chỉ là muốn tới thăm Mạc tướng quân một hồi, đây thì phải đi về rồi. "Lương Lương vội đáp lời.

" Nguyên.. Nguyên soái? Ngài làm sao đến rồi? "Cổ Diễm vừa mở cửa, ở khi nhìn thấy An Lạc Thành, vội thi lễ, cúi đầu xuống lại nhìn thấy ta," Ở? Các người làm sao còn chưa đi? "

" Phốc.. "Ta vừa nhìn thấy nàng, liền nghĩ đến Mạc Cửu vừa rồi, nhất thời nhẹn không được, nở nụ cười..

An Lạc Thành hung hăng trừng ta một cái," Còn không mau cút đi? "

" Hở "Đáp một tiếng, lôi kéo Lương Lương vừa chạy ra ngoài.

* * *

" Hai người các người, làm.. Làm gì chứ! "Mới vừa chạy ra cửa viện, liền nghe thấy thanh âm An Lạc Thành răn dạy Cổ Diển.

* * *

" Ha ha ha ha! "Ta cơ hồ là một đường cười điên trở lại sân nhà mình, Lương Lương lại như nhìn đứa ngốc ta đây.

" Tiểu Khê, người đến cùng đang cười cái gì? "

" Ta cười.. Ạch.. "Chuyện này.. Làm sao nói cho nàng? Nói ta nghe tiếng kêu kỳ quái của Mạc Cửu, nghĩ đến chút hình ảnh kỳ quái? Vậy nàng nếu hỏi ta hình ảnh kỳ quái gì làm sao bây giờ?

" Ân.. Nga, ta đang nghĩ, Mạc tướng quân bình thường nhìn qua rất có uy nghiêm, không nghĩ tới còn có một mặt yếu đuối đáng yêu như thế "Cái này cũng là lời nói thật mà, dù sao vừa rồi thấy Mạc Cửu đúng là để ta mở rộng tầm mắt, tam quan (nhân sinh quan, thế giới quan, giá trị quan) hủy sạch rồi.

" Nga. "Lương Lương gật gật đầu," Nhưng mà Mạc tướng quân hình như luôn như vậy, ta thì thường thường nhìn thấy nàng cùng sư phụ ở riêng cười cười nói nói, rất là cởi mở đó. "

" Hở? Thật sự hả? "Nghe Lương Lương vừa nói như thế, ta lại nghĩ tới Mạc Cửu vừa rồi hình như là nói một câu gì, Nguyên soái trở về rồi, cũng không cần nàng đi hát mặt đen nữa rồi?

Nga.. Hóa ra nàng ở trước mặt chúng ta cố ý nghiêm mặt, dáng vẻ nghiêm túc thận trọng, là vì kính sợ chúng ta?

Nói đến kinh sợ.. Người kinh sợ quỷ rồi? Mấy tên này nào sợ nàng a? Sợ không phải là cây thước của Cổ Diển?

Thực sự là đau lòng Mạc Cửu..

" Ôi, đúng rồi. "Ta đứng ở trước mặt Lương Lương, về mặt thành thật nhìn nàng.

" Ta từng nói sẽ nghĩ cách giúp người đánh bại Mạc Cửu, a, ta làm được rồi a. Vậy là người có phải có thể đáp ứng ta một chuyện không đây? "Vô liêm sỉ cười cười.

Lương Lương vừa nhíu mi nhỏ, chép chép miệng, gật gật đầu.

" Người cứ nói là được rồi. "

" Khà khà, ta không muốn gọi người tử tử, ta thì muốn gọi người Lương Lương. "

" Hả? "Lương Lương sững sờ, phỏng chừng làm sao cũng sẽ không nghĩ đến ta sẽ ta đề xuất loại yêu cầu này.

" Nhưng mà.. "Về mặt thành thật suy nghĩ.

" Lương Lương tốt, người thì đáp ứng ta đi! "Lôi kéo tay nhỏ bé của nàng đứng đưa.

" Ân.. Nhưng mà.. Mẫu thân rất chú ý lễ nghi, nếu như bị nàng nghe thấy được, ta sợ người.. "

Nha đúng! Nàng vừa nói ta cũng nhớ đến rồi, An Lạc Thành hình như thật sự đặc biệt để ý những cái này, hôm nay ta không hành lễ cho cô, cô suýt chút nữa đem ta ăn tươi rồi..

" Vậy.. Vậy khi ở riêng, chỉ có hai người chúng ta xưng hô người như vậy, còn không được sao? "

" Chuyện này.. "

" Lương Lương tốt, đáp ứng ta đi! "Vào lúc này thì phải dựa vào
nũng nịu thôi, âm nhỏ giọng của ta đây mềm mềm dẻo dẻo còn
mang chút âm run, người đừng nói năng, chính ta đều cả người nổi
da gà.

" Được rồi được rồi, sợ người rồi."Lương Lương một tiếng khẽ quở
trách, giờ tay chỉ trở chóp mũi của ta.

Chậc!

Tốt đẹp!

Hết chương 17

-----oOo-----

Chương 18

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lại nói An Lạc Thành này, ngược lại cũng không phải là không hề có nhân tính.

Như hôm nay, chúng ta luyện công, cô thì đứng ở một bên nhìn, không đánh người, cũng không nói chuyện.

Phỏng chừng ngày hôm qua đáng vẻ hung ác kia của cô, là vì cho chúng ta một nhắc nhở thôi, không thể không nói, rất hữu hiệu. Hôm nay căn bản không ai dám lười biếng, ngay cả ta đều ngoan vô cùng.

"Được rồi, hôm nay chỉ tới đây thôi, trở lại nghỉ một lát, chuẩn bị ăn cơm đi" Cổ Diễn ra lệnh một tiếng.

Ôi trời, cuối cùng lại giải phóng rồi, A Ba trực tiếp ỉu xiu ngồi dưới đất, may mà thân thể này có chút căn cơ, nếu không thì cường độ huấn luyện này, ta phỏng chừng ngày hôm sau giường đều xuống không được.

Nghỉ ngơi một hồi, theo Lương Lương cùng nhau đi trở về, mới ra thao trường, đi chưa được mấy bước, bước chân Lương Lương dừng lại, nhìn chăm chăm đình viện của một bên.

"Lương Lương, người nhìn cái gì chứ?"

Lương Lương cũng không phản ứng ta.

Ta quay đầu liếc mắt nhìn, người vừa quẹo vào trong viện kia, hình

như là An Lạc Thành a?

"Hử? Trong nhà này đến cùng có cái gì a? Làm sao còn có trọng binh canh gác."

Khu sân sau này tuyệt đối là nơi thần bí nhất bên trong An phủ, trong ngày thường đều có phủ binh canh gác, ta còn tưởng rằng là địa phương cấm địa, cũng không hỏi nhiều quá.

"Nha, người chắc vẫn không có từng gặp. Là tiểu thư, tiểu thư ở bên trong."

"Tiểu thư?" Tiểu thư? Cái gì tiểu thư? Ta đây vò đầu suy nghĩ một chút, ơ! Người. Có thể để An gia kêu là tiểu thư.. Cũng chỉ có nàng..

An Quyết!

Chẳng trách ở trong phủ xưa nay đều không có từng thấy, thậm chí rất ít nghe nói qua An Quyết, thì ra đã bị An Lạc Thành bảo vệ rồi a.

"Người từng gặp nàng?"

"Mẫu thân khi qua sinh thần, gặp qua một lần."

"Nha, vậy nàng ở đây." Ta chỉ chân mày bên trái của mình, "Nơi này có phải có cái bốt hình bán nguyệt không?"

"Người làm sao sẽ biết? Người chắc còn không có từng gặp nàng a!" Lương Lương hơi sửng sốt.

Khà khà, ta là ai? Tác giả quân thần thông quảng đại a! Cái bốt kia của nàng, còn là ta ban tặng đó~

Hử? Vừa rồi An Lạc Thành có phải là đi vào? Ta đột nhiên rất hiếu kì ôn thần này đối với nữ nhi ruột của mình sẽ là thái độ gì!

"Chúng ta đi xem xem thử a?" Thật sự, thật sự là quá hiếu kỳ rồi, cô đối với nữ nhi ruột mình chắc chắn sẽ không giống như chúng ta, nói đánh là đánh, chưa bao giờ cho sắc mặt tốt. Nhưng mà dáng vẻ lạnh như băng này của cô lại như trời sinh, thật muốn biết cô ở trước mặt An Quyết có sẽ cố ý nặn ra khuôn mặt tươi cười, lộ ra một bộ tư thái từ mẫu hay không? Vậy nhất định rất quý dị.

"Không được, mẫu thân chưa bao giờ để chúng ta đi vào, trước tiên không nói thử vệ trước cửa, mẫu thân thì ở bên trong, người đây không phải tự vào miệng hổ sao."

"Àch.. Chậc.." Chép miệng một cái, trái phải nhìn một cái, hơ! Phía sau tường viện kia chính là thao trường a!

"Hắc, nè, đi theo ta." Dẫn Lương Lương lượn quanh trở về thao trường.

Huấn luyện mới vừa kết thúc, mọi người cũng đều tản đi, trên giáo trường không có một bóng người, thực sự là trời cũng giúp ta.

"Ơ hơ hắc.." Ở dưới sự giúp đỡ của Lương Lương, thành công bò lên tường viện, ta đây mới vừa thò cái đầu, chưa kịp lấy hơi đó, vội lại đem cái đầu rụt trở về.

"Làm sao vậy?" Lương Lương ở phía dưới nhỏ giọng dò hỏi.

"An.. Mẫu thân ở trong viện."

"Vậy.. Chúng ta mau đi nhanh thôi, chuyện này quá nguy hiểm rồi."

"Hờ, gấp cái gì." Ta đây lén lén lút lút thò đầu ra liếc mắt nhìn, nha, An Lạc Thành mặc dù ở trong viện, nhưng mà cô là đưa lưng về phía ta, có một hầu gái khác lớn hơn chút tuổi đứng ở phía dưới chân tường, không quay đầu phủng chừng cũng không nhìn thấy ta.

Đánh bạo treo ở trên tường nhìn xuống phía dưới, khá lắm, sân viện này rất lớn, mịa nó, đều sắp lớn bằng thao trường rồi!

Hoa hoa cỏ cỏ đầy sân, chính giữa còn xây một tòa ao hoa sen, nói là bể nước đều chề bé, phỏng chừng sắp như một tòa hồ nhỏ rồi, trên hồ xây một tòa cầu đá, thông qua chòi nghỉ mát ở giữa.

Thực sự là xa xỉ a..

Liếc nhìn một vòng, một đôi mắt ta đây cũng không đủ nhìn, trong sân này thực sự là muốn cái gì có cái đó, nha, trước cửa còn chất thành hai tòa núi giả! Vâng vâng! An Lạc Thành thật là cây bút lớn a!

"Hi hi!"

Ta đây đang ngắm cảnh sắc đó, lọt vào tai một trận tiếng cười như chuông bạc, lập tức hấp dẫn ánh mắt của ta.

Nhìn về phía trong vườn hoa, Ai yo! Ở giữa hoa viên kia còn cái giá xích đu.

Đợi đã đợi đã, ta thấy được cái gì?

An Lạc Thành? Đang đẩy xích đu?

Meo meo meo meo meo? Ta không phải hoa mắt chứ?

Ở đầu vai cọ cọ con mắt, lại nhìn lên cẩn thận, An Lạc Thành di chuyển đến một bên xích đu, góc độ ta đây đúng lúc có thể nhìn thấy gò má của cô, chỉ thấy cô một tay đẩy nhẹ xích đu, một tay đỡ lấy đũa nhóc ngồi trên xích đu, đầy mặt từ ái nhìn nàng.

Nụ cười trên mặt tự nhiên như vậy, nhìn đũa trẻ cười vui vẻ, cô liền cũng cười theo.

Trời ạ, thì ra An Lạc Thành không chỉ có biết cười, hơn nữa cười lên còn có lúm đồng tiền, thật là đẹp mắt..

"A nương cùng Quyết nhi chơi đùa đi, để vú nương đến đây" tiếng

nói nhỏ bi bô mềm mại này, ngay cả ta đều phải manh hóa rồi (trở thành dạng moe cute)

"Được." An Lạc Thành cười khẽ đáp lại, ngồi vào trên xích đu, đem tiểu nữ oa ôm vào trong ngực, khẽ vuốt đầu nhỏ của nàng.

"Quyết nhi mấy ngày nay, có nhớ tới a nương không?" Một mặt chờ mong nhìn con gái.

"Ân ân!" Tiểu nữ oa gật đầu lia lịa, "Nhớ a nương."

Nghe thấy lời này, An Lạc Thành cười đến đều không ngậm mồm vào được rồi.

Trời ơi.. Đồ vật này thật sự là An Lạc Thành?

"Vậy Quyết nhi có ngoan ngoãn nghe lời không?" Vỗ về tóc của Tiểu An Quyết.

"Ân.." Chỉ thấy cái tên này cuộn ở trong lồng ngực An Lạc Thành không lên tiếng.

An Lạc Thành nhíu mày, cười cúi đầu nhìn đứa nhỏ trong lồng ngực.

"Làm sao vậy?" Cũng là ôn nhu hỏi thăm.

"Hồi nguyên soái, mấy ngày trước đây, Xảo nhi bay khỏi lồng sắt, tiểu thư vì bắt lại Xảo nhi, lại bò đến trên núi giả kia, suýt chút nữa rơi xuống. Lão nô liền, liền khiển trách hai câu." Vú nương cúi người, bầm báo.

An Lạc Thành vừa nghe, sắc mặt lập tức thì thay đổi "Người là làm sao trông nom!" nghiêm nghị cùng khiển trách.

Ôi đúng đó, đây mới là An Lạc Thành ta biết a!

"A nương không hung dữ, Quyết nhi sau này không dám." An Quyết duỗi ra hai tay trắng mịn vuốt mặt của An Lạc Thành, xẹp miệng nhỏ, nước mắt đều ở trong hốc mắt xoay chuyển rồi.

Ôi trời ạ, nữ nhi của An Lạc Thành làm sao mạnh như thế! Không hề giống như cô được hay không! Đây thật sự là con ruột sao?

"Được, a nương không hung dữ." Hôn tay nhỏ của nữ nhi một cái.

Thời khắc này, ta đột nhiên thấy được trên người An Lạc Thành tỏa ra hào quang mẫu tính, dường như là một loại thiên tính, là thiên tính sai bảo của mẫu thân ở trước mặt đứa nhỏ, không gượng gạo, không giả vờ.

So với cô lạnh như băng ở trước mặt chúng ta, ta đột nhiên có chút hỗn loạn, đến cùng cái nào mới thật sự là cô? Chẳng lẽ cái tên này nhân cách phân liệt? Bản thân ta nhìn thấy hai người An Lạc Thành này, đều quá chân thật thực, quá chân thật thực rồi.

"Vậy bài tập của a nương trước khi đi sắp xếp cho Quyết nhi, Quyết nhi có ngoan ngoãn hoàn thành không?" An Lạc Thành ôm con gái đứng dậy đi đến trong phòng.

"Ân ân, đương nhiên là có, Quyết nhi đi lấy cho a nương xem!"

"Ta còn vẽ một bức họa, vẽ chính là a nương nha!"

"Nga? Thật không? Quyết nhi thật cừ."

* * *

Mãi đến tận hai người vào phòng, ta còn nằm nhoài trên tường nhìn trong đầu trần đầy nụ cười từ ái vừa rồi của An Lạc Thành kia.

Nói thật, cô đối tốt với An Quyết, ngay cả ta đều có chút thấy thèm.

Lúc này ta lại muốn nói móc rồi, ta vì sao lại xuyên đến trên người

An Khê a! Rõ ràng An Quyết là báu vật trong lòng bàn tay! Nếu như xuyên đến trên người An Quyết, vừa rồi ở trong lòng An Lạc Thành làm nũng lãn lộn không phải là ta sao! Tức giận!

"Ôi, ước ao không kịp a." Lắc đầu cảm thán một câu, vừa nghiêng đầu, mẹ của ta! Lương Lương là thời điểm nào nhảy lên?

"Lương Lương?" Chỉ thấy cái tên này nhìn chăm chăm trừng lấy cửa phòng đóng chặt, gương mặt gương mặt.

"Lương.."

"Đi thôi." Lương Lương nhảy đến trên đất, vỗ tay một cái, cũng không quay đầu lại đi ra ngoài.

Nàng nhất định rất ngưỡng mộ đó.. Nếu như không có chiến tranh, không có nạn đói, nàng chắc cũng sẽ giống như An Quyết vừa rồi, ở trong lòng ngực mẹ mình làm nũng không nói đạo lý, hưởng thụ lấy niềm vui thiên luân.

Nhưng mà nói đi nói lại, An Lạc Thành cũng thực sự là được a, thái độ đối với con gái ruột và con gái nuôi quả thực khác nhau một trời một vực.

Nhưng mà để ta nghĩ không thông chính là, trong lòng cô rõ ràng cất giữ tâm tính từ mẫu, nhưng vì cái gì đối với chúng ta sẽ không có chút thể hiện nào chứ? Người cho dù là nuôi con chó con mèo, nuôi mấy năm cũng sẽ có chút cảm tình chứ? Cũng sẽ không keo kiệt một nụ cười, một ánh mắt khăng định chứ!

Người nếu như nói cô căn bản không có xem chúng ta là con gái, ta ngược lại thật sự không cảm thấy. Ngày đó ta chẳng qua kêu cô một tiếng nguyên soái, cô liền muốn đem ta đuổi ra phủ rồi, nếu như không có coi chúng ta là con gái, vậy lại hà tất lưu ý xưng hô của ta đối với cô?

Chà.. Lòng của nữ nhân, dò kim đáy biển, thật sự thật là khó hiểu, nghĩ không thông a..

Ôi, ta đây công phu suy nghĩ chuyện, Lương Lương thì chạy mất bóng rồi.

Ơ, tên gia hỏa này, phỏng chừng hiện tại trong lòng ngưỡng mộ muốn chết muốn sống, rõ ràng cố gắng tiến lên như vậy, muốn có được khẳng định của An Lạc Thành, An Lạc Thành khẳng định trong lòng biết, lại một mực nói cũng nói không ra một câu, lão già chết tiệt này.

Nhưng mà, vẫn may Lương Lương cứu vớt hệ ngân hà rồi, có được ta, thời điểm như thế này, thì phải động cái đầu đưa thông minh ta đây rồi.

"Ơ, Lương Lương!" Chạy nhỏ hai bước đuổi tới.

"Lương Lương Lương Lương!"

"Hả?"

Người có cùng tiểu thư kia từng qua lại hay không? "

Lương Lương lắc lắc đầu," Hậu viện trước giờ không cho phép chúng ta đi vào, tự nhiên là không hề đơn độc gặp nàng. "

" Nga, như vậy a. "

" Vậy tiểu thư này cũng thật đáng thương. "

" Đáng thương? "Lương Lương vừa nhú mày," Mẫu thân coi nàng như hòn ngọc quý trên tay, tại sao nói đáng thương? "

" Ta nghe nói khuôn mặt tiểu thư có khuyết, vừa sinh ra thì bị coi là chẳng lành, mẫu thân tuy nói là vì bảo vệ nàng mới đem nàng giam cầm, nhưng chuyện này cũng không chứng minh nàng không giống

với đứa trẻ bình thường? Nàng tuổi như vậy, vốn nên là cùng bạn cả ngày ở bên ngoài chơi đùa điên cuồng, nhưng hôm nay cũng chỉ có vú nương và binh phủ, chim trong lòng làm bạn. Không đáng thương sao? "

" Vậy cảnh vật trong viện người cũng nhìn thấy, núi giả nước chảy, hoa, chim, cá, sâu, từng cọng cây ngọn cỏ, một đá một trụ, đều là ảnh thu nhỏ của cả một thế giới. Lâu dần, tiểu thư thấy núi giả kia, thì cho rằng thấy được hiểm trở của vách đá, thấy một dòng chảy nhỏ, thì cho rằng thấy được sông lớn mênh mông. Ếch ngồi đáy giếng, không đáng thương sao? "

Nghe vậy mím mím miệng, gật gật đầu.

" Người a, đừng chỉ nhìn tiểu thư kia có mẫu thân thương yêu, quay đầu lại nhìn bản thân người. Người có sự phụ, có Mạc tướng quân, có tỷ muội, còn có.. Ta.. "Nói đến chữ ta, ta vậy mà đỏ mặt!

" Còn có cái gì? "Tiểu Lương Lương nháy mắt to nhìn ta.

Nàng nàng nàng nàng nàng vậy mà không có nghe rõ?

" Ta ta ta, còn có ta!"Được rồi, không phải là da mặt đâu, ta không cần rồi được rồi chưa!

Không nể mặt mũi lại nói một lần, hey! Cái gì? Tiểu nãi oa này vậy mà đang cười?

Hết chương 18

-----oOo-----

Chương 19

Nguồn: EbookTruyen.VN

"Này, Lương Lương, ta dẫn người đi chơi a."

Ăn cơm trưa xong, ta kéo lấy Lương Lương không cho nàng trở về phòng.

Hai ngày nay, ta đem thời gian làm việc và nghỉ ngơi của An Lạc Thành mò đến gần đủ rồi, mỗi ngày nhìn chăm chăm chúng ta đọc sách luyện võ, vừa rảnh thì sẽ đến hậu viện bồi bạn với An Quyết, đặc biệt là thời gian nghỉ ngơi sau bữa cơm chiều.

Cái tên này cũng thực sự là, làm việc thận trọng, cẩn thận tỉ mỉ, rõ ràng không cần thiết nhìn chăm chăm chúng ta như thế, có thể vắt chút chút thời gian bồi con gái cô, một mực còn muốn như vậy.

Trở lại chuyện chính. Lần trước nhìn thấy dáng dấp ước ao kia của Lương Lương, trong lòng ta đây cũng là có chút gấp, nghĩ tới nghĩ lui, suy ngẫm nếu không cho Lương Lương và An Lạc Thành chế tạo thêm chút cơ hội chung đụng, dù sao cái tên này rất biết nắm cửa mạng của Lương Lương, cho dù là vì để Lương Lương khẳng khẳng một mực theo cô mà diễn kịch, Lương Lương nhìn thấy, cũng sẽ vui vẻ.

Nếu đã là để hai người họ tiếp xúc nhiều chút, vậy trạch viện của An Quyết tuyệt đối là nơi tốt nhất.

Thứ nhất, ở trước mặt An Quyết, An Lạc Thành chính là muốn hung dữ cũng hung dữ không được, ít nhất bảo đảm cô sẽ không xù lông, và an toàn của toàn thân ta..

Thứ hai, hừ hừ, ta cũng rất biết nắm cửa mạng.

"Người lại nghĩ đến chơi."

"Ai nha a, người thì theo ta đi mà!" Kéo nàng chạy đến hậu viện.

Vừa rời cơm nước xong, An Lạc Thành đi tìm Cổ Diển, trong thời gian ngắn hẳn là sẽ không đi An Quyết bên đó, hơn nữa thủ vệ ngoài sân của An Quyết, lúc nghỉ trưa sẽ luân phiên, có chỗ trống để ta chuồn vào.

"Tiểu Khê? Người dẫn ta tới đây làm gì? Mẫu thân biết rồi sẽ tức giận!" Lương Lương vừa nhìn ta dẫn nàng tới chỗ này, lôi kéo ta muốn đi trở về.

"Yên tâm đi, nếu ta đã dám dẫn người đến, tự nhiên là có niềm tin tuyệt đối." Cách thật xa nhìn lên, quả nhiên thủ vệ trước cửa vừa rời khỏi

"Đi"

"Nhưng mà.."

"Này!" Ta đây một tiếng thét kinh hãi, cửa viện kia vậy mà đột nhiên bay ra ngoài một con chim nhỏ xanh biếc, nhảy nhót đầy đất.

"Đây không phải Xảo nhi sao? Làm sao chạy ra ngoài rồi?" Lương Lương cũng nhìn thấy.

Hắc! Thực sự là trời cũng giúp ta!

"Lương Lương, nhanh đi bắt lấy nó." Ta đây tuốt ống tay áo liền đi lên.

"Chiêm chớp, Xảo nhi, đến đây." Lương Lương ngồi chồm hồm trên

mặt đất kêu hai tiếng với chim nhỏ.

Ô ha, chim nhỏ kia vậy mà tự mình nhảy đến trong tay Lương Lương!

"Ồ.. Chim này còn có thể nghe hiểu tiếng người à?"

"Ta cũng không nghĩ tới, chỉ là kêu thử."

"Xảo nhi!" An Quyết bi bô kêu trong viện.

"Xảo nhi người ở đâu a!"

"Đi thôi, vào đi thôi, đem chim nhỏ trả lại cho nàng thôi." Ta kéo lấy Lương Lương, để nàng đi lên trước.

Lương Lương cúi đầu nhìn chim nâng lấy một chút, gật gật đầu.

"Xảo nhi.." Mới vừa vào sân, vòng qua núi giả, nhìn thấy dáng dấp An Quyết bốn phía cấp thiết la lên.

"Xảo nhi ở đây."

"Người.. Các người làm sao sẽ đi vào?" Tiểu An Quyết một mặt kinh ngạc nhìn chúng ta. Ôi người đừng nói, cái tên này khuôn mặt nhỏ trắng trẻo non nớt, còn có chút trẻ con, miệng nhỏ đỏ đỏ, cũng thật là đáng yêu. Mái tóc trên trán đúng lúc che khuất cái bớt trên chân mày, nhìn dáng dấp kia, chắc mới 5-6 tuổi thôi, nhưng mà bị An Lạc Thành bảo vệ quá tốt, cả ngày không buồn không lo, ngược lại càng giống đứa bé, không giống đám người chúng ta, mỗi người đều như người lớn thu nhỏ.

"Các người là ai?" An Quyết lui về phía sau hai bước, bên mặt lộ ra vẻ mặt đề phòng

Hử? Nàng không quen biết Lương Lương sao!

"Vú nương - vú.."

"Này người đừng kêu đừng kêu a!" Ta tiến lên một bước che lấy miệng nhỏ của nàng.

"Ngô ngô.." Bị dọa rồi, gương mặt sợ hãi.

"Tiểu Khê người làm cái gì!" Lương Lương cũng sợ hết hồn, vội kéo ta ra.

"Tiểu thư xin lỗi, chúng ta vô ý quấy nhiễu, chỉ là.. Đi ngang qua nơi này, thấy được Xảo nhi chạy ra ngoài, giúp người trả lại mà thôi."
Đem chim nhỏ trong tay đưa tới.

An Quyết rụt rè nhìn Lương Lương, lại nhìn chim trong tay nàng, cẩn thận từng li từng tí một đưa tay nhận lấy.

"Các người.. Không phải người xấu?"

"Chúng ta thế nào lại là người xấu chứ? Nàng là Lương Lương, ta tên An Khê, là con gái nuôi của a nương người, bàn về tuổi, người còn phải gọi hai ta một tiếng tỷ tỷ đó."

"Nhưng mà, a nương nói, người, ngoài sân này, đều là người xấu, sẽ ăn thịt người!"

Phốc.. An Lạc Thành còn có thể hù dọa nhóc con như thế? Có thể có thể, ta có phải đánh giá cao trình độ cao lãnh của cô không a?

"Ôi, nàng đó là sợ người chạy loạn ra ngoài chơi, mới nói như vậy lừa gạt người!"

"A nương sẽ không gạt ta." An Quyết cẩn thận nhìn chằm chằm mặt của ta cùng Lương Lương nhìn mấy lần, lắc lắc đầu nhỏ, lại lùi về sau hai bước.

"Các người đi nhanh đi, lần này ta sẽ không nói cho vú nương." Ngữ

khí cố ý cứng nhắc, khuôn mặt nhỏ nghiêm túc.

"Nga, được." Lương Lương gật gật đầu, quay người muốn đi.

"Này, tiểu gia hỏa, gấp như vậy đuổi chúng ta đi, ngươi có phải.. Đang sợ ta không a!" Đột nhiên tăng cao âm điệu đi về phía trước hai bước, bắt nạt đến trước người của nàng, tiểu gia hỏa này kinh hãi, vội lùi về sau, suýt chút nữa té.

"Tiểu Khê ngươi!"

Ta vung vung tay về phía Lương Lương, nửa cúi người nhìn chăm chăm Tiểu An Quyết, gia hỏa này chớp mắt to nhìn ta, gương mặt hoảng hốt lo sợ.

"Ai.. ai sợ ngươi.."

Ta đây cười hì hì, vừa mới giơ tay, nàng sợ hãi đến vội đem đầu co rụt lại, nhắm mắt lại. Bất đắc dĩ sờ sờ đầu nàng.

"Ngươi có tin không, ta biết ngươi đang nghĩ cái gì."

Tiểu An Quyết chớp chớp mắt, cả Lương Lương cũng một mặt kinh dị nhìn ta, ôi, ta đây cũng rất đặc ý.

"Ngươi đang nghĩ, chúng ta không giống với ngươi, chúng ta có thể là người xấu, sẽ tổn hại đến ngươi." Ôm cánh tay, nghiêng thân thể run lẩy chần.

An Quyết vừa nghe, con mắt mở to một vòng, "Vậy.. Vậy ngươi hãy nói một chút các ngươi nơi nào không giống với ta." Vểnh lên cái miệng nhỏ, gương mặt không phục.

Khà khà, tiểu gia hỏa này, vừa rồi nhìn chăm chăm chân mày của ta hồi lâu, kẻ ngu si đều biết ngươi đang ở đây nhìn cái gì được không!

"Ha, không phải là nơi này." Chỉ chỉ chân mày chính mình.

"Người.. Người thật sự biết?"

"Ừm hừ."

"Vây.. Các người.."

"Yên tâm đi, chúng ta sẽ không làm thương tổn người, này, ta thấy người chơi một mình, cũng rất tẻ nhạt, có muốn chúng ta chơi với người hay không a?"

An Quyết vừa nghe, con mắt đều sáng rồi, nhưng mà một giây sau, không giải thích được lắc lắc đầu, "Nhưng mà ta.. ta.. Ta là người chẳng lành.." Lòng mày vừa nhú, miệng nhỏ xẹp, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy ưu thương.

Hả? Không đúng đâu? An Lạc Thành thương nàng như thế, làm sao có khả năng sẽ để nàng biết chuyện như vậy?

"Người chờ một chút a."

Ta vội kéo lấy Lương Lương đi tới một bên, "Nàng làm sao sẽ nói ra lời này?"

Lương Lương nhú mày, liếc mắt nhìn, "Ta cũng không biết, thế nhưng ta nghe nói nửa năm trước, chẳng biết vì sao, mẫu thân đột nhiên nổi trận lôi đình, đập chết tất cả hạ nhân trong viện, chỉ để lại vú nường và đầu bếp nữ."

Fu*ck? Ác như vậy? Này quá nửa là miệng của hạ nhân không thành thật, cắn đầu lưỡi bị An Quyết nghe thấy được, nói đến chỗ An Lạc Thành.

Ta đây hơi hơi suy nghĩ một chút, đi trở về đến trước người An Quyết.

"Tiểu gia hỏa, người a, không nên nghe tin những lời đàm tiếu đó, họ nói người, đó là đang ghen tỵ người." Ta kéo lấy tiểu nữ oa đến trên tầng đá ngồi xuống, bắt đầu bẻ kéo nàng. Lương Lương cũng một mặt tò mò nhích đến.

"Đồ kị?"

"Đúng rồi! Người có biết hay không, vật trên lông mày người, gọi là bớt. Vật bớt này, đó là ông trời ban ân, không phải ai muốn là có thể có!"

Hai tiểu gia hỏa một mặt ngó ra..

"Vật này là vạn người chưa chắc có được một, đã ít lại càng ít, người có vết bớt này, không phải thiên chi kiêu tử, chính là rồng phụng trong người, đó đều là đứa con ông trời chiếu cố."

Hai người một mặt kinh ngạc, sửng sờ ngó ra nhìn ta.

"Hơn nữa người xem a, người xem vết bớt này của người, như hình bán nguyệt, hiện màu đỏ sáng, ừm, vậy thì càng kì diệu rồi."

"Kì diệu?"

"Ừm, hai người các người có biết, ngụ ý của màu đỏ là cái gì?"

"Ngụ ý cát tường, việc đáng mừng a!" Không chờ họ trả lời, ta trực tiếp vỗ đùi, một mặt kích động.

"Cho nên tiểu thư a, vết bớt này của người không chỉ có dấu hiệu không phải chẳng lành gì, vừa vạn ngược lại, đây chính là dấu hiệu đại cát!" Ta đây một mặt vững tin, nói đến như thật, hai tiểu gia hỏa kia càng ngó ra rồi.

"Đại cát?"

"Ừm, đại cát!"

"Vạn người chưa chắc có được một?"

"Vạn người chưa chắc có được một!" Dựng cho nàng ngón tay cái.

"Thật sự?" Hơi chút hoài nghi nhìn ta.

"Chính xác trăm phần trăm! Không tin, người đều có thể đi hỏi a nương người, xem nàng đáp lại ra sao."

"Vậy, chút nữa a nương đến, liền đi hỏi chút!" Gương mặt chờ mong.

"Được, vậy chúng ta ở đây chơi với người một hồi, chờ a nương người đến đi."

"Ừm.. Được thôi!"

Cùng chơi với đứa trẻ? Ta cũng không có tinh lực đó, thời điểm như thế này, liền muốn đem Lương Lương đạp ra ngoài rồi~

Ta đây, bò đến trên núi giả, tìm cái địa phương thoải mái, nằm nghiêng, gối lên cánh tay, thành thói nhìn Lương Lương theo Tiểu An Quyết chơi cái đu quay một chút.

Mặt trời hôm nay không chói, chiếu lên trên người ấm áp, đi kèm gió nhẹ du dương, đúng là thích ý vô cùng.

Ta đây vừa nhắm mắt lại, mơ mơ màng màng, mắt thấy liền muốn ngủ đi.

Đột nhiên!

Ta đột nhiên cảm thấy trên người một trận lạnh lẽo, mở choàng mắt, tất cả vẫn là hài hòa như vậy, Lương Lương và An Quyết vừa nói vừa cười, chơi rất tốt, nhưng ta luôn cảm giác phía sau có đám mây

đen, che ánh mặt trời không nói, còn âm lãnh âm u..

"Người làm sao sẽ ở đây!"

Ta đây đây còn không có quay lại, vừa nghe âm thanh này, dù là sớm biết An Lạc Thành sẽ trở về, trong lòng vẫn là hơi hồi hộp một chút, tình thích nhảy lên.

"Ta.. Ta đây không phải.. Ôi!" Ta con m*ợ nó vừa muốn đứng dậy, tay gối đầu tê rồi, không có tri giác, lập tức thì đỡ hụt, thẳng tắp thì ngã xuống rồi!

Muốn chết rồi muốn chết rồi, fu*ck, núi giả này không chỉ cao hơn một người, hơn nữa phía dưới là đường nhỏ đá cuội! Ta con m*ịa nó đùa bỡn cái gì muốn ở trên núi giả ngủ a!

Ta đang nói móc chính mình trước ngực căng chặt không phải, quần áo trước ngực căng chặt.

Híp mắt lại liếc mắt nhìn, khuôn mặt lạnh như băng của An Lạc Thành, đang không mang theo chút tình cảm nào nhìn ta, ta cúi đầu xuống, nhìn thấy bàn tay lớn của cô nắm lấy vạt áo của ta.

Quay đầu nhìn mặt đất không tới nửa mét, "Ôi mẹ của ta.. dọa chết ta rồi.."

Vội vàng đứng lên, vỗ ngực nghĩ mà sợ.

"Người tại sao sẽ ở đây." An Lạc Thành đang hỏi, vừa nghiêng đầu, nhìn thấy Lương Lương đang chơi đùa cùng An Quyết, trừng mắt lên, cất bước thì muốn đi qua.

"Này này này!" Ta muốn cản lấy cô, nhưng ta lại không dám..

Suy nghĩ một chút, ta con m*ịa nó làm chuyện xuất sắc nhất đời này..

Ôm.. Chân.. To..

Ai bảo An Lạc Thành rất cao, chiều cao ta đây cũng mới đến cái hông của cô..

"Ngươi.." Ngữ khí của An Lạc Thành hơi chút kinh ngạc, nhưng mà cũng chỉ là nháy mắt, một giây sau, một bàn tay lớn thì xách lấy cái ót của ta.. Duỗi thẳng tay, đem ta như con gà con xách lên như thế.

"Này này.. Đừng đừng đừng.. Có lời gì không thể cố gắng nói.." Ta đây bốn cái chân ngắn liền mạng đá lung tung, dứt khoát một phát bắt được tay của cô.

"Ngươi đến cùng có ý đồ gì."

"Không có không có, mẫu thân hiểu làm rồi, ta không có ý đồ, ta chỉ là muốn cho ngươi nghe một chút, ngươi nghe, ngươi nghe đi."

"Nghe cái gì" Ngữ khí thiếu kiên nhẫn.

"Tiếng cười, tiếng cười của tiểu thư!"

Lúc trước ta từng nói, ta biết cửa mạng của An Lạc Thành, mới dám yên tâm to gan tới đây tìm ngươi, không sai, chính là An Quyết.

An Lạc Thành nghe xong lời của ta, quả nhiên không hề hành động, ta quay đầu nhìn lên, thấy cô đang nhìn An Quyết chơi đùa xa xa, một trái tim ta đây cũng thả lại đến trong bụng.

An Lạc Thành a An Lạc Thành, ngươi tiếp tục cao lãnh đi! Nữ nhi không (xem con gái làm chủ), bị ta bắt được rồi, còn không ăn chết ngươi?

Rầm rì, đấu với ta?

Hết chương 19

-----oOo-----

Chương 20

Nguồn: EbookTruyen.VN

"A nương người đã về rồi! Ờ? A nương người đang làm cái gì?" Tiểu An Quyết nhìn thấy chúng ta, chuyển hai cái chân ngắn nhỏ liền chạy đến, thấy ta còn bị An Lạc Thành xách, mở miệng dò hỏi.

"Nga, ta vừa rồi leo lên núi giả, suýt chút nữa rơi xuống, nhờ có mẫu thân cứu ta đó!" Đổ ập xuống chính là một trận khen ngợi, người cao lãnh nữa, cũng không chịu nổi khen ngợi đâu.

"Có thật không? A nương thật là lợi hại!" Một mặt sùng bái nhìn An Lạc Thành.

"Khụ.." An Lạc Thành không nhiều lời, đem ta thả ở trên đất, chú ý, là thả nha! Là nhẹ nhàng thả xuống! Không phải ném!

"Mẫu.. Mẫu thân.." Lương Lương thi lễ một cái với An Lạc Thành, căn bản không dám ngẩng đầu nhìn nàng.

"A nương, vừa rồi các tỷ tỷ nói với ta, dấu ấn trên lông mày ta gọi là bốt, là dấu hiệu đại cát trời cao ban ân, vạn người chưa chắc có được một, có phải thật sự hay không?" Ngược đầu, cầm lấy tay của An Lạc Thành, chờ mong nhìn cô.

An Lạc Thành ngần ra, một lát quay đầu nhìn ta cùng Lương Lương một cái.

Rõ ràng khoe miệng đều giương lên rồi, một mực nhìn nhin không cười. "Còn không đi ra ngoài." Âm thanh không lạnh như băng nữa, lắng nghe kĩ, còn có thể cảm giác được cô có một tia vui vẻ đó.

"Ôi, vâng!" Kéo lấy Lương Lương co căng thì chạy.

Vừa ra cửa viện, quay đầu lại liếc mắt nhìn, An Lạc Thành ngòai xỏm người xuống, vượt đầu nhỏ của An Quyết, một mặt vui mừng mà cười.

Nga ư, bước thứ nhất kế hoạch phá vỡ núi băng, thành công!

"Tiểu Khê, lá gan của người cũng quá lớn rồi, vừa rồi đều sắp đem ta hù chết rồi." Lương Lương vỗ ngực một mặt nghĩ mà sợ.

"Ôi, không có chuyện gì. Mẫu thân nàng cường ngạnh hơn nữa, nàng cũng là người a, là người, tóm lại sẽ có nhợc điểm."

Ôm lấy cánh tay một mặt đắc ý, "Ta phỏng chừng a, sau này hậu viện này, hai ta cần phải thường xuyên đến đó."

"Hả?"

"Đừng a, đi thôi, trở về ngủ." Ngáp một cái, đang muốn đi trở về.

"Nhưng mà.. Nên đi luyện công rồi.."

"Cái gì?"

* * *

Sau đó, cũng xác thực giống như ta lường trước, ta cùng Lương Lương ở ngay trước mặt cô đi tìm An Quyết, cô nàng đều không ngăn cản nữa.

Ta cho rằng, từ nay về sau, ta là có thể bóp lấy cửa mạng của An Lạc Thành, ôm lấy đùi to của cô, trải qua không buồn không lo, cùng Lương Lương đầu mày cuối mắt sống thàng ngày khoái hoạt nương tựa bên nhau.

Nhưng mà.. Sự thực chứng minh.. Gừng càng già càng cay, ta con m*ẹ nó vẫn là quá non rồi a!

Cũng không lâu lắm, An Lạc Thành tìm tới ta, một mặt nghiêm túc nhắc nhở ta, không cho phép đi tìm An Quyết nữa..

Meo meo meo meo meo? Đây đang êm đẹp, nào đâu ra!

Nhưng mà, cái này cũng chưa hết!

Cô hạn chế ta còn chưa tính, nhưng cô cứ nhiên vẫn cứ ngâm đồng ý Lương Lương bồi bạn với An Quyết! Chuyện con m*ẹ nó ta thì không vui rồi oa!

Lương Lương là của ta! Là của ta oa! Giận hất bàn -

* * *

Ngày này, mới vừa ăn cơm trưa xong, Lương Lương đang giúp ta cột lấy tóc đó, An Lạc Thành liền đem người gọi đi rồi.

M*á nó! Vậy mà quang minh chính đại cướp người với ta?

An Lạc Thành này, không phải là nhìn trúng Lương Lương rồi, muốn để nàng làm con dâu nuôi từ bé chứ!

Ờ chờ đã chờ đã, vừa nghĩ như thế.. Ngược lại thật sự là có khả năng này rồi!

Ta nhớ được.. Ta hình như từng suy nghĩ qua khả năng này?

An Quyết từ nhỏ đã yêu thích Lương Lương, An Lạc Thành cũng là đối với Lương Lương đánh giá cao một chút, có ý định tác hợp hai người, thế nhưng Lương Lương luôn đem cảm tình của hai người coi là tình ý giữa tỷ muội, chưa từng có động tới phương diện tâm tư kia, kiên quyết cự tuyệt An Quyết, An Lạc Thành đó là vừa gấp vừa

tức, đến mức sau đó uy hiếp đe dọa Lương Lương..

Fu*ck.. Sẽ không thực sự là như vậy chứ? Đoạn này ta chỉ ở trong đầu tự mình nghĩ qua, không có viết ra đâu..

Nhưng trước mắt xem điệu bộ này, An Lạc Thành ngược lại hình như thật sự có ý này?

A -Thảm rồi! Ta làm sao quên một điểm quan trọng nhất!

An Quyết xác thực động tâm tư với Lương Lương a! Vậy ta hiện tại đến cùng đang làm những gì?

Tự tay chế tạo một tình địch cho mình? Sau đó lại tự tay đem Lương Lương, bồm bộp một cái, đẩy lên trong lòng nàng.. /

Cho nên tổng kết lại, chính ta đào cái hố, đem.. Chính mình.. Chôn?

Fu*ck! Nói cho ta biết đây không phải là thật! Ta muốn trở lại! Ta muốn ở bên trong dàn ý của ta đem nhân vật An Quyết này cắt đi! Ta muốn để nàng chết trong bụng a a a!

Người ca khúc khái hoàn! Không cho phép chạm Lương Lương của ta a a a!

Ôi ta.. Ta thực sự là sơ suất quá rồi.

Oán hận quát mình một bạt tay, sơ suất quá rồi!

Ta cho rằng tai họa ta phải cách ly chỉ có Mục Khuynh Tuyết, làm sao một mực tính lọt cái An Quyết này đây!

Chậc.. Không được, ta phải đi xem một chút!

Một đường chạy mau đến hậu viện, không có gì bất ngờ xảy ra bị phủ binh gác cổng ngăn lại.

"Hai vị đại tỷ tỷ, mấy ngày trước ta thường tới nơi này, các người không nhớ rõ hả? Tiểu thư rất thích chơi với ta!" Một mặt nịnh nọt nhìn hai người.

"Nguyên soái có lệnh, người không được vào viện."

"Ta.." M*óa nó..

Được, được, cửa chính không vào được, vậy thì chỗ cũ thôi

"Ôi, hắc.." Phí đi sức trâu bò mới bò lên trên tường viện, dò xét cái đầu liếc mắt nhìn, An Lạc Thành đang ngồi ở bên cạnh cái bàn đá phía dưới ta nhắm mắt dưỡng thần, An Quyết ngồi ở trên cái đu quay, Lương Lương đang đẩy nhẹ bên cạnh.

Hắc! Một tình cảnh vui hí hửng!

Nhìn một hồi, hai tiểu gia hỏa cũng không có hành động thân mật quá mức gì, ần, ta đây mới hơi yên tâm một chút.

Nói đi nói lại, ở trên tường này bám rất mệt a, ta cũng không phải con thạch sùng, trên chân lại không có miệng m*út. Nhưng mà tội lỗi là tự ta tìm, cũng không có cách nào không phải.

Ôi.. Xem hai tên gia hỏa này chơi đu quay, thật nhàm chán a.

Ờ? An Quyết này muốn làm gì?

Chỉ thấy nàng kêu Lương Lương dừng lại, nhảy xuống cái đu quay, từ bên hông móc ra một cái khăn mùi soa, ngoắc ngoắc tay với Lương Lương.

"Tỷ tỷ ngồi xồm xuống"

"Huh?" Lương Lương chỉ ngây ngốc làm theo.

A a a, nàng đang lau mồ hôi cho Lương Lương! Nàng vậy mà lau mồ hôi cho Lương Lương a a a a! Hành động thân mật như vậy, ta đều chưa từng làm a a a! Nàng tại sao có thể! Tại sao có thể!

Lương Lương người.. Người làm sao có thể một mặt hưởng thụ? Người đặc biệt còn đang cười? Dè dặt! Phải dè dặt! Nàng không phải đồ ăn của người, nàng không.. Fu*ck.. Vừa kích động, dưới chân trượt đi, suýt chút nữa từ trên tường rơi xuống..

"Này, người làm cái gì đây?"

Hở? Thanh âm này.. Cúi đầu nhìn lên, ai ya hắc! Mạc Cửu! Tới thật đúng lúc.

"Này người mau giúp ta một chút, ta leo không lên nổi rồi.." Vừa rồi bám gần nửa canh giờ, cánh tay cũng không có sức rồi.

"Nga." Mạc Cửu giơ tay cầm lấy cẳng chân của ta, đem ta đẩy lên phía trên.

Ta đây một chữ cảm ơn còn không có nói ra đó, nàng vừa buông tay, theo lòng bàn chân ta chính là một quyền..

Mó*a nó! Bay lên rồi!

"..."

Mạc Cửu đại gia người!

Ta.. Ta con m*ẹ nó.. Vừa vọt qua tường viện, thẳng tắp té xuống.. Fu*ck.. Thật là đáng sợ, ta m*á nó trơ mắt nhìn An Lạc Thành ở phía dưới..

Cô cũng vừa vọt ngẩng đầu lên, vừa đối diện, ta thấy được trong mắt cô.. Kinh hãi kinh ngạc hoảng hốt ngớ ra..

Một giây sau..

"Âm" Một tiếng..

"A.. Cái bụng.. Của ta.. Mạc Cửu.. Đại.. Gia.. Người.."

Rất trùng hợp không a.. Ta cứ như vậy, lộng lẫy, đập vào trên đùi của An Lạc Thành..

Ta ở trên đùi cô treo một chút.. Cô không có động tác, ta cũng không dám động..

Cô có thể cho rằng cô đang nằm mơ hay không? Vậy ta nhân cơ hội chuồn đi thì được rồi!

Cẩn thận từng li từng tí một lần tới trên đất, rón ra rón rén bò ra bên ngoài..

"Tiểu Khê, người không sao chứ!" Lương Lương chạy tới nâng ta dậy, một mặt lo lắng kiểm tra trên dưới.

Ừng ực..

Ta nuốt ngụm nước miếng, thanh âm cực lớn, cả Lương Lương đều là sững sờ.

Ta rõ ràng cảm giác được phía sau có một đạo ánh mắt muốn ăn thịt người, yếu ớt quay đầu lại liếc nhìn một chút, chỉ thấy An Lạc Thành vừa hung hăng trừng ta, vừa.. Xoa chân.. Nha, hóa ra vừa rồi cô không nhúc nhích, là bị ta nện đau rồi?

"Người." An Lạc Thành ngữ khí u ám, thì nói một chữ.

Ta phỏng chừng.. Cô cũng không biết nên nói ta như thế nào rồi đó..

"Ta.. Ạch.." Ta đây vừa vò đầu, ôi, tóc vừa rồi ta thất rớt rồi, có lý do rồi!

"Ta là tới tìm tỳ tỳ.. Ta không biết cột tóc, muốn để tỳ tỳ cột giúp ta."
Chớp chớp mắt, ủy khuất nhìn cô.

"Ha.." An Lạc Thành nở nụ cười. Nhưng ta làm sao luôn cảm thấy
nụ cười này của cô.. Không có chuyện gì tốt đâu?

"Không biết quấn tóc." An Lạc Thành nắm nắm quyền, cắn răng.

"Người đâu!" Quát to một tiếng, dọa đến ta một cái giật mình!

Vú nương vội phụng mệnh đem ra một cái gương đồng và một cái
kéo.

Meo meo meo meo meo? Đây là muốn làm gì? Lớp học mẹ quấn
tóc nhập học rồi hả? Hiện trường dạy mẫu giáo học cấp tốc?

"Hoặc là, tự mình học, hoặc là, đem tóc cắt đi."

Ta..

Thật sự phải hết đường như thế sao? Được a, đây là người ép ta!

A Ba ta cũng không hàm hồ, tròng An Lạc Thành một chút, còn hừ
một tiếng! Ta cũng không biết là ai cho ta mượn lá gan..

Tiện tay nắm lên một nhúm tóc, cầm kéo lên răng rắc chính là cắt đi.

Giữa lúc ta chuẩn bị cắt đi lần thứ hai, ta mới phát hiện, nhiệt độ
xung quanh quả thực thì như nam cực, sao một chữ lạnh quá
chùng..

Mỗi người cũng giống như thấy quái vật nhìn ta, bao gồm An Lạc
Thành..

"Làm.. sao vậy? Không phải người để ta cắt sao?" Ta đây còn một
mặt ngu ra đó, chỉ thấy An Lạc Thành xoay tay lại đi bẻ một cành..

Cành cây thô bằng cổ tay! M*óa nó đây là cái cây gì!

"Này này này.. Không phải người để ta cắt sao! Này.. Nói đạo lý một chút có được hay không.. Đừng đừng đừng, có cái gì không thể cố gắng nói sao, đừng vào phòng đừng vào phòng a a a a a.."

A Ba ở bên trong tiếng kêu rên.. Ta còn là bị An Lạc Thành xách lấy cổ áo xách đến trong phòng..

Sau đó..

Chặc..

Aiz..

Một lời khó nói hết..

Con m*ẹ nó An Lạc Thành, thật không phải là người, đánh con hạ tử thủ, thù bao lớn a?

Cành cây thô bằng cổ tay a! Lỗ mãng đánh cho gãy rồi!

* * *

"Ô ô ô.. Lương Lương.. Ta đau.." Lương Lương cũng lấy ta đi đến phòng ngủ, ta đây nước mắt nước mũi toàn bộ cọ lên trên người nàng, ủy khuất chết ta rồi! Con m*ẹ nó hận không thể đem hai cục thịt trên mông cắt xuống đưa cho An Lạc Thành, m*óa nó người thích đánh người treo đầu giường mỗi ngày thì đánh, ta con m*ẹ nó không phụng bồi có được hay không!

"Ô ô.. ô ô ô.."

"Tiểu Khê ngoan, đừng khóc." Lương Lương dừng lại bước chân, nghiêng đầu lại nhìn ta, đầu chân mày đều quần lấy cùng nhau rồi.

"Ta đau mà.." Hít hít mũi, ta ủy khuất!

"Mẫu thân chỉ là muốn để người tự mình học quán tóc, nhưng người.. aiz.."

"Vậy nàng làm gì còn cho ta hai lựa chọn a! Ô.." Cái này là lão nữ nhân khẩu thị tâm phi!

"Trở lại ta giúp người xem thử, đừng khóc có được hay không?" Âm thanh mềm mại không thể mềm mại hơn, vừa nói, vừa đem đầu cọ cọ với ta, dùng gò má lau lấy vệt nước mắt trên mặt ta.

Được.. Thật ấm..

Hết chương 20

-----oOo-----

Chương 21

Nguồn: EbookTruyen.VN

"Ô.. Lương Lương, cái mông ta đau.. Cái mông ta đau a.. Lương Lương.." Thật không phải là ta yếu ớt, thật sự là căng đau khó nhịn, vừa rồi bản thân ta quay đầu liếc trộm một chút, đều tím rồi!

Duỗi tay vừa sờ, đều cứng rồi! Căn bản không dám chạm, động cũng không động được, trong lòng ngọt ngọt đến khó chịu, chỉ có thể rằm rằm rí rí khóc rống với Lương Lương.

"Tiểu Khê ngoan." Lương Lương cũng là tốt tính, vuốt đầu của ta động viên.

"Nếu không, ta bôi chút thuốc cho người đi, bôi chút thuốc chắc sẽ tốt hơn một chút."

"A.. Bôi.. Bôi thuốc a.." Ta lập tức ngừng khóc.

"Nhưng mà.. A.. Ân.. Nếu bôi thuốc.. Ta.. Không phải bị người nhìn sạch rồi.." Âm thanh cực nhỏ, bản thân ta nói đều đỏ mặt, bĩu môi, cúi đầu loay hoay ngón tay.

"Hả? Người nói cái gì?" Quả nhiên Lương Lương cũng không có nghe thấy!

"Ta.. Ta nói.. Được a! Vậy.. Ừm.. Vậy người.. có thể.. chịu trách nhiệm với người ta chứ!" A Ba ta xấu hổ mang theo e sợ, thẹn thẹn thò thò, thật sự là quá khó khăn rồi!

"A? Phụ trách cái gì?" Lương Lương ngờ ngạc nhìn ta.

"Ai nha! Chết tiệt, đáng ghét!" Xô đẩy Lương Lương một cái, ta liền đem đầu vùi ở trong chăn.

Cảm giác trên mặt nóng hừng hực, kích động trong lòng ức chế không được, không nghĩ tới, nhanh như vậy, ta liền phải trở thành người của Lương Lương rồi! Ngẫm nghĩ lại, còn có chút ngưng đọng đó~

"Mau tới mau tới." Không thể chờ đợi được nữa thúc giục Lương Lương, nhắm mắt lại chuẩn bị hưởng thụ sự âu yếm của Lương Lương.

Như vậy sẽ có chút quá không mát tự hay không? Bỏ đi, mặc kệ, dù sao chuyện sớm hay muộn thôi!

Ta đây đang nghĩ ngợi, quần đã bị người lột đi.

A - A Ba ta lớn như vậy, cho tới bây giờ không có bị người từng nhìn sạch đó, ây dô dô, chắc chắc chắc.

"Ân.. Khụ.. Vậy.. Vậy sau này.. Ta chính là.."

Một bàn tay lớn có chút thô ráp sờ sờ cái mông của ta

Ngây - - Ra - - Như - - Ngõng - -

Tay của Lương Lương có lớn như vậy sao? Là lạ nha, ta vội vàng chui ra liếc mắt nhìn.

Ta con mẹ n*ó..

Oa một cái ta thì khóc rồi!

"Thế nào lại là người!"

Cổ Diễn sững sờ nhìn ta một cái, "Huh?"

"Người.. Người.. Vậy mà.." Ta cắn môi dưới, nước mắt không cầm được chảy xuống a! Đây thật sự là dùng cũng dùng không được, chảy không ngừng, đều sắp chảy thành sông rồi!

Lần đầu tiên của lão tử, vậy mà bị nữ nhân già Cổ Diễn này nhìn hết!

"Có đau như thế không?" Cổ Diễn cau mày, không hiểu nhìn theo ta.

Ta cầu xin người giết chết ta được không!

* * *

Từ lần trước sau khi bị An Lạc Thành đánh cái mông nở hoa, ta thì học ngoan rồi, không nhảy không làm khó không gây sự, để ta làm cái gì ta làm cái đó.

Còn có Lương Lương, bởi vì phải chăm sóc ta, cũng không làm sao đi theo An Quyết, ừm, A Ba thật là thỏa mãn, luôn cảm thấy trận đánh này đánh không uổng.

Người là không biết, khi tay nhỏ mềm mại kia của Lương Lương xoa cái mông cho ta, chặc! Đẹp quá! Lúc đó ta liền suy nghĩ, ai đó m*á nó mau tới đánh ta một trận nữa a, ta còn không muốn nhanh như thế thì tốt!

Tiện là tiện chút, nhưng đây là lời nói thật mà!

Nhưng mà lão già chết tiệt An Lạc Thành này hình như thành tâm sống mái với ta, ta đây vết thương vừa tốt, cô liền đem ta giao cho Mạc Cửu, còn nói cái gì, trong vòng ba tháng muốn nhìn thấy tiến bộ, nếu không liền đem hai ta ném ra phủ.

Meo meo meo meo meo? Ta làm sao mơ hồ như thế?

* * *

Trên giáo trường, người khác đều đang huấn luyện vui vẻ, chỉ ta, bị Mạc Cửu một mình xách ra ngoài.

Mạc Cửu ôm cánh tay từ trên cao nhìn xuống nhìn theo ta, ta cũng ôm cánh tay ngẩng đầu nhìn nàng, hừ, tên khố*ⁿ kiếp này, ngày đó hại ta bị An Lạc Thành treo lên đánh, xong việc còn giả mù sa mưa thăm viếng ta, một trận thổn thức.

Ta không phải là không cẩn thận nghe thấy được người thờ gáp sao? Cẩn phải hãm hại ta như thế sao? Người coi ta tình nguyện nghe hả?

"Mạc tướng quân, người dự định làm sao thu thập.. Không phải, huấn luyện ta hả?"

"Ừm.." Mạc Cửu xoay chuyển vài vòng quanh ta, một bộ vẻ mặt khó nỡ.

Cầm lấy cánh tay của ta liếc nhìn chút, "Chậc.. Thân thể quá mỏng manh."

Nhấc chân theo mắt cá chân ta đạp một cước, bồm bộp ta thì ngã trên đất rồi..

"Chậc chậc.. Cơ bản quá kém."

M*ẹ nó, tại sao ta cảm giác, ở trước mặt nàng, ta giống như tờ giấy, đụng vào thì ngã..

"Ừm.. Vậy Mạc tướng quân, có công phu học cấp tốc gì hay không, có thể để ta trong một đêm, thiên hạ vô địch!" Bày một tạo hình của Lý Tiểu Long, quệt mũi, "A yá~~~"

Mạc Cửu liếc ta một chút, quay người.. Đi.. Đi thôi..

"Ồ! Này! Trong vòng ba tháng không tiến bộ, hai ta đều phải bị ném ra ngoài!"

Hắc cái tên này, ta càng gọi nàng càng đi.

Vậy được thôi, nàng cũng không vội vã, ta gấp cái gì, xoay người lại đặt móng ngòi trên đất, nhìn đũa trẻ luyện công.

Ngồi một hồi, không được bình thường, nhìn trái phải một chút, đưa tay vuốt mặt đất.

Fuc*k? Mặt đất vậy mà đang nhẹ nhàng chấn động? Động đất rồi?

Quay đầu lại liếc mắt nhìn, mẹ của ta..

Mạc Cửu này vậy mà kéo lấy một cối xay đá?

Cối xay đá kia.. Ừm.. Có bánh xe lớn như vậy! Chính giữa có một lỗ tròn lớn chừng quả đấm, cột lấy sợi dây thừng. Mạc Cửu thì sao, một tay kéo lấy dây thừng, thật sự là một cái tay!

Kéo cối xay hơi chút vát vả đi về phía ta.

Dừng lại bước chân, đem dây thừng ném cho ta.

Ta cúi đầu liếc mắt nhìn, lại nhìn một chút cối xay kia, phỏng chừng cao hơn một cánh tay nhỏ, đường kính thì, hơn một thước đó, đây căn bản là tảng đá a!

"Làm gì hả?" Sững sờ hỏi Mạc Cửu..

"Không phải là ngươi muốn học cấp tốc sao?" Mạc Cửu ngồi xổm người xuống, vỗ vỗ bụi trên tay, nhìn ta.

Ừng ực.. Nuốt ngụm nước miếng.. sư cô này có thể có chuyện tốt?

"Nga, ta thuận miệng nói một chút mà thôi, luyện công mà, người nào không biết được một bước một vết chân, chân thật luyện a."

"Ừm, lời nói tuy như vậy, nhưng ta thật sự không có thời gian dạy người kiến thức cơ bản từ đầu rồi."

"Nga.. Cho nên thì sao?"

"Cho nên.. Luyện sức mạnh trước đi, kéo thớt đá này, vòng quanh thao trường chạy một vòng, hôm nay thì tính người hoàn thành nhiệm vụ."

Ta m*á nó nghe xong ta thì ngó luôn, chơi lớn như vậy?

Đánh giá thớt đá kia nhìn chút, đập đập, lại đẩy một cái, căn bản vẫn không nhúc nhích a! Đây không phải muốn chơi chết ta?

Con người trợn trợn suy nghĩ.

"Này này, Mạc tướng quân." Nhích lại gần phía Mạc Cửu, Mạc Cửu thấy thế, cũng đem đầu nhích qua.

"Chuyện ngày đó a, ta sẽ không nói với người khác, người không cần chơi ta như thế."

"Khụ.. Ít nói nhảm!" Mạc Cửu ngữ khí nghiêm nghị, trừng mắt lên.

Ôi, người tiểu thụ này còn giả bộ!

"Hôm nay không hoàn thành nhiệm vụ, không cho phép ăn cơm không cho phép nghỉ ngơi!"

"Ta.. Người.." Người giỏi a, công báo tư thù! Người đây là muốn lên trời a!

Cái tên này vung áo choàng một cái, để lại bóng lưng soái khí cho ta, liền đi rồi..

Mị*a nó..

"Hí.. Vật này.. Có thể kéo động mới có quý.." Ta đây vây quanh cối xay một vòng, đẩy cũng không đẩy được, đạp cũng đạp không động, nhấc hả.. Sức lực bú sữa cũng sử dụng, một cm đều không có nâng lên..

"Phi phi." Nhổ hai ngụm nước bọt trên tay, chà xát tay, quay người đem dây thừng vác ở trên vai, cất bước đi phía trước..

"Ạch - a - ừ -" Như kèn sousaphone đuổi tới.. Nhưng thớt đá này thì sao, không động chút nào!

"M*á nó.. A!" Dùng sức kéo một cái về phía trước, mẹ n*ó bản thân ta dưới chân vừa trượt, phù phù một cái, mặt chằm đất..

"Mẹ a!" Mũi của ta.. Đau quá a..

Huấn luyện ch*ó má cái gì, rõ ràng chính là đang đùa ta! Mạc Cửu này tâm tư cũng quá nhỏ chút đó!

Nếu cũng đã ngã rồi, ta thì không dậy, xoay người nằm trên đất, xoa mũi, gác chân đạp ở trên thớt đá, hung hăng đạp hai cái, hừ!

"Làm cái gì đây." Ta đây đang xuân thu đại mộng đó, trước mắt xuất hiện đầu của Cổ Diễn.

Hừ! Ghét bỏ liếc nàng một chút, hiện tại ta cực không muốn nhìn thấy ba người, chính là nàng, Mạc Cửu, và An Lạc Thành!

Nhưng mà, nếu đã đến rồi, vậy trước tiên giúp ta chút việc đi, khả khả.

"Sự phụ a." Lôi kéo ống tay áo của Cổ Diễn để nàng ngồi xổm xuống, "Sự phụ, người giúp ta nói một chút với Mạc tướng quân đi, ta sẽ không nói lung tung, người để nàng đừng làm khó ta. Người

xem vật này, nặng gấp mười lần so với ta, ta làm sao có khả năng kéo được đây!" Chỉ chỉ đôn đá, vênh miệng oán trách.

"Người a, muốn để nàng cầm roi mây ở phía sau cái mông, đuổi theo người luyện công hay sao?"

"Không phải, sư phụ người xem cái này.."

"Mau đứng lên." Cổ Diễn trừng trừng mắt, mạnh mẽ đem ta kéo lên. Đỡ đầu của ta nhìn mũi một chút.

"Ôi, sư phụ a, các người làm sao đột nhiên để bụng ta như thế?" Ta sờ sờ mũi, hình như là cọ trầy da rồi, đau đau.

Cổ Diễn cười cười, sờ sờ đầu của ta, "Nguyên soái đặc biệt giao phó, chớ có biếng nhác, nhanh đi luyện công đi."

An Lạc Thành giao phó?

Hừ, Cổ Diễn này, cho rằng ta sẽ giống như đứa nhóc khác, vừa nghe đến là gợi ý của An Lạc Thành, thì hùng hục nghe theo? Quá coi thường ta rồi đó.

"Nhưng mà vật này, người đừng nói là ta, ta phỏng chừng, sư phụ ngài cũng không xô dịch nổi!" Ta bĩu môi, cố ý không nhìn tới nàng.

"Hả? Người có ý gì?"

"Vậy, vậy sư phụ người đem nó dựng thẳng lên để ta xem một chút, nếu như người có thể dựng thẳng lên, vậy ta cho dù là mệt chết, cũng phải kéo nó chạy một vòng cho người xem!" Long trọng thề thốt nhìn Cổ Diễn.

Cổ Diễn vừa nghe, nở nụ cười.

"Người a.. Được." Nói xong, tuốt ống tay áo.

Thân thể nửa ngồi nửa quỳ, đỡ mép của thớt đá, hít sâu một hơi.

"Ô a!" Quát to một tiếng, càng là thật sự đem thớt đá dày nặng kia chậm rãi nhấc lên, nhưng mà nàng nhấc càng hiện ra vất vả, gân xanh trên mặt đều nổi lên rồi, "A -"

"Oa.." Không kịp lòng được muốn vỗ vỗ tay, "Sự phụ thật là lợi hại a.."

"Phù.." Mãi đến tận thớt đá hoàn toàn đứng thẳng, Cổ Diễm mới thở dài một hơi, đỡ thớt đá, hít sâu mấy hơi thở, nhìn dáng dấp cũng là hao chút khí lực.

Người nói một chút người một người người trưởng thành có nội công cũng phí sức trâu bò này, tội gì làm khó một đứa bé ta đây!

Nhưng mà, khà khà khà.

"Cảm tạ sự phụ!" Một mặt nghiêm nghị, liền ôm quyền về phía Cổ Diễm, không chờ nàng phản ứng, nắm lên dây thừng trên mặt đất, kéo rồi kéo.

Khà khà khà, tảng đá này, khi nằm ngang ta là di chuyển không được người, nhưng ai để bây giờ người dựng lên chứ?

Ta đây hơi kéo kéo, liền lăn theo ta.

Cổ Diễm công phu ngớ ra, ta đều nhảy nhót cộc cộc chạy hơn một nửa cái thao trường rồi, nắm cái dây thừng lôi cục đá, thì như đất chó đi dạo, quả thực là ung dung thêm sung sướng a~

"Khà khà, đa tạ sự phụ a!" Quay đầu lại cao giọng hét lên với Cổ Diễm, điển hình của được tiện nghi còn ra vẻ.

Ta đây hùng hục chạy về phía trước, mắt thấy liền muốn hoàn thành nhiệm vụ, tính toán cũng sẽ không đến khoảng cách 100 mét đó, trái

phải tìm kiếm một chút, nhìn thấy Mạc Cửu dựa vào đài điểm tương nhìn ta đây.

"Khà khà!" Đắc ý ngửa đầu với nàng, cái tên này một mặt ngờ ra nhìn ta.

Cuối cùng, hơi vung tay.

Ta cũng không thấy rõ nàng đang làm gì, liền nghe một tiếng "Bốp", meo meo meo meo meo? Cái con m*ẹ gì!

Tảng đá lớn phía sau ta vậy mà ngã xoạch xuống, "Ầm" một tiếng vang thật lớn, nện lên một mảnh tro bụi.

Một hòn đá nhỏ rơi trên mặt đất, nhảy nhót hai cái..

M*ẹ nó, Mạc Cửu!

Thì ra vừa rồi nàng hơi vung tay kia, không phải đang tạo hình lõm, là đang ném ám khí a! Tên khố*n kiếp này, nàng..

Ta đây hận a! Được, lần này còn có thể lừa gạt ai giúp ta hả?

Hết chương 21

Edit: Dừa lắ

-----oOo-----

Chương 22

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hừ, Mạc Cửu mưu mô này cố ý làm khó dễ ta, ta ngồi xếp bằng trên đôn đá, suy nghĩ đối sách.

Đang nghĩ ngợi, nhìn thấy Cổ Diễn mang theo roi mây, mặt tối sầm lại đi đến phía ta.

Fu*ck! Nàng đây là muốn đến đánh ta? Hào hán không chịu thiệt trước mắt a! Mau đứng dậy, giả vờ giả vịt kéo lấy tảng đá.

"Ây ya hắc.. Thật nặng a.." Lén lút nhìn Cổ Diễn một chút, quả nhiên cái tên này ở ngoài mười thước dừng lại bước chân, ôm cánh tay nhìn ta.

Suy nghĩ một chút, ta cũng thực sự là tiện, thì như Cổ Diễn nói, cần phải có người nắm roi mây ở phía sau cái mông đuổi theo ta, ta mới có thể ngoan..

Nhưng mà tảng đá kia đúng là quá nặng, mặc kệ ta làm sao nài ép lôi kéo, kéo chết kéo sống, nó chính là bất động a! M*á mày làm sao chơi!

Tức giận nha. Mệt mỏi quá a, kéo lấy lâu như vậy, tảng đá không nhúc nhích, ngược lại ta một thân mồ hôi bản.

M*ẹ nó, người cho ta một chút hi vọng, để ta có động lực nỗ lực tiếp đi a! Nhưng cái này, vốn là nhiệm vụ không thể hoàn thành, lão tử không phụng bồi!

Ta nằm sấp về phía trên tảng đá, nhắm mắt dưỡng thần, nửa ngày không nhúc nhích.

"Chậc." Cổ Diển nắm roi mây gõ gõ cái mõng của ta.

"Nha, sư phụ a, người muốn đánh thì đánh đi, dù sao bị người đánh chết, ta cũng không tính chết oan." Uể oải nói một câu, tiếp tục nhắm mắt lại.

Phía sau nửa ngày không có động tĩnh, ta còn tưởng rằng Cổ Diển đi rồi, không ngờ một bàn tay lớn dày rộng vuốt ve phía sau lưng ta.

Thì một động tác đơn giản này, ta con m*ợ nó nước mắt suýt chút nữa rơi xuống, quay đầu lại nhìn Cổ Diển, ngồi xổm ở bên cạnh ta, lẳng lặng nhìn ta, thời khắc này ta đột nhiên có loại cảm giác nhìn thấy mẹ, bất mãn, phẫn uất, oan ức, bất lực, trong lúc nhất thời đều xông lên đầu.

Xẹp xẹp miệng, nhanh chóng nhắm mắt lại, nếu như khóc, không phải quá mất mặt rồi sao..

"Làm cái gì chứ?" Trong thanh âm của Mạc Cửu lộ ra một luồng lười biếng, thật là muốn ăn đòn.

Ta lau mắt, liếc nhìn nàng một chút, thì như con lừa bướng bỉnh bỏ gánh, giẫm chân một cái, một cước đá vào trên bắp chân nàng. Kh*ón kiếp, chỉ biết bắt nạt ta!

"Chậc người!"

Không biết có phải Cổ Diển ngăn cản hay không, Mạc Cửu cũng không làm phiền với ta nữa.

"Tiểu Khê, người có bất mãn gì, nói ra đi."

Ta ngẩn người, ha, Cổ Diển này thật đúng là một người thông minh,

như vậy thì nhìn ra ta thích mềm không thích cứng, được, vậy ta liền nói thẳng rồi.

"Sư phụ a, vật này quá nặng, ta thật sự di chuyển không được a."

"Ừm, nhưng mà, ngươi thật sự dùng hết toàn lực rồi sao?"

"Đó đương.."

Cổ Diễn khoát tay. Cắt ngang lời ta.

"Ngươi có nhớ hay không, họ, đều là từ một bước này đi qua." Chỉ chỉ tiểu gia hỏa luyện công giữa sân.

"Đối với các ngươi mà nói, đây đúng là một nhiệm vụ không thể hoàn thành, có thể mỗi một người họ, khi nghe được nhiệm vụ này, không có oán giận, không có bất mãn, một lòng nghĩ làm sao hoàn thành thích đáng. Lương Nhi lúc đó, suýt nữa bị tảng đá này đè gãy chân rồi, lại cả kêu cũng không có kêu một tiếng, tiểu Diệc và tiểu Nhiên, căn cơ bản thân thì mỏng, lại có kiên nghị hơn người."

Chờ chút, trong lời này của Cổ Diễn có gai a! Bất ta so với họ? Ngươi làm sao không nói đui ta đây vẫn không có thô như cánh tay ngươi chứ?

"Này, sư phụ, ngươi đừng nói, ta nghe hiểu rồi."

"Hiểu rõ thì nhanh đứng lên, soái phủ cũng không phải nuôi người nhàn rồi." Mạc Cửu cúi đầu nhìn, chau mày, không nhin được nói một câu.

"Hí, ngươi gấp cái.." Ta đây vừa ngẩng đầu, dư quang thoáng nhìn thấy An Lạc Thành lững thững đi tới, phản xạ có điều kiện phản xạ có điều kiện đứng lên.

Soái phủ không nuôi người nhàn rồi, ừm, câu nói này ta nghe hiểu rồi.

Hiện tại ta biết hai người này vì sao luôn trờng ta rồi.

Ta gọt giữa lại, chính ta như thế, căn bản không phải huấn luyện cái gì, đây chính là một thử thách.

Như Cổ Điển nói, họ sáu người đều trải qua, hơn nữa qua cửa ải, hiện tại a, đến phiên ta.

Làm được, qua cửa ải, ta mới có thể đứng được ở trong phủ.

Làm không tốt, ta có thể cũng sẽ bị đá ra, cho dù không bị đuổi ra phủ, cũng chính là mạng của kẻ hầu, khó trở mình nữa.

"Ha.." Ta đây không có nhin được, cười cười.

"Người làm sao còn có tâm tư vui đây?" Mạc Cửu theo cái đầu của ta bồm bộp một cái tát.

"Chặc chặc chặc, hai người các người chơi ta a." Ghét bỏ bĩu môi, lắc lắc ngón tay về phía hai nàng.

Hai người sững sờ, liếc mắt nhìn nhau, "Khụ." Mạc Cửu ho nhẹ một tiếng, quay người đi rồi.

"Nhanh luyện công đi." Cổ Điển sờ sờ đầu của ta, cũng đi rồi.

Nhìn bóng lưng của hai người, ta nở nụ cười, ân.. Cười vui mừng? Cười hài lòng? Cười âm áp.

Ta nghĩ không sai, hai người bọn họ là nhìn thấy ta tiêu cực chây lười, muốn kéo ta một cái, không muốn biểu hiện quá rõ ràng để ta nhìn ra, cho nên mới đến một người hát một người bè, một mặt đen một mặt trắng kích ta.

Aiz, người khác đều sốt ruột thay ta, bản thân ta làm sao cũng không suốt ruột đây?

Tuốt tuốt ống tay áo, đem dây thừng kia vác ở trên vai, nhìn đích đến, hít sâu một hơi.

Dư quang thoáng nhìn An Lạc Thành đi ngang qua.

"Đại -Khốn- Kiếp-A - Grừ - Hắc!" Kêu gào gào kéo dây thừng.

Ta đây đột nhiên kêu lên, An Lạc Thành rõ ràng giật mình một cái, mặt tối sầm lại nhìn ta nửa ngày.

Ta cúi đầu không nhìn cô, như con trâu kéo xe, cúi người vất vả đi về phía trước.

"Tên -Khốn - Kiếp ô -"

Gọi gọi mới có sức lực mà.

"Mẹ ki*ếp -bệnh - tâm - thần - Ôi!"

Ôi fu*ck, thật nặng a..

Vội vàng ném dây thừng chạy tới nhìn một chút.

Ta con m*ẹ nó! Bà nội cũng sắp nôn ra rồi, tảng đá kia thì di chuyển nửa tấc thôi?

Nhưng mà tốt xấu cũng là kéo được rồi! Được thôi, không ngừng cố gắng, có thể kéo được là được.

"Phù.. Phù.." Hít sâu hai cái, "Một, hai, ba -" Khi kêu ba, dùng sức kéo một tí, này này người đừng nói, chiêu này hữu hiệu, lần này thì di chuyển sắp một tấc đó!

"Một, hai.. Hắc - ha -"

* * *

"Phù.." Ta trực tiếp co quắp ngồi dưới đất, thở hồng hộc.

Ta con m*ẹ nó.. Kéo một hồi, nghỉ một lát, bận rộn sắp hai giờ, nhưng tảng đá này, so với vừa rồi, cũng là đi tới khoảng cách bảy, tám mét, cách đích đến, còn gần 100 mét đó.

"Phù.. Phù.. Đây tuyệt đối.. Tuyệt đối là cự ly.. Xa xôi nhất.. Xa xôi nhất.. Trên thế giới.."

"Quá biết chơi rồi.. An Lạc Thành.. Quá biết chời rồi.."

Ngẩng đầu nhìn sắc trời một chút, mặt trời cũng xuống núi rồi, theo điệu bộ này, đêm nay ta sẽ không phải ở đây qua đêm chứ?

Chà xát tay, hai bàn tay đỏ chót, đều sắp mài hồng da rồi, lần này là đắc tội nước cái nào a thật là!

Không được, không được, không thể chơi như vậy, luyện công mặc dù không có đường tắt, nhưng cũng không thể một lần là xong, vẫn là phải chọn chiêu số không bình thường, trước tiên vượt qua hôm nay rồi nói.

Ta đây vừa nghiêng đầu, nhìn thấy An Lạc Thành còn đang ngồi ở đài điểm tướng đó

Chậc! An Lạc Thành tại sao còn chưa đi hả? Lén lút dùng mảnh lời bị cô nhìn thấy, ta không là lại cái mộng nở hoa? Ta cũng không ngu như vậy.

Nếu không kéo dài chút nữa, đợi ăn cơm rồi, không tin cô không đi.

* * *

Nhưng mà.. Ta còn là quá non rồi.

Trời cũng tối rồi.. Bọn tiểu tử đều tản đi rồi..

Nhưng An Lạc Thành và Mạc Cửu, lại vẫn ngồi ở chỗ đó, không biết đang nói cái gì.

Ta thực sự là.. Đây là muốn liên tục nhìn chăm chăm vào ta à?

Thật phiền a.. Mệt mỏi quá a..

Đang phiền não, An Lạc Thành di chuyển rồi, dẫn Mạc Cửu đi đến ngoài sân, mới vừa đi ngang qua ta, ta đang thở phào nhẹ nhõm, tên khốn k*iếp này vậy mà lại vòng trở lại.

Ngồi xổm ở trước mặt của ta, cười ta nửa ngày.

Ta để cô cười méo méo.

"Ngươi vừa rồi không phải rất có năng lực thét to sao, gọi tiếp đi."

Ta.. Nha, thì ra vừa rồi cô nghe được ta đang mắng cô rồi.. Vậy ta không phải xong đời rồi..

"Đứng lên!" Gầm lên một tiếng. Trước một giây còn cười đó, một giây sau thì trở mặt!

M*á nó ta vụt một cái liền đứng lên, đây tuyệt đối là phản xạ có điều kiện! Căng thẳng nuốt ngụm nước miếng, không tự giác lui về phía sau một bước nhỏ.

"Ta chỉ cho ngươi thời gian nửa khắc đồng hồ." Một mặt âm lãnh, đứng dậy, liếc nhìn cục đá to kia một cái.

Ta.. Chuyện này.. Nửa khắc đồng hồ là bao lâu? 15 phút? Sao có thể có chuyện đó chứ!

Chậm đã, không đời nào, A Ba thông minh như vậy..

"Nửa khắc đồng hồ.. Đem tảng đá kia, kéo đến đài điểm tướng?"
Yếu ớt dò hỏi.

An Lạc Thành liếc ta một chút, không lên tiếng.

Đây, đây là ý tứ khẳng định hờ? Được thôi!

Ta cũng không làm phiền, quay người liền đi đến chân tường, sáng sớm ta thì nhìn thấy, góc tường kia dựng một cái gậy gỗ lớn còn cao hơn ta, nếu như may mắn chút, có thể đem gậy gỗ kia đút vào trong lỗ thủng của cục đá, chắc có thể mượn lực đem cục đá nâng lên, chỉ cần dựng lên, vậy như thế nào đều làm được.

Vác gậy gỗ trở về, liếc nhìn hai người một chút, Mạc Cửu hận không thể ăn ta, An Lạc Thành cũng không có gì vẻ mặt quá khích, chỉ là luôn nhíu chặt mày.

Khịt khịt mũi, mới mặc kệ hai nàng đó, cây gậy thô như quả đấm đút vào trong thớt đá, ôi, người đừng nói, độ lớn vừa vặn, một chút cũng không sai!

Hắc! Đắc ý vỗ tay một cái, hít sâu một hơi, đứng ở mép tảng đá, đỡ gậy gỗ lớn kia, trong lòng đếm thầm một, hai ba, trọng tâm đột nhiên hướng về phía sau.

Một, hai.. "Ba - A -" Cắn chặt hàm răng.

Người đừng nói, tảng đá này thực sự là nhấc lên hơn nửa, nhưng ta lực đạo này không đủ, không thể hoàn toàn dựng thẳng, mắt thấy muốn ngã xuống, ta trực tiếp nhảy một cái về phía gậy gỗ kia, sức mạnh toàn thân đề lên, liền chết đề xuống.

"Ạch a!" Ta kêu đều sắp thiếu hơi rồi, gân trên mặt nhảy thành thịch.

Ổn rồi.

Thực sự là trăm cay nghìn đắng, rất không dễ dàng a!

Ngẩng đầu liếc nhìn một chút, Mạc Cửu nháy mắt lắc đầu với ta, thật ngại quá, ta là thật không có khí lực rồi, tay chân lấm cộm, thật sự không gánh nổi giày vò.

Cố ý không nhìn về mặt của An Lạc Thành, quay người đẩy tảng đá kia lăn về trước, mỗi bước đi đều cảm thấy vất vả, trên đùi như đổ chì, hình như thân thể bị vét sạch, lại dùng không ra một tia khí lực dư thừa.

Một đường đẩy đến đài điểm tướng, nằm sấp trên tảng đá ta thì không đứng dậy nổi, thở hồng hộc, ngực lấy hơi đều đau đớn, miệng đầy mùi máu tanh, cả người như nhũn ra, cũng không muốn nhúc nhích.

"Phù.." Quay đầu liếc mắt nhìn, đang muốn báo cáo kết quả đó.

Ơ? Làm sao đi rồi?

Thì nhìn thấy bóng lưng của An Lạc Thành phát tay áo rời đi, Mạc Cửu lắc lắc đầu, cũng rời đi theo An Lạc Thành.

"Qua cửa rồi?" Ta có chút ngớ, có được hay không ngược lại nói một tiếng a, không hề một tiếng liền đi, người gì chứ.

Mặc kệ, hôm nay chắc là qua rồi, ngày mai có thể làm sao a, còn có ba tháng, ba tháng a..

Hết chương 22

-----oOo-----

Chương 23

Nguồn: EbookTruyen.VN

Mắt thấy cũng hơn một tuần lễ rồi, mỗi ngày khi huấn luyện liền đem một mình ta xách ra ngoài, để ta kéo tảng đá..

Ta nói các người có phiền hay không a? Thì không thể chọn thủ đoạn mới sao? Tảng đá kia chọc giận người sao?

Con người của ta a, ghét nhất chính là như con ruồi không đầu, vùi đầu gian khổ làm ra chuyện còn không biết mình đang làm gì, để người ta đùa bỡn ở trong lòng bàn tay, còn phải đếm tiền thay nạng, vậy không phải kẻ ngốc sao!

Mỗi lần Mạc Cửu xách ta ra ngoài, thì nói một câu, "Nhiệm vụ hôm nay, kéo cái này chạy một vòng."

Hí.. Ta thì không phục rồi, một mình tiểu thụ người giả bộ cái gì cao lãnh!

Con người của ta a, thích mềm không thích cứng, người nói năng tốt với ta, đó tự nhiên là chuyện gì cũng dễ nói, nhưng nếu như người trừng mắt, vậy xin lỗi, A Ba ta, không thiếu nợ.

Ngay ở dưới mí mắt của Mạc Cửu, ta lại giờ lại trò cũ, đẩy thớt đá lăn một vòng.

Mạc Cửu nhìn ta một chút, thì không quản ta nữa.

Được đó, hôm nay nhiệm vụ này hoàn thành rồi. Ta đem tảng đá đẩy ngã, lên phía trên ngồi xuống, nhìn Lương Lương của ta và

những người khác mài dũa.

Nhìn Lương Lương dễ như chơi liền đem An Mãnh đánh ngã, "Tốt! Lương Lương giỏi quá!" Trực tiếp vỗ tay.

Lương Lương hình như nghe được âm thanh của ta, quay đầu nhìn sang, đi đến phía ta.

"Tiểu Khê, người luyện công xong rồi hả?" Như sóng mây lên nhìn ta.

Ta.. Ạch.. Cúi đầu liếc mắt nhìn cục đá ngời ở trên, "Coi như thế đi.."

"Vây, Mạc tướng quân một mình huấn luyện người, cũng có bảy, tám ngày rồi chứ, để ta xem thử tiến bộ của người." Một mặt nghiêm nghị.

"Hả?" Ta lập tức thì ngớ rồi, tiến bộ? Đẩy tảng đá đẩy càng nhanh rồi có tính tiến bộ hay không?

"Này, đừng nghịch, ta còn kém xa lắm đó." Cười vui vẻ vung vung tay.

"Đứng dậy cùng ta so bì." Chỉ thấy Lương Lương xách ngược cây thương, sắc mặt nghiêm túc, không một chút nào như đang nói đùa.

Cái gì? Đây là muốn thật sự?

Ở dưới cái nhìn hết sức chăm chú của Lương Lương, ta chỉ có thể nhắm mắt đứng lên, chạy đến trên đất một bên nhặt lên tiểu mộc thương của ta, ôm thương không dám nói lời nào.

"Đến đi." Lương Lương đem thương vắt ngang trước ngực, nói một câu với ta.

Mó*a nó.. Ta trước giờ không từng so bì với người nào a, hơn nữa cây thương này, ta thì biết lúc lắc tư thế, căn bản sẽ không dùng a..

Một bụng khó chịu cũng không có chỗ xả, nhắm mắt lên thôi..

"Vậy ta lên a!" Nhổ hai ngụm nước bọt về lòng bàn tay, chà xát tay, siết tiểu mộc thương, "..."

Quát to một tiếng, ghì thương xông về phía trước mặt Lương Lương, mũi thương nhanh chóng đâm tới trước ngực Lương Lương.

"Quá chậm rồi! Lương Lương hét lên một tiếng, ta đây còn không có chạy đến trước nàng, nàng liền lùi lại nửa bước, hơi nghiêng người sang, ta coi như là biết chắc thay đổi chiêu, cũng không kịp rồi, đột nhiên có một loại cảm giác thân thể theo không kịp cái nào.

Biết rõ Lương Lương đã chuẩn bị sẵn sàng chờ đánh trả ta, nhưng ta vẫn còn dằn độn ra thương.

Bên tai" Keng "một tiếng, cổ tay từng trận tê dại, còn không chờ ta phản ứng lại, trước mắt một đạo ánh bạc, sau đầu gối đau xót, phù phù một hồi ta liền quỳ trên mặt đất!

Sửng sốt thật lâu, chờ ta phục hồi tinh thần lại mới phát hiện, tiểu mộc thương trong tay cũng không biết bay đi đâu rồi.

Xoa xoa đầu gối, ngẩng đầu nhìn Lương Lương," Lương Lương giỏi quá, ta bái phục chịu thua! "Từ nhỏ đã lợi hại như vậy, không hổ là người ta nhìn trúng!

Lương Lương không lên tiếng, cũng không có lộ ra vẻ vui mừng, ngược lại còn có chút âm trầm! Thu rồi thương, từ trên cao nhìn xuống ta.

Ta gãi gãi đầu, xem dáng vẻ của Lương Lương, luôn cảm thấy không có chuyện gì tốt a?

" Tiểu Khê, nhiều ngày đơn độc huấn luyện như vậy, vì sao ngươi không tiến ngược lại thụt lùi? "

Ta.. Ạch.. Vấn đề này.. Thật đúng là làm khó ta rồi.

A Ba thi gian lận đều không có từng chột dạ như thế, không nghĩ tới bị tiểu nãi oa này hỏi ta một câu, trên mặt nóng bỏng một chút, không có gì để nói.

" Tiểu Khê. "Lương Lương ngồi xổm người xuống nhìn chăm chăm con mắt của ta rất lâu.

" Người đến cùng làm sao vậy? Trước đây, người tuy là nhất gan góc nghếch, nhưng lại chưa bao giờ từng từ bỏ. Coi như là cực khổ gian nan nữa, người cũng sẽ nỗ lực đuổi kịp chúng ta. Nhưng người, nhìn lại một chút người bây giờ. "

" Lúc trước khi chúng ta bị Mạc tướng quân đơn độc huấn luyện, người không phải cũng rất ước ao ngắm trông sao, hiện tại, cơ hội cực tốt ngay ở trước mắt người, nhưng người, nhưng người.. Người xem một chút bản thân người, người đến cùng đang làm gì? "

Ta.. Cúi đầu nhìn một chút tảng đá kia, nghe lời nói của Lương Lương, thì ra ta lại vẫn không bằng An Khê của bản gốc..

Ngẩng đầu nhìn một chút bọn tiểu tử xa xa tỷ thí với nhau, nếu bàn về chịu khổ nhọc, ta là thật sự thẹn thùng.

" Mấy ngày nay hành động của người, chúng ta đều nhìn ở trong mắt. Người luôn hỏi ta, cố gắng như vậy, có mưu đồ gì. Đáp án kỳ thực rất đơn giản, ta chỉ là muốn, bảo vệ người ta cảm thấy rất quan trọng. Tiểu Khê, người cũng có người muốn bảo vệ đúng chứ? Đừng làm cho mọi người thất vọng với người, được không? "Lương Lương cầm chặt lấy cánh tay của ta, trong lời nói mang theo ân cần, có thể thấy được, nàng là thật sự sốt ruột thay ta rồi..

Người muốn.. Bảo vệ? Không thể không nói, câu nói này, quả thật làm cho ta có xúc động, ta cho rằng sứ mệnh mà sống của An Khê, không phải là muốn bảo vệ Lương Lương sao?

" Đứng lên, ta bồi người. "Câu nói này thật sự rất ấm lòng, nhìn tay nhỏ Lương Lương duỗi ra, ta không hề nghĩ ngợi, đã nắm qua rồi.

Có Lương Lương ở sau lưng nhìn, luôn cảm thấy làm gì đều có sức lực, kéo tảng đá lớn này, cả cổ họng cũng không ho một tiếng, thái độ khác thường.

Nhưng mà, ta chính là loại người soái không quá ba giây..

Đi không vài bước, bước chân thì bước không động rồi..

" Tiểu Khê, hoàn thành được nhiệm vụ, thưởng hai cái đùi gà cho người! "Lương Lương quơ quơ hai ngón tay ở trước mắt ta.

Má ơi.. Ta cũng không phải An Mạnh, thấy được ăn không cần mạng, nếu người nói đem bản thân người thưởng cho ta, vậy ta còn có thể liều mạng mà chơi.

Được rồi, con người của ta a, hiếm thấy nghiêm túc một lần, dù sao ta nghiêm túc lên, ngay cả bản thân ta cũng sợ.

Không nói tiếng nào, buồn bực, dùng sức kéo tảng đá, trong lòng nhắc nhở lấy chính mình, Lương Lương ở phía sau nhìn đó, thấy được ta ra sức thế nào, nàng nhất định sẽ bị ta mê hoặc, yêu ta thật sâu, không thể tự kiểm chế!

Một bước một vết chân, kiên định đi về phía trước.

Không biết kéo bao lâu, đầu óc ảm đạm, thần trí không rõ, ngờ ngờ nghe được Lương Lương ở bên tai ta vừa nói tiểu Khê giỏi quá, không biết là ai đang giúp ta xoa bóp tứ chi, sau đó lại không biết bị ai khiêng ở trên vai, vừa nhắm mắt lại, thật sự cái gì cũng không biết rồi.

* * *

" Ò ó o o! "

Một trận tiếng gà kêu quen thuộc lọt vào tai, mở mắt ra nhìn chăm chăm nóc nhà hồi lâu, nhớ tới ngày hôm qua liều mạng kéo tảng đá.

" M*á nó.. Ta vậy mà.. Còn sống.. "Cảm khái một câu, mới phát hiện, cổ họng vô cùng khàn khàn, cuống họng khô nứt, từng trận đăm nhói.

Muốn đứng dậy, vừa mới giơ tay.

Fu*ck? Tay ta đâu?

Cúi đầu nhìn lên, nhìn qua thân thể hình như cũng không dị dạng, chỉ là tay chân có chút không nghe sai khiến?

Đau nhức vô cùng không nói, tay chân lại vẫn không lên được sức, mãi đến tận hoàn toàn ngồi xuống, ta đều cảm thấy, thân thể này hình như không thuộc về ta.

" Tiểu Khê? Người tỉnh rồi? "Thanh âm lạnh lạnh.

Quay đầu nhìn lên, Lương Lương đẩy cửa đi vào, trong tay còn bưng mâm thức ăn.

Nhìn lên thấy cơm nước, cái bụng ta đây thì kêu rột rột.

" Lương Lương. "

" Ừm. "Lương Lương đưa chén nước cho ta, để ta súc miệng.

" Nè, nhanh ăn cơm đi, tối ngày hôm qua người thì không có ăn thứ gì, đói bụng không. "

" Ừm! "Ta đây mới vừa giơ tay," Ai ya.. Cánh tay đau quá a, không nhắc lên nổi.. "Nói xong, liếc nhìn Lương Lương một chút," Thực sự

là không yên phận, cũng không thể để người ta đút ta ăn cơm chứ?
"Một mặt ảo não giơ lên cánh tay nện ở trên giường.

Ta đều nói rõ ràng như thế rồi, Lương Lương cái đầu ngốc này, chất phác nữa cũng nên hiểu rồi chứ?

Quả nhiên, cái tên này mức thìa cháo thổi thổi," Này, há mồm đi.
"Nhìn ta, khoe môi nhếch lên một vết nụ cười bất đắc dĩ.

" Hè hè, Lương Lương tốt nhất. "Vậy ta sẽ không khách khí rồi.

" Tiểu Khê ngày hôm qua biểu hiện rất tốt, hôm nay cũng phải tiếp tục cố lên nha. "

" Phốc! "Ta m*á nó một ngụm cháo phun ra ngoài rồi..

Có thể dừng ở lúc ta ăn nói chuyện xúi quẩy như thế hay không.. Ta đều đã cố ý không thèm nghĩ nữa được chưa..

" Ăn từ từ, ta lại không ai cướp với ngươi. "Lương Lương cười giúp ta lau miệng.

" Nga, đúng rồi Lương Lương, ngươi biết dùng ám khí không?
"Ngày đó thấy được Mạc Cửu dùng ám khí, hơn mười mấy mét, vậy mà có thể sử dụng một khối đá to bằng móng tay đánh đổ tảng đá hơn trăm cân, lúc đó ta thì trông mà thèm không xong, nhưng tiểu thụ cao lãnh này giả bộ với ta, ta sẽ không muốn để ý đến nàng.

" Ám khí? Ừm.. Mạc tướng quân đã dạy một ít, nhưng luyện không nhiều, cũng không tinh thông. "

" Làm sao, tiểu Khê muốn học ám khí sao? Mạc tướng quân nói, ám khí rất coi trọng bấp thịch, chỉ lực và nhãn lực, ngươi không ngại trước tiên luyện tập ném mạnh cục đá. "

Ôi bỏ đi bỏ đi, ta có thời gian rảnh rồi ném cục đá kia, còn không

bằng làm cây ná chơi." Luyện cái này luyện cái kia, đây là muốn đem ta chém thành mấy cái hả?

"Ná?" Lương Lương ngó ngẩn.

Hả? Nàng không biết ná sao?

"Người.. Không từng chơi ná?"

"Mạc tướng quân nói, đó là trò chơi không đâu vào đâu, chỉ có thể để tiểu hài tử bắn chim vui đùa."

A phi! Nàng mới không đâu vào đâu đó, nói nữa, hiện tại ta không phải là tiểu hài tử mà?

"Được rồi, người ăn xong thì mau đi thao trường đi, Mạc tướng quân chắc đã ở thao trường chờ người rồi."

"Sớm như vậy?"

Xoa cái bụng, thủ động tiêu hóa, vừa tới thao trường nhìn lên, ôi ya, Mạc Cửu vẫn đúng là còn đó, đang dựa vào một chiếc xe lăn gỗ.

"Mạc tướng quân, sớm như vậy liền đến xem ta kéo tảng đá a."

Mạc Cửu nhìn ta, "Ngày hôm qua biểu hiện rất tốt, hôm nay thay cách chơi cho người."

"Nha? Không kéo đá? Vậy kéo cái gì? Kéo người sao?" Ta vây quanh xe cút kít hai vòng, khá lăm, lần này phiền toái rồi, vật này lại nặng, lại khó khổng chế cân bằng, cánh tay nhỏ ta đây vẫn không thô như tay vịn đó!

"Ừm." Mạc Cửu như không có chuyện gì xảy ra gật đầu.

Meo meo meo meo meo? Có độc đó? Xe cút kít đã đủ khó khăn, phía trên còn muốn ngồi một người? Người không sợ ta ngã chết

người à!

"Đến đây đi." Mạc Cửu có vẻ như hảo tâm giúp ta đem xe đỡ thẳng.

Được a, đến thì đến, sợ người à, không đem người té ngã để tiểu công nhà người đều không nhận ra người, hai chữ A Ba viết ngược!

"Nha đúng rồi, nói trước, ta té xuống một lần, người phạt thêm một vòng." Khốn ki*ếp hình như nhìn ra ta đang suy nghĩ gì, cười giả dối, còn trừng mắt nhìn về phía ta..

Làm rất khá, ta lựa chọn tử vong.

* * *

Ta đến nay cũng không biết, ta là làm sao ở dưới tay tiểu thụ xấu bụng này, sống qua ba tháng này.

Mỗi ngày đều cùng họ đấu trí đấu dũng, loại huấn luyện cường độ cao này đối với sự trưởng thành của ta, trên thân thể là miễn bàn, đối với tâm lí của ta, tuyệt đối có ích lợi cực lớn, chí ít hiện tại ta vẫn cho rằng, ta vượt qua ba tháng này, đã thiên hạ vô địch rồi ha ha ha ha ha!

Ta là ai? Ta ở đâu? Đừng cản ta, ta không uống thuốc, ta không điên! Ta không điên a a a a!

Hết chương 23

-----oOo-----

Chương 24

Nguồn: EbookTruyen.VN

Thời gian ba tháng, nói dài ngược lại cũng không dài, nhưng ở dưới huấn luyện cường độ cao này, mỗi một ngày, cũng làm cho ta sống một ngày bằng một năm.

Tháng thứ nhất, là huấn luyện nhằm vào thể năng và sức mạnh, mỗi ngày kéo tảng đá, kéo xe đẩy tay, nấu nước đốn củi làm sao hao tổn thể lực, làm sao dần vật. Để ta làm những thứ này, ta đương nhiên phải không tình nguyện, nhưng ta thì có biện pháp gì đây..

Cả ngày hùng hùng hổ hổ lấm lấm mòm mòm, nhưng cũng không giải thích được tiếp tục kiên trì.

Người đừng nói, thật thấy hiệu quả. Mới bắt đầu kéo tảng đá, đó là nửa ngày di chuyển không được một bước, một tháng sau khi kết thúc, tuy không xưng được là dễ dàng, nhưng tốt xấu gì sẽ không giống ban đầu mệt muốn chết muốn sống.

Tháng thứ hai, là huấn luyện nhằm vào kỹ thuật chiêu thức thương, mỗi ngày chính là tạo hình lúc lắc, luyện một chút kỹ năng, làm sao soái thì đến như thế. Cái này ta ngược lại thật ra rất yêu thích, học được không ít chiêu thức soái khí lại thực dụng, duy nhất không tốt là, một động tác phải tới tới lui lui luyện tập rất nhiều lần, ta cũng không phải người đầu gối mà, tạo hình lõm liền bất động rồi.

Tháng thứ ba thì hết đường, huấn luyện thực chiến, mỗi ngày cùng Mạc Cửu khoa tay so bì, bị nàng đánh đến chỉ có thể ở trên đất quét nhà, quần áo đều mài hỏng không biết bao nhiêu món, ta hận a! Trừng hai mắt lo lắng sưng!

Vừa bắt đầu căn bản không gần được thân thể của nàng, sau đó ta thì phát huy thể tiến công da mặt dày của ta, nàng đạp ta, ta thì nhân cơ hội ôm đùi, theo đùi bò đến trên lưng nàng, chết sống không buông tay, chiêu này hữu dụng quay về hữu dụng, nhưng mà phải dùng cẩn thận, còn phải thận trọng chút, có lần ta thì không thận trọng từ đùi bò đến trước ngực nàng, sợ té xuống, ta phải ôm cổ nàng mà, kết quả là rất lúng túng a.

Nàng áo giáp kia, trước ngực hai tầng cứng cứng, cần ta đau bụng, khi đó ta cũng không biết trong đầu vào bao nhiêu nước, tìm đường chết đưa tay sờ.. Còn nói một câu rõ ràng nhỏ như vậy, làm sao cứng như thế..

Nhớ mang máng, ngày đó hình như là Lương Lương đem ta cõng về phòng ngủ..

* * *

Trên giáo trường, ta đang hoạt động tay chân, nhìn An Đạc đứng đối diện

Đây là kiểm tra An Lạc Thành chuẩn bị cho ta kiểm nghiệm thành quả huấn của ba tháng này.

Đặt ở ba tháng trước, ta nhất định rút lui có trật tự, hiện tại, hừ hừ.

Đem tóc cột xong, đem đai lưng Lương Lương tặng ta quấn vào trên đầu, siết chặt thêm chút.

"Tiểu Khê, người cần phải cẩn thận." Lương Lương chạy tới dặn ta một câu.

"Ừm." Cao lãnh đáp một tiếng, thật soái đẫy Lương Lương ra, ta cảm thấy ta vào lúc này nhất định rất cao lớn.

Xách ngược tiểu mộc thương, tiến lên hai bước.

"Ta đến nói quy tắc một chút, cho dù buông tay đọ sức, nhưng chớ cố ý thương tổn tới chỗ yếu, trong thời gian một nén nhang, làm cho đối phương mất đi sức tái chiến tức là thắng." Cổ Diễm nói xong, quay đầu nhìn An Lạc Thành một chút, thấy cô gật gật đầu, mới đưa tay hương bên trong đốt lên, "Bắt đầu."

Một nén hương? Quay đầu nhìn Lương Lương vây xem bên cạnh, hơi chút lo lắng, nhíu mày cười cười với nàng.

Giơ lên mộc thương chỉ vào An Đạc, "Cứ việc phóng đến."

"Ngân roi không có mắt, bản thân người, là cẩn thận!" Nói xong lời cuối cùng, ngữ điệu đột nhiên cất cao, chỉ thấy ánh mắt của nàng trừng, vẩy vẩy tay.

Ta còn không phản ứng lại, bên tai "Phù." một tiếng, trước mắt một đạo ánh bạc.

"Ừng ực." Ta lại nuốt ngụm nước bọt.

Nhìn dây cột tóc trước mắt ta lướt xuống tới trên đất, ngẩng đầu sờ sờ tóc tán lạc xuống.

Fu*ck! Ta đã cho rằng ta đã rất vô địch rồi, nhưng ta tựa hồ tính sai rồi, ba tháng này, ta không ngừng đang tiến bộ, các nàng cũng đều có sở trường.

Một roi này của An Đạc, ta là thật không có thấy rõ, chờ ta cảm giác thời điểm không đúng, dây cột tóc trên đầu đã bị đánh rơi xuống.

Không đau không ngứa, không có từng tia một phòng bị, nếu như vừa rồi mục tiêu roi kia chạy đến cổ của ta, vậy ta bây giờ có phải đã là người chết?

Ta sửng sờ ngó ra đứng tại chỗ, trong lòng một trận nghĩ đến mà sợ

hãi, lòng bàn tay toàn là mồ hôi lạnh, chân có chút như nhũn ra, gắng gượng mới không có ngã xuống.

Trong ánh mắt của An Đạc tựa hồ toát ra một tia kinh ngạc, ta đây thì nhìn không hiểu, người kinh ngạc cái rắm a? Huh? Chẳng lẽ là ta biểu hiện quá bình tĩnh?

Ta con m*ợ nó rõ ràng là muốn động đờn không nhúc nhích được a a! Nhưng mà, nếu đã như vậy, vậy thì giả bộ đến cùng được rồi.

"Ừm, không tệ." Có vẻ như không thêm để ý gom lấy tóc, kỳ thực nếu như người nhìn kỹ, tay ta đây còn đang run đó.

Quả nhiên, An Đạc trong mắt kinh ngạc càng sâu, há miệng, lại không nói chuyện, cúi đầu nhìn roi trong tay một chút.

"Không nghĩ tới người trưởng thành nhiều như vậy, vậy ta sẽ không lưu tay."

Cái gì?

Lập tức ta thì ngớ ra..

Lại nhìn An Đạc, vậy mà đang cười? Trên mặt còn mơ hồ có một tia hưng phấn nhỏ?

F*uck đừng nghịch! Nghe ý này của nàng, vừa rồi chỉ là đang thăm dò ta? Hiện tại đây là chuẩn bị phóng to chiêu?

Trái tim nhỏ phù phù phù phù nhảy lên, cố gắng trấn định, nhìn một chút ngân roi trong tay An Đạc, ta nhớ tới An Mãnh đã từng bị roi này đánh qua, lập tức chỉ thấy máu, chừng mấy ngày mới vảy kết, ngấm lại ta đều cảm thấy đau.

"Xuất chiêu đi!" An Đạc nắm roi đặt về phía bên người, một cái tay khác dùng làm dấu mời với ta.

Mặc kệ như thế nào, trước tiên thăm dò đường rồi nói.

Nắm lấy tiểu Mộc thương, ta liền vọt tới trước, "VẬY ta cũng.." Không khách khí vài chữ còn chưa nói ra miệng.. Liền nghe vèo một tiếng..

"Ồi." An Đạc tên kh*ốn kiếp này vậy mà một roi vung đến, quán lấy đầu thương của ta!

"Không phải đã nói ta xuất chiêu trước sao!" Con m*ợ nó có chút không phân rõ phải trái a, tốt xấu gì cho ta cái cơ hội xuất thủ a!

An Đạc cong cong khóe miệng, cũng không để ý đến ta, dùng sức kéo roi, mộc thương ta đây suýt chút nữa tuột tay.

Vội vàng hai cái tay nắm lấy cán thương thật chặt, A Ba ta a, mấy ngày nay, cái khác ta không dám nói, khí lực này vẫn có cả bó, dễ dàng như vậy đã muốn..

Hở? Thương của ta đâu!

Ta con m*ợ nó! Mới vừa nói ta có cả bó, thì trơ mắt nhìn tiểu mộc thương bị An Đạc quán bay..

"Này người đây thì có chút.."

"Bốp!" Một roi bên chân vung ở trên đất, mớ*a nó đều cọ sát ra tia lửa rồi!

Tia lửa!

Được.. Người trâu.. người nói chuyện..

Ta vội vàng lui về phía sau vài bước, lần này thì lúng túng, không còn vũ khí, chẳng phải là chỉ có thể bị động chịu đòn?

Liếc mắt nhìn hương trong tay Cổ Diễn, chút công phu như thế, đã

đốt nửa tắc là cái quỷ gì a a a, đây là cái hương gì a!

An Đạc thật đúng là không lưu tay a, từng roi một đánh phía trên người ta, nếu không ta phản ứng nhanh, sớm bị nàng quất chết rồi, nhưng mà dù là như vậy, quần áo vẫn là rách vài nơi, đánh một chút nữa, ta phỏng chừng ta phải cởi tru*ồng rồi..

"Này, An Đạc, hai ta không thù không oán, người có cần xuống tay ác như vậy hay không a?" Tiến công ta không được, nhưng phòng thủ, ta tuyệt đối phải dựng thẳng ngón tay cái cho chính mình!

Cùng Mạc Cửu so bì một tháng qua, mỗi ngày chịu đòn, đến mức ta đã học xong tư thế chính xác lần tránh thương tổn.

Cho người đánh so bì, so với khi đánh với Mạc Cửu, nàng đập ta một cước, ta trốn ra, vậy thì xong, thứ hai chân lập tức đuổi tới!

Cho nên ta phải nửa trốn hay không, để nàng đập, nhưng lại đập không đau ta, còn phải làm bộ rất đau.

Lại như như bây giờ, An Đạc nắm roi quất ta, ta có thể né tránh, nhưng cũng không trọn vẹn né tránh, còn phải làm bộ ta rất chật vật.

Cho nên nhìn qua mặc dù là nàng chiếm hết thượng phong, kỳ thực.. m*óa nó chính là nàng chiếm hết thượng phong a a a a! Ta luôn bị đánh! Não đồ vật này có vấn đề, ta càng thảm, nàng đánh càng vui mừng a!

Người vốn là đầu S chứ!

Tiếp tục như vậy tuyệt đối không được, ta cũng có nghĩ tới, roi dài này của nàng công xa thuận tay, cận chiến cũng có chút vô bổ, nhưng ta căn bản cũng không gần được thân thể của nàng a, như thế hơn nửa ngày rồi, ta một mực lùi về sau, đến nghĩ một biện pháp, hạ roi của nàng.

Vừa né tránh, vừa đánh giá bốn phía, a, có rồi!

"An Đạc, người tới đuổi theo ta a." Làm cái mặt quỷ, ta quay người bỏ chạy!

Một đường vát chân lên cỏ, chạy về phía đài điểm tướng, vừa rồi ta thì nhìn thấy, bên cạnh đài điểm tướng có mấy cây cột, quả thực chính là trời cũng giúp ta

"Người còn chạy đi đâu!"

Tiểu An Đạc quát to một tiếng, ta cũng cảm giác phía sau lưng mát lạnh, xoay tay lại, đ*ệt! Quần áo lại rách một lỗ!

"Này, người đuổi theo đuổi theo ta, nếu như người đuổi tới ta, ta liền để người hè hè hè!" Không biết xấu hổ quăng mị nhãn về phía nàng, chờ chút, nơi nào không đúng lắm?

"Hừ!" Liền nghe cái tên này tức giận hừ một tiếng, ngay sau đó một tiếng "Phù".

Nhưng mà, A Ba không đứng đắn, nhìn cây cột trước mặt, ta trực tiếp thì ngồi xổm xuống rồi!

Đình đầu "Bốp" một tiếng, ta vội vàng ngẩng đầu nhìn lên, hắc! Ngân roi kia vững vững vàng vàng quán ở trên cây cột!

Mó*a nó không nói hai lời, tìm tới đầu roi, lại đi đến quán hai vòng, lần này ta phỏng chừng An Đạc trừ phi đem cây cột kia chặn ngang đứt đi, hoặc là, cũng chỉ có thể ngoan ngoãn tự mình chạy tới tháo dây.

Dựa cây cột ôm đầu, một mặt nụ cười vô hại, nhìn dáng vẻ An Đạc ngã ra, chặc, thú vị.

"Người.." An Đạc kéo lấy roi, không có gì bất ngờ xảy ra, căn bản kéo không được.

"Ta làm sao?" Vẫy vẫy tay, một mặt vô tội.

"Này, nếu không hai ta trước tiên nghỉ chiến năm phút đồng hồ, người đem roi kia tháo xuống." Ta hơi di chuyển về phía bên cạnh, chỉ chỉ cây cột kia.

An Đạc ngăn người, phỏng chừng là không nghĩ đến ta sẽ đề nghị như thế, quay đầu lại liếc mắt nhìn An Lạc Thành, cúi đầu, mới một đường chạy chậm đến, thuận tiện tức giận trừng ta một chút.

Ta cũng quay đầu nhìn An Lạc Thành một chút, yo, mặt mũi này hình như khá là khó coi mà.

"Này, An Đạc, người.. ai yo!" Ta đây mới vừa đi một bước về phía bên người An Đạc, đồ vật này cầm lấy cánh tay của ta chính là một chiêu cầm nã thủ.

"Này này người làm gì thế, đã nói rồi hiện tại ngừng chiến a, ta để người thu hồi binh khí, người còn đánh lên ta, cái này có chút nói không được đó!" An Đạc tên nhóc này vẫn là nghe hiểu đạo lý, nghe ta nói như vậy, hơi do dự, liền thả ra ra, tiếp tục tháo roi của nàng.

"Này, vậy thì đúng rồi." Xoa xoa cánh tay, tên gia hỏa này trái phải chần chừ, nhìn nàng mím chặt môi phân cao thấp với roi kia, cũng thật đáng yêu.

Nhưng mà a..

Ta đột nhiên một cước đem nàng đạp đến trên cây cột, nắm lên chuôi roi thì quán ở bên hông của nàng, vòng quanh cây cột quán hai vòng.

"Người.. Người làm gì!" An Đạc lập tức thì bối rối, một mặt bối rối nhìn ta.

"Hả? Còn chưa đủ rõ ràng sao?" Ta xòe tay, trừng mắt nhìn, cái này

còn cần ta nói thêm sao?

"Người không phải nói, hiện tại ngừng chiến sao!" Cổ của cái tên này nhanh chóng đều đỏ rồi!

"Loại chuyện hoang đường này người cũng tin? Không biết cái gì gọi là binh bất yếm trá sao?" Võ vố đầu nàng, người a, vẫn là quá non.

"Người! Bỉ ổi -!" Một bộ dáng vẻ hận không thể cắn chết ta.

Cắn không được, nghịch ngợm.

Hết chương 24

Edit: Bà A Ba này bỉ ổi thiệt kaka

-----oOo-----

Chương 25

Nguồn: EbookTruyen.VN

"Mẫu thân, ta.." An Đạc quý ở trước mặt An Lạc Thành, gương mặt buồn bực, "Ta.. Ta vô dụng.." Hai bàn tay nhỏ hung hăng siết góc áo.

"Đứng lên đi." An Lạc Thành ngược lại là bình thản, gật gật đầu, nhấc tay lên, để nàng đứng lên.

Ờ, hiếm thấy a! Ta còn tưởng rằng cô lại muốn đánh người rồi đó!

An Lạc Thành cúi đầu nhìn ta, nửa ngày cũng không nói chuyện, ta ngẩng đầu liếc mắt một cái, mặt không hề cảm xúc, cũng không biết cô đang suy nghĩ gì.

Một lát, cô nhấc tay, ta m*á nó theo bản năng rụt đầu một cái.

An Lạc Thành cũng chưa nói ta, Mạc Cửu đưa đến tiểu ngân thương cho cô, cô cầm ở trong tay ước lượng chút, cuối cùng, khẽ cười một tiếng, đem thương đưa tới trước mặt của ta.

"Cho ta?" Có chút không thể tin được, đây là bạc tinh khiết đó? Rất đắt nha!

"Ừm." An Lạc Thành ừ một tiếng, ta vừa nghe, vội vàng hai tay tiếp nhận, ai yo, cũng nặng lắm nha!

Nga ta nhớ ra rồi, chẳng trách mấy tiểu gia hỏa này người người đều có vũ khí của chính mình, thì ra đều là An Lạc Thành tặng cho họ.

Vậy đây có phải là nói rõ ta thông qua khảo nghiệm? Đã xem như là hòa hợp vào họ rồi?

Khà! Vậy ta có phải là cách Lương Lương lại gần một bước!

Nghĩ đến đây, rất cao hứng, tiện tay múa hai cái côn hoa, ngân thương này cùng thương gỗ thật cũng không phải là một cấp bậc, ngân thương múa lên, tiếng gió vù vù, nghe vào đều cảm thấy rất soái!

"Khà khà*!" Ai ya, không cần thận hát ra tiếng, nhìn mọi người, gãi gãi đầu, cười ngây ngô hai tiếng.

Không biết có phải tác dụng hay không? Luôn cảm thấy ánh mắt của mọi người nhìn ta cũng thay đổi rồi, càng thân thiết, cả tiểu thụ Mạc Cửu kia cũng cười nháy mắt so ngón tay cái với ta.

Vui vẻ!

* * *

Trên đường trở về, ta cùng đi với Lương Lương, không có chuyện gì quay đầu nhìn nàng, muốn nghe nàng biểu dương ta một chút, nhưng đầu gỗ này thì sao, buồn bực đầu cũng không biết đang suy nghĩ gì, không thèm nhìn ta một chút, ta đây thì lúng túng rồi mà!

"Này, ê.. ân.. chắc.."

"Tiểu Khê, ngươi làm sao vậy?"

Tên khốn kiếp này cuối cùng nhìn thấy ta rồi?

"Ngươi đang nghĩ cái gì a? Cũng không nói cho ta một chút." Vênh miệng, ủy khuất!

"Ta.." Lương Lương mím mím miệng, "Vậy ta nói ra, ngươi cũng

đừng cười ta." Một mặt vô tội nhìn ta.

"Người nói." Làm ta có chút ngớ.

"Gần đây người, luôn nói một ít lời ta nghe không hiểu lắm. Lại như vừa rồi, người để tiểu Đạc đuổi theo người, còn nói nếu như nàng đuổi tới, người liền để nàng khà khà khà*?" Lương Lương nói xong, học dáng vẻ ngay lúc đó của ta, xòe tay, trợn mắt, bĩu môi, còn le lưỡi một cái, ta cảm giác gặp phải một sét đánh ngay đầu.

(*) Khà khà khà= bốp bốp bốp: Là một từ dùng để diễn tả cảnh hai người xxyy với nhau tạo ra tiếng á.

Ha ha ha ha ha! Lương Lương của ta tại sao có thể ngu xuẩn như thế a a a a a!

"Người xem, người lại đang cười ta rồi." Lương Lương chép chép miệng, ta ủy khuất rồi!

"Không phải không phải, ta không có không có, chẳng qua là cảm thấy người thật là đáng yêu!" Ta mớ*a nó cố nén ý cười, ngất lầy đùi, không thể cười!

"Vậy người đến cùng đang suy nghĩ gì?" Nhanh chóng đổi chủ đề.

"Nga, ta đang nghĩ, khà khà khà là có ý gì?" Gãi đầu, ngốc manh nhìn ta.

"Phốc!" Ta đây một ngụm máu.. "Cái gì?" Âm điệu cũng thay đổi rồi..

Thời khắc này, trong đầu ta lóe qua rất nhiều thứ.

Điểm quan tâm của Lương Lương vì sao lại ở trên khà khà khà, nàng đối với khà khà khà có loại suy đoán nào đó hay không?

Nàng chẳng lẽ là cố ý đang chỉ điểm ta?

Hiện tại thời cơ chín chắn rồi sao? Có thể cùng với nàng khà khà khà rồi sao?

Còn có dưới bề ngoài ngốc manh của nàng đây, chẳng lẽ cũng giống như ta ẩn tàng một trái tim cuồng nhiệt?

Oa nha..

"Tiểu Khê?"

"Oạch. Này, người ọt!" Nhanh chóng hít ngậm nước miếng, lau miệng chút, vừa rồi vậy mà chảy nước miếng rồi..

"Ta nhớ tới sự phụ đã nói, mỗi người đều sẽ có một ít thói quen vô ý thức, người thì thường thường khà khà khà cười khúc khích, cho nên khà khà khà này, có phải ý tứ của quý kẻ người muốn đùa bỡn?" Về mặt thành thật phân tích..

A -

An Khê, bất ngờ.

Xin hãy cho ta một mình yên lặng một chút.

Quả nhiên vẫn là ta nghĩ quá nhiều rồi, Lương Lương, vẫn là Lương Lương kia.. Mặc dù bị ta bắt tri bắt giác ảnh hưởng tới lâu như vậy, nàng vẫn là một dòng nước trong, không chút nào bị ô nhiễm.

Ta ngồi chồm hõm trên mặt đất ôm đầu gối, cảm thụ lấy cảm giác bị thất bại to lớn trước nay chưa có, cắn môi dưới, ngậm lấy nước mắt, "Đúng, người nói, đều đúng."

Nhìn Lương Lương cho rằng chính mình đã đoán đúng, hài lòng cười, trong lòng ta đây cảm giác khó chịu.

Không! Ta cảm thấy! Có một số việc, nên nói rõ ràng! Dù sao, cảm tình đùa với Lương Lương không còn một chút tiến triển, đọc giả

các người nên bỏ văn rồi.. Ta ủy khuất!

"Nhưng mà, người nói mặc dù không tệ, nhưng khà khà khà trong miệng ta, còn có một một loại ý khác không." A Ba lau nước mũi, đứng lên, chống nạnh.

"Hả?" Quả nhiên Lương Lương lên hứng thú rồi.

"Trước tiên ta hỏi người, hôm nay ta biểu hiện làm sao hữu dụng hữu mưu, tốt." Lương Lương giơ ngón tay cái, khen ta.

"Vậy, ta có thể xin một phần thưởng nho nhỏ hay không đây!" Mặt dày cợt tới, cầm lấy cánh tay của Lương Lương vắn vẹo thân thể nhỏ bé.

"Người.. Biết rồi?" Lương Lương nhú mày, trên mặt càng là lộ ra thần sắc thất vọng.

"Hả? Cái gì?" Ta đang một mặt ngó ra đó, nhìn thấy Lương Lương từ trong lòng móc ra một đồ chơi nhỏ đưa tới trước mắt ta.

Nhìn lên, ơ khà khà!

"Cây ná!" Vội vàng lấy tới thưởng thức, đột nhiên có loại cảm giác thân thiết, vậy mà có thể ở đây nhìn thấy đồ chơi khi còn bé, kéo thử, sức lực vẫn không nhỏ đó!

"Thích không?"

"Ừ ừ ừ ừ ừ! Người từ đâu làm ra?" Đâu chỉ là vui mừng, quả thực yêu thích không buông tay a, như vậy là có thể làm chuyện xấu rồi nha!

"Đây là, ta làm."

"Hả? Người làm?" Giật nảy cả mình, thì ra tay của Lương Lương

khéo léo như thế?

"Ừm, ngày đó nghe người nói đến, thấy người thích, muốn làm một cái tặng cho người. Trên tay cầm còn khắc tên của người."

Ta vừa nghe, vội vàng cầm lấy cây ná liếc nhìn chút, thật sự khác chữ Khê, quả thực ngọt đến trong tâm khảm.

"Lương Lương, người thật tốt." Một cái tư thế gấu ôm nhào tới trên người Lương Lương.

"Ai yo, được rồi được rồi, người cũng bao lớn còn làm nũng?" Lương Lương vỗ vỗ phía sau lưng ta, ta ôm chặt lấy cổ của nàng không buông tay.

Nhìn chăm chăm mặt xinh đẹp của nàng nhìn nửa ngày, "Ừm.. Không cho phép người động nha."

"Huh? Nga." Gật gật đầu.

Ta đi cà nhắc, ở trên gương mặt trắng nõn nhẹ táp một cái, "Khà khà khà!" Cười đắc ý.

"Người.." Lương Lương một trận kinh ngạc, giơ tay vuốt gò má, sửng sờ nhìn ta.

"Ngớ ngẩn! Cái này kêu là, khà khà khà! Hiểu chưa?" Liếm liếm môi, mặt mềm non của Lương Lương, như hôn ở trên rau câu, tuy rất muốn thêm một cái nữa, nhưng ta vẫn là khác chế rồi. "

" Cái này gọi là.. Khà.. khà khà? "Một mặt mờ mịt, hiển nhiên không hiểu. Nhưng mà không sao, ta sẽ chậm rãi dạy dỗ người, khà khà.

* * *

Buổi tối lúc ăn cơm, ta đều cảm thấy cơm hôm nay đặc biệt thơm!

An Lạc Thành và Mạc Cửu không ở, chỉ có Cổ Diễn nhìn chăm chăm chúng ta, liền cũng không có gò bó như vậy, cười cười nói nói ăn cơm.

"Này này, An Đạc, nè, ăn nhiều một chút. "Ta cố ý gấp một khối thịt cá cho An Đạc, nhưng tên gia hỏa này không hề liếc mắt nhìn ta một chút, chỉ lo cúi đầu ăn cơm.

"Hôm nay ta đó, là dùng chút ít thủ đoạn, nhưng mà ta thừa nhận, roi của người dùng là thật sự rất lợi hại! Ta bái phục chịu thua!"
"Hướng về phía nàng liền ôm quyền.

An Đạc dừng lại động tác trầm mặc một hồi, quay đầu nhìn ta.

"Thua chính là thua, là bản thân ta học nghệ không tinh, người đừng nói nhảm nữa. "Nói xong, cầm chén vừa để xuống trên bàn, đứng dậy liền hướng đi ra ngoài.

Ôi chao, tiểu tổ tông này! Đây là trái tim thủy tinh rồi?

"Làm sao vậy?" Trước cửa truyền đến thanh âm của An Lạc Thành.

Một đám người vội vàng đứng dậy hành lễ.

"Ừ, tiếp tục ăn cơm đi."

Được, An Lạc Thành ôn thần này vừa đến, trong phòng lập tức an tĩnh, chỉ còn dư lại thanh âm của bẹp bẹp nhai đồ vật.

"Cổ Diễn, hai ngày nay người dạy các nàng lễ nghi và quy tắc trong cung chút."

Mấy người các người, sau ba ngày theo ta vào cung."

Yên tĩnh đáng sợ trong phòng.

"Ừng ực" Không biết là ai nuốt ngụm nước miếng.

"Vào.. Vào cung?" An Mãnh cả bát cũng không bưng ổn, bồm bộp đánh rơi trên bàn.

"Làm sao?" An Lạc Thành nhướng mày, lần lượt từng cái đánh giá chúng ta, cuối cùng, khẽ cười một tiếng, "Sợ rồi?"

An Mãnh vừa nghe, vụt một cái thì đứng lên, giơ tay lau chát lỏng dầu đầy miệng một cái, "Không, ta mới không sợ, mẫu thân, ngày này, ta chờ thật là lâu rồi!" Thì nhìn thân thể kích động của nàng đều đang run, ta là thật sợ nàng nhất thời không khống chế được, sẽ đem bàn cơm này hất đi..

An Lạc Thành cười cười, từng cái từng cái nhìn sang, ta cũng liếc nhìn một cái, mấy tiểu nữ oa này, mỗi người đều như An Mãnh, kích động sắp không khống chế được chính mình, ta đây thì không hiểu rồi, tiến cung mà thôi a!

An Lạc Thành vốn là khéo miệng mang theo nụ cười, thấy được vẻ mặt của ta, rõ ràng ngẩn ra, ta còn một mặt ngu ra đó, chỉ thấy cô tức giận lườm ta một chút.

Nga cái quỷ gì dạ, ta cần phải vui nhảy lên như họ sao?

Hứ!

"Nói như vậy, ngài là quyết định rồi?" Cổ Diễn nhỏ giọng hỏi một câu.

Ta cẩn thận liếc nhìn chút, An Lạc Thành và Mạc Cửu mang trên mặt nụ cười, nhưng Cổ Diễn này tại sao hơi chút vẻ lo lắng đây?

An Lạc Thành gật gật đầu, liền cúi đầu ăn cơm, không nhắc nữa, Cổ Diễn nhìn lướt qua chúng ta đây, khi thấy được ta nhìn nàng, vội thu hồi ánh mắt.

Ta đây thì lại không hiểu rồi.

Tiến cung? An Lạc Thành quyết định? Hí..

An Lạc Thành quyết định cái gì? Tiến cung ý vị như thế nào?

Những tiểu gia hỏa này đang vui vẻ cái gì?

Fu*ck chẳng lẽ!

Trong đầu đột nhiên nảy ra một ý nghĩ!

Chẳng lẽ! An Lạc Thành quyết định, mang theo nhóc con chúng ta này, ra chiến trường rồi?

Thực sự không nghĩ ra còn có chuyện khác gì có thể làm cho An Mãnh kích động cả cơm đều không ăn, cẩn thận ngấm lại.. Thời gian này, thật sự rất có thể!

Chiến trường?

Chiến trường..

Ôi, người đừng nói, vừa bắt đầu ta rất sợ ra chiến trường, đây chính là địa phương đao thật súng thật liều mạng.

Nhưng một quãng thời gian này bị những tiểu tử này cảm hóa, ta đột nhiên có chút hiếu kỳ chiến trường này đến tột cùng có ma lực gì, có thể làm cho các nàng trong lòng mong mỏi như vậy.

Tưởng tượng như vậy, ta đột nhiên cũng có chút kích động nhỏ đó.

Nhếch miệng đang cười, cảm giác có một đạo ánh mắt liên tục nhìn chằm chằm vào ta, vừa tìm kiếm, hắc, Mạc Cửu.

Cái tên này cười nhìn ta, thấy ta nhìn qua, gật gật đầu với ta. Hừ hừ, quãng thời gian này, cũng thật là do nàng ban tặng mới để cho ta có

tiến bộ lớn đó.

"Mạc tướng quân." Ta đi tới bên người nàng, quay về nàng cung cung kính kính chào một cái, "Khoảng thời gian này, tiểu Khê có nhờ Mạc tướng quân tương trợ."

Trong con người Mạc Cửu lóe qua một tia kinh ngạc, nhưng nhiều hơn là đắc ý, vui mừng.

"Tiểu Khê có câu nói, muốn đơn độc nói với Mạc tướng quân." Đến gần một bước.

Mạc Cửu nhìn An Lạc Thành một chút, hơi khom người một cái tới gần ta.

"Mạc tướng quân, người đã là người trưởng thành rồi, ngực không thể nhỏ tiếp như vậy nữa."

"Phốc.. Khụ khụ.. khụ.. ân.."

Ta xin thề âm thanh của ta đây đã rất nhỏ, nhưng mà làm sao vẫn bị An Lạc Thành nghe được?

Nhanh chóng một mặt vô tội lùi về sau vài bước, chỉ lo Mạc Cửu nhắc chân một cước.

Chỉ thấy Mạc Cửu một tấm nét mặt già nua đỏ lên, An Lạc Thành ở bên cạnh nghiêm mặt nhin cười. Cổ Diễn nhìn hai người nhìn ta, phỏng chừng trong lòng mười ngàn cái hiếu kì đó.

Tròn tròn.

Hết chương 25

-----oOo-----

Chương 26

Nguồn: EbookTruyen.VN

"Lương Lương Lương Lương, người thấy ta soái không?" Dụng thẳng cổ áo, chỉnh chỉnh nón đội, lôi kéo Lương Lương cầu xin khen ngợi.

Hôm nay trời vừa sáng, Cổ Diễn thì đưa tới cho chúng ta áo giáp cố ý làm riêng, ta nhanh chóng thì thay lên, quay về gương nhìn lên, hắc, được kêu là một uy vũ bất phàm!

Ở hiện đại luôn cảm thấy mặc quân trang soái nhất, hiện tại mới phát hiện, mặc áo giáp càng soái! Đi đường còn tự mang âm thanh đó!

Tuy nặng một chút, nóng một chút, nhưng mà, soái là đủ rồi, quản nhiều như vậy làm gì.

"Được rồi, người điều hỏi ta nhiều lần rồi, người a, uy phong nhất, đi nhanh đi." Lương Lương ôm cánh tay, một mặt bất đắc dĩ nhìn ta.

"Khà khà." Chạy chậm theo Lương Lương tới cửa lớn.

Mấy tên tiểu tử khác đã đến đông đủ, ta đây khoét lỗ nhìn lên, ôi! Người đừng nói, mấy tên này mặc áo giáp vào, vẫn thật sự giống chuyện như vậy, hơn nữa hơn nữa, ta phát hiện áo giáp này làm cũng là rất dễ tâm, mỗi người hoặc nhiều hoặc ít đều có sai biệt với cùng người khác.

Lại như ta, thân thể nhỏ tay, gầy yếu, áo giáp của ta liền thuộc về loại giáp nhẹ, hơn nữa miếng giáp cũng nhiều là màu bạc óng, cũng

không dày nặng vô cùng.

Nhưng người xem An Mãnh, miếng giáp lò mờ tối tăm, gần màu mực, hơn nữa rất dày nặng, chắc, vào lúc này ta liền nghĩ đến một danh từ, khiên thịt! Nói phỏng chừng chính là nàng đó ha ha.

Lương Lương gần như với ta, nhưng mà trên vai trái nàng khoác lên nửa mảnh áo choàng, trên đầu đội cũng không phải là nón trụ, vương miện màu bạc, còn khâu hai cái cộng lông, rất có phong độ của đại tướng mà!

"Đều đến đông đủ rồi sao?"

"Sự phụ." Mọi người nghe tiếng nhìn lại, Cổ Diễn lững thững đi tới.

Cái tên này cũng là một thân hung trang, hôm nay đây là hiện trường lớn a!

Cổ Diễn nhìn chúng ta mặc đồ này, cười cười, gật gù, xem bộ dáng là thật hài lòng. "

"Oa.. "

Không biết là ai kinh hô một tiếng, ta quay đầu nhìn lại, An Mãnh họ trọn cả mắt lên, nhìn chăm chăm cửa viện phía sau Cổ Diễn.

"Làm sao vậy? "Ta cũng nhìn một chút, fu*ck!

Người xoa nhẹ giáp cổ tay đi đến phía này kia, là An Lạc Thành sao?

Ngân giáp xanh lam, mũ ngọc lông hồng, hơn nữa cộng thêm một gương mặt lạnh như băng kia, ta đều muốn chống đỡ không nổi rồi..

Nhìn cô từ trước người ta đi ngang qua, vốn dĩ phía sau cô khoác một cái áo khoác màu mực xám, giáp ranh có hoa văn màu bạc tối,

ở giữa còn có một chữ An viết hoa.

Quả thực phải soái khóc chết ta rồi, hiện tại thay đổi tâm ý còn kịp hay không a? An Lạc Thành mới là món ăn của ta a!

" Xuất phát. "An Lạc Thành nhắc tay lên, trước tiên đi về phía trước, chúng ta vội vàng đuổi tới, đoạn đường này ta đều đang ngó chừng bóng lưng của cô, khó trách Lương Lương của ta tôn sùng cô như thế, ta đều sắp quy hàng cô thật rồi!

An Lạc Thành này, quả thực là sát thủ ấu nữ a!

* * *

Đoàn người chúng ta, cứ nghênh ngang như vậy, từ phố xá đi tới trong vương cung.

Ở bên ngoài vẫn không cảm giác được, vừa vào cửa cung, thái giám cung nữ to to nhỏ nhỏ, đều hành đại lễ với An Lạc Thành. Cảm giác giống như thấy hoàng thượng, địa vị của cái tên này ở nước Dục, cũng không phải thấp a?

Thị vệ trước đại điện nhìn thấy đoàn người chúng ta, đã sớm đi vào điện bẩm báo.

" Đại nguyên soái, mời vào điện. "Thị vệ vái chào tới đất.

" Ừm, mấy người các người chờ ở đây. "An Lạc Thành quay đầu lại nhìn chúng ta một chút, hơi nhíu mày, há miệng, lại không nói chuyện, xoay người rời đi.

Mạc Cửu và Cổ Diễn theo cô tiến vào điện, lưu lại mấy người gia hỏa chúng ta ở bên ngoài mắt to trừng mắt nhỏ.

Dù sao tẻ nhạt, ta thì đánh giá chung quanh mà.

Ừm, bên thềm đá đứng hai hàng thủ vệ, mỗi cái trận địa sẵn sàng

đón quân địch, trước điện thỉnh thoảng một đội binh lính tuần tra, cửa điện còn có mấy tên thị vệ mang đao, thỉnh thoảng đánh giá chúng ta.

Hừ, chúng ta cũng không phải người xấu, cần phải như xem kẻ trộm trông chúng ta sao!

Bĩu môi, quay đầu nhìn những tiểu tử này, mỗi cái kích động tựa như cái gì, ta thì xem Lương Lương luôn dùng tay đi nắm quần, sờ sờ tay nàng, được mà, lòng bàn tay một tầng mồ hôi.

" Người căng thẳng cái gì? "Ta đây thì không hiểu, trời sập xuống không phải còn có An Lạc Thành chống sao.

" Ta.. Ta.. Ta cũng không biết.. "Nói đều nói không lưu loát, lắc lắc đầu, cái tên nhà người, còn có thời điểm kinh hãi như thế a.

Lại đợi một hồi, còn không thấy có người thông báo để chúng ta đi vào, chặc, vậy thì có chút lúng túng, chúng ta đều trang phục ra dáng, nếu như quốc chủ này không muốn gặp chúng ta, vậy uống mang sao.

" Ai yo, làm sao chậm như vậy.. "Ta đều tẻ nhạt trên đất tìm cục đá chơi.

Đang nói, một tên nội thị vẻ mặt vội vã chạy ra.

Ồi ôi, đến rồi! Ta mới vừa đứng lên.

" Phản tướng An Lạc Thành muốn ám sát bệ hạ, đã bị bắt giữ, bọn người nhanh chóng đem những loạn thần tặc tử bắt lại với nhau! "

" Cái gì? "

Người đừng nói là chúng ta, cả những binh sĩ kia cũng sửng sốt.

" Còn đứng ngây ra đó làm gì a! "

" Vâng! "

Các binh sĩ một tiếng hô to, trực tiếp chạy tới đem chúng ta vây quanh.

" Cái này.. Sao có thể có chuyện đó? "Nhóc con họ tất cả đều trợn tròn mắt.

" An soái là đại công thần của nước Dục a, nàng làm sao có khả năng sẽ ám sát bệ hạ. Các người lầm rồi chứ? "Ta làm liều, mới vừa đi về phía trước một bước.

Những binh sĩ kia liền đem trường kích cầm trong tay chỉ về ta, ta vội vàng giơ hai tay lên.

" Vị đại nhân này, nói miệng không bằng chứng, ngài có thể để chúng ta vào xem một chút không. "Lương Lương một mặt cấp thiết nhìn tên nội thị kia.

" Các người còn đang chờ cái gì? Bắt lại, giải vào thiên lao! "

" Cái gì thì giải vào thiên lao, người có bị bệnh không? "Ta đây thì không thể nhịn.

Cái gì cùng cái gì a? Không giải thích được liền muốn đem chúng ta giải vào thiên lao? Bản lĩnh như thế, người làm sao không lên trời a!

Nhưng mà, hình như chỉ có ta là nghĩ như vậy.. Bọn nhóc con vẫn còn ở trạng thái ngu ra, cũng đã bị các binh sĩ hai người một tổ nhấc lên mang đi rồi.

Ta con m*ẹ nó lúc đó ta thì cuống lên!

" Các người ngốc hả! Mẫu thân làm người các người không biết? Nàng sẽ phản bội nước Dục? Sẽ ám sát quốc chủ? Trong này

khẳng định có gian trá, các người vẫn còn ở nơi này ngoan ngoãn chờ chết? Công phu đều học uống rồi sao! "

Nói xong, ta bay lên một cước đạp ra binh lính bắt ta, thuận tiện lượm vũ khí của hắn.

Ta không nghĩ tới, phản ứng lại trước hết vậy mà là An Mãnh, cái tên này đang bị người kéo đi, nghe xong lời của ta, càng là dấy lên ý chí chiến đấu, ngược lại đem hai tên binh lính tóm nàng hất đổ trên mặt đất.

" Nàng nói rất đúng, trong này khẳng định có gian trá, chúng ta không thể bó tay chịu trói, phải thay mẫu thân lấy lại công đạo! "

" Trọng địa tương thành, há cho các người làm càn! "Nội thị trừng mắt, vốn là thanh âm lạnh lạnh, càng chói tai rồi.

" Cũng không phải là chúng ta làm càn, là lời giải thích này của người, thực sự quá mức hoang đường! "

Công phu nói chuyện, mấy người kia cũng đều dồn dập thoát khỏi binh lính, mấy người chúng ta tụ tập cùng một chỗ, đề phòng binh lính chung quanh.

" Hừ, An soái là từng vì Dục quốc lập công lao hãn mã, chỉ bằng người một câu thoái thác, liền muốn bôi đen nàng? Cả chúng cứ cũng không để chúng ta nhìn chút, nè, các người tin tưởng không? "Nhìn một đám binh lính ngó ra theo chúng ta một chút.

" Các người có thể nghĩ cách vọt vào trong điện sao? "Nhanh chóng nhỏ giọng dò hỏi người khác.

" Quá xa rồi, trước điện đều là thủ vệ, rất khó đột phá. "Lương Lương đúng là tỉnh táo không ít.

" Được rồi, nếu chúng ta không vào được, vậy thì náo lớn chút nữa, để người ở bên trong đi ra. "Suy nghĩ một chút, ta hình như chỉ có

thể nghĩ ra ý đồ xấu như thế.

" Được, cứ làm như thế. "Lương Lương vừa gật đầu, người khác lại càng không có dị nghị, dù sao vào lúc này, trong đầu ai không phải trống rỗng a.

" Mọi người, từng người cẩn thận. "Lương Lương nhắc nhở một câu, dễ dàng xông ra ngoài trước, cùng mấy tên thủ vệ đấu với nhau.

Không phải ta nói, khi xem phim truyền hình luôn cảm thấy thủ vệ trong hoàng cung rất vô bổ, tùy tiện ba quyền hai chân là có thể lật ngã, vẫn cho là vì vai chính xuất sắc. Nhưng cho đến giờ phút này, ta mới phát hiện, đó là thật sự..

Ta cảm thấy hoàn toàn có thể một người đánh mười người!

Nói thật sự, một mình gây sự, có lẽ vẫn không cảm giác được có cái gì, nhưng mà, bảy người đồng thời gây sự..

Người đừng nói những binh sĩ này, cả nội thị đều ngu rồi, ta rút thời gian liếc mắt nhìn hấn, thấy hấn một đôi mắt cũng không đủ nhìn, quét cái này một chút, quét cái kia một chút.

Hôm nay việc này có chút quá không giải thích được, bên trong cũng không biết là tình huống thế nào, chẳng lẽ An Lạc Thành thật sự không cẩn thận không khống chế lại tính khí, làm chút chuyện đại nghịch bất đạo gì?

Fu*ck, vậy cô làm gì còn dẫn chúng ta qua đến a, mớ*a nó để chúng ta làm bia ngắm đánh cho người ta hả?

Mắt thấy trước mắt này chừng ba mươi người sắp bị chúng ta đánh xong, mị*a nó không biết từ đâu lại chạy đến hai đội binh lính ta đây lòng lập tức nguội phân nửa rồi.

" Tở! "An Mãnh xa xa quát to một tiếng.

Ta quay đầu nhìn lên, fu*ck, An Uy cũng không biết làm sao, lại bị người ấn ngã xuống đất, người binh sĩ kia nhắc theo trường kích liền muốn đâm lên người nàng!

" Không được! "An Mãnh tựa như điên vậy vồ tới, dùng đầu đập tên lính cầm cây kích, xem như là cứu mạng nhỏ của An Uy.

Phù.. Làm ta sợ muốn chết..

Ta đây chưa kịp thở một hơi đó, một đám binh lính nhanh chóng bao vây hai nàng lại, trường kích chia cái trán của An Mãnh.

Ta trơ mắt nhìn An Mãnh trước mắt một giọt mồ hôi lạnh tuột xuống.

" Không muốn nàng chết, các người thì ngừng tay cho ta! "Tên binh lính kia nắm kích chỉ vào An Mãnh quát to một tiếng.

" Phi! Đê tiện! "An Mãnh thật là xương cứng, mũi thương đều chọc vào trán nàng, còn có thể mắng người đó.

" Người.. "Người binh sĩ kia trở tay đẩy kích, một gậy vù đến trên mặt An Mãnh, An Mãnh một tiếng gào lên đau đớn, nằm trên mặt đất thì không động rồi.

" Ngừng tay, đều ngừng tay! "Lương Lương cuống lên, vội vàng để mọi người ngừng tay.

" Thế nào, các người không phải rất biết đánh nhau sao? "Nội thị nhảy ra, đi tới bên người An Mãnh, cúi người nhìn một chút, đạp hai chân về phía eo nàng.

" Người đủ rồi a! "Đồ vật c*hó cậy thế chủ này, cho người mặt rồi có phải không!

" Đủ rồi. "Lương Lương vừa giơ tay, quay đầu lắc lắc đầu với chúng

ta.

Chúng ta tuy là không cam lòng, nhưng đồ ch*ó này! Nàng vậy mà lấy tính mạng của An Uy và An Mạnh đến uy hiếp chúng ta, quá con m*ẹ nó bỉ ổi rồi!

An Đạc đem trường kích giành được hận hận ném xuống đất, cắn răng nghiêng lợi, gương mặt buồn bực.

Người khác cũng đều dồn dập đem vũ khí ném xuống, từng người siết chặt nắm đấm, đầy mặt không cam lòng.

Nội thị cười lạnh một tiếng," Hừ, mang đi, cố gắng chăm sóc thật tốt mấy vị tiểu thư này." Âm dương quái khí nói một câu.

Hết chương 26

Edit: Chương sau ngược thân rồi nghen

-----oOo-----

Chương 27: roi da thêm nước muối các người được lắm

Nguồn: EbookTruyen.VN

"A.. Lương Lương ta đau quá a.."

M*ẹ kiếp!

Đám kh*ôn kiếp này thật biết dần vật người, vậy mà đem mấy người chúng ta nhét vào trong thủy lao!

Hơn nữa, nước trong thủy lao này, lại còn là nước muối!

Vừa rồi trong lúc đánh nhau, chúng ta hoặc nhiều hoặc ít đều bị thương, hiện tại đem chúng ta ngâm mình ở trong nước muối, vết thương trên người đâm nhói khó nhin, người đừng nói ta, cả Lương Lương đều vẫn cắn chặt răng gắng gượng chống đỡ.

Người khác cũng rầm rì gọi đau.

Khi dễ nhóc con như vậy, quá m*óa nó vô sỉ!

Nước sâu trong nhà giam này, đối với các nàng mà nói, đến bả vai, nhưng đối với ta.. Cơ hồ quá cái cổ, lấy hơi đều khó khăn, còn phải nhón chân, một khắc cũng không có thể nghỉ ngơi, thực sự quá khó nhẫn nhin rồi.

"A - các người rốt cuộc là ý gì!" Ta con m*ẹ nó không chịu nổi, trên đỉnh đầu, hai cái quần ngục vậy mà đang uống rượu tán gẫu, cười ha ha, thanh âm này, không thể chói tai hơn nữa rồi.

"Các người thả lão tử ra ngoài!" An Mạnh cũng nổi khùng rồi, đưa tay với tới lan can đỉnh đầu, đem đầu chen ở khe trong hàng rào hồ to về phía bên ngoài.

"Thả ta.. A!"

"Gọi cái rắm." Quản ngục đi tới, một cước đạp ở trên tay nàng.

"Người! A!" Con ch*ó này không ngừng nhấc chân, còn dùng sức đè đè, An Mạnh đau đến gương mặt đều bóp méo.

"Này khụ.. Vị đại ca này, ngài đại nhân không chấp tiểu nhân, khụ khụ.. Cũng đừng.. đừng so đo với đứa nhỏ."

Nàng luôn luôn không quản được tính tình của chính mình, không hiểu chuyện, ngài nhấc cao chân, tha cho nàng một lần đi. "Ta con m*á nó còn phải cười theo với quản ngục này, chính ta đều sắp chết đuối được không!

Ta căn bản không biết bơi, tại ở trong thủy lao này, quả thực chính là ác mộng.

"Nga, không quản được tính tình của chính mình? Được, vậy ta tới giúp người quản một chút. "Quản ngục không có ý tốt cười cười, quay người thì đi.

Fu*ck, điều này có thể có chuyện tốt?

"Đồ ch*ó! "An Mạnh che lấy tay, hận hận nói một câu.

"Xuyt xuyt xuyt, người đừng nói, trổ tài miệng lưỡi có tác dụng ch*ó gì! "Ta vội vàng che miệng của nàng, thuận tiện khoát lên trên vai nàng, để ta nghỉ một lát, ta muốn mệt chết đi được..

Không lâu lắm, quản ngục trở về, còn mang theo một thùng gỗ.

" Xem các người ở bên trong thật thoải mái, cho các người thêm chút nguyên liệu a. "Quản ngục ngồi xồm người, cười híp mắt nhìn chúng ta.

Fu*ck? Thêm nguyên liệu? Đồ vật gì? Muối? Nước ớt? Không không không không không không, tuyệt đối không nên là nước ớt!

Ta đây đang lo lắng đề phòng nuốt nước miếng đó, quản ngục kia đứng lên, xách thùng.

Cẩn thận nhìn lên, thùng gỗ tựa hồ đang bốc lên từng sợi sương trắng

Hả? Cái này.. Chẳng lẽ!

" Là nước nóng! "Lương Lương một tiếng thét kinh hãi, lôi kéo ta liền chìm xuống nước!

Ta con m*ẹ nó không biết bơi a a a a!

" Ngô.. ân.. "Hơn nữa vừa rồi khi lặn xuống cả thời gian để ta hít sâu một hơi đều không có a a a a a a!

" Ân - ạch -ngô - "Ta muốn chết rồi a a a!

Nhắm chặt hai mắt, đầu óc trống rỗng, trong miệng mũi toàn là nước, không thể thở nổi, hơn nữa, nước ấm của đỉnh đầu từ từ tăng lên trên, vốn là lặn vào nước muối, bây giờ lại bỏ thêm một thùng nước nóng, miệng vết thương vừa biến mất đau đớn lại dâng lên trên

Hô hấp.. Không khí..

Trước giờ không có thời khắc như vậy, đối với không khí là khát vọng như thế.

Không được.. Ta phải lên..

Nhấc theo chút sức lực cuối cùng, hơi nhún chân giẫm một cái.

" ... "

Vừa mới thò đầu ra, ta cảm thấy ta như bị kho tàu, nhanh chóng triển khai bơi nghiêng của ta, đem nước lạnh phía dưới mức lên, trung hòa nước ấm.

" M*ẹ người.. Khụ khụ.. "Hít sâu mấy hơi thở, mãnh liệt ho mấy lần, kìm nén một hơi, lại chìm lại xuống nước.

Mó*a nó phỏng rồi, vết thương trên người đau tựa như kim đâm, gặp phải nước lạnh, ngược lại cũng còn tốt chút.

Ở dưới nước ta không nhàn rồi, không ngừng mà dịch chuyển, mấy người khác một ý nghĩ theo ta, cũng đều bay nhảy.

" Phù.. "Lần nữa lộ ra đầu, lại hít sâu vài hơi.

Nước ấm cuối cùng hạ xuống được, cũng may chỉ đổ một thùng nước nóng, cái này nếu một bồn tắm, chúng ta cần phải biến thành lợn sữa kho tàu.

" Ha ha ha ha! "Mặt trên quản ngục kia cười đến không đứng thẳng nổi rồi.

" Vào chỗ này, không chết cũng phải lột da, các người a, cố gắng hưởng thụ đi, ha ha ha. "Quản ngục nói xong, quay người đi rồi.

" Ôi, cũng thực sự là hiếm thấy, nhóc con mông to chút, đều có thể tiến vào thiên lao, có năng lực. "Lúc ẩn lúc hiện nghe hẳn nhấc tới một câu.

" Lương.. Lương tử, chúng ta.. Chúng ta nên làm gì a.. "An Diệc và

An Nhiên hai người này kinh hãi quá rồi, giày vò như thế, đều sắp sợ quá khóc rồi, méo miệng nhìn Lương Lương.

" Ta.. Ta cũng không biết.. "Lương Lương lắc lắc đầu, cầm chặt lấy tay của ta.

" Ta không biết.. Thế nhưng ta không tin, không tin mẫu thân sẽ ám sát bệ hạ, không tin mẫu thân sẽ phản bội quốc gia, ta không tin.. "

" Đúng, ta cũng không tin. "Ta cầm lấy tay của Lương Lương, cho nàng một mỉm cười khẳng định.

" Nhưng mà, ta đại khái đoán ra bọn họ muốn làm gì rồi. "

Mấy tên nhóc vừa nghe, dồn dập vây quanh.

" Các người ngẫm lại, việc này hôm nay, nếu như mẫu thân gặp kẻ gian hãm hại, vậy chúng ta tất nhiên thành chỗ đột phá. Ta nghĩ, bọn họ chắc là muốn ép chúng ta thú nhận mẫu thân thật sự có dã tâm, mạnh mẽ định tội mẫu thân! "Ngoại trừ điểm này, ta thật sự không nghĩ tới còn có lý do gì có thể làm cho bọn họ dẫn dắt chúng ta như vậy.

Mấy người vừa nghe, sắc mặt cũng thay đổi.

" Ý của người là nói.. "An Mãnh nuốt một ngụm nước bọt," Bọn họ sẽ.. Dẫn dắt chúng ta? "

" Ừm. "Ta gật gật đầu.

Yên lặng một hồi, không ai nói nữa, mỗi cái trên khuôn mặt nhỏ nhắn đều mang theo kinh hoàng và sợ hãi.

" Mặc kệ như thế nào, chúng ta cũng không thể hại mẫu thân!
"Lương Lương gương mặt kiên định, lần lượt từng người nhìn mọi người một chút

" Nếu thực sự.. Không chịu đựng được.. "Lương Lương dùng một chút, hít sâu một hơi.

" Thí xe giữ tưóng. "An Đạc tiếp một câu.

Fu*ck! Đây là lời kích của người sao! Con m*ẹ nó người mới bây lớn, làm sao liền nghĩ đến cái gì thí xe giữ tưóng! Ai dạy người! Thấy quỷ rồi hả!

" Bốn năm, có thể cùng các người kết bạn sống chung, ta dù chết không tiếc, nhưng xin các người, bất luận thế nào, đừng bán đứng mẫu thân. "Lương Lương một mặt thành khẩn.

" Người nói đây là lời gì! "An Đạc tóm lấy cổ áo của Lương Lương," Không có mẫu thân, chúng ta đã sớm là từng bộ từng bộ thi thể rồi, mục nát thối rửa cũng sẽ không có người biết. "

" Người nói ra lời như vậy, là có bao nhiêu xem thường chúng ta? An Uy ta cho dù chết, cũng sẽ chết có cốt khí. "

Ta một mặt cảm thấy, mấy cái đứa trẻ này trình độ thành thực lần thứ hai đổi mới tam quan của ta (nhân sinh quan, thế giới quan, giá trị quan), nhưng một mặt khác, lại rất khâm phục khí tiết của các nàng như vậy.

Luôn nói hoạn nạn thấy chân tình, lần này là thật sự thấy rồi, nhìn các nàng từng cái từng cái ánh mắt kiên định, đột nhiên có chút thích các nàng rồi.

Không đúng không đúng không đúng, làm sao cảm giác mấy tên này như đang nói di ngôn vậy!

" Được rồi, lấp đầy bụng, làm việc thôi. "Quản ngục phía ngoài nói một câu, ta đây trong lòng hơi hồi hộp một chút..

Chỉ chốc lát thì thấy được hần đi tới trên đỉnh đầu chúng ta, đánh giá một vòng, mở ra sợi xích sắt của cửa lao.

" Tiểu mập mập, ta xem ngươi thì cả gương mặt muốn ăn đòn thì ngươi đi, cút lên! "Có hai tên ngục tốt khác đến đem An Mãnh xách lên.

" Tiểu Mãnh.. "Lo lắng nhất đương nhiên là An Uy, cầm lấy tay nàng không buông.

" Tỷ ngươi yên tâm đi, ta mới không sợ đâu, hừ! "An Mãnh đúng là kiên cường, đều lúc này rồi, còn có thể mặt không biến sắc.

An Mãnh sau khi bị mang đi, an tĩnh một hồi, chỉ có thể nghe thấy tiếng xích sắt leng keng leng keng.

" Tiểu mập mập, nếu không muốn da thịt bị khổ, ngươi chỉ cần nói một câu, An Lạc Thành thật sự có lòng mưu phản, ta lập tức thả ngươi. "

" Phi! Mẫu thân ta chưa từng có lòng mưu phản, các ngươi đừng hòng nói xấu nàng! "Bên trong Tthanh âm của An Mãnh rõ ràng pha thêm tức giận.

" Ha, được, vậy ta thì xem ngươi có thể mạnh miệng tới khi nào. "

Một giây sau, trên đỉnh đầu liền truyền đến một trận tiếng quát vút vút vút..

" Ha ha ha ha, không đau một chút nào, các ngươi không ăn cơm sao? Dùng sức a! "An Mãnh quát âm lên.

" Hừ, còn rất rắn rỏi! Dùng sức đánh cho ta! "

Bên tai tràn đầy tiếng roi và kêu thảm thiết của An Mãnh, nói một lời chân thật, trong lòng ta thành thịch..

Ta che chặt lỗ tai, không nhìn không nghe không nghĩ, nhưng từng

tiếng quát kia vẫn có thể rõ ràng xuyên thấu bàn tay, truyền vào lỗ tai của ta, trong đầu chiếu ra cảnh tượng An Mãnh bị trói ở trên giá gỗ bị quát roi, vung không đi.

" Vút bốp.. "hai bảy.. hai tám.. hai chín.. Ba.. Không có tiếng rồi!

Đây là.. Chịu đựng được rồi hả?

Trong lòng thả lỏng, vội vàng nghiêng tai nghe.

" Ngát rồi? Bỏ đi, miệng rất cứng, vút trở về đi. "

An Mãnh lại bị đánh ngát xỉu? Mẹ nó các người có phải người không a! Đứa trẻ nhỏ như vậy a, vậy mà rành rành đánh ngát xỉu?

Hai tên ngục tốt kéo An Mãnh hôn mê trở về, xốc lên hàng rào gỗ, đem nàng ném xuống.

" A -! "

" A - a a a a -- a a a a a a -- "

Vừa xuống nước, An Mãnh đột nhiên mở mắt ra, liềm mạng giãy dựa muốn thoát khỏi mặt nước.

Chỉ thấy nàng hai mắt trừng trừng không có tiêu cự, trên mặt nổi gân xanh, gọi khàn cả giọng, trên người nàng đâu đâu cũng có vết roi, cả trên y phục đều nhuộm máu, vết thương này ngấm đến bên trong nước muối, lại cưỡng ép.. Đau tỉnh rồi.

Chúng ta mấy người hợp lực nâng lấy nàng, đem nàng nâng lên trên, không chỉ là nàng đang gào khóc, ngay cả chúng ta, cũng đều đỏ mắt rồi.

" Ha, không nghĩ tới tiểu mập mập người đây miệng vẫn đúng là cứng ngắc, ta xem một chút kế tiếp là ai. "

Quản ngục từng cái từng cái quét mắt chúng ta, chúng ta nhanh chóng cúi đầu, ai cũng không muốn trở thành kẻ xui xẻo kế tiếp, nhưng mà!

Ta nhìn lướt qua, Lương Lương vậy mà ngẩng đầu đối diện với quản ngục kia!

" Yo, được, vậy thì người đi. "Xốc lên hàng rào nhìn Lương Lương.

" Không được! "Ta vội vàng nắm lấy Lương Lương, người chọn ai cũng được, cho dù là ta, nhưng người không thể đụng đến Lương Lương của ta!

" Đến phiên người nói chuyện sao! "Quản ngục trước mặt kia một cước đạp ta vào trong nước.

Lương Lương mò tới ta, lắc lắc đầu với ta, nắm chặt tay của ta, vừa ngẩng đầu, cầm lấy hàng rào, tự mình nhảy lên.

" Lương Lương! Các người con m*ẹ nó! Không cho phép thương tổn nàng! "Ta cũng muốn nhảy lên, lại bị người đạp xuống.

" Ầm" Một tiếng, hàng rào của đỉnh đầu lại bị đóng lại, ta.. Cái gì cũng không nhìn thấy rồi..

-----oOo-----

Chương 28: dám động lương lương ta làm chết người

Nguồn: EbookTruyen.VN

"An soái sẽ không phản bội quốc gia, chúng ta cũng sẽ không phản bội nàng, những người các người có dụng tâm khác, không cần uổng phí tâm tư nữa."

"Ồ ha! Lại là một tên cứng đầu?" Thanh âm của quản ngục tựa hồ còn thật vui vẻ? "Trời lên."

Lại là một trận tiếng xích sắt leng keng leng keng.

Xong rồi, quá nửa là kết quả phải giống như An Mãnh.

Quay đầu nhìn An Mãnh nghe răng trợn mắt như nhảy vào trong chảo dầu, lòng ta đều xách tới cuống họng.

"Vút bốp.." Đến rồi..

"Vút bốp!" Không có tiếng? Nàng nhất định đang cắn răng gắng gượng chống đỡ.. Nàng nhịn giỏi nhất rồi..

Bên tai tràn đầy tiếng roi, Lương Lương cũng không có động tĩnh chút nào, ta siết chặt nắm đấm, yên lặng đếm.

"Vút bốp.." Mươi bảy..

"Hừ.." Lương Lương một tiếng rên!

"Yo ha, người còn biết đau đó, cuối cùng mở miệng rồi, huh?"

Lại không có tiếng rồi.

"Bịch.. bịch.." Hai tiếng, hình như là thanh âm nắm đấm đánh vào người.

"Ân.. Khụ.. khụ.." Tiếng ho khan của Lương Lương, đi kèm thở dốc thô bạo.

"Được, người cứng miệng, ta cũng không tin, miệng này của người, còn có thể cứng hơn kẹp! Người đâu!"

Cái kẹp?

Vừa nghe đến cái từ này, ta con m*ẹ nó đều nổi khùng rồi!

"Tiểu nha đầu, người có biết cái gì gọi là thập chỉ liên tâm không? Cái kẹp này vừa lên, ha ha, đảm bảo người sống không bằng chết!"

"Này, người nói một chút, cần gì phải gây khó dễ với chính mình chứ? Người chỉ cần nói một câu An Lạc Thành thật sự có dã tâm, liền không cần chịu khổ sở không cần thiết này."

"Đạo lý đơn giản như vậy, không hiểu sao?"

"Nếu không như vậy, người chỉ nói câu này, không chỉ là người, ta ngay cả đấm tởm mọi kia của người, cùng nhau thả, thế nào?"

"An.. An Soái.."

"Đúng, nói đi, lớn tiếng chút, nói ra.."

"An soái.. Cũng không dã tâm, người cũng không cần.. Phí nhiều lời nữa.."

"Ha, được!" Thanh âm tức giận của quản ngục, "Người đâu, dụng hình, ta ngược lại muốn xem thử, miệng của nàng đến cùng cứng bao nhiêu!"

"Lương Lương - Lương Lương!" Ta cào hàng rào gọi ra bên ngoài.

"Gọi cái gì gọi!" Trên đỉnh đầu một đạo roi đánh ở trên lan can, dọa ta giật mình.

"Người.."

"Ạch - a - a!" Đây là.. Tiếng kêu thảm thiết của Lương Lương!

"Thủ lĩnh, ngất rồi."

"Giội tỉnh."

"Con m*ẹ nó người không phải người! Người có dũng khí nhắm vào ta a, bắt nạt một tiểu cô nương có tài ba gì!"

Nhưng mà cũng không có người để ý đến ta.

Ào một tiếng, hẳn là có người gọi nước tới người Lương Lương.

"Ạch a.. ân hừ.."

"Sững sờ làm gì, tiếp tục đi."

"Người đừng tay người đừng tay! Người muốn nghe cái gì ta nói cho người nghe, người đừng dẫn vật nàng nữa!"

"..."

Lương Lương thét khàn cả giọng, nhưng ta, lại vô năng..

"Thủ lĩnh, lại hôn mê rồi."

"Đi đem đũa kêu to kia xách ra cho ta."

Hai tên thủ vệ mở ra hàng rào xách ta ra ngoài, ta một cái tránh thoát khỏi, chạy về phía Lương Lương.

"Lương Lương! Lương Lương!" Chỉ thấy trên người Lương Lương từng đạo từng đạo vết máu, hai cái tay.. Ngón tay bị cái kẹp kẹp đến đều thay đổi hình dáng, mỗi cái ngón tay, hồng tím bầm, tụ máu, có địa phương rách da rồi, còn đang nhỏ máu xuống. Khuôn mặt nhỏ trắng bệch, môi cắn nát hết mấy chỗ! M*óa nó, lòng cũng phải nát rồi!

"Người tên kh*ốn kiếp này!" Quay người về phía quản ngục kia, vừa muốn chạy tới, bị người từ phía sau bắt được.

"Lá gan còn không nhỏ!" Cũng không biết là một câu ai nói, ngay sau đó trên bụng ta liền bị người ầm ầm đục hai quyền.

"Ach a.." Ta co rúc ở trên đất, một tay che chở đầu, một tay ôm bụng, nhẫn nhịn hai cái ngục tốt quyền đâm cước đá đối với ta.

Đại thể nhìn lướt qua, trong phòng này tổng cộng mười một người, trước cửa đứng bốn thủ vệ, phía trên thủy lao còn có bốn người bảo vệ, phía sau ta hai người, còn có quản ngục tìm cái chết kia.

"Được rồi." Quản ngục để cho bọn họ ngừng tay, chính mình thì là ở trước chậu than, cầm một khối bàn ủi đốt đỏ bưng đánh giá.

"Người mới vừa nói, ta muốn nghe cái gì người đều nói cho ta nghe?" Quản ngục đi tới trước mặt Lương Lương, thối thối bàn ủi.

Ta ôm bụng đứng lên, nuốt một ngụm nước bọt, trơ mắt nhìn bàn ủi kia cách gò má của Lương Lương một quyền.

"Đúng, người muốn nghe nghe cái gì, ta đều nói." Cường ổn tinh thần, vào lúc này, tuyệt đối đừng hoảng.

"Được! Vậy ta muốn ngươi lớn tiếng nói cho ta biết, An Lạc Thành theo giặc phản quốc, ý đồ mưu phản!"

"Được.. An.. An Lạc Thành.."

"Lớn tiếng chút!"

"An Lạc Thành.."

"Đừng.. Không thể.." Lương Lương chẳng biết lúc nào tỉnh lại, lắc đầu.

"Có chuyện gì của ngươi!" Quản ngục xoay người lại chính là một cước, bàn ủi trong tay làm dáng liền hướng trên mặt Lương Lương ủi đi.

"Dừng tay! Ta nói ta nói!"

"Ngươi.. Lại đây chút.. Ta.. Ta.. Gọi không nổi rồi.." Ta đặt mông ngồi dưới đất, ôm bụng, một mặt thống khổ, vừa rồi hai cái ngục tốt kia cũng không biết đánh tới nơi nào, cái bụng từng trận co quắp mà đau.

Quản ngục cười cười, trực tiếp đi tới, ngồi xổm ở bên cạnh ta, giờ giờ bàn ủi làm ta sợ.

"Nói đi."

Ta nhìn bàn ủi cách ta nhưng mà xa một thước, nuốt một ngụm nước bọt.

"An.. An Lạc Thành.. An Lạc Thành.. Xác thực.."

"Nói a!"

"Xác thực.. Xác thực.. Là tổ tông của ngươi!" Ta quát to một tiếng,

bắt lấy tay cầm bàn ủi của hắn, thì ấn ở trên mặt của hắn!

"Xéo xéo" một tiếng, ta thậm chí đều nghĩ thấy được mùi vị của một luồng da thịt đốt cháy khét, trơ mắt nhìn mặt hắn bốc lên từng sợi từng sợi khói trắng.

"..."

Quản ngục một tiếng kêu gào, đột nhiên lùi về sau, trốn ra bàn ủi.

Một đám ngục tốt lập tức thì rối loạn, phản phát một hồi xông qua, ta nhân cơ hội đứng dậy nắm lên roi dài treo trên giá hình.

"An Đạc!" Một tiếng rống to.

Hàng rào thủy lao theo tiếng xốc lên, bên cạnh đã không có thủ vệ trông coi, An Đạc tung người một cái thì nhảy ra ngoài, ta vội đem roi ném tới.

"Nhanh đem các nàng bắt lại!" Quản ngục một tiếng hét ra lệnh.

Một tên ngục tốt chạy tới phía ta, nhưng mà còn không có chạy đến gần, dùng một tiếng, ta thì nhìn thấy trên mặt hắn có thêm một đạo vết roi máu đầm đìa, đồ vô dụng này nằm trên mặt đất, ta theo sau đầu hắn một cái trọng quyền, hắn thì hết động rồi.

An Đạc một cái roi dài vũ vũ vù vù xé gió, một đám ngục tốt căn bản không có cách nào tới gần ta, ta vội đem Lương Lương tháo xuống, cũng ở phía sau.

"Nhanh đi dẫn viện binh!"

Một tên ngục tốt quay đầu bỏ chạy, nhưng mà An Uy chẳng biết lúc nào từ trong thủy lao nhảy ra ngoài, đang chặn ở cửa ngục tốt kia mới vừa chạy tới, đã bị nàng một quyền đánh ngất xỉu, cái tên này, phỏng chừng cũng là nhện một bụng lửa giận rồi, có thể tính là phát tiết ra.

"Ha! Giết chết bọn họ!" Câu này là ta gọi, bọn họ dám đụng đến Lương Lương của ta, ta thì tuyệt không thể để họ sống tốt!

Ta cũng lấy Lương Lương, An Nhiên đỡ An Mạnh An Uy bịt lấy cửa, An Diệc và An Đạc dây dưa với bọn hắn.

Đánh nửa ngày, chúng ta vốn là ít người, An Đạc bọn họ lại không xuống tử thủ, những ngục tốt kia tuy là không gần được chúng ta, nhưng như vậy dây dưa tiếp, chúng ta vẫn phải bị trấn áp.

"Đem bọn họ ném tới trong thủy lao!" Ta con m*ẹ nó cúi đầu xuống thấy được thủy lao, một cơn lửa giận thì xông lên.

"Ý kiến hay!" An Mạnh vỗ đùi, đau đến nhe răng trợn mắt.

An Đạc nghe vậy, một roi vung qua, quán lấy cái cổ của một ngục tốt, đột nhiên lôi kéo, kéo đến trước mắt, An Diệc vội đập thêm một cước, rơi vào trong thủy lao.

"Ai yo, a ya.." Ngục tốt ở trong nước bay nhảy, ta đi tới nhìn hắn, "Đau không?" Thấy hắn lộ cái đầu, theo cái đầu hắn chính là một cước

"Làm rất khá, cứ như vậy." Hướng về phía An Đạc kêu một câu.

An Đạc vừa nhìn, gật gật đầu, một roi kéo đến, trong nháy mắt trong thủy lao nhét vào sáu người! Sức chiến đấu thiếu mất một nửa, chúng ta lập tức dễ dàng không ít.

Những ngục tốt vội tứ tán tránh ra, đề phòng roi của An Đạc.

Nhưng mà, An Uy cũng không phải kẻ tầm thường, thấy có một ngục tốt chạy tới phía nàng, đồ vật kia bay lên một cước, lỗ m*ẽng đem người trưởng thành, rơi vào trong thủy lao! Chuẩn không cần chỉnh! Fu*ck, ta đây liền muốn dựng thẳng ngón tay cái, tuyền thủ

quốc gia a!

Không lâu lắm, cuối cùng hai cái ngục tốt cũng bị nhét vào thủy lao "Hừ, các người không phải rất có bản lĩnh sao!" Ta đoạt lấy roi của An Đạc, quay về bọn họ đổ ập xuống chính là một trận đánh, m*ẹ mà, tức chết ta!

"Đánh người của ta? M*ẹ kiếp! Cho người đánh người của ta! Đánh người của ta! Người ăn gan hùm mật báo! Làm ra vẻ đến trên đầu ta rồi!"

"Ai ya ai ya.. Chúng ta cũng là.. Phụng mệnh làm việc" Nghe bọn họ kêu thảm thiết, trong lòng ta đây lén lút thoải mái! Ta thoải mái lại quát thêm mấy roi! Sảng khoái!

Còn về quản ngục kia, thì là bị An Uy quán vào trên kệ hình, em gái nàng bị quản ngục này dẫn vật thăm như vậy, nàng làm sao cũng phải trút giận.

"An Uy, nhớ tới đem phân của Lương Lương cũng tính lên"

An Uy làm sao dẫn vật quản ngục kia, ta là không thèm để ý, dù sao như giết lợn là được rồi.

Ta ngồi xồm người xuống đem Lương Lương thả xuống nằm ở trên mặt đất, tìm chút nước sạch cho nàng uống.

"Lương Lương, Lương Lương? Lương Lương người tỉnh lại đi."

Kêu Lương Lương nửa ngày, hình như có chút phản ứng.

"Lương Lương, tỉnh lại đi, không sao rồi!" Đem Lương Lương nâng dậy, để nàng dựa vào trong lòng ngục ta.

" Làm sao.. "

" Sao vậy.. "

" Người xem, chúng ta đem bọn họ đánh ngã rồi. "Ta vừa chỉ thủy lao kia, Lương Lương quay đầu liếc mắt nhìn, nhếch miệng cười cười.

" Tiểu Khê, chúng ta bây giờ nên làm gì? "An Đạc chạy tới nhìn tình huống của Lương Lương một chút, ngẩng đầu hỏi về phía ta.

Ta sửng sờ, nàng hỏi ta làm gì..

Ta nhìn Lương Lương," Cũng làm đến bước này rồi, khẳng định không thể ngồi mà đợi giết, chúng ta.. Đi ra ngoài trước, tìm chỗ an toàn tránh một chút đi. "

" Vậy mẫu thân nàng.. "

" Quản không được nhiều như vậy rồi, chúng ta phải bảo toàn chính mình trước, mới có thể có cơ hội điều tra rõ chân tướng. "Ta quay đầu nhìn An Mãnh một chút," An Diệc An Nhiên, hai người các người đỡ An Mãnh, An Uy An Đạc, các người ở phía trước mở đường, chuyện động trời, cũng chờ chúng ta ra ngoài rồi nói. "

Mấy người liếc mắt nhìn nhau," Cứ làm như thế đi. "An Đạc gật gật đầu.

" Lương Lương, người kiên trì một chút nữa. "Cẩn thận từng li từng tí một vác Lương Lương lên" Đi. "

An Đạc và An Uy phía trước mở đường, dọc theo con đường này cũng không thấy thủ vệ khác, kỳ quái, dầu gì cũng là thiên lao a, thủ vệ phân tán như thế sao?

Không lâu lắm, chúng ta thì thấy được cửa lớn.

" Đi!"An Đạc cẩn thận từng li từng tí một đẩy ra nửa cánh cửa, thời khắc một cước bước ra tới, đột nhiên có một loại cảm giác chạy thoát!

Trời con chưa sáng, ngẩng đầu nhìn chân trời chiếu ra màu hồng,
chưa từng cảm thấy bầu trời này, từng đẹp như thế.

-----oOo-----

Chương 29: Lửa giận nhin một bụng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Từ thời khắc ra tới thiên lao, ta đang tham lam hô hấp lấy không khí mới mẻ lâu không gặp.

"Mẫu thân!" An Đạc đột nhiên một tiếng thét kinh hãi, đột nhiên chạy vội hai bước về trước, lại đột nhiên dừng bước lại.

Ta còn không phản ứng lại, nhìn lên theo ánh mắt của nàng, cách đó không xa người kia đứng chấp tay, đưa lưng về phía chúng ta, phía sau còn khoác một cái áo choàng màu mực xám, phía trên một chữ An!

Không phải An Lạc Thành, lại là ai?

Ở bên người cô, Cổ Diễn và Mạc Cửu cũng ở hiện trường. Lại hướng về bên cạnh, trên hoàng liễn tám người hợp nhau khiêng, người một thân long bào màu vàng óng đang cười híp mắt nhìn chăm chăm chúng ta đánh giá, bên cạnh nàng còn theo vài tên đại thần và nội thị.

Một đám nhóc con mắt to trừng mắt nhỏ, "Ha.." Ta nở nụ cười.

Ta tiến lên vài bước, đem Lương Lương giao cho An Đạc, tiếp tục đi về phía trước.

Trong mắt chỉ nhìn chăm chăm bóng người của An Lạc Thành, mắt thấy sắp đến trước người của cô, bỗng nhiên phát lực, "An Lạc

Thành! Đại gia người!" Một đường lao nhanh đi qua, bay lên chính là một cước!

M*ẹ nó lại bị Mạc Cửu từ giữa không trung trực tiếp ôm lấy!

"Con m*ẹ nó người thả ta ra! An Lạc Thành người không phải người! Người chơi chúng ta có phải không!"

"Tiểu Khê, người bình tĩnh chút!"

"Ta bình tĩnh cái m*ông! Có các người chơi người như vậy? Hả? Người là thật muốn giết chết chúng ta a! Hả?" Ta m*á nó giương nanh múa vuốt, liều mạng giãy dụa, cũng không biết trong lúc vô tình đánh Mạc Cửu bao nhiêu quyền.

"Bình tĩnh chút! Phát điên cũng không nhìn chỗ một chút!" Mạc Cửu quát khế một tiếng.

"Ta quản người là nơi nào! An Lạc Thành, uổng chúng ta tin tưởng người như thế. An Lạc còn nói cái gì thí xe giữ tướng, Lương Lương còn nghĩ thà chết cũng không bán đứng người, ngón tay đều sắp bị cái kẹp kẹp gãy rồi, cũng không có từng nói người chữ không! An Lạc Thành, người thật đúng là nhân vật a!"

Nói đến đây, ta đây nước mắt bành bạch nện trên đất, đều có thể nghe thấy tiếng vang, ta là thật sự, thật sự thương tâm, thật sự thất vọng, thật sự thay Lương Lương, thay mọi người không đáng.

Cổ Điển tựa hồ là nghe được Lương Lương bị trọng thương, vội vàng đi tới kiểm tra tình huống.

"An Lạc Thành người quay qua, để ta nhìn người một chút có phải là đang cười không! Người đắc ý sao! Nuôi ra nhiều con ch*ó trung thành như vậy!"

"Đủ rồi đừng nói nữa." Mạc Cửu bịt miệng ta.

Dựa vào cái gì không nói! Ta con m*ẹ nó một bụng giận, dựa vào cái gì không cho ta nói! Một cái miệng, theo tay của Mạc Cửu, hì hục chính là một miệng!

"Chúng ta kính người sợ người, coi người là mấu thân, người thì sao! Người cho chúng ta là cái gì! Là pháo.. Ạch a.."

Bên tai "Ầm" một tiếng, sau đầu đau xót, mơ mơ màng màng nằm nhoài trong lồng ngực Mạc Cửu.

Trước lúc mê man, ta thấy Lương Lương, một bước dừng lại đi đến trước mặt An Lạc Thành, quỳ trên mặt đất, cười cười, rơi xuống một giọt lệ.

* * *

"Ạch a.. Đau quá a.." Ta còn không mở mắt ra, trên người chính là từng trận đau nhói, nhắm mắt lại gãi gãi đầu, ta làm sao hình như.. Mỗi lần tỉnh lại cũng phải gọi một câu đau quá a..

"Ai yo.." Trên người tựa như tan rã ra.

"Tỉnh rồi?"

Cái này hình như là thanh âm của Mạc Cửu a, tại sao nàng sẽ ở trong phòng ta?

Dụi dụi con mắt liếc nàng một chút, vừa định há mồm gọi người, bỗng nhiên nhớ lại chuyện trước đó ở trong thiên lao, còn có lúc ta muốn đi tìm An Lạc Thành tính sổ, chính là Mạc Cửu tên kh*ốn kiếp này cản ta!

"Hừ!" Giận hừ một tiếng, ta không thèm để ý nàng, xoay người ngủ tiếp.

"Còn giận sao?" Mạc Cửu hình như là đang cười, ngồi ở mép

giường chọt chọt ta.

"Đừng đụng ta, phiền lắm."

"VẬY.. CƠM CŨNG KHÔNG CẦN ĂN RỒI?"

"Ăn cái m*ông!"

"Chà, há mồm ngậm miệng cái mông cái mông, đều là ai dạy người?"

"Ngồi dậy, đem thuốc uống." Mạc Cửu xách cái ót của ta lôi ta dậy.

"Hừ." Ngồi xếp bằng ôm cánh tay, mặt nhìn tường.

"Được rồi, người có biết ngày đó ở hiện trường đều là người nào hay không, nếu không phải ta ngăn người, người sợ là mạng nhỏ cũng khó giữ rồi."

"Là ai ta không biết, ta thì biết, ta bị người coi là kẻ ngu si mà chơi."

"Chà, được rồi, làm sao tính tình lớn như vậy, đây không phải đều qua rồi sao."

"Hắc! Người một câu trôi qua thì trôi qua? Chúng ta tội này thì gánh uổng? Hả? Roi kia không phải đánh ở trên người người, cái kẹp kia.."

Nói đến cái kẹp.. Cũng không biết Lương Lương thế nào rồi!

Vội vàng xuống đất, mang giày vừa chạy ra ngoài.

"Này người đi làm gì!"

Một đường chạy chậm tới trước sân của Lương Lương, mới vừa bước vào sân, dọa ta một hồi!

An Lạc Thành vậy mà đứng ở trong viện, cũng không biết ở đây làm gì đây.

Cô quay đầu lại, từ trên xuống dưới nhìn ta một chút, ta cũng nhìn cô một cái, không để ý đến cô, từ bên chân cô chạy qua, nhẹ nhàng đẩy cửa vào phòng, nhìn thấy Cổ Diễn chính đang đút Lương Lương uống thuốc.

"Lương Lương, người thế nào rồi?"

"Sao người lại tới đây." Cổ Diễn nhìn ta một chút, nhíu nhíu mày.

Ta chạy đến bên giường nhìn Lương Lương một chút, sắc mặt tốt không ít, địa phương môi cắn rách da vẫn sưng đỏ, trên ngón tay quấn láy băng vải, đặt nằm ngửa ở trên đui, động cũng không dám động.

"Sự phụ tay nàng không có sao chứ?" Nhanh chóng hỏi Cổ Diễn một chút.

"Ừm, không có chuyện lớn, chính là mấy ngày này sợ là rất có bất tiện, đúng rồi, tuyệt đối đừng dính nước." Cổ Diễn giơ tay lau lau nước thuốc của khoé miệng cho Lương Lương, cười với nàng, "Không có chuyện gì, không cần lo lắng."

"Ừm." Lương Lương gật gật đầu, liền tiếp tục cúi đầu nghĩ chuyện.

"Nguyên soái, ngài làm sao ở đây a!" Ngoài phòng Mạc Cửu cao giọng hét lên một tiếng.

Lương Lương vừa nghe, ngẩng đầu lên.

M*ẹ nó!

"Soái cái mông a, không biết bệnh nhân cần tĩnh dưỡng a!" Ta quay đầu lại chính là gầm lên giận dữ, cũng không biết là ai cho ta mượn

lá gan.. Nói thật, thét xong ta thì hối hận rồi.. Có chút kinh sợ..

Cái mông đau xót, ta nhanh chóng xoay tay lại che đi, nhìn lên, Cổ Diển trừng mắt với ta, còn véo ta!

"Hừ, chuyện các ngươi làm, còn không cho người ta nói hả?"

"Hừ ngươi!" Cổ Diển vừa muốn phát hỏa.

"Sự phụ." Lương Lương vừa lên tiếng, Cổ Diển lập tức hạ hỏa.

"Ngươi ăn cơm chưa?" Cổ Diển thờ dãi.

"Chưa."

Cổ Diển bắt đắc dĩ, "Ta đi đem cơm lấy tới, trước tiên ngươi ở đây chơi với nàng đi." Sờ sờ đầu của Lương Lương, đứng dậy đi ra ngoài.

"Tiểu Khê, ta nghe các nàng nói rồi, ngươi gặp chuyện không loạn, chỉ huy kiên định, rất tuyệt." Lương Lương cười cười với ta.

Nhưng ta lại không có tâm tư cười.

Nằm nhoài bên giường, nhìn tay của Lương Lương, "Nhất định rất đau đó."

Nghĩ đến gương mặt kiên nghị lúc đó của Lương Lương, chết cũng không hừ một tiếng, trái tim ta đây như kim đâm, đau lòng muốn chết.

Lương Lương không lên tiếng, tựa hồ là không muốn nhắc lại chuyện khi đó, cúi đầu, trừng trừng nhìn chăm chăm tay của mình.

Ta biết trong lòng nàng nhất định rất khó chịu, nhưng lại không biết nên làm sao để an ủi nàng, ôi, bỏ đi, ta vẫn là giữ yên lặng đi.

"Tiểu Khê." Lương Lương đột nhiên kêu ta một tiếng.

"Hả?"

"Người nói, lần thử thách này, là.. Là mẫu thân thiết kế sao.." Một mặt chờ mong nhìn ta.

"Ha, nếu ta nói, ngoại trừ nàng, còn có ai có thể nghĩ ra chủ ý phát điên như thế?" Lời vừa nói ra, ta thì nhìn thấy ánh mắt buồn bã của Lương Lương.

"Nhưng nàng.. Tại sao phải như vậy.. Nàng.. Nàng không tin.. Không tin chúng ta sao.."

"Àch.. Cái này.." Fu*ck? Ta có phải nói sai rồi không? Sự tình hình như nghiêm trọng rồi?

Vốn là nhằm vào chuyện này, ta chỉ là rất tức giận, nhưng Lương Lương tựa hồ là cho rằng An Lạc Thành không tin chúng ta, cảm thấy chúng ta lúc nào cũng có thể sẽ bán đứng cô, mới thiết kế một thử thách như thế.

Hí.. Vậy thì có chút lúng túng.. Nói thật, ta cũng không hiểu a..

"Cái này ta cũng không rõ ràng, nếu không, ta giúp người hỏi một chút đi."

"Không cần." Lương Lương lắc lắc đầu.

Chậc.. Chuyện như vậy, ôi.. Người không hỏi, giấu ở trong lòng khó chịu, là cái gúc, người hỏi rồi, lỡ như thực sự là như vậy, vậy khúc mắc này thì càng lớn rồi.. Thật lúng túng..

Không thể không nói, An Lạc Thành này là thật sự chơi rồi, cả Lương Lương luôn luôn ngoan ngoãn phục tùng với cô, đều sinh tâm tư như vậy.

Chỉ có thể nói một câu, An Lạc Thành, người đáng đời.

"Người đi về trước đi, ta muốn, một mình ở lại."

"Ách.. ôi.. Được thôi, vậy người cũng đừng nghĩ quá nhiều, trước tiên đem vết thương dưỡng cho tốt mới là thật, huh?"

"Ừm."

Ra cửa, ta đây trong lòng cũng có chút không vững vàng, Lương Lương đối với An Lạc Thành tín nhiệm như thế, chuyện này, nhất định tổn thương thấu trái tim của nàng.

Không được, vẫn phải là hỏi một chút đi!

Một đường đi tới sân của An Lạc Thành, đang nghĩ nên như thế nào thoái thác, mới vừa bước vào cửa viện, hắc, cửa phòng mở lớn, cả Mạc Cửu cũng ở đây.

"An Khê cầu kiến." Ở cửa kêu một tiếng về phía bên trong.

Mạc Cửu đi ra liếc mắt nhìn, lông mày đều nhăn thành chữ xuyên.

"Để cho nàng đi vào." An Lạc Thành lên tiếng.

Mạc Cửu lắc lắc đầu đối với ta. Làm gì? Chẳng lẽ An Lạc Thành lại xù lông, hiện tại đi vào không an toàn? Nhưng mà đến cũng đến rồi a..

Nhắm mắt vào phòng, An Lạc Thành đang ngồi ở bên bàn đọc sách, liếc ta một chút, "Chuyện gì." Tiếp tục đọc sách.

"Nha, ta chỉ là muốn hỏi một chút, thử thách lần này, là người thiết kế ra sao."

An Lạc Thành nghe vậy, cả mí mắt cũng không nhấc một cái.

"Khụ.. ân.." Ngược lại là Mạc Cửu, luôn ở phía sau ta thanh lọc cổ họng, nàng rớt cuộc muốn ám chỉ ta cái gì a?

An Lạc Thành hít sâu một hơi, không giải thích được nở nụ cười.

"Nếu ta nói là không phải, người tin không?" Nhìn ta.

"Ta.." Ta tin người mới là lạ đó được không!

"Nói thật, ta không tin." Lắc lắc đầu, đã trải qua việc này, lá gan ta hình như cũng thay đổi lớn hơn không ít, dám chống đối cô!

"Hí!" Mạc Cửu ở phía sau hình như sốt ruột, véo ta một cái.

"Người làm gì thế a, còn không cho người ta nói câu thật lòng!" Thứ cho ta không cho người mặt mũi này!

"Ha! Vậy người cần gì phải tới hỏi ta." An Lạc Thành lạnh nhạt nói một tiếng, quay đầu đi tiếp tục đọc sách.

"Ta.. Ạch.." Cô nói cũng đúng a, ta rõ ràng không tin, tại sao còn muốn tới hỏi cô?

"Ừm.." Gãi gãi đầu, chẳng lẽ trong lòng ta cũng hi vọng không phải cô thiết kế?

Ta đây đang nghĩ ngợi, bên chân "Bốp" một tiếng, m*ẹ nó sợ đến ta suýt chút nữa nhảy lên a a a a a!

Cái quỷ gì a a, không hiểu ra sao a, An Lạc Thành này làm sao xù lông không hề có điềm báo trước a!

Cúi đầu liếc mắt nhìn bên chân, sách An Lạc Thành nện xuống đất, vổ ngực, lui về sau hai bước.

Ngẩng đầu nhìn một chút, chỉ thấy An Lạc Thành tròn tròn con mắt,

một bộ dáng dấp tức đến nổ phổi, "Còn chưa cú!" Đè lên cổ họng
khẽ quát một tiếng.

Cút cút cút, ta đây thì cú!

Quay người bỏ chạy đi, chỗ này, m*á nó một khác ta cũng không
muốn ở thêm! An Lạc Thành này, quả thực chính là tùy lúc, bom nổ
a!

-----oOo-----

Chương 30: trả thù của an lạc thành

Nguồn: EbookTruyen.VN

Kì lạ, sau đó chừng mấy ngày này, ta ở trong phủ cũng không nhìn thấy bóng dáng của An Lạc Thành.

Nhưng mà như vậy cũng tốt, đồ vật này động một chút là xù lông, rất đáng sợ. Chỉ là Lương Lương đáng thương của ta, vì cô bị thương, cô lại nhìn cũng không nhìn tới một cái. Hừ, không có lương tâm.

"Hắc Lương Lương, hôm nay cảm giác khá hơn chút nào không?"
Ta đẩy cửa vào nhà, Lương Lương đang ngồi ở bên cạnh bàn đọc sách.

Hai ngày nay vết thương của tay Lương Lương tốt một ít, có thể hơi động một chút rồi.

"Hử? Người làm sao không nằm ở trên giường nghỉ ngơi a." Đi tới bên cạnh bàn vừa muốn cướp đi sách của nàng.

"Này, còn đọc sách gì a, chữa khỏi vết thương mới.. aizz? Sự phụ không đến đổi thuốc cho người sao?" Nhìn tay của Lương Lương một chút, băng gạc này vẫn là của ngày hôm qua ta quấn đó.

"Tên gia hỏa này.. người chờ chút a, ta đi tìm nàng." Quay người đi đến phía thư phòng.

Con mắt nhìn đến thư phòng, dư quang thoáng nhìn một bóng người vội vàng rời đi, quay đầu nhìn lên, hử? Đó là Mạc Cửu sao?

Làm sao như kẻ trộm, sợ bị người nhìn hả?

Ta lại đi hai bước, cảm giác không đúng, suy nghĩ cân nhắc, người nói An Lạc Thành này không ở nhà, Mạc Cửu không phải muốn làm cái gì thì làm cái đó? Làm sao đến mức lén lén lút lút? Chẳng lẽ.. Hai người bọn họ lại bày ra âm mưu gì chuẩn bị chơi chúng ta?

Vừa nghĩ như thế, ta thì bình tĩnh không được nữa, hừ hí.. phải theo tới nhìn thử!

Vội đuổi theo phương hướng Mạc Cửu rời khỏi vừa rồi, mới vừa đi hai bước, ôi, ra ngoài phủ rồi? Chẳng lẽ đi theo An Lạc Thành bàn bạc rồi! Xác định không phải chuyện tốt!

Leo tường đuổi theo.

Mạc Cửu này một đường bước nhanh tiến lên, cũng không chú ý tới cái đuôi nhỏ đi theo phía sau, ta sợ bị nàng phát hiện, liền xuyên vào trong đám người, dù sao ta nhỏ, có một kẽ hở thì đủ ta chui rồi.

Theo một hồi, ra phố xá sầm uất, hình như là đang đi vùng ngoại ô? Hí, chỗ này làm sao khá quen a?

Lại đi một chút, rất xa nhìn thấy một tấm cửa sắt phía trước.. Fu*ck.. m*á nó.. Thiên lao!

Ha, được! Ngày đó An Lạc Thành xù lông không giải thích được, ta thật sự cho rằng ta trách oan cô, nhưng trước mắt, bị ta bắt tại trận rồi chứ! Xem người còn có cái gì nói nữa!

Căn cứ nguyên tắc nắm bắt kẻ trộm, ta theo dõi Mạc Cửu, lần nữa đi vào địa phương để ta cảm hận.

Mới vừa vào cửa..

" ... "

Một tiếng gào thét cuồng loạn, dọa đến ta giật mình một cái, suýt chút nữa ngồi dưới đất. Cái gì.. Cái cái quỷ gì gì?

Fu*ck.. Từ khi ta đi vào, tiếng gào thét này thì không từng dừng a..

Bạo gan đi về phía trước, phía trước hình như là phòng giam giam giữ chúng ta kia, mơ hồ lộ ra ánh đèn lờ mờ, trên tường chiếu hai bóng người, một tựa hồ là bị trói ở trên kệ hình, một khác đang điên cuồng vung roi.

"Nguyên soái, đủ rồi đó, gây ra mạng người, bệ hạ nơi đó, cũng không dễ giao phó."

Đây là tiếng của Mạc Cửu! Lẽ nào - Người vung roi kia là An Lạc Thành?

Vội thò ra cái đầu nhìn một chút, Mạc Cửu đưa lưng về phía ta, mà trước người của cô, người bạo ngược hành hình kia, không phải An Lạc Thành lại là ai!

Ta đây lại không hiểu nổi rồi! Ca khúc.. này là từ đâu ra a?

An Lạc Thành không tiếp lời, tiếp tục vung roi ta đây liếc mắt nhìn, ai ya ha! Roi roi thấy máu a..

Người bị trói ở trên kệ hình kia, bên trái gò má rõ ràng một khối vết bồng, đoán chừng là ta ban tặng, cái đồ này nhất định là quản ngục, bị An Lạc Thành đánh đều sắp không phải hình người rồi, khắp toàn thân máu đầm đìa, ta đều không dám nhìn rồi! Trước mắt cả tiếng kêu cũng bị mất, An Lạc Thành này, thực sự là lòng dạ độc ác a!

"Nguyên soái nếu như còn không hả giận, không ngại tấu rõ bệ hạ, đem mấy người này phải chậm rãi dần vật. Tiền trăm hậu tấu như vậy, bệ hạ nếu như trách tội.."

An Lạc Thành ngừng tay, trong phòng giam yên lặng một hồi.

Cuối cùng, An Lạc Thành đưa tay, đem quần ngực kia từ trên giá hình xách xuống, trực tiếp chạy về phía thủy lao.

Fu*ck! Ác như vậy! Quần ngực này chắc chắn đau chết vô cùng!

Ta đây đang nghĩ ngợi, An Lạc Thành một cước đá văng cửa của thủy lao, đem quần ngực kia ném vào, hậu quả có thể tưởng tượng được, quần ngực thì như nháy đến trong chảo dầu, gọi đến tan nát cõi lòng, ngay cả ta nhìn, đều cảm thấy trên người khó chịu, tóc gáy đều dựng lên.

Quần ngực kia vốn là đều sống dở chết dở, lần này tựa như hồi quang phản chiếu, liều mạng tháo chạy lên phía trên.

An Lạc Thành đã sớm chuẩn bị a, mang theo một thùng gỗ, vật này ta quá nhìn quen mắt rồi!

Không chờ quần ngực kia phản ứng, một thùng nước nóng phủ đầu dội xuống..

Fu*ck

Vừa nhìn An Lạc Thành, mặt không biến sắc tim không đập, cùng như người bình thường, đem thùng ném một cái, lau lau tay.

Quả thực đáng sợ..

Cô đây là đang làm gì? Đem tội chúng ta ban đầu chịu qua, từng cái trả lại sao? Cho nên cô đây là đang ra mặt thay chúng ta? Thiệt hay giả? Chúng ta trong lòng cô còn có phân lượng này à?

Giải quyết xong quần ngực, An Lạc Thành vừa quay đầu lại, ta theo ánh mắt của cô nhìn lên, mới phát hiện, góc tường quỳ một loạt ngực tốt, mỗi cái nơm nớp lo sợ, hắc, có người tè ra quần rồi.. Có thể so với ta còn không có tiền đồ đó.

"Tay Lương nhi của ta là ai tổn thương." Ngữ khí của An Lạc Thành vẫn bình thản, việc này cùng với cô làm có thể nghiêm trọng không phù hợp.

Chờ chút! Lương nhi? Cô vậy mà xưng hô Lương Lương như vậy? Bình thường cũng không thấy cô từng có vẻ mặt ôn hòa đối với người nào, chớ nói chi là xưng hô thân thiết như vậy.

Những ngục tốt trái phải nhìn một cái, chặt chẽ hơi co lại về phía góc tường, chính giữa có một ngục tốt lại không động, ánh mắt đờ đẫn, thân thể run đến cầm cập.

"Đại đại.. Đại nguyên nguyên nguyên soái, tiểu nhân.. Chính là phụng.. Phụng bệ.. Mệnh.. Bệ hạ.. Không phải có.. Tâm.. Tâm.. Muốn đả thương.. Lệnh ái của.. Ngài.. Ngài ngài ngài.."

Ngục tốt này lời còn chưa nói hết, đã bị An Lạc Thành xách cổ kéo lên, bị kéo đến trước chậu than.

"Nguyên soái tha mạng! Tha mạng tha mạng a nguyên soái!" Tiếng kêu sợ hãi cả ngữ điệu cũng thay đổi.

Người đừng nói là ngục tốt kia, ngay cả ta đều ngớ ra, fuc*k, An Lạc Thành đây là muốn làm gì?

Một giây sau.. Ta liền nghe được một tiếng "Xèo".. Trong chậu than bốc lên một đám khói trắng..

"Fu*ck!" M*ẹ nó một tiếng thét kinh hãi, trực tiếp co quắp ngồi dưới đất..

An Lạc Thành.. An Lạc Thành.. Vậy mà.. Vậy mà.. Đem đầu của ngục tốt kia.. Nhấn ở.. Trong chậu than..

Ta không có cách nào đi tin tưởng, một người sống sờ sờ, trước một giây còn đang hò hét, một giây sau, đầu liền bị nhấn ở trong chậu

than, lập tức thì không có tiếng rồi..

Mặc dù ta thật sự nhìn thấy, thậm chí bây giờ ta còn có thể nhìn thấy đầu người nọ đang bị thiêu đốt, bốc lên từng sợi từng sợi khói màu trắng.

Ta co quắp ngồi dưới đất, trong đầu là vung không đi được một đoàn khói trắng, trước mắt xuất hiện một đôi ủng màu đen, ngay sau đó, ta liền bị người ôm lên dẫn ra khỏi thiên lao.

Một lần cuối cùng, ta thấy được, thấy được An Lạc Thành buông lỏng tay ra, thấy được thân thể của người kia ngã trên mặt đất, cái mặt kia đốt cháy khét đốt nát, hoàn toàn thay đổi..

* * *

"Đừng nghĩ lung tung." Mạc Cửu ôm ta ra thiên lao.

"Người kia.. Có phải là.. Chết.. Rồi không?" Âm thanh của ta đều đang run, hoảng sợ từ đáy lòng lan tràn, trên người từng trận mồ hôi lạnh, không bị không chế đang run rẩy.

"Đừng suy nghĩ." Mạc Cửu vuốt đầu của ta, đem đầu của ta ấn ở bả vai của nàng, vỗ phía sau lưng ta an ủi.

Nàng càng an ủi, trong đầu ta càng loạn, ta phát hiện, mạng người ở trong mắt của An Lạc Thành, căn bản chính là trò cưỡi, không đáng giá một đồng, thậm chí Mạc Cửu đã xác minh nói với cô, xảy ra án mạng không dễ giao phó với quốc chủ, cô lại cả con mắt cũng không chớp, dùng loại thủ đoạn tàn nhẫn này giết chết ngục tốt kia.

Ta đột nhiên cảm thấy lá gan ta quá lớn, thật sự, quá lớn rồi. Ở trước mặt tên ma đầu An Lạc Thành này, ta lại dám năm lần bảy lượt khiêu khích cô, chống đối cô, ta không có bị cô giết chết, thật không biết là tổ tông đốt bao nhiêu nhang đèn.

Nghĩ mà sợ, kinh hoàng, mờ mịt.

Chờ ta phục hồi tinh thần lại, y phục trên người đã ướt đẫm, giữa mùa hè, ta miễn cưỡng rung mình một cái.

An Lạc Thành ra ngoài rồi, nhìn ta một chút, ta nhanh chóng cúi đầu, căn bản không dám nhìn đối mặt với cô.

Tựa hồ là nghe thấy cô thở dài một hơi, nói câu về nhà.

Dọc theo đường đi, nội tâm ta đây đều là thấp thỏm bất an, Mạc Cửu luôn đang an ủi ta, ngược lại cũng có chút tác dụng.

"Hiện tại người tin rồi chưa?" Mạc Cửu thấp giọng hỏi một câu ở bên tai ta

"Cái.. Cái gì.."

Sửng sốt một chút, trong đầu hơi có chút ý thức, nga, thấy dáng vẻ tàn nhẫn vừa rồi của An Lạc Thành, vậy khảo nghiệm này, vẫn thật sự không phải cô thiết kế, phỏng chừng, là quốc chủ kia đó.

Ta nhanh chóng gật gật đầu, "Tin rồi.."

"Người cũng thật là biết tự chuốc nhục nhã, đang êm đẹp, người làm sao thì đi thiên lao chứ?" Đoán chừng là nhìn ta bị dọa đến quá chừng, Mạc Cửu cau mày dò hỏi.

"Ta.." Thành thật trả lời..

Mạc Cửu cười cười, "Nguyên soái mất tích mấy ngày nay, sự tỷ lo lắng nàng sẽ đi tìm những người kia làm phiền, liền để ta qua xem một chút, quả nhiên không có gì bất ngờ xảy ra, ta vẫn là không thể ngăn cản."

"..."

Sau đó, Mạc Cửu tỉ mỉ nói một chút với ta, ta mới hiểu được ngọn nguồn sự tình.

Thì ra a, ngày đó sau khi ba người họ tiến vào điện, An Lạc Thành liền nói đến chúng ta với quốc chủ, nhưng quốc chủ kia lại đề nghị muốn thử thử thách một phen, trước đó cả An Lạc Thành cũng không hề biết chuyện, thậm chí tại chỗ đã bị quốc chủ kia chụp mũ, thì ra như vậy.

Bây giờ ta suy nghĩ một chút, ngày đó từ trong thiên lao trốn ra được, An Lạc Thành trước sau đưa lưng về phía chúng ta, phỏng chừng chính là không biết nên làm sao đối mặt chúng ta đó?

Còn có ngày ấy, ta nói những lời đại nghịch bất đạo kia, phỏng chừng cô nghe xong trong lòng cũng không thể thoải mái, lần này cũng thật là ta trách oan cô rồi.

Nha đúng rồi, còn có một chút, ngày ta đi tìm An Lạc Thành hỏi chuyện này, Mạc Cửu không phải đã ở trong phòng An Lạc Thành sao.

Lúc đó An Lạc Thành đang lo lắng, chúng ta có sẽ cảm thấy cô không tin chúng ta, mà sinh hiềm khích với cô, Mạc Cửu còn mở miệng từng tiếng đảm bảo nói sẽ không, kết quả ta đi vào thì hỏi một câu như vậy, bành bạch đánh mặt của Mạc Cửu..

Người nói cô một mặt chống quốc chủ gây áp lực, lòng không cam tình không nguyện thăm dò chúng ta, một mặt thì sao, lại phải bị ta chỉ trích đối với cô, và không tín nhiệm của chúng ta đối với cô, bị kẹp giữa hai bên, cũng đủ cô chịu rồi.

Một điểm cuối cùng!

Ta từ trong lời nói của Mạc Cửu chiết xuất ra một thông tin rất quan trọng!

Hình như là An Lạc Thành mỗi lần bị ủy khuất, đều sẽ mất tích mấy

ngày, sau đó, yên lặng triển khai một loạt thủ đoạn trả thù.

Vậy thì có chút buồn cười, người nói người một người trưởng thành, bị ủy khuất thì rời nhà trốn đi? Ai dạy người a a?

-----oOo-----

Chương 31: cô đối với Lương Lương hình như là thật lòng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Có phổ cập của Mạc Cửu, ta đối với An Lạc Thành cũng không có bất mãn gì, ngược lại còn có chút đồng tình cô rồi.

Nhưng mà An Lạc Thành này cũng là đủ kiên cường, chuyện gì cũng giấu ở trong lòng, chết sống không nói.

Nếu như không phải Mạc Cửu nói cho ta biết, phỏng chừng chúng ta căn bản sẽ không biết những chuyện này, thậm chí sẽ đem hiểu lầm tiến hành tới cùng.

Hiện tại ta xem như là biết Lương Lương của ta luôn là nhẩn rồi nhẩn, nhịn rồi nhịn, hóa ra chính là học cùng cô a! Đứa nhỏ này, cái tốt không học, học sạch cái xấu.

Hả? An Lạc Thành hình như cũng không có chỗ nào tốt có thể học đâu?

Lúc ăn cơm buổi tối, nói thật, ta không có khẩu vị gì, nếu như không để ta thấy một màn tàn nhẩn như vậy, có lẽ bữa cơm này ta sẽ ăn rất vui vẻ đó.

Gấp chút món ăn để tới trong chén trộn trộn, ta không ăn, Lương Lương cũng phải ăn a, mấy ngày nay đều là ta đút cho nàng ăn cơm, nhìn nàng ăn, ta cũng hài lòng, khà khà khà.

Ta đây vừa trộn xong, mới vừa múc một muống, một bàn tay lớn

đưa qua, trắng trợn đoạt bát của ta!

"Hí người!" Ta đang muốn nghiêm nghị trách cứ, vừa nghiêng đầu, má ơi! An Lạc Thành!

Chỉ thấy An Lạc Thành này hất vạt áo một cái, ngồi ở bên cạnh ta, lại giành lấy cái muống trong tay ta, đặt ở bên miệng thổi nhẹ, sau đó! Vậy mà! Đưa về phía Lương Lương!

Người đừng nói là ta, tất cả mọi người đều sửng sờ, chỉ ngây ngốc nhìn An Lạc Thành, không biết cô đây lại là đang chơi cái gì?

Lương Lương nửa ngày không hành động, An Lạc Thành nhú nhú mày, "Không thích sao?"

"Không.. Không có.." Lương Lương vội nói, cúi đầu, trong mắt toàn là hưng phấn nhỏ, ngẩng đầu nhìn ta.

"Mẫu thân cũng tự mình dứt người rồi, người thì ăn đi, bỏ lỡ cơ hội sẽ không có cơ hội khác rồi." Ta vội gật gật đầu với nàng, mặc kệ hôm nay An Lạc Thành uống lộn thuốc gì, Lương Lương của ta vui vẻ, vậy thì được rồi!

Lương Lương cười cười, há miệng, cẩn thận từng li từng tí một ăn một miếng, nhìn An Lạc Thành một chút, liền lại cúi đầu, cái tên này, người xấu hổ cái gì chứ!

"Chặc chặc chặc.." Ta chặc lưỡi, chống đầu nhìn Lương Lương, cái tên này, khuôn mặt nhỏ đều phải vui như nở hoa rồi a!

An Lạc Thành lại múc một muống, thổi thổi, đang muốn dứt cho Lương Lương.

"Ơ.. Ôi mẫu thân, ta.. Tay của ta cũng đau.." An Mạnh rầm rì che lấy tay, quét mồm nhìn An Lạc Thành.

Hắc! Làm nũng hờ!

An Lạc Thành nhìn nàng một cái, đang muốn mở miệng, "Ta đút người cho!" Ta vừa giơ tay. Chuyện cười, ai cũng đừng nghĩ quấy rồi Lương Lương của ta ăn cơm!

"Ta.. Không muốn!" An Mãnh bĩu môi một cái.

"Này! Ăn cơm mà, người còn quản là ai đút? Ta cũng sẽ thổi một chút cho người!" Mới mặc kệ nàng có đồng ý hay không, đi tới bên người nàng, bưng lên bát ăn cơm mảnh liệt thổi hai cái, múc một muỗng, "Nè! Tiểu Mãnh tỷ tỷ, há mồm, a~~"

An Mãnh nhìn lên, trên khuôn mặt to béo kia tràn ngập ghét bỏ! Ta lại không có nhổ nước miếng vào, người ghét bỏ cái gì hờ!

"Nhanh há mồm." Takhông phải người tính khí tốt cái gì, cứng ngắc hướng về trong miệng nàng nhét vào hai cái.

Nha đúng rồi, từ sau khi sự kiện kia, ta phát hiện thái độ của mấy tiểu gia hỏa này đối với ta lại không giống với lúc trước, ta vậy mà không phải tầng thấp nhất của chuỗi thức ăn rồi! Thì tiểu mập mập này, bây giờ khách khí với ta, ta nói đông, nàng tuyệt không đi tây!

"Ngày mai bệ hạ ở trong cung thiết yến, các người.." Lời của An Lạc Thành còn chưa nói hết.

"Lại tiến cung?" Ta suýt chút nữa đem chén cơm chụp đến trên mặt An Mãnh! Chuyện này còn có không xong sao? Quốc chủ kia sẽ không lại làm trò ngốc gì chứ!

An Lạc Thành trừng ta một chút, tựa hồ rất bất mãn đối với ta cắt đứt lời của cô, ta vội rút đầu một cái, cười làm lành, "Ngài nói ngài nói."

Mấy tên tiểu tử hai mặt nhìn nhau, cũng đều không dám lên tiếng rồi.

An Lạc Thành nhìn lướt qua, "Chỉ là ăn bữa cơm thường, không cần quá mức câu nệ, chú ý lễ nghi thì được." Nói đến lễ nghi, cô còn cố ý nhìn ta một cái, được rồi, ta biết rồi.

* * *

Bởi vì ngày mai phải gặp quốc chủ, Cổ Diển nói, buổi tối phải tắm trắng nõn nà cho chúng ta..

Cái quỷ gì, đây là tiết tấu của trước khi giết lợn cạo lông a, quốc chủ kia xơi nhóc con a?

Mạc Cửu nói phải giúp ta tắm rửa, bị ta kiên quyết cự tuyệt, nói đùa đó, tiểu thụ ngươi đừng nhìn nàng bình thường giả vờ chính đáng, kỳ thực muộn tao đó, để nàng tắm cho ta? Không chắc lau chùi ta bao nhiêu dầu đây?

Dù sao tắm cũng dễ tắm, ngồi ở bên trong thùng ngâm một chút, sau đó xách ra lau khô là được, chính ta có thể làm được.

Tùy tùy tiện tiện ngâm một chút, thì nhanh chóng chui ra, mặc quần áo tử tế ra cửa.

Khà khà, vừa rồi hình như nghe được Cổ Diển nói phải giúp Lương Lương tắm, cơ hội cực tốt này, không đi nhìn lên quả thực không có thiên lý.

Lén lén lút lút đi hai bước, hả? Không đúng, ta rõ ràng có thể quang minh chính đại đi vào mà! Tay của Lương Lương có thương tích không thể dính nước, ta đi hỗ trợ, lý do này chắc nói qua được đó!

Khà khà khà.

Chà xát tay, hít ngậm nước, vừa nghĩ tới lập tức liền có thể nhìn thấy tiểu Lương Lương trần tru*ồng, chắc, ôi khà.. Khà khà!

Đi tới trước cửa phòng của Lương Lương, vừa định gõ cửa, hả? Lỡ như bị cự tuyệt vào thì sao. Ừm, trực tiếp đẩy cửa đi vào.

"Ai?" Mới vừa đẩy cửa ra, liền nghe được thanh âm kinh hoàng của Lương Lương.

"Là ta a, Lương Lương, ta tới giúp người tắm rửa mà~~khà khà~"
Xoa xoa tay vòng tới sau tấm bình phong.

* * * Mẹ kiếp..

Xác thực nhìn thấy Lương Lương ở bên trong bồn tắm, nằm nhoài một bên bồn mặc cho Cổ Diễm lau lưng cho nàng. Nhưng mà! Hơi nước của một chậu là cái quỷ gì a? Ngoại trừ sương mù, lông cũng không nhìn thấy a!

"Tiểu Khê, sao người lại tới đây?" Lương Lương quay đầu nhìn ta, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ao, tóc dài qua vai khoát lên bả vai, oa.. Yêu nghiệt a.. Vào lúc này ta liền muốn làm một câu thơ, suối trong sinh ra hoa sen, thiên nhiên đi điêu khắc! Đẹp!

"Ta.. a.."

"Đem nước miếng lau một chút rồi nói chuyện." Cổ Diễm bắt mẫn liếc ta một cái.

"Mlem mlem." Vội nuốt ngụm nước, ôi, thật lúng túng.

Lương Lương phồng chùng cảm thấy ta rất buồn cười chứ, hé miệng cười cười. Chắc, quả nhiên còn là một đứa trẻ.

"Nga, ta.. Ta tới xem một chút có hay cái gì cần ta giúp một tay hay không."

"Không liên quan đến người, người đi về trước đi." Cổ Diễm cũng thật là không khách khí.

"Này sư phụ, ta đến cũng đến rồi, người tốt xấu gì để cho ta nhìn mấy cái chứ!" Ôi, người nói, ta mơ ước Lương Lương thế nào, có bị Cổ Diển nhìn ra rồi hay không? Nàng có thể cảm thấy cái trắng nhọc nhằn khổ sở trông bị ta đào hay không hả? Ta xem nàng thật sự coi Lương Lương là con gái ruột để thương.

Chỉ thấy Cổ Diển cong tay, đứng dậy, xách cái ót của ta, "Này này sư phụ người làm gì thế!"

Một đường xách lấy ta, đem ta mang ra khỏi phòng.

Này này này! Người đây thì quá đáng rồi a, bản thân người ở bên trong lại sờ sờ, còn không cho ta nhìn vài cái, làm sao bá đạo như vậy a!

Trước cửa, Cổ Diển xách cao ta một chút, nhìn chăm chăm mặt của ta nhìn hồi lâu.

"Người rút cuộc là quái vật gì?" Thì thảo nói một câu.

"..."

Cái gì a? Ta là quái vật cái gì?

Hỏi đến ta một mặt ngu luôn.

Cuối cùng, Cổ Diển lắc lắc đầu, khẽ thở dài, đem ta đặt ở trên đất, "Đi về nghỉ ngơi đi."

"Nga.." Không hiểu ra sao.

* * *

Chạng vạng ngày này, An Lạc Thành mang theo đoàn người chúng ta tiến cung, không biết có phải là sợ chúng ta có ám ảnh hay không, lần này không cho chúng ta mặc áo giáp gì nữa, cũng không

có trang phục quá mức tỉ mỉ, thống nhất áo bào quần vải, nhìn qua không nổi bật chút nào.

Đi tới trước điện, mọi người không hẹn mà cùng dừng bước lại, nhìn An Lạc Thành, nội thị vội vã chạy tới, dẫn chúng ta tiến vào điện, lúc này mới để Đại Gia Hòa yên tâm.

Nhìn nhau hai mắt, nhếch miệng cười cười. Mới vừa vào điện, liền nhìn thấy trái phải bày hai hàng bàn vuông, trên bàn là từng đũa từng đũa thức ăn tinh mỹ, mlem mlem, ta đều chảy nước miếng rồi!

"Tham kiến bệ hạ." An Lạc Thành ở phía trước, vung áo choàng một cái, quỳ một chân trên đất, soái khí vô cùng!

"Nga nga, tham.. Tham kiến bệ hạ." Chúng ta cũng bận rộn học dáng vẻ của Cổ Diễn dạy, cùng nhau quỳ xuống, quay về phía người trên ghế kia dập đầu.

"Đại nguyên soái không cần đa lễ, đều đứng lên đi." Âm thanh này hơi chút thâm trầm, lại có từng tia một chất phác, nghe vào rất có khí tràng.

Nhanh chóng ngẩng đầu nhìn một chút, người ngồi trên kia đang nhìn chằm chằm chúng ta lần lượt đánh giá từng cái, khóe miệng mang theo một nụ cười, liền tiếp gạt đầu, nhưng mà lông mày vị quốc chủ này gần như dựng đứng, ân, chà chà, một mặt hung tướng, nhìn qua cũng không phải là người dễ sống chung.

"Ừm, ái khanh a, mấy hài tử này của ngươi, còn nhỏ tuổi thì có khí phách can đảm như vậy, rất tốt!" Quốc chủ đi xuống bậc thang, kéo lấy cánh tay của An Lạc Thành đưa cô dẫn đến ghế trên, chỉ thấp hơn chỗ ngồi của bản thân nàng một nấc thang.

Ờ, địa vị của An Lạc Thành này cũng không phải thấp! Đây có phải mang ý nghĩa địa vị của cô dưới một người, trên vạn người không.

"Các người đều đừng lo lắng, vào chỗ đi, hôm nay là tiệc gia đình, cũng không cần câu nệ, tùy ý chút." Quốc chủ cười cười với chúng ta, khoát tay áo một cái, liền có một đội nội thị chạy tới, dẫn chúng ta lần lượt từng cái vào chỗ.

Khá lắm, được a, ở trong cung ăn tiệc gia đình? Hơn nữa chỉ mời những người chúng ta đây, quốc chủ này, cũng là đủ thả xuống được tự đại!

"Tạ ơn bệ hạ." Đây là Cổ Diễn dạy, nói là bệ hạ phân phó cái gì, cũng phải nói tiếng cảm ơn.

"Thử thách của ngày trước, các người hoàn thành rất tốt, An soái còn lo lắng các người không cách nào hoàn thành, ngay ở trước mặt văn võ cả triều, nổi giận, ha ha, ái khanh a, người vẫn là xem thường những hài tử này a." Quốc chủ chỉ chỉ chúng ta, cười nhìn về phía An Lạc Thành.

Chúng ta cùng nhau nhìn lại, An Lạc Thành cũng nhìn lướt qua, gật đầu cười cười.

"Nói như vậy, trận thử thách này, là bệ hạ ngài sắp xếp?" Lương Lương vụt đứng lên, thẳng nhìn chăm chăm quốc chủ.

"Nào có phần người nói chuyện." An Lạc Thành một tiếng quát mắng.

"Này, trẫm nói rồi, đây là tiệc gia đình, tất cả mọi người tùy ý chút." Quốc chủ khoát tay chặn lại, nhìn Lương Lương một chút, cười cười, một bộ dáng dập mặt mũi hiền lành.

"Trẫm thường nghe An soái nhắc đến các người, liền muốn xem thử các người đến tột cùng có năng lực gì, có thể làm cho An soái đặc ý như vậy. Trẫm là chưa từng thấy nàng lưu ý ai như vậy đó. Ha ha ha."

Nhóc con họ vừa nghe lời này, đều nhìn chăm chăm An Lạc Thành,

An Lạc Thành vắn đầu, nghiêng người, đoán chừng là then thùng rồi!

Ta thì không hứng thú này rồi, bưng bình rượu, chắc, có chút rồi rắm.

Ta vốn là cho rằng, An Lạc Thành đối với những con gái nuôi này, chỉ là đang lợi dụng, quan tâm và lưu ý vô tình hay cố ý để lộ, cũng là vì mua chuộc lòng của họ mà sử dụng thủ đoạn.

Nhưng ở khi ta thấy được An Lạc Thành có thể vì Lương Lương đoạt tính mạng người, một khắc đó, ta là thật sự cảm thấy cô rất lưu ý Lương Lương, rất lưu ý chúng ta.

Nhưng ta vừa nghĩ tới An Lạc Thành này tính cách ngạo kiêu, sau này Lương Lương sẽ vì cái này ăn không ít trái đắng, lại thật sự là không đành lòng. Thật phiền a.

Ôi nhưng mà, hiện tại, ta có thể cứu vớt thế giới!

"Này, Lương Lương."

"Hả?"

"Ta nói với người nha, ngày hôm qua ta theo dõi Mạc Cửu đi tới Thiên Lao, nhìn thấy.." Đem chuyện ta nhìn thấy nói cho nàng nghe.

"Thật.. Thật không?" Lương Lương một mặt kinh ngạc, thật lâu không thể hoàn hồn.

Thấy bộ dạng ngốc của nàng, ta cười cười, Lương Lương ngốc, người phụ trách hạnh phúc là đủ rồi, tất cả, đều có ta.

-----oOo-----

Chương 32: tòng quân a tòng quân a

Nguồn: EbookTruyen.VN

"Ai ya -ai ya -"

"Tiểu Khê, người nhỏ giọng một chút, chút nữa lại bị mẫu thân nghe thấy được." Lương Lương ở bên cạnh nhỏ giọng nhắc nhở.

"Nga.. Ai ya.." Ta.. Ta ủy khuất!

M*ẹ kiếp! Còn tưởng rằng hành quân đánh trận là chuyện đại sự phải làm cái gì chứ!

Kết quả! Ở trên con ngựa rách này dần dặt nửa tháng! Cái mông đều phải nát bét rồi! Đường cũng không biết đi rồi! Còn có! Dạ dày đều sắp nôn ra rồi!

Tưởng tượng nửa tháng trước, đoàn người chúng ta, cả quân xuất phát, một người một thân áo giáp nhỏ, mỗi người đều là mặt mày rạng rỡ như phải xuất giá.

Thấy được từng con từng con tuần mã, ta còn như người thiếu năng trí tuệ, khua tay múa chân, "Nga~Ô Grừ~ky mã lớn nha~" Vui cũng không ngậm mồm vào được.

Ai nào ngờ.. Sau đó.. Chính là.. Đường dài đằng đẵng.. Hành quân..

Ban ngày ở trên ngựa vừa ngồi chính là cả ngày, buổi tối, tùy tiện tìm một chỗ thì cắm doanh, gặm gặm bánh màn thầu, ăn chút lương

khô, nghỉ chân một chút, vội vã tiếp tục chạy đi, nếu không gấp thì ngủ lại.

Đó là thật sự chịu tội a! Ta cảm giác mấy lạng thịt ta thật vất vả nuôi mập, mấy ngày nay toàn bộ dần vật rơi mất, cả An Mãnh cũng gầy đi trông thấy! Cũng rất thiệt thòi đám tiểu gia hỏa này mỗi ngày rèn luyện, thân thể rắn chắc, nếu không phỏng chừng phải bị bệnh một hai người rồi!

"Tất cả mọi người, nghỉ ngơi tại chỗ." Cổ Diễn ra lệnh một tiếng, sau đó thì nhìn thấy Mạc Cửu mang theo một đội người đi về phía trước, đoán chừng là đi dò đường rồi.

"Thế nào, mấy người các ngươi, vậy thì không chịu nổi?" Cổ Diễn cười ha ha đi qua.

Ta đang đảo quanh đầy đất hoạt động cánh tay chân đó, lại ngồi một ngày, cảm giác nửa người đã không phải là của chính mình rồi!

"Sự phụ a, còn bao lâu mới đến chỗ a?" Giao thông của cổ đại cũng quá không tiện lợi a, nếu như là có máy bay thì rất tốt a! Thợ săn siêu hạng, chỉ đâu đánh đó!

"Sắp rồi, Mạc Cửu đi phía trước dò đường rồi, nếu không có chuyện ngoài ý muốn, đêm nay trước khi vào đêm, chắc là có thể tới quân doanh của ta rồi."

"Thật sự hả!" Cuối cùng cũng coi như đến nơi rồi!

Nha đúng rồi, ta hình như quên nói, địa phương bây giờ chúng ta đi là phía đông nhất của Dực quốc! Chính là biên cảnh của phía đông.

Nghe nói là có một người gọi là bộ tộc "Hề" tự ý vào biên cảnh nước ta không nói, còn chiếm đoạt một tòa thành trì, đổi tên thành là "Hề", còn địa phương phác họa kia, trực tiếp tự lập thành vương, xây ra Hề quốc!

Theo lý thuyết quân đội Dực quốc của chúng ta đó là binh cường mã tráng đánh đâu thắng đó không gì cản nổi, cũng không biết tại sao, một mực bắt những người Hề không có cách này.

Vốn là Dực vương không làm sao coi là chuyện to tát, nhưng quân biên phòng mấy lần xuất binh, đều đang bị người Hề đánh lùi, Dực vương này có thể nhịn? Bất đắc dĩ, lúc này mới phái đại tướng An Lạc Thành đốc lực nhất, bằng không, loại chiến trận nhỏ này, cũng không cần cô ra tay.

Ta phỏng chừng An Lạc Thành cũng có ý muốn rèn luyện chúng ta một chút, không nói hai lời, dẫn chúng ta liền đến đông cảnh.

"Ôi, sư phụ a, người Hề kia đến cùng có lợi hại gì? Lẽ nào thật sự như trong lời đồn, chiều cao tám - thước, béo mạnh như trâu?" Điều này cũng không biết là ai truyền, dù sao mấy ngày nay ở trong quân doanh, luôn nghe có người thảo luận cái này.

"Không cho phép nói lung tung!" Cổ Diễn trừng hai mắt, "Dám ở trong quân tự ý truyền tin đồn, Nguyên soái nghe qua rồi, không đánh gãy chân ngươi không được!"

Fu*ck, nghiêm trọng như thế sao! Ta nhanh chóng che miệng lại. Ôi. Chờ chút, đây cũng không phải ta truyền ra, ta cũng là nghe nói mà!

"Các ngươi cũng đừng đoán mò, trước khi không thấy người Hề, tất cả đều là lời không thực, không thể dễ tin."

Cổ Diễn đang nói, xa xa một trận tiếng vó ngựa, chúng ta nhanh chóng quay đầu nhìn sang, ồ, Mạc Cửu làm sao nhanh như vậy sẽ trở lại rồi hả?

Phía sau còn theo binh lính áo giáp hơi chút tàn tạ, khá là chật vật.

"Sư phụ, đó là ai a?"

Cổ Diễn cau mày nhìn một chút, "Tướng lĩnh Trú quân, Kỳ Nghiệp." Nói xong, Cổ Diễn vội vàng đi tới kiểm tra tình huống.

Ta cùng Lương Lương liếc mắt nhìn nhau, đến gần chút, dựng thẳng lỗ tai lắng nghe.

"Đại nguyên soái, ngài có thể coi như đến rồi!" Kỳ Nghiệp nhảy xuống ngựa, trực tiếp quỳ đến dưới chân An Lạc Thành, ôm quyền thi lễ với cô.

"Đứng lên, xảy ra chuyện gì." An Lạc Thành nhấc tay lên.

"Hồi nguyên soái, hôm qua chúng ta lần nữa vây quét những người Hề kia, nhưng.."

"Thế nào?"

Tướng lĩnh kia cười khổ một tiếng, lắc lắc đầu, "Nói ra thật xấu hổ, từ lúc người Hề kia ở trú quân đến bây giờ, chúng ta trước trước sau sau vây quét hơn bốn lần, nhưng mỗi một lần đều tay trắng trở về, thậm chí ngay cả mặt của nhân vương Hề kia cũng chưa từng thấy."

"Ha, Kỳ tướng quân, đông cảnh các người đóng giữ quân, là ăn không ngồi rồi sao?" An Lạc Thành cười gần một tiếng.

Oa nha, thực sự là một chút mặt mũi cũng không cho a, trước mặt nhiều người như vậy, quở trách một tướng quân đóng giữ

Nhưng mà Kỳ nghiệp này bị An Lạc Thành chế nhạo như vậy, lại chưa dám có nửa điểm bất mãn, "Nguyên soái giáo huấn chính phải, thuộc hạ thực sự xấu hổ."

"Bây giờ trong doanh trại tình hình ra sao?" An Lạc Thành chấp hai tay sau lưng, một bộ dáng dấp trầm tư, bước chân tản bộ qua lại.

"Rất nguy, sĩ khí hạ." Kỳ Nghiệp nói xong, cúi đầu.

Ta thì nhìn thấy An Lạc Thành hung hăng trừng nòng một chút quay người liền nhảy lên lưng ngựa, "Cổ Diễm, truyền lệnh xuống, tất cả mọi người, tăng tốc hành quân, trước khi trời tối, cần phải chạy tới doanh trại."

Vào lúc này ta thì đồng tình những bước hành quân kia rồi, vui mừng chúng ta còn có con ngựa! Nhanh chóng leo đến trên lưng ngựa, đừng vớt ta, ta chết cũng không xuống!

* * *

Theo An Lạc Thành một đường khoái mã, rất xa nhìn thấy nơi đóng quân, chính là dùng hàng rào vòng ra một mảnh đất, bên trong dựng những quân trướng cho các binh sĩ ở lại.

Hai tên gác cổng trước cửa ngòi dưới đất, một bộ dáng vẻ chán chường.

Ta nhanh chóng quay đầu nhìn An Lạc Thành một chút, khá lắm, đồ vật này quả nhiên trúng mục đích, đột nhiên một roi quất lên mông ngựa, chạy về phía hai tên binh lính kia

"..."

Người binh sĩ kia ngẩng đầu nhìn lên, phù phù một cái thì bò ở trên mặt đất, ôm đầu run lẩy bẩy.

An Lạc Thành kéo dây cương, con ngựa vừa vươn mình, một tiếng hí lên, hai cái móng trước vững vàng rơi vào bên cạnh cái đầu của người binh sĩ kia

"Đại.. Đại.. Đại Nguyên Soái?" Một người khác binh lính cũng dọa cho phát sợ, dựa sát cửa gỗ phía sau.

"Xem thử các người hiện tại, như hình dáng gì!" An Lạc Thành trợn

mắt.

"Đại nguyên soái bớt.. Bớt giận.. Ta.. Chúng ta.."

"Cút đi lính 20 triệu." An Lạc Thành không hề liếc mắt nhìn nàng, vừa đạp bụng ngựa, tiến vào doanh trại.

Khá lắm, thật là ngang ngược.

Ừm, nói như thế nào đây, luôn cảm thấy từ khi ra khỏi nhà, An Lạc Thành lại như biến thành người khác.

Ở nhà, thỉnh thoảng cô còn biết vẻ mặt ôn hòa đối với chúng ta, có ý vô ý biểu lộ một chút quan tâm. Nhưng từ sau khi ra ngoài, cô cả nhìn thẳng cũng không nhìn chúng ta một chút, hơn nữa địa vị bá chủ của cô ở trong quân, không ai dám làm trái tí tẹo nào với cô, ngay cả Mạc Cửu và Cổ Diển, ở nhà dám có hứng thú chơi với cô, tại đây, An Lạc Thành không mở miệng, hai nàng căn bản sẽ không chủ động đi nói chuyện phiếm.

Dù sao mấy ngày nay, cả chúng ta cũng rất kinh hoàng.

Đúng rồi, thì ngày ấy, ta chẳng qua là oán trách cưới ngựa dẫn vật cái mộng, cô liền để ta theo binh lính đi một ngày.. Ngay lúc đó tâm tình lại như ăn phân, có nỗi khổ không nói được, có lệ nuốt trong bụng..

Nhưng mà trong lòng, ta lại cảm thấy, An Lạc Thành thô bạo thâm độc, mới là An Lạc Thành ban đầu ta tưởng tượng, hè hè.

Được rồi, nói đi nói lại, sau khi An Lạc Thành tiến vào quân doanh, không ít binh lính nhìn thấy cô, dồn dập đứng dậy hành lễ, mỗi người hết sức phấn khởi nguyên soái nguyên soái mà kêu, kết quả.. An Lạc Thành ra lệnh một tiếng, những tên lính lười biếng vừa rồi kia toàn bộ thưởng một trận quân côn, quả thực chính là một chậu nước lạnh phủ đầu giới xuống.

Ồi nhưng mà cũng lạ, không ít binh lính vậy mà đối với lần này không phản bác chút nào, một bộ tư thế ta sai rồi ta nhận phạt. Tựa hồ An Lạc Thành đến, cho các nàng uống một viên định tâm hoàn thật mạnh.

"Kỳ Nghiệp, dẫn đường." Sau khi trừng phạt một đám binh lính, An Lạc Thành bốn phía liếc nhìn chút, triệu Kỳ Nghiệp đến.

"Nguyên soái muốn đi Hề thành?" Kỳ Nghiệp sững sờ.

"Bốp!" Một cái cái tát vang dội lạnh lạnh, người đừng nói là Kỳ Nghiệp, ngay cả chúng ta giật nảy mình, nhìn lẫn nhau, mắt to trừng mắt nhỏ.

Chuyện này làm sao.. Không giải thích được thì đánh người rồi?

Thấy An Lạc Thành trợn tròn hai mắt, Kỳ Nghiệp kia tựa hồ ý thức được cái gì, "Bành bạch" một cái thì quỳ xuống, "Nguyên soái bớt giận, thuộc hạ biết sai, là Thổ thành, thuộc hạ đây thì dẫn nguyên soái đi!"

Thổ thành? Hề thành cái tên ban đầu sao? Nói thật, là rất Thổ (quê mùa), còn không bằng Hề thành êm tai đó.. Ai đặt, không văn hóa như thế..

Nhưng mà.. Nói sai tên rồi thì phải bị bạt tay?

Nha cũng đúng, Kỳ Nghiệp này cũng là có chút thiếu não, rõ ràng là người ta tới phạm chúng ta, đoạt thành trì của chúng ta sửa lại tên, nàng còn bật thốt lên cái gì Hề thành, vậy người đây không phải muốn ăn đòn sao, nên!

Lần đầu, ta vậy mà cảm thấy An Lạc Thành đánh người đánh có lý như thế nha!

* * *

"Mấy người các người, đi theo ta vào trước đi." Cổ Diển ở mặt trước dẫn đường, đem chúng ta dẫn đến một phòng trong doanh trước, ừm.. Doanh trước này còn rất lớn, như cái nhà bạt, có giường có bàn, đồ dùng hằng ngày đúng là đầy đủ mọi thứ. Tuy không sánh được trong nhà, nhưng mà! Có giường ta thì biết đủ rồi!

Trực tiếp nằm ịch xuống giường, "A - thoải mái -" Nhắm mắt lại, thở dài mấy hơi.

"Đem hành lễ chỉnh lý một hồi thì ra ngoài thôi, ta dẫn bọn người đi làm quen các nơi trong doanh trại."

Cái gì? Ta đều nằm xuống còn muốn để ta dậy? Kiên quyết từ chối được không!

"Này, sư phụ a, người xem chúng ta đều đi lâu như vậy rồi, người liền để chúng ta nghỉ ngơi một chút đi!" Ta trở mình, nằm lý ở trên giường chơi xấu.

"Thì người lười nhất." Cổ Diển tựa hồ là bất đắc dĩ, nhìn mọi người một chút, "Đều đi nghỉ ngơi một chút đi." Cái tên này nói xong, chính mình trước tiên ôm cánh tay dựa vào cửa, chớp mắt một chút.

"Phù.. Thoải mái.." Ta duỗi cái eo thiệt lười, kéo kéo gân cốt, vừa nhắm mắt lại, liền chuẩn bị ngủ đi rồi.

Mơ mơ màng màng, bên tai một trận tiếng gào thét âm ỉ, hình như là cái gì.. Người đến không tốt rồi, người Hề đánh lên quân doanh rồi, các loại.

Gãi gãi đầu, m*ẹ nó, ta đang ngủ say đó, ầm ỹ cái gì thế a, phiền chết rồi.

"Tiểu Khê, mau ngồi dậy, hình như xảy ra vấn đề rồi!" Bên tai là thanh âm cấp thiết của Lương Lương.

"Ừm.." Huh? Xảy ra vấn đề rồi? Chờ chút, vừa rồi họ gọi chính là cái gì? Người Hề đánh lén quân doanh?

Quân doanh? Cái này?

Fu*ck! Người Hề đến? Muốn đánh trận rồi?

Ta m*ẹ nó ưỡn người thì ngồi dậy rồi, một mặt ngu ngơ nhìn Lương Lương, "Cái gì?"

-----oOo-----

Chương 33: các người đây thì giả vờ xong thì chạy khá kịch thích hả

Nguồn: EbookTruyen.VN

M*á nó! Vừa tới quân doanh còn chưa từng ngủ một giấc yên ổn, đây thì phải đánh trận rồi?

Người dường như đang trêu ta cười?

Cổ Diễn đi ra ngoài kiểm tra tình huống, để một đám chúng ta ở trong lều chớ đừng lộn xộn.

Mấy người chúng ta mắt to trừng mắt nhỏ, mỗi mặt ngu ra, cả Lương Lương đều siết chặt quả đấm nhỏ, có chút căng thẳng.

"Đây thì.. Đánh nhau rồi?" An Nhiên nuốt một ngụm nước bọt, lùi về sau hai bước, vừa lắc đầu, suýt chút nữa đặt mông ngồi dưới đất.

Nếu như bình thường, thấy được nàng như vậy, mọi người đã sớm cười vang trêu ghẹo, nhưng bây giờ, lại không có cười nhạo nàng.

Chúng ta thì ngồi ở ở trong lều này, nhìn bóng người lơ mờ trên lều, bên ngoài ánh lửa ngút trời, nghe nhiều tiếng hí gọi xung phong kia, mờ mịt sống sờ không biết làm sao.

"Không được, chúng ta không thể khoan tay đứng nhìn." Lương Lương hít sâu một hơi, đứng dậy nhìn chúng ta.

"Nhưng mà.. Ta.. Chúng ta.." Cả tiểu mập mạp An Mãnh đều kinh sợ rồi.

"Lương tử nói đúng. Nuôi binh ngàn ngày, dùng trong chốc lát." An Đạc cũng đứng lên.

Này này này đây là lời kịch của người sao? Cái gì thì nuôi binh ngàn ngày dùng trong chốc lát.. An Đạc này có phải là quá mức thành thực chút? Còn có lần trước thí xe giữ tướng kia.. Đây đều là ai dạy hả?

"Phải ra sức, đi theo chúng ta, sợ chết, thì ở lại đây đi."

An Uy và An Mãnh nghe vậy liếc mắt nhìn nhau, gật gật đầu, người khác cũng dồn dập đứng dậy, được, lần này thì còn lại còn lại một mình ta lười biếng nằm trên giường.

"Các người.. Nhìn ta làm gì.."

Lương Lương đi qua, ngồi xổm ở bên giường nhìn ta, cười hì hì, lộ ra một cái răng nanh nhỏ, "Chúng ta đều ra ngoài rồi, một mình người ở lại chỗ này, ngược lại không an toàn, người cảm thấy thế nào?"

"Ta.."

Đúng đúng đúng, người nói đều đúng! Tiểu hỗn cầu này, còn biết học tính toán ta?

Ôi, nói cũng đến đây rồi, ta cũng chỉ có thể xỏ giày đi cùng với các nàng rồi.

"Các người a, nghe con không sợ hổ, chút nữa thấy được người chết, cũng đừng sợ đến không đi đường được a!" Ta đây hoàn toàn là lời khuyên thiện ý nha, nhưng lời này ta nói xong, cảm giác vẻ mặt của mấy đứa trẻ có chút không đúng.

"Ha, An Đạc ta là từ trong đồng người chết bò ra, người chết ra sao ta chưa từng thấy?" Sắc mặt An Đạc rùng mình, hung hăng nói một câu.

Fu*ck, ngược lại làm ta giật mình.

Nga, cũng đúng, bọn họ phần lớn là người sống sót của thiên tai, chắc là thấy qua không ít người chết.

Ta bĩu môi, được thôi, người lợi hại.

"Sau khi đi ra ngoài, mấy người chúng ta tuyệt đối không thể phân tán, gặp phải chuyện gì cũng đều không nên hoảng hốt." Lương Lương nhắc nhở một câu, đi tới cửa, vừa muốn vén rèm cửa lên, trên rèm đột nhiên xuất hiện một bóng người, trực tiếp xông vào màn.

Vẫn may Lương Lương phản ứng nhanh, vừa nghiêng người vừa né tránh, không có bị người kia đụng vào. An Mãnh thì không may mắn như thế, nhưng mà ai bảo An Mãnh cường tráng chứ, đưa tay đem người kia đứng vững, không có bị đè trúng.

"Người không có mắt.." An Mãnh nổi giận, đang muốn quở trách người kia, thuận tay đẩy một cái, lời còn chưa nói hết, liền nghe "bành bạch" một tiếng..

Người kia.. Vậy mà thẳng tắp ngã xuống?

"Cái quỷ gì.. Fu*ck!" Ta vừa mới chuẩn bị đi qua nhìn một chút, chỉ thấy người kia nằm trên mặt đất, thân thể đang hơi co giật, miệng mũi chảy máu ra bên ngoài, hai con mắt trợn lên như trứng gà, trừng trừng nhìn chằm chằm ta!

Chuyện này còn không phải đáng sợ nhất!

Đáng sợ nhất là, ta vậy mà nhìn thấy cổ của nàng, cổ của nàng..

Ọe ta muốn ói!

Cổ của nàng thậm chí có một đạo vết cắt cực sâu! Không ngừng đem cuống họng của nàng cắt đứt, ta phỏng chừng hiện tại ta nếu như đi qua nhấc đầu của nàng.. Có thể đem đầu nàng bẻ xuống..

"Ọe!" Ta con m*ẹ nó quay đầu thì ói ra!

Quá con m*ẹ nó ghê tởm rồi! Nàng đều.. Nàng đều như vậy rồi, lại vẫn đang co giật! Ta.. Ta ta.. Fu*ck..

"Ngô.. ọe!" Đoán chừng là ta vừa đi đầu, người khác cũng nhin không nổi, vài người cũng ói ra theo, thật sự.. Thật là ghê tởm, cuống họng ngọt ngọt vô cùng, cũng cảm giác đồ vật trong bụng liên tiếp trào lên, không cầm được muốn nôn.

"A m*á nó.. Đáng chết.." Ta bóp lấy cái cổ áp chế cảm giác muốn ói, dư quang nhìn lướt qua hóa trang của người kia, đây là.. Đây là binh lính của chúng ta a!

"Chúng ta vẫn là đi ra ngoài trước đi." Ta thật sự là không muốn lại nhìn tới xác chết co giật này..

Người khác phỏng chừng cũng giống như ý nghĩ của ta, tranh nhau chen lấn chạy ra bên ngoài.

"Ai ya.." Ta đây bước chân bước có chút lớn, dưới bàn chân không biết vấp đồ vật gì, bồm bộp một cái thì bò ở trên mặt đất, thời điểm trước khi ngã xuống ta nhắm chặt hai mắt, hờ? Không đau? Chính là mềm!

Mở mắt nhìn lên, m*á nó! Đây cũng là một bộ thi thể từ đâu tới a a a a a a!

Ta con m*ẹ nó.. Nhanh chóng bò lên, vừa quay đầu lại, thì ra vừa rồi vấp ngã ta, cũng là một bộ thi thể!

Ta đột nhiên có một loại cảm giác bị xác chết bao vây, ta run chân đều không đứng lên nổi, hai cái tay chống đất di chuyển về phía sau, hướng về chỗ trống cọ qua.

Bòm bộp lại là một cái, ta đây trong tay không biết ấn đến đồ vật gì, mềm mại, tuyệt đối không phải vật gì tốt!

Một mặt căm ghét, to gan quay đầu lại liếc mắt nhìn, "M*ẹ nó!" VẬY mà.. VẬY mà là một cánh tay!

Không có xác chết.. Chỉ là một cái.. Cánh tay nhỏ lẻ loi..

"Đáng chết đáng chết đáng chết!" Ta đột nhiên rút tay về, ở trên đùi lau sạch lấy vết máu, phóng tầm mắt nhìn lên, thân chất đầy đồng.. Hơn nữa cơ hồ toàn là binh lính của chúng ta!

"Tiểu Khê, mau đứng lên." Lương Lương lôi cánh tay của ta đem ta kéo lên.

Nói một lời chân thật, ta là thật sự.. Sợ hãi..

Phần còn lại của chân tay đã bị cụt đầy đất và chất lỏng không rõ màu trắng..

Tuy ta không đi qua địa ngục, nhưng thời khắc này, ta cảm thấy, nơi này, chính là địa ngục.

So với khủng hoảng của ta, mấy người khác ngược lại rất nhanh thích ứng, có lẽ đúng như các nàng từng nói, mỗi người đều là từ trong đồng người chết bò ra.

"Trời ạ, tại sao lại như vậy.." Bên tai từng trận hí gọi, ta không nghe rõ đây là thanh âm của người nào, nhìn trái phải một chút, ta cũng muốn nói một câu.. Trời ạ.. Tại sao lại như vậy..

Ánh mắt chiếu tới nơi, hai làn sóng người ác chiến say sưa, quân ta từ Cổ Diễn dẫn đầu, quân địch từ.. Không biết là ai dẫn đầu.

Rõ ràng nhân số chúng ta chiếm ưu thế, cũng không biết tại sao, binh lính của chúng ta lại như trang giấy, đung vào thì gục, vừa giao chiến, ngã trên mặt đất tất nhiên là binh lính của phe ta.

Chúng ta đến nay còn không có bị đánh lùi, vậy hoàn toàn là dựa vào nhân số kiên cường bù đắp tới!

Ta đây cẩn thận liếc nhìn thử, xem như là hiểu được rồi.

Quân ta đều là nữ binh, vốn dĩ chiều cao cũng không phải rất cao lớn, một thân trọng giáp mặc lên người, hành động lực chậm chậm.

Trái lại đối diện thì sao, nữ có nam có, cũng không mặc áo giáp, da thú áo mỏng bình thường, nhanh nhẹn khéo léo của nữ, hùng tráng vạm vỡ của nam, thậm chí, cánh tay của nam kia thô hơn đùi binh lính của chúng ta, tiện tay một cái tát là có thể đập ngã, vậy đánh chúng ta không phải như đánh con sao!

Nhìn hồi lâu, cũng là Cổ Diễn, công phu tốt, có thể ở trên tay bọn họ đòi chút tiện lợi, một hồi như thế, đã thương hết mấy người.

"Lương tử, chúng ta lên đi!" An Đạc cởi xuống roi bên hông, quần hai vòng ở trên tay.

"Ừm, tất cả mọi người cẩn thận rồi." Lương Lương gật gù, dẫn mọi người hướng về tổ chiến đấu mà đi

"Chờ chút! Các người nghe!" Một trận tiếng huýt gió sắc bén truyền đến, ta nhanh chóng gọi lại bọn người Lương Lương, nhưng mà tiếng còi ngắn ngủi gấp gấp kia, chỉ có một tiếng, cũng không biết Lương Lương họ có nghe hay không.

"Cái gì?" Quả nhiên, các nàng đồng loạt nhìn theo ta.

"Này!" Ta vừa ngẩng đầu, này này này tình huống thế nào, những người Hề kia vậy mà toàn bộ rút lui? Trước khi đi còn cười vui vẻ nữa mai chúng ta.

"Chớ có đuổi." Cổ Diển ra lệnh một tiếng, để mọi người tu sửa.

"Cha! Đuổi theo cho ta!" Quát to một tiếng, chúng ta quay đầu nhìn lên, trước cửa, An Lạc Thành và Mạc Cửu vậy mà một đường giục ngựa lao nhanh trở lại! Chỉ thấy An Lạc Thành xách ngựa ngân thương, nhìn chăm chăm những người Hề chạy trốn kia, đuổi tới.

Fu*ck, những người Hề này chạy cũng quá đúng lúc a!

Hờ? Tiếng huýt sáo vừa rồi.. Chẳng lẽ còn có người ở phía trước tiết lộ? Thấy được An Lạc Thành trở về, nhắc nhở bọn họ nhanh chóng lui lại? M*á nó, thật là biết chơi a!

"Nguyên soái kho lương cháy rồi!" Một tên binh lính vội vàng bẩm báo, An Lạc Thành mắt thấy liền muốn đuổi theo ra, vừa nghe lời này, lúc này mới hét lại con ngựa, nhìn chăm chăm địa phương những người kia chạy trốn một hồi lâu, mới hậm hực nhảy xuống ngựa, gương mặt không cam lòng.

"Sửng sốt làm gì, còn không đi cứu hỏa!" Một tiếng quát mắng, tiếng gào động trời, chấn động màng tai ta đều đau.

Ta phỏng chừng, An Lạc Thành còn không có đánh qua trận chiến đấu uất ức như thế đó?

Những người Hề này cũng thật sự chẳng ra gì, không dám đối kháng chính diện với An Lạc Thành, thì thừa dịp khi cô không ở trong doanh trại đến đánh lén đại doanh, An Lạc Thành trở về thì nhanh chóng chạy trốn, ha, giả ngớ bỏ chạy, người thật đúng là tìm kích thích a!

Mấy người chúng ta hai mặt nhìn nhau không biết làm sao, "Nếu không, chúng ta cũng đi hỗ trợ dập lửa đi." Mắt thấy An Lạc Thành

xù lông, vẫn là nhanh chóng cách xa cô một chút đi..

Hôm nay việc này náo động, dù sao ta đây trong lòng là không dễ chịu, nhìn một hơi, nôn cũng nôn không ra, nuốt cũng không nuốt trôi!

Nằm ở trên giường, trần trọc trở mình, mơ mơ màng màng, ta cũng cảm giác có người đang nắm tay của ta, cúi đầu nhìn lên, vẫn đúng là nhìn thấy tay của một người!

Theo cánh tay nhìn lên, fu*ck!

M*á nó! Lông cũng đều không có, chính là một cái cánh tay nhỏ lẻ loi cầm chặt lấy tay của ta, ta m*á nó lập tức toàn thân tóc gáy đều nổi rồi!

"Fu*ck!" Một thân kinh ngạc thốt lên đột nhiên ngồi dậy, tay trái hết sức đánh về phía trên tay phải.

"M*ẹ kiếp! Đi ra! Cút! Đừng tới tìm ta!"

"Tiểu Khê? Tiểu Khê người làm sao vậy!" Đây hình như là thanh âm của Lương Lương, còn mang theo chút gấp.

Ta quay đầu nhìn lên, là Lương Lương! Lại nhìn lên cánh tay phải, cái gì cũng không có, đúng là cánh tay bị ta tự đánh mình sưng lên..

Hử? Fu*ck.. Cái quỷ gì..

Giơ tay gạt cái trán một cái, toàn là mồ hôi.. Chẳng lẽ, vừa rồi gặp ác mộng?

"Phù.." Thở dài một cái.

Hẳn là gặp ác mộng, hôm nay nhìn nhiều xác chết như vậy.. Vừa nghĩ tới xác chết, ta nhanh chóng lắc lắc đầu, không suy nghĩ thêm

nữa.

"Tiểu Khê người vẫn tốt chứ?" Lương Lương giơ tay giúp ta lau mồ hôi.

"Ta không sao.." Uể oải trả lời một câu.

Hít sâu mấy hơi thở, từ từ phục hồi tinh thần.

"Tại sao người còn chưa ngủ?" Ta đây nhìn lên, không chỉ là Lương Lương, An Đạc a An Mạnh a cái gì, cũng đều lăn qua lộn lại không ngủ.

Ôi, phỏng chừng đều cảm thấy ngọt ngọt rồi, lần đầu tiên đánh trận, đã bị người trêu đùa một phen như thế, có loại một cảm giác quyền tích trữ đã lâu, lập tức vung hết rồi.

"Hừ, người Hề vô liêm sỉ, dám đánh lén chúng ta, sớm muộn cho bọn họ chút lợi hại xem thử!" An Mạnh cũng ngồi dậy, một quyền đánh vào trên giường, suýt chút nữa đem giường đánh sụp.

"Hừ, người ta thì chơi xấu với người, người có thể có cách gì?" Ta cũng là bất đắc dĩ, đụng tới người không biết xấu hổ như vậy, người có chiêu gì?

Kêu dậy Lương Lương, chuẩn bị đi nhà vệ sinh.

Hất lên màn, liếc mắt nhìn bốn phía, ngoại trừ binh lính tuần tra tùm nãm tùm ba, trong doanh trại yên tĩnh đáng sợ.

Ngẩng đầu nhìn sắc trời một chút, đen kịt một mảnh, cũng không biết là giờ gì.

Mới vừa đi hai bước.. Hử? Đối phó người không biết xấu hổ, không phải có một tuyệt chiêu sao!

So với họ càng không biết xấu hổ a!

"Hắc!" Ta quay đầu lại nhìn Lương Lương, nở nụ cười với nàng, nàng còn một mặt mờ mịt đó.

Ta lôi kéo nàng về doanh trướng, "Này, ta nghĩ được làm sao xả cơn giận này rồi!"

-----oOo-----

Chương 34: ta cũng tới già vờ là bobby

Nguồn: EbookTruyen.VN

"Các người, có dám theo ta đi Thổ thành một vòng hay không?" Ta ôm cánh tay, cười xấu xa nhìn những tiểu tử này.

"Đi Thổ thành? Làm gì?" An Mạnh sửng sờ hỏi một câu.

"Người ngốc, có thể làm gì? Bọn họ làm sao chơi chúng ta, chúng ta như thế trả lại a! Hả giận không hiểu sao?" Ngu ngốc này!

"Làm sao hả giận?" Mấy tên gia hỏa này từ trên giường ngồi dậy.

"Hắc, các người có nhớ hay không, sư phụ đã nói, Thổ thành là trọng thành biên phòng, vững như thành đồng, ta nghĩ, quân biên phòng cũng là bởi vì nguyên nhân này, mới chậm chạp không đánh vào được, bị người Hề nắm mũi dẫn đi."

"Thế nhưng đồng thời, Thổ thành này cũng có một nhược điểm trí mạng!" Ta nhìn họ, nhú nhú mày.

"Thủy lương*!" Lương Lương cũng thật là một chút liền rõ ràng.

(*) Thủy lương: Nước và lương thực.

"Không sai! Người Hề an nhàn tự tại như vậy, còn có lòng thanh thản đến quấy rầy chúng ta, nhưng nghĩ bọn họ cũng không có nỗi lo về sau, thủy lương trong thành kia chắc đủ bọn họ sinh hoạt rất lâu."

"Bọn họ rùa rụt cổ ở trong thành, chúng ta hết cách với họ, nhưng nếu như có thể cắt đứt thủy lương của bọn họ, ta cũng không tin bọn họ sẽ cam tâm tình nguyện chết khát chết đói ở trong thành!"

"Có đạo lý là có đạo lý, nhưng chúng ta làm sao đi vào? Người cũng nói, Thổ thành dễ thủ khó công, phòng thủ kiên cố a." Lương Lương nhú lại lông mày nhỏ đang trầm tư.

Ta cười hì hì, "Cho nên a, bọn họ không phải chế tạo một thời cơ tốt đẹp cho chúng ta sao!"

"Bọn họ hôm nay dẫn vật chúng ta như thế, chắc là đang cao hứng đó, khẳng định không nghĩ tới chúng ta sẽ ở vào lúc này đến gây chuyện! Hơn nữa chúng ta là đứa nhỏ, thân hình nhỏ gầy, cũng không dễ dàng bị phát hiện."

Mấy tên tiểu tử vừa nghe, dồn dập cúi đầu trầm tư.

Hử? Cái này có cái gì có thể suy nghĩ a? Vừa rồi bắt nhất mỗi người đều tức giận như cái gì?

"Các người còn đang suy nghĩ cái gì?"

"Tiểu Khê, người quên đi sự phụ là nói thế nào? Chúng ta bây giờ là binh lính, là quân nhân, mỗi tiếng nói cử động đều có quân pháp ràng buộc, không thể tự ý làm bừa rồi."

"Nhưng Mạc tướng quân cũng đã nói, hành quân đánh trận, nếu có thể đánh bất ngờ, có thể làm ít mà hiệu quả nhiều." Ta đây thì sẽ không phục rồi, Lương Lương này vẫn dùng các loại quy tắc ràng buộc chính mình, vậy có thể được sao, đây là bệnh, đến trị a!

"Nhưng mà.." Ta ngược lại thật ra có thể nhìn ra bọn họ đều khá động tâm, chính là bị vướng bởi quy tắc quân pháp cái gì, huh..

"Thế nào, các người sợ rồi? Vậy cũng chớ nói cái gì nữa tức giận a, thật phiền a, bị người khi dễ rất muốn đánh trở về." Lúc này liền muốn dùng phép khích tướng mà, ta khoát tay áo một cái, một mặt đáng vẻ việc không liên quan tới mình, nằm trở lại trên giường.

Lén lút nhìn các nàng, do do dự dự nhìn lẫn nhau.

"Mặc kệ, ta đi!" An Mãnh giậm chân một cái, đứng dậy đi tới một bên giường của ta.

"An Khê, ta đi với người, ta mới không muốn chịu uất ức này đó!"

"Được rồi, đi, hai ta đi chơi!" Ta vỗ bờ vai của An Mãnh liền đi về phía ngoài.

"Này tiểu Khê!" Lương Lương gọi ta lại, dừng một chút, "Bỏ đi, mọi người cùng nhau đi thôi, xảy ra chuyện gì, cũng dễ có thể chiếu ứng lẫn nhau."

"Ha ha! Được! Đi!"

Đoàn người chúng ta chạy ra khỏi doanh trướng, ta đi hàn huyên tán gẫu với binh lính tuần tra, liền đem vị trí của Thổ thành dụ ra rồi, cùng với các nàng nói chúng ta muốn kết bạn đi nhà vệ sinh, các nàng cũng không để ý, để lại chúng ta đi rồi.

Khà khà khà, đã lâu không làm chuyện xấu, người đừng nói, tay còn có chút ngứa đó!

* * *

Mấy người chúng ta một đường chạy chậm về phía Thổ thành, lòng nói nhanh chóng thừa dịp trời tối làm chút chuyện xấu, có bóng đêm che giấu, bị phát hiện chạy trốn cũng thuận tiện chút mà.

Chạy phông chừng có gần nửa canh giờ, ta mệt thở hổn hển.

"Đến rồi." Lương Lương đi ở trước nhất, đột nhiên dừng bước, nửa cúi người, chúng ta cũng nhanh chóng nửa ngồi xổm xuống, rất xa quan sát.

Hắc, Thổ thành này, cũng thật là một Thổ thành, bốn phía trống rỗng, không có một ngọn cỏ, đất vàng đá tảng đầy đất, mấy người chúng ta đang trốn ở dưới bóng tối của một tảng đá lớn.

Chặc, có chút khó làm rồi, xung quanh Thổ thành tầm nhìn trống trải, chúng ta cứ như vậy nghênh ngang đi qua, vậy xác định bị người phát hiện a.

"Trên tường thành hình như không có thủ vệ a!" Không biết là ai nói một câu, fu*ck? Chúng ta nhanh chóng tìm kiếm trên tường thành, ai ya! Vẫn đúng là không có ai trông coi, đây m*á nó, trời cũng giúp ta a!

Phỏng chừng như ta đoán, những người này hôm nay ở quân doanh chúng ta làm xong chuyện, liền buông lỏng cảnh giác.

"Tường thành này cao như vậy, chúng ta cũng không tiến vào được a."

Ta vừa nghe, ai ya, cũng thật là, so với tường viện trong tướng quân phủ cao sắp gấp đôi, đây m*á nó ai có thể đi vào hả? Chẳng trách nói Thổ thành này vững như thành đồng đó.

"Làm sao bây giờ a?" Mấy tên tiểu tử đều nhìn ta.

"Ạch.." Ta gãi gãi đầu, khi đến ta cũng không biết chỗ này cao như vậy a.. Lần này thì lúng túng rồi..

"Chỗ tháo nước. Chúng ta vây quanh tường thành tìm xem cẩn thận, nhất định có thể tìm được chỗ tháo nước!

Hờ, đúng vậy! Ta làm sao không nghĩ tới, ta nhìn phía Lương Lương, so ngón tay cái với nàng, nhanh trí!

" Mọi người hành động đi, đều cẩn thận chút, tận lực lấy tảng đá làm che chắn. "

" Được. "

Không lâu lắm, An Mạnh bên kia thì có phát hiện rồi.

Hắc, khoảng chừng một miệng nước vừa cao nửa mét, chắc.. Làm sao nhìn giống như lỗ ch*ó đây..

Người trưởng thành chui phồng chừng có vấn đề, nhưng mà đũa nhỏ chui, đó là ổn thỏa.

" Được, chúng ta vào đi thôi. "Nói xong, ta trước tiên dò xét cái đầu vào xem thử, xác định xung quanh không có ai, trực tiếp chui vào.

" Không có chuyện gì, đi vào.. "Vừa quay đầu lại, fu*ck, khuôn mặt to béo của An Mạnh đang trước mặt của ta, cái tên này như táo bón nhú chặt mày," Ai ya.. Ta.. Ta hình như.. Mặc kệ rồi.. "

M*ẹ nó.. Để người bình thường ăn ít một chút, thời khắc máu chốt kéo chân ta!

Ta ngồi xổm xuống liếc nhìn thử, cái bụng trở xuống toàn bộ kẹt ở bên ngoài, căn bản không vào được," Được rồi người cũng đừng phí sức, người cùng An Uy hai người ở bên ngoài tiếp ứng đi. "

" Nhưng mà ta.. "

" Nghe lời, chúng ta sẽ thay người cố gắng chơi. "Chống lấy khuôn mặt to béo của nàng, đẩy nàng ra ngoài.

* * *

Sau khi tiến vào thành, chúng ta là đặc biệt cẩn thận, nhưng mà trên

mỗi đường phố, cả binh lính tuần tra đều không có, người Hề này, cũng quá tự tin rồi đó?

Đi dạo gần như có gần nửa canh giờ, ta đây ngu đường thì không nói, nhờ có Lương Lương biết đường, mang theo chúng ta rẽ trái rẽ phải, vậy mà đánh bậy đánh bạ tìm được đập chứa nước rồi!

"Oa.. "Thấy được đập nước này, ta lập tức thì sợ ngay người, ta con m*á nó như cái bể bơi! Hơn nữa, nước này sâu, chặc, ta phỏng chừng An Lạc Thành nhảy vào cũng phải ngập đầu!

"Nhiều nước như vậy, hơn nữa khi trời mưa tồn lưu nước mưa, khó trách bọn hắn có thể không có sợ hãi. "

"Ừm, nhưng mà, đó là ở trước đó họ không gặp phải chúng ta, khả khả. "Ta ngồi dưới đất, cởi giày, trước tiên dùng nước này ngâm chân.

"Tiểu Khê, người định làm như thế nào? "Lương Lương ngồi xổm ở bên cạnh ta, dùng tay đẩy đẩy nước, nhìn từng dòng sóng lãng tãng lan rộng kia.

"Ừm.. Nhiều nước như vậy, tháo đi nhất định sẽ bị người phát hiện, nếu như đi thả vào chút bùn cát.. Ừ.. Nếu một chút cũng còn có thể uống. "Lương Lương gãi đầu một cái, vẻ mặt buồn thiu.

"Này, chúng ta nếu đã là đến trút giận, vậy thì phải đưa đến tác dụng. Ta cảm thấy a, tức giận nhất, không phải bọn họ buổi sáng phát hiện nước không còn, hơn nữa, rõ ràng nước này một giọt không thiếu, bọn họ lại một mực không uống được. "Ta đây liền muốn đắc ý, chút điểm máu chốt này ta đây, tuyệt đối không ai muốn có được!

"Có đạo lý, vậy người nói mau, nên làm gì? "Mấy tên tiểu tử vây quanh ở bên cạnh ta.

"Ta nhớ tới, vừa rồi ở trên đường thấy được một cái thùng xe, phía

trên có hai cái vại nước lớn, các người biết đó là đang làm gì không? "Ta hé miệng cười cười.

" Xe gỗ? "

" Người là nói.. chiếc xe gỗ kia? "Lương Lương một mặt không thể tin nhìn.

" Này này ta cũng nghĩ đến rồi! "An Nhiên gào to, cười xấu xa chỉ vào ta," Dạ.. Lai.. Hương? "(Là xe chứa ph*ân)

" Ha ha! "Ta vỗ tay cái đập với nàng, mấy cái này tiểu gia hỏa vừa nghe, có một mặt cười xấu xa, có một mặt căm ghét, Lương Lương của ta nhìn hồ nước chút, đều sắp nôn rồi, ha ha!

" Như vậy có thể.. Quá.. Buồn nôn một chút.. hHay không.. "Lương Lương một mặt vẻ mặt ăn ph*ân.

" Này, hả giận mà! "Ta xòe tay, cái này rất hả giận a!

" Được rồi được rồi, trời sắp sáng rồi, chúng ta nhanh hành động. "

An Nhiên này con mắt đều sáng rồi, ta xem nhìn nàng thích chơi như thế, liền để nàng đi làm chuyện ghê tởm này rồi.

Thì thấy nàng vui he he đem xe đẩy tay đẩy tới, cùng An Diệc hai người, dỡ xuống thùng gỗ liền muốn đổ về trong hồ.

" Này này, các người cũng không chê thối, trực tiếp đem thùng đồng thời ném vào thì xong chuyện rồi, bắn trúng người nữa, có buồn nôn hay không a. "Ta cùng Lương Lương bóp mũi lại núp xa xa, chỉ lo dính một tí tẹo, từ lần trước bị phạt quét nhà vệ sinh, ta đối với đồ chơi này thì có ám ảnh rồi!

" Nga, được! "Hai người nghe vậy lúc này mới thông suốt, đem thùng gỗ kia xóc lên cái nắp, trực tiếp ném vào.

Khá lắm, một hồ nước trong này lập tức biến sắc, còn tản ra từng trận tanh tưởi..

" Này tiểu Khê, ta có cần khuấy nó một chút không a? "

" Ồe.. Người.. Người tùy ý.. "An Nhiên này có bị bệnh không! Yêu thích chơi ph*ân như thế?

" Nga, được. "An Nhiên nói xong liền đi tìm gậy gỗ rồi..

Ta m*á nó.. đi qua chính là một bước, suýt chút nữa đem nàng đập đến bên trong ao ph*ân..

" Người đủ rồi, thôi như thế, một hồi đem người Hề thối tỉnh rồi đi tìm đến thì làm sao? Đi mau, còn có chính sự phải làm đó! "Dặn dò các nàng nhanh chóng chạy.

Không phải ta nói, ph*ân này gặp nước, làm sao thú hơn.. Chỗ này, quả thực không thể ở lại, ta phỏng chừng không ra nửa giờ, khẳng định đến thối tỉnh một đám người!

" Đi thôi đi thôi, kho lương kho lương. "

Một đường đi tới kho lương, mới vừa quẹo vào sân, ai yo, nguy hiểm thật, m*ẹ kiếp, trước cửa của kho lương vậy mà có hai thủ vệ đang ngủ, còn ngáy khò khò!

Ta liếc mắt ra hiệu cho An Đặc, An Đặc gật gù, cẩn thận từng li từng tí một đi qua, theo phía ót của hai người kia, từng người một, toàn bộ đánh ngất rồi.

Cầm lấy chìa khóa trên người bọn họ vào cửa, khá lắm, toàn bộ trong kho hàng chòng đến tràn đầy! Toàn là lương thảo!

" Tiểu Khê, những lương thực này đều đốt có thể thật là đáng tiếc hay không.. "Lương Lương hình như còn có chút đau lòng đó.

" Ừm.. Nhưng mà.. Ta tạm thời không nghĩ ra cách gì có thể đem lương thực này dôi đi a. Để cho bọn họ ăn, chi bằng đốt đi. "

Ôi chờ đã, ta cần thận người một cái, một luồng mùi rượu?

" An Đạc, người xem một chút trong gian phòng kia, có phải là có rượu? "Ta vừa chỉ cửa nhỏ bên cạnh.

An Đạc đi qua gạt lấy cửa liếc nhìn chút, gật gật đầu," Trong phòng này toàn là rượu, người muốn làm gì? "

" Ừm.. "Ta nghĩ nghĩ, nhìn Lương Lương," Lương Lương, người làm việc lớn không câu nệ tiểu tiết, những lương thực này, người cũng đừng để ý. "

" An Diệc An Nhiên, lại đây giúp ta một việc, An Đạc, người đi xách vài hũ rượu ra ngoài. "Ta tuốt tuốt ống tay áo," Nè, mấy túi lương thảo này, chuyển tới trên đường chính đi! "

" Đường chính? Người điên rồi! "

" Làm chuyện thì làm lớn một chút, làm chuyện xấu không lưu danh, vậy chúng ta đi chuyển này làm gì? Nhanh chuyển đi. "

Bên này ta cùng An Diệc An Nhiên xách lương thảo, bên kia Lương Lương và An Đạc xách vò rượu.

Trên đường chính, ta loay hoay mấy túi lương thảo kia, hai nhóc con ngó ra nhìn ta.

" Các người lên nhà xem thử. "Đại công cáo thành, ta vỗ tay một cái.

Hai gia hỏa liếc mắt nhìn nhau, leo đến lên nhà," Ai ya! "An Nhiên một tiếng hét kinh hãi.

" Người gào to cái gì a, không thể nhỏ chút hả! "

" Ai ya tiểu Khê, đây là.. Đây là một chữ "An" a! "

" Ừm, người nhanh đi chỗ An Đạc lấy thêm vài hũ rượu đến. "

" Được rồi. "

* * *

Không lâu lắm, An Đạc ở dưới chỉ thị của ta, đem vò rượu trong hầm rượu đem đến trong kho lương, còn cố ý để không ít ở trên túi lương kia.

Ta cầm lấy đuốc, quệt mũi," Mọi người có chuẩn bị đường chạy rồi chưa, lửa này vừa nhóm, ta phỏng chừng đều dùng không được năm phút đồng hồ, bọn họ sẽ phát hiện. "

" Ừm! "Ta quay đầu nhìn các nàng, mỗi một mặt hưng phấn.

Hắc, đám nhóc con này, cũng đều không phải kẻ tầm thường mà.

" Đi. "Ta dẫn mọi người lùi tới ngoài phòng, cây đuốc vừa ném đi, ngay sau đó liền nghe được mấy tiếng nổ mạnh ầm ầm, còn dư lại ta liền không biết rồi, bởi vì ta sau khi ta ném đuốc quay đầu liền chạy rồi~

Trên đường chính, cây đuốc này thì giao cho Lương Lương đến thả rồi.

Nhìn chữ" An "cháy hừng hực kia, trong lòng ta có loại cảm giác tự hào không tên.

" Được rồi đi nhanh đi. "Vài tiếng tiếng nổ mạnh kia không nhỏ, ta đều đã nghe thấy tiếng người rồi.

Một đường thuận thuận lợi lợi chạy đến lỗ chó, chui ra vừa nhìn, An Mạnh nhanh chóng đầy đất luôn cuống," Thành rồi, mau đi thôi."

Mấy người chúng ta trốn đến dưới tảng đá lớn nơi xa, hướng về trong thành nhìn quanh, nhìn ánh lửa ngút trời kia, nghe những âm thanh của người Hề gâm rú chửi đổng kia, bèn nhìn nhau cười, khỏi nói thoải mái hơn rồi!

-----oOo-----

Chương 35: cô vốn là ác ma

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chuyện xấu này làm xong, trong lòng lén thoải mái, thành thơi đi trở về, dọc theo đường đi An Mạnh đều quán quít lấy chúng ta nói cho nàng biết chuyện trong thành, An Nhiên lo việc nghĩa không thể chểnh mảng, lắc mình biến hóa thành tiên sinh kể chuyện, đem An Mạnh nói đến sừng sờ một chút.

Ngẩng đầu nhìn trời một chút, đã trở nên trắng rồi, ha, buổi tối này, đối với những người Hề kia mà nói, tuyệt đối là ác mộng!

"Được rồi, đừng kì kèo nữa, chúng ta nhanh chóng rút quân về doanh, đem việc này nói cho mẫu thân biết, để cô thừa cơ vây quét, nhất định có thể một lần đánh hạ Thổ thành." Ta ngoắc ngoắc tay với họ, để họ đi nhanh chút.

"Có thật không? Vậy.. Vậy Vậy chúng ta đây có tính.. Lập công không?" An Nhiên vỗ tay một cái, đi qua cầm lấy cánh tay của ta, một mặt nịnh nọt cười.

"Coi như thế đi! Hơn nữa công lao này còn không nhỏ đó!" Khà khà! Ta cũng đắc ý, lần đầu tiên đánh trận, thì lập công lớn như vậy!

Cười cười nói nói đi trở về, rất xa nhìn thấy cửa lớn quân doanh.

"Này các người mau nhìn a, những binh sĩ kia có phải là muốn đi tiến công Thổ thành không?" An Mạnh vừa chỉ quân doanh.

Ta cũng nhìn thấy, một đội binh lính chờ xuất phát, đang đứng trước cửa quân doanh, tựa hồ đang chờ đợi cái gì, hí, không đúng a, họ

không thể biết chúng ta đã cắt đứt thủy lương của người Hề a.

"Đi mau đi mau, ta cũng muốn cùng họ đi đánh trận!" An Mãnh nói xong một đường chạy nhanh.

Những binh sĩ kia hình như cũng nhìn thấy chúng ta, một người trong đó vội vàng chạy đi, không biết làm cái gì.

Ta đi mấy bước, trong lòng đột nhiên có chút không vững vàng, luôn cảm thấy nơi nào có chút không đúng..

Lại đi hai bước, ta đột nhiên dừng bước lại, trừng trừng nhìn cửa doanh trại vàng chạy ra, một mặt tức giận, hung hăng trừng mắt chúng ta - An Lạc Thành..

"Thảm rồi.." Ta thấp nói một tiếng, kéo lại Lương Lương.

Lương Lương tựa hồ cũng phát hiện sắc mặt của An Lạc Thành không đúng, quay đầu nhìn ta, một mặt khùng hoảng.

Hai ta đang lo lắng, An Mãnh chạy ở phía trước nhất, đang muốn hành lễ với An Lạc Thành, lại bị cô một cước đạp bay!

Thật sự là đạp bay! Ít nhất bay có cách xa năm mét! Thì ngã ở trước mặt ta, ôm bụng một mặt mờ mịt.

Lần này mấy người chúng ta đều dọa ngớ ra rồi, tất cả đều đứng tại chỗ không dám cử động nữa.

"Mẫu.. Mẫu thân.." An Mãnh ngòai dậy nhìn An Lạc Thành.

"Ai cho phép các người tự ý rời quân doanh!" Cổ Diễn theo sát ở phía sau An Lạc Thành, thấy được mấy người chúng ta, mở miệng quát mắng, con mắt trợn tròn lên! Nói thật, ta còn chưa từng thấy Cổ Diễn từng tức giận như vậy! Cả Mạc Cửu cũng tức giận liếc ta một chút.

Fu*ck.. Nguy rồi.. Phỏng chừng các nàng đây là tình ngữ phát hiện không thấy chúng ta, phải ra ngoài tìm chúng ta đó!

Điều động binh lực như thế An Lạc Thành khẳng định không tha nhẹ chúng ta! Xong rồi xong rồi, gây họa quá độ rồi!

"Mẫu.. Mẫu thân.. Là ta dẫn họ đi ra ngoài, ngài muốn phạt thì phạt ta đi." Lương Lương tiến lên một bước, cúi người quỳ xuống

"Ôi Lương Lương ngọc của ta!" Ta vội vàng lôi Lương Lương trở lại, đồ ngọc này, lại không biết biện giải thay mình, còn chuyện gì đều gánh ở trên người mình!

An Lạc Thành vừa nghe, trừng mắt liền đi qua, roi ngựa trong tay quần vài vòng ở trên tay.

"Này mẫu mẫu mẫu mẫu mẫu thân.." Ta m*á nó nhanh chóng che ở trước người của nàng, nhưng tên gia hỏa này vừa nhắc chân đem ta đá văng ra, vừa cúi người, đem Lương Lương kẹp ở dưới cánh tay xách lên, roi ngựa của tay phải kia theo phía sau Lương Lương thì quật xuống.

Ta liếc nhìn An Lạc Thành, đó là khuôn mặt dữ tợn nghiêng răng nghiêng lợi, ra tay rất nặng, lúc này mới quất ba cái, trên quần của Lương Lương ta thì thấy vết máu rồi!

Fu*ck!

"An Lạc Thành người dừng tay!" Ta xông lên một cái kéo lại tay phải của cô, cô cúi đầu nhìn ta ánh mắt kia dường như có sức mãnh liệt xuyên thấu, chỉ vừa nhìn, ta vạ mà cả người như nhũn ra, ngay cả động đậy một chút cũng không dám.

Một giây sau, ta đã bị An Lạc Thành bóp cổ xách lên.

"Ngô.. ạch.. người.. thả.. thả ta.. thả ra.." Ta.. Ta khó thở.. Cảm giác

cái cổ đều phải bị bóp đứt rồi!

"Mẫu thân đừng mà, chuyện không liên quan tiểu Khê, là ta, là ta khẳng khẳng muốn mang theo các muội muội đi Thổ thành, đều là lỗi của ta, ngài đừng tổn thương tiểu Khê!" Lương Lương cầm chặt lấy cánh tay của An Lạc Thành, ta liếc mắt nhìn một chút, Lương Lương khóc như hoa lê đá lộ, như mèong nhỏ.

"Nguyên soái!" Mạc Cửu cũng nhanh đi qua quỳ ở bên chân An Lạc Thành cầu xin.

"Người nói các người đi tới Thổ thành?" Cổ Diển ngồi xổm ở bên người Lương Lương nhỏ giọng dò hỏi.

"Thả ra.. Ta.. sắp.. chết rồi.." Ta cảm thấy ý thức của ta từ từ đi xa, trước mắt là khuôn mặt dữ tợn của An Lạc Thành, một đôi tay của ta bốn phía quào loạn, đang làm gãy dựa cuối cùng.

"Nguyên soái!" Thời khắc cuối cùng, vậy mà là Mạc Cửu, Mạc Cửu vậy mà đứng lên, nắm lấy cánh tay của An Lạc Thành xé ta.

An Lạc Thành trên tay buông lỏng, ta trực tiếp thì té xuống đất.

"Phù.. phù.." Cố gắng tự trấn định, miệng lớn thở hổn hển.

"Mạc Cửu, người cũng muốn tạo phản sao!" An Lạc Thành theo lòng ngược của Mạc Cửu chính là một cước, Mạc Cửu cũng không hé răng, yên lặng chịu, bị đạp ngã, liền trực tiếp quỳ trên mặt đất, chờ xử lý.

"Ác ma.." Ta nhìn An Lạc Thành, thấp giọng nói một câu, không biết cô có nghe không.

Xung quanh yên tĩnh đáng sợ, An Lạc Thành không có thực thi hành vi bạo ngược của cô nữa, nhưng chúng ta, vẫn cứ hoảng sợ dưới uy quyền của cô.

Trầm mặc một hồi, ta không biết An Lạc Thành đang suy nghĩ gì, muốn làm sao thu thập giày vò chúng ta? Không.. Không thể.. Không thể liên lụy họ.

Ta bưng lấy cái cổ, đứng lên, ngẩng đầu nhìn thẳng An Lạc Thành.

"Thỏ thành.. Người Hề.. Thủy lương.. Đã đứt." Đây là át chủ bài cuối cùng của ta.

"Cái.. Cái gì? Người nói cái gì?" Cổ Diển cầm lấy bờ vai của ta.

"Người Hề không chỉ thủy lương cắt đứt, Thỏ thành kia, bọn họ cũng sắp không tiếp tục chờ được nữa rồi." Mùi hôi xông trời, ta cũng muốn biết bọn họ có thể ở trong đó chịu bao nhiêu ngày!

"Chuyện này.. Nguyên soái?" Cổ Diển vội quay đầu nhìn về phía An Lạc Thành.

Ta liên tục nhìn chăm chăm vào con mắt đang nhìn của An Lạc Thành, thì vì thời khắc này, nhìn thấy vẻ kinh ngạc trong mắt này của cô!

Ta bĩu môi, nga, cũng có khi các người cầu xin ta a! Ta thì không nói!

Nghiêng đầu sang chỗ khác xoa lấy cái cổ, "Ai ya.. Đau quá a.. Suýt chút nữa bị bóp chết.. ai ya.."

"Sự phụ, là như vậy.." An Nhiên nhanh chóng đầu đuôi nói một lần, khua tay múa chân, cực kỳ sinh động, ta nhìn tư thế kia của Cổ Diển, hình như đều có chút nhiệt huyết sôi trào rồi.

"Đi thăm dò một chút." An Lạc Thành xua tay, gọi tới một tên binh lính.

"Còn về các người, tự ý rời quân doanh, hết thấy làm theo quân pháp." An Lạc Thành thản nhiên nói một câu, quay người chấp tay

sau lưng thì đi rồi.

"Nhưng mà Nguyên soái.." Cổ Diển còn muốn cầu xin, nhưng người ta cũng không phản ứng nàng.

Cổ Diển thở dài, trái phải nhìn một cái, "Người đâu, trước tiên đem họ nhốt ở trong doanh trướng, chờ đợi xử lý."

* * *

Trong doanh trướng, mấy người chúng ta cúi đầu ủ rũ, phờ phạc.

Lương Lương nằm sấp ở trên giường, mặt hướng về trong, ta cũng không biết nàng đang suy nghĩ gì.

Đi tới nhìn một chút quần của nàng, vết máu đã khô cạn hiện màu nâu, giờ tay sờ sờ, Lương Lương hình như có phát hiện, quay đầu lại nhìn ta một chút.

"Còn đau không?"

Lương Lương lắc đầu một cái, bỏ ra vẻ tươi cười.

"Nghe nói, tự ý rời quân doanh coi như đào binh luận xử, đào binh.. Là phải bị đập chết.. Mẫu thân.. Mẫu thân sẽ không thật sự.. Thật sự muốn đánh chết chúng ta chứ.." An Diệc co quắp ngồi dưới đất, lẩm bẩm nói nhỏ, hiển nhiên là dọa rồi.

"Nếu như nàng muốn đập chết chúng ta, vừa rồi đã sớm hạ lệnh, làm sao đem chúng ta nhốt ở nơi này, các người cũng đừng đoán mò."

"Ha, các người còn biết sợ hãi?"

Hờ? Đây là thanh âm của tiểu thụ Mạc Cửu a, ta nhanh chóng quay đầu tìm, Mạc Cửu không biết lúc nào chạy tới, đang ôm cánh tay dựa cửa trướng nhìn chúng ta.

"Mạc tướng quân! Mẫu thân.. Mẫu thân rất cuộc muốn làm sao xử lý chúng ta?"

Mạc Cửu hé miệng lắc lắc đầu, không để ý An Mãnh, "An Khê, đi theo ta."

"Hả?" Ta đây còn một mặt mờ mịt đó, cũng cảm giác cánh tay bị người một phát bắt được, quay đầu lại nhìn lên, Lương Lương cầm chặt lấy ta, đứng dậy che ở trước mặt của ta, "Mạc tướng quân, người muốn dẫn nàng đi đâu?"

"Không nên hỏi đừng hỏi." Mạc Cửu gương mặt cứng đờ, đi tới kéo lấy vạt áo trước ngực ta thì xách ta lên.

"Này này Mạc tướng quân, người đây là.. Làm gì a.." Ta đây thì có chút tiện rồi.

"Cả quân pháp cũng dám không coi là gì, người còn có cái gì sợ?" Mạc Cửu mang theo ta liền đi ra ngoài.

"Tiểu Khê!"

"Này, Lương Lương, cứu cứu cứu.. Cứu mạng a a a a!" Ta đây giương nanh múa vuốt ra sức đưa tay muốn lôi kéo tay của Lương Lương, Lương Lương cũng tới nắm lấy ta, cả hai ta như sinh ly tử biệt..

Kết quả.. Ta vẫn là bị tiểu thụ Mạc Cửu mang đi, trước khi ra trường, ta thấy ánh mắt sốt ruột kia của Lương Lương.

"Này, Mạc tướng quân, người rất cuộc muốn dẫn ta đi đâu a.." Một đường bị Mạc Cửu xách đi, binh lính bên cạnh thấy được ta, đều phải đánh giá thêm vài lần.

"Chịu quân pháp."

"Cái gì?" Ta sợ hết hồn, lòng nói sắp tiêu, vừa ngẩng đầu, nhìn thấy Mạc Cửu hé miệng cười trộm! M*á nó, làm ta sợ giật mình!

Chỉ chốc lát, đến nơi rồi, Mạc Cửu đem ta ném xuống đất, ta trái phải nhìn một cái, đây chắc là doanh trướng của Mạc Cửu chứ, không có gì khác biệt với doanh trướng với chúng ta, nhưng mà chỉ có hai chiếc giường.

Ờ? Chẳng lẽ là nàng cùng Cổ Diễn ở cùng nhau hả?

Ta xoa cái cổ, bốn phía đánh giá, thật là tự giác ngồi xuống trên giường.

"Hừ, đứng lên." Mạc Cửu đập ta một cước, tự mình ngồi ở bên cạnh bàn, rót chén nước uống.

"Này, Mạc tướng quân, hôm nay đa tạ Mạc tướng quân xuất thủ cứu giúp rồi." Ta đi tới trước mặt nàng, cúi người hành lễ, thành tâm cảm tạ, thật sự, hôm nay nếu như không phải nàng lá gan to, ta khó tránh khỏi sẽ bị An Lạc Thành bóp chết!

Mạc Cửu không phản ứng ta, ừm.. Được thôi..

"Đúng rồi Mạc tướng quân, ta nhớ được ngài hình như bị nguyên soái đập một cước, ta xoa xoa cho cho người đi!"

"Người nói nguyên soái này cũng thiệt là, đập đâu không được, phải đập ngực, ta xem như là biết ngực của người tại sao nhỏ như vậy rồi." Lo lắng một chút nhìn chằm chằm ngực của nàng, vừa nói, vừa vươn tay qua.

"Người..." Mạc Cửu mặt già đỏ ửng, cầm lấy cánh tay của ta trói ngực ra sau, thuận thế vừa kéo, ta thì nằm sấp trên đùi nàng rồi!

Cái tên này theo cái mộng của ta chính là một cái tát, "Còn nhỏ tuổi không học cái tốt!"

"Ai ya! Ta vì muốn tốt cho người mà!" Ta ủy khuất! Còn có ai có thể càng quan tâm ngực của người so với ta chứ! Rõ ràng là đang suy nghĩ cho người a!

"Được rồi, đừng làm rộn, ta có việc muốn hỏi người."

"Cái gì hả?"

"Các người tiến vào Thổ thành, có nhìn thấy nhân vương Hề không?" Ngữ khí Mạc Cửu nghiêm túc, ta ngược đầu liếc nhìn chút, cả sắc mặt cũng nghiêm chỉnh không ít.

Lắc lắc đầu, "Khi chúng ta đi vào, khắp thành một người cũng không nhìn thấy, nếu như nhìn thấy người, chúng ta sớm đã bị bắt lại, đâu còn chạy trốn trở về." Sau đó, ta liền đem tất cả sự vật ở trong thành nhìn thấy cẩn thận nhớ lại một phen, đầu đuôi miêu tả cho nàng, thậm chí ngay cả xe chở phân kia ở con phố nào vị trí nào nói tất cả ra.

Mạc Cửu lúc này mới để ta đứng dậy, thấy nàng gật gật đầu, trầm tư một lát.

"Các người lần này gây họa không nhỏ, nhưng cũng không phải không có đường trở về, chờ người Hề diệt rồi, chúng ta cầu xin thay các người, mấy ngày này, các người thì ngoan ngoãn ở trong doanh trướng cấm túc đi."

"Hả? Không để chúng ta ra chiến trường hả?"

Vậy tới một chuyện này, không phải chơi uổng sao!

-----oOo-----

Chương 36: an lạc thành bị thương rồi

Nguồn: EbookTruyen.VN

"Nhân vương Hề? Mạc Cửu tiểu thụ làm sao sẽ hỏi cái này, đầu óc có phải là nước vào rồi hả? Nếu ta thấy được nhân vương Hề, ta còn có thể còn sống chạy về?" Hàn huyên không vài câu với Mạc Cửu, nàng đã bị người gọi đi rồi.

Trên đường trở về, ta luôn đang suy nghĩ vấn đề của nhân vương Hề này.

Nhân vương Hề danh xưng này cũng không phải lần đầu tiên nghe thấy, lần trước hình như còn nghe Kỳ Nghiệp nhắc lên, nói là hai quân giao chiến có một trận, nhưng chưa bao giờ có người từng thấy nhân vương Hề.

Ừm.. Vừa rồi vẻ mặt của Mạc Cửu tiểu thụ nghiêm túc như vậy, tựa hồ là đối với nhân vương Hề này có chút kiêng kỵ a.

Nhưng mà ngẫm lại ngược lại cũng phải, trong khoảng thời gian ngắn ngủi, công chiếm thành trì, tự lập làm vương, suất lĩnh một đám người ô hợp, lại có thể đem quân chính quy nghiêm chỉnh huấn luyện đánh cho quân lính tan rã, cái tên này ngược lại thật sự là có chút bản lĩnh!

Một đường suy nghĩ tâm sự trở lại doanh trướng.

Mới vừa vào cửa bị Lương Lương kéo lên trên dưới phải trái cẩn thận liếc nhìn một cái, "Mạc tướng quân làm sao làm khó người?"

Ta cười cười, nặn nặn mặt của Lương Lương, "Người ngu ngốc này, ta đây không phải khỏe mạnh sao."

"Nghe ý tứ của Mạc tướng quân, lần này chúng ta hẳn là sẽ không bị phạt nặng, nhưng mà cảm tức là không thiếu được, lần này ra chiến trường, sợ là không có chuyện gì đối với chúng ta." Ta ngẩng đầu nhìn mọi người.

Quả nhiên lời kia vừa thốt ra, mỗi người đều như quả cà bị sương dập, ta phỏng chừng hiện tại để họ chọn, các nàng thà bị đánh cũng phải ra chiến trường đó.

"Tùng tùng tùng"

Ngoài trướng một trận tiếng trống nổi, ta nhanh chóng vén rèm lên vừa nhìn, nhiều đội binh lính xếp thành hàng tiến lên, đồng loạt chạy về phía cửa doanh.

"Đây là.. Muốn khai chiến sao!" An Mãnh đem ta kéo ra, một mặt ước ao nhìn những binh sĩ kia.

"Đại khái là vậy, đây là trống trận tập hợp."

Lương Lương nhìn một hồi, quay người trở lại bên giường.

Này, được, chuyển này chơi thật uống.

Bên ngoài càng là náo nhiệt, mấy người chúng ta càng là ủ rũ, đến cuối cùng, ai cũng không lên tiếng.

"Thùng thùng!" Tiếng trống im bật đi, bên ngoài cũng từ từ yên tĩnh lại, phỏng chừng họ đi rồi đó.

"Ờ.." Ta đây thì không vui rồi, khi làm chuyện xấu người làm sao hơn ta chứ? Ta đang muốn phản bác, đột nhiên dừng lại, nha thì ra

lời này là của An Mãnh nói.. Vậy nàng là khá ủy khuất.

Chuyện xấu không làm được không nói, trở về còn bị An Lạc Thành đập một cước, xì xì, ai bảo nàng miệng lưỡi nhanh nhẹn.

"Người còn không thấy ngại cười!" An Mãnh nhìn ta cười trộm, phỏng chừng càng tức giận, đi tới cầm lấy cổ áo của ta.

"Tiểu Mãnh, việc này không trách nàng." Lương Lương lên tiếng.

"Này, An Mãnh, người nói người đây oán giận ta có tác dụng gì ha. Các người a, không bằng thay đổi góc độ ngắm lại, lần này người hệ trình độ dũng mãnh rõ ràng vượt qua dự tính của mọi người chúng ta, mặc dù thật sự lên chiến trường, chúng ta có thể có năng lực tự vệ không? Nếu như không thể, chẳng phải là ngược lại trở thành phiền toái?"

"Thêm phiền toái cho sự phụ họ, chẳng bằng ngoan ngoãn đợi ở chỗ này, cầu khẩn các nàng có thể khai toàn mà về."

"Người đừng ở đây tăng thêm chí khí người khác." An Uy bất mãn phát ra tiếng.

Hí hắc, đám nhóc này, vẫn đúng là không tin tà. Cả Mạc Cửu đều sợ ném chuột vỡ đồ, các người cũng thật là nghe con không sợ hổ a.

"Tính toán một chút, không tán dóc với với các người, hôm qua ta một đêm không ngủ, đừng âm ỉ ta, để ta ngủ chút."

"Người Hề xác thực dũng mãnh, nhưng ta tin tưởng mẫu thân sẽ đắc thắng!" An Đạc cũng không vui rồi.

"Đúng đúng đúng, người nói đều đúng, đừng âm ỉ a, ngoan."

Sau đó.. Ta thì ngủ thiếp đi..

"Người đâu - Người mau tới -"

"Đem nàng nhấc trở về!"

Một trận tiếng âm ỹ kêu la truyền đến, cái quý gì a..

Ta dụi dụi con mắt, chua xót vô cùng, "Làm.. làm sao rồi?" Cổ họng có chút khàn khàn, một đêm không ngủ, đều như vậy, thói quen rồi.

Bóp bóp cổ họng ngồi dậy, trái phải nhìn lên, m*ẹ kiếp, mấy đứa trẻ này, mỗi người tựa như lợn chết! Cái này cũng không đánh thức các nàng?

"Có phải là họ trở về rồi?" Lương Lương vọt nửa ngồi dậy, nghiêng tai nghe, nhìn ta một cái.

"Hình như phải đó, ta đi xem thử." Đi tới cửa nhìn lên, ôi, ơ! Binh lính xuất chinh là trở về rồi, m*á nó là bị khiêng trở về!

M*ẹ nó cái quý gì? Đầy đất đều là thương binh? Còn có người đang không ngừng khiêng người bệnh trở về, trời ạ, làm sao thảm thiết như vậy?

"Này, chuyện gì thế này?" Ta nhanh chóng hỏi về binh lính trông coi trước cửa, có một người đã chạy đi hỗ trợ, một cái khác còn phụng mệnh nhìn chúng ta đó.

Người binh sĩ kia một mặt mờ mịt nhìn ta, lắc lắc đầu, "Nhanh đi hỏi a!" Ta quát to một tiếng, hình như còn dọa hết hồn nàng, phản xạ có điều kiện bỏ chạy đi tìm người hỏi thăm.

Không lâu lắm, cái tên này vô cùng lo lắng chạy về

"Hỏi rõ rồi chưa?"

"Ừm, nghe nói giao chiến lần này, người Hề dũng mãnh dị thường, còn có nhân vương Hề đột nhiên xuất hiện, đả thương nguyên soái, sĩ khí người Hề tăng vọt, dưới so bì, quân ta thì.."

"Cái gì? Đả thương nguyên soái?" Ta con m*ẹ nó trợn mắt ngoác mồm, An Lạc Thành bị thương rồi?

"Cái gì?" Đám nhỏ trong lều kia vừa nghe thì xù lông, tất cả đều vây quanh, lôi cổ áo của người binh sĩ kia cấp thiết dò hỏi.

"Người nói cái gì? Người nói ai bị thương?"

"Các người có thể bình tĩnh chút hay không, trước hết nghe nàng nói đi." Ta biết các người gấp, m*á nó ta cũng gấp a, đẩy ra một đám kia, "Người mau nói, nhân vương Hề kia rốt cuộc là quái vật gì?"

Người binh sĩ kia bị chúng ta làm có chút mơ hồ, "Nghe nói chiêu cao hẳn tám thước, béo mạnh như trâu.."

Hả? Lời này làm sao có chút quen tai chứ?

"Vạm vỡ dị thường, người tầm thường không có thể sánh được, nghe nói so với Nguyên soái có thể cao to hơn nhiều.."

So với An Lạc Thành còn cao lớn hơn? Chẳng lẽ là người khổng lồ?

Ta nhìn một chút trên người đám thương binh kia, ơ! Đó là..

Không để ý ngăn cản của thủ vệ, vọt thẳng đi ra ngoài, chạy đến bên cạnh một tên thương binh ngồi xổm xuống, cẩn thận nhìn lên quần áo của nàng, trước ngực một dấu chân to.

"Người đây là bị nhân vương Hề hề làm bị thương sao?"

Người binh sĩ kia ôm bụng, nghe ta hỏi như vậy, gật gật đầu.

Ta nhanh chóng dờ ra tay nàng cẩn thận nhìn lên, vết chân này thật đúng là không nhỏ, ít nhất đến số giày 50 đó..

Đây má nó.. Người khổng lồ a!

Fu*ck.. Trong đầu ta lập tức nhớ lại một ngôi sao bóng rổ cao hai mét nào đó, so sánh với An Lạc Thành nữa.. Cái này căn bản là điều hâu và gà con mà!

"Người thấy nguyên soái rồi chưa? Nàng thương thế có nặng không?"

Người binh sĩ kia lắc lắc đầu, thì ngất xỉu rồi..

Fu*ck! Ngất xỉu! Bị nhân vương Hề đập một cước, thì ngất xỉu?

Ừng ực..

Ta nuốt ngụm nước miếng, vậy An Lạc Thành nhất định đứng mũi chịu sào a, cô có thể bị nhân vương Hề treo lên đánh hay không? Sẽ không thật sự xảy ra chuyện gì chứ?

Nắm lấy quần, lau lau mồ hôi lòng bàn tay, ta vậy mà.. Vậy mà đang lo lắng cô?

"Người có thể đừng chạy lung tung hay không?" Binh lính gác cổng đem ta kéo về doanh trướng.

"Tiểu Khê, người hỏi ra cái gì không? Mẫu thân nàng.. Không có sao chứ?" Lương Lương căng thẳng nhìn ta.

"Ta.. Ta cũng không biết.."

Một đám nhóc nhanh chóng đảo quanh khắp phòng người binh sĩ kia, binh lính cũng nói không ra thứ gì, Cổ Diễn và Mạc Cửu phỏng chừng đang chăm sóc An Lạc Thành không thoát thân được.. Hừ..

M*á nó! Mặc kệ! Đi xem thử!

"Các người ở đây chờ ta, ta đi xem thử."

Nói xong ta liền xông ra ngoài, nhờ có Lương Lương họ giúp ta kéo lại hai người trông coi kia.

Một đường chạy đến trước soái trướng của An Lạc Thành, chưa kịp ta đứng ổn, chỉ thấy một tên binh lính vội vàng vàng từ bên trong đi ra, còn bung một chậu đồng, khi đi ngang qua, ta đi cà nhắc liếc mắt nhìn, fu*ck! Tràn đầy một chậu nước đỏ!

Lúc đó ta thì run chân rồi, sửng sốt nửa ngày, nhìn các binh sĩ ra ra vào vào, bắt đầu vào một chậu nước trong, ngược lại ra ngoài một chậu nước đỏ..

"Này, người là đang làm gì!" Thủ vệ trước trướng đi tới vừa muốn xô đẩy ta, ta vừa cúi người từ bên dưới tay nàng chui qua, một bước xa chui vào trướng.

"Này, người không thể đi vào!" Người binh sĩ kia cũng đuổi vào theo, một cái tay kéo bờ vai của ta.

"Thả ta ra!"

"Làm gì đây!" Cổ Diễn giận đùng đùng đi tới, đoán chừng là động tĩnh hai ta quá lớn, kinh ngạc người trong lều.

"Phó tướng, nàng.. Xông vào soái trướng.."

"Người tới làm gì?" Cổ Diễn một mặt dáng vẻ thiếu kiên nhẫn.

Ta không để ý đến nàng, nhìn về phía An Lạc Thành ngòi ở bên giường nhắm mắt dưỡng thần.

"..."

Ta m*á nó một tiếng thét kinh hãi, nhanh chóng che mắt.

Cái này không nhìn còn khá, vừa nhìn, vậy mà nhìn thấy vết thương của cô!

Vết thương ở cánh tay nhỏ bên trái, một đạo vết nứt nghiêng dài ước chừng bảy, tám cm, hai bên da thịt lại như hotdog nướng chảy ruột, nhẩy ra phía ngoài, sâu thấy được tận xương! Trên toàn bộ cánh tay nhỏ đều là máu, không cảm được chảy ra ngoài.

An Lạc Thành sắc mặt rất không tốt, đoán chừng là mất máu quá nhiều, trắng bệch đáng sợ, đang nhắm chặt hai mắt.

"Đi về trước đi, nguyên soái nơi này có chúng ta, người ở đây, cũng không giúp được cái gì." Cổ Diễn ngồi xổm người xuống vỗ vỗ ta

"Ta sẽ không gây trở ngại các người, người để ta ở đây.. Chờ một hồi đi.." Nói xong, ta chạy đến bên trong góc ngồi chồm hổm, hạ thấp cảm giác tồn tại.

Cổ Diễn đoán chừng là bất đắc dĩ, cũng không để ý tới ta nữa, chạy tới chăm sóc An Lạc Thành.

Ta thì yên lặng ở một bên mà nhìn, nhìn quân y làm sạch vết thương cho cô, ở nơi da thịt lật ra ngoài kia rải thuốc bột màu trắng.

Ta cho rằng loại đau nhói kia nhất định rất khó nhịn, nhưng mà, An Lạc Thành nhiều nhất cũng chỉ là nhíu chặt đầu chân mày, mãi cho đến vết thương được băng bó xong, cô một tiếng cũng không hừ! Cả thở lớn cũng không thở! Kiên cường! Ta phục!

An Lạc Thành mở mắt ra, cúi đầu liếc mắt nhìn cánh tay bị quấn ba tầng trong ba tầng ngoài của mình, giơ tay sờ sờ, "Không nghĩ tới nhân vương Hề kia đúng là có chút bản lĩnh, ha." Một tiếng cười khẽ

"Còn có những người Hề kia, so với đám người lần trước đến đánh lén quân doanh kia, luôn cảm thấy người giao thủ lần này càng hung ác, những người Hề này, rốt cuộc là lai lịch gì!" Cổ Diễn cũng bổ sung một câu.

Hờ? Không thể a! Theo Cổ Diển nói như vậy, vậy người Hề còn lên lút luyện binh hay sao?

Chẳng lẽ..

"Không.. Bọn họ cũng không lợi hại.." Ta nuốt ngụm nước miếng, đứng dậy đi tới trước mặt An Lạc Thành.

"Tại sao ngươi lại ở đây?" An Lạc Thành sững sờ, sắc mặt nghiêm nghị, "Thủ vệ là làm ăn cái gì không biết!"

Ta mím mím miệng, cúi người quỳ xuống, phỏng chừng đem cả họ sửng sốt rồi.

"Tất cả những thứ này.. Đều là lỗi của ta."

An Lạc Thành chỉ nhìn chăm chăm ta, ta trầm mặc một hồi, hít sâu một cái.

Ta nhìn mấy người họ một chút, "Người Hề cũng không lợi hại, hai lần giao thủ cũng là cùng một nhóm người."

"Làm sao ngươi biết?" Cổ Diển sững sờ.

"Ta nghĩ, bây giờ bọn họ lợi hại như vậy, quá nửa là bởi vì ta, ta làm đứt đoạn thủy lương của họ, chém đường lui của bọn họ, triệt để chọc giận bọn họ. Chó cùng rứt giậu, gánh nước mà chiến.. ha.. Có thể không lợi hại sao.."

Ta nở nụ cười.. Lần này.. Là nụ cười tự giễu..

-----oOo-----

Chương 37: chết yểu đó đại nguyên soái cướp thịt của nhóc con

Nguồn: EbookTruyen.VN

Ta cho rằng, không còn thủy lương, người Hề sẽ quân tâm tan rã tự sụp đổ, nhưng ta lại quên, bọn họ cũng không phải là binh lính trời nam biển bắc, vì một phần khẩu phần lương thực, một chức quan mà tham gia quân đội.

Bọn họ là một bộ tộc, vẫn sinh hoạt chung một chỗ, thậm chí có khả năng rất nhiều người đều cũng có liên hệ máu mủ, càng là máu chốt khổ sở, bọn họ càng có thể đoàn kết nhất trí, có thể cùng chung hoạn nạn.

Lần này đúng là bởi vì sai lầm của ta, ta không nghĩ tới tầng này, thậm chí còn tự cho là đúng truyền tin tức sai lầm cho An Lạc Thành.

Bây giờ suy nghĩ một chút, buổi sáng Mạc Cửu hỏi ta chuyện nhân vương Hề, khi đó An Lạc Thành có lẽ còn đang do dự, nhưng lại cảm thấy thời cơ không thể mất, mới quyết định mạo hiểm một chút đó.

"Mẫu thân, đều là lỗi của ta, một mình ta gánh chịu, muốn giết muốn chém, ngài theo quân pháp mà làm đi." Lúc nói lời này, trong lòng ta kỳ thực rất chân thành, nhưng thật sự nói nếu để người lấy tính mạng của ta, ta cũng không có dũng khí này, chỉ có thể đánh cược một lần rồi.

"Trên người người gánh quân pháp đếm không hết, đợi cuộc chiến này đánh xong, ta chậm rãi trừng trị người."

Quả nhiên, An Lạc Thành không muốn làm chết ta, ta đây an tâm rồi.

"Đa tạ mẫu thân." Nhanh chóng hành lễ.

"Đi ra ngoài đi."

"Nha đúng rồi, ta hỏi thêm một câu, nhân vương Hề kia có phải thật sự chiều cao tám thước hay không, là người khổng lồ?" Lời vừa ra khỏi miệng, sắc mặt của mấy người cũng không phải rất dễ nhìn.

"Người hỏi nhiều như vậy làm gì." Mạc Cửu trừng ta một chút, ra hiệu ta đi nhanh lên.

"Ta nghĩ.. Có thể cho chúng ta cơ hội, để chúng ta có thể lập công chuộc tội hay không! Bởi vì ta cảm thấy.."

"An Lạc Thành ta dụng binh đánh trận, còn cần một đứa bé đến quơ tay múa chân." An Lạc Thành một tay lôi cổ áo của ta, sắc mặt lập tức thay đổi thay đổi.

"Không không không, ta thì tùy tiện mà nói, thuận miệng nói.." Ta nhanh chóng lắc đầu xua tay, cho mình một cái tát. Phi, cho người lăm miệng, tai bay vạ gió!

"Cút ra ngoài." An Lạc Thành vừa vung tay.

Hơ! Được thôi!

Trở lại doanh trướng, đã bị mấy nhóc con vây quanh truy hỏi, ta sợ các nàng quá lo lắng, chỉ có thể nói vết thương của An Lạc Thành cũng không lo ngại, các nàng nghe xong, ngược lại cũng yên tâm.

"Tiểu Khê, mẫu thân thật không có quá đáng lo sao?" Lương Lương dắt ta đến một bên, nhỏ giọng dò hỏi.

"Đương nhiên, tinh thần đủ, nhìn ta chạy tới, suýt chút nữa lại đem ta đánh no đòn một trận, người nói có thể có cái gì quá đáng lo?"

"Nga, vậy thì tốt."

Hả? Cái gì cái gì thì tốt?

"Các người nói nhân vương Hề này đến cùng có cái năng lực gì? Làm sao có thể đả thương mẫu thân đây?" An Mãnh gương mặt không cam lòng, đầy đất tản bộ bước chân.

"Không biết, chỉ nghe nói thân hình hắn cao to, vạm vỡ hùng tráng, chắc hẳn sức mạnh cũng rất lớn đó, dù sao chúng ta cũng chưa từng thấy tận mắt, không dễ có kết luận."

"Ôi, vậy người có cách gì đối phó hắn sao?" An Mãnh chờ mong nhìn ta.

Ta bĩu môi, nhún nhún vai, "Có biện pháp cũng vô dụng, chúng ta lên không được chiến trường a."

Một chậu nước lạnh trong nháy mắt tưới tắt cảm xúc mãnh liệt của tiểu mập mập, "Nha.. Đúng nha.."

"Nhưng mà họ cũng nháy nhót không được mấy ngày, không tốn thời gian dài, Thổ thành sẽ không công tự phá."

"Nha? Có ý gì?"

"Các người ngẫm lại, bây giờ là bọn họ thiếu hụt thủy lương, nằm ở bị động, chúng ta căn bản không cần giao chiến khác, chờ, hao tổn, người cảm thấy, ai hao tổn được ai?"

"Nhưng nếu là bọn hấn liều mạng một lần thì sao?"

"Huh.. Đây là kết quả xấu nhất, nhưng mà chúng ta là sẽ thắng, bởi vì chúng ta thắng nhiều người. Một hai cái đánh không lại, ta mười cái đánh người, còn không đánh lại? Chỉ có điều nếu như vậy, thương vong không khỏi sẽ có chút nặng nề rồi."

"Nha.. Ôi.." Mấy tên tiểu tử vẻ mặt buồn thiu, phỏng chừng cũng cảm thấy như vậy cho dù thắng lợi, cũng rất uất ức đó.

"Dù sao chúng ta bây giờ bị giam ở đây, cái gì cũng không làm được, vẫn là ngoan ngoãn chờ nghe tin tức đi." Ta gồi lên cánh tay nằm ở trên giường, nghĩ nhược điểm có thể có của nhân vương Hề kia.

Theo lý thuyết, người, quá mức cao to, dưới há*ng bình thường cũng không phải rất ổn, động tác cũng sẽ hơi có chút chậm chạp, nếu như có thể dùng người nhỏ xinh lại nhanh nhẹn tới đối phó hấn, chuyên tấn công dưới háng, có lẽ sẽ có chút hiệu quả kì diệu.

Nếu như một người rất vạm vỡ, tầm mắt sẽ có điểm mù hay không, ở sau lưng hấn làm chuyện, hấn có nhìn thấy được hay không?

Còn có còn có, một người lớn như vậy, lượng cơm ăn nên rất lớn đó, rất có thể ăn, có thể dùng mỹ thực mê hoặc hấn hay không?

Ừm.. Nghĩ đi nghĩ lại.. Ta lại ngủ thiếp đi..

Ngày thứ hai vừa rạng sáng, không nghe thấy gà gáy, ngược lại nghe thấy từng trận tiếng trống.

Ta đây dụi dụi con mắt, mới vừa mở, chưa kịp mở miệng đó, dư quang thoáng nhìn An Mãnh thân thể vừa nháy, đột nhiên ngồi dậy, m*á nó như xác chết vùng dậy! Làm ta sợ giật mình!

"Đánh trận rồi!" An Mãnh hiển nhiên còn chưa tỉnh ngủ đó, ánh mắt vô hồn hai mắt vô thần.

"Đánh cái mông a, lại không có chuyện của chúng ta." Ta đem gối ném qua, nện ở trên mặt nàng, nàng lúc này mới phục hồi tinh thần lại.

"Vậy tiếng trống xa như vậy, đoán chừng là người Hề đang ở ngoài khiêu chiến đó, bọn họ cũng tới gấp." Ta ngáp một cái, đưa tay ra vặn eo lười duỗi chân.

"Chúng ta có cần ra ngoài xem thử hay không?" Lương Lương cũng bò lên.

"Không có gì có thể nhìn, không có nghe đối diện gõ lâu như vậy rồi, chúng ta còn không có động tĩnh sao? Mẫu thân chỉ cần không ngốc, thì tuyệt đối sẽ không ngênh chiến, ngủ tiếp đi."

Nói là nói như vậy, nhưng chúng ta đâu còn ngủ được, ta nhắm mắt lại dưỡng thần một chút, lại ngủ nướng, đột nhiên nghe thấy bên ngoài một trận tiếng kêu la, cẩn thận vừa nghe..

"An Lạc Thành người ra ngoài đi!"

"Người có bản lĩnh làm đứt đoạn lương ta, người có bản lĩnh đi ra đây!"

"Đi ra đi ra đi ra a!"

"Chớ trốn ở bên trong không lên tiếng, ta biết người ở nhà!"

* * *

Phốc ha ha ha ha ha ha.. "Quý xúc như thế thật sự được không ha ha ha ha ha ha! Những người Hề này thật không phải là xuyên qua tới sao ha ha ha! Cái này có thể để ta cười một năm được không ha ha ha ha ha! Thật muốn biết An Lạc Thành bây giờ là về mặt gì!"

Liên tiếp hai ngày, người Hề mỗi ngày ở bên ngoài khiêu chiến, lại là

chế nhạo lại là chửi đồng, An Lạc Thành chính là không ứng chiến, những người Hề kia từ sáng đến tối ở bên ngoài thăm hỏi cả nhà già trẻ chúng ta, cũng thực sự là không chê mệt.

Nhưng mà hai ngày nay, binh lính quân ta cảm xúc là nóng nảy không ít, đây không phải lời sao, mỗi ngày nghe người khác chửi mình, vẫn chưa thể đi ra ngoài đánh bọn họ! Thậm chí có người bắt đầu truyền có phải An Lạc Thành bị thương vô lực ứng chiến?

" An Lạc Thành người con rùa đen rút đầu! ", Bên ngoài lại bắt đầu rồi.

" Này! Các người nói, mẫu thân rốt cuộc là nghĩ như thế nào! Liên để những người Hề kia cả ngày làm bừa như thế? "An Mãnh này không an phận nhất rồi, vừa nghe đến đối diện bắt đầu chửi bậy, nàng thì đảo quanh đây đấy mắng nhau cùng với các nàng, người nói người ta lại nghe không được, người vừa tức chính mình, cần gì chứ.

" Ta nói người a, thì không thể đành hoàng đợi sao? Làm sao cứ như vậy chịu không nổi kích thích chứ? Bọn họ.. "

" Tùng - tùng tùng tùng - "Quân ta nổi trống rồi? Cuối cùng phải đánh lên rồi!

" Tập hợp rồi sao? Phải xuất binh rồi sao! "Mọi người một mặt kích động tranh nhau chạy ra bên ngoài.

" Này này này, mấy người các người. "Một cước còn không có bước ra màn, đã bị thủ vệ cản lại.

" Này, đây là tiếng trống tập hợp à, có phải là muốn đánh trận rồi hả? "Một đám người lôi kéo quần áo của người binh sĩ kia dò hỏi, đều sắp để người ta lột sạch rồi.

" Này, đó là mẫu thân a! "An Mãnh một tiếng hét kinh hãi, chúng ta

vội vàng quay đầu nhìn lại, ngay ở phía trước xéo doanh trướng của chúng ta trên đất trống kia, An Lạc Thành đang nhàn nhã tản bước, một bộ dáng vẻ tâm tình thật tốt.

Đi mấy bước, vung áo choàng một cái, trực tiếp ngồi xếp bằng ở trên mặt đất.

Cổ Diễn vẫy vẫy tay, một đội binh lính mang chút củi lửa chạy tới, bắt giá nhen lửa.

" Sưởi ấm ngày nắng to? Mẫu thân đây là muốn làm gì? "

Phỏng chừng người khác cũng đều ngu rồi, không lâu lắm, vài tên binh lính bắt lên giá.. Một con bò?

Fuc*k, đó là bò thật! Bốn cái móng bị trói ở can sào gỗ, mặc cho vài tên binh lính vác.

" Thịt bò nướng! "Ta bật thốt lên, đây tuyệt đối là muốn ăn thịt bò nướng!

" Chém chẹp.. Ừng ực.. "An Mãnh bên cạnh vừa nghe, cực kỳ lớn tiếng nuốt ngậm nước miếng..

Người có thể có chút bản lĩnh hay không a..

" Thật sự muốn ăn thịt bò nướng sao? "Đứa trẻ khác cũng bắt đầu liếm môi nuốt nước bọt rồi..

Đang nói, Cổ Diễn cật một cái chân bò, rửa sạch một hòi, để lại ở trên giá nướng!

" Ta.. Ta cũng muốn ăn.. "Fu*ck tại sao ta cảm giác An Mãnh đã sắp không khống chế được chính nàng đây..

" Mẫu.. Mẫu thân! "Ta m*á nó còn không có phản ứng lại, tiểu mập mập này bước xa lao ra ngoài, chạy đến trước mặt An Lạc Thành.

Xúc v*ật, thật là vì ăn không muốn sống a.

" Mẫu thân.. Ta.. Chúng ta cũng muốn ăn. "An Mãnh liếm môi nhìn An Lạc Thành.

An Lạc Thành liếc nhìn về phía chúng ta, cười ha ha," Đều đến.
"Vẫy tay với chúng ta.

Woa! Hạnh phúc tới đừng quá quá đột nhiên a!

Chúng ta nhanh chóng chạy tới ngồi vây quanh một vòng, vui cười hơn hờ nhìn An Lạc Thành.

Cổ Dẫn cho chúng ta mỗi người một khối thịt bò lớn để chúng ta tự nước, ai ya, thịt nướng như vậy, ta vẫn thực sự là lần đầu ăn đó!

Khối thịt bò này có lớn nhỏ một cái tay của người trưởng thành, độ dày ít nhất hai cm, điều này có thể không thể nướng chín a?

Vì để ngừa vụn nhất, ta ở trên khối thịt cắt mấy dao, rắc chút muối lên vết cắt, để nó thấm mùi.

" Khà khà khà. "Ta chặc lưỡi, dường như đã ngửi thấy mùi thịt, cái này nếu như thêm chút ớt, bỏ thêm chút thì là, a - chà chà.. Thì hỏi một câu, còn có ai!

Không lâu lắm, thịt bắt đầu.. lên khói rồi?

Lên khói cái quỷ gì? Khét rồi hả? M*á nó lửa này có chút quá mạnh rồi a! Ta nhanh chóng lấy dao đem địa phương khét cắt xuống, cách lửa kia nướng hơi xa một chút.

Ló đầu qua ngửi một cái, thơm quá a! Nheo một khối nhỏ ném thử, uhm.. Có chút nhạt, thế nhưng vị thịt rất đậm, chà chà chà!

" Mlem mlem.. Chà chà.. Thật là thơm! "Ta đây tựa hồ là chín nhanh

nhất, ta vừa mới dứt lời, nhóc con hai bên trái phải đều tới chỗ ta nhìn, nuốt nước miếng râm râm.

" Các người.. Nhìn cái gì.. "Đang nói, một trận mùi thịt thổi qua, ta nhanh chóng ngửi một cái, đây là đang nấu canh sao? Oa.. Vị thơm Thật nồng nặc, lập tức nước miếng thì chảy ra.

Ôi! Ta đem thịt để ở một bên, đứng dậy ngửi một cái, giang hai cánh tay cảm thụ một hồi, hướng gió này.. Ha ha!

Ta chạy đến trước nồi đun nước, nhìn theo khói tung bay của hương gió kia," Nè nè nè, lấy quạt, quạt! "Kêu gọi binh lính hai bên.

" Hả? "

" Mau mau mau, đừng hỏi nhiều như vậy, nhanh chóng quạt. "

Những binh sĩ kia quay đầu nhìn Cổ Diễn, Cổ Diễn tựa hồ là ngầm cho phép, lúc này mới cầm quạt dùng sức quạt gió.

Cũng là đúng dịp, lại là một trận gió nhẹ thổi qua

" An Lạc Thành người cút ra ngoài! "Người Hề đối diện lại bắt đầu kêu la rồi!

" Ha ha ha, thèm chết các người, tiếp tục quạt! "Ta cũng đoạt lấy một cái quạt, ra sức quạt.

" Các tướng sĩ, thịt này có thơm không a? "Mạc Cửu giơ một cái chân bò cao giọng hỏi.

" Thơm! "Tướng sĩ đầy doanh cùng kêu lên, chấn động đến mức ta đều ù tai rồi!

" Thơm các người thì ăn nhiều chút, có mấy người, có thể cả ngụm nước đều uống không được đó! "Mạc Cửu hướng về phía phương

hướng trại người Hề lôi kéo cổ mà gọi.

Cái thứ này cũng là tức chết người không đền mạng a!

Nghe xong lời này của Mạc Cửu, các binh sĩ túm năm tụm ba vui ha ha ăn thịt, có người còn cố ý kêu la tiếng rất lớn cho người Hề đối diện nghe đó.

Khà khà! Có ăn có uống còn có thể làm người tức giận, hoàn mỹ!

Ta vỗ tay một cái, trở lại chỗ ngồi, ơ!

" Hở? Thịt của ta đâu? "M*á nó! Thịt ta vừa rồi để ở trên giá đâu rồi?"

Trái phải nhìn một cái, bọn nhóc con một người trong tay một khối, cũng không thấy có dư thêm a.

" Này Lương Lương, thịt của ta đâu! "

" Ạch.. "Lương Lương gãi gãi đầu, mặt lộ vẻ khó xử.

" ... "

"Chậc.. ừm, không tệ." An Lạc Thành chậc lưỡi, lau khóe miệng thấm dầu.

Ta cúi đầu xuống, sào tre bên chân cô kia là rất quen mắt đó!

"Này người! Đó là thịt của ta!"

"Hả?" An Lạc Thành chớp chớp mắt, cúi đầu nhìn sào tre như ngón tay ta một cái, "Nha, tay nghề không tệ." Còn ơ một tiếng no nê!

"Người.." Ta.. Ta ửy khuất..

"Oa!" Oa một cái ta thì khóc rồi! Không có người khi dễ như vậy! Đường đường đại nguyên soái, cướp thịt của nhóc con ăn! Có

vương pháp hay không!

"Oa.. Ô ô.. Oa.." Ta lôi kéo cái cổ khóc, rước lấy một đám người vây xem.

"Àch.." An Lạc Thành lúng túng gãi gãi đầu, "Cổ.. Cổ Diễn." Vẫy tay gọi Cổ Diễn tới.

"Nguyên soái có gì phân phó?"

"Cho.. Cho.. Cho nàng khối thịt.." Hơi vung tay quét ta một vòng.

Ta vừa nghe thịt, lập tức không khóc, có việc gì lớn lao đâu nương một lần nữa, có ăn là được. Trơ mắt nhìn Cổ Diễn, thút tha thút thít thút tha thút thít.

"Àch.. Nguyên soái.. Chia hết rồi.."

"Oa.. Ô ô ô.. Oa.."

"Chậc, vậy thì bưng chén canh đến." Ta mắt thấy cái trán An Lạc Thành đều thấy mồ hôi rồi!

Canh? Có canh uống cũng được, canh kia còn rất thơm đó!

"Vâng." Cổ Diễn đang muốn đứng dậy, dừng lại, ta nhanh chóng quay đầu nhìn sang, binh lính vừa mới bưng canh, đang bưng nôi đổ về trong chén, ta trơ mắt nhìn giọt canh cuối cùng kia ở một bên nôi đảo đảo tiến vào trong bát của nàng..

"Canh.. Ô.. Oa.."

"Ai ya.." An Lạc Thành vừa che đầu, ta xưa nay chưa từng thấy cô sút đầu mẽ trán như thế, thật sự!

"Tiểu.. Tiểu Khê, ngươi chớ khóc, cho ngươi ăn của ta." Vẫn là Lương Lương của ta, xé ra một tảng lớn thịt đưa tới một bên miệng

ta.

"Ô ô.. Gà gừ.. Vẫn là Lương Lương tốt.." Nhét vào tràn đầy một miệng thịt, cũng không biết Lương Lương nghe rõ không.

Lần này ta tính là nhớ kỹ rồi, sau này ăn thứ gì tốt nữa, nhất định phải phòng hỏa chống trộm, phòng An Lạc Thành!

-----oOo-----

Chương 38: một giấc tỉnh lại ta ở trong nôi

Nguồn: EbookTruyen.VN

Ban đêm, chúng ta một đám nhóc mỗi đứa mắt to trũng mắt nhỏ, không dám ngủ.

Hôm nay nghiêm chỉnh như thế, không làm tốt người Hề sẽ đánh lên quân doanh đến cướp đồ ăn, An Lạc Thành cố ý giao phó đêm nay tất cả mọi người trận địa sẵn sàng đón quân địch, đến bắt ba ba trong rọ.

Chuyện này với chúng ta mà nói, cũng là cơ hội thật là tốt trực tiếp tham dự chiến đấu, lần trước bị người Hề đánh trở tay không kịp, lần này chúng ta là có chuẩn bị mà đợi, nhưng mà không biết người Hề có thể phát hiện cái tròng này hay không?

Dựa vào đầu giường đợi không biết bao lâu, mơ mơ màng màng ta đều muốn ngủ thiếp đi.

Phỏng chừng đến sau nửa đêm, ta đây sức buồn ngủ tới thì không chống nổi rồi.

Bên người vẫn có người lắc ta lắc ta, ta có cảm giác có ý thức, nhưng chính là tỉnh không được.

Cũng không biết ngủ mê bao lâu, cảm giác trên người có chút nóng, hình như bị ngâm mình ở trong suối nước nóng, ấm áp, thoải mái là thoải mái a, nhưng nước này.. Làm sao càng ngày càng nóng a.

Ta có phải ở trong suối nước nóng ngủ thiếp đi? Mở mắt ra liếc nhìn thử, nhắm mắt lại ngủ tiếp.

"Nhân viên phục vụ, nước quá nóng.." Dụi dụi con mắt, vừa định vươn chân, mới phát hiện, chân căn bản vươn không ra a.

Hả? Cái quỷ gì?

Mở mắt ra nhìn lên.

Fu*ck? Đây là nơi nào? Má nó ta vậy mà thật sự đang tắm suối nước nóng? Không không không, đây không phải suối nước nóng, ta vậy mà ngồi ở trong cái nôi? Fu*ck! Gặp quỷ?

Vừa ngẩng đầu.. ahihi.. Thật sự gặp quỷ! Chờ chút chờ chút, người chờ ta hòa hoãn a..

Ta.. Chắc.. Là ở trong doanh trướng ngủ chứ?

Nhưng mà.. Hiện tại.. Lại..

Ta nhìn trái phải một chút, phát hiện xung quanh trong ba tầng ngoài ba tầng.. là người..

Đúng, không sai, là người, hơn nữa tất cả đều trừng trừng nhìn chăm chăm ta..

Fu*ck.. Ta đây trong lòng run lên một cái.

Nếu như người bị sắp gần hơn ngàn người nhìn chăm chú nhìn quái dị, người không sợ?

Ta cũng cúi đầu nhìn chính mình một chút..

Ta.. Vậy mà.. Trần truồng.. Ngồi ở.. Trong một cái nôi lớn, nước trong nôi không quá bộ ngực của ta, đang bốc lên một ít bong bóng

trong suốt, lại nhìn phía dưới, dưới đáy nồi đang đốt củi lửa..

Ừng ực..

Ta nuốt một ngụm nước bọt, ngẩng đầu nhìn xung quanh.

Gãi gãi đầu.. Không phải.. Đây rất cuộc..

Che lấy đầu.. Người chờ ta hòa hoãn..

Không được.. Ta hòa hoãn không được rồi..

"Đây là cái quỷ gì!" Fu*ck! Ta mới vừa đứng lên, rồi lại nhanh chóng ngồi xuống, không phải, ta trần truồng như vật.. Chung quanh đây nam nam nữ nữ.. Ta.. Ta.. Mặc dù là nhóc con.. Nhưng.. Ta.. Fu*ck..

Ngồi trở lại trong nước, hí fu*ck, nước này, bồng cái mông a!

Ta mạnh mẽ ổn định tâm thần, tự nói với mình nhất định phải bình tĩnh, phải ổn định, không thể quá sốt sắng, đầu óc ta sẽ chết máy!

"Này này này này, các vị đại ca đại tỷ, đại gia bác gái, các người đây là.. Đây là làm gì a?"

Ta bốn phía liếc nhìn địa phương khắp nơi, nếu như không đoán sai, đây chắc là trong Thổ thành a, ta con m*ẹ nó, làm sao sẽ chạy đến trong Thổ thành a? D0ám người Hề xung quanh này.. Sẽ không muốn ăn ta chứ?

Không.. Bọn họ hình như thật sự muốn ăn ta.. Chậm đã chậm đã, bình tĩnh.. Bình tĩnh..

Ta đang nghĩ ngợi, bên cạnh có người bỏ thêm hai khối củi lửa về phía trong nồi.

"Này này đã đủ nóng rồi a!" Nhiệt độ này bây giờ còn có thể chịu

đứng, lại đốt mấy phút nữa, ta phỏng chừng ta liền phải chín rồi a a a!

"Này các người.. Các người muốn làm gì a!" Mặc kệ ta làm sao gầm rú, bọn họ đều không để ý ta, chẳng lẽ, nghe không hiểu lời của ta nói?

"Các người.. Các người làm cái gì chứ đây là!" Không biết khẩu âm của nơi nào đều chạy đến rồi.

"Thêm lửa."

"Này này này đừng đừng đừng, nóng nóng nóng, thật sự nóng! Ta nhanh chóng nhảy ra ngoài, lúc này còn quản cái gì quần áo hay không, người đều phải bị đun sôi rồi, còn sợ bị người nhìn?"

Nhưng mà, ta mới vừa đứng lên, đã bị người nhấn xuống..

" Ai ya thật là nóng a! "Đây m*á nó, chân cũng không chỗ đạp được chưa, nhiệt độ toàn bộ cái nồi đều lên rồi, dưới bàn chân như đạp bàn ủi, bỏng chết ta, chỉ có thể một cái chân đứng một hồi, lại luộc một hồi, ta thật sắp toi rồi.

" Này các người, các người sẽ không thật sự muốn ăn ta chứ? Các người cũng không nhìn một chút trên người ta mới mấy lạng thịt, còn chưa đủ một người các người nhét kẻ rằng đó, các người nhiều người như vậy, làm sao chia a? "Ta run lên cánh tay, căn bản vung không ra thịt.

Có mấy người nhìn trái phải một chút, nhưng phần lớn người cũng không nói chuyện, ngồi dưới đất như lão tăng ngồi thiền, thì nhìn chằm chằm ta, m*á nó thật là.. Ngày ch*ó rồi..

Sợ là thật sợ, những người này mỗi cái đều sắc mặt tối tăm, quần áo rách nát không giấu được dáng người vạm vỡ của bọn họ, có mấy người tướng khổ, ta cảm thấy eo ta cũng không thô bằng cánh tay hắn.

" Các người.. Một đám người bắt nạt một đứa bé ta như thế.. Không.. Không tốt đâu.. "

ahih. Ôi chân của ta.. Thật là nóng.. Hí a..

" Cái kia.. Ta biết các người muốn ăn cơm có đúng hay không, ta mang bọn người đi tìm lương thực! "

" Ta có thể dẫn các người đi tìm đồ ăn, các người không muốn ăn đồ vật sao! Thịt bò thịt dê, không thể ăn ngon hơn so da bọc xương ta đây! "Ta nhanh chóng cao giọng hét lên, quả nhiên có người động tâm rồi.

" Người nói, người biết nơi nào có đồ ăn? "Một tiếng giọng nam rất hùng hậu từ phía sau ta truyền đến.

" Ôi đúng. "Ta nhanh chóng chuyển người, fu*ck? Đây là quái vật gì!

Chỉ thấy người trước mắt này.. Ạch không.. Gấu?

Cái tên này.. Cao to có chút đáng sợ a, chiều cao đến có hai ta, không, hai cái gần như nửa, dù sao ta nhìn hắn, phải ngược đầu, nhìn thêm vài cái, phỏng chừng ta phải bị sái cổ!

Một thân cơ bắp kia như gò núi nhỏ, da thịt tối đen tiếp cận màu mực, nhìn ánh mắt của ta có loại cảm giác thấy người chết.. Đây chắc không phải là nhân vương Hề chứ?

Hí.. Những người Hề này, rốt cuộc là từ đâu tới, quái vật gì a?

" Vậy người nói cho ta biết, nơi nào có đồ ăn. "Âm thanh rất thâm trầm, nhưng lại rất vang dội, tiêu chuẩn giọng nam trầm.

" Ạch, ta nhất định là sẽ nói cho người biết, thế nhưng người có thể thả ta ra ngoài trước hay không, ta.. Ta sắp bồng chết rồi a! "Nước

này đã bắt đầu nổi bong bóng rồi a! Ta ta cảm giác trên chân chắc đã bị bỏng nổi ra nọng nước rồi, bởi vì hiện tại đã không có tri giác rồi..

Nhân vương Hề cười nhạt một tiếng, liếc mắt ra hiệu với người bên cạnh, ta đã bị người xách ra ngoài.

" Ai nha ya cho ta bộ quần áo a! "Người đây nói.. Ta một đôi tay.. Nên che cái nào?

Liên dứt khoát trực tiếp đoạt xách quần áo của người xách ta, trước tiên che giấu rồi nói..

" Người.. "Người kia muốn cướp quần áo," Đồ ăn đồ ăn, ăn ngon. "Ta nhanh chóng mở miệng, hấn vừa do dự, thì bỏ đi.

" Giày.. Giày? "

Nhân vương Hề kia trợn mắt.

" Được được được, không mang cũng được.. "

" Nói mau, đâu có đồ ăn. "

" Trong đại doanh Dực quân, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu! "

" Người dám đùa bỡn ta! "Nhân vương Hề vừa nghe thì tức giận, xách lấy cổ của ta liền đem ta xách lên, ta cúi đầu liếc nhìn chút, m*ẹ nó, cách mặt đất ít nhất cao hai mét! Ta sợ độ cao a a a a a -

" Đại vương đại vương, ta nào dám đùa bỡn ngài a! "Ta nhanh chóng bới ra bàn tay lớn của hấn.

" Hôm nay, các nàng không biết từ đâu dắt mấy con bò đến, chúng ta buổi trưa vừa ăn xong thịt bò, còn có mấy đầu bò không thịt đó! Ngài nếu muốn ăn, ta dắt tới cho ngài thì được, chút chuyện bao lớn a. "Ta nhanh chóng cười làm lành, nhưng mà nhân vương Hề này

nhìn qua cũng không ngốc.

" Hừ. Miệng lưỡi trơn tru, xem ra không chịu chút trái đắng, người là sẽ không thành thật. "

" Hở? Này này này, ta thành thật a ta thành thật a, ta có thể thành thật rồi, có lời gì không thể cố gắng nói a a a a nóng a a a! "Fu*ck nhân vương Hề này lại đem ta ném vào trong nồi rồi! Còn đem đầu của ta cũng nhấn vào trong nước! Ta ta không biết bơi a, ta sợ nước a a a!

" Ngô.. Ngô ân.. "Bàn tay lớn trên đỉnh đầu buông lỏng.

" Phù phù phù.. "Ta nhanh chóng nhảy ra," A - "M*á nó.. Trên mặt của ta nóng hừng hực đau nhói, khẳng định bị phỏng rồi!

Không được.. Ta phải nghĩ cách bảo toàn chính mình trước, không được bị chơi chết.

Xú*c vật ta rốt cuộc là làm sao đến nơi này a fu*ck! Bọn họ có biết thân phận của ta hay không? Là có ý hay là vô tình bắt ta đến?

" Đại Vương.. Ngài quá oan uổng người rồi.. khụ khụ.. "Phun nhỏ ra nước trong miệng, phi, mặ, ta hết mấy ngày không tắm rửa có được hay không, chính ta đều căm ghét, các người làm sao bỏ vào miệng?

" Ngài, nói, ta thân là một hỏa đầu binh, ngoại trừ biết ăn ở đâu uống ở đâu, ta còn có thể biết điểm gì? "Ta thở hồng hộc, còn phải bồi khuôn mặt tươi cười giữ mạng, ta đây.. Trêu ai ghẹo ai?

" Người là hỏa đầu binh? "Nhân Vương Hề rõ ràng sửng sờ, sau đó thì không có lời sau.

Nga? Xem điệu bộ này, bọn họ không biết ta là ai a, vậy thì dễ làm rồi! Chuyện này nếu để cho bọn họ biết ta chính là thủ phạm làm đứt

thủy lương của họ, ta phỏng chừng hẳn phải đem ta nhấn ở trong nồi này, luộc đến xương ta đều tan đi..

" Này.. Ta từ nhỏ gia cảnh bần hàn, cha mẹ nuôi sống không được nữa, liền đem ta đưa tới làm lính, ta một đứa bé, khiêng không được thương xách không được lá chắn, chỉ có thể đi nhà bếp giúp đỡ làm trợ thủ, kiếm cơm ăn. "

Nhân vương Hề không nói, nhìn chăm chăm ta đánh giá, đoán chừng là đang nhìn ta có phải đang nói láo không?

" Đại Vương, người xem hiện tại ta rơi vào trong tay ngài cũng chạy không thoát, ta nói cho ngài bí mật, ngài tha ta một cái mạng nhỏ đi? "

" Nói nghe một chút. "

" An Lạc Thành ngài biết không, chính là tướng lĩnh lợi hại nhất Dực quốc của chúng ta, nàng bị ngài làm trọng thương, mất máu quá nhiều, sắp không xong rồi. "

" Nói hươu nói vượn! "Nhân vương Hề này quát to một tiếng, lại đem ta vứt về trong nước nóng.

Ta m*á nó..

" Đêm nay đánh lén Dực doanh, chính là An Lạc Thành tự mình suất binh chặn đánh, làm hại chúng ta tổn thất nặng nề! "

" Phải phải phải phải phải.. Nhưng mà người có nghĩ tới là vì cái gì hay không! "

" Cái gì vì cái gì? "Nhân vương Hề trên tay buông lỏng, ta lại nhảy ra ngoài, đầy đất nhảy nhót, xoa chân và cái mông.

" Kỳ thực, An Lạc Thành đã sớm biết các người đêm nay sẽ đi đánh lén, từ lâu hạ lệnh toàn quân trận địa sẵn sàng đón quân địch, thì

chờ các người tự chui đầu vào lưới. "

" Người nói cái gì? "

" Ban ngày nàng cố ý khao thưởng tướng sĩ, lấy mùi thịt đến mê hoặc các người, nàng biết các người khát vọng đối với đồ ăn, cho nên cố ý dẫn các người mắc câu. "

" Nữ tiện nhân này! "Nhân vương Hề giậm chân một cái.

Ta trư ca, ta làm sao cảm giác mặt đất đều chấn động một hồi..

" Ngài suy nghĩ thêm, thế cục bây giờ rõ ràng có lợi cho nàng, nàng chỉ cần tránh né không chiến, chờ lâu chút thời gian, các người.. "Ta lắc lắc đầu, không dám nói nữa, lời nếu như nói quá đầy đủ, ta sợ lại bị ném vào trong nồi kia..

Ta quay đầu liếc mắt nhìn, nồi kia đã lên khói rồi.. Nước bên trong sôi sùng sục, đã sôi lên, nếu như lại bị ném vào, ta m*á nó, không phải bỏng đi một lớp da hay sao!

" Nàng nóng lòng cầu thành công như vậy, không phải là bởi vì nàng cũng đã là cung giương hết đà, không có thời gian sẽ cùng các người độ sức rồi sao."

Ta đây logic bẻ xé chính ta đều cảm thấy một đồng kế hở nhưng mà nhân vương Hề này đầu óc tựa hồ là xoay chuyển mấy cua queo sau đó thì không dễ xài rồi, vậy mà gật gật đầu.

Phù.. m*á nó.. Một trái tim treo cao của ta đây, cuối cùng có thể buông xuống rồi..

Chương 39: phim truyền hình thật không xem uổng

Nguồn: EbookTruyen.VN

"Vậy người nói chúng ta bây giờ nên làm gì?"

Ờ? Hỏi ta? Người ngốc hả?

"Ta.." Ta một mặt về mặt khó xử, "Ta là người Dực quốc a, ta luôn không thể, cũng không thể nói cho người biết, An Lạc Thành sống không qua sáng ngày sau.. ngô.." Ta nhanh chóng che miệng lại, liếc nhìn nhân vương Hề một chút, lại cúi đầu.

"Người nói cái gì? An Lạc Thành không sống hơn ngày một?" Nhân Vương Hề bán tín bán nghi.

"Không không không, ta không nói gì, không nói gì." Ta nhanh chóng lắc đầu xua tay.

Nhân vương Hề nhìn lên, lại xách ta lên, xách tới trên cái nôi.

"Ấy ấy! Đừng đừng đừng!" Ta nhanh chóng dùng cả tay chân vịn lấy trên cánh tay hắn, bong bóng bốc lên trong nôi kia nhảy đến trên người ta, bỗng ta hí hí ha ha.

"Được được được, ta nói ta nói, ta là trong lúc vô tình nghe thấy quân y nói, ta nghe nói An Lạc Thành bởi vì thành Hề này đánh lâu không xong, khí huyết tích tụ, hơn nữa bị ngài trọng thương, bệnh cũ tái phát, sợ là không sống hơn ba ngày."

"Đại vương vừa rồi hỏi ta nên làm gì, nếu ta nói, các người chi bằng đợi thêm hai ngày, đợi An Lạc Thành đi đời nhà ma, lại càng không có người có thể ngăn cản ngài, đại doanh Dực quân, cũng không phải vật trong túi của ngài sao."

"Đợi thêm mấy ngày?" Nhân vương Hề nhíu mày, tự suy xét.

"Ta nói với ngài như vậy đó, những ngày qua các người ở trước trận chửi bậy, không ít binh lính trong lòng đều tức giận không ngớt, có thể An Lạc Thành một mực án binh bất động, sĩ khí các tướng sĩ cũng càng ngày càng xuống. Ngài lại kéo dài hai ngày, dập tắt ý chí chiến đấu của bọn họ. Ngài lại phản kháng lại chúng ta! Không còn đường lui, cũng không có nỗi lo về sau, liều chết liều mạng, cái này ai thua ai thắng, không phải rõ ràng sao."

"Ừm.." Nhân vương Hề hơi do dự, đem ta ném xuống đất.

"Đem nàng nhốt lại"

"Ơ không phải, ta.." Nhân Vương Hề trừng hai mắt, được rồi được rồi, địa bàn của người người làm chủ, nhốt thì nhốt, dù sao tốt hơn mất mạng.

"Chậm đã, ta hỏi người, người có biết là ai lén lút vào Hề thành ta, đốt lương thực của ta, làm dơ hồ nước của ta không?"

Fuc*k.. Trong lòng hơi hồi hộp một chút.. Nuốt một ngụm nước bọt, ngẩng đầu nhìn hẳn.

"Ta đây ngược lại có nghe thấy, nghe nói là một bộ đội tinh anh thủ hạ của An Lạc Thành, thế nhưng cụ thể, ta không được rõ lắm."

"Dẫn xuống." Nhân vương Hề rũ xuống mí mắt, vừa vung tay, quay người nằm trên ghế ngồi.

Phù..

"Chậm đã."

Fu*ck! Người xong rồi chưa!

"Người tên là gì?"

"Ta?" Cái thứ tên này, không phải hạ bút thành văn sao.

"Nói tới tên của ta a, còn có chút ngọn nguồn với chư vị đó, ta a, ta tên Hề An!" Hả? Cái tên quỷ gì..

"Ha, cút đi."

Lần này hết chuyện rồi chứ.. Đi được hai bước, nhân vương Hề cũng không kêu ta, phù.. Cuối cùng có thể buông lỏng một chút rồi.. Nhưng mà, hấn hỏi ta những cái này, không phải là đã đang hoài nghi ta chứ?

"Vào đi." Binh lính người Hề đem ta đập vào một phòng tối, liền đóng cửa lại.

"Này đại ca, người tốt xấu gì cho ta cây nến a!" Xúc vật, đây là thật tối a! Đưa tay không thấy được năm ngón, chỗ này, sẽ không có chuột bọ côn trùng rần rết gì chứ? Ta sợ nhất những thứ đó rồi..

Đáng chết.. A.. Ta rốt cuộc là làm sao bị bắt tới a, Lương Lương họ có biết hay không a.. Có người tới cứu ta hay không a!

Ôi, nếu như ta có thể từ trong phòng này chạy đi, tìm tới chỗ tháo nước lần trước chui qua, nói không chừng còn có thể chạy trở về?

Ừm.. Nhưng mà, hiện tại ta có tính là thâm nhập trong lòng địch rồi hay không? Ta thấy nhân vương Hề này hình như cũng rất hồ, nếu không..

Cùng với ngồi chờ chết, chi bằng chủ động xuất kích!

Ta ngồi dưới đất, dựa cửa, nghĩ Dực quân có thể sẽ có các loại hành động, suy nghĩ như thế nào dao động người Hề, mới có thể cùng An Lạc Thành trong ứng ngoài hợp, làm ít mà hiệu quả nhiều, đến một chiến dịch tâm ý tương thông!

Ôi? Tâm ý tương thông? Cùng với An Lạc Thành.. Ừm.. Ta còn là ngấm lại làm sao có thể nhật xác cho mình đó..

Ừm.. Đầu tiên vấn đề thứ nhất, An Lạc Thành có biết ta bị người Hề bắt làm tù binh hay không?

Đêm nay người Hề đánh lên quân doanh, sau đó ta thì mất tích, cô chỉ cần đầu óc không lố, chắc nghĩ tới liên hệ giữa hai người này chứ.

Ừm.. Vấn đề thứ hai, cô có thể phát binh tới cứu ta hay không?

Theo lý thuyết, hiện tại tựa hồ không phải thời điểm tốt xuất binh, người Hề còn có sức chiến đấu, hơn nữa các nàng đoàn kết dũng mãnh, chúng ta nên tạm thời tránh mũi nhọn, không liều mới là thượng sách.

Nếu như cô muốn cứu ta..

Chờ đã.. Ta có phải đầu óc nước vào rồi? Ta cũng không phải An Quyết! An Lạc Thành cô dựa vào cái gì sẽ liều lĩnh lớn như vậy nguy hiểm tới cứu ta?

Vừa che đầu, hơi có chút thất bại đó. Nhưng mà như vậy cũng tốt, lúc trước ta lừa nhân vương Hề nói An Lạc Thành sắp không xong, chỉ cần cô tiếp tục án binh bất động, có lẽ người Hề sẽ tin là thật!

Kéo dài hai ngày! Thì hai ngày! Thêm vào mấy ngày trước, ít nhất có một phần lớn ba người không có ăn cơm, ta cũng không tin, đến lúc đó những người Hề này còn có khí lực ra trận giết địch!

Đúng, chỉ cần đem hai ngày nay ngăn cản, để cho bọn họ lơ là, sau đó ta lại nghĩ cách chạy ra ngoài báo tin, được!

An Lạc Thành tuyệt đối không nên phát binh, tuyệt đối không nên a!

Ta nhanh chóng chấp tay trước ngực thành tâm cầu xin thần phật phù hộ, cầu xin ông trời phù hộ, An Lạc Thành tuyệt đối không nên phát binh.

"Thùng thùng!" Tiếng trống?

* * * Trống..

Fuc*k! An Lạc Thành tên dog ông trời phải tới người đây! Ta đây.. Càng cầu khẩn, người thì sao.. Càng nhỏ thuốc vào mắt ta đó!

Xong rồi xong rồi..

Ôi, cũng không phải không có chỗ trống, chỉ cần An Lạc Thành không ra mặt thì không sao!

Ta đây suy nghĩ, cửa phía sau bị người đập một cái, "Ai ya.." Ta chấn động giật mình một cái, nhanh chóng chạy đi.

Đây nhất định là nhân vương Hề muốn tới tìm phiền toái với ta..

Quả nhiên, cửa vừa mở ra, binh lính người Hề ánh mắt hận không thể ăn tươi nuốt sống ta, xách lấy cổ áo của ta kéo đi ở trên đất.

"Này này đại huynh đệ, ta có thể đi.. Có thể đi.."

Chỉ chốc lát.. Ta đã bị ném tới trước mặt nhân vương Hề..

"Ach hắc.. Đại vương, ngài khá nhớ ta a, nhanh như vậy lại xách ta ra ngoài.."

Nhân vương Hề kia tròng mắt lên, theo cái bụng ta, nhấc chân chính là một cước.

Ta vừa nhìn, lập tức nghĩ đến thương binh ngày đó tên kia bị hấn một cước thì đập ngất, m*ẹ nó, người trưởng thành còn chịu không được một cước của hắn, nếu ta bị trúng, vậy không phải lập tức chết rồi!

Trong nháy mắt khi hắn nhấc chân, ta nhanh chóng hai cánh tay đan xen che ở trước người, "Ach a -" Thì một cước.. Ta ngó ra là ở trên đất trượt ra xa bảy, tám mét!

Tuy đúng lúc chặn lại được một kích kia, nhưng hai cái cánh tay ta hiện tại không ngừng mất cảm giác, cả ngực cũng là một trận ngọt ngọt, "Ngô.." Cuồng hống có chút ngọt, há miệng, "Khụ.." Nhổ một ngụm máu đặc!

Ta m*á nó.. An Lạc Thành.. Ta sắp bị người hại chết..

Ta con m*ẹ nó.. Nghĩ tới ngược lại khá tốt.. Còn cái chiến dịch tâm ý tương thông gì.. Tương thông em gái người a..

Ta nằm trên đất nhẹ giọng hừ hừ.

A.. Ngực cảm giác như muốn nứt ra, còn có phía sau lưng và cái hông, vừa rồi trên đất ma sát như muốn phát hỏa, nhưng bây giờ đã chết lặng rồi, bây giờ ta cả người cảm giác nhẹ nhàng, thân thể tựa hồ bắt đầu không bị khống chế.

Không được a.. Ta còn không thể chết được a.. Ta còn không có đầy ngã Lương Lương, còn không có cùng với nàng cái này cái kia đó..

Còn có An Lạc Thành tên kh*ồn kiếp này, cô tuy vừa hung dữ vừa tàn nhẫn, nhưng mà..

"Đại.. Đại Vương.. Ngài đây là.. Phốc khụ khụ.." Ta thỉnh linh ngực đau, nói không được hai câu, lại phun ra một ngụm máu.

"Khụ.."

"Người không phải nói An Lạc Thành trọng thương sắp chết sao, chính người nghe một chút, nàng hiện tại là ở bên ngoài khiêu chiến đó!"

Nhân vương Hề đi tới trước mặt của ta, từ trên cao nhìn xuống nhìn theo ta, thân hình kia dưới cái nhìn của ta, nghiêm nhiên như một tòa núi lớn, ta đây lòng đều nguội một nữa.

"Dám gạt ta, người cũng đi chết đi." Nhân Vương Hề tàn nhẫn nói một câu, nhắc chân hướng về phía đầu của ta liền đạp xuống.

Đây đại khái là một khắc ta cách tử vong gần nhất, vậy mà bị người đạp chết?

Thời khắc này, trong lòng hoảng sợ ngược lại biến mất.

"Ha ha ha ha!" Ta cười to lên.

Kỳ thực ta cũng không biết tại sao cười, nhưng ta xem trong kịch truyền hình, trước khi bị người giết chết, nếu như người cười hai tiếng, đối phương sẽ ngây ngô hỏi người tại sao phải cười, sau đó người là có thể tùy thời bỏ chạy, tránh được cái chết!

"Người - cười cái gì!"

"Phốc.. Ha ha ha ha!" Lần này ta là thật sự nở nụ cười, ha ha ha ha, chiêu này.. Ha ha ha.. Cũng quá dễ dùng rồi đó ha ha ha, hiện tại ta biết cái gì gọi là lòng hiếu kỳ hại chết con mèo ha ha ha ha!

"Ha ha.. Ai ya.. Đau quá.. Ha ha ha ha!"

"Người đến cùng đang cười cái gì!" Nhân vương Hề đem ta xách lên, nhú chặt mày cảm tức trừng ta, trên mặt to nhiều nếp nhăn đen

sì tràn đầy nghi hoặc.

Ta cười cái gì? Ta cười người ngốc a ha ha ha ha!

Nhưng mà, cái tên này đúng là cho ta cơ hội thở lầy hơi.

"Ta đang cười, cười người bị An Lạc Thành sợ vỡ mật! Ha ha ha ha!"

"Người!" Nhân vương Hề trợn mắt, một cái tay khác nắm quả đấm liền đánh tới phía ta, mẹ của ta, tiếng gió vù vù này, trúng vào phỏng chừng đầu đều phải bị đánh bay rồi.

Nhưng mà, A Ba không sợ! Quy luật vàng của phim truyền hình, bình thường đối phương tức đến nổ phổi nói muốn đánh chết người, hơn nửa đều là hù dọa người.

Quả đấm to kia cách ta phỏng chừng có năm, sáu cm ngừng lại.

Khà khà, ai ya ta m*ẹ nó, phim truyền hình thật sự không xem uống a.

"Cái mông, ta sẽ sợ một người phụ nữ?"

"Ha ha.." Ta thì cười cười, ta không nói lời nào.

Ta nhìn chăm chăm con mắt của nhân vương Hề, dư quang thoáng nhìn một nam tử gầy nhỏ vội vàng chạy tới, "Đại vương, An Lạc Thành cũng không có xuất hiện, lĩnh binh khiêu chiến chính là một nhóc con."

Không xuất hiện? Fuc*k! Ta có cứu rồi ha ha ha ha! An Lạc Thành vạn tuế a a a a!

Phù - nhất thời thở phào nhẹ nhõm, lần nữa nhìn về phía nhân vương Hề, ta đây thì có tự tin mà!

Nhân Vương Hề cũng nhìn chăm chăm ta, ta nhanh chóng làm bộ dáng vẻ không có gì lo sợ, nhún vai một cái, vẫy vẫy tay.

Nhưng mà vào lúc này trong đầu ta vẫn đang suy nghĩ, An Lạc Thành đang suy nghĩ gì?

Lĩnh binh khiêu chiến chính là một đũa nhóc? Có thể là Lương Lương a! An Lạc Thành phái Lương Lương đến lĩnh binh? Fu*ck, đây là làm gì?

Này ya, cách làm của con người này thật là khó khiến người ta hiểu a, người muốn đánh thì đánh vào a, đánh vào đến cứu ta ra ngoài không phải xong rồi sao, làm nhiều vòng vòng vo vo như vậy là muốn làm cái gì a!

-----oOo-----

Chương 40: an lạc thành thật là một nữ nhân làn điệu

Nguồn: EbookTruyen.VN

Ờ? An Lạc Thành có phải là căn bản là không muốn tiến công, nếu như muốn tiến công, cô cần gì phải cố ý trốn chứ?

Cô không ra mặt, vẫn còn muốn phái binh tới khiêu chiến..

Ừ.. Đánh nghi binh..

Thăm dò?

Cô có phải đang thăm dò cái gì hay không?

Thăm dò cái gì đây.. Thăm dò ta có ở trong tay người Hề hay không? Hí.. Không đúng.. Nếu như lĩnh binh chính là Lương Lương, vậy họ khẳng định đã biết ta ngay ở trong tay người Hề rồi.

Thế nhưng.. An Lạc Thành tại sao không đứng ra chứ..

Ờ? Chờ chút, ta cùng An Lạc Thành sẽ không thật sự tâm ý tương thông chứ?

Ta đến giả thiết một hồi, giả thiết cô biết ta bị người Hề bắt làm tù binh, hơn nữa dựa vào hiểu rõ của cô đối với ta, biết ta có cách tự vệ!

Bởi vì người Hề đối với cô rất kiêng kỵ, cô lẽ ra có thể đoán được ta nếu muốn tự vệ, nhất định sẽ coi đây là trọng tâm, nói một ít lời bắt

lợi cho cô để lờ là người Hề.

Cho nên, cô tuyệt đối không thể ra mặt, bằng không ta chắc chắn phải chết.

Ta ngấm lại như vậy, tựa hồ có thể thuyết phục, đương nhiên đây chỉ là giả thiết của ta, có lẽ An Lạc Thành chẳng muốn động đây? Hoặc giả có lẽ là Lương Lương lo lắng cho ta, chính mình tụ tập những người ngựa này liền chạy đến? Ach.. Cái này hình như không có khả năng lắm..

Vậy ta bây giờ có phải nên kiên trì giả thiết của ta, đánh cược một lần?

Nếu như giả thiết thành lập, vậy An Lạc Thành hiện tại nhất định núp trong bóng tối chờ xem phản ứng của người Hề.

Nếu như cô có thể đoán được ta nói với người Hề bất lợi cho cô, vậy cô nhất định cũng có thể nghĩ đến người Hề sẽ án binh bất động! Hao tổn với cô.

Cho nên, người Hề tuyệt đối không thể nghênh chiến! Bằng không ta sẽ chết rất khó xem a!

Ôi nhưng mà lờ như, đây chỉ là một chiêu đơn thuần điều hổ ly sơn thì sao? Lờ như An Lạc Thành họ chính là muốn đem người Hề lừa gạt ra ngoài, sau đó nhân cơ hội lẻn vào tới cứu ta thì sao?

Ôi, ta nghĩ cái gì chứ.. Ta ở trong lòng cô chắc còn không có quan trọng như vậy đâu, chuyện này vừa đánh nhau, cô không lĩnh binh, thương vong chưa chắc bao nhiêu đó, nếu như là điều hổ ly sơn, cô chắc để Mạc Cửu hoặc là Cổ Diễn lĩnh binh.

Được rồi, vậy thì đánh cược một lần, tin tưởng An Lạc Thành.

Lần này nếu như có thể sống sót trở lại, chắc, ta nhất định biểu lộ với cô!

"Đại vương, An Lạc Thành không ra trận, ngài cảm thấy là bởi vì sao?" Ta nhanh chóng điều chỉnh tốt tâm thái, nhất định phải ngăn cản người Hề, không thể để cho bọn họ ứng chiến.

Nhân vương Hề liếc ta, không lên tiếng.

"Đại vương có biết cái gì gọi là giả heo ăn hổ?"

"Giả heo ăn hổ?" Nhân vương Hề ngẩn người, ta cười hì hì, cúi đầu nhìn mặt đất một chút, hấn trừng ta một chút, vũng vũng vàng vàng đem ta đặt ở trên đất.

"Ta mà hỏi ngài, đối diện phái một nhóc con lĩnh binh, ngài có muốn lao ra áp chế Dục quân hay không?"

"Đương nhiên muốn." Nhân vương Hề ôm cánh tay, gật gật đầu.

"Vậy thì đúng rồi, đây chính là quý kế của An Lạc Thành muốn dụ ngài ra khỏi thành a!"

"Quý kế?"

"Đúng vậy, ngài nghĩ, Hề thành này là vũng như thành đồng dễ thủ khó công, trừ phi ngài chủ động mở cửa thành ra, bằng không, thì sức chiến đấu của Dục quân kia, cộng thêm nhân mã gấp mười lần của nàng, nàng đều không hẳn có thể công phá tòa thành này. Hơn nữa ta nói, An Lạc Thành đã là cung giương hết đà, không còn nhiều thời gian, cho nên nàng làm những thứ này, chỉ là vì dụ ngài ra khỏi thành. Mưu kế thấp kém như vậy, ngay cả một đứa bé ta đây đều có thể nghĩ rõ ràng, có thể tưởng tượng An Lạc Thành nàng bây giờ là gấp không thể nhin, tự rối loạn trận tuyến."

Nói xong những thứ này, ta nhìn nhân vương Hề cau mày đang trầm tư.

"Đại Vương ngài cảm thấy thế nào?" Nhanh chóng lên tiếng đánh gãy suy nghĩ của hắn.

"Ừm.. Người nói như vậy, cũng có chút đạo lý."

Hừ, quả nhiên nhân vương Hề này chính là hình thức, vũ phu! Chỉ biết dùng sức mạnh, không biết động não, đáng đời người bị A Ba ta chơi đến xoay vòng vòng.

"Truyền lệnh, tất cả mọi người tiếp tục nghỉ ngơi."

Ôi, vậy thì đúng rồi mà!

"Vậy.. Đại vương nếu như không có phân phó gì khác, ta trở về phòng tối nhỏ của ta, nga đúng rồi, không biết đại vương có thể ban thưởng ta một cái cây nến hay không? Trong phòng kia quá tối, ta.. Ta sợ bóng tối.." Tội nghiệp nhìn nhân vương Hề, ta là đứa nhỏ á nha, vừa rồi có biểu hiện quá thành thực hay không? Nhanh chóng giả vờ đáng thương chút.

"Dẫn xuống dẫn xuống." Nhân vương Hề thiếu kiên nhẫn vung vung tay.

Chạy vào một người Hề lại đem ta kéo đi, ôi nhưng mà, lần này không đem ta đưa về phòng tối nhỏ, đem ta ném vào một gian phòng rất sáng sủa, còn có giường chiếu chần đệm đó!

Ai ya ta đây cả buổi tối, giày vò rộng rãi, lại là bị luộc lại là bị đánh, nhanh chóng để ta cố gắng nghỉ ngơi một chút!

Ai ya.. Trên người đều phải tan vỡ rồi, gỡ bỏ quần áo liếc mắt nhìn, m*á nó.. Nơi ngực đều máu ứ đọng rồi, vẫn may ta cơ trí bảo vệ bộ ngực a, tuy còn không có làm sao phát dục lên, nhưng cũng không thể để cho người đập nghiêng hoặc là không lớn nha.

Ôi bỏ đi, không nghĩ nhiều như vậy, ngủ trước.

Vừa nhắm mắt lại, chỉ chốc lát, ta cũng cảm giác mềm cả người, ý thức xa dần, sau đó.. thì cái gì cũng không biết rồi.

* * *

Ai ya.. Lúc này mới mấy giờ a, làm sao trời đã sáng rồi? Dụi dụi con mắt, ngẫm lại cũng đúng, tối ngày hôm qua trện dần vật này, phỏng chừng khi ta ngủ trời thì sáng rồi.

Bẹp bẹp miệng, thật đói a.. Ngày hôm qua thì ăn nửa khối thịt bò, buổi tối cả cơm cũng không ăn, xoa cái bụng.

"Hí.. Ai ya đau quá.." Không cần thận đụng trúng ngực rồi, ai ya làm sao đau như thế a.

Kéo ra quần áo vừa nhìn, m*á nó! Ngày hôm qua cái dấu chân kia đều tím rồi!

"Ai ya.." Thực sự là đau lòng bản thân ta.. Bốn phía liếc nhìn thử, được rồi, trong phòng này cả cái ấm trà cũng không có, Muốn uống ngụm nước cũng không được a!

Ngồi dậy, y phục trên người còn có chút phát ảm đó, ngày hôm qua lúc ngủ cũng không chú ý cởi đi, chặc.. Ta giơ lên cánh tay nhìn một chút, y phục này.. Bần thử không nói, ngủi tới, còn có một cổ vị lạ..

Ôi, bóp mũi lại nắm ống tay áo lau một cái trên môi, liếm môi một cái, mặn mặn, ảm ướt, được thôi, tốt xấu gì cũng coi như là mạnh hơn muối.

Đứng dậy xuống đất, đưa tay ra vươn eo lưng, ta phát hiện, sau khi đi tới thế giới này, ta trở nên siêu cấp uất ức! Cả ngày dơ bẩn như lặn lộn trong bùn, hơn nữa chỗ này tắm rửa lại không tiện, nha đúng, ngày hôm qua mới vừa được ngâm suối nước nóng..

"Chời ơi, thật đáng ghét a, cả giày cũng không có." Kẽ chân nhỏ trắng nõn nà của ta đây bị rạch đứt thì làm sao a!

Đi tới cửa, vừa mới mở cửa, hai binh sĩ người Hề cường tráng nghiêng đầu lại trừng trừng nhìn chăm chăm ta, "Xin lỗi đi nhầm!" Bịch một cái vội vàng đem cửa khép lại.

Ôi, m*á nó, ta không phải muốn đi ra ngoài sao..

Bỏ đi, xem điều bộ này ta hẳn là không ra được. Chậc.. Ôi.. Thật phiền a, đáng ghét nhất bị nhốt lại, người ngược lại cho ta chút đồ chơi có thể giết thời gian đi.

* * *

Cứ như vậy ngó ra ở trong phòng nhin hai ngày! Hai ngày!

Cửa bị đẩy ra, nhướng mày liếc nhìn, m*ẹ nó, hai ngày nay ở đây cái gì cũng không làm được, ngủ không, càng ngủ càng buồn ngủ, vừa ngủ không tỉnh. Dù sao cũng không có cơm ăn, cũng không có nước uống, ngủ còn có thể bảo tồn thể lực. Nhưng mà vẫn may ta cơ trí, ngày hôm trước đem nước trên y phục vắn một chút, sưng sờ là vắn ra một chén nhỏ nước muối, lúc này mới không chết khát.

"Ra ngoài." Binh lính người Hề cường tráng giữ trước cửa vẫy tay với ta.

Ta cũng không phải một kí hiệu.. Có thể hơi hơi tôn trọng ta một chút hay không, ôi nhưng mà, cái tên này không có béo mạnh như ngày hôm trước nhìn qua như vậy, chẳng lẽ là đói bụng gầy rồi?

Ta cười cười, ngồi dậy, ôi fuc*k! Ta làm sao vậy!

Đầu ngát hoa mắt, mềm cả người, không sử dụng ra được sức a! Đã nói ngủ có thể bảo tồn thể lực đó?

Vừa đứng trên đất, chân mềm nhũn, lại ngồi trở lại trên giường, thân thể cũng không chịu không chế a! Ngồi chồm hồm trên mặt đất hòa hoãn một hồi, mới hơi có chuyển biến tốt.

"Đi nhanh."

Theo người kia ra gian nhà, trái phải vừa nhìn, ai ya mẹ ta, trên đường phố tùy ý có thể thấy được người Hề ngã trái ngã phải, phỏng chừng đều đói bụng gây ra đó?

Ta mới hai ngày không ăn cơm, đều sắp chết đói rồi, người đừng nói bọn họ, gần bốn, năm ngày a, cho dù có nước uống, không đồ ăn, ta cũng không tin bọn họ còn có thể có sức lực đánh nhau.

Một đường đi tới nơi ở của nhân vương Hề, vừa mới vào nhà thì nhìn thấy tên đại gia hỏa kia ngồi phịch ở chỗ ngồi, thấy ta đến, trợn mắt quét một hồi.

"Người đã nói, An Lạc Thành không sống hơn hôm nay chứ."

"A.. Đúng vậy.."

"Nhưng người ta phải đi tìm hiểu tin tức cũng không phát hiện Dực quân có cái gì không đúng." Nhân vương Hề ngồi thẳng người, một đôi mắt to nhìn chằm chằm ta.

"Ai ya đại vương của ta a, là nàng ngọc hay là người ngọc? Chuyện lớn như vậy, có thể để người dưới quyền biết? Họ hiện tại nhất định phải miệng kín như bưng, nếu không quân tâm có thể đã sớm tan rã rồi?"

Nhân vương Hề rũ xuống mí mắt, ta cũng nhìn không ra hắn đang suy nghĩ gì, nếu không.. Hạ thuốc mạnh? Người đừng nói người Hề, ta phải chết đói trước rồi..

"Đại vương nếu như không yên lòng, ta ngược lại có một biện pháp, chính là không biết ngài có dám dùng hay không." Ta ngồi xuống trên đất, đứng nửa ngày, chân càng mềm nhũn rồi

"Người nói nghe thử chút trước."

"Mở cửa thành, khiêu chiến." Ta nói dễ dàng, cười ha ha.

"Cái gì?" Nhân vương Hề trừng hai mắt, đứng dậy muốn đi qua.

"Đại vương, ngài đừng nóng vội, nghe ta một lời, Hề An ta, dám lấy cái đầu trên người ta đảm bảo, Dực quân tuyệt đối không dám ứng chiến."

"Ta dựa vào cái gì tin tưởng người?"

Ôi ya chời chời, người cuối cùng phát hiện không thể tin tưởng ta?

"Bởi vì ta cùng ngài đã là một con châu chấu trên dây thừng a, ngài nghĩ, Dực quân nếu như biết ta đem tin tức quan trọng như vậy để lộ ra, vậy ta nhất định là chắc chắn phải chết a! Cho nên chỉ có thể theo ngài, đánh bại Dực quân, mới có thể sống sót a!"

"Ngài sẽ tin ta chứ, ta đây cũng là vì chính ta a, ai sẽ lấy đầu của chính mình đùa giỡn chứ?" Ta chỉ chỉ đầu của ta, gương mặt thành khẩn.

Nhân vương Hề tựa hồ là do dự một hồi, "Này, cụ thể nên làm gì?"

Ờ, vậy thì đúng rồi mà.

Ở dưới khuyến khích của ta, nhân vương Hề thiếu não này thật sự mở cửa thành ra, chính hợp nhân mã tiến hành khiêu chiến, còn đem ta kéo qua vây xem..

Kêu nửa ngày, Dực quân đối diện không phản ứng?

Ờ? Cái quỷ gì! Người Hề không có khí lực gì, có thể đánh a! Quỷ chết An Lạc Thành này đến cùng muốn làm gì a! Chờ người Hề chết đối lại làm ngư ông đắc lợi? Má nó vậy ta cũng phải chết đối a!

"Tùng - tùng tùng tùng -" Ồ! Tiếng trống! Đến rồi!

"Xảy ra chuyện gì!" Nhân vương Hề vừa nghe thì cuống lên, vung tay lên, liền muốn chui về trong thành.

"Này đại vương, ngài đừng nóng vội a, tốt xấu gì xem thử tướng lĩnh đối phương là người phương nào chứ?" Ta vội vàng lên tiếng.

"Đại vương, lĩnh quân chính là nhóc con kia!" Phía trước chạy về tới một người Hề, một mặt hưng phấn bầm báo.

What? Lương Lương? Vậy An Lạc Thành đi đâu rồi?

"Nga? Ha ha ha, xem ra An Lạc Thành là chết thật rồi, tất cả mọi người, chuẩn bị chiến đấu!" Nhân vương Hề xoay người lại hô to với tộc nhân của hắn

Ta cũng quay đầu liếc mắt nhìn, ha, đầu cái rắm a, người không thấy những tộc nhân kia của người đứng cũng không vững sao! Cho dù tới là Lương Lương của ta, cũng có thể dễ như chơi tiêu diệt người!

"Mọi người kiên trì lấy, trận chiến này đánh xong, chúng ta là có thể uống rượu ăn thịt rồi!"

Ha, ngây thơ.

Mắt thấy đối diện binh lính Dực quốc đồng loạt xếp thành hàng dừng lại trước mặt chúng ta, mỗi người ngẩng đầu ưỡn ngực tinh thần sung mãn, cùng người Hề của bên này đứng xiêu xiêu vẹo vẹo uể oải quả thực chính là sự chênh lệch rõ ràng.

Ta cố ý ngẩng đầu nhìn một chút nhân vương Hề, hắc, cái thứ này tiêu rồi!

Muốn chạy? Hừ hừ.

"Đại vương người mau nhìn a, đội tướng lĩnh họ dẫn đúng là đứa

nhóc!" Ta vừa nhìn thấy Lương Lương cưỡi con ngựa cao lớn đi ra, nhanh chóng chỉ cho nhân vương Hề xem.

Người đừng nói, Lương Lương của ta mặc áo ngân giáp, lưng đeo áo choàng, mũ bạc trên đỉnh đầu còn mang theo hai cái râu, xách ngược ngân thương, muốn bao nhiêu uy phong có bấy nhiêu uy phong!

Nhân vương Hề liếc nhìn chút, do do dự dự, chần chừ.

Lương Lương hình như cũng nhìn thấy ta, vừa đá bụng ngựa, ta nhanh chóng lén lút vung vung tay với nàng, hiện tại ta còn không có thoát khỏi nguy hiểm, tuyệt đối không thể để cho nhân vương Hề biết thân phận của ta a.

"Này An Khê, chúng ta đến cứu người a!"

Fu*ck!

Ừng ực.. Ta nuốt một ngụm nước bọt, làm bộ dáng vẻ không nghe thấy.

An Mãnh cái tổ tông sống này, đi theo phía sau Lương Lương, vừa nhìn thấy ta, lôi kéo cổ họng thì kêu.

"Nàng đang nói cái gì?" Nhân vương Hề không nghe rõ? Hắn không nghe rõ hẳn không nghe rõ!

"Không biết a, cách quá xa, ta cũng không nghe rõ a." Nhanh chóng cố gắng trấn định, phù.. m*ẹ nó.. Làm ta giật mình..

"An Khê - Người đừng sợ - Chúng ta tới rồi -" Mập mạp chết bầm này vậy mà lại rống to một tiếng!

An cái đầu người a!

Quả nhiên một giây sau, ta đã bị nhân vương Hề bóp cổ xách lên.

"Người tên là An Khê?"

"Không không không không không.. Đại vương.. Hiểu.. Khụ.. Hiểu làm a.."

"Cái đầu to, người thả ra!" An Mãnh lại muốn kêu, bị Lương Lương che miệng lại.

Chờ chờ, ta để người hại thảm rồi!

"Người rút cuộc là ai?" Ánh mắt tràn đầy tàn nhẫn của nhân vương Hề nhìn ta.

"Ta.. Chính là một.. Binh lính a.. Thông thường.." Ta m*á nó.. Cái cổ.. Sắp cắt đứt.. A..

"Cứu.. Cứu mạng.." Ta liếc mắt đạp chân, không được.. Không xong rồi..

Đột nhiên bên tai "Phù" một tiếng, ngay sau đó nhân vương Hề một tiếng gào lên đau đớn!

Ta m*á nó trong nháy mắt thì rơi xuống đất, "A -" Hai mét! Sợ đến ta nhắm chặt hai mắt.

Ôi! Thân thể đột nhiên nhẹ đi, ta hình như là bị người ôm lấy! Ôi ta còn không mở mắt ra nhìn là ai đâu, đã bị người ôm xoay chuyển hết mấy vòng, fu*ck đầu ta ngất ngây a..

"Mạc Cửu đại gia người a.." Ta ôm đầu mở mắt nhìn lên, ôi fuc*k! Ta cho rằng là Mạc Cửu.. Nhưng.. Vậy mà.. Là..

An Lạc Thành!

Fuc*k! Hôm nay An Lạc Thành ăn mặc một thân áo giáp màu trắng!

Áo choàng màu bạc! Một cái tóc đuôi ngựa lớn đen bóng thả xuống đến bên hông, ta m*á nó! Quả thực soái mù mắt của ta!

"Không sao chứ." Nhàn nhạt hỏi ta một câu.

Fu*ck, đang hỏi ta sao? Cô đang quan tâm ta sao?

"Người.. Rất.. Rất soái.." Ta đều không biết chính ta nói cái gì, đây tuyệt đối là phát ra từ đáy lòng!

"Leng keng.." Một tiếng..

Ta cúi đầu nhìn lên.

Ơ? Đây là thương của An Lạc Thành sao?

Ngẩng đầu nhìn cô một chút, cô cũng cúi đầu liếc nhìn thương của mình, "Khụ.. ân.." Có vẻ như lơ đãng dùng chân vừa móc, nhạt lên..

Thật là một nữ nhân có "Làn điệu" a..

"An Lạc Thành?" Nhân vương Hề một tiếng thét kinh hãi, con mắt trợn lên tựa như trứng gà, "Mau mau trở về thành!" Quay đầu bỏ chạy.

"Xông lên cho ta!" An Lạc Thành quát to một tiếng, Dực quân như mèo vờn chuột, đầy đất bắt người Hề.

Những người Hề kia hơn nữa là đối chịu không được, hơn nữa kinh hãi quá độ, chạy hai bước thì mềm nhũn, chỉ trong chốc lát, trên căn bản bắt được hơn một nửa!

An Lạc Thành đem ta ném xuống đất, thì chạy đuổi theo nhân vương Hề kia, rất xa ta thì nhìn thấy nhân vương Hề liều mạng chạy về trong thành, ta cũng nhanh chóng theo ở phía sau chạy tới xem tình huống.

Ai yo đừng để hấn vào thành a!

Đang nghĩ ngợi, nhân vương Hề một bước xa nhảy lên tiến vào thành, "Đóng cửa!" Quát to một tiếng, cửa thành mắt thấy liền muốn khép kín, vào lúc này, An Lạc Thành bỗng nhiên phát lực, vừa nhảy lên, càng là miễn cưỡng từ trong khe hẹp kia chen vào!

"Ầm" một tiếng, cửa lớn theo tiếng khép kín, An Lạc Thành.. Đi vào rồi..

Fu*ck.. Cô sẽ không có nguy hiểm chứ? Bên trong cũng đều là người Hề a!

Một đám binh lính đuổi tới mắt to trừng mắt nhỏ.

"Tiểu Khê, mẫu thân đâu?" Lương Lương vội vàng chạy tới.

Ta chỉ vào cửa thành, nhìn nàng một chút.

"Ở bên trong?" Lương Lương nói xong liền muốn đi về phía trước.

"Này người xem!" Ta nhanh chóng nắm lấy nàng.

Cửa thành.. Mở ra rồi!

An Lạc Thành chấp thương mà đứng nhìn mọi người, mà bên người cô toàn là xác chết của người Hề..

Còn về nhân vương Hề kia, bị Cổ Diễn và Mạc Cửu hai người trói như bánh chưng, không thể động đậy.

Ờ? Cổ Diễn và Mạc Cửu làm sao ở trong thành?

Trước tiên mặc kệ hai nàng, trận đấu này, chắc là.. Thắng rồi chứ?

Ta quay đầu nhìn Lương Lương, cười hì hì với nàng, nàng thì sao, đi tới liền đem ta ôm lấy.

"Tiểu Khê, xin lỗi, là ta không có bảo vệ tốt người." Lương Lương trong lời nói tràn đầy tự trách, mơ hồ mang theo khóc nước mắt.

Hử? Cái quý gì? Ta làm sao có chút không hiểu nổi rồi?

-----oOo-----

Chương 41: người bị ỏi tỵ có trời đến thu tỵ như ta

Nguồn: EbookTruyen.VN

"An Khê, người ăn từ từ, không ai giành với người." An Mãnh vừa nhìn ta ăn, vừa chảy nước miếng.

Này này, nói đến dễ nghe, vậy móng vuốt không an phận kia của người đang làm cái gì? Ở trên gà quay của ta chà chà, lấy về liếm liếm, có ghê tởm hay không!

Trong doanh trướng, một đám tiểu gia hỏa vây quanh đang nhìn ta ăn nhiều, trước cửa, Mạc Cửu như gác cổng, thì đứng ở đó ôm cánh tay không nhúc nhích, hình như đang nghe chúng ta trò chuyện.

Trải qua mấy lần gặp nạn này, ta phát hiện Mạc Cửu rất quan tâm ta, ta nhìn nhìn nàng, cười hì hì với nàng, nàng hé miệng gật gật đầu với ta.

Nha đúng rồi, thông qua thuật lại của Lương Lương, thì ra buổi tối ngày hôm ấy khi người Hề đến đánh lén quân doanh, ta đang ngủ, họ cũng kêu không tỉnh ta, thì tự mình chạy ra ngoài đánh người Hề, kết quả sau khi trở về mới phát hiện, ta không thấy rồi.

Ta phỏng chừng, là những người Hề kia tìm ăn không tìm được, tùy tiện vào doanh trướng, phát hiện ta, thấy ta đẹp đẽ, xinh đẹp a, manh nữa a, thật thuần khiết rất không làm bộ a, cùng những đồ ngu yêu diễm bên ngoài kia rất không giống, cảm thấy ăn thịt của ta có lẽ có thể mỹ lệ làm rung động lòng người như ta, thì sinh ác ý,

đem ta ôm trở về.

Nếu không người nói tại sao vừa ngủ ta sẽ ở trong nôi a? Lẽ nào bọn họ muốn ăn thịt bò muốn điên rồi, đem ta một người lớn sống sờ sờ miễn cưỡng trở thành con nghé con? Xách trở về mới phát hiện không đúng, lại cảm thấy dù sao đều là thịt, sẽ không có khác biệt quá lớn gì?

"Tiểu Khê, những người Hề kia có làm khó người hay không?" Lương Lương đưa chén nước đến, còn chu đao giúp ta vỗ vỗ phía sau lưng.

"Có a có a, người là không biết, ta suýt chút nữa bị những người Hề kia luộc ăn rồi!" Ta đem nửa con gà quay kia vừa để xuống trên bàn, giận vỗ đùi.

"Nấu ta còn không đủ, nhân vương Hề kia còn muốn một cước giẫm chết ta! Người xem." Ta hát lên quần áo, lộ ra dấu chân to trước ngực, còn tím đỏ.

Bọn tiểu tử đồn dập hít vào khí lạnh, ta nhìn lên, hắc, những người này, vẫn đúng là dễ gạt gẫm a, ngay sau đó, ta liền đem các loại nguy hiểm gặp phải ở Thổ thành thêm mắm dặm muối nói một phen, tựa như kể chuyện, các nàng nghe mà sững sờ.

Ai ya má ta, cái quỷ gì, tại sao ta cảm giác doanh trưởng này lung lay một hồi, tựa như động đất, làm ta sợ giật mình!

Quay đầu nhìn lên, Mạc Cửu quay người đi ra ngoài? Làm sao thế..

"Xin lỗi.. Là ta không có bảo vệ người thật tốt, mới để cho người.."
Lương Lương cắn môi, cúi đầu.

A - thăm rồi, vừa rồi nói khoác lác, quên đi Lương Lương còn đang vì chuyện này tự trách đó.

"Ạch Lương Lương.." Ta nhanh chóng xoa xoa tay cầm lấy tay của

Lương Lương, Ở? Tay nhỏ này lạnh lạnh man mát, lòng bàn tay còn có mồ hôi, không phải là nghe ta khoác lác dọa chứ..

"Lương Lương, ta không sao mà, người xem ta bây giờ không phải là khỏe mạnh sao! Ai ya ya đừng khóc đừng khóc a!" Lương Lương nước mắt chứa đầy vành mắt, mắt thấy liền muốn nhỏ xuống rồi.

Người đừng nói ta, mấy nhóc con khác cũng ngó ra rồi, Lương Lương nhà ta aiz! Cửa ải khổ nữa mệt nữa khó hơn nữa, cũng không thấy nàng từng khóc a!

"Này các người, nhìn cái gì vậy, mau đi ra a," Ta vội vàng đem người khác đuổi ra ngoài, đem Lương Lương đến đến bên giường, này, đừng suy nghĩ nhiều, ta chỉ là muốn an nàng ỉm một chút.

Ở? An ỉm vậy tại sao nhất định nhất định phải ở trên giường?

Ai nha! Đột nhiên lắc đầu một cái, trong đầu làm sạch những thứ đồ ngồn ngang cái gì a!

Ta kéo lấy Lương Lương ngồi xuống, giúp nàng lau lau nước mắt, "Lương Lương, người đừng lo lắng, ta không sao, vừa rồi ta nói những thứ kia, đều là nói lung tung, dọa họ thôi, người cũng biết ta luôn luôn miệng không ngăn cản!"

"Dọa.. Dọa người?" Lương Lương khịt khịt mũi.

"Ừm!" Ta nhanh chóng gạt đầu.

"Người.. Hừ!" Lương Lương một tiếng hừ nhẹ, quay người qua không để ý tới ta!

Ở này! Tiểu ngạo kiêu này!

"Ôi, Lương Lương!" Lôi kéo tay áo của nàng lung lay.

Còn không để ý đến ta? Vậy ta có thể thả tuyệt chiêu rồi!

"Ai ya!" Vừa che ngực, "Ai ya ya -"

"Ai ya!" Cố ý ở bên tai nàng, lớn tiếng hừ hừ.

"Ai ya~~đau chết mắt ta rồi~~~cũng không ai xoa cho ta một cái, bôi chút thuốc gì~~ủy khuất a~~~không ai thương không ai thương a~~~" Che ngực lặn lộn đầy giường.

"Làm.. Làm sao vậy?" Lương Lương xoa xoa mũi, quay đầu nhìn ta.

"Ai ya~thật đơn thuần~"

" Ngực đau.. "Ta cũng chép chép miệng, ủy khuất một tí, chớp chớp mắt nhìn nàng một chút.

Nàng còn thật sự tin rồi!

" Vậy.. Ta xoa cho người đi. "Lương Lương nháy đôi mắt to xinh đẹp nhìn ta, trưng cầu ý kiến của ta!

Hắc, đến phiên ta đi, ta cũng sẽ ngạo kiều a.

" Người không phải không để ý đến ta sao. "Ta quệt mồm, nghiêng đầu qua một bên, ạch.. Rất Quỳnh Dao a..

" Ừm.. "Lương Lương cúi đầu suy nghĩ một chút," Vậy ta xoa xong rồi không để ý người đi. "

" Phốc! "Lúc đó ta thì phọt cười!

Tay nhỏ lạnh băng băng của Lương Lương kia kề sát tới ngực của ta nhẹ nhàng xoa nắn, ai ya.. hừ.. m*á ta.. Tại sao trên người sẽ có chút phát nóng..

Ta nằm nghiêng ở trên giường, nhìn dáng vẻ Lương Lương lại chăm

chú lại lo lắng lại cẩn thận, chặc.. Đẹp!

" Khụ.. Làm cái gì chứ? "

" Xoa ngực đó, nhìn không biết sao. "M*á nó! Ai không thức thòi như thế!

Ta thiếu kiên nhẫn quay đầu nhìn lại, ai ya! Cổ Điển!

Ta nhanh chóng ngồi dậy mặc quần áo tử tế," Sự phụ ngài đến thăm ta rồi~ "

Không biết vì sao, ta luôn cảm thấy Cổ Điển hình như nhìn ra ta đối với Lương Lương không có ý tốt, mỗi lần ta cùng Lương Lương tiếp xúc thân mật, nàng thì xuất hiện, quả thực lại như ở trên người ta gần máy theo dõi, chuẩn không thể chính xác hơn!

" Hừ, bị thương còn không an phận? "Cổ Điển sắc mặt khó coi, đi tới bên người Lương Lương, thật là tự giác ngồi ở chính giữa hai ta!

" Bị thương ở đâu, ta xem một chút. "Cổ Điển kéo kéo y phục của ta

" Này này này không sao rồi không sao rồi, đã hết đau rồi! "Người cũng bao lớn rồi, còn muốn ăn đậu phụ của ta? Muốn sờ người sờ tiểu thụ nhà người đi!

Cổ Điển mím môi cười cười, hơi chút đắc ý.

Người người gì a!

" Ở đúng rồi, sự phụ a, người cùng Mạc tướng quân làm sao sẽ xuất hiện ở trong Thổ thành? Các người là vào khi nào? "

Cổ Điển nghe vậy, cười đắc ý," Người cho rằng thì người có thể miệng phun Kim Liên? Chúng ta cũng biết gương đồng kích tây a. "

Nha - thì ra để Lương Lương mang trọng binh nghênh chiến chỉ là danh nghĩa a, phỏng chừng mục đích của An Lạc Thành chính là muốn mang một phần tinh binh vòng tới phía sau người Hề trước sau đánh gọng kiềm làm sủi cỏ đó.

Được a, ơ," Nói như vậy, các người quả nhiên đoán được ý nghĩ của ta rồi? "Rất có ăn ý mà!

Cổ Diễn cười cười," Nguyên soái nói, nếu như mấy người khác bị bắt đi, vậy quá nửa là cứu tử nhất sinh, chỉ có người, nàng không chỉ không lo lắng, ngược lại còn vỗ tay khen hay! "

Ta m*á nó.. Một hơi nhin ở trước ngực! Quả thực ngày ch*ó rồi..

Một vấn đề cuối cùng," Vậy các người là thế nào đi vào? "Ta đây thì có chút không hiểu, cửa thành kia là luôn đóng chặt, chẳng lẽ hai nàng là bay vào à?

Cổ Diễn nghe vậy, háng giọng một cái, không lên tiếng.

Ơ? Làm sao vậy?

" Người còn nhớ lần trước khi chúng ta tiến vào Thổ thành quấy rối, chui lỗ tháo nước không? "Lương Lương nói tiếp.

Lỗ tháo nước?

" Phốc - Hai người các người chui lỗ ch*ó a a ha ha ha ha - "Theo ta quan sát, chỗ kia căn bản cũng không phải là chỗ tháo nước tốt a, lỗ tháo nước của nhà người là bình địa a?

Đó rõ ràng chính là lỗ c*hó a, chỉ có điều khi ta chui không muốn thừa nhận mà thôi, không nghĩ tới, Cổ Diễn và Mạc Cửu vậy mà có thể thả xuống được tư thái đi chui lỗ ch*ó!

Ha ha - chẳng trách sắc mặt Cổ Diễn khó coi như vậy ha ha ha -

" Được rồi đừng nói nhảm, nguyên soái muốn gặp người. "Trùng ta một chút, thúc giục ta nhanh chóng đứng dậy.

" Hở? Gặp ta? "An Lạc Thành gặp ta làm gì?

Nhanh chóng xỏ giày xuống đất, đi ra ngoài với Cổ Diển.

Vừa tới ngoài trướng, nhìn thấy một đám người tụ tập cùng một chỗ, không biết đang nhìn cái gì.

" Này sư phụ, các nàng đang nhìn cái gì a? "

" Nga, nhân vương Hề. "

" Ôi! Ta cũng muốn đi xem! "M*á nó! Ch*ó này dần vật ta thăm như vậy, người cũng có thể rơi vào trong tay ta?

Không chờ Cổ Diển mở miệng ta bỏ chạy qua, ai ya! Ha ha! Thật là có tâm a! Còn cố ý làm cái lồng sớ to cho nhân vương Hề này a hahaha!

Ta nhanh chóng đến trước tù gỗ, vúi lấy hàng rào nhìn hẩn, cái tên này tóc tai bù xù phờ phạc nhắm mắt lại, ai yo, mặt mũi này làm sao còn sừng lên? Để người đánh rồi?

" Hắc, đại vương, còn nhớ ta không? "Ngữ khí tràn đầy khiêu khích~

Nhân vương Hề nhắc lên mí mắt, vừa nhìn thấy ta, lập tức trợn to hai mắt, đưa tay phải bắt ta, ta nhanh chóng nhảy một bước ra sau, này này này, với không tới~tức chết người~

Nhìn bàn tay lớn cách ta một cánh tay kia, ta còn cố ý nhích nhích lên trước.

" Người rút cuộc là ai! "Nhân vương Hề tức giận nắm chặt lấy nắm đấm cao giọng gào thét.

" Vậy người có thể nghe kỹ cho ta, ta họ An, tên một chữ Khê.
"Chấp tay sau lưng, một mặt đắc ý.

" An.. Khê? "

" An Lạc Thành là gì của người! "

" Họ của ta là nàng cho, tên là nàng đặt, người nói nàng là người thế nào của ta a? "Một mặt cười bỉ ổi nhìn hắn.

" Người.. Người.. Người là con gái nàng? "Nhân vương Hề nghi hoặc nhìn ta.

" Ai yo! Chà chà chà! "Ta nhanh chóng vỗ vỗ tay a," Đại vương không hổ là đại vương, chính là thông minh! "Dừng cái ngón cái, khà khà, ta quá bỉ ổi rồi!

" Người! "Nhân Vương Hề giận chỉ vào ta.

" Tiểu Khê, đi thôi. "

" Ờ, đến đây! "

" Bye bye nha đại vương! "Ta xoay người lại vừa đi hai bước, nha đúng rồi! Còn có chuyện rất quan trọng a!

Lại quay về trước lao tù," Khà khà.. "

" Đại vương, nước bản uống ngon không? "Nháy mắt mấy cái với nhân vương Hề, ta cảm thấy thuật bỉ ổi của ta đã thiên hạ vô địch rồi ha ha ha ha ha -

" Người.. Là người! "

" Đúng vậy~không sai a~chính là ta làm ra ha ha ha ha - "Ta cười đến đều sắp nằm sát xuống đất, nhân vương Hề này một mặt vẻ

mặt ăn ph*ân, hấn sẽ không thật sự uống nước bần kia chứ ha ha ha ha -

" Hừ - Người không phải cũng uống sao! Lại thế nào đến hỏi ta! "

Cái gì?

Ta vụt một cái ngồi xuống, lập tức thì không cười được! Hấn nói cái gì? Ta lúc nào..

Fu*ck chờ chút! Chẳng lẽ.. Ngày ấy.. Nước hấn luộc ta.. Chính là..

Sau đó.. Ta còn dựa vào những nước kia.. Chịu đựng hai ngày..

Ta.. Ọe.. Fuc*k.. Đừng để ý tới ta.. Ta muốn yên tĩnh..

" Sự phụ! Ta muốn tắm rửa a a a a! "Nhào tới trong lòng ngực của Cổ Diễn, oa một cái, ta lại khóc rồi!

Ta đây đang oán giận theo Cổ Diễn đó, bên tai bỗng dựng quát to một tiếng," Người đâu chuẩn bị ngựa! Tức khắc hồi kinh!"

Theo tiếng nhìn lên, An Lạc Thành đứng trước soái trướng, trong tay siết chặt một tấm giấy thư, trừng mắt dựng thẳng con mắt, nổi giận đùng đùng..

Fu*ck? Cô đây là thế nào? Làm sao không giải thích được thì phát nổ rồi?

Hết chương 41

-----oOo-----

Chương 42: đến cùng vẫn là một nữ nhân

Nguồn: EbookTruyen.VN

Các người từng nghe nói cái gì gọi là ngàn dặm tiến công thần tốc chứ?

Vậy các người biết từ ban ngày đến tối, một đường khoái mã thêm roi, cả cảm thụ thời gian đi toilet đều không có không?

Sống không thể yếu, sống không bằng chết! Ta cảm giác mấy ngày nay ruột già ruột non tá tràng của ta đều phải nôn ra rồi!

Khi đến dùng lộ trình hơn nửa tháng, An Lạc Thành miễn cưỡng dùng năm ngày chạy về!

Mấy ngày nay thấy An Lạc Thành vô cùng lo lắng như thế, ngay cả ta đều phải núp xa xa, chỉ lo không cẩn thận dẫn lửa thiêu thân.

Muốn ta đoán, có thể để An Lạc Thành gấp thành như vậy, vậy chỉ có một người có thể làm được, An Quyết.

Ta phỏng chừng, quá nửa là An Quyết ngã bệnh, đại nguyên soái vội vã trở lại gặp đứa trẻ.

Ôi, người nói một chút, hiếm thấy đánh thắng trận lớn, không nên mặt mày rạng rỡ khải hoàn hồi triều, tiếp nhận dân chúng hoan hô chen chúc sao?

Ai giống như chúng ta, trên phố xá sầm uất một đường khoái mã,

suýt chút nữa đạp người!

Trước phủ tướng quân, An Lạc Thành nhảy xuống ngựa, bước nhanh về trong phủ, hai bên thủ vệ trái phải hành lễ cho cô, lại bị cô một cái tát đánh ngã trên mặt đất.

M*á ta.. Rốt cuộc là làm sao vậy..

Chúng ta cũng nhanh chóng vào phủ, m*á nó, ta thì nhìn thấy vú nương của An Quyết bị An Lạc Thành bóp cổ xách lên, trên mặt An Lạc Thành nổi gân xanh, cắn răng nghiến lợi, chân của vú nương kia vậy mà mặt đất! Mọi người trợn trắng mắt!

"Nguyên soái.." Cổ Diễn và Mạc Cửu liếc mắt nhìn nhau, tiến lên kéo lấy An Lạc Thành, "Nguyên soái, chúng ta việc cấp bách là phải đem tiểu thư tìm trở về trước, nếu như tiểu thư trở về gặp không được vú nương, sợ là lại muốn náo loạn với ngài."

Đem tiểu thư tìm trở về?

Fu*ck! An Quyết mất rồi? Chẳng trách An Lạc Thành sẽ phát nổ..

Ngay cả ta nghe xong trong lòng đều run một cái, An Quyết mới bây lớn, An Lạc Thành bình thường bảo vệ nàng quá đáng, tiểu gia hỏa này thật là chuyện rắc gì cũng cũng không hiểu, nếu đi mất, vậy có thể thật sự sẽ có nguy hiểm.

An Lạc Thành buông lỏng tay, nắm chặt lấy nắm đấm, đốt ngón tay đều trở nên trắng rồi.

Vú nương kia ngồi dưới đất, bưng cái cổ ho nửa ngày, "Nguyên soái.. Đều là lỗi của ta.. Ta chết không có gì đáng tiếc, nhưng cầu xin nguyên soái có thể đem tiểu thư đón trở về.." Vú nương cầm lấy ống quần của An Lạc Thành, khóe mắt hiện ra lệ.

Đón trở về? Nàng biết An Quyết ở đâu?

"Chuyện này rốt cuộc là như thế nào?" Chậm chậm chạp chạp, người ngược lại nói trọng điểm chút a.

Lời vừa ra khỏi miệng, ta nhanh chóng che miệng, ôi, ta làm sao..

Người khác không hện mà cùng nhìn lướt qua về phía ta..

Đây thì lúng túng rồi.. Nhưng tuyệt đối đừng dẫn lửa thiêu thân..

"Ngày ấy ngài dẫn quân xuất chinh, tiểu thư khóc rống muốn tìm ngài, ta thực sự dĩ không được, liền muốn nói, tiểu thư chưa bao giờ đi ra ngoài từng va chạm xã hội, dẫn nàng đi ra ngoài một chút giải sầu cũng tốt. Nhưng ai nghĩ được, hai người ta vừa mới ra ngoài phủ, liền đụng phải Đại Vu, Đại Vu nhìn thấy tiểu thư, nói bốt trên mặt tiểu thư là chẳng lành, muốn.. Muốn.." Vú nương này gương mặt hồ thẹn, xem dáng dấp như vậy, cũng không như là cố ý muốn hại An Quyết.

"Đại Vu.." Vừa nghe đến danh xưng này, người khác dồn dập hít vào một ngụm khí lạnh.

Ta ngẩng đầu nhìn lên, cả tức giận trong con người của An Lạc Thành đều lóe qua một tia vẻ mặt sợ hãi, không nghĩ tới Đại Vu này có thể làm cho An Lạc Thành kiêng kỵ như thế?

Đại Vu? Đại Vu.. Chẳng lẽ là.. Ta nhớ tới người của Dục quốc là rất mê tín, Đại Vu này làm không tốt chính là nhân vật quốc sư kia chứ?

Ai nha! Nguy rồi! Ta nhớ tới là có một đoạn như vậy, bởi vì bốt trên trán của An Quyết bị coi là chẳng lành, suýt chút nữa bị người Dục giết chết!

Trời ạ, khi đó nàng nhỏ như vậy sao..

"Nguyên soái, để ta đi tìm Đại Vu đi, việc này, ngài sợ là không tiện ra mặt." Cổ Diễn mở miệng đề nghị.

Ờ? Không tiện ra mặt? Tại sao?

Tựa hồ là do dự một hồi, An Lạc Thành mới gật gật đầu, quay người đi đến sân của An Quyết.

Cổ Diễn cũng ra phủ, đoán chừng là đi tìm Đại Vu cái gì kia rồi.

Mấy người chúng ta mắt to trừng mắt nhỏ, được Mạc Cửu tổng cổ trở về phòng.

Nằm ở trên giường, ta một mực suy nghĩ một vấn đề, An Quyết xảy ra vấn đề rồi, nhưng An Lạc Thành không tiện ra mặt? Cái quỷ gì? Đó là con gái của cô a! Con gái ruột a!

Còn có, nghe ý tứ của vú nương kia, cô cùng An Quyết vừa mới ra ngoài phủ, đã bị Đại Vu tóm được, vậy thì kì quái, Đại Vu kia là có thiên lý nhãn hay là thuận phong nhĩ, làm sao sẽ trùng hợp như thế liền biết An Quyết ra phủ chơi chứ?

Suy nghĩ hồi lâu, không có đầu mối chút nào, nếu không hay là đi hỏi Mạc Cửu một chút đi.

Ra gian nhà một đường chạy chậm đến trong Mạc Cửu, cái tên này quả nhiên cũng là vẻ mặt buồn thiu ngồi ở bên cạnh bàn.

"Mạc tướng quân."

"Sao ngươi lại tới đây."

"Vậy ta thì nói thẳng, ta muốn hỏi, tại sao tiểu thư xảy ra vấn đề rồi, mẫu thân cũng không tiện ra mặt?"

Mạc Cửu cau mày trầm mặc một hồi, sau khi nghiêng đầu nhìn ta một cái.

Ta quay đầu nhìn lên, vội vàng đem cửa phòng đóng lại, chạy đến

trước mặt Mạc Cửu, chủ động đem lỗ tai tiến đến một bên miệng nàng.

Đợi nửa ngày, cái thứ này cũng không nói, cũng lúc này rồi, người còn khoe cái gì a!

"Người ngược lại nói đi!"

"Nguyên soái nàng.. Không thể có uy hiếp." Thanh âm cực thấp nói một câu.

"Uy hiếp?" Ta đây thì không hiểu rồi, cái gì gọi là cô không thể có uy hiếp? An Quyết không phải là uy hiếp của cô sao?

Ờ chờ chút! An Quyết..

Vừa rồi ta liền cảm thấy rất kỳ quái, An Lạc Thành vị trí quyền lực, Đại Vu kia cho dù trâu hơn nữa, An Quyết dầu gì cũng là con gái của An Lạc Thành, nàng làm sao dám nói bắt thì bắt rồi?

"Không thể có uy hiếp.." Ta đây tinh tế vừa gọt giữa.. Chẳng lẽ..

"Ý của người là, ngoại trừ một số người trong phủ này, người bên ngoài căn bản không biết thân phận của tiểu thư? Càng không biết An soái có một nữ nhi ruột thịt?"

Mạc Cửu không lên tiếng, vậy ta coi như là người ngầm nhận rồi a.

Fu*ck, người là đang chọc ta sao?

An Lạc Thành một mặt giấu diếm tin tức chính mình có con gái ruột, một mặt lại mở lớn cờ trống thu dưỡng con gái nuôi, ha.

"Vậy chúng ta tính là gì?" Ta nhìn Mạc Cửu, nàng nhất định hiểu rõ.

Mạc Cửu cúi đầu mím mím miệng, không lên tiếng.

"Là thế thân của tiểu thư? Là một con cò có cũng được mà không có cũng được?"

Ha.. Chuyện này quá buồn cười rồi! Nàng đem con gái của chính mình bảo vệ đến mức cùng cực, lại làm cho chúng ta xuất hiện ở tầm nhìn của đại chúng.

"Không phải như thế.." Mạc Cửu cầm lấy bờ vai của ta.

"Vậy là thế nào?" Ta nhìn con mắt của nàng, cấp thiết lo lắng hoảng loạn, vẻ phức tạp trong mắt kia, tựa hồ là không biết làm sao mở miệng, nàng cũng không có nói nữa, chỉ nhìn ta như vậy.

Trong lòng ta từng trận đau đớn, bi ai, thật sự rất đau xót, vì bản thân ta, vì đám trẻ này, đám nhóc ngu tâm tâm niệm niệm mong chờ An Lạc Thành có thể bố thí các nàng từng tia một mẫu ái..

Ra khỏi gian phòng của Mạc Cửu, mơ hồ nghe thấy nàng để ta đừng nghĩ nhiều, không nên nói chuyện lung tung..

Ta lung tung không có mục đích đi về phía trước trong đầu một đoàn keo dán.

Ta muốn oán giận, nhưng lại lại không biết nên oán giận ai.

An Lạc Thành.. Hay là.. Chính ta?

Một đường đi về phía trước, vậy mà bất tri bất giác đi tới sân trong của An Quyết, xuyên thấu qua khe hở của núi giả, ta thấy được An Lạc Thành.

Cô đứng ở trước cái đu quay, chỉ ngây ngốc nhìn chằm chằm cái đu quay kia.

Ta nhìn bóng lưng của cô, cô độc, bàng hoàng, bất lực..

Một nữ nhân hung hăng như thế, lại cũng có thể có một mặt như vậy..

Cô đưa tay đẩy cái đu quay, rất nhẹ, rất mềm.

Ta đột nhiên rất muốn nhìn nét mặt bây giờ của cô, từ từ hơi di chuyển về phía bên cạnh, nhìn thấy gò má của cô, không có vẻ mặt hung hăng của ngày xưa, giữa hai lông mày một tia u buồn, một chút khổ não, còn có lo lắng thật sâu kia.

Mặc dù là thiết kỵ ngân thương đối mặt kẻ địch, cô đều không có lộ ra vẻ mặt như thế.

Cô hơi nghiêng đầu liếc ta một chút, lại không có để ý tới.

Nhưng ánh mắt kia, lại làm cho ta khó quên nữa.. Có lẽ cô là bởi vì luôn luôn hung hăng, đột nhiên lộ ra một mặt mềm yếu không muốn người biết đâu..

Chỉ một cái ánh mắt này, để ta khắc sâu ý thức được, thì ra kh*ôn kiếp nhất không phải An Lạc Thành, là ta.. Là tác giả quân vạn ác này..

Ta quay người chạy ra sân, ngồi ở cửa viện, thở một hơi dài nhẹ nhõm, oán giận cùng bất mãn vừa rồi trong lòng đối với An Lạc Thành tất cả đều không còn sót lại chút gì, giơ tay cho mình một cái tát, m*ẹ kiếp, ta là ai? Ta là tác giả quân không gì không làm được a! Làm sao có thể bởi vì một chút chuyện hư hỏng thì đánh mất ý chí chiến đấu! Lương Lương cần ta đến bảo vệ, vận mệnh của bọn nhóc con cần ta đến sửa, ngay cả An Lạc Thành, cũng cần ta đến bẻ cong, ta con m*ẹ nó chính là đại anh hùng muốn cứu vớt thế giới này a!

Suy nghĩ như vậy, tâm tình tốt hơn nhiều, vừa rồi đoán chừng là ta quá tập trung vào nhân vật An Khê này, mới có thể vì vận mệnh đau buồn của chính mình mà cảm thấy bi ai, ừ bỏ đi bỏ đi, không nghĩ

những thứ không có nữa, hiện tại An Lạc Thành yếu ớt như vậy, đang cần ta đến bảo vệ đó!

Bên cạnh một trận tiếng bước chân, ta ngẩng đầu nhìn lên Cổ Diễn trở về rồi! Ở.. An Quyết đâu..

"Sự phụ, tiểu thư đâu?"

"Tại sao người sẽ ở đây.." Cổ Diễn sửng sò, nhìn trong viện một chút, lắc lắc đầu, khoát tay áo một cái để ta nhanh chóng rời khỏi.

Ta theo nàng đi vào trong viện, trốn ở phía sau núi giả nghe trộm.

"Nguyên soái, Đại Vu không ở trong phủ, nói là tiến cung rồi."

An Lạc Thành trầm mặc một hồi, còn chưa nói đó, phía sau ta đây lại là một trận tiếng bước chân.

Ta quay đầu nhìn lên, Mạc Cửu? Ta nhanh chóng lắc đầu vung vung tay với nàng.

"Nguyên soái, bệ hạ phái người đến truyền lời, nói là nghe được ngài đánh bại người Hề, truyền ngài tiến cung một chuyến."

Ở? Má ta, chúng ta chân trước mới về nhà a, bệ hạ này tin tức cũng quá nhanh rồi đó!

Chờ chút, vừa rồi Cổ Diễn nói Đại Vu kia ở trong cung, hiện tại quốc chủ này liền để An Lạc Thành tiến cung, chuyện này.. Sẽ không thật trùng hợp sao?

Chẳng lẽ, Đại Vu kia đem chuyện của An Quyết bẩm báo nơi quốc chủ?

"Ha, ta ngược lại muốn xem thử Đại Vu này, rốt cuộc muốn chơi trò gì." An Lạc Thành cười lạnh một tiếng.

"Mẫu thân, ta cũng đi!" Ta từ phía sau núi giả nhảy ra.

"Người tăng thêm rối loạn cái gì!" Cổ Diễm khiển trách ta một câu.

"Ta cũng không thêm phiền, mẫu thân nên mang theo ta cùng đi. Chiến dịch Thổ thành, ta là bỏ khá nhiều công sức đó, nếu đã là muốn báo cáo tình hình trận chiến với bộ hạ, đương nhiên nên dẫn ta tới a." Ta cười hì hì.

An Lạc Thành hơi run, đi tới trước mặt của ta ngồi xổm xuống, cẩn thận nhìn chăm chăm đánh giá ta, cuối cùng, đưa cánh tay khoát lên bả vai ta, siết chặt, gật gật đầu, "Được."

* * *

Vương cung, trước điện, lần trước chính là ở đây, chúng ta bị bắt, bây giờ lần nữa đạp ở trên thềm đá này, lòng vẫn còn sợ hãi, ta quay đầu nhìn Lương Lương một chút, cái mi nhỏ của nàng thì không từng giãn ra.

Ở dưới đề nghị của ta, An Lạc Thành dẫn theo ta và Lương Lương cùng đi, trên đường, ta cũng nói với Lương Lương một chút tình huống đại khái, cái tên này, là thật rất lo lắng An Quyết.

"Đại nguyên soái, bộ hạ triệu ngài vào điện." Nội thị chạy đến thông báo.

An Lạc Thành nghe vậy, quay đầu lại nhìn ta một cái, ta cười hì hì với cô, ra hiệu yên tâm.

Ta hít sâu một hơi, đè ép thấp thỏm trong lòng, theo An Lạc Thành đi vào đại điện.

"A nương!"

Fu*ck! An Quyết! Người đừng nói là An Lạc Thành, ngay cả ta đều bối rối rồi! An Quyết vậy mà ở trên điện! Hơn nữa lại bị người trói

như cái bánh chưng!

-----oOo-----

Chương 43: mở mắt nói bậy ta thật không có từng phục ai

Nguồn: EbookTruyen.VN

"A nương -" Tiểu An Quyết vừa nhìn thấy An Lạc Thành, gào khóc cầu viện với cô.

Ta đây cẩn thận nhìn lên, đáng chết, An Quyết lại bị người buộc chặt lấy tay chân đạp ở trên đất!

Người giã nàng mặc thật là quái lạ, trên áo bào lớn màu đen dùng đường đỏ thêu một ít ký tự nhìn không hiểu, tóc rối bù, trên mặt còn treo chút vết sáng, nhưng mà như vậy ngược lại là vừa xem hiểu ngay, thứ này tuyệt đối chính là Đại Vu cái gì kia không chạy thoát rồi.

Giờ phút này chân Đại Vu đạp An Quyết, cầm trong tay cành đao quất ở trên người nàng.

"A nương - A nương -"

Tiểu An Quyết khóc đến gương mặt đỏ chót, không ngừng kêu An Lạc Thành.

Người trước tiên đừng nói trước An Lạc Thành, ngay cả ta nhìn cũng cảm thấy đau lòng.

Mặc dù chỉ là thấy được An Lạc Thành nắm chặt nắm đấm bởi vì dùng sức quá mạnh mà hơi run, ta vậy mà có thể cảm nhận được cô tức giận ngút trời.

Ta quay đầu nhìn một vòng, phản ứng của đại thần trên triều đình thực sự là quá buồn cười rồi.

Có kinh ngạc sửng sốt, có việc không liên quan mình, còn có vậy mà là vẻ mặt cười trên sự đau khổ của người khác ngồi đợi xem cuộc vui, m*á nó, ta có cần dờn cái băng ngồi nhỏ cướp phía trước cho người không a?

Ta hiện tại xem như là hiểu rõ tại sao Mạc Cửu nói An Lạc Thành không thể có uy hiếp, thì ra địa vị của An Lạc Thành ở trong triều cũng không như ta suy nghĩ vững vàng như vậy, chí ít trước mắt, trong bóng tối, tựa hồ cũng có người mắt nhìn chăm chăm với cô.

Càng là vào lúc này, cô càng không thể hoảng loạn, nhưng mà thấy được An Quyết bị hành hạ như thế, không biết cô có thể nhịn được hay không..

Ta vừa ngẩng đầu, quả nhiên, An Lạc Thành mắt thấy liền muốn xông tới, ta đang nghĩ ngợi nên làm sao ngăn cản cô, đột nhiên thấy hoa mắt, dư quang quét thấy một bóng người!

"Dừng tay!" Lương Lương của ta hô to một tiếng, bay nhào đến bên người An Quyết, ôm nàng lăn vài cái trên đất.

Ta tiến lên hai bước, đụng trúng trên người An Lạc Thành.

"A.. A nương.. Xin lỗi.." Ta nhanh chóng cúi đầu xin lỗi.

"Hấp ta hấp tấp, giống kiêu gì!" Ngữ khí An Lạc Thành nghiêm nghị, nhưng mà tựa hồ là tỉnh táo lại.

"Làm càn!" Một tiếng thanh âm trầm thấp ồ ồ ngông cuồng, ta ngẩng đầu nhìn lên, Đại Vu kia hét lớn về phía Lương Lương, chỉ tay một cái, hai người ăn mặc đạo phục phía sau liền đi qua tóm lấy Lương Lương.

An Lạc Thành liếc mắt nhìn, tiến lên nửa bước, vung áo bào một cái, "Thần An Lạc Thành, bái kiến bệ hạ."

"An soái miễn lễ. Cuộc chiến cùng người Hề trăm cũng đại khái nghe nói, ái khanh cực khổ rồi." Quốc chủ nhấc tay lên.

An Lạc Thành lại cũng chưa đứng dậy, ngược lại cung kính quỳ đó, cúi người dập đầu, "Tiểu nữ không hiểu lễ nghi, quấy nhiễu thánh giá, thần quản giáo không nghiêm, xin bệ hạ giáng tội."

Quốc chủ kia cười khan hai tiếng, nhìn hai người tóm lấy Lương Lương, "Còn không lui xuống."

"Ái khanh không cần như vậy, là những thị vệ này quá chuyện bé xé to rồi, ái khanh nhanh đứng dậy đi."

"Tạ ơn bệ hạ."

An Lạc Thành sau khi đứng dậy, nhìn Lương Lương mờ mịt một chút, còn có An Quyết tội nghiệp kia, đi qua, ngồi xổm người xuống, thay An Quyết tháo ra dây thừng trên người.

"A nương.." An Quyết xẹp miệng nhỏ, nước mắt lộp bộp lộp bộp nện trên đất, muốn có bao nhiêu ủy khuất thì có bấy nhiêu ủy khuất, An Lạc Thành không lên tiếng, thậm chí không có ngẩng đầu để nhìn An Quyết.

Đem dây thừng cởi xuống nhìn như tùy ý vung một cái về phía bên chân Đại Vu, phớt lờ dáng dấp An Quyết mở ra tay nhỏ cầu ôm ôm, đứng dậy phủi ống tay áo một cái, đi tới trước mặt Đại Vu nhìn thẳng nàng.

"Đại Vu là đang làm cái gì?"

"Đại nguyên soái hà tất gì hỏi ta? Người xem vẫn chưa rõ sao?" Đại Vu đi tới trước mặt An Quyết, một tay xốc lên mái tóc của nàng, thô

bạo tách cái trán của nàng cho tất cả mọi người xem.

"Bên trong phủ đại nguyên soái chứa chấp một tai tinh như thế, vẫn còn đang hỏi ta làm cái gì?"

"Ta không phải tai tinh.. Ta không phải.."

"Người đũ rồi a, một đại nhân bắt nạt một đứa bé như thế!" Ta m*á nó nhìn không nổi nữa rồi, một cái đánh ra bàn tay của Đại Vu kia, đem An Quyết bảo hộ ở phía sau.

"Hừ, sinh mà không phải cát tường, lúc này lấy huyết nhục tế bái thần minh, để cầu thần minh phù hộ đại Dực ta trường thịnh không suy!"

"A phi!" Ta một ngụm nước bọt thì nhỏ trên người nàng rồi.

"Người to gan! Người dám to gan khinh nhờn thần minh!" Đại Vu kia thối râu mép trừng mắt chỉ vào ta.

"Yo, nghe ý này của ngài, ngài là thần minh?"

"Ta.."

"Vậy xin mời thần minh đến nói cho ta biết, nàng nơi nào chẳng lành?"

"Nàng.."

"Chỉ là bởi vì ấn kí giữa lông mày nàng sao?" Ngây thơ, ta mới sẽ không cho cơ hội người nói chuyện.

"Nếu như chỉ là bởi vì cái này, vậy ta chỉ có thể nói, người vốn chính là tên lừa gạt kiến thức nông cạn ánh mắt thiên cận tà thuyết mê hoặc người khác hết ăn lại uống!"

Lời vừa ra khỏi miệng, người của cả điện đều đang hít vào khí lạnh.

"Người làm càn!"

"Người ngoại trừ làm càn còn có thể nói cái khác không?"

"Nếu như theo Đại Vu nói, lấy huyết nhục của tiểu Quyết tế bái thần minh, có thể phù hộ Dục quốc trường thịnh không suy, vậy ta xin hỏi người, người dám đảm bảo không, tiểu Quyết chết rồi, Dục quốc sẽ không có thêm thiên tai nữa, sẽ không có thêm chiến hỏa liên tục, bách tính có thể an cư lạc nghiệp, quốc gia có thể ổn định và hòa bình lâu dài, đại Dục ta có thể quét ngang các nước, nhất thống thiên hạ!"

Ta giơ tay lên thật cao, chỉ vào mũi của Đại Vu kia.

"Người.. đây.. đây là đương nhiên! Đại Dục ta chắc chắn nhất thống thiên hạ!"

"Được!" Ta bồm bộp bồm bộp vỗ tay, An Lạc Thành quay đầu lại nhìn ta, phỏng chừng cho rằng ta điên rồi.

"A nương, ngài có thể giải giáp quy điền rồi. Đại Vu nói rồi, từ nay về sau, Dục quốc sẽ không có thêm tai nạn và chiến tranh nữa, ngài cũng không có đất dụng võ rồi, nga đứng rồi, bao gồm chư vị đại thần ở đây, cũng đều có thể cáo lão về quê, bệ hạ ngài cũng chỉ cần mỗi ngày sống phóng túng, ít ngày nữa liền có thể sở hữu thiên hạ!"

"Đại Vu người nhanh lên một chút giết nàng đi." Ta đem An Quyết đẩy lên trước mặt nàng.

Giết nàng rồi chúng ta thì đều dễ dàng, các tướng sĩ không cần vì một tấc đất mà phải tắm máu, các đại thần cũng không cần vì một lời khuyên can mà suy nghĩ nát óc, bệ hạ lại càng không cần chuyên cần, mỗi ngày rảnh rỗi. "

" Người.. Người đang ở đây nói hươu nói vượn gì đó! "Đại Vu kia

cuống lên, hơi vung tay càn một đào trong tay.

" Ta nói hươu nói vượn? Đây không phải người nói tới sao? Văn võ cả triều đều nghe thấy được, ngài còn không thấy ngại vu oan ta a? "

" Ha, nhóc con, người đúng là mồm miệng lạnh lợi a. "

" Dấu ấn giữa lông mày nàng chẳng lành cũng không phải là ta ăn nói ba hoa. "

Ai du má ta.. Nàng sẽ không phải thật sự có thể nói ra một hai ba chữ..

" Tiền triều vệ đế chư vị cũng không phải xa lạ, Vệ đế cũng là bởi vì trọng dụng sàm Yến thần, do đó chôn vùi non nước tốt đẹp, mà Yến này, giữa lông mày có một dấu ấn như vậy. "

" Ha ha ha ha ha ha! "Ta má nó, ôm bụng cười lớn!

Thiếu năng trí tuệ này, không ngừng đào cái hố cho mình, còn con m*ẹ nó lập bia mộ cho mình ha ha ha ha ha ha - Chuyện của tiền triều - Ha ha ha ha -

" Này này, Đại Vu a, người có phải cái gì tiền triều dư nghiệt a ha ha ha ha? "

" Người! "

" Làm càn? Ờ, bỏ đi, ta xem người cũng biết nói làm càn. Nè nè nè, mọi người nghe một chút a, vị Đại Vu này mới vừa nói, một người khuôn mặt có khuyết, vào trình diễn lời gièm pha mê hoặc Vệ đế, do đó dẫn đến Vệ quốc diệt, đúng không? Vậy người này đối với Vệ quốc mà nói, xác thực là người chẳng lành, nhưng đối với Dục quốc chúng ta mà nói, không phải ngược lại là bề tôi có công sao? "

Ta xòe tay, nhìn vẻ mặt của mọi người, mỗi cái một mặt ngu ra,

phỏng chừng còn không có phản ứng lại, chắc, m*á nó nói như thế nào đây..

Ta gãi gãi đầu, cũng có chút gập khó rồi, nên làm sao đi bẻ cong những dòng suy nghĩ cứng nhắc của đại thần này a..

" Bệ hạ, đũa nhóc này nói, ngược lại cũng có mấy phần đạo lý a.. "

Ơ! Vẫn có người rõ ràng!

Có hai, ba người như vậy gật đầu theo.

" Đại Vu a, người mở miệng nói cái gì khuôn mặt có khuyết là người chẳng lành, nhưng bây giờ xem ra, lý do người cho mọi người cũng chỉ giới hạn ở chuyện của tiền triều, người nói người, ở trong triều đình của triều đại, lại đàm luận việc của tiền triều, chắc, người đây trong lòng có phải còn có ý tưởng gì khác không a? "

" Người đừng ăn nói ba hoa! "

" Nga.. Vậy hoặc là ngài cũng không phải là nhằm vào người chẳng lành gì, mà chỉ là đang nhằm vào người nào đó? "Ta cố ý đem người nào đó nói rất nặng, quay đầu nhìn An Lạc Thành.

An Lạc Thành thấy ta nhìn tới, hé miệng nở nụ cười, gật gật đầu, giơ tay cởi áo choàng, tiện tay vung một cái, áo choàng bằng phẳng ở trên đất, chữ an bạc kia đáng chú ý dị thường.

An Lạc Thành quỳ một chân trên đất, liền ôm quyền," Bệ hạ, An Lạc Thành ta từ khi lĩnh binh tới nay, mấy năm như một ngày, trung tâm hộ quốc, giết địch vô số. "

" Gần hai năm qua, lại cảm thấy có chút không còn chút sức lực nào, lớn tuổi rồi, chiến đấu không nổi rồi. "

Xi xì.. Ta suýt chút nữa bật cười, chừng hai mươi thì lớn tuổi rồi, vậy

quốc chủ có phải là đã gần đất xa trời rồi!

" Đại Dực ta tinh binh tướng đủ, không thiếu một mình An Lạc Thành. Hôm nay, thần tỵ xin cỡi giáp về quê, binh phù ở đây, xin bệ hạ thu hồi. "Hai tay nâng một khối ngọc bài nhỏ.

" Hí.. "Cả triều một trận thanh âm hút vào khí lạnh.

Ha, các người đám cỏ đầu tường này, vừa rồi không phải về mặt này sao a, làm sao, hiện tại biết có dững khí rồi?

" Ái.. Ái khanh đây là ý gì.. "Quốc chủ kia cũng có dững khí rồi, trực tiếp đi xuống điện, đến trước mặt An Lạc Thành, nhìn binh phù kia một chút, nhưng ngay cả đưng cũng không có đưng một cái, nâng cánh tay của An Lạc Thành muốn nâng cô dậy.

" Xin bệ hạ thu hồi binh phù, cho phép thần hồi hương. "An Lạc Thành thái độ kiên quyết dị thường.

Quốc chủ kia cũng là mắt mặt, đứng dậy nhìn An Lạc Thành, sắc mặt càng ngày càng khó coi.

" Ái khanh là thật sự muốn vì một con nhóc con như thế, không để ý ta lê dân bách tính đại Dực sao? "Ngữ khí âm trầm, hình như là tức rồi.

" Bệ hạ nói quá lời, thần có tám đứa con gái, thêm một đứa không nhiều, thiếu một đứa không ít. Thần có ý đó, cũng chỉ là bởi vì nghe được lời của Đại Vu, mới biết thì ra an nguy của nước ta cùng An Lạc Thành ta, cũng không có nửa điểm quan hệ, từ nơi sâu xa tỵ có thiên ý, giang sơn của nước ta, có thần minh bảo hộ, thần, xác thực không có đất dụng võ nữa rồi. "

Nói thật hay! Ta đây trong lòng vỗ tay a! Nên bỏ gánh rồi, hù chết đám kh*ồn kiếp này!

Trên triều đình yên lặng một hồi, quốc chủ kia nửa ngày không có

động tác, An Lạc Thành trực tiếp đem binh phù vừa để xuống trên đất, chính mình đứng lên, quay người đi ra ngoài.

" Đứng lại! "

" Trẫm đem hai trăm ngàn tinh binh giao trên tay ngươi, không phải muốn nghe ngươi nói điều này. "Quốc chủ cúi người nhặt lên binh phù, đi tới trước mặt An Lạc Thành, lại nhét vào trong tay cô.

Vừa cúi người đem An Quyết ôm lấy quan sát tỉ mỉ vài cái," Đứa nhỏ này khuôn mặt xinh đẹp, đúng là làm người thương yêu, chẳng trách ái khanh không chịu nổi nàng chịu khổ, đối với nàng khác đi. Việc này thật sự là Đại Vu nhỏ nói thành to chút, hưởng hồ vừa rồi đứa bé kia nói cũng có mấy phần đạo lý. "

" Truyền chỉ, ngay hôm này, trẫm nhận Quyết nhi làm nghĩa nữ, ban danh, Cố Hòa công chúa. Đại nguyên soái đông chinh bắt phạt, đại thắng mà về, sau ba ngày, bài yến tiệc điện Thái Hòa, trẫm tự mình đón gió tẩy trần cho ngươi, rót rượu chúc mừng. "

" Bệ hạ ưu ái như thế, thần.. "

" Làm sao, ngươi còn muốn kháng chỉ hay sao? "

" Thần.. Tạ ơn bệ hạ long ân. "An Lạc Thành cúi người hành lễ.

Quốc chủ đem An Quyết đưa cho An Lạc Thành, An Lạc Thành liếc mắt nhìn, hai tay tiếp nhận, lại trực tiếp ném cho Cố Diễn.

" Bệ hạ nếu như không có phân phó khác, vậy thần cáo lui trước."

-----oOo-----

Chương 44: cô vì sao hiểu thắng như thế

Nguồn: EbookTruyen.VN

"Oa.." Nhìn từng đũa từng đũa món ăn tinh mỹ này, ta đây ngậm nước đều sắp chảy thành sông rồi!

Điện Thái Hòa, quốc chủ vì chúng ta bài tiệc chúc mừng, quả thực đích thân rót rượu cho An Lạc Thành.

Nhưng mà đáng nhắc tới chính là, An Lạc Thành vậy mà cố ý dẫn theo An Quyết đến tham gia lễ chúc mừng lần này, chẳng lẽ cô cuối cùng ý thức được chính mình trước đó bảo vệ An Quyết quá chu đáo, nên để nàng cũng xuất hiện ở bên trong tầm nhìn của đại chúng?

Còn về quốc chủ này, hôm nay đúng là không có cố ý trang điểm, mặc như quần áo ở nhà, cũng không có đeo vương miện, cười cười nói nói cùng chúng ta, đặc biệt thân thiết a.

Giờ khắc này nàng đang ôm An Quyết, đích thân đút nàng ăn đồ ăn, hình ảnh này không thể hài hòa hơn.

"Ái khanh, trầm nghe nói lần này cuộc chiến với người Hề, cả người cũng rất phí chút tay chân." Quốc chủ bưng một bát canh nóng, múc một muỗng, thổi nhẹ, cười ha ha đút cho An Quyết.

An Lạc Thành nghe vậy khẽ thở dài, "Người Hề mỗi người cao to khỏe mạnh, nếu bàn về sức chiến đấu của từng binh sĩ, xác thực thắng quân ta một bậc, hơn nữa Thổ thành dễ thủ khó công.."

"Hừ, những lính biên phòng này, thường ngày sống cũng quá phí rồi, trăm đắc ý nhất trọng thành biên phòng, vậy mà bị bộ lạc man di dễ dàng tóm được." Quốc chủ híp mắt, trên mặt có chút tức giận

An Lạc Thành không lên tiếng, quân biên phòng hình như là không do nàng quản, cái tên này thật thông minh a, kiên quyết không vượt quyền, không sót miệng lưỡi người.

"Đúng rồi, trăm còn nghe, chiến dịch lần này, mấy tiểu gia hỏa này là lập công lớn a." Quốc chủ nhìn về phía chúng ta, lần lượt từng cái nhìn lướt qua.

Ơ? Bị điểm danh biểu dương sao!

Ta còn không đợi nói chuyện đó, An Mãnh vọt đứng lên, "Bệ hạ ngài cũng nghe nói? Chúng ta lén lút lén vào Thổ thành, đốt lương thực của người Hề, còn ở trong nước uống của bọn họ đồ phê*n.."

"Phốc.." Tiểu tổ tông của ta, người thì không thể nói lịch sự chút.. M*ẹ nó đang dùng cơm a!

"Làm càn! Không quy tắc!" An Mãnh còn tràn đầy phẫn khởi đó, An Lạc Thành trừng hai mắt, thứ này lập tức thì ỉu xìu, cúi đầu ngồi xuống.

"Ha ha ha ha!" Quốc chủ cười to hai tiếng, "Tiểu Mãnh này tính tình thẳng thắn, trăm đúng là yêu thích."

"Ạch tạ.. Ơn bệ hạ.. Hắc.. Khà khà.." Tiểu mập mập gãi đầu một cái, khà khà cười ngây ngô.

Phục thứ đồ này rồi.. Ta bây giờ nhìn cơm nước tinh mỹ này, cũng hoàn toàn không đói bụng rồi.

"Người chính là tiểu Khê?" Ta vừa ngẩng đầu, ơ? Quốc chủ này là

lúc nào xuống đến, nhanh chóng đứng dậy hành lễ, "Bệ hạ."

"Không cần đa lễ." Quốc chủ ngồi ở bên cạnh nhìn ta, "Trẫm nghe nói, chính là người bị người Hề bắt được, dựa vào nhanh mồm nhanh miệng, lừa gạt mở ra cửa thành, cùng An soái trong ứng ngoài hợp, tiêu diệt người Hề?"

"Ạch.. Vâng." Ta gật gật đầu.

"Vốn dĩ trẫm còn tưởng rằng là người báo lại ăn nói ba hoa, ngày trước nghe được thoát thác ở trên điện của người, quả nhiên là có thể hùng hồn, chẳng qua trẫm vẫn còn có chút hiếu kỳ, người là làm sao lừa người Hề?"

"Ta.. Ạch.." Ta quay đầu nhìn An Lạc Thành, chuyện này..

"Làm sao, còn có nỗi niềm khó nói gì hay sao?"

"Cái kia.."

"Câu hỏi của Bệ hạ, người còn không bằng nói thực." An Lạc Thành đã ở một bên trâm giọng mở miệng.

Ta.. Ta m*á nó.. Chóp mũi đều đỏ mồ hôi rồi..

"Vậy.. Vậy xin mời bệ hạ bảo vệ ta không việc gì, ta.. Ta mới dám nói.."

"Được, trẫm bảo vệ người không việc gì, người người can đảm nói thì được."

"Ôi, ngày trước khi An soái cùng nhân vương Hề tranh đấu không cẩn thận bị thương, ta liền nắm việc này làm mưu đồ lớn, lừa gạt nhân vương Hề nói, An soái bị thương quá nặng, sợ thời gian.. Ừng ực.. Không nhiều.." Ta nuốt một ngụm nước bọt, luôn cảm thấy đạo ánh mắt phía sau kia có cảm giác xuyên thấu mãnh liệt, ta cảm thấy ta đã bị An Lạc Thành dùng ánh mắt bằm thành tám mảnh rồi..

"Cứ như vậy?"

" Bệ hạ có chỗ không biết, người Hè đối với An soái rất là kiêng kỵ, ta năm lần bảy lượt nói dối hấn lừa hấn, mặc dù lý trí nói cho hấn biết không thể tin tưởng, nhưng cũng địch không lại một tia may mắn quấy phá ở trong lòng. Trong tiềm thức, hấn cũng đang tán đồng lời của ta nói, mới có thể bị lừa. "

Quốc chủ này nhìn ta nửa ngày, eh? Ta còn nói sai lời rồi sao.. Quay đầu nhìn An Lạc Thành, mẹ của ta.. Cô sắc mặt này, có thể so với thịt bò nướng dính còn đen hơn..

" Bị bắt còn có thể trầm ổn như vậy, nghĩ nhiều như vậy, người không sợ sao? "

" Sợ a! Ta suýt chút nữa bị bọn họ nấu chín ăn đi rồi, ngài nói ta làm sao có khả năng không sợ! Thế nhưng ta quay đầu vừa nghĩ, đại quân của mẫu thân ngay ở ngoài thành, các nàng khăng định cũng đang lo lắng đến ta, ta vừa nghĩ tới mẫu thân, các tỷ tỷ, a, còn có ngài, ta đây trên người thì tràn đầy sức mạnh! "Ta một quả đấm, tràn đầy phong cách thiếu niên.

" Ha ha ha ha, hay, hay! "Quốc chủ cười to hai tiếng, đều sắp không ngậm mồm vào được, ta lại quay đầu nhìn An Lạc Thành, ừ, sắc mặt hòa hoãn không ít, hấn là sẽ không tới tìm ta tính sổ nữa đâu..

" Trận này các người đều cực khổ rồi, trăm chuẩn bị một phần lễ vật cho các người, trình lên. "Quốc chủ gật gật đầu với nội thị một bên

Lễ vật? Ai du! Còn có lễ vật đó! Quà quốc chủ tặng, khăng định tiện nghi không xong!

Mấy người chúng ta bèn nhìn nhau cười, gương mặt chờ mong.

Chỉ chốc lát, một đội hầu gái bưng mâm thức ăn đi tới.

Cái quỷ gì? Lẽ vật là.. ăn sao?

Các thị nữ ở trên bàn mỗi người chúng ta thả một chén canh liền lui xuống.

" Ném thử xem, đây chính là trẫm cố ý sai người làm cho các người, thịt này nấu rỗng rã một ngày một đêm. "Quốc chủ nói xong, đem canh trên bàn của ta xốc lên cái nắp, ta đây nhìn lên, đây là cái gì a..

Thịt đông pha? Chân giò lớn?

Tựa hồ là một khối thịt heo, hiện màu nâu thẫm, như thịt kho tàu, nhưng mà thịt này da óng ánh long lanh, vừa chạm vào tức rách, một tầng sền sệt nước ẩm mềm mại, nhìn qua đúng là rất ngon miệng a.

Ta chặc chặc lưỡi, nắm đũa đâm một cái, ôi người đừng nói, thực sự là mềm a, nhẹ nhàng đâm một cái liền đến đáy rồi, gấp một cái, gấp một khối nhỏ thịt quan sát tỉ mỉ, không nói ra được nơi nào kỳ quái, cùng với thịt bình thường ăn được không giống nhau lắm.

" Bệ hạ, đây là cái gì.. "

" Leng keng "Một tiếng, không biết là ai cầm chén đánh nát, ta quay đầu nhìn lên, nha, hóa ra là An Đạc, cái tên này nhìn chằm chằm chén canh trực tiếp phát run?

" An Đạc người làm sao vậy? "

" Đây.. đây là.. "An Đạc ngẩng đầu nhìn ta một chút, lui về sau hai bước.

" Là cái gì? "Ta chau mày, món đồ gì có thể đem An Đạc dọa đến như vậy?

" Thịt người.. "An Đạc cố gắng bình tĩnh, thăm thăm phun ra hai

chữ.

Cái gì?

Ta m*á nó lập tức toàn thân tóc gáy thì nổi lên rồi," Người nói cái gì?
"Ta vội vàng đem chén canh ném tới trên bàn, ở trên người xoa xoa tay, con m*á nó, thiệt hay giả?

Ta đi hai bước về phía An Đạc, cúi đầu xuống nhìn thấy bên trong chén kia của nàng, fuc*k!

Ta che mắt một cái, cũng thực sự là khâm phục An Đạc không có bị dọa điên! Bên trong chén kia của nàng, vậy mà.. là một.. ngón tay người!

Màu sắc sáng rõ, năm ngón tay hơi uốn lượn, dính vào cùng nhau, fuc*k.. Quá đáng sợ rồi..

Ngay sau đó một trận thanh âm leng keng leng keng, tất cả mọi người cầm chén ném đi, sợ hãi nhìn về phía An Lạc Thành.

An Lạc Thành cười cười," Bệ hạ, bọn nhỏ còn nhỏ, không làm sao từng va chạm xã hội, để bệ hạ cười chê rồi. "

" Ồ, xem ra mỹ vị như vậy, chỉ có hai người chúng ta có thể hưởng dụng. "Quốc chủ khẽ thở dài, nhìn chúng ta, lắc lắc đầu.

An Lạc Thành mím mím miệng, gật gật đầu.

Cô.. Cô sẽ không thật sự muốn ăn thịt người chứ? Đó là thịt người a! Là người a!

Ta trơ mắt nhìn An Lạc Thành tiện tay gấp một miếng thịt, đánh giá một chút, liền như không có việc bỏ vào trong miệng, nhai nhai, thưởng thức đồ ăn," Ừm, thịt này nấu mười hai canh giờ lại vẫn có thể có nhai như vậy, quả nhiên là cực phẩm. "

M*á ơi.. Người mới là cực phẩm được không..

" Ha ha, vẫn là ái khanh hiểu trẫm nhất. "Quốc chủ cũng gấp khối thịt đưa vào trong miệng, gương mặt thỏa mãn.

Chúng ta ở nơi này chỉ ngây ngốc nghe hai nàng nói tới nói lui thịt người này chỗ nào ăn ngon chỗ nào ăn không ngon..

Ta cảm giác đồ vật trong dạ dày dâng lên, m*ẹ kiếp, vừa ăn những thịt kia, sẽ không phải cũng có thịt người chứ!

Bưng lên một chén nước muốn đè ép kinh hãi, vừa rồi không cảm thấy, hiện tại làm sao càng xem nước này càng cảm thấy nó là màu đỏ? Giống máu người như thế!

" Ân.. Ọe.. "Ta nhanh chóng che miệng lại nhắm mắt lại, không nghe không nhìn không nghĩ..

Người khác gần như với ta, mấy người chúng ta tất cả đều cách bàn ăn kia đứng rất xa, nhìn An Lạc Thành cùng quốc chủ trò chuyện với nhau thật vui.

Từ trong lúc hai người nàng nói chuyện với nhau ta mới biết, thì ra bị nấu này.. là nhân vương Hề..

Ta đầy đầu đều là mặt to nhiều nếp nhăn nhân vương Hề, một thân lớp da tối đen kia, bắp thịt khổng lồ, hẳn coi như là bị chặt đầu, bị lăng trì, bị ngũ mã phanh thây, ta đều không cảm thấy tàn nhẫn, nhưng trước mắt, hẳn lại bị nấu rồi.. Một ngày một đêm.. Sống sờ sờ.. Bị.. nấu chín rồi..

Dực vương này.. Quá.. Quá đáng sợ rồi..

Từ đầu đến cuối, ta đều nằm ở trạng thái ngớ ra, đầu óc trống rỗng, không biết bữa tiệc này là thời điểm gì tan cuộc, cũng không biết ta là làm sao trở lại soái phủ.

Hôm nay việc này đối với ta đả kích là thật không nhỏ, miễn cưỡng đổi mới nhận thức của ta đối với hai chữ tàn nhẫn, ta nghĩ, trong thời gian ngắn, ta sợ chắc là sẽ không đi chạm thịt một cái đâu.

Ta nằm ở trên giường, cuống họng từng trận phát khô, đứng dậy đến ngoài sân đi gánh nước.

Đi ngang qua sân trước An Lạc Thành, ta dừng bước chân một chút, nhìn cửa lớn đóng chặt, đột nhiên rất muốn đi xem thử An Lạc Thành, ta thì muốn xem thử, cô ăn thịt người rồi, thật sự có thể yên tâm thoải mái sao?

Mới vừa nhắc chân, ta liền nghe được một trận tiếng nôn mửa.

Trong phòng truyền tới? An Lạc Thành nôn rồi?

Ta nhanh chóng chạy nhanh hai bước đến cạnh cửa, cách rèm cửa nhìn về trong, An Lạc Thành cúi người ở bên cạnh bàn, nôn đến rồi tỉnh rồi mù, cô đưa tay tìm tòi ở trên bàn, tựa hồ là đang tìm nước uống.

Ta cúi đầu nhìn một bình nước chính mình vừa gánh xong, nhanh chóng đẩy cửa đi vào, rót một chén đưa cho cô.

" Người.. "An Lạc Thành quay đầu nhìn ta một chút, sắc mặt của cô rất tẻ, rất trắng bệch, trên mặt toàn là mồ hôi, một tay ôm bụng, cả eo đều không thẳng lên được.

" Uống nhanh đi. "Ta đem nước đưa tới một bên miệng của cô, cô cũng không nhiều lời nữa.

Dìu cô ngồi ở mép giường, nghe cô thở phào nhẹ nhõm.

" Người vẫn tốt chứ? "Ta đại thể liếc mắt nhìn, mu bàn tay tay phải của cô đỏ chót một mảnh, còn ôm bụng đó.

Cô sẽ không phải là chính mình đem mình đánh cho nôn chứ?

" Không có chuyện gì, người trở về đi. "An Lạc Thành hơi lim dim mắt, cả mí mắt cũng không nhấc.

" Nha.. "Ta quay người mới vừa đi hai bước.

" Việc của hôm nay, không cho phép nói với bất cứ người nào. "

Ta quay đầu nhìn cô một cái, nói thật, ta rất đau lòng, cô khi đó thì không thể nói thẳng không hay sao? Tại sao phải dẫn vật chính mình như vậy..

" Biết rồi.."

-----oOo-----

Chương 45: không hiểu khát vọng của các người đối chiến trận

Nguồn: EbookTruyen.VN

Xảy ra chuyện rồi! Xảy ra chuyện lớn rồi!

Từ sau sự kiện ăn thịt người lần kia, chúng ta còn không có vui sướng mấy tháng, quốc chủ kia thì lại phái chúng ta đi rồi.

Lần này nghe nói là phải đi phương Bắc, dọc theo đường đi trong lòng ta đây đều thấp thỏm vô cùng.

Nguyên nhân có ba.

Một, phương Bắc là đâu? Đó là Ngu quốc a! Đất nước của Mục Khuynh Tuyệt a!

Tuy bây giờ còn là Tương quốc, nhưng mà tướng lĩnh đối mặt là gia hỏa Lạc Thanh Viễn a! Qua mấy năm nữa liền lật đổ Tương chính, tự lập làm vua!

Hơn nữa Lạc Thanh Viễn này, cùng An Lạc Thành ở trên trình độ binh pháp không phân cao thấp, hai phe giao chiến hơn mười năm, ai cũng không thể từ trong tay đối phương chiếm được ở tiện nghi.

Hai, chúng ta xuất chinh lần này, là cấp tốc xâm lược đó, đất Tương giàu có và đông đúc, hơn nữa lúc này Tương quốc nội loạn rộng khắp, Dục vương này tự nhiên là không mang yên ổn, hơn nữa cái

thứ này khẩu vị cũng không nhỏ, ở trên bản đồ Tương quốc nối liền một đường, sáng tỏ chỉ thị An Lạc Thành đánh hạ 18 tòa thành trì, đem Tương quốc chia ra làm hai.

Ôi người nói một chút.. Cuộc chiến này, đánh như thế nào đây!

Lạc Thanh Viễn và An Lạc Thành, đối với người tác giả quân ta đây mà nói, lòng bàn tay mu bàn tay đều là thịt, bên nào ta cũng không nở nang chịu thiệt a.

Ôi, đúng rồi, điểm thứ ba, lần này giao chiến, vô cùng có khả năng nhìn thấy Mục Khuynh Tuyết, lỡ như Lương Lương của ta lại bị tiểu yêu tinh này vác chạy phải làm sao!

Nghĩ đến đây, ta thì lo lắng, lo âu!

"Này Lương Lương, trên người người thật sự không cất giấu các loại ám khí gì?" Hai ngày nay ta đã ép Lương Lương đem đồ vật có thể xem là phi tiêu trên người nàng đều ném đi rồi, ta nhớ tới trong nguyên văn, chính là thứ đồ khố* n nạ* n này, ném một cái phi tiêu đánh Mục Khuynh Tuyết, kết quả bị Mục Khuynh Tuyết ngược lại đuổi theo đánh, đánh đánh cũng không biết làm sao, Lương Lương thì sinh chút tình cảm không tên đối với Mục Khuynh Tuyết!

Luôn cảm thấy Lương ta có phải có chút khuynh hướng chịu ngược không..

"Tiểu Khê, người đến cùng làm sao vậy, trên người ta bây giờ ngoại trừ một cái tiền đồng, cái gì cũng không có a.." Lương Lương một mặt mờ mịt, từ trong lòng lấy ra một tấm tiền đồng.

What! Đồ vật nguy hiểm như vậy! Cái này làm phi tiêu vung ra còn có thể càng thuận tay hơn sao!

"Cái này ta thay người bảo quản trước tiên, đánh giặc xong sẽ trả lại cho người!" Không nói lời gì giành lại, thuận tiện lại ở trên người

nàng trong ngoài lục lợi một lần, xác định cái gì cũng không có, ta đây mới bỏ qua.

Nha hình như quên nói, chúng ta bây giờ là đang trên đường chạy tới biên cảnh phía Bắc, giữa đường định doanh nghỉ ngơi.

Gần đây vào đông rồi, vốn là ở quốc đô vẫn không cảm giác được có bao nhiêu lạnh, lần này càng đi Bắc, càng cảm giác được một luồng âm lãnh, mặc bao nhiêu đều vô dụng, gió lạnh này lại như mọc ra con mắt, luôn có thể chui vào trong quần áo, lạnh đến trên xương.

Lần này là hành quân gấp, đã một hơi chạy hơn nửa tháng, hiếm thấy mới cắm trại nghỉ ngơi một chút, còn khổ thân ép đến phiên ta cùng Lương Lương phụ trách gác đêm.

"Ôi.." Ta thở dài, bỏ thêm mấy cây củi gỗ về trong đống lửa.

Chiến dịch lần này diễn ra lâu dài, tiêu hao cực lớn, chỉ là ngẫm lại ta đều sợ hãi, đương nhiên để ta khó chịu nhất chính là, sau mười mấy năm, ta đều muốn sinh sống ở phía trên chiến trường này, mỗi ngày đánh đánh giết giết không rảnh rỗi?

Không không không, người muốn nói để ta đánh một hai ngày mới mệt một chút, ta còn có thể tiếp thu, đánh mười mấy năm, ai dẫn vật nổi? Dù sao ta là không phụng bồi, đến suy nghĩ chút biện pháp, xem thử như thế nào có thể kết thúc sớm trận chiến dịch này.

"Ôi.." Ta rầm rì một tiếng, đứng dậy đưa lưng về phía đống lửa.

Lửa này sưởi ấm ta, chính diện ấm áp, sau lưng lạnh buốt, còn phải thay mặt để sưởi ấm, nếu như có máy điều hòa, có không khí ấm, rất thoải mái a.

"Tiểu Khê, người mệt rồi thì trở về nghỉ ngơi đi, ở đây có ta trông."

"A.." Ta ngáp một cái, ta là thật sự không chịu đựng được, mơ mơ

màng màng, đứng cũng muốn ngủ rồi.

"Được, vậy ta chút nữa đến đổi với người.." Đang đi về phía doanh trướng.

"Tùng - tùng tùng tùng -" Bỗng dưng một tràng tiếng trống, dọa đến ta trực tiếp sững sờ.

"Toàn quân tập hợp, thu trướng nhỏ trại!"

"What?" Fu*ck! Rút em gái người a! Vừa nghỉ ngơi một canh giờ a! Trời còn đen đó! Lão tử còn chưa ngủ a!

Ta con m*ẹ nó còn chưa về doanh trướng đó, thì thấy được Cổ Diễn từ trong lều đi ra, chờ xuất phát.

Ta.. Ủy khuất!

Chỉ chốc lát, quân doanh của An Dật mới vừa rồi còn yên tĩnh lập tức vỡ tổ rồi, các binh sĩ lấy tốc độ nhanh nhất tháo lều bạt thu thập đệm chăn.

"Kỵ binh đi đầu, bộ binh cuối cùng." Cổ Diễn hét cao một tiếng về phía quân doanh lộn xộn, một đám binh lính nghe thấy lời này, lập tức đem đồ vật trong tay ném xuống đất, quay người chạy đi chuồng ngựa tìm ngựa của mình.

Gấp gáp như vậy? Đây là muốn làm gì a, làm tập kích bất ngờ hả?

"Đi mau." Ta còn buồn bực đó, Lương Lương lôi ta thì chạy, nha đúng rồi, chúng ta có ngựa cưỡi, cũng coi như kỵ binh đó!

"Này sự phụ, chúng ta đây là muốn đi làm cái gì hả?" Khi đi ngang qua Cổ Diễn, ta nhanh chóng hỏi một câu.

Cổ Diễn vỗ vỗ bờ vai của ta, lôi kéo khóe miệng cười cười, "Ngàn dặm tập kích bất ngờ!"

* * *

Nghe được Cổ Diễn nói muốn tập kích bất ngờ, ta là thật vui vẻ! Còn có vui vẻ gì đánh đối phương trở tay không kịp hơn! Nhưng mà.. Ta hình như vẫn là không chú ý rồi.. Ta lo là cái ngàn dặm gì kia..

Đoạn đường này chạy tới, người dừng nói là ngựa muốn mệt chết rồi, ngay cả ta đều phải điên chết rồi, tập kích bất ngờ cùng hành quân khác biệt lập tức thì nhìn ra rồi, vốn dĩ ta nhớ được địa phương chúng ta đóng trại cách biên cảnh còn có mấy trăm dặm, nhưng không ngờ được a, trời còn chưa sáng, chúng ta đã đến biên cảnh.

Rất xa nhìn thấy cửa quân doanh, Mạc Cửu đang từ một bên khác đuổi ngựa về doanh. Nha đứng rồi, trước đó hình như là ghét bỏ đại quân đội tốc độ hành quân quá chậm, An Lạc Thành liền dẫn nàng đi trước một bước.

"Tiểu Cửu, tình huống như thế nào?" Cổ Diễn điều khiển ngựa đuổi tới

"Sự tử, các người tới đúng lúc." Mạc Cửu quay đầu nhìn chúng ta, ai yu, vành mắt đen của tiểu thụ này đều gần như gấu trúc rồi.

"Liêu, Hạ, Nghiệp ba thành đã thuận lợi đánh hạ, nguyên soái phái ta điều binh đi vào đóng giữ, các người nếu đến rồi, thì cùng đi đi."

Cái gì? Người không chọc ta chứ? Lúc này mới mấy ngày, hạ ba thành? Người đừng nói công thành trước, cho dù chạy đường cũng cũng phải chạy hết mấy ngày trước đó!

Mấy người chúng ta chỉ ngây ngốc nhìn chăm chăm Mạc Cửu, nàng tựa hồ là nhìn ra chúng ta đang suy nghĩ gì, cười cười, "Tương quốc nội loạn, cả quân biên phòng đều bị triệu về nước bình loạn, hơn nữa tướng sĩ thủ thành phân tán lười biếng, vừa nhìn thấy chúng ta

đại binh áp sát, dồn dập bỏ thành mà chạy, ba thành này đánh hạ, chúng ta là không tổn hại một binh một tốt." Mạc Cửu thật là đắc ý.

"Người kia không đánh mấy thành nữa!" Thừa thắng xông lên a!

Mạc Cửu thưởng ta cái trợn mắt, "Ba thành này trú quân ít bách tính nhiều, hơn nữa khá gần hỗ trợ nhau, tất nhiên là dễ đánh, sau lưng Nghiệp thành này mới là một khối xương khó gặm."

Theo Mạc Cửu đi tới Nghiệp thành, sắc trời vậy mà sáng choang, đoạn đường này đi tới, vẫn đúng là như Mạc tiểu thụ nói, trong ba thành này cơ bản đều là bách tính, hơn nữa thành không lớn, cự ly cũng không phải rất xa, trước mắt trong Nghiệp thành này, bách tính nên bày sạp một chút, nên canh tác một chút, tựa hồ không một chút nào quan tâm thành trì mình ở đã đổi họ đổi chủ.

Ơ còn có, An Lạc Thành vậy mà không có hạ lệnh giết chết dân trong thành, trái lại còn để các binh sĩ ở ngoài thành dựng trại đóng quân, không nên quấy nhiễu cuộc sống bình thường của bách tính, ta đây thì nhìn xem không hiểu a, đây còn là đại ma vương An Lạc Thành ta biết sao?

"Các người đi theo các binh sĩ cùng nhau dời doanh đi." Mạc Cửu nhìn chúng ta một cái, phân phó một câu, liền lôi Cổ Diễn cùng đi soái trướng của An Lạc Thành.

Dời doanh? Ý gì?

Vốn dĩ ta còn một mặt ngờ ra, nhưng mà ở một bên nhìn một chút, xem như là thấy rõ rồi. Thì ra dời doanh này a, chính là đem nơi trú quân ban đầu di chuyển đi..

Chúng ta không phải mới vừa đánh hạ ba tòa thành sao, thì phải đem trại ở biên cảnh ban đầu dời ra ngoài, đem ba tòa thành này thâm tóm vào, hắc, thú vị, như vậy ba tòa thành này thì triệt để thành lãnh thổ của chúng ta rồi, thực sự là cá lớn nuốt cá bé, quả đấm của người nào cứng hơn người đó nói chuyện a.

Theo các binh sĩ đồng thời bện bện rộn rộn hơn nửa ngày, buổi chiều cuối cùng mới có thể nghỉ một chút, nằm ụch xuống giường, ta thì như bại liệt, không khí lực nhúc nhích.

"Này, nguyên soái gọi các người đi qua." Một người lính xóc lên mảnh lều gào cổ họng với chúng ta.

Làm gì a! Ta mới vừa nằm xuống, thì không thể để ta ngủ chút a!

Ta miễn cưỡng bị bắt đến trong soái trướng.

Ta vừa nhìn An Lạc Thành, phong trần mệt mỏi, thế nhưng vẫn cứ soái khí, Cổ Diễn và Mạc Cửu ở sau lưng cô, nhìn thấy chúng ta đi vào, liên tiếp nhìn nhau.

Đây là sao..

Nhìn hai nàng như vậy, trực giác nói cho ta biết, không có chuyện tốt.

"Mẫu thân." Chúng ta cùng nhau hành lễ.

"Ừm." An Lạc Thành nhấc tay lên, ánh mắt từng cái đảo qua chúng ta, còn cố ý ở chỗ ta dừng lại một chút.

"Mấy người các người theo ta chinh chiến cũng có chút thời gian, có thể học được những gì?" Hiêm thấy vẻ mặt ôn hòa, ôn nhu dò hỏi.

Ờ, cái này hỏi ta bối rối rồi, cùng người đánh trận.. Cơ bản đều là người đánh xong để chúng ta đi tham quan xác chết a.. Thật sự nói học cái gì, vậy đó chính là thấy được xác chết không sợ rồi..

"Gặp chuyện cần trầm ổn, không thể tự loạn trận cước." Lương Lương mở miệng.

"Phải lợi dụng được thiên thời địa lợi, tùy thời mà hành động!" An

Đặc nói tiếp

"Tại mọi thời khắc duy trì cảnh giác, không thể xem thường chút nào."

"Ừm." An Lạc Thành gật gù, "Ngươi thì sao." Nhìn ta.

"Àch.. Ngủ.. Không thể ngủ chết dí!"

"Phốc!" Bọn nhóc con che miệng cười trộm..

Cười cái gì chớ, đây là đích thân trải qua được không!

"Mẫu thân, trong hơn nửa năm này chúng ta tuy theo ngài chạy không ít địa phương, nhưng số lần chân chính tham chiến đã ít lại càng ít, ngài lúc nào có thể để chúng ta cũng mặc giáp trụ ra trận, cùng kẻ địch đao thật súng thật tranh tài một hồi a!" An Mãnh vỗ bộ ngực gấp như lửa cháy.

"Đúng vậy a, chúng ta cũng muốn ra trận giết địch!"

Ta m*á nó.. Phục đám nhóc này rồi..

An Lạc Thành nghe vậy, thoáng quay đầu, ta theo ánh mắt của cô liếc mắt nhìn, bên cạnh bày một tấm.. Hình như là bản đồ của Tương quốc chứ? Trên bản đồ còn có đánh dấu, vòng ra một tòa thành.

Mạc Cửu đi tới bên bản đồ kia đưa tay chỉ, "Các ngươi tới xem, vị trí chúng ta bây giờ là Nghiệp thành, cách đây có hơn trăm dặm, có tòa trọng thành, Ung Thành, chính là trọng địa binh gia, nếu muốn đánh ra cửa lớn của Tương quốc, trước hết lấy được Ung Thành."

Cái này không giải thích được, theo chúng ta nói cái này làm gì..

Fu*ck.. Chẳng lẽ!

"Các người, có dám đi thử một chút hay không?"

Thử cái gì? Công Ung Thành? Fu*ck đừng nghịch!

"Ai ya bụng ta đau các người trò chuyện trước.." Ta quay người liền muốn chạy.

"Ha ha.." Mạc tiểu thụ cười ha ha.

M*ẹ kiếp.. Ta sao cứ như vậy nghe không quen có người ha ha ta chứ.

Dừng bước chân một chút quay đầu lại nhìn lên, xong rồi.. Mấy đứa nhỏ mỗi người xắn lên tay áo..

"Mẫu thân giao cho chúng ta đi, chúng ta nhất định đánh hạ Ung Thành cho người xem!" An Mãnh vỗ bộ ngực bảo đảm..

Ta thật muốn ha ha một mặt nàg..

Con m*ẹ người không nghe Mạc Cửu nói a! Đó là trọng thành biên phòng a a a a! Bên trong toàn là binh lính a, người nắm đầu đi công a!

Nhưng mà Lương ta tựa hồ còn có chút lý trí, nhíu lại đầu mi nhỏ do dự, "Chỉ có bảy người chúng ta?"

Mạc Cửu quay đầu lại nhìn An Lạc Thành, "Không, là do bảy người các người lĩnh binh."

Ờ? Lĩnh binh? Cái này ngược lại là có ý nghĩa, hí.. Nhưng mà.. An Lạc Thành sẽ có tốt bụng như vậy?

"Ta đồng ý thử một lần."

Cái gì? Ôi Lương Lương của ta a, đầu óc người để lừa đá hả!

"Không phải, các người.. Điên rồi?" Ta chạy tới sờ sờ cái trán của Lương Lương, cũng không sốt a!

"Hay là điếc rồi? Không nghe thấy Mạc tiểu thụ mới vừa nói? Đó là trọng thành biên phòng, các nàng đều không tấn công nổi, các người có thể?" Ta chỉ vào mũi của Lương Lương, cái tên này lúc nào trở nên không lý trí như thế rồi!

"Là chúng ta." Lương Lương một phát bắt được tay của ta.

"Đừng đừng đừng, đừng, đừng kéo ta xuống nước, các người được, không được không được, việc này ta không làm, rõ ràng đi chịu chết!" Ta nhanh chóng tránh thoát tay của Lương Lương.

An Lạc Thành này đến cùng tính toán điều gì, coi như là rèn luyện chúng ta, cũng không cần chơi lớn như vậy chứ! Còn để chúng ta dẫn binh! Người không sợ chúng ta đem binh của người làm chết a! Làm kinh hoàng a!

* * *

Cuối cùng.. Ở dưới sự kiên trì lần nữa của đám trẻ.. Các nàng.. Được toại nguyện, tiếp nhận nhiệm vụ trên căn bản không thể hoàn thành này..

Từ đầu đến cuối, ta đều nắm lấy ý kiến phản đối, nhưng mà, cũng không có tác dụng gì.. Các nàng đối với chiến trận quá khát vọng, hoặc là nói, đối với các nàng mà nói, ra chiến trường lại như một phần lễ vật, thứ cho ta không thể hiểu rồi.

-----oOo-----

Chương 46: còn biết học dùng mỹ nhân kế

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hai ngày nay ta là có thể trốn thì trốn có thể giấu thì giấu, tận lực tránh khỏi chính diện tiếp xúc với Lương Lương.

Ngay cả gác đêm ta đều phải cùng nàng dờ ra thời gian để thay ca, ngủ đến trễ hơn nàng, tỉnh đến sớm hơn nàng, hết cách rồi, con người của ta ghét nhất từ chối người khác, hơn nữa còn là Lương của ta.. Chỉ có thể ra hạ sách, tránh mà không thấy rồi.

Lúc này, sáng sớm vội vàng giờ cơm, ta chỉ có thể chạy đến trong nhà vệ sinh trốn một hồi, người nói ta không ăn thứ gì còn phải kéo ra ngoài, rất ủy khuất a. Hơn nữa trời lạnh này, lạnh cái mông a!

Bóp mũi lại khẽ hát, ước chừng chênh lệch thời gian không nhiều lắm, các nàng chắc cơm nước xong rồi.

Móc ra giấy súc, ôi ta liền muốn chửi một chút rồi, các người là không biết giấy này có bao nhiêu thô ráp, lớp da nhỏ trắng nõn nà ta đây, aiz..

"Ân a.." Đứng dậy chậm rãi xoay người, vừa đẩy cửa ra..

"Ai ya, sáng sớm ăn đồ hư rồi.." Ta vừa che cái bụng liền muốn đóng cửa.

"Người còn chưa có ăn đó." Lương Lương kéo lại tay cầm cửa.

"VẬY.. Ta chưa đi xong, lại đi được chưa.."

Lương Lương hé miệng cười cười, buông tay ra, "VẬY ta sẽ chờ người ở đây."

"Người.. Đây.. Rất thôi a.." Ta là bất đắc dĩ rồi.

"Người đều nhịn được rồi, ta cũng không lưu ý."

Ta.. lại không có gì để nói..

"Được rồi.. Người.. Không cần huấn luyện sao?" Ta cũng không đi rồi, đó là thật thôi, ở một chút nữa ta đều muốn thiếu dưỡng khí rồi.

"Người có thể so với huấn luyện còn quan trọng hơn." Lương Lương một phát bắt được tay của ta.

Ai ya! Cái quỷ gì! Cái tên này, lúc nào sẽ nói lời như thế rồi?

Lương Lương một mặt nghiêm nghị nhìn ta, ta cười hì hì, hướng về trước người của nàng thăm dò, gửi một cái.

"Làm sao vậy?"

"Xem thử hôm nay người có phải ăn mật không, miệng ngọt như vậy." Ta cũng bĩu môi cười cười, đi về phía trong doanh trướng.

Cái tên này tới tìm ta chỉ định không có chuyện gì khác, ôi, không phải ta nói a, đám nhóc con này, vẫn là quá ngây thơ rồi!

Hát lên mình, ai yu, cơm nước đều làm xong cho ta rồi?

Ta quay đầu nhìn Lương Lương, gương mặt tự tin, xem dáng dấp như vậy, cái tên này hôm nay là quyết tâm muốn thuyết phục ta rồi.

Cầm lấy bánh màn thầu gặm một cái, ôi.. Ta hình như chưa rửa tay?

"Tiểu Khê." Lương Lương ngồi vào đối diện ta, nghiêm nghị nhìn ta.

"Hả?" Ta làm bộ một mặt mờ mịt nhìn nàng, tiếp tục gặm bánh màn thầu.

"Người biết ta tìm người là chuyện gì."

"Nha.."

"Chậc.. Ôi, không phải ta nói, các người a, đem nhiệm vụ lần này nghĩ tới rất đơn giản, binh lính Ung Thành không phải người Hề, bọn họ là quân đội chính quy, không tệ như chúng ta."

"Các người.. Ôi.. Các người chỉ muốn ra trận giết địch kiến công lập nghiệp, thế nhưng trước khi suy nghĩ những thứ này, người có thể đem mạng nhỏ của mình giữ tốt hay không? Người biết bên trong Ung Thành kia có bao nhiêu binh lính sao? Người biết trên tay chúng ta có bao nhiêu sức chiến đấu có thể dùng không người ta.."

"Trong ba mươi dặm phạm vi Ung Thành đóng quân hơn ba vạn quân coi giữ, trong thành chỉ ít hơn bốn vạn người, thế nhưng Tương quốc nội loạn nổi lên bốn phía, cả quân biên phòng đều bị điều đi hơn nửa, ta nghĩ quân Ung Thành chắc cũng không có nhiều như vậy."

"Còn về quân ta, bộ đội tiên phong mẫu thân suất lĩnh ba vạn người, thêm vào quân đóng giữ, lẽ ra có thể có năm vạn người, hơn nữa chúng ta còn có viện quân ở trên đường, ít ngày nữa liền có thể tới rồi, cho nên ở phương diện binh lực, chúng ta cùng Tương quân không phân cao thấp."

"Người..". Mẹ của ta, tên tiểu tử này vẫn đúng là đi điều tra rồi?

"Còn có, Tương quân bởi vì nội loạn, ít nhiều sẽ ảnh hưởng sĩ khí, nếu bàn về sức chiến đấu, quân ta càng hơn một bậc." Lương Lương một mặt tự tin nhìn ta.

"Được a, cho dù binh lực không phân cao thấp, sức chiến đấu càng hơn một bậc, nhưng người ta dựa vào thành canh giữ, người muốn làm sao công thành đây?"

Lương Lương ánh mắt buồn bã, một lát, đi tới bên cạnh ta ngồi xuống, "Tiểu Khê, ta biết đầu óc người thông minh, mưu ma chước quỷ nhiều nhất rồi"

Ach.. Khích lệ bất thành linh là muốn náo loạn nào!

"Hơn nữa.. Không biết tại sao.. Người ở bên cạnh ta.. Ta mới cảm giác được an tâm.." Lương Lương thấp cúi đầu, mím chặt môi.

Ta.. A? Cái gì? Đây coi là bày tỏ sao!

"A.. Ừm, đúng, không sai, ta chính là một người khiến người ta rất an tâm, ừm.." Cười gượng hai tiếng, khụ.. có chút nóng..

"Tiểu Khê, người có thể hay không.."

"Ta.. Suy suy suy suy nghĩ.. suy nghĩ một chút.. a.. khụ.." Lý trí, lý trí cho dù nàng biểu lộ với ta, ta cũng không thể đầu óc choáng váng!

"Tiểu Khê.."

Chẹp chẹp

Ngớ ra..

Fuc*k.. Ta tròn tròn con mắt nhìn đũa ngốc.. Trước mặt trắng tròn hôn ta một cái còn một mặt ngốc manh chớp chớp con mắt chờ xem.. Phản ứng của ta..

"Người.." Đây m*á nó đều hi sinh nhan sắc rồi? Mỹ nhân kế a!

"Người không phải nói, không có chuyện gì là một khà khà khà

không giải quyết được sao?" Lương Lương nhú lại đầu mi nhỏ, hơi bĩu môi nhìn ta.

"Ta.. Ta ta.. Ta từng nói lời này sao?" Ta con m*ẹ nó làm sao không nhớ rõ!

Ta một tay vuốt gò má, trong đầu trống rỗng, Lương Lương không chỉ có thổ lộ ta, còn hôn hôn ta! Hơn nữa là chủ động!

"Phù.. Phù.." Hít sâu hai cái cảm giác lồng ngực có một ngọn lửa mạnh đang thiêu đốt hừng hực!

"Vẫn không được sao?" Lương Lương một mặt thất vọng, mím chặt môi, nhìn chăm chăm ta.

"A.. Cái này.." Ừ.. Lý trí cái gì a, chắc, nên ném phải ném, người sống cả đời a, nên..

Chẹp chẹp.

Ta!

Ta giơ tay vuốt một bên gò má khác, một mặt không thể tin nhìn Lương Lương! Nàng nàng nàng nàng nàng.. Nàng lại hôn ta một cái!

"Người đã nói, nếu như một khà khà khà không giải quyết được, vậy hai cái nhất định được!" Kiên định nhìn ta.

"Đúng! Không sai! Không phải là một Tương quốc sao! Ta mang người giết nó đi! "Ta m*á nó vỗ bộ ngực một cái, bất kể nó có cái gì nguy hiểm hay không, mạng nhỏ hay không, lão tử không cần!

Ha ha, ta được Lương Lương hôn rồi! Hai cái! Nàng chủ động! Ta không ép nàng!

" Khà.. "Lương Lương nhìn ta chăm chăm, khà khà cười ngây ngô.

Khụ.. Này các người nói, nàng đều hôn ta, ta có phải nên có hồi đáp không a?

Cúi người tới gần nàng, đem mặt đến gần, cách chóp mũi của nàng cũng không quá cự ly một tấc.

Khoảng cách gần nhìn nhau một hồi" Lương Lương a, người nói người đều chủ động như thế rồi, vậy ta vậy.. Khà khà.. "

Lương Lương nháy mắt mấy cái, trốn về sau một chút, ơ, làm gì a! Chỉ cho người hôn ta, không cho phép ta hôn người hả?

" Ha ha, thì biết Lương tử có biện pháp nhất rồi! "Ngoài trướng một tiếng hoan hô.

Ta quay đầu nhìn lên, chời chời a, đám nhóc kia lúc nào đem đầu thò vào rồi a!

" Này, An Khê a, không nghĩ tới khà khà khà này hữu dụng như vậy a! "An Mãnh lăm lăm liệt liệt đi tới, từ trên xuống dưới nhìn chăm chăm ta.

Ta quay đầu lại nhìn Lương Lương, cái quỷ gì, nàng làm sao biết ý tứ của khà khà khà.. Chẳng lẽ.. Lương Lương thông đồng với các nàng gài ta?

" An Khê, ta cũng khà khà khà người một cái, lần sau ăn thịt bò nướng nữa, người đem khối thịt kia của người nhường cho ta ăn có được hay không? "An Mãnh nói xong, mặt to bóng mỡ kia thì cọ qua.

" Này này này.. Có cái gì không thể cố gắng thương lượng! "Ta nhanh chóng trốn về sau, dưới chân trượt đi, trực tiếp ngã ở trên giường.

" Ai ya.. "Còn không chờ ta lừ hừ một tiếng, ngẩng đầu nhìn lên, mẹ của ta! Đám nhóc này mỗi cái xoa xoa tay cười xấu xa tới gần về phía ta.

Ta m*á nó nhanh chóng vừa che trước ngực," Các người muốn làm gì! "

" Khà khà khà.. "

" A - Lương Lương cứu ta - "

* * *

" Ọe.. Ngô.. Ọe.. "Ta vén ra màn hôn như điên.

Vừa rồi, môi dày to bóng mỡ kia của An Mãnh theo gò má ta thì vù vù tới, ta liền mạng gọi Lương Lương cứu ta, Lương của ta thì như thiên thần giáng lâm xuất hiện, nhưng mà không biết làm sao làm, sau khi lôi kéo một trận..

Ta cũng cảm giác ngoài miệng mát lạnh, đụng phải đồ vật mềm mại gì..

Ta từng nghe người ta nói, cảm giác hôn môi lại như hôn rau câu, Lương Lương, mềm mại, trước khi không mở mắt ra, ta chính là cho rằng như vậy.

Nhưng mà.. Sau khi mở mắt.. Tâm tình của ngay lúc đó, lại như ăn ph*ân.

Ừm, nụ hôn đầu của ta, giao cho một đồng ph*ân.

Nội tâm của ta không hề gợn sóng, thậm chí còn có chút muốn cười, ha ha.. Ha ha ha!

" Oa.. "Ta nằm nhoài trong lồng ngực Lương Lương khóc rống thất thanh, như đứa bé mà khóc.

" Được rồi được rồi, tiểu Khê ngoan a, không có chuyện gì.. "Lương Lương vỗ nhẹ phía sau lưng ta động viên.

" Cái gì gọi là không có chuyện gì! Đó là nụ hôn đầu của ta! Là nụ hôn đầu! Đó là để lại cho người a! "

" Ạch.. "

Lương Lương có chút mơ hồ, phỏng chừng không biết cái gì là nụ hôn đầu đó.

" Tiểu Mãnh cũng không phải người ngoài.. "

" Người đừng nhắc nàng! Ta không muốn nghe được chuyện gì có liên quan với nàng nữa! "

" Này An Khê, ta còn không ghét bỏ người đó! "An Mãnh đưa tay lau miệng, còn chặc lưỡi một cái!

" Người câm miệng! Người đi đi! Ta không muốn nhìn thấy hai cái lạp xưởng kia! "

" Ạch.. Nơi nào có lạp xưởng? "An Mãnh cúi đầu ở trên người mình tìm kiếm một trận.

" Các người lại đang quấy phá cái gì? Còn không đi huấn luyện!
"Đây là thanh âm của Cổ Diễn, ta thút tha thút thít ngẩng đầu nhìn một chút, tên kia vừa nhìn thấy ta, trực tiếp cau mày.

" Làm sao còn khóc rồi? "Âm thanh mềm mại, đi tới sờ sờ đầu của ta.

" Sư phụ - Ta ủy khuất - "

An Diệc và An Nhiên hai người thêm mắm dặm muối chuyện vừa rồi

lại nói một lần, Cổ Diển vừa nghe, vui đến ngửa tới ngửa lui, trong ánh mắt nhìn về phía ta, là tràn đầy cười nhạt! Là cười nhạt!

" Hừ! "Ta giận hừ một tiếng, chạy ra doanh trại, người cười người cười người cười, người xem ta làm sao đào cái trống nhà người!

* * *

Hai ngày nay, ta cùng Lương Lương đi phụ cận Ung Thành xoay chuyển vài vòng, đại thể thăm dò địa hình địa thế và tình huống bố phòng của quân Ung Thành, thật sự như Lương Lương nói, hai mươi dặm xung quanh, liếc mắt nhìn qua toàn là lều bạt nhỏ, miễn cưỡng đem thành này vây xung quanh, có thể tiến công có thể phòng thủ.

Người đừng nói Lương Lương, ngay cả ta cũng phát sầu, hai ngày nay lông mày của hai ta thì không từng giãn ra.

Hơn nữa càng phiền toái chính là, ta hình như bị cảm rồi.. Hai ngày nay theo Lương Lương vừa chạy thì chạy cả ngày, một thân cháy mồ hôi, lúc này gió lạnh thổi, không cảm cũng là có quý, cả ngày đầu hỗn loạn, chính là muốn ngủ.

" Tiểu Khê, người xem cọc gỗ này được không? "An Mãnh vác gỗ tròn to đi tới, hướng về trước mặt của ta vẩy một cái.

" Được, loại chuyện này thì không cần hỏi ta a, trong doanh trại không phải có binh lính từng làm thợ mộc sao, hỏi các nàng đi. "Ta vừa nhìn thấy tiểu mập mập này thì phiền, vung vung tay muốn đuổi rồi.

Nha đúng rồi, ta phát hiện trong doanh trại vậy mà không có vũ khí công thành, cả xe công thành xe ném đá đều không có, người lấy đầu công thành a!

Vừa vặn trong doanh trại có binh lính từng làm thợ mộc, ta cùng với

các nàng đại thể thương nghị chút, đem ý tưởng này nhắc chút, vẽ phác thảo, nói một chút nguyên lý đòn bẫy gì với họ, sau đó ánh mắt của những tên kia nhìn ta cũng thay đổi rồi..

Còn có tiểu mập mạp này, mấy ngày nay đặc biệt dính lấy ta, cũng không biết là làm gì..

"Được rồi, vậy ta đây thì đưa qua, đúng rồi tiểu Khê, buổi tối người muốn ăn cái gì, ta để nhà bếp nấu chút cho người!"

A hả? Ta có chút ngu..

"Người.. Có chuyện gì nói thẳng là được.. Không cần quanh co lòng vòng.." Ta gãi đầu một cái, thật sự có chút ngất.

"Tỷ ta nói hai chúng ta từng hôn miệng, chính là người của hai bên rồi, cho nên.."

"Fu*ck! Người câm miệng cho ta! Cút! Quay người, mượi mà rời khỏi!"

"Được, người để ta làm cái gì ta làm cái đó." Tiểu mập mạp nằm về phía trên đất, ôm cộc gỗ.. Thật sự mượi mà lăn đi rồi..

Fu*ck!

-----oOo-----

Chương 47: người muốn chơi ta chơi với người a

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trong doanh trướng, mấy người chúng ta nhìn chăm chăm bản đồ bàn cát trực tiếp phát sầu, kỳ thực khó làm nhất chính là quân coi giữ xung quanh Ung Thành, bọn họ tử thủ cửa thành, chúng ta căn bản là không có cách tới gần Ung Thành, chớ nói chi là công thành rồi.

Hơn nữa, xung quanh Ung Thành địa thế bằng phẳng, chúng ta hơi có biến động nhỏ, đối diện đều có thể nhìn thấy rõ rõ ràng ràng, cũng thật sự là có chút vướng tay chân.

"Tiểu Khê, người có biện pháp tốt gì không? An Mãnh tiến đến bên cạnh ta, lắc lắc thân thể, dùng bờ vai cọ cọ ta.

" Chậc! Người có thể không ghê tởm như vậy hay không! "Ta tròng hai mắt, một mặt ghét bỏ.

" Biện pháp, xem như là có đó.. Thế nhưng.. "

" Biện pháp gì? "Vừa nghe đến ta nói có biện pháp, một đám con nít này lập tức tiến tới.

" Chậc, ta cũng không có niềm tin chắc chắn gì. "

" Nói nghe thử xem trước! "

" Ừm.. Bước thứ nhất, để các binh sĩ trắng trợn tung ra tin tức, liền

nói Dực quân hôm nay là từ mấy đứa nhóc lính binh công thành. "

Mấy đứa nhóc mắt to trừng mắt nhỏ," Nhưng mà như vậy.. "

" Đừng nóng vội, chiêu này của ta đây là chỉ ra cái yếu, các người suy nghĩ, Tương quân sau khi biết việc này, nhất định là không đem chúng ta để ở trong mắt, có thiếu cảnh giác hay không? Có thả lỏng cảnh giác hay không? "

" Ừm.. Có khả năng. "Đám nhóc con nhìn nhau.

" Sau đó, chúng ta không hề có bố cục đánh nghi binh mấy lần, thăm dò sức chiến đấu Tương quân một chút, cố ý thua bọn họ, để cho bọn họ ném thử ngon ngọt. "

" Không được, ta không muốn bại trận! Hơn nữa còn là cố ý bại bởi người khác! "An Mạnh cứng cổ

" Chậc! Ngu ngốc! Cái này gọi là lùi một bước để tiến hai bước! Mấy trận chiến đánh xuống, ta phỏng chừng bọn họ thì càng không coi chúng ta là việc to tát, chỉ coi chúng ta là đứa trẻ chơi nhà chòi, đùa giỡn, đến lúc đó chúng ta không phải liền có thể.. Khà khà.. "Ta cười xấu xa nháy mắt với mấy người.

" Có đạo lý, ta đồng ý. "Lương Lương tỏ thái độ trước tiên.

Mấy người khác cũng phản bác không ra cái gì, thì đều đồng ý rồi.

" Đúng rồi Lương Lương, mấy ngày nay quân Ung Thành vẫn không có chiều hướng rút lui sao? "

Lương Lương lắc đầu, hơi chút phát sầu.

" Chậc.. "Vậy thì hơi bó tay rồi.

Chủ yếu hiện tại không biết trong Tương quốc là tình huống gì, nội

loạn san bằng chưa? Có còn xiết chặt không? Hiện tại ta có chút lo lắng, lỡ như Tương vương không chỉ có không đem quân Ung Thành điều đi, ngược lại còn tăng thêm nhân thủ đến, muốn đem ba thành bị mất đoạt lại, vậy thì rất lúng túng.

" Mặc kệ, dù sao Ung Thành chúng ta là nhất định muốn lấy được, xe công thành trong thời gian ngắn cũng làm không được, chúng ta trước hết đi thăm dò thử sức chiến đấu của Tương quân. "

" Mọi nhử này cũng không phải dễ làm, trận đầu tiên, ta đến đánh. "Ta võ võ ngực, xung phong nhận việc, chủ yếu là mấy tên gia hỏa không phải rất biết diễn, hơn nữa lỡ như bọn họ đánh thật đánh sốt ruột, muốn cùng đối diện đánh nhau chết sống..

Đương nhiên còn có một điểm, ta muốn đi xem thử tướng lãnh thủ thành đối diện là ai!

" Ta đi cùng với ngươi. "Lương Lương lên tiếng đề nghị.

Chuyện này.. Dù sao Lương Lương thân thủ tốt hơn ta, sẽ không có chuyện.

" Được. "

* * *

Ầy.. Chọn ngày không bằng gặp ngày.. Sau khi chúng ta thương nghị xong, đám nhóc này thì làm nóng người không kiềm chế được, ta nghĩ một chút, dù sao làm chuyện mà, lúc nào cũng giống nhau, thì tới giờ cơm buổi tối, chọn 1000 tên lính, do ta cùng Lương Lương dẫn, quy mô lớn đuổi tới về phía Ung Thành.

Ngươi đừng nói, An Lạc Thành này cũng thực sự là nói chuyện giữ lời, khi chúng ta chọn binh, cô ở một bên ôm cánh tay xem náo nhiệt, toàn bộ hành trình không nói chen vào, mãi đến tận khi chúng ta chọn binh xong, khi xin chỉ thị với cô, cô cũng là lạnh nhạt, một bộ vẻ mặt chúng ta định đoạt.

Chỉ là khổ những binh sĩ này, một mặt ngu ra theo chúng ta, không biết phải đánh cái gì..

" Tiểu Khê, Ung Thành chỉ có hai cửa nam bắc, phía nam bắc nhất định là thả trọng binh canh gác, chúng ta đi công quân doanh phía đông đi. "

Ta vỗ tay một cái, chính hợp ý ta a! Vì sao chứ? Hắc, thuận tiện chạy trốn a!

Ta dừng lại con ngựa, quay đầu lại nhìn, 1000 người thật đúng là không ít, phóng tầm mắt nhìn toàn là đầu người.

" Này, các tướng sĩ, chúng ta lần này đi tấn công Ung Thành, thắng thua vẫn còn thứ yếu, bảo toàn cái mạng nhỏ của chính mình mới là thật, nhưng thấy tình thế không được, các người đều có thể quay đầu bỏ chạy, ta sẽ không trách cứ các người. "Ta đây nhắc trước bắt chuyện xong với mọi người.

Các binh sĩ nghe thấy lời này càng ngu ra, trái phải nhìn nhau, mắt to trừng mắt nhỏ.

Lại đi một hồi, thấy được xa xa bay lên từng sợi từng sợi khói bấp," Nha đúng rồi, chúng ta tốc chiến tốc thắng, đánh xong về doanh ăn cơm, ta đối với các người không có những yêu cầu khác, chỉ có một điểm, bảo vệ tính mạng của chính mình! "Diễn kịch quay về diễn kịch, thật sự ra thương vong quá to lớn, ta đây tội lỗi thì lớn rồi.

Đây nên xem như là ta lần đầu tiên chân chính lĩnh binh về mặt ý nghĩa đó, không nghĩ tới vậy mà là diễn kịch, haizz~

Quay đầu nhìn Lương Lương, nàng đúng là hơi chút căng thẳng, ta cũng nhanh chóng âm thầm nhắc nhở mình không thể bất cẩn.

" Nè! "Lương Lương vừa nhắc tay, để mọi người dừng lại, nhìn từng tòa từng tòa quân trướng cách đó không xa, Tương quân đang

nhóm lửa làm cơm.

Hai ta liếc mắt nhìn nhau," Các tướng sĩ, nhìn xong rồi, đại doanh Tương quân ngay ở phía trước, ta cũng không nhiều lời, đánh thắng được thì giết nhiều thêm mấy người, đánh không được thì quả đoán chạy cho ta chút! "

Ngân thương vừa chỉ," Xông cho ta! "

" Giết a! "Một đám người sau lưng la lên liền xông ra ngoài, các người tuyệt đối không cảm giác được đây là tình cảnh chấn động cỡ nào, trước mắt vô số tên lính quơ roi ngựa, hướng về đại doanh Tương quân tập kích, tiếng kêu gào chấn động đến mức lỗ tai ta đau đớn!

" Đi thôi! "Nhìn tình cảnh chấn động này, luôn cảm thấy lồng ngực có một cỗ nhiệt huyết, cũng muốn gọi ra cùng với các nàng như thế, giết ra!

Chỉ chốc lát, binh lính xông nhanh cũng đã đến đại doanh Tương quân, vọt vào chính là một trận chém giết, Tương quân bị chúng ta đánh trở tay không kịp, vừa đối mặt liền tử thương không ít.

" Dục quân đến đánh lén quân doanh rồi, nhanh đi bẩm báo phó tướng! "Một binh lính Tương quốc kinh hãi la lên, sau đó ta liền nhìn thấy vài cái Tương binh cưỡi ngựa từ trong đám người phá vòng vây ra ngoài.

" Để họ đi! "Ta nhanh chóng hạ lệnh, ngăn lại những binh lính muốn truy kích kia.

Các binh sĩ ở giữa sân chém giết, ta cùng Lương Lương ở phía sau nhìn chung toàn cục, phóng tầm mắt nhìn tới, hoàn toàn là tình thế nghiêng về một phía.

" Tại sao lại như vậy? "Lương Lương có chút buồn bực.

Đúng vậy a, rõ ràng Tương quân có năm, sáu ngàn người, tại sao chúng ta chỉ là một ngàn người lại có thể chiếm thượng phong?

" Các nàng thuộc về bị động chịu đòn, không biết hư thực của quân ta, nhân số cụ thể, vừa không có người tâm phúc ở, khó tránh khỏi tự loạn trận cước. "

Lương Lương gật gù, hai ta lại nhìn một hồi, không được bình thường, Tương quân bắt đầu phản kháng lên, quân ta cũng bắt đầu bị đánh lui.

" Sắp rồi.. "

" Cần thận! "

Lương Lương một tiếng hô to, giục ngựa liền chạy đến bên trong chiến trường.

Fu*ck! Nên rút lui a tổ tông của ta!

Ta nhanh chóng toàn trường tìm nàng, thì ra vừa rồi có một binh lính chém giết rất dũng mãnh, bởi vì đuổi theo quá sâu, trong nháy mắt đã bị Tương quân bao vây lại!

M*ẹ kiếp, chuyện trước đó ta đã nói với mọi người rồi, đánh không lại bỏ chạy, trước mắt đã chạy hơn nửa người, Lương Lương vẫn còn hăm sâu địch doanh! Lòng bàn tay ta ra mồ hôi lạnh, đầu óc trống rỗng.

" Đừng con m*ẹ nó chạy, trở lại cứu người a! "

" Cũng con mẹ nó trở về yểm trợ ta! "

Ta hô lớn hai tiếng về phía các binh sĩ đang mạnh mẽ chạy phía sau, vừa đá bụng ngựa, xông đến phía Lương Lương, một đường giục ngựa, cũng không biết đá bay bao nhiêu người!

Bên tai tất cả đều là tiếng kêu giết của Tương quân, từng cây ngân thương kia vung vẩy ở bên cạnh ta, không mấy lần áo giáp trên người ta đã bị rách rồi.

Một đôi mắt của ta nhìn chăm chăm Lương Lương, nàng bị người đánh xuống ngựa rồi, giờ khắc này đang khổ sở chống đỡ.

"Đưa tay cho ta!" Ta cúi người xuống đưa tay ra về phía Lương Lương.

Lương Lương nghe vậy, vội xoay tay lại nắm lấy ta, ta m*á nó đang muốn dùng sức đem nàng dắt lên ngựa, một cây ngân thương theo mu bàn tay của ta thì đâm qua.

"Cút! Cho lão tử!" Phông chừng ánh mắt của ta đều đầy máu, hướng về phía binh địch kia quát to một tiếng, ngân thương kia vậy mà thật sự dừng ở cự ly cách cánh tay ta không tới một tấc!

M*á nó ta cũng ngốc rồi, ta cho rằng ta đây có lực uy hiếp như vậy..

"Đi mau." Vừa nghiêng đầu, fu*ck, Mạc tiểu thụ! Tại sao nàng lại ở đây?

Không kịp nghĩ nhiều, trên tay ta ra sức đem Lương Lương dắt lên ngựa," Mạc tiểu thụ, đi thôi." Quay đầu hô to một tiếng với Mạc Cửu, đá mạnh cái bụng ngựa, trước tiên rời khỏi chỗ thị phi này rồi nói!

* * *

"Cha! Cha!" Một đường điên cuồng vung roi ngựa, chạy đến thật xa.

Nhìn về phía trước một đám binh lính nằm ngã chổng vó lên trời trên đất trống kia, ta mới yên lòng.

Nhảy xuống ngựa, đem Lương Lương cũng kéo xuống, nắm lấy nàng trên dưới phải trái nhìn kỹ một chút, xác định không bị thương.

" Người có biết vừa rồi người đang làm gì hay không! "Gầm lên một tiếng.

" Ta chỉ là.. Không muốn có thương vong vô tội.. "Lương Lương cúi đầu, không tự nhiên xoay tròn ngón tay.

" Cái gì gọi là vô tội? Đánh trận nào có người bắt tử? Nhiều người như vậy, người đều cứu được sao! "

" Ta.. Tận lực.. "

Ta con m*ẹ nó.. Không chết cũng phải để người tức chết!

" Không sao chứ. "Mạc tiểu thụ theo sát lấy hai ta.

" Không chết được. "Ta tức giận trả lời một câu, liếc Lương Lương một chút, ta thực sự là.. Hết chỗ nói rồi!

Đi tới một bên, kiểm lại một chút tình huống thương vong, đại thể có ngọn nguồn, vươn mình lên ngựa, một roi quất lên mông ngựa, chạy về phía quân doanh.

Trong soái trướng của An Lạc Thành, ta quỳ trên mặt đất, hồi báo nhân số thương vong của trận chiến này với cô.

" Chết bảy mươi ba người, trọng thương hơn một trăm bốn mươi người, vết thương nhẹ hơn hai trăm người. "Không biết đối diện tử thương bao nhiêu, nhưng nhân số thương vong như thế, tuyệt đối vượt ra ngoài dự tính của ta, một trận, thì cá nhân ta mà nói, là thất bại rồi.

" Biết rồi. "An Lạc Thành lật lấy binh thư, không hề liếc mắt nhìn ta một chút, may mắn ta còn sợ cô mắng ta, vì thế lo lắng đề phòng nửa ngày..

" Mẫu thân, việc này trách ta, vốn dĩ không nên có nhiều tử thương

như vậy, là ta quá ham chiến, tiểu Khê mới hạ lệnh các binh sĩ quay lại cứu ta, tăng thêm thương vong. "Lương Lương vén rèm tiến vào, bành bạch một cái thì quỳ xuống.

" Nga. "An Lạc Thành nhìn nàng một chút, cái gì cũng không nhiều lời.

Fu*ck! Tên khốn kiếp này lẽ nào thật sự muốn dùng tính mạng của các binh lính để bồi luyện cho chúng ta a?

Đợi một hồi, An Lạc Thành cũng không nói chuyện, từng tờ từng tờ lật lên binh thư, ta xem cũng không có việc gì, thì cáo lui.

Trở lại trong doanh trướng, nhóc con họ vậy quanh ta hỏi tình hình trận chiến.

" Tiểu Khê, còn thuận lợi không? Ngày mai để ta đi cho! Ta cũng muốn dẫn binh "An Mạnh này cái mặt nhỏ tròn đầy chờ mong lắc a lắc ở trước mặt ta, lắc đến ta đều ngất rồi.

" Không thuận lợi, không có chút nào thuận lợi, kế hoạch hủy bỏ, ngày mai không cần đi. "Ta táo bạo đẩy nàng ra, nằm dài trên giường, vén chăn lên che lấy chính mình.

Đây không phải ta lần đầu tiên hiểu biết hung hiểm trên chiến trường, nhưng cảm giác lần này lại không như bình thường, đại khái là ta lần đầu tiên dẫn binh đó, mặt mày rạn vỡ đi ra ngoài, vô cùng chật vật trở về, 1000 tên lính, xác chết có sắp tới 100 người cũng không thể trở về.

Lương Lương đột nhiên gây rối dĩ nhiên là một nguyên nhân, nhưng vấn đề càng to lớn hơn ở ta, ta đem tính mạng của các binh sĩ làm trò đùa, để các nàng diễn kịch với ta, diễn kịch.. Ha, đây cũng không phải quay phim truyền hình, cái kịch gì!

Hiện tại hay rồi! Chết bảy mươi ba người! Bảy mươi ba người a!

" Tiểu Khê, đến cùng làm sao.. Aiz, Lương tử? Người làm sao.. "

" Xuyt.. Đừng âm ỉ.. "

Sau đó, ta liền nghe được tiếng nước nở nhẹ nhàng, nghiêng lỗ tai cẩn thận lắng nghe, còn là thật!

Ta nhanh chóng vén chăn nhìn lên, trên giường bên cạnh, Lương Lương ôm đầu gối cuộn ở bên chân giường, vùi đầu.

Ta nhìn trái phải một chút, một đám con nít mắt to tròng mắt nhỏ, nhanh chóng vung vung tay đem họ đuổi ra ngoài.

" Lương Lương. "Ngồi vào bên giường Lương Lương," Làm sao vậy? "Giúp nàng lau nước mắt một chút.

Lương Lương nghe vậy, thút thít thở không ra hơi, nghiêm trọng hơn.

" Ngoan ngoan ngoan, trước tiên đừng khóc, ta biết hôm nay việc này người cũng là có ý tốt, ta không trách người a. "Ta ôm lấy nàng, nhẹ tiếng động viên.

" Xin.. Xin lỗi.. Ta.. Ta.. "

Nghe Lương Lương thút tha thút thít ta thì khó chịu," Ta biết ta biết, không trách người, không trách người, người cũng đừng tự trách, vốn là ta quá sơ suất rồi. "

" Ta.. Ta không muốn.. Không muốn.. Đánh trận nữa rồi.. "

" Không muốn đánh trận nữa? "Thấy dáng dấp nhỏ tội nghiệp này của Lương Lương, ta quả thật có thể hiểu, dẫn lính, ha, nói đến đúng là rất nở mày nở mặt, nhưng khi người trở mắt nhìn binh lính dưới tay người, những huynh đệ họ cùng người vào sinh ra tử kia, phục tùng mọi lệnh đối với người, biến thành từng bộ từng bộ xác

chết, loại chênh lệch kia, thật không phải là trong thời gian ngắn là có thể thích ứng.

" Vậy ta đi nói với mẫu thân, nhiệm vụ này chúng ta làm không được, cho dù chịu quân pháp ta cũng nhận. "

Lương Lương không lên tiếng, ta gật gù, quay người thì đi ra ngoài.

Một đường đi tới soái trướng của An Lạc Thành, đang nghĩ nên như thế nào tìm từ.

" Ha, ngây thơ, rốt cuộc là một chút trò trẻ con, ta lại vẫn đánh giá cao nàng rồi. "Đây là thanh âm của An Lạc Thành! Cô đang nói cái gì? Ta có chút hiếu kỳ, nhanh chóng vòng tới sau trướng, kẻ sát ở trên màn nghiêng tai nghe.

" Nguyên soái, lần này ngài có phải cũng có chút làm khó họ rồi không? "

" Ta chính là muốn làm khó họ. "

" Nhưng, cái này.. "

" Tiểu Mạc còn không rõ sao, lần trước đối chiến người Hề, thắng quá mức ung dung, đến mức các nàng đem hành quân đánh trận nghĩ tới rất đơn giản, nguyên soái không phải là muốn để họ chịu thiệt một chút, chịu chút thất bại. "

" Được rồi đó, ta thấy nguyên soái chính là gây chuyện cùng con thỏ nhỏ kia. "

" Bản soái há có thể chấp nhận với đám nhỏ! "

" Vậy.. Nếu ta nói, nguyên soái chính là coi trọng nàng rồi, muốn bồi dưỡng nàng. "

" Cái mông, nàng có thể đem ta tức chết. "

" Vậy ngài hôm nay còn để ta lén lút theo các nàng.. "

" Ta chẳng qua là muốn nhìn một chút các nàng thua có bao nhiêu thảm thôi, ai để người quản việc không đâu ra tay giúp đỡ. "

" Ta.. được.. Ta sai rồi còn không được."

Ta con m*ẹ nó.. Người được lắm An Lạc Thành, cố ý muốn xem chuyện cười của ta phải không? Cố ý phái Mạc Cửu theo chúng ta, muốn xem ta thua có bao nhiêu thảm!

Được được được, người được, người được a! Người không để ý tính mạng của binh lính, cũng không để ý tính mạng của chúng ta phải chứ!

Được a. Người muốn chơi, A Ba chơi với người a! M*ẹ kiếp!

-----oOo-----

Chương 48: không sai ta chính là gây chuyện với an lạc thành

Nguồn: EbookTruyen.VN

Ta thờ phì phò chạy về doanh trướng, nhìn Lương Lương còn cuộn ở chân giường.

"Lương Lương, không cho khóc, chúng ta đi suy nghĩ một chút làm sao công phá Ung Thành cho các nàng xem!"

Lương Lương nghe vậy chỉ ngây ngốc nhìn ta.

"Đừng ngốc ngốc, ta còn nhất định phải đem Ung Thành này đánh xuống, bằng không, hai chữ An Khê ta viết ngược lại!" Ta vớ bộ ngược một cái quạt mũi một cái, chờ ta đem thành này đánh xuống, tức chết An Lạc Thành khổ* n kiếp người!

"Người nghe đây, hôm nay chúng ta một trận này không đánh uổng, những binh sĩ kia cũng không có hi sinh uổng!"

"Người có nhớ hay không, hôm nay khi chúng ta tiến công, Tương quân có người gọi đi bẩm báo phó tướng, nói rõ bây giờ trong thành cũng không có tướng thủ! Chỉ có một phó tướng đang đóng giữ, đây là điểm thứ nhất."

"Thứ hai, chúng ta không có chặn lại người báo tin, từ các nàng đi báo tin, mãi đến tận chúng ta bỏ chạy, viện binh đều không có tới, trong thời gian này chênh lệch thời gian sắp tới nửa canh giờ, nếu như hôm nay ta không có ôm tâm thái thử một chút xem, mà là mang đủ nhân mã, mạnh mẽ tấn công đông doanh, có khả năng rất

lớn có thể đánh được!"

"Thứ ba, cũng là một điểm mấu chốt nhất, trên tường thành tầm nhìn trống trải, từ khi chúng ta cưỡi ngựa đột nhiên tấn công, chạy đến đông doanh, khoản cự ly này, lính gác trên tường thành khẳng định nhìn thấy, người đã nói bên trong Ung Thành có 40 ngàn quân coi giữ, nhưng đem hỗn chiến gần nửa canh giờ, trong thành lại một chút động tĩnh đều không có, người cảm thấy không kỳ quái sao?"

"Kỳ quái a, cái này quá kì quái rồi!"

Ờ! Đây là thanh âm của An Mãnh, ta vừa nghiêng đầu, fuc*k! Khuôn mặt to béo kia! Đám nhóc này là khi nào tiến vào!

"Người có thể cách ta xa một chút hay không!" Suýt chút nữa lại hôn lên!

"Tiểu Khê người nói tiếp!"

"Ta cho rằng, nếu như lính gác trên tường thành ở khi nhìn thấy được chúng ta xuất hiện đúng lúc bấm báo, không dùng tới một phút viện quân sẽ chạy tới, chúng ta thì xong rồi, Tương quân cũng sẽ không có tổn thất quá lớn gì. Nhưng các nàng cũng không có."

"Ừm, có đạo lý a."

"Hơn nữa ta cũng không cảm thấy các nàng chỉ là bởi vì nhất thời bất cẩn, cho nên, ta đoán nghĩ, hơn nữa, vô cùng có khả năng.."

"Ta.. Ta chỉ là suy đoán, đoán sai đừng trách ta a.." Đám nhóc này nghe gió chính là mưa, cái này nếu như nói sai rồi, không phải đem ta băm thành tám mảnh..

"Ai nha người đừng kì kèo, nói mau a!"

"Ta đoán.. Quân Ung Thành hơn nửa đã bị điều đi, Ung Thành phỏng chừng đã là tòa thành trống không rồi!"

"A? Cái gì?"

Đám nhóc một mặt kinh ngạc, "Không thể nào.."

Ta lắc lắc đầu, đây cũng chỉ là suy đoán, không dám xác định, hơn nữa còn có một điểm để ta lòng sinh nghi, chính là vì cái gì Tương quân sẽ thả hai mươi ngàn binh lính ở ngoài thành dựng trại, thành lớn như vậy, sẽ không dung nổi chỉ là hai vạn người này chứ, để ngoài thành, là uy hiếp? Hay là tạo thế?

Những tin tình báo Lương Lương cho ra này cũng là nơi đóng giữ quân của chúng ta nghe được, cũng có khả năng ở trước khi chúng ta đến, quân Ung Thành thì cùng quân biên phòng đồng thời lên lút bị điều đi rồi, phòng tuyến của chúng ta cách Ung Thành xa như vậy, quân đóng giữ không biết tin tức xác thật cũng là có khả năng.

Tuy không đánh mấy trận, thế nhưng ta lại thật sâu cảm nhận được, đánh trận đánh không chỉ có là người, càng là tâm lý, tỷ như hiện tại, cho dù ta cảm thấy đối diện đang bày kế thành trống, nhưng ta vẫn là không dám tùy tiện tiến công..

"Vậy tiểu Khê, người cảm thấy chúng ta bây giờ phải làm gì?" Tiểu mập mập một mặt chờ mong nhìn ta.

"Ta cảm thấy.." Ta xoa xoa đầu, hơi nhức đầu, cuống họng cũng có chút ngứa, "Ta cảm thấy chúng ta nên.. Trước tiên ngủ, nghỉ ngơi dưỡng sức, ngày mai tái chiến!"

"Ơ!" Đám nhóc lên tiếng kháng nghị

"Đi đi đi, hơn nửa đêm không ngủ, các người muốn lên trời a!" Ta vung vung tay, "Nếu không như vậy, các người từng người suy nghĩ một chút có biện pháp tốt gì hay không trước, ngày mai chúng ta cùng nhau thương nghị nữa, ngoan a~"

Có thể coi là đem các nàng đuổi rồi, ta quay đầu lại nhìn Lương

Lương, còn có chút không nhắc lên được dáng vẻ hăng sai, đưa tay nặn nặn mặt nàng, "Không cần chú ý quá mức, việc hôm nay này, cũng coi như là giáo huấn, người cần phải nhớ kỹ, ngày sau làm cái gì nữa, phải lấy đại cục làm trọng. Còn có, những binh sĩ kia sẽ không chết vô ích, ta sẽ báo thù cho các nàng."

Lương Lương không lên tiếng, chỉ nhìn theo ta, ánh mắt kia, có chút sùng bái? Có chút thâm tình? Ân.. Muốn nói lại thôi, còn có chút e thẹn!

Ừm.. Hôm nay Lương Lương tâm tình không tốt, ta nên cố gắng an ủi nàng! Nếu không..

"Ôi, không còn sớm, chúng ta ngủ a?"

Không đợi Lương Lương mở miệng, ta đem áo giáp cởi trước, hướng về phía bên giường nàng mà nằm, đắp lấy chăn, nhắm mắt lại hừ hừ điệu hát dân gian

"Tiểu Khê, người.. Giường của người ở kia a.."

Ta nhướng mắt, nghiêng người, mặt hướng về nàng, gối lên cánh tay cười hì hì, "Làm sao, ta ngủ cùng người người còn không tình nguyện? Cơ hội này là rất hiếm có nha~"

"Nhưng.. Nhưng mà.." Lương Lương hình như có chút không dễ chịu.

"Được rồi, dần vất một ngày rồi, người không mệt hả?" Ta mới mặc kệ nhiều như vậy, dù sao đều chủ động rồi, cũng không kém bước đi này, đưa tay lôi kéo nàng nằm xuống, ôm eo thon nhỏ của nàng, "Ngủ đi, vạn sự đều có ta." Vỗ vỗ nàng, ừm, sức thu hút ban tặng cao, oa ha ha, ta muốn phản công Lương Lương rồi!

Đang đắc ý, cái trán thò qua một cái tay nhỏ lạnh lẽo..

Lương Lương một mặt lo lắng nhìn ta, "Tiểu Khê, người phát sốt rồi!"

Ta..

Người mới phát sốt rồi đó! Ta chẳng qua là trên người có nóng, có chút không còn chút sức lực nào có chút buồn ngủ..

"Tiểu Khê? Tiểu Khê?"

Ờ.. Nhắm mắt lại, không một hồi, thì không có ý thức rồi.

* * *

"Này tiểu Khê tiểu Khê, tỉnh lại đi chứ ngủ a! Mau tỉnh lại!"

Ta m*á nó đang ngủ say đó, bên cạnh có người dùng sức lắc ta, "Này người.. Làm gì a.."

Mở mắt ra, đúng như dự đoán, lại là khuôn mặt to béo kia!

"Này người, có việc nói chuyện, đừng táy máy tay chân.." Ta chậm rãi xoay người, nhìn hai bên một chút, những người khác đều đã thức dậy, từng người thu thập giường chiếu đó.

Ờ, Lương Lương dâu? Ta quay đầu nhìn lên, sờ sờ bên cạnh, địa phương Lương Lương ngủ đã lạnh như băng, cái thứ này chắc đã thức dậy rất sớm rồi.

"Đến rửa mặt trước đi." Ta đang nghĩ ngợi, Lương Lương bưng một chậu nước nóng đi vào, để tới đầu giường của ta, thấm ướt cái khăn lông vụn vụn.

Ờ đây là muốn giúp ta rửa mặt sao? Sau khi cùng nhau ngủ đi đi ngủ cũng không giống nhau đó!

Ta nhanh chóng nhắm mắt lại đem đầu đưa tới, một mặt hưởng thụ.

"Ai nha, người làm sao lười như thế a!" Tiểu mập mập bắt mẫn lên tiếng, ngay sau đó khăn mặt thô ráp kia thì ở trên mặt đẹp mềm mại của ta một trận lau lung tung.

"An Mãnh người tên khố*n kiếp này!" Ta nhanh chóng đẩy ra tay của tiểu mập mập, m*ẹ kiếp, mũi một trận ê ẩm, đều phải mài hồng da ta rồi!

"Khà, khà khà.." An Mãnh một trận cười ngây ngô, ta làm sao thì nhìn nàng không hợp mắt như thế chứ!

"Người muốn làm cái gì a, sáng sớm thì dần vật ta."

Tiếp nhận nước súc miệng Lương Lương đưa tới, ực một hớp ở trong miệng.

"Ngày hôm qua người không phải để chúng ta nghĩ mưu kế sao! Chúng ta nghĩ được rồi! Giương đông kích tây! Ở đúng rồi, tiểu Khê người biết cái gì gọi là giương đông kích tây không?"

"Khụ.. Phốc.. Khụ.." M*á nó, ta nước súc miệng nuốt xuống bụng..

"Ta biết ta biết, người nói tiếp là được rồi." Làm ơn, ta cũng không phải ngu ngốc!

"Nga, chính là chúng ta làm bộ đi công kích đông doanh, kì thực là tiến công tây doanh.."

"Người có thể nói trọng điểm hay không?" Tiểu mập mập này không phải là muốn mượn cơ hội nói với ta thêm mấy câu chứ! Phí lời nhiều như vậy!

"Trọng điểm? Hết.. Hết rồi a.." An Mãnh gãi đầu một cái, một mặt mờ mịt.

Ta m*á nó..

Ồi nhưng mà, nàng nói giương đông kích tây này, ta cũng nghĩ tới, thế nhưng ta cảm thấy, người cho dù đánh đông doanh, cũng không có gì dùng a, người còn có thể ở địa bàn của người ta dựng trại đóng quân hay sao?

Nếu muốn mạnh mẽ tấn công, vậy ta cảm thấy, không bằng đến một lần lớn!

"Ừm.. An Mãnh, người đi xem thử xe công thành làm thế nào rồi, thuận tiện đi đem mọi người cũng gọi đến, nói cho các nàng biết, chúng ta muốn đi làm đại sự rồi."

"Tiểu Khê, người lại nghĩ được cách gì tốt rồi?" Lương Lương tiến đến bên cạnh ta, cười hì hì, lộ ra một cái răng nanh nhỏ.

"Ừm.. Cách tốt thật sự không tính được, chỉ có thể nói là đánh cược một lần."

"Đánh cược?"

Bọn nhỏ như một làn khói chạy vào, đều tha thiết mong chờ nhìn ta.

"Các người nghe cho kỹ, ta muốn.. Mạnh mẽ tấn công."

"Mạnh mẽ tấn công? Mạnh mẽ tấn công Ung Thành? Người điên rồi sao! Ngoài thành này hai mươi ngàn trú quân, chúng ta căn bản không đến gần được cửa thành, cho dù người có xe công thành gì, cũng là chuyện vô bổ a!"

"Khà khà.. Ta đây đương nhiên biết."

"Tiểu Khê, các binh sĩ đi suốt đêm chế được ba chiếc xe ném đá và một chiếc xe công thành!"

"Được!" Ta vỗ tay một cái, nhắc lên giày vừa chạy ra ngoài.

Trên giáo trường, bốn chiếc đại gia hỏa kia là đáng chú ý dị thường, bởi vì vật liệu có hạn, xe công thành này hoàn toàn là dùng cọc gỗ để tạo, chính giữa bày bốn cái vòng tròn gỗ lớn, phần đầu đều gọt như đỉnh gỗ, trên TV thường thấy được lúc đánh trận dùng vật này va cửa thành, nguyên lý không tệ, sẽ không có chênh lệch quá lớn.

Còn về xe ném đá, thì càng thường thấy rồi.

"An Đạc, người đi hỏi nhà bếp một chút, có rượu hay không."

"Lương Lương, người đi điểm binh, muốn hai mươi ngàn tên tinh binh, chúng ta đây là đi làm đại sự rồi!"

Đại thể dọn dò xong rồi, ta thì chạy đến soái trường của An Lạc Thành, ừ, làm đại sự thế nào cũng phải lên tiếng chào hỏi với cô mà.

"Mẫu thân, An Khê cầu kiến."

"Vào đi." Cổ Diển xúc lên mảnh lều.

Ờ, không phải ta nói, các người mỗi ngày dính lấy nhau, không khó chịu hả!

"Mẫu thân, ta muốn xin điều hai mươi ngàn tên lính theo ta tấn công Ung Thành, đặc biệt bẩm báo với ngài."

"Hai mươi ngàn?" Cổ Diển sửng sờ, thế nào, hai mươi ngàn thì không chơi nổi rồi hả? Hứ!

"Phải."

An Lạc Thành hình như cũng sửng sốt rồi, nhìn ta nửa ngày, "Hai mươi ngàn người tự nhiên là có thể cho người, nhưng người nếu công không được Ung Thành.."

"Ta nguyện lập xuống quân lệnh trượng!"

Lần này An Lạc Thành là thật sừng sốt, ta nửa ngày không lên tiếng, "Xin mời mẫu thân hạ lệnh."

"Khụ.." An Lạc Thành ho nhẹ một tiếng.

"A.. Cái kia, tiểu Khê a, quân lệnh trượng là không phải trò đùa, hơn nữa dẫn binh này kiêng kỵ nhất chính là hai bên tổn hại, nếu như là cách đả thương địch thủ 1000 tự tổn hại 800, vẫn là thận trọng." Cổ Diễn ngồi chồm hồm xuống muốn xách ta lên.

"Thế nào, ngày đó là người hạ lệnh để chúng ta dẫn binh công thành, bây giờ ta muốn điều binh, người còn không chịu, lời nói ra chẳng lẽ là nói xạo hay sao!" Ta không để ý Cổ Diễn, nhìn chòng chọc An Lạc Thành.

"Người!" An Lạc Thành vỗ bàn một cái, "Được, hai ươi ngàn binh lính, nếu người có thể đánh hạ Ung Thành, ta tự mình rót rượu chúc mừng cho người, nhưng nếu công không được, theo quân lệnh trượng, trăm lập tức!" An Lạc Thành trợn tròn con mắt.

"Được." Ta thi lễ một cái với An Lạc Thành, quay người liền muốn đi ra ngoài.

"Hai người các người, theo đi, giám quân!" An Lạc Thành tiện tay vừa chỉ, Cổ Diễn và Mạc Cửu hai người vừa đối mắt, "Vâng."

"Này người thì không tín nhiệm như thế.." Ở lời ta còn chưa nói hết đã bị Cổ Diễn che miệng lại xách lên, mang ra doanh trướng.

"Tiểu Khê, chúng ta lúc nào phát binh!" Ta vừa ra tới, đám nhóc con thì vây quanh.

"Ăn cơm trước, ăn no có sức lực liền đi!"

Mạc Cửu và Cổ Diễn liên tiếp nhìn nhau, lại muốn mở miệng khuyên

ta, đoán chừng là cảm thấy chúng ta đùa lớn rồi? Nhưng mà, bây giờ là chúng ta lĩnh binh, có ý nghĩ gì người đều kìm nén cho ta!

* * *

Hoàn mỹ, bởi vì nguyên nhân của ta, nhà bếp đem điếm tâm đẩy lên buổi trưa, chúng ta mới vừa cơm nước xong, nghỉ ngơi một hồi, liền chuẩn bị xuất binh, thời gian này, chạy tới Ung Thành, phỏng chừng Tương quân đang chuẩn bị ăn cơm trưa đó, có thể đánh các nàng trở tay không kịp!

Mấy người chúng ta cưỡi ngựa, quay đầu lại nhìn một mảng đầu người đông nghẹt kia, ta ngược lại thật ra không có cảm xúc quá to lớn, nhưng mà mấy người khác nhìn qua đều có chút ít hưng phấn, An Mãnh ở trên ngựa nhảy nhót.

"Xuất phát!" Ta ra lệnh một tiếng, đá cái bụng ngựa, đi ra ngoài trước tiên.

Kỳ thực có Cổ Diễn và Mạc Cửu cũng tốt vô cùng, hai nàng áp trận cho chúng ta, chỉ ít các binh sĩ nhìn thấy cũng có người đáng tin, đánh trận sẽ không quá ngỡ ngàng.

"Tiểu Khê, người cầm mấy cái quân kỳ làm gì?" Lương Lương nhích qua, cau mày nhìn cờ nhỏ loay hoay trong tay ta.

Ta cười hì hì, "Đây chính là vũ khí bí mật của chúng ta."

"Nga?"

"Ta cũng là ngày hôm qua khi thấy được Tương quân thông báo tin tức mới nhớ lại, dựa vào nhân lực lan truyền tin tức quá chậm, thậm chí có thể còn sẽ làm lỡ thời cơ chiến đấu."

"Người xem hai mặt quân kỳ này, một đỏ một đen, chúng ta dùng quân kỳ màu đỏ ra hiệu tiến công, quân kỳ màu đen ra hiệu lui lại, như vậy cho dù ở chỗ rất xa, cũng có thể truyền đạt mệnh lệnh,

không cần lính truyền tin chạy tới chạy lui, có thể tiết kiệm một phần thời gian rất lớn."

Ta biết thời cổ hành quân là có tín hiệu cờ, nhưng mà.. Ta không hiểu tín hiệu cờ, nhưng lúc này không có nghĩa là ta sẽ không đổi mới a!

Mấy đứa nhỏ khác vừa nghe, dồn dập gật đầu, ơ ta đây thì đặc ý mà!

Ngẩng đầu liếc liếc Cổ Diễn và Mạc Cửu, đặc ý ngửa đầu đầu với các nàng, "Hừ~"

"Được rồi tiểu Khê, người bây giờ nên nói cho chúng ta biết, người rút cuộc muốn làm sao tấn công Ung Thành đó?"

Ta cười hì hì, gật gật đầu, "Tất cả mọi người, nghỉ ngơi tại chỗ."

Kéo lấy đám nhóc đến một bên, "Một hồi quân chúng ta chia thành bốn đường, An Đạc và An Nhiên, hai người các người lĩnh 3000 binh lính, đi tiến công tây doanh, An Uy An Diệc, hai người các người lĩnh 3000 binh lính, đi tiến công đông doanh, An Mạnh và sự phụ, hai người các người lĩnh 4000 binh lính đi tiến công cửa nam, người khác theo chúng ta, ở cửa bắc."

"Các người nghe cho kỹ rồi, ta không cần các người chủ động tiến công, chỉ muốn các người kiềm chế Tương quân, để cho bọn họ không dám manh động, mạnh mẽ tấn công cửa bắc tranh thủ một ít thời gian."

"Mặt khác, tín hiệu cờ vừa rồi các người cũng nghe thấy rồi, không thấy cờ đen, không cho phép lui lại, cho dù chiến đến người cuối cùng!"

Đám nhóc hai mặt nhìn nhau, gật gật đầu, "Đây là trận chiến đầu của chúng ta, bất luận kết quả làm sao, nhất định phải đánh đến đẹp đẽ! Đến thời điểm đó các người từng người phải cẩn thận!"

* * *

Sau khi an bài xong, chúng ta liền chia nhau chạy đi, sau khi phân ra binh, trong lòng ta đây liền bắt đầu bồn chồn, có chút sợ hãi! Sợ những nhóc con kia xảy ra chút vấn đề gì.

Lùi bước các nàng chắc chắn sẽ không, nhưng ta chỉ sợ các nàng quá ham chiến, đánh nhau thì cái gì cũng không để ý tới, nếu như không phải theo người ta đánh nhau chết sống, chính mình xảy ra chút chuyện nữa có thể làm sao bây giờ?

"Tiểu Khê, người làm sao vậy? Ta thấy sắc mặt người không tốt lắm?" Lương Lương sờ sờ ta

Lòng bàn tay ta đây toàn là mồ hôi lạnh, "Không.. Không làm sao.."

"Nếu không phải thoải mái, một chút người thì ở phía sau xem đi, đừng cậy mạnh."

"Nha, không có chuyện gì, yên tâm đi." Ta giơ tay lau cái trán một cái, fu*ck, trán đổ mồ hôi là quý cái gì?

Sẽ không thật sự bị Lương Lương nói trúng rồi chứ, ta thật sự phát sốt rồi?

"Đến rồi." Mạc Cửu ở bên cạnh nhắc nhở ta.

"Hả?" Ta vừa ngẩng đầu, vậy mà đã có thể nhìn thấy cái bóng của Ung Thành rồi.

"Trước tiên dừng một hồi, chờ các nàng một chút." Ta cùng với các nàng nói rồi, đến vị trí chỉ định thì nâng lá cờ màu xanh lam ra hiệu.

"VẬY.. Người đâu, lấy bộ quần áo cho ta." Cũng không biết có phải gió này thổi không, trên người có chút phát lạnh.

"Người làm sao vậy?" Mạc Cửu nghiêng đầu nhìn ta, cởi áo choàng của chính mình khoác đến trên người ta.

"Không có chuyện gì, chỉ là có chút lạnh." Hướng về lòng bàn tay thổi hai hơi, chà chà.

"Tiểu Khê người xem." Lương Lương đột nhiên gọi ta, ta nhìn lên, phía tây Ung Thành cao cao dựng thẳng lên một cây quân kỳ màu xanh lam, còn lung lay mấy lần.

Ta gật gù với Lương Lương, nàng vội vàng cũng cầm quân kỳ màu xanh lam giơ lên ra hiệu, nói cho đối diện chúng ta biết rồi.

Không lâu lắm, mặt khác hai mặt quân kỳ cũng được dựng lên, các nàng đều đến chỗ rồi.

"Được, chúng tướng nghe lệnh!" Ta khoát tay.

"Ta đi kêu trận đi." Mạc Cửu đề nghị.

"Gọi trận cái lông! Tất cả mọi người, mục tiêu, bắc môn Ung Thành, xông cho ta!"

"Ơ người cái này.." Mạc Cửu có chút ngớ, quay đầu nhìn binh lính la lên lao ra.

"Chúng ta là đến đánh lén, người còn muốn cho đối diện chuẩn bị sẵn sàng hay sao?"

"Nhưng.. Nhưng mà.."

"Xông a!" Ta đem quân kỳ màu đỏ giơ lên thật cao quơ quơ, lôi kéo cái cổ gào thét.

"Chúng tướng, giết theo ta!" Mạc Cửu cũng hét cao một tiếng, đập mạnh bụng ngựa, xông ra ngoài.

Xì xì, còn giết theo người, người ta đều vọt tới bên dưới thành rồi, người vừa mới cất bước, sao người mạnh như thế chứ!

Ta xem một chút khói bếp nhiều lần bay lên gần bắc môn, cũng là đầu đầu thay Tương quân họ, tối hôm qua thì không ăn ngon.. Hôm nay lại..

"Này, người không đi tham chiến sao?" Ta nhìn Lương Lương một chút, cái tên này nhú chặt lông mày nhỏ nhìn chiến trường, muốn đánh thì đi đi!

"Ta thấy người không đúng lắm, hay là ở đây bảo vệ người đi."

Ai ya! Thật ám!

"Xem, Tương binh nhất định là đi báo tin cầu viện." Ta chỉ vào tương binh đoạt ngựa mà chạy.

"Hắt xì - khụ khụ.. Người đâu, nâng cờ đỏ, để bọn Tương binh cảm thụ một chút cái gì gọi là tuyệt vọng." Ta đem áo choàng che kín chút, thuận tay ở phía trên lau lau nước mũi.

Binh lính phía sau lập tức giơ cờ đỏ lắc lắc, không một hồi, ta thì nhìn thấy ba nơi khác Ung Thành lần lượt bắt đầu lên khói rồi.

"Khà khà, hoàn mỹ." Ta vỗ tay một cái.

Trước đó ta không phải để An Đạc đi tìm rượu sao, vừa rồi ba chiếc xe ném đá kia, một đội một chiếc, cộng thêm một xe rượu làm đạn pháo, còn có tên lửa hầu hạ, chà chà chà..

Phỏng chừng ba mặt quân doanh đông nam tây đều nên rối loạn rồi, để cho các người đặc sắt (đặc ý nên khoe khoang), không thành thành thật thật đóng quân trong thành, đáng!

"Tiếp tục giết!"

"Đúng rồi, để tất cả mọi người cẩn thận chút, lỗ như trong thành Tương quân phải binh trợ giúp, lập tức nâng cờ đen lui lại."

Đây là ta lo lắng nhất, nếu như đối diện là kế thành trống, bên ngoài hai vạn người này đánh xong, chúng ta là có thể dễ dàng công chiếm Ung Thành, nhưng mà lỗ như trong thành thật sự có binh, vậy chúng ta có thể quay đầu bỏ chạy, lại bàn bạc kỹ càng rồi.

Chúng ta lại nhìn một hồi, có chút kỳ quái, ta đây là một vạn người a! Đối diện không quá sáu, bảy ngàn, chuyện này làm sao đánh hơn nửa giờ, càng đánh càng giằng co, ta đây cũng nhìn không ra ai chiếm thượng phong a. Cũng là Mạc Cửu võ công cao cường, đánh Tương quân như đánh con.

Trình độ ngoan cường của Tương quân này tuyệt đối nằm ngoài dự đoán của ta! Vậy thì có chút lúng túng, mặt khác nhân số ba mặt có thể kém xa nhiều Tương quân, Tương quân biết đánh nhau như thế, các nàng có thể không chịu nổi hay không a?

"Lương Lương, chúng ta cũng đi hỗ trợ đi."

Lương Lương phỏng chừng cũng nhìn ra không được bình thường, gật gù, theo sát ở bên cạnh ta.

"Mọi người thêm sức chút a, nhân số chúng ta nhiều hơn Tương quân, đánh diệt các nàng không phải là chuyện mấy phút sao!"

M*á nó ta đang nói chuyện, một tiếng cọt kẹt

"Cửa thành mở ra rồi!" Cũng không biết là ai kêu một câu, ta nhanh chóng nhìn sang.

Cửa thành vẫn đúng là mở ra! Từ trong thành chạy ra một đám người, ít nhất hơn ngàn người, hơn nữa, còn có một tướng lĩnh dẫn đầu! Một thân áo giáp hồng ngân, nhìn qua có chút soái a!

Người này sau khi đi ra, nhắm thẳng đến Mạc Cửu mà đi, trong nháy mắt quần đấu cùng với nàng, có nàng kiếm chế lấy Mạc Cửu, hơn nữa Tương quân đến viện quân rồi, quân ta lập tức cảm giác áp lực, không ít người đều nhìn tới ta, đoán chừng là muốn nhìn một chút ta có hạ lệnh lui lại không.

"Tiểu Khê, các nàng có viện quân!"

Ta nhìn một chút cửa thành đóng chặt lần nữa, nói thật, có chút khó làm, thế nhưng ta còn không muốn lui binh!

"Chúng tướng sĩ nghe, các nàng không có viện binh rồi! Tòa thành này từ lâu là một tòa thành trống không, chỉ cần diệt đám địch binh trước mắt, Ung Thành đến tay như chơi!" Ta lôi kéo cổ họng đang kêu, đột nhiên bị người kéo một cái, suýt chút nữa quẳng xuống ngựa.

Chưa kịp đợi ta nói chuyện, phía sau một tên binh lính phù phù ngã trên mặt đất, ngực còn cắm vào một nhánh mũi tên nhọn.

Fu*ck!

"Không có sao chứ?" Lương Lương buông ra tay nắm lấy ta, ta nhanh chóng lắc lắc đầu, đồng thời xuống ngựa với Lương Lương, mẹ của ta, mục tiêu ở trên ngựa rõ ràng, nhờ có vừa rồi Lương Lương tay mắt lanh lẹ lôi ta một cái, nếu không, ta phải thành ong vò vẽ rồi a!

Nếu binh lực trước mắt không phân cao thấp, vậy hợp lại chính là sức nhẫn nại và sức chiến đấu, ta hít sâu hai cái, đè ép an ủi, cùng Lương Lương vọt vào chiến trường.

* * *

Lại là một canh giờ huyết chiến, hai quân tổn thất nặng nề! Thật sự đáp lại câu kia của Mạc Cửu, đã thương địch thủ 1000, tự tổn hại 800, nhưng mà đã đánh tới bước đi này, căn bản không khả năng

dừng lại nữa, không ít binh lính cũng đều giết đỏ cả mắt rồi, bản năng quơ quơ đao.

"Mở cửa thành!" Tướng lĩnh Tương quân quát to một tiếng, cửa thành theo tiếng mà mở, tương quân họ thừa dịp loạn trốn về trong thành.

"Không đuổi theo!" Ta vội vàng đem mọi người gọi trở về, chỉ cần các nàng tiến vào thành, công phá cửa thành chính là chuyện mấy phút, không vội một chút như thế, ta phải đem mọi người tập hợp trước, chỉnh quân tái chiến.

Đem mấy nhánh đội nhỏ khác cũng đều kêu trở về, mấy tên tiểu tử mặt mày đầy tro, đều rất chật vật, thế nhưng cũng may không bị trọng thương nặng gì.

Đem các binh sĩ tất cả tập hợp lại, đại thể kiểm lại nhân số một chút, ôi, ta thì ngu ra, vậy mà chỉ chết hơn sáu ngàn tên lính? Cửa bắc xác chết đầy đất, ít nhất có bốn, năm ngàn là binh lính của chúng ta, nha không ngờ ta đánh kịch liệt nhất như thế a!

Nghe An Mãnh họ vừa nói, cũng thật là, thì ra binh lính ba mặt khác cũng không biết làm sao vậy, đam mê chiến đấu, món ăn đến không được, các nàng lấy ít thắng nhiều, trên căn bản không làm sao thương vong, cho nên kỳ thực đều là tinh anh của bắc môn, Chúng ta chỉ là vận khí không tốt đụng trúng xương cứng mà thôi, đây cũng không phải là trình độ toàn thể Tương quân!

Ôi, ta đây an tâm rồi mà!

"Được rồi, tất cả mọi người trước tiên nghỉ ngơi một chút, một hồi để xe công thành lên," Ôi vật này, cuối cùng có đất dụng võ rồi!

Ngẩng đầu nhìn một chút sắc trời, gần như sắp tối rồi, đợi thêm một hồi, chờ ngày triệt để tối, lại đem xe công thành đẩy qua đập cửa thành, phỏng chừng đối diện thì ngu luôn rồi.

"Tiểu Khê ngươi không sao chứ, thanh âm của ngươi làm sao yếu như thế a?"

Ôi, ta yếu sao? Ta làm sao không cảm thấy..

"Tiểu Khê ngươi vẫn tốt chứ? Tiểu Khê?"

"Ta.." Ta hình như.. Không phải rất tốt, đầu hơi choáng váng, không, không phải có chút, là vô cùng.. Trong đầu ong ong.

"Tiểu Khê!"

Chờ ta phản ứng lại, ta đang ngồi ở trên đất, được Mạc Cửu ôm vào trong ngực, cái quỷ gì nha.. Thời điểm quan trọng như vậy, vậy mà thật sự bị bệnh rồi?

-----oOo-----

Chương 49: lạc thanh viên đến rồi

Nguồn: EbookTruyen.VN

"Hắc xì -"

"A -A - Hắc xì!"

Liên tục đánh vài cái hắt xì, nước mũi đều phun ra ngoài rồi.

Nhanh chóng lấy áo choàng của Mạc Cửu lau lau.

Ta đây đột nhiên bị bệnh, thật sự là có chút lố, nhưng mà cũng may còn có Lương Lương chủ trì đại cục.

Trước mắt, ta ở một bên quán lấy như cái bánh chưng đang nghỉ ngơi, mấy người các nàng ở dưới thành, hộ tống xe công thành đi phá cửa.

Không thể không nói, Tương quân này là thật ngoan cường, đều đến bước này, còn dựa vào nơi hiểm yếu chống lại đó, trên tường thành lại vút tảng đá lại bắn tên, tạo thành thương vong không ít cho quân ta!

Nhưng mà, người của chúng ta thuật hải chiến cũng không phải hay, hơn nữa ta để An Mãnh các nàng mang một đám người, gánh thang mây, từ bốn phương tám hướng bò lên trên tường thành, ít nhiều gì phân tán hỏa lực của bắc môn.

Đánh lâu như vậy rồi, Tương quân chỉ là làm ch*ó cùng rút giậu,

chứng minh lần này ta đây thắng cuộc, trong thành căn bản không có quân coi giữ, công phá cửa thành cũng chỉ là chuyện sớm hay muộn!

Ôi, An Lạc Thành a An Lạc Thành, người liền chuẩn bị châm trà rót rượu chúc mừng cho ta đi ha ha~

"Tiểu Khê, người tốt chút rồi không?" Lương Lương trên mặt mang theo sắc mặt vui mừng chạy về, sờ sờ đầu của ta.

"A, ta không sao, như thế nào, cửa thành công phá rồi sao?"

"Đã đem xe công thành hộ đến trước cửa thành, hiện tại đang phá cửa đó, người có cần tới nhìn hay không."

Một khắc máu chốt này, đương nhiên muốn đi!

Ta đi tới phụ cận cửa thành liếc nhìn thử, không ít binh lính đang bò theo thang mây lên tường thành, cửa thành này bị đập đã lão đà lão đảo, phỏng chừng lại đập bảy, tám lần liền muốn triệt để ngã rồi.

"Tốt!" Ta đây thì đắc ý rồi!

"Mọi người chịu đựng, viện quân của chúng ta lập tức tới ngay!" tướng lĩnh Tương quân đứng trên tường thành hô lớn.

Hắc trên cái quỹ người, các người nào còn có viện binh?

"Này, trên lầu, ngài nói lung tung có thể làm nháp không!" Ta gào to một câu về phía nàng.

Binh lính bên cạnh dồn dập cười vang.

"Ô a!" Bỗng dưng quát to một tiếng, làm ta giật cả mình, địa phương âm ỉ như thế còn có thể vang dội như vậy, ta nhanh chóng theo tiếng liếc nhìn thử, nha, hóa ra là An Mạnh tiểu mập mập này, vậy

mà xông lên tường thành, còn đem Tương quân không ít đẩy xuống, thực sự là dũng mãnh!

"Ha ha!" An Mãnh cười to hai tiếng, "Này, tiểu mập mập, lợi hại!" Ta giơ ngón tay cái với nàng, nàng đắc ý ngửa ngửa đầu, quay người đang muốn đi đánh người, đột nhiên thì như bị người định thân, bất động rồi!

"Này, An Mãnh?" Nàng đột nhiên bất động này làm ta dọa nhảy dựng, cực kỳ giống trong kịch truyền hình những người kia sau khi bị điểm huyết dừng lại, "An Mãnh, người làm sao vậy!" Ta gào gào kêu to với nàng, lúc này nàng mới quay đầu nhìn ta, nhưng mà ánh mắt kia có chút dại ra.

"Đến cùng làm sao vậy?"

An Mãnh giơ tay chỉ vào phía nam, "Quân.. Viện binh.."

"Cái gì? Người nói cái gì? Viện quân? Sao có thể có chuyện đó!" Ta cũng sợ hết hồn, đẩy ra binh lính đang leo thang mây, ba bước cũng hai bước nhảy lên tường, xa xa nhìn xem.

Fu*ck! Chỉ thấy xa xa đọt vô số đuốt, đang lấy tốc độ hành quân gấp hướng về Ung Thành chạy tới, phóng tầm mắt nhìn tới toàn là điểm điểm ánh lửa, ta m*á nó trong nháy mắt tay chân lạnh lẽo.

Chuyện này.. Qua loa phỏng chừng.. Ít nhất cũng có hết mấy vạn người a! Lẽ nào quân coi giữ Ung Thành đi mà quay lại? Vậy bốn vạn người lại trở về?

"Viện quân đã tới, chúng tướng, diệt đám tặc tử này theo ta!" Tướng lĩnh Tương quân hô to một tiếng!

Ta cúi đầu xuống, nhìn những Tương quân đỏ mắt lên nhìn chòng chọc chúng ta kia, miễn cưỡng rùng mình một cái.

"Tiểu Khê!" An Mãnh đem ta bảo hộ ở phía sau, "Bây giờ nên làm

gì!"

"Sao có thể có chuyện đó.. Sao lại có thể như thế nhỉ!"

"Viện quân của họ đều chạy đến rồi, còn có cái gì không thể nào! Hiện tại phải làm sao! Tiếp tục tiến công hay là lui lại?" An Mạnh đẩy ra hai tên tướng quân, lôi kéo ta một đường lui về phía sau, leo xuống tường thành.

Ta.. Ta không cam lòng a! Thành này mắt thấy liền muốn phá rồi! Nhiều tướng sĩ như vậy không thể chết vô ích! "Tiếp tục.."

"Lạc tướng quân tới rồi!" Quân địch nhiều tiếng hô to, sĩ khí lập tức cháy lên.

Lạc.. Lạc tướng quân? Họ Lạc.. Chẳng lẽ! Lạc Thanh Viễn? Fu*ck! Nàng vậy mà đến rồi!

Rút lui rút lui rút lui rút lui rút lui!

"Rút lui! Lui lại, tất cả mọi người, không được ham chiến, mau bỏ đi!" Ta ra lệnh một tiếng, xoay người rời đi, đi hai bước, quay đầu lại nhìn cửa thành thời khắc cuối cùng âm âm sụp đổ này, đúng là.. Quá con m*ẹ nó không cam lòng rồi!

Dã tràng xe cát! Vậy mà ở thời khắc cuối cùng dã tràng xe cát!

Nếu như cửa thành có thể sớm một chút công phá, nếu như ta có thể sớm một chút thỉnh cầu viện trợ về phía An Lạc Thành, cũng sẽ không phải cục diện như bây giờ.

Sơ suất quá! Sơ suất quá! Ngàn tính vạn tính a, làm sao sẽ không tính tới các nàng còn có hậu chiêu chứ!

Viện quân của mấy vạn a! Không phải, Tương quốc không phải loạn rồi tinh rồi mù sao, làm sao còn có thể điều ra mấy vạn viện quân đến chứ! Lẽ nào Thanh Viễn đã đem Tương quốc tiêu diệt rồi? Có

thể rảnh tay chuyên tâm đối phó chúng ta?

Cái này không thể nào a, thời gian cũng không đúng a!

Chúng ta đoạn đường này lao nhanh trở về, chỉ lo Lạc Thanh Viễn mang binh truy kích ở phía sau, nhưng mà đúng là ra ngoài dự liệu của ta, các nàng cũng không có đuổi theo, ừ.. Đoán chừng là một trận các nàng tổn thất cũng không ít, muốn chỉnh hợp một chút trước đó.

Rất xa nhìn thấy đại doanh của quân ta, chưa kịp thở một hơi, đã nhìn thấy An Lạc Thành chấp tay sau lưng đứng ở cửa doanh.

Ta.. Ta.. Ta con m*ẹ nó ủy khuất chết rồi! Đã nói đánh thắng trận lớn cho An Lạc Thành xem, hiện tại ngược lại tốt, tay trắng trở về, còn tổn thất nặng nề, ta con mẹ nó.. Thật không có mặt gặp người rồi.

Ta nhìn hai bên một chút, các nàng đều chỉ lo chạy đến trong doanh trại, không ai lưu ý ta, lén lút dừng lại con ngựa, kéo dây cương, quay đầu liền đi, ta là thật không có mặt gặp An Lạc Thành, ta cảm thấy cho dù ta không chết trận, cũng phải bị cô chơi chết, cái thứ này không chắc chờ làm sao chế nhạo ta đó.

Vừa đi vừa nghĩ, ta cũng không biết nên đi đâu, dù sao trước tiên tìm một chỗ thanh tịnh để ta nghỉ ngơi một chút đi, có vẻ thân thể bệnh này thật không ra sức.

Nằm ở trên đất lạnh lẽo, đúng là có thể làm cho ta tinh thần một chút, cẩn thận hồi tưởng đến một trận hôm nay, kỳ thực bắt đầu từ khi chúng ta cùng binh lính bắc môn dây dưa lên, cũng đã nằm ngoài dự đoán của ta, ta không nghĩ tới các nàng vậy mà ngoan cường như vậy, rõ ràng nhân số chúng ta chiếm ưu, các nàng lại không một chút nào sợ hãi, cũng không biết tướng canh giữ kia là ai, hẳn là phó tướng của Lạc Thanh Viễn chứ.

Còn có chính là, một trận thua rồi, hơn nữa vẫn là ta sơ suất quá,

không nghĩ tới các nàng có viện quân, không ngờ tới các nàng là đang trì hoãn thời gian, thời điểm công cửa thành, chính ta còn không nhanh không chậm thành thời, tự cho là Ung Thành đã là vật trong túi ta, ôi, mặt này của ta a, là thật đau a!

"Ôi.." Ta đây là liên tục thở dài, lặn qua lộn lại lặn lộn đầy đất, phiền, đặc biệt phiền.

"Ờ.." Đột nhiên nghe được một trận tiếng vó ngựa? Dán chặt lấy mặt đất vừa cẩn thận lắng nghe, cũng thật là, hơn nữa cách ta càng ngày càng gần!

Ờ, lúc này là ai? Tới tìm ta sao? Ta ngồi dậy nhìn một chút, chỉ chốc lát thì nhìn thấy một bóng người giục ngựa bay nhanh, chờ nàng đến gần, ta dựa vào ánh trăng cẩn thận nhìn lên, fu*ck An Lạc Thành!

M*á nó, dọa đến ta trực tiếp trốn đến phía sau ngựa.

Ờ? Phía sau ngựa, mục tiêu hình như càng lớn chứ? Aiz quên đi mặc kệ.

Ta đưa lưng về phía đường nhỏ, ngồi vào dưới bóng tối của thân ngựa, hi vọng không bị cô phát hiện.

Nghiêng tai nghe tiếng vó ngựa.

"Ô.." Vậy mà ở phía sau ta dừng lại rồi!

Ta m*á nó hơi động cũng không dám động, sợ bị cô phát hiện, nhưng mà, ta đột nhiên nghe được một tiếng cười khế!

Xong rồi..

Ngay sau đó, cái cổ căng thẳng, ta đã bị người xách lên rồi..

Như xách con gà con, bị xách tới lên ngựa rồi, ta cho rằng An Lạc

Thành sẽ tức giận, nhưng mà, cô vậy mà một tay lôi kéo dây cương vòng lấy ta, tiếp tục chạy về phía trước.

Này này này đây là muốn đi đâu!

Đẩy cái tay An Lạc Thành vòng lấy ta một cái, ôi, ta cho tới bây giờ không có cùng với cô thân mật tiếp xúc qua như vậy, ngoại trừ khi cô đánh ta..

"Làm gì." An Lạc Thành lạnh nhạt nói một tiếng, cánh tay hơi dùng sức, xiết ta càng chặt.

"Ơ không phải.. Đợi đợi.. Tổ tông đại nguyên soái, ngài muốn dẫn ta đi đâu a.."

"Chậc!" An Lạc Thành ngữ khí biến đổi, ta lập tức không dám nói tiếp nữa.

Ơ, cô đây là cời đi đâu chứ? Đây là đường đi Ung Thành a!

"Ngươi.. Khụ khụ.. Ngươi muốn.. Mang ta đi đâu?" M*á nó ta vừa rồi cũng không biết đem áo choàng của Mạc Cửu ném tới đi đâu rồi, ngựa này tốc độ như bão tố, gió lạnh vù vù, ta dựa vào về phía sau, ừ được thôi, là hướng về trong lồng ngực An Lạc Thành nhích lại gần.

Còn tưởng rằng sẽ bị cô đẩy ra, ơ, vậy mà không có! Hơn nữa hơn nữa! Thứ này vậy mà đem áo choàng của mình kéo xuống chắn gió cho ta!

Chời chời! Đổi tính rồi!

Ai ya! Ta che kín áo choàng tựa ở trong lồng ngực An Lạc Thành, như đại gia, vừa nhắm mắt lại, còn kém hừ cái điệu hát dân gian, sượng chết rồi!

Con ngựa xóc nảy, lão lão đảo đảo, ta đều sắp ngủ thiếp đi, cũng

không biết đi bao lâu.

"Ô." An Lạc Thành kêu dừng con ngựa.

Ta giơ tay dụi dụi con mắt, "Ân.. Đây là đâu a.." Ở trong lòng ngực An Lạc Thành chậm rãi xoay người, ừm.. Cơ hội hiếm có mà! Hơn nữa tựa ở trong lòng cô thật là thoải mái, ấm áp!

"Nhìn một chút đi." Ta còn muốn dựa chút nữa, bị An Lạc Thành xách cổ ném tới trên đất, này không phải, người có thể đứng luôn như xách gà xách ta hay không a!

Nhìn.. Nhìn cái gì.. Trước mắt một vùng đất rộng rãi, cái gì cũng không có a..

An Lạc Thành cũng xuống ngựa, đi hai bước, ngồi chồm hồm trên mặt đất sờ sờ mặt đất.

Cô đang làm gì? Ta không hiểu được, thì cũng học bộ dáng của nàng, sờ sờ mặt đất, aiz! Trên đất này toàn là vết chân hỗn độn a, có dấu móng ngựa, còn có vết chân của người.

Chuyện này.. Đây không phải sẽ là..

Ta vội đứng lên nhìn về phía bắc một chút.. Chuyện này.. Chắc không phải là địa phương ta lúc đó ở trên tường thành thấy viện quân Tương quân chứ?

Ờ? Kỳ quái..

Ta nhớ tới lúc đó ở trên tường thành thấy là một mảnh trần đầy ánh lửa kia, vừa nhìn đều nhìn không thấy bờ, nhưng vết chân trên đất trước mắt này, chuyện này.. Giữa vết chân còn có khe hở, này không giống như là hết mấy vạn người đạp ra tới?

"Đó là cái gì!" Ta thấy An Lạc Thành ngồi chồm hồm trên mặt đất,

ngiên cứu đồ vật bên chân, nhanh chóng cũng chạy tới liếc mắt nhìn.

Cái này vừa nhìn qua, ta thì choáng váng!

Vật này, là đuốc, hơn nữa còn là hai cây đuốc giao nhau quấn vào!

Trong đầu ta có chút mơ hồ, xoa đầu lui về phía sau hai bước, ta.. Bị lừa rồi?

Ta.. Rất có thể là bị lừa rồi!

Hai cây đuốc giao cùng nhau này sau khi đốt cách xa mà nhìn, dù là ai đều sẽ tưởng hai người cầm một nhánh đuốc, vậy nếu là một người lính nắm hai cây đuốc như vậy, không phải là bốn người sao..

Cho nên kỳ thực viện quân tương quốc cũng không nhiều, là ta tự làm chủ trước, cho là bọn họ một người cầm một nhánh đuốc, thấy ánh lửa xa xa một chút nhìn không thấy bờ, đem mình dọa cho sợ vỡ mật trước, đánh mất sức phán đoán, hơn nữa nghe được Lạc Thanh Viễn đích thân lĩnh binh, càng là nghĩ cũng không nghĩ thì rút lui rồi..

Ta.. Ta con m*ẹ nó.. Vậy mà..

"Ách a.." Nào người muốn nổ như thế, ta liền chết bóp lấy huyết Thái Dương, ta con m*ẹ nó! Lại bị loại thủ đoạn thấp kém này lừa! Ta thực sự là! Hận không thể quát chết chính ta!

A.. Ta.. Ta.. Ai ya! Làm sao cứ ngốc như vậy chứ!

Lúc đó dù cho hơi bình tĩnh một chút a! Rõ ràng cửa thành kia đã công phá rồi a!

Cửa thành sụp đổ ầm ầm kia lần nữa hiện lên ở trong đầu ta, hồi hận hồi hận hồi hận, hồi hận đến ruột ta đều phải xanh rồi!

"Ta làm sao thì.. aiz!"

"Ha.."

Ta ngẩng đầu nhìn lên An Lạc Thành, cô lại vẫn cười được!

Đầu ta ngất lợi hại, lui về sau hai bước, cái mông ngồi trên mặt đất, cảm giác sự vật trước mắt có chút hoa mắt.

"Tiểu Khê?"

An Lạc Thành đứng dậy đi tới phía ta, sau đó.. Thì không có sau đó rồi..

Hết chương 49

-----oOo-----

Chương 50

Nguồn: EbookTruyen.VN

"Ach a.. Đau quá a.." Ta đây còn không có mở mắt, lại bắt đầu gọi đau, cả người đau mỗi không dùng được sức. Như là để người đánh. Ôi, từ ngữ này hình như rất lâu cũng không từng nói, suýt chút nữa đem mình làm cho tức cười rồi.

"Tỉnh rồi?" Cổ Diễn mang theo giọng quan tâm.

Ta dụi dụi con mắt, vào mắt một mảnh ánh nến mờ nhạt, hình như là trong doanh trướng, ơ, ta không phải cùng An Lạc Thành đi ra ngoài sao?

"Sự.. Khụ.." Cổ hống.. Thật khó chịu, khàn khàn lợi hại.

"Tỉnh rồi thì tốt." Cổ Diễn gật gù, không nhiều lời, cầm lấy tay ta đưa đến phía ngoài, nhét trở về trong chăn

Lại lấy bàn tay dày rộng kia của nàng kề sát ở trán của ta.

"Làm.. Sao vậy?"

"Người a, bị bệnh rồi tại sao không nói sớm với ta?" Cổ Diễn bày mặt rắn dạy ta.

Ơ? Ta cho rằng chỉ là cảm vặt a, trời mới biết sẽ biến thành như vậy..

"Sự phụ.." Ta trơ mắt nhìn Cổ Diễn, duỗi ra tay nhỏ nắm nắm tay áo của nàng, "Ôm ôm.."

Đây tuyệt đối không phải làm nũng! Không phải!

Chỉ là đột nhiên rất muốn cuộn đến một lòng ngực ấm áp, có thể là sốt hồ đồ rồi, khi bị bệnh ta cuối cùng là rất yếu đuối, từ nhỏ thì như vậy.

Cổ Diễn hình như là ngẩn người, vừa muốn dang hai cánh tay.

"Tỉnh rồi?" Trước cửa truyền đến một tiếng, động tác của Cổ Diễn dừng lại, lại lui trở về.

A! Đã nói ôm ôm đó!

"Nguyên soái." Cổ Diễn đứng dậy hành lễ.

Ta bấu môi, cuộn về trong chăn, ai oán nhìn Cổ Diễn, cái tên này cười khổ một tiếng, lắc lắc đầu.

"Dậy ăn cơm." An Lạc Thành đem mâm thức ăn đặt lên bàn, ôi? Cái tên này vậy mà sẽ đích thân bưng cơm, quả thực đổi tính rồi!

Nhìn đùi gà, thịt kho tàu trong bàn ăn a, ôi? Quân doanh cải thiện thức ăn rồi sao?

Nhưng mà mũi ta không thông khí, cũng ngửi không được mùi, trong miệng vừa đắng vừa chua, rất khó chịu, căn bản không có khẩu vị ăn đồ ăn, liền cũng không đáp An Lạc Thành.

Ừm, tựa hồ là cảm giác mình không có được coi trọng nên có, An Lạc Thành chạy đến bên giường ngồi xuống, nhìn chăm chăm ta.

"Không muốn.."

"Chờ ta dứt người à?" Lời ta còn chưa nói hết đã bị An Lạc Thành đẩy trở về..

Ờ, cô muốn dứt ta ăn cơm sao? Vậy ta sẽ không khách khí, há miệng, "A.."

An Lạc Thành trừng hai mắt!

Hừ, cái gì chớ, nào có hung dữ ba ba đối xử bệnh nhân, có người như thế..

"Há miệng."

Ta đây đang muốn nói móc, bên miệng đưa đến một thìa, một thìa cháo trắng?

Ờ? Ta đây thì có chút ngu rồi, cô là thật sự đỗi tính rồi hả? Này chờ chút! Đây không phải là có thịt kho tàu sao! Đây không phải là có đùi gà sao! Tại sao chỉ cho ta ăn cháo trắng a!

Ta quệt mồm, liếc nhìn thịt kho tàu trên bàn, vạ phần không tình nguyện há miệng.

"Hí a a.. Bồng!" Quả nhiên vẫn không thể tin tưởng cô..

Liếm môi một cái, "Vẫn là tụi ta.."

"Phù.. Phù.." Ôi mẹ của ta! Cô vậy mà đem thìa đặt ở bên miệng chính mình thôi nhẹ, này không phải, người đừng đem nước miếng thổi vào a!

Thôi một hồi, cô đem cái thìa kia dán đến bên môi, đoán chừng là đang thử nhiệt độ, thế nhưng! Ta rất ghét bỏ! Con người của ta là có bệnh thích sạch sẽ, như người vậy, khi ta ăn..

"Cho." Nhìn cái thìa An Lạc Thành lần nữa đưa tới, ta nghĩ cũng không nghĩ, gào gừ một cái nuốt vào, ừ.. Chà chà.. ờ? Người nói bệnh thích sạch sẽ sao? Đó là cái gì? Lại không thể ăn.

An Lạc Thành tử mĩ quấy cháo nóng, thổi nguội lại đút cho ta ăn, chặc.. Thật chu đáo a! A.. Thật ấm.. Đột nhiên bị một loại hạnh phúc không tên cảm giác bao phủ đó!

"Ăn xong rồi sao." Ai ya, ngũ khí làm sao vẫn là lạnh như băng, phê bình kém!

Người nói xong rồi là xong rồi đi, ta gật gù.

"Cổ Diễn." An Lạc Thành gật gật đầu đối với Cổ Diễn, một mình xoa xoa tay, đứng dậy đến bàn học một bên ngồi xuống.

Ờ? Ta nói nơi nào có chút kì quái đó, doanh trưởng này, không phải doanh trưởng của chúng ta a, đây chắc không phải là.. Doanh trưởng của An Lạc Thành chứ! Oa cái này lợi hại rồi, ta vậy mà ngủ ở trong doanh trưởng của An Lạc Thành?

"Đến đem thuốc uống, ngủ tiếp một hồi, chắc cũng không có vấn đề gì lớn rồi." Cổ Diễn bưng một chén canh thuốc đưa cho ta, ta làm bộ ngủ một cái..

"Sự phụ a, có thể hay không.." Lời ta còn chưa nói hết, bên cạnh "Bốp" một tiếng, quay đầu nhìn sang, An Lạc Thành có chút bất mãn đem sách vỗ vào trên bàn, một trận tìm kiếm.

Cổ Diễn nháy mắt với ta, được rồi, ta không nói lời nào là được rồi mà.

Uống thuốc xong, ta lại bị nhét trở lại trong chăn, Cổ Diễn đem ta che thật kín để ta ngủ, nhưng ta không một hồi thì cả người mồ hôi, trên người dính nhơm nhớp, vừa nóng, cũng ngủ không được.

Lén lút mở mắt ra liếc nhìn chút, Cổ Diễn đã đi rồi, trong màn cũng chỉ có An Lạc Thành ngồi ở bên cạnh bàn đọc sách, yên tĩnh đáng sợ.

Này không phải, An Lạc Thành bình thường không phải đều ở trong soái trưởng đọc sách sao?

Cổ Điển không ở, đã nói ôm ôm cũng bị nhỡ rồi, không vui.

Quệt mồm, đem tay chân duỗi ra chần, phơi một chút, mát mẻ nhiều rồi.

Đã lâu không có yên tâm như thế thoải mái nằm ở trên giường lười biếng, chính mình chơi với chính mình, luôn là không nhịn được đi nhìn vị đại nguyên soái không coi ai ra gì kia hết sức chuyên chú đọc sách.

Này người nói, hôm nay cô đối với ta tốt như vậy, có phải là bởi vì ta ngã bệnh? Vậy cô vẫn là rất có ân tình vị mà!

Lại nằm một hồi, quả nhiên vẫn cảm thấy cái tù an phận này không phải rất thích hợp với ta, dứt khoát đứng dậy xuống đất.

Ừ.. Ta cũng không biết chính mình muốn làm gì, chính là không muốn yên lặng một mình chờ đợi, rõ ràng An Lạc Thành cũng ở đây, nói chuyện với ta cũng tốt a!

Rón ra rón rén vòng tới phía sau An Lạc Thành, cô chắc không phát hiện ta chứ, hắc..

Fuc*k! Cô đột nhiên quay đầu lại, vẻ mặt vô cùng nghi hoặc nhìn chăm chăm ta.

"Àch.. a.. ai ya.. thật nóng a!" Ta nhanh trí hơi động vẩy vẩy tay, hoạt động tay chân, m*á nó, thật lúng túng..

Phần nộ quay người, chuẩn bị đi trở về, không ngờ sau ót siết chặt, "Này này.. Có chuyện gì cố gắng nói chuyện, ta là bệnh nhân a.." M*ẹ kiếp lại bị An Lạc Thành xách lên rồi!

Ờ? Ngoài dự liệu, cô không đánh ta, không mắng ta, thậm chí cũng

không nói chuyện, ngược lại đem ta xách ngồi vào trên đùi cô, còn kéo qua áo choàng phía sau khoát lên trên người ta, một tay ôm ta, một cái tay khác.. Tiếp tục lật lên bình thư..

Này này này, đưa nhỏ ta thơm mềm ngon miệng manh manh đến nổ tung như vậy ngồi ở trong ngực của người, người tốt xấu gì nhìn ta một cái a! Ta không thể dễ nhìn hơn sách nát kia sao!

Người đây là tự mình biểu thị cho ta cái gì gọi là ngồi trong lòng mà vẫn không loạn sao! Người như vậy ta sẽ rất lúng túng!

Cho nên kỳ thực chỉ có một mình ta rất hồi hộp rất thận trọng, trong lòng lại như nai vàng ngờ ngác, nghiêm túc ngồi ở chỗ này không dám làm một cử động nhỏ nào sao?

Lại ngồi một hồi, cô cũng không để ý gì tới ta, được rồi, người không để ý tới ta, tự ta chơi thôi.

Chân đá lung tung, dựa vào một chút trên người cô, còn không để ý đến ta.

Quay người ôm eo của cô, cuộn ở trong lòng cô, gói lên ngực của cô!

An Lạc Thành rõ ràng thân thể cứng đờ, cô hình như cúi đầu, bởi vì ta cảm thấy một trận tiếng thở dốc có chút nặng nề.

Bàn tay lớn phía sau kia hình như nhấc lên, một lát, vỗ vỗ phía sau lưng ta, lập tức lại nhẹ vỗ về ta, ân a.. Bàn tay lớn mềm nhẹ lại ấm áp.. Thật thoải mái.

Cái ôm của An Lạc Thành thật là ấm áp, ừ, nếu như có thể luôn cuộn ở trong lòng cô thì tốt rồi!

Ờ? Ta đang suy nghĩ gì, ai muốn cuộn ở trong lòng cô? Tên gia hỏa mộng tưởng lại ngạo kiêu như thế, ta nhất định là sút hồ đồ rồi!

Nhưng mà thật sự rất có cảm giác an toàn, ít nhất ta hiện tại có thể rất an tâm rất thả lỏng, ừ.. vậy, nếu như An Lạc Thành có thể ôn nhu một chút là tốt rồi, như vậy ta là có thể to gan đùa giỡn cô, khà khà~

"Này, đưa bé người đây, lúc nào dính người như thế." An Lạc Thành đột nhiên nói một câu như vậy, sau đó đem sách khép lại, ôm ta đứng dậy.

Đi tới bên giường đem ta đặt xuống, sau đó xoay người liền bắt đầu tự mình.. Cởi quần áo!

Mẹ của ta! Đây có phải có hiểu làm gì không a, Đừng nghịch a, một lời không hợp thì cởi quần áo, ai dạy người!

M*á nó ta sững sờ ngồi ở bên giường, trơ mắt nhìn An Lạc Thành, cởi xuống áo choàng, lấy xuống áo giáp, bỏ đi ngoài bèo. Áo trong màu trắng..

Sau đó lại tháo xuống cột tóc, đuôi ngựa to đen bóng sáng kia lập tức tản ra! Tóc dài nhu thuận như là thác nước trút xuống, thả xuống đến bên hông!

Mẹ của ta.. Ta còn chưa thành niên a! Người mê hoặc ta như vậy thật sự được không!

An Lạc Thành vậy mà còn vẩy vẩy tóc! Fu*ck, ta.. Trong mũi ta ảm áp..

"Làm sao vậy?" An Lạc Thành chau mày, cúi người xuống nhìn ta.

"Ngô.. Không không không.. Chúng ta.. Ngủ đi?" Khà.. Khà khà khà.. Ta đã bù não ra vô số cảnh tượng ân ân ân hì hì~

An Lạc Thành nghe vậy, hé miệng cười cười, giơ tay sờ sờ trán của ta.

"Ta xem người thật giống như đã không sao rồi, người đâu, đưa nàng về." An Lạc Thành hướng về phía ngoài trướng hô to một tiếng.

Binh lính vén rèm vào trướng, hở? Trời còn tối a?

"Này này không không không, cái đó.. Ta.. Khụ! Khụ khụ khụ khụ! Ai ya, thật khó chịu, ta lại sốt chết rồi.. Ai ya ya.." Ta nằm ưỡn xuống giường, bắt đầu giả bộ.

Ở trên giường lăn nửa ngày, An Lạc Thành cũng không để ý đến ta, nhìn chăm chăm ta, vẻ mặt này của cô.. Nhìn không ra hỉ nộ, ai ya, chắc sẽ không tức rồi chứ, hình như cô không thích đưa trẻ lằng nhằng.

"Ngô.. Được rồi.." Ta ảo não ngồi dậy, quệt mồm, kì kì kẻo kẻo mang giày, trái phải nhìn một cái, lại không tìm được y phục của chính mình, quên đi, một mạch xông về thì được rồi, ôm cánh tay vừa chạy ra ngoài.

Mới vừa chạy hai bước, đã bị An Lạc Thành chặn ngang ôm lấy, ném tới trên giường.

"Ôi?" Mờ mịt nhìn cô.

"Ngủ." Cô nói nhỏ một câu, liền nằm ở bên giường, gối lên cánh tay, nhắm mắt lại.

"Ạch.. A.." Ta đem cái gối đẩy một cái về phía cô, cô liếc ta một chút, không nhúc nhích.

Ấn.. Ta lại vén chăn lên đắp cho cô, không phải tổ tông a, người là người lớn mà, có thể đừng để một nhóc con ta đây tới chăm sóc người hay không a!

Nhìn cô nhắm mắt lại hình như sắp ngủ thiếp đi rồi, bĩu môi, thật không có sức, ta cũng quay lưng qua, cuộn thành trái banh mà ngủ.

Mơ mơ màng màng mà ngủ, cảm giác trên người phát lạnh, theo bản năng nhích qua trên người An Lạc Thành, tựa hồ thân thể cô cứng một chút, còn đem ta đẩy ra, nhưng mà sau đó ta hình như là chui đến trong ngực của cô..

Nhớ mang máng ta là ở cái ôm ấm áp mới ngủ, một cái ôm để ta rất an tâm, rất hưởng thụ.

Hết chương 50

Edit: Bà tác giả ảo tưởng mình thiệt là hết nói

-----oOo-----

Chương 51

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trời mới vừa tờ mờ sáng, ta thì có chút ngủ không được, vừa mở mắt nhìn thấy An Lạc Thành nằm bên cạnh, ta thì càng ngủ không được!

Nhẹ nhàng nghiêng người sang, gồi lên cánh tay nhìn cô.

Ừm, lớp da của cái tên này thật tốt, trong trắng lộ hồng, mềm mại trong suốt, nào giống người quanh năm hành quân đánh trận chớ!

Lông mi thật dài hơi nhếch lên, bờ môi trắng mịn đóng lại thật chặt, hô hấp đều đặn, nhìn dáng dấp ngủ rất sâu.

Hắc.. Ta đây liền muốn làm chút chuyện xấu khà khà~

Ngừng thở, lén lút hơi di chuyển về phía bên cạnh cô, đem đầu tìm được bên mặt cô, khà khà..

Khuôn mặt nhỏ bé lạnh lợi trơn trơn mềm mềm kia, không hôn một cái không phải quá lãng phí cơ hội cực tốt này sao!

Khụ.. Khà khà.. Mlem mlem, ai ya, nước miếng đều chảy ra rồi!

Tâm tình thấp thỏm tiến đến một bên mặt An Lạc Thành, cong lên khoe môi, mắt thấy thì hôn lên rồi, An Lạc Thành mở choàng mắt vừa nghiêng đầu..

Môi của ta cách môi của cô không quá cự ly hai millimet..

Nhìn cô về mặt người sống chớ gần, nội tâm của ta không hề gợn sóng.. Đơn giản chỉ là có chút.. Lúng túng..

"Khụ.." Ta hơi di chuyển về phía sau, "Con.. Con còn trùng.. Vừa rồi trên mặt người.. Có còn trùng.."

Ta gãi gãi trán, cười gượng hai tiếng, nằm thẳng trở lại, không dám nhìn cô..

"Người đâu, giờ gì rồi." An Lạc Thành ngồi dậy.

"Bẩm nguyên soái, giờ dần vừa qua khỏi."

"Ngồi dậy." An Lạc Thành đưa lưng về phía ta, một mình mặc quần áo.

Hử? Đang nói chuyện với ta phải không?

Đoán chừng là ta không nhúc nhích, An Lạc Thành quay đầu đến nhìn ta.

Ta cũng chớp chớp con mắt nhìn cô.

Mắt nhìn cô cúi người xuống, mặt cười cách ta càng ngày càng gần.

Chời chời, muốn làm cái gì, ta còn chưa thành niên!

Bẹp!

Ta trơ mắt nhìn cô cúi người xuống, ở trên trán ta bẹp hôn một cái!

"Là muốn như vậy sao." Hé miệng cười nhìn ta.

Ta.. Lập tức ta thì ngu ra.. Bưng lấy trán, ta cảm thấy đời ta không cần rửa mặt rồi a!

"Ngồi dậy mặc tốt quần áo." An Lạc Thành thu rồi ý cười, đem quần áo ta ném cho ta.

"Ơ! Được rồi!" Tay chân lạnh lẽo mặc quần áo tử tế, đứng trước mặt cô khà khà cười khúc khích.

An Lạc Thành cụp mắt quét ta một cái, cũng cười cười, "Người đâu." Kêu một tiếng về phía ngoài trướng.

"Nguyên soái!" Binh lính theo tiếng vào trướng.

"Đem nàng kéo ra ngoài cho ta, trăm."

An Lạc Thành nói nhẹ như mây gió, ta nghe làm sao có chút mơ hồ.

Trái phải nhìn một cái, trong lều hình như cũng không có người khác a, vậy cô muốn trăm ai?

Sau khi sững sờ một giây đồng hồ, ta đột nhiên kịp phản ứng, chỉ mũi của mình, "Ta?"

An Lạc Thành không có tiếp lời, người binh sĩ kia đã phóng tới ta rồi.

"Này này này, chờ đã chờ đã!" Ta nhanh chóng để binh sĩ kia ngừng lại, đây m*á nó cái quỷ gì?

"Mẫu thân, ngài đây là, tại sao vậy a?" Không phải muốn hôn lên người một cái? Không đến nỗi đem ta giết chết chứ! Hơn nữa còn là người chủ động hôn ta a!

"Nga? Không nhớ rõ?" An Lạc Thành một tiếng cười lạnh, ngồi xuống về phía giường.

"A.. Kính xin mẫu thân chỉ rõ."

"Ngày trước là ai lập quân lệnh trạng với ta, ngang ngược không phá Ung Thành thì lấy cái chết tạ tội." An Lạc Thành run vẩy áo bào,

liếc xéo ta.

Ach.. Chuyện này.. m*á nó.. Cũng rất lúng túng rồi..

"Này.. Đây không phải.. Bất ngờ mà, ta không nghĩ tới các nàng có viện binh a, nếu không Ung Thành không phải đã sớm là vật trong túi của chúng ta mà."

Ta cũng rất oan ức được không!

"Quân lệnh trượng há là trò đùa, nếu lời đã nói ra, người.."

"Này lời tuy nói như vậy!" Ta nhanh chóng đánh gãy lời của An Lạc Thành.

"Thế nhưng, chiến trận còn không có kết thúc, Ung Thành, sớm muộn phá cho người xem, ta lập quân lệnh trượng, nhưng cũng không nói lần này nhất định có thể đánh hạ không phải sao?" Đàng hoàng trịnh trọng nói mò.

An Lạc Thành sắc mặt chìm xuống, một lát, không những không giận mà còn cười.

"Dẫn nàng xuống." Dặn dò về phía binh lính.

"Này! Không phải! Mẫu thân, ngài giữ lại ta, ta còn có thể giúp người giết thêm mấy tên giặc có đúng không, bây giờ người giết ta rồi.. Vậy là kẻ thù mừng reo có đúng hay không.. Này mẫu thân.." Cứ như vậy, ta bị người binh sĩ kia lôi cái ót, kiên quyết ném ra doanh trướng rồi.

"Ô ô.. Ta nhỏ tuổi đáng thương, vẫn chưa thể thay quốc gia làm thêm mấy phần cống hiến, liền muốn chết thảm ở dưới tay người mình, ta làm sao oan uổng như vậy a.." Ngay ở khi ta lo lắng vận mệnh của mình mà tiếc hận

"Được rồi đừng rống nữa, trở về đi." Người binh sĩ kia buông lỏng

tay, ghét bỏ liếc ta.

Ờ cái quỷ gì? Ta nhanh chóng lau lau nước mắt nước mũi, nhìn lên, hắc, cô đem ta đuổi về doanh trướng chúng ta ở rồi!

"Tiểu Khê, người trở về rồi!" Lương Lương vén rèm đi ra, nhìn thấy ta, bước nhanh chạy tới, nắm lấy ta trên dưới đánh giá.

"Lương Lương!" Ôi cái tên An Lạc Thành này, thật biết dọa người!

"Ăn cơm rồi chưa? Ta lấy cơm, mau tới ăn đi." Lương Lương lôi kéo ta tiến vào doanh trướng, ôi, ta đây trái tim mới thả lại đến trong bụng đó

* * *

Mới vừa vào trướng, cũng cảm giác có một đạo ánh mắt địch ý tràn ngập.

Ờ? Ta quay đầu nhìn lên, tiểu mập mập này nằm lỳ ở trên giường, một mặt mập chột đở bưng, tức giận nhìn ta.

Nha đúng rồi, An Uy ngồi ở bên giường nàng giúp nàng xoa cái hông

"Ờ, người làm sao vậy?" Ta đây thì nhìn không hiểu rồi, bị đánh rồi?

"Nàng a, đáng đời." An Đặc ở một bên đọc sách gương mặt cười trên sự đau khổ của người khác.

"Máy người chúng ta ai ngã bệnh mẫu thân đều sẽ tự mình chăm sóc, theo giữ một đêm, chỉ có cái tên mập mập này, thể chất quá tốt, xưa nay không từng bệnh. Ngày hôm qua nàng biết người bị đưa đi chỗ mẫu thân, một buổi tối đều đang dằn vặt lung tung, lấy nước lạnh mà tắm, không mặc quần áo chạy đầy quân doanh chịu gió, sự phụ nhìn thấy, còn có thể tha nhẹ nàng?"

"Hừ!" An Mãnh tức rên một tiếng, lại giận dữ liếc ta hai cái.

Phốc.. Thì ra còn có chuyện này a, chẳng trách ngày hôm qua An Lạc Thành đổi tính, đối với ta tốt như vậy, hóa ra đây là.. Truyền thống a!

Không trách mấy đứa nhóc này đối với An Lạc Thành khăng khăng một mực như vậy, người đừng nói là các nàng, trải qua đêm đó của ngày hôm qua, ngay cả ta cũng bắt đầu ngóng trông cái ôm ấm áp kia rồi! Quá có hương vị tê tê rồi!

"Còn có chỗ nào không thoải mái không?" Lương Lương đem tay nhỏ kề sát tới trên trán ta, lại thả lên trán mình so sánh một chút

"Ta không sao, hiện tại cảm giác khắp toàn thân tràn đầy sức mạnh, cho dù lúc này khai chiến, ta cũng có thể giết đầy!" Ta vỗ bộ ngực một cái, nắm quyền, cười hì hì với Lương Lương.

"Vậy thì tốt." Lương Lương hiểu ý nở nụ cười, "Ăn cơm.."

"Tùng - tùng tùng tùng -"

Đây là.. Tiếng trống tập hợp? Sẽ không thật sự để qua đen ta đây nói trúng rồi chứ! Thật phải khai chiến rồi?

Mấy nhóc con cũng lập tức sốt sáng lên, nhìn lẫn nhau.

"Các người ở đây chờ trước, ta ra ngoài xem thử." Lương Lương nói xong vội chạy ra ngoài.

Chỉ chốc lát, Lương Lương vội vàng chạy về, "Tương quân ở bên ngoài khiêu chiến."

"Cái gì?" Tối hôm qua mới vừa đánh xong, lúc này lại đến! Lạc Thanh Viễn thì không sợ các binh sĩ không chịu nổi sao, một chút cũng không biết thông cảm người à!

Mấy người khác vừa nghe, dồn dập mặc quần áo tử tế, mang xong mũ nón trụ, cầm vũ khí vừa chạy ra ngoài.

Ơ không phải, mấy người các người, làm sao tinh lực dồi dào như thế a..

Trước trận, hai quân xa xa nhìn nhau, rất xa thì nhìn thấy vị đối diện một thân đại bạch mã hồng bào giáp bạc, đại tướng quân uy vũ bất phàm, chắc, ta lại so sánh với An Lạc Thành một chút, ừm, cũng khá soái.

Hắc, đây chắc là lần đầu tiên hai người này đường hoàng ra dáng giao thủ chứ? Không biết tại sao, tuy rõ ràng hai người bọn họ giả thiết là kẻ thù sống chết, nhưng trước mắt, để ta tận mắt nhìn thấy hai người bọn họ đứng phía đối lập, kỳ thực trong lòng ta rất khó chịu, thật sự, lòng bàn tay mu bàn tay đều là thịt, ai bị thua thiệt ta đều đau lòng, huống chi văn ban đầu của ta chính là viết câu chuyện của Lạc Thanh Viễn và Mục Khuynh Tuyết bọn họ.

Aiz..

Hờ? Chờ chút! Nói đến Mục Khuynh Tuyết.. Trận chiến này.. Không phải là Lương Lương cùng Mục Khuynh Tuyết lần đầu tiên gặp mặt đánh chứ!

Nghĩ đến đây, trong lòng ta đây run lên một cái, nhanh chóng tìm người khắp nơi.

Nhìn hồi lâu, đối diện vừa nhìn đi một mảnh đông nghẹt toàn là đầu người, cũng không tìm được a.

"Hí.. Ai nha.. Hẳn là trận này đó.."

"Tiểu Khê? Người đang tìm cái gì chứ?" Lương Lương kéo ta một cái.

"Nga, tìm đứa nhỏ."

"Đứa nhỏ?"

Ai ya! Thiếu năng trí tuệ rồi! Ta nhanh chóng che miệng, "Àch, không tìm cái gì, thì tùy tiện nhìn một chút."

"Nga, người là đang nhìn họ sao?" Lương Lương chỉ tay một cái.

Ta theo phương hướng chỉ của nàng nhìn lại, trên một chiếc chiến xa, đang ngồi hai tiểu nha đầu nhìn chung quanh! Không phải, các nàng được Tương quân bao bọc xung quanh, Lương Lương làm sao phát hiện?

Ta một mặt kinh ngạc nhìn Lương Lương, "Người làm sao thấy được?"

"Hả? Tùy tiện vừa nhìn thì thấy được a." Lương Lương nhíu mày chu chu mỏ.

Ta.. Đ*ệt.. Cái này.. Không phải là ý trời chứ.. Tùy tiện vừa nhìn là có thể thấy được Mục Khuynh Tuyết ở trong vạn quân?

Ta chết dí nhìn chăm chăm Lương Lương.

"Làm.. Làm sao vậy?" Đều đem nàng nhìn chăm chú ngó rồi.

"Trên người người.. Có mang ám khí gì không?"

"Nga.." Lương Lương sờ tay vào ngực, một giây sau lại vội lấy tay ra, "Àch, không, không có." Lắc lắc đầu, hai cái tay tựa ở sau người.

Hừ hừ! Tin người mới là lạ!

"Giao ra nhanh lên một chút, nếu không ta muốn ồn ào rồi!" Ta lấy tay xò ra trước mặt Lương Lương.

"Àch.. Nhưng.. Nhưng mà tiểu Khê, lỡ như một hồi đánh nhau, ta sẽ ứng phó không kịp, ném một cái phi tiêu, còn có thể kéo dài một chút a."

Ừm, nói rất có lý.

Thế nhưng! "Ta ở bên cạnh người, sẽ không để cho người có sai lầm, giao ra nhanh lên một chút đi!" Không nói lời gì đem bàn tay qua, "Người không cho ta, tự ta đi lấy a!" Hù dọa nàng một câu, làm dáng muốn đem bàn tay đến trong quần áo nàng.

"Ôi được được, cho người, cho người là được rồi." Cái tên này một mặt oan ức từ trong ống tay áo lấy ra hai phi tiêu, méo miệng, vô cùng không tình nguyện đặt ở trên tay ta.

"Còn có" Ta cố ý khuôn mặt nghiêm túc, muốn lừa nàng một chút.

"Nga.." Thứ này lại ngoan ngoãn từ trong ngực móc ra bảy, tám miếng đồng!

"Còn có!" Không thành thật, tiếp tục gạt!

Lương Lương vẽ mặt đưa đám, miệng đều phải vênh lên đến bầu trời rồi, đem bàn tay đến bên hông, lấy ra một hòn đá nhỏ..

"Thật sự không có rồi.."

M*á nó, tiểu tổ tông của ta, người bỏ nhiều đồ như vậy ở trên người, không nặng sao?

"Được rồi, một hồi đánh nhau, người nhất định phải theo ta trong vòng ba thước, không cho phép chạy lung tung, điếm quan trọng nhất, không cho phép đi đánh hai nhóc con kia!"

"Nhưng mà.. Tại sao?"

"Àch.. Ta.. Ta là bệnh nhân a, người không thể bảo vệ ta sao? Hơn nữa người xem, hai nhóc con kia không chênh lệch nhiều với chúng ta, lớn lên cũng thật đáng yêu, người hẳn tâm họ biến thành một bộ thi thể lạnh như băng sao?" Đàng hoàng trịnh trọng bịa chuyện, cách xa tám trượng, nào thấy được hình dạng của họ ra sao.

"Nga.." Lương Lương gật gù, lại liếc nhìn phương hướng hai tiểu gia hỏa kia, khà khà vui lên, "Là khá đáng yêu.."

Ta con m*ẹ nó! Người đây là cái ánh mắt gì a!

Trong lòng ta đây đột nhiên có chút trống rỗng, ta làm sao luôn cảm thấy Lương Lương cùng Mục Khuynh Tuyết hình như có chút không thể tách rời gì đó! Không được, phải trông Lương Lương thật tốt!

Hết chương 51

-----oOo-----

Chương 52

Nguồn: EbookTruyen.VN

Ta đây đang nhìn chòng chọc Lương Lương đó, bên kia.. Đánh nhau rồi?

What? Làm sao một lời không hợp thì đánh nhau? Không cần nói hai câu dạo đầu sao?

Trước mắt một trận hỗn loạn, toàn là các binh sĩ mâu thuẫn quơ thương, ta đều lo lắng các nàng sơ ý một chút lại đâm ta.

Lần này cùng lần trước đánh Ung Thành cảm thụ lại khác rồi, lần trước căn bản không cần ta tự mình ra tay được rồi, ra lệnh một tiếng, các tướng sĩ thì nhào tới như sói ác, ta thì cưỡi đại mã ngồi ở phía sau xem tình hình trận chiến, trước mắt tự mình tham dự hỗn chiến này, chắc, thật là có chút hư nhược.

Mấy tiểu gia hỏa chúng ta tự giác ôm thành một cục, khoa tay một hồi, phát hiện xung quanh kỳ thực cũng không có kẻ địch gì.. Hơn nữa còn đều là người mình, đại khái là chúng ta cách trung tâm giao chiến quá xa, quân địch cũng xông không tới.

"Ở đây co rúc thật không khỏe, ta muốn xông tới!" An Mãnh hai mắt sáng lên nhìn chằm chằm chiến trường phía trước, ta đây không kéo lại, nàng thì xông ra rồi!

Nàng vừa ra ngoài này, An Uy cũng vội vàng đi theo, An Đạc các nàng cũng không cam rút lại phía sau, trong nháy mắt chúng ta đã bị đoàn người chen tản ra rồi, chỉ ta còn chết dí kéo Lương Lương không buông tay.

"Tiểu Khê người.. Thả ta ra a.." Lương Lương gấp đến nóng giận mở miệng.

Ach..

"Vậy không cho phép người chạy loạn, hai ta nhất định phải ở cùng nhau."

Lương Lương vội vàng gạt đầu, ta cũng buông lỏng tay, rập khuôn từng bước theo nàng, còn kém dính đến trên người nàng rồi.

Đánh một hồi, cảm giác cũng không tệ lắm, hai ta phối hợp đến gọi là ăn ý, nàng ở phía trước, ta ở phía sau, chỗ đi qua như gió thu cuốn hết lá vàng, aha~dung ta hà hơi một cái~

Dù sao lợi hại đến muốn lên trời rồi, quân địch nhìn thấy chúng ta đều đi đường vòng.

Nhưng mà lời thật tình, thể lực là thiếu không thể bỏ khuyết, mới đánh mười mấy người, ta thì mệt mỏi, chủ yếu là đối diện quá ngoan cường, ta còn tập trung phải tinh thần độ cao, cả người đều hao tổn, có chút bắt đầu ăn không tiêu rồi.

Lại nhìn Lương của ta, động tác vẫn dứt khoát, áo bào tung bay, chặc.. soái khí!

Đoán chừng là hai ta xông có chút khá cao rồi, quân địch xung quanh càng ngày càng nhiều, hơn nữa các nàng tựa hồ phát hiện Lương Lương khó đối phó, chuyên nhìn chăm chăm đánh ta, bảy, tám người vây tấn công ta, dọa đến ta quay người liền muốn kêu cứu mạng về phía Lương Lương rồi.

"Lương Lương!"

Ờ? Ta đây quay người lại đối diện Lương Lương, phát hiện vẻ mặt của thứ này có chút kỳ quái, ừ.. có chút giống lúng túng? Còn là chột

dạ? Nàng làm cái gì..

Lương Lương nhìn lên quân địch phía sau ta bầy, tám người múa thương cầm gậy, không nói hai lời đưa tay, đem ta kéo đến phía sau nàng, leng keng leng keng thì cùng các nàng dây dưa lên, ta thì trốn ở phía sau Lương Lương, nhân cơ hội hỗ trợ đâm trên một thương.

"Vừa nãy có phải người đánh lén ta?" Phía sau bỗng dựng một tiếng quát mắng trong trẻo.

Thanh âm này làm ta giật cả mình, nhanh chóng quay đầu lại liếc mắt nhìn..

Fu*ck!

Nhóc con trước mắt một mét da vẻ trắng nõn, hồng hào giáp bạc, vai khiêng một cây Hồng Anh thương, này này này mái tóc ngang này là cái quỷ gì? Anh khí hoàn toàn không có, ngược lại còn có chút manh a..

Chờ chút.. Thứ này.. Không phải là Mục Khuynh Tuyết chứ?

Nàng mới vừa nói cái gì? Đánh lén nàng? Lời thoại này làm sao có chút quen..

Chờ đã!

"Lương Lương, người làm cái gì?" Trong đầu lập tức nghĩ đến dáng dấp có tật giật mình vừa rồi của Lương Lương.

"Ta.." Lương Lương thấp cúi đầu, vênh môi.

"Không cần thận.. Đá bay một hòn đá nhỏ.."

"Người!" M*á nó..

Ta.. M*á nó.. Quả được vuốt của nàng, lại tính sót cái móng của nàng!

Không phải, người tùy tiện một cước đá bay cục đá đều có thể đánh tới Mục Khuynh Tuyết, đạn đạo cũng không chuẩn như người đá a a a a!

Người có phải đã cài đặt lịch trình theo dõi không a a a a!

Ta.. Ngoại trừ phục rồi, ta còn có thể nói cái gì đây? Cảm thán một chút nhân duyên trời định của hai tiểu gia hỏa?

A phi!

Ta tiến lên hai bước, cười theo, "Khà khà, tiểu mỹ nữ, chúng ta cũng không phải cố ý, lại nói người cũng không bị thương không phải.."

"Hừ!" Tiểu oa nhi kia một tiếng hừ đẹp, miệng đều phải vênh lên đến bầu trời rồi!

Giơ tay chỉ chỉ trán chính mình..

Ach.. Mi tâm một khối máu đỏ.. Đây là đá đập sao?

Ta quay đầu nhìn Lương Lương, người được a, tuyển thủ quốc gia a, ở giữa hồng tâm!

Lương Lương gãi gãi đầu, một mặt áy náy đi về phía trước hai bước, đoán chừng là muốn xin lỗi tiểu oa nhi này, ta nhanh chóng cản lại, hai người, ngừng lại bất kì tiếp xúc nào!

"Này này, tiểu mỹ nữ, người xem, chúng ta đây là đánh trận đó có đúng không, va chạm một chút không thể tránh được mà, người nếu thực sự tức không nhịn nổi, vậy.. Nếu không người cũng ném ta một cái, chúng ta thì thanh toán xong rồi." Ta chỉ muốn nhanh lên một chút đem tiểu ôn thần này đưa đi.

"Hừ, oan có đầu nợ có chủ, ta không tìm người, ta tìm nàng." Chỉ tay một cái, điểm danh muốn tìm Lương Lương.

"Này người đây là.."

"Ở trên chiến trường còn lén lén lút lút dùng chút thủ đoạn dê hèn, vừa nhìn cũng không phải là vật gì tốt, xem ta có đem người răng rơi đầy đất không!" Tiểu tổ tông kia nói xong, lấy thương xoay ngang, tròng mắt dựng thẳng mục đích vọt tới phía Lương của ta.

"Này không phải, muốn đánh đánh ta, không cho phép người động nàng!" Ta đây liền muốn che chở Lương Lương, ta nhớ tới khi đó chính là Lương Lương đánh nhau với nàng, đánh một chút, Lương Lương lại ném phi tiêu, đem miếng giáp trên người Mục Khuynh Tuyết đánh rớt một khối, sau đó! Miếng giáp kia thì thành vật định tình của hai người!

"Ha, được a, vậy ta ngay cả người một khối thu thập!"

"Hừ, khẩu khí lớn như vậy, cũng không sợ cắn đầu lưỡi!" Ta đây thì không phục rồi! Người ta khi dễ đến trên đầu rồi, còn muốn cái gì đâu, tốt ống tay áo làm a!

Ta đây nhắc theo tiểu mộc thương, mới vừa giơ lên, thì nghe "Bốp" một tiếng

"Hí.. ai ya.." Ta m*á nó.. Mục Khuynh Tuyết một thương chạm lên trên cán thương ta, chấn động đến mức hổ khẩu của ta đau xót, hiện tại tê dại một hồi, cả thương đều rơi mất rồi.

"Người.." Một giây sau, thương của Mục Khuynh Tuyết thì chống đến trên cổ ta rồi..

"Này này này.. Còn nhỏ tuổi.. Thì đánh nhau ầu đả.. Người.. Không học tốt!"

Nàng hình như không muốn giết ta, ta nhân cơ hội nhào lộn về sau,

lật trở lại bên cạnh Lương Lương.

"Hừ, thì hai cái này, cũng dám ra chiến trường?" Mục Khuynh Tuyết đem thương vác trên vai, quẹt quẹt mũi về phía ta, đầy mắt xem thường.

M*ẹ kiếp! Đánh ta xong rồi còn muốn nhục nhã ta! Điều này có thể nhin sao!

"Lương Lương, giúp ta báo thù!"

"Được." Lương Lương vừa nghe, không nói hai lời thì xông lên trên.

Hai tiểu gia hỏa vừa mới giao thủ chính là ai cũng không chịu nhường ai, người tới đánh ta thật là kịch liệt, cả bên cạnh không ít binh lính liền bắt đầu nghỉ chân xem trò vui rồi!

"Lương Lương cố lên! Lương Lương cố lên!" Ta đứng ở một bên áp trận giúp Lương Lương, thuận tiện kêu cố lên.

Ôi? Hình như nơi nào không đúng lắm? Ta không phải nên ngăn cản hai người bọn họ động thủ sao?

Bỏ đi bỏ đi, đánh vui rồi nói!

Đánh một hồi, ôi cái quỷ gì, Lương của ta vậy mà chọt bắt đầu ở vào thế hạ phong rồi, đây không khoa học a!

Lương Lương tựa hồ là có chút lực bất tòng tâm, một thương hư yếu, đột nhiên lùi lại một bước dài, kéo dài khoảng cách với Mục Khuynh Tuyết.

Chỉ thấy Lương Lương cúi đầu liếc mắt nhìn mặt đất, giơ lên thương chính là vung mạnh, như đánh golf

"Ai nha không được!" Ta trơ mắt nhìn một thương này bốc lên một khối hòn đá nhỏ của Lương Lương, bay qua thẳng đến trước ngực

Mục Khuynh Tuyết..

"Keng.. Bốp.." Một khối đồ vật nhỏ sáng loáng từ trên người Mục Khuynh Tuyết rớt xuống..

! M*á nó không phải miếng giáp là cái gì!

Ta m*á nó Lương Lương người! Vậy mà dùng một hòn đá nhỏ đánh rớt miếng giáp? Meo meo meo meo meo? Cai này khoa học sao?

"Người.. Muốn chết!" Tiểu Khuynh Tuyết ngược lại căm tức Lương Lương, một đôi tay nhỏ chét chặt mọc thương, đốt ngón tay đều trở nên trắng rồi!

Ôi đại tỷ ruột của ta, người tức giận quay về tức giận, đem miếng giáp nhặt về đi a a a, vá may lại ba năm a người nói có đúng hay không a!

Ta thấy nàng hoàn toàn không có tiết kiệm ý thức, căn bản không có muốn nhặt lại miếng giáp, người đây là muốn cố ý để cho Lương của ta nhặt sao! Gái tâm cơ!

Lương Lương một mặt vẻ mặt không biết mình đã làm chuyện tốt gì, đang ngờ ra đó, Mục Khuynh Tuyết lại vọt lên!

Ta thấy hai nàng đánh khó phân thắng bại, hình như không ai thấy được ta, nhanh chóng chạy tới đem miếng giáp kia nhặt lên, muốn vớt xa một chút, chặc không được, lỡ như vừa trùng hợp lại bị Lương Lương nhặt được rồi thì sao.. Miễn cưỡng để tới trong quần áo của mình, trước tiên giữ lại, ta đây có thể đều an toàn hơn cái nào.

Như không có chuyện gì xảy ra tiếp tục xem trò vui, đột nhiên không biết từ đâu nhảy ra một binh lính quân ta, mang theo mọc thương, chiếu theo đầu của Mục Khuynh Tuyết liền nện xuống!

Trong lòng ta đây hơi hồi hộp một chút, thực sự lau vệt mồ hôi thay Mục Khuynh Tuyết.

"Cẩn thận!" Lương của ta kinh ngạc thốt lên một tiếng, một cái kéo lại cánh tay của Mục Khuynh Tuyết, lôi kéo về phía trong lồng ngực của mình, còn m*á nó ôm nàng xoay chuyển hai vòng!

A a a a cái quỷ gì! Quay phim truyền hình sao! Có cần đặc biệt nổi bật cho người hay không a a a!

Người binh sĩ kia cũng một mặt ngu ra, nhưng mà chưa kịp nói chuyện, đã bị Tương quân khác quán lấy rồi.

Ta nhanh chóng chạy đến bên người Lương Lương.

Fu*ck, ta thì nhìn Lương Lương một tay ôm eo của nàng, một tay nắm tay nàng, hai người chơi trò bốn mắt nhìn nhau, ẩn tình dây dưa.. M*ẹ người a!

"Này này này, ê ê ê! Buông ra buông ra!" Đẩy ra tay của Lương Lương, đem Mục Khuynh Tuyết đẩy đi.

"Ta đây là đánh trận đó! Người cho rằng chơi nhà chòi à?" Chọt chọt trán của Lương Lương, thực sự là! Tên gia hỏa này không yên phận!

"Ta không có.. Ta chính là.." Lương Lương một mặt oan ức.

"Chính là cái gì người chính phải, nàng là kẻ địch!"

"Nga.." Lương Lương gật gù.

Chậc, ta làm sao có chút trống rỗng chứ, không được, thử một chút.

"Ta hỏi người, ta cùng với nàng đồng thời rơi vào sông, người cứu ai?" Đem Lương Lương kéo đến một bên, cái này còn đánh trận cái gì a, hết tâm tình.

Lương Lương cau mày suy nghĩ một chút, ờ! Cái này còn cần nghĩ?

"Không cho phép nghĩ, nói mau."

"Hí.. Nhưng mà.. Ta cũng không thạo kỹ năng bơi.. Nếu không, ta tìm Mạc tướng quân tới cứu người?" Về mặt thành thật nhìn ta.

"Ta.. Người.."

"Rút lui rút lui."

Ta đang tìm từ mắng Lương Lương, bên tai đột nhiên một đám người gọi rút lui, dọa đến ta nhanh chóng nhặt lên tiểu mộc thương trái phải nhìn một cái.

Ờ? Quân ta rút lui rồi? Vì sao a, cái này không phải đánh rất tốt không?

Chờ chút! Fu*ck! Bên dưới cánh tay Mạc Cửu mang theo đứa bé là quý cái gì?

"Tử Y!" Tiểu Khuynh Tuyết một tiếng hét kinh hãi, liền chạy về phía Mạc Cửu kia

What? Lạc Tử Y bị bắt rồi? Fu*ck vậy còn có thể có tốt? An Lạc Thành không thể giết chết nàng Lạc Thanh Viễn không được bị bức chết?

Fu*ck fu*ck fu*ck, tỉnh táo một chút.

Tử trong tay Mạc Cửu cướp người? Vậy ta phải bị các nàng đánh chết!

Nhưng mà thân phận của Lạc Tử Y, bị tóm trở lại nhất định là trông coi đối tượng a, khẳng định không có cơ hội lén lút thả nàng a..

Ai nha! Ta làm sao không nhớ rõ có một đoạn như thế a! Làm sao bây giờ a..

Lỡ như Lạc Tử Y xảy ra chuyện gì.. Ôi ta cũng là rất không nhẫn tâm..

Ta đây khoét lỗ nhìn lên, tốc độ lui lại của tướng sĩ quân ta nhanh chóng, như mở cống thả nước.

"Tiểu Khê đi mau!" Lương Lương lôi kéo ta liền muốn chạy, ta quay đầu nhìn Mục Khuynh Tuyết ở trong đám người qua lại, phỏng chừng nàng cũng phải bị bắt được rồi đó..

Đang nghĩ ngợi, mấy bóng người đối diện liều mạng xông về phía Mục Khuynh Tuyết, Hử? Đó có phải phó tướng của Lạc Thanh Viễn hay không a, nếu không..

"Tiểu Khê!"

"Hả?" Chờ ta phục hồi tinh thần lại, Lương Lương đã bị bảy người va chạm xa rồi!

Được thôi, cứ làm như thế đi!

Ta nhanh chóng đuổi tới phía Mục Khuynh Tuyết, "Đứng lại, người còn chạy đằng nào!"

Ba bước cũng hai bước xông qua, nắm chết tay của Mục Khuynh Tuyết không tha.

Tiểu con lừa này lại muốn đánh ta, người đánh người đánh, chính là đến cho người đánh.

Chỉ chốc lát, phó tướng của Lạc Thanh Viễn thì nhảy qua, nhìn ta và Mục Khuynh Tuyết dây dưa, một cái đẩy ta ra.

Ai ya! Các người có ngu hay không!

"Thảm thảm xinh đẹp người ngược lại đem ta cùng dẫn đi a!" Ta tùy tiện bắt lấy phó tướng.

Thứ kia hiển nhiên sửng sốt a, ngu ra một chút, một phát bắt được vật áo trước ngực ta, xách ta thì chạy.

"Cứu mạng a - Cứu mạng a -" Ta liều mạng kêu cứu mạng về phía quân ta.

Không nghĩ tới, đáp lại ta trước hết, vậy mà là An Lạc Thành!

Ta trơ mắt nhìn cô xoay người lại nhìn ta, nhìn hướng về ta đây chạy vội hai bước, sau đó, đã bị Cổ Diễn kéo lại rồi..

"Ai ya.. Ai ya ya ya.. Ai ya tiểu tổ tông của ta a.. Người nói người dẫn vật ta làm gì a.."

M*á nó.. Sau khi ta bị thủ hạ của Lạc Thanh Viễn bắt về đại doanh Tương quân đã bị nhốt tại trong mộc lao, Khuynh Tuyết tên kh*ôn này cầm roi da đánh về phía trong lao, có người lớn quản một chút không a!

"Người đem Tử Y trả về!" Tiểu Khuynh Tuyết đỏ mắt, đều sắp gấp khóc rồi, hóa ra bắt ta trút giận đó.. Ta làm sao oan uổng như thế a..

"Không phải, người bắt ta đem đổi lại nàng không phải tốt rồi sao, người ở đây dẫn vật ta có tác dụng sao!"

"Người? Phi! Một vô danh tiểu tốt!"

"Này ta.." Con thỏ nhỏ chết bầm này, sỉ nhục ta!

Nàng cũng không đánh ta rồi, đem roi ném một cái, ngồi xuống trên đất, nghiêng người dựa vào lao, trên gò má non nớt tràn đầy lo lắng.

"Này.. này.. Ta nói.."

"Ừng ằm ỉ." Tiểu Khuynh Tuyết cau mày trờng ta một chút.

"Ạch.. Khuynh Tuyết a.. Ngươi đi.."

"Làm sao ngươi biết tên của ta?" Tiểu Khuynh Tuyết sững sờ, vụt đứng lên, nhậ lên roi chỉ vào ta.

"Ta.." Ta suy nghĩ chút, "Ta.. ta là thầy bói a, trên thông thiên văn dưới thông địa lý, không có gì là ta không biết!" Này! Thời điểm như thế này liền muốn mở ra hình thức lắ lự rồi!

"Thầy bói?" Khuynh Tuyết nháy mắt mấy cái, một mặt tò mò nhìn chăm chăm ta.

"Ừm, không tin ta đoán một quẻ cho ngươi." Ta trợn trợn mắt, giả vờ giả vịt bấm ngón tay tính toán một chút.

"Các hạ họ Mục, tên Khuynh Tuyết, người kinh thành, tuổi thơ phụ mẫu đều mất, được Lạc Thanh Viễn, Lạc đại tướng quân thu dưỡng, coi như con đẻ. Có đúng?" Ta lật tay lại, rung đùi đắc ý, đắc ý đó.

"A phi!" Cái tên này không giải thích được hứ ta một mặt! Còn nắm roi quất ta!

"Ngươi làm gì a, ta câu nào nói không đúng a!" M*á nó ta thì không phục a, ngươi là ta thiết lập a! So với mẹ ruột ngươi ta còn hiểu ngươi hơn được không!

"Hừ, ngươi nói những cái này, người toàn quân doanh đều biết! Vừa nhìn ngươi chính là một tên lừa gạt!"

"Ta.. Ta ta.." M*ẹ hấn thì lúng túng rồi..

"Vậ.. Chặc.. Ép ta phóng chiêu mạnh có phải không.."

"Này, người.. Trên ngực có nốt ruồi."

Thứ này vừa nghe, một cái che ngực, mặt cười xoạt một cái thì đỏ, roi nhỏ kia vung như quạt máy!

"Ai ai ai ya con người người.. Ai ya được rồi được rồi.. Ta chưa từng nhìn ngực của người, đây là tính ra! Tính ra!" Nhanh chóng xin khoan dung a, hảo hán không chịu thiệt trước mắt a!

"Ai ya người đừng đánh đừng đánh, người có muốn cứu Lạc Tử Y không?" M*ẹ kiếp, thời khắc máu chót vẫn là mang ra chiêu hữu dụng này.

Ta chà xát trên người, bị nàng đánh đau đớn!

"Người có cách cứu Tử Y?" Thứ này quả nhiên yên tĩnh xuống rồi.

"Ừm, người dẫn ta đi gặp mẹ người, ta có cách cứu Lạc Tử Y."

"Gặp mẹ ta.." Tiểu Khuynh Tuyết cau mày, do dự một hồi, "Được rồi, chỉ cần người có thể cứu Tử Y."

Ừ, tên tiểu tử này, còn khá dễ nói chuyện!

Hết chương 52

Edit: Tác giả cũng phải bó tay với duyên phận của hai ẻm haha

-----oOo-----

Chương 53

Nguồn: EbookTruyen.VN

Khuynh Tuyết nha đầu này phỏng chừng là không có phép tắc quen rồi, đoạt chìa khóa của thủ vệ liền đem ta thả ra, căn bản mặc kệ người khác làm sao khuyên can.

Dẫn ta một đường đi tới.. Ạch.. Đây chắc là chủ trương chứ, không chờ binh lính trước cửa đi vào bẩm báo, trực tiếp lôi kéo ta vén rèm tiến vào trướng..

"Mẹ, nàng nói nàng có thể cứu Tử Y!" Khuynh Tuyết thẳng đến hướng về Lạc Thanh Viễn ngồi ở phía trên, ta thành thoi đi theo đến, trái phải nhìn một cái, bốn tên phó tướng một bên hai người, phỏng chừng mấy tên này là đang thương nghị nên làm sao cứu Lạc Tử Y đó.

Lạc Thanh Viễn sắc mặt âm trầm tái nhợt, liếc Mục Khuynh Tuyết một chút, ta phỏng chừng lúc này nếu như ta không ở, Mục Khuynh Tuyết nhất định phải bị đánh ha ha~

"Lạc tướng quân, tại hạ hữu lễ rồi." Ta hướng về phía Lạc Thanh Viễn thi lễ một cái trước, sau đó lần lượt từng cái nhìn chăm chăm bốn tên phó tướng kia đánh giá.

Chậc.. Những nhân vật nguyên bản này đều là dưới ngòi bút của ta, không nghĩ tới bây giờ vậy mà sờ sờ xuất hiện ở trước mắt ta, cái cảm giác này, quả nhiên là tươi đẹp.

"Ngươi là người phương nào."

"Ta.. Ừ.. Ta là người Dục quốc, nhưng cùng lúc, ta còn là một thầy bói."

"Thầy bói?"

"Ha, dẫn xuống." Lạc Thanh Viễn liếc ta một chút, khoát tay áo một cái.

Nha đúng nha, hình như nàng không phải rất mê tín..

"Chờ một chút." Một tên phó tướng đi tới về phía ta, ai ya, đây không phải thẩm thẩm đẹp để bắt ta sao!

Ừm.. Ta cẩn thận liếc nhìn mấy phó tướng này một chút, trước mắt vị này hơi chút điềm tĩnh dịu dàng, chủ yếu là âm thanh rất ôn nhu, đây nhất định là Diệp Diên không sai rồi.

Vị kia bên cạnh nàng, ừm.. Một mặt sát khí, dáng vẻ người sống chớ gần, quá nửa là Du Dục.

Hai vị bên tay phải, một cà lơ phất phơ, một lạnh như băng.. Cũng thật là tuyệt phối a..

"Chào Diệp Diên thẩm thẩm." Cười hì hì.

Diệp Diên ngẩn ra, nhìn ta, lại nhìn Khuynh Tuyết và Lạc Thanh Viễn một chút.

"Ai là thẩm thẩm người." Bất mãn nhỏ nước bọt ta.

Àch.. Được rồi.. Cũng đúng, dù sao ta cũng là quân địch mà.

"Ta hỏi người, ở trên chiến trường, người vì sao cố ý muốn để ta mang người đi?"

Quay đầu nhìn Lạc Thanh Viễn, nàng cũng hơi chút hiếu kỳ.

"Lạc Tử Y bị bắt, các người nếu như không có lợi thế ở trên tay, chắc là sẽ bị nhiều thiệt thòi." Ân ngay nói thật rồi.

"Hắc, kì quái, người là người Dục, tại sao phải giúp chúng ta?"

"Ta không phải đang giúp các người, ta đây cũng là đang giúp Dục quốc." Nếu như người cho rằng ta là tới quý liếm Lạc Thanh Viễn, vậy các người thì sai lầm to rồi!

"Nói nghe một chút." Lạc Thanh Viễn cuối cùng nhìn thẳng ta một chút.

"Ta.." Nhìn chung quanh một chút, hé miệng cười cười, "Ta biết mưu đồ của các người."

"Mưu đồ? Ha ha ha ha!"

"Hừ! Cái gọi là mưu đồ, chắc là người Dục các người đó!"

Ôi, ta cứ như vậy lẳng lặng nhìn mấy người này cười khinh thường, một lát, duỗi tay chỉ vào phía bắc, nhìn vẻ mặt của Lạc Thanh Viễn.

Phương bắc là vương đô của Tương quốc.

Quả nhiên, không một hồi, các nàng cùng nhau thu rồi ý cười, mỗi cái sắc mặt nghiêm nghị, nhìn lẫn nhau.

Lạc Thanh Viễn liếc mắt ra hiệu, Du Dục vội đến phía Mục Khuynh Tuyết, "Khuynh Tuyết, trở về nghỉ ngơi."

Không nói lời gì liền đem Mục Khuynh Tuyết dẫn đi rồi.

Lần này bầu không khí trong lều thì có chút vi diệu, nói lúng túng không lúng túng, tựa hồ còn tràn ngập một tia sát ý.

"Người đây là ý gì." Ngữ khí của Lạc Thanh Viễn âm trầm, một mặt

đề phòng.

"Lạc tướng quân khẳng khẳng để ta đem lời nói rõ, vậy ta cũng sẽ không che che giấu giấu, mấy người các người, không phải đang mưu đồ diệt Tương quốc sao!"

Lời này nói ra kỳ thực trong lòng ta có chút hư nhược, chuyện này nếu như An Lạc Thành, thì cô tính khí dữ dội, ta đoán chừng phải một cái tát đem đầu của ta đánh bay đi..

Nhưng mà cũng may, Lạc Thanh Viễn càng trầm ổn chút, không động tay động chân với ta, nhưng mà ánh mắt âm lãnh kia của nàng, nhìn chăm chăm ta, cũng là để ta có chút khó chịu.

"Hừ, nói hư nói vượn." Lạc Thanh Viễn chấp tay sau lưng, nghiêng người sang.

"Ôi.." Ta thở dài, thứ này cảnh giác quá mạnh, thực sự là không thấy quan tài không nhỏ lệ.

"Mục Khuynh Tuyết tuổi thơ toàn tộc chịu khổ tàn sát, mẫu Mục Ly Thương càng là hài cốt không còn, lấy tình ý của Lạc tướng quân cùng Mục đại nhân, người há có thể không muốn báo thù cho nàng?"

"Tương vương ngu ngốc cô đạo, ủy nhiệm kẻ gian giết oan trung thần, càng là trong bóng tối phái người tàn sát toàn tộc Mục đại nhân, người lại làm sao sẽ để hấn sống chui nhủi ở thế gian." Ta nói chính là nhẹ như mây gió, nhưng mà ở trong lòng các nàng, chắc là nhắc lên sóng lớn mênh mông đó, dù sao hiện tại sắc mặt của Lạc Thanh Viễn không phải đẹp đẽ như vậy.

"Người rút cuộc là ai! Làm sao sẽ biết những việc này?" Lạc Thanh Viễn kéo lấy cổ áo của ta xách ta lên, ánh mắt sắc bén kia hận không thể nhìn thấu ta.

"Ta nói rồi, ta là một tên thầy bói, không có chuyện gì là ta coi không ra." Tránh thoát khỏi tay nàng, nhảy đến trên đất, sửa lại một chút quần áo.

"Tương quốc nội loạn, là thời cơ thật tốt, nhưng một mực Dục quốc đuổi tới xâm lấn, để người không đành tay ra được tới đối phó Tương vương. Ừm.. Bây giờ con gái người lại bị An Lạc Thành bắt lại, thái độ làm người của An Lạc Thành, ta nghĩ người cũng rất rõ ràng đó, thế cục này bây giờ đối với người, là bất lợi cực lớn a."

"Nghe ý này của người, là có diệu kế gì?" Tên phó tướng cà lơ phát phơ Quán Đồng kia vây quanh ta hai vòng, ý cười đầy mắt.

"Tự nhiên là có, nếu không ta cũng sẽ không đến nơi này a."

"Chậc, cái này câu cửa miệng a, diệt bên ngoài thì trước hết phải yên bên trong đúng không, kỳ thực, chúng ta cũng dễ đánh đuổi, chỉ cần mười lăm tòa thành trì mà thôi.. Ai ya!" M*á nó lời của ta còn chưa nói hết, ngực đau xót, lại bị Quán Đồng một cước đá ra trước..

"Ai ya.." Ta che ngực lăn lộn đầy đất, chạy trở về trong trướng.

"Người có thể hay không.." M*ẹ kiếp thứ này lại muốn đập ta! Người tốt xấu gì chờ ta nói hết lời a..

"Chờ đã." Phó tướng từ đầu đến cuối không mở miệng lên tiếng.

"A ngô, phí lời với nàng có cái gì tốt, trực tiếp để ta đánh chết nàng cho xong!"

Kỷ Ngô lờm ta một chút, không lên tiếng, một cái rút ra trường kiếm bên hông, ném cho Quán Đồng.

Fu*ck!

"Này không đúng không đúng, làm gì a đây là, người nghe ta nói hết

lời a!"

"15 tòa thành, bách tính hơn triệu, đồng hóa cần thời gian chứ? Các người có thể thanh thần ổn định đi lật đổ Tương vương, sau khi ổn định lại lấy thành trì về có đúng hay không!"

"Người nói hiện tại các người ở đây đánh với chúng ta ngược lại hừng hực, nhưng phía sau bất ổn, không chắc ngày nào đó Tương vương kia lại nghe lời xằng bậy của ai, cắt đứt nguồn cung lương thảo của các người, các người không phải bị vây chết ở nơi này sao, đến thời điểm đó người còn lấy cái gì đi báo thù rửa hận cho bạn tốt của người hả?"

"Người làm việc lớn không câu nệ tiểu tiết a, chịu thiệt một chút không có gì, người đến lấy đại cục làm trọng a có đúng hay không! Con thạch sùng còn có thể đứt đuôi cầu sinh đó, lúc cần thiết còn phải thí xe giữ tướng đó, người không nở mười lăm thành này, nhưng cần thận sai một li đi một dặm của ngày sau a!"

"Này người cũng đừng cầm kiếm chỉ vào ta, nếu như ta xảy ra chuyện gì, người lấy cái quỷ gì đi đổi Lạc Tử Y hả?"

"Người.."

"Dẫn nàng xuống." Lạc Thanh Viễn vung vung tay, một bộ dáng vẻ không muốn nhìn thấy ta nữa.

"Lạc tướng quân ngài có thể suy nghĩ nhanh lên một chút, ta cũng không dám bảo đảm Lạc Tử Y sẽ không có chuyện bất trắc gì." Câu này đúng là lời nói thật.

Bị Oản Đồng một đường xách cổ áo chân liên tục vừa đá vừa đạp vút về trong nhà giam rồi.

Này, mỗi câu cá này ném ra rồi, ta thì không gấp rồi.

Lạc Thanh Viễn quan tâm đến tình hình chung, nhất định sẽ tiếp thu

đề nghị của ta.

Đối với nàng mà nói, đề nghị này khó là khó khăn chút, nhưng mà dù sao cũng hơn để An Lạc Thành bóp lấy cổ của Lạc Tử Y ép nàng thỏa hiệp càng tốt hơn?

Hơn nữa ta muốn để hai bên đình chiến, còn có một nguyên nhân trọng yếu hơn, ừm.. Đúng.. Không sai.. Cũng là bởi vì An Lạc Thành.

Vốn dĩ ta luôn cho rằng cô là người vì chiến trường mà sinh, nhất định phải sinh sống ở trên chiến trường, nhưng sau đó ta phát hiện, mỗi một lần cô xuất chinh, đều là dưới bức bách của Dục vương, ra chiến trường cũng không có để cô quá vui vẻ.

So sánh rất rõ ràng, mấy nhóc con kia cả ngày ngóng trông ra chiến trường, đánh trận giết địch, loại mãnh liệt vui sướng và cảm giác thỏa mãn ở trên chiến trường kia, là vừa nhìn thì có thể nhìn ra được, nhưng An Lạc Thành không có.

Cô tuy là vì chiến trường mà sinh, nhưng lại cũng không chấp nhất với chiến trường, cô không có khát vọng như vậy, không có hưởng thụ như vậy, mỗi lần xuất chinh, cũng coi là một lần nhiệm vụ gian khổ, ta chưa từng thấy được cô ở trên chiến trường vui vẻ mà cười.

Nếu như nói nụ cười phát ra từ nội tâm của cô, ta thật sự chỉ ở một chỗ từng thấy, chính là trước mặt An Quyết.

Kỳ thực ngẫm nghĩ một chút, An Lạc Thành cũng rất khổ, bỏ xuống con gái tuổi nhỏ, vì Dục vương chinh chiến khắp nơi, vẫn còn động một chút là bị Dục vương kia biểu thị uy lực. Chúng ta đặt mình vào hoàn cảnh người khác, nào có mẫu thân sẽ cam tâm tình nguyện cùng con gái gào khóc đòi ăn của mình ở riêng nhiều năm?

Hơn nữa trước đó ta từng nói, trong nguyên văn, hai nước một trận này kéo dài, dài đến mười mấy năm a!

Sau mười mấy năm, ha ha.. Ta phỏng chừng cô đều không nhận ra An Quyết hình dạng ra sao rồi.

Ta gồi lên cánh tay nằm ở trong nhà giam, đang nghĩ ngợi tâm sự đó.

"Này, tại sao ngươi lại đến rồi?" Ta ngẩng đầu nhìn lên, tiểu Khuynh Tuyết lén lén lút lút lại chạy tới rồi.

Tên gia hỏa này.. ôi..

"Không nói gì, nha đúng rồi, cái này cho ngươi." Ta từ trong lòng móc ra mảnh giáp kia, vật về nguyên chủ, như vậy thì bớt đi phiền phức ngày sau rồi.

"Ồ? Tại sao sẽ ở chỗ ngươi!" Cái tên này một mặt kinh hãi, tiếp nhận miếng giáp, cẩn thận lau lau.

"Ta biết vật này đối với ngươi rất quan trọng, ừm.. Sau này ngươi cẩn thận chút, còn có, vật này ngươi cũng đừng ném lung tung nữa!"

"Ừm!" Chỉ thấy nàng cầm miếng giáp coi như bảo bối đang ước lượng địa phương bị tổn hại trên áo giáp ước lượng một hồi.

Ta cũng sờ nhìn nàng, có loại cảm giác nhìn con mình.. Cái quỷ gì..

"Nha đúng rồi, còn có chuyện lớn! Ngươi tới chút." Ngoắc ngoắc tay để nàng cách ta gần rồi chút, kề sát ở bên tai nàng.

"Mấy người thăm thăm kia của ngươi đối với ngươi rất quan trọng chứ?"

"Ừm ừm!"

"Vậy ngươi nhớ cho kĩ, sau này phạm là quốc nội phát sinh tai họa

hồng thủy, người cần phải ngăn cản mẹ người, đừng để nàng phái Oản Đồng và Kỷ Ngô đi trị thủy!"

"Hả?" Tiểu Khuynh Tuyết một mặt ngu ra.

"Nếu như.. Người không muốn mất đi các nàng, thì nhớ kỹ, làm theo ta nói."

Tiểu Khuynh Tuyết sững sờ gật gật đầu, "Nha."

Tuy không biết như vậy có thể thay đổi kết cục bi thảm của hai người bọn họ hay không, nhưng tốt xấu gì, cũng coi như là sáng tỏ nỗi lòng của ta đó..

Ừm.. Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, sáng ngày mốt, Lạc Thanh Viễn chắc đem ta đưa trở về chứ? Người đừng nói, một ngày không gặp An Lạc Thành, còn có chút nhớ cô đó, buổi tối, đặc biệt là nhớ nhung cái ôm ấm áp của cô~

Hết chương 53

-----oOo-----

Chương 54

Nguồn: EbookTruyen.VN

Ừ.. Ngoài dự liệu của ta, Lạc Thanh Viễn cũng không có dự định muốn đem ta đưa trở về trao đổi Lạc Tử Y..

Tựa hồ là quên lãng ta rồi? Hoặç là cảm thấy đứa trẻ ta đây không quan trọng gì?

Ta ở trong mộc lao bị nhốt có một khoảng thời gian, cũng không biết bên ngoài là tình huống thế nào.

Gần đây Tương quân hình như lại xuất binh, nghe tiểu Khuynh Tuyết nói, các nàng và Dực quân mỗi người có thắng thua, phân không ra cao thấp.

Nha đúng rồi, không chỉ là ta rãnh đến phát chán, Khuynh Tuyết tẻ nhạt, mấy lần này ra chiến trường, Lạc Thanh Viễn cũng không dẫn nàng, đoán chừng là bởi vì chuyện của Lạc Tử Y, sợ rồi.

Cái tên này không có chuyện gì liền đến tìm ta trò chuyện, nàng đến cùng vẫn là một đứa trẻ, luôn là có thể bị ta dăm ba câu dỗ xoay vòng vòng, ừ, rất phù hợp giả thiết nhân vật ban đầu - Thiếu nền móng~

"Aiz.." Lúc này, cái tên này lại cúi đầu ủ rũ chạy tới.

"Này không phải, người cả ngày chạy đến trong lao, cũng không ai quản người một chút hả? Mẹ người thì không sợ ta dụ hư người?"

Khuynh Tuyết ngồi xuống một bên tù, bĩu môi, "Nàng mới không

rảnh quản ta đó." Gương mặt không vui.

"Nga? Xảy ra chuyện gì?" Lại xuất binh rồi?

"Nàng cả ngày chết dí ở trong lều, nghiên cứu binh pháp, nghĩ như thế nào phá địch, không thèm nhìn ta một chút." Cái tên này miệng đều phải vênh lên đến bầu trời rồi.

Ta cười cười, "Làm ơn, hành quân đánh trận vốn là đại sự a, người cho rằng ai cũng có thể như người và ta như vậy, rõ ràng là kẻ địch, vẫn còn có thể kẻ gối mà ngồi, chuyện trò vui vẻ a."

"Nhưng mẹ hình như điên, cả Tử Y cũng không quan tâm! Hình như không lo lắng an nguy của Tử Y một chút nào, hơn nữa rõ ràng là quân ta thất bại, nàng lại vẫn vỗ tay cười to, khen địch tướng dụng binh như thần!"

Ach.. Khen.. An Lạc Thành? Vậy cũng đúng là lòng lớn..

"Người không phải biết xem bói sao, nhanh tính một chút hiện tại Tử Y đến cùng thế nào rồi?"

"Ôi người yên tâm đi! Nàng tuyệt đối sẽ không có nguy hiểm đến tính mạng, nhiều nhất chính là.. tổn thương gân động cốt a.. ai yayayaya!" Ta là đùa giỡn a! Ta đúng là đang nói đùa a! Nhưng mà Khuyh Tuyết tên khốn kiếp này vậy mà không nghe ra? Một móng vuốt suýt chút nữa đem lỗ tai ta kéo đi a a a.

"Không được! Người dám! Tử Y nếu như tổn thương một sợi lông, ta muốn người đền mạng!"

"Ai da da tiểu tử tông, cũng không phải ta muốn tổn thương nàng, người đừng kích động a!"

"Ai cũng không được!" Thứ này chính là buông tay ra, trừng hai mắt nhìn chăm chăm ta.

"Được được được, không thể gây thương tổn không thể gây thương tổn, bảo đảm nàng lông tóc không tổn hại!"

"Hừ!"

Ta nhanh chóng rút đầu về, hơi di chuyển về chính giữa, cách lan can này xa một chút, bảo đảm nàng không bắt được ta.

"Thật là một tổ tông sống.." Nhỏ giọng thầm thì một câu, oan ức xoa lổ tai.

Nhìn nàng một tay chống nạnh này, một bộ khí thế không tha người, ừ.. Thật đáng yêu thật đáng yêu?

∩ (°a°) ∪ a -- Ta làm sao vậy? Bị bệnh hay là không uống thuốc?

Chẳng lẽ ta cũng như Lương Lương? Thành công bị tra tấn?

Không không không không không! Vậy thật là đáng sợ!

"Người nói.. Mẹ ta nàng.. Đến cùng đang suy nghĩ gì a.." Cái tên này quệt mồm, nghiêng người dựa vào lan can, ôi mẹ của ta, nàng còn biết bán manh.

"Ach.."

"Người mau giúp ta tính một chút."

"Ta.." ∩ (°a°) ∪ lấy đầu tính cho người nga? Mẹ người muốn cái gì, ta làm sao sẽ biết!

Tiểu yêu tinh này làm sao giày vò người như thế!

Ta đây vắt hết óc suy nghĩ a.. Lạc Thanh Viễn vì sao sẽ khen ngợi An Lạc Thành, vì sao không lo lắng Lạc Tử Y, vì sao..

"Mẹ!" Mục Khuynh Tuyết một tiếng thở nhẹ, lập tức vui vẻ ra mặt chạy về phía người đến.

!

Đại tỷ, ta xem người chỉ là đang phiền lòng mẹ người tại sao không để ý tới người đó!

"Ừm." Lạc Thanh Viễn một tay ôm Mục Khuynh Tuyết, nhìn ta vài cái, hơi chút bất đắc dĩ cười cười, "Thả nàng ra ngoài."

Hờ? Thả ta ra?

"Tướng quân nghĩ thông suốt rồi?" Đây là chịu tiếp thu đề nghị của ta rồi hả?

Lạc Thanh Viễn hừ nhẹ một tiếng, bất mãn liếc ta một chút, "Hừ, người cũng chó nên đắc ý, nếu như con gái ta có chút xíu tổn thương, ta liền rút đầu lưỡi có thể nói chuyện này của người."

Ạch.. Ta nhanh chóng ngậm miệng, không còn đầu lưỡi này, ta không chắc phải chết bao nhiêu lần đó!

Nhưng mà nói đi nói lại, những ngày qua tại đây phục vụ ăn ngon uống ngon, nhàm chán rồi còn có Mục Khuynh Tuyết tìm ta tán gẫu giải buồn, cả ngày ung dung tự tại, ta còn thực sự có một chút vui đến quên cả trời đất rồi đó.

* * *

Lại một lần ngoài ý muốn.

Ta cho rằng Lạc Thanh Viễn đều có thể phái sứ thần đem ta đưa đến, đem Lạc Tử Y đổi lại là được, không nghĩ tới nàng vậy mà thì chỉ một mình! Mang theo ta, chạy về phía đại doanh Dực quân!

Không thể không nói, đúng là làm sợ ta rồi!

Tuy nói hai quân giao chiến không chém sứt giả, nhưng nàng thân là chủ soái cả quân, cứ như vậy cả người vào địch doanh đàm phán? Lỡ như An Lạc Thành nổi lên sát ý thì sao? Hoặc là đem nàng cũng coi là con tin để ép bức bách Tương quốc tiến hiến thành trì nhiều hơn?

Tổ tông sống của ta! Những người này đều có nghĩ qua không a?

"Àch.. Này.. Cái kia.. Lạc.. Lạc tướng quân, thật sự.. Thì.. Chỉ một mình người?" Ta nhìn vị phía trước kia, cười ngửa đại tướng quân thành thời, thực sự lau một vệt mồ hôi thay nàng a!

Lại quay đầu nhìn một cái, rất xa mơ hồ có thể nhìn thấy đại doanh Tương quân, cửa doanh còn đứng một đám người đó.

Vừa rồi Lạc Thanh Viễn nghiêm lệnh cấm chỉ, đều chuyển ra quân pháp, không cho phép các nàng theo, mấy phó tướng kia nhanh chóng muốn chết muốn sống, sừng sốt là không lay động được nàng.

"Hả? Người đi nhiều rồi, ngược lại có vẻ không có thành ý không phải sao?" Lạc Thanh Viễn cười hỏi ngược lại một câu.

∩ (°a°) ∪ ..

Nếu như người đem mình ném vào, tuyệt đối đủ thành ý!

Mất thấy lác lư đến đại doanh Dực quân, Lạc Thanh Viễn này không căng thẳng một chút nào, thì như về nhà mình, ngược lại ta căng thẳng ứa ra mồ hôi lạnh? Đây là logic gì?

"Đứng lại, người nào!"

"A.. Ta.. An Khê.."

"An Khê?" Binh lính tuần tra sững sờ, lại nhìn ta vài cái, "Vậy người là ai?" Chỉ Lạc Thanh Viễn.

Lạc Thanh Viễn quay đầu nhìn ta, "An Khê?" Hơi chút kinh ngạc, "Họ An a.. Vậy An Lạc Thành là gì của người?"

"Àch.. Nàng.. Là dưỡng mẫu ta."

Trong con người Lạc Thanh Viễn rõ ràng lóe qua một tia kinh ngạc, một lát, cười gật gật đầu, "Không trách.."

"Àch.." Ta cười khan hai tiếng, gãi đầu một cái, "Cái kia, nàng là chủ soái Tương quân Lạc Thanh Viễn, người.. Đi bẩm báo An soái đi.."

"Lạc Thanh Viễn?" Các binh sĩ vừa nghe danh tự này, lập tức khẩn trương lên, dồn dập vây quanh, một thương nhắm thẳng vào Lạc Thanh Viễn, hoàn toàn vây quanh nàng.

"Các người.. Đừng ngạc nhiên, nàng nếu có ác ý, thì sẽ không một mình đến rồi."

Nhưng mà những binh sĩ kia căn bản không nghe ta, có mấy người vội vã chạy đi, đoán chừng là đi tìm An Lạc Thành rồi.

Lạc Thanh Viễn đúng là không để ý chút nào, một mặt tò mò nhìn bốn phía.

"Tiểu Khê?"

Bỗng dựng một tiếng thanh âm quen thuộc, ta quay đầu vừa tìm, "Lương Lương!"

Tung người xuống ngựa thì chạy vội đến phía nàng, "Lương Lương~~Lương Lương~~~ta rất nhớ người~~~" Vồ tới đùi Lương Lương ôm như gấu!

"Ơ, người nhớ ta.. Người.. Mặt của người làm sao vậy!" Fu*ck, gương mặt xinh đẹp Lương Lương của ta làm sao sưng lên!

Ta vừa mới chạm, Lương Lương thì nhếch miệng.

"Ai đánh người?" Fu*ck, aiz mẹ nó thừa dịp ta không ở bắt nạt Lương Lương của ta!

"Không có chuyện gì, trở về là tốt rồi." Lương Lương lắc đầu một cái, từ trên xuống dưới đánh giá ta.

"Người.. Không bị thương?"

"A, không có a." Kỳ quái, ta nên bị thương sao?

"Vậy.. Vậy thì tốt..." Lương Lương cúi đầu, nhếch miệng cười cười.

Hí.. Ta thế nào cảm giác nơi nào có chút không đúng đây?

Thấy được ta không bị thương, nàng hình như có chút không cao hứng?

"Vị này chính là.." Lương Lương ngẩng đầu nhìn thấy Lạc Thanh Viễn, chau mày, cẩn thận liếc nhìn chút, "Nàng là.. Nàng là!" Chỉ vào Lạc Thanh Viễn, một mặt kinh ngạc.

"Nàng thả người trở về!" Không thể tin nhìn ta.

"Hả? A, đúng vậy, nếu không thì sao?" Kỳ quái rồi, Lương Lương đây là thế nào?

"Lương Lương? Người làm sao.."

Lời ta còn chưa nói hết, Lương Lương rút tay về, một cái, cắn chặt môi, một mặt thất vọng nhìn ta một chút, quay người chạy mất!

Ta.. Một mặt ngớ ra, chuyện này.. Làm sao vậy a?

Không lâu lắm, lại từ trong doanh trại chạy đến không ít binh lính vây chặt Lạc Thanh Viễn, phía sau đoàn người, An Lạc Thành rốt cuộc đã tới!

Nhưng mà hình như cô không hề liếc mắt nhìn ta một chút, khí thế hùng hổ chạy đến phía Lạc Thanh Viễn.

Theo cô đi tới, binh lính chung quanh họ lại đi một bước phía trước, một thương kia đều sắp chọc vào trên người Lạc Thanh Viễn, thì chờ An Lạc Thành ra lệnh một tiếng!

"Mẫu.. Mẫu thân, Lạc tướng quân là tới.." Ta nhanh chóng chạy đến trước mặt An Lạc Thành giải thích.

"Bốp!" Một cái tát lạnh lạnh vang dội đánh ở trên mặt ta, đánh cho ta mắt nổ đom đóm, trong tai toàn là tiếng ong ong.

Đến nửa ngày mới phục hồi tinh thần lại, mặt trái nóng hừng hực, chân răng đều đau đớn, chập lưởi, một luồng mùi máu tanh!

Ta.. Ta con m*ẹ nó.. Oan ức chết rồi!

Ta từ dưới đất bò dậy, nhìn An Lạc Thành, chỉ thấy cô đầy mắt tức giận, hận cắn răng.

Tại sao vậy?

Ta nhìn không hiểu.

Cô cứ như vậy không muốn ta xuất hiện ở trước mặt cô? Hay là cảm thấy ta làm hỏng chuyện tốt của cô? Làm cho cô bắt uổng Lạc Tử Y?

Ánh mắt vừa xê dịch, nhìn thấy Cổ Diễn và Mạc Cửu phía sau cô, một mặt thất vọng liếc nhìn ta, một đôi mắt khác trừng trừng nhìn

chằm chằm Lạc Thanh Viễn, ngay cả nhìn cũng không nhìn ta một chút.

Chuyện này.. Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Làm sao lần này trở về, tất cả mọi người thay đổi như thế?

"Người đâu, đem nàng nhốt lại cho ta." An Lạc Thành khoát tay áo một cái, sau đó không hề quản ta, trực tiếp đi đến phía Lạc Thanh Viễn.

"Lạc tướng quân thật là can đảm, An mỗ khâm phục."

Hai tên binh lính đi tới, xách ta thì đi.

Này không phải, ta m*á nó, ở bên kia bị nhốt chừng mấy ngày, thật vất vả trở về, tại sao còn phải bị nhốt a!

Không nói lời gì bị ném vào một tòa doanh trướng bỏ đi..

Vẫn tốt, có giường..

Không phải, ta đây thì có chút nghĩ không thông a, ta làm cái gì, làm sao lần này trở về, đám người này đều hận không thể ta xảy ra chuyện gì? Đáng vẻ tốt trở về, trái lại không được tiếp đãi? Đến cùng nơi nào xảy ra sai sót?

Suy nghĩ hồi lâu, căn bản không có đầu mối chút nào a.

Đi tới trước trướng, nhìn binh lính trông coi, "Này, ta đói rồi, có cơm ăn hay không a?"

"Ha, tặc tử phản quân còn muốn ăn cơm? Chờ rơi đầu đi." Người binh sĩ kia hừ lạnh một tiếng, đầy mắt xem thường.

Cái gì? Phản quân?

Người mới là phản quân đó! Cả nhà người đều là phản quân!

Hết chương 54

Edit: Cầu like nè, 10 like tối nay 10h đăng thêm chap nữa kaka

-----oOo-----

Chương 55: tất cả mọi người đều nghĩ như vậy

Nguồn: EbookTruyen.VN

Ta đây mơ mơ màng màng đang ngủ say, bên tai một trận tiếng kêu la ầm ĩ, ngay sau đó ta đã bị người xách lên!

"Ê.. này.. Người làm gì?" Ta giật mình, một mặt ngu ra nhìn chăm chăm cái người xách lấy ta, ừm.. Là một nữ nhân béo khỏe, cánh tay kia đều sắp thô như cổ ta rồi! Đầy mặt dữ tợn, nhìn qua vừa hung dữ vừa xấu.

"Người là ai a?" Ta che cái mũi, cái tên này một thân vị khói dầu, đều sắc người.

"Người chính là mới tới?" Người phụ nữ kia âm thanh ồ ồ, một chút cũng không dễ nghe, không đúng, thứ này một chút đều không có nữ nhân vị, nàng là ai a?

"Mới tới?" Cái gì mới tới? Ta đây thì có chút nghe không hiểu.

"Đều giờ gì rồi còn đang ở đây lười biếng, nhanh lên đi làm việc, cút cho ta một chút!" Người phụ nữ kia cao giọng nói một câu, đem ta tiện tay vung một cái, vứt ra ngoài trước!

Ta m*á nó, vẽ ra trên không trung một đường vòng cung duyên dáng! Nhưng mà, võ công của A Ba không phải luyện không, lộn mèo một cái đẹp đẽ, hừ hừ, ổn thỏa rơi xuống đất.

Này không phải, nữ nhân béo kia rốt cuộc là ai a? Nhìn qua đúng là

khá quen, nhưng dù là không nhớ ra được thấy ở đâu?

"Này, người nói, nguyên soái lúc nào tánh khí tốt như vậy? Tặc tử tư thông với địch phản quốc, vậy mà chỉ đi đày nhà bếp làm việc?" Hai tên binh lính trông coi trước cửa nhìn thấy ta, trừng ta vài mắt, âm dương quái khí mà nói.

"Phi! Người mới là tặc tử tư thông với địch phản quốc đó!" Lập tức ta thì sặc trở lại, này chờ chút! Đi đày nhà bếp làm việc? Ta sao?

Ta vừa ngẩng đầu, đang nhìn thấy nữ nhân to mập kia từ trong lều đi ra.

Fu*ck! Ta nói thứ này làm sao nhìn quen mắt như thế! Khi lấy cơm từng thấy qua! Nàng là quản sự nhà bếp a!

Cho nên ta.. Đúng là bị đày đi tới nhà bếp?

Chuyện này.. Không nên đâu! Lạc Thanh Viễn không phải đều đến hòa đàm rồi sao? Vậy An Lạc Thành thì nên biết ta không có phản bội cô a, chẳng lẽ.. Hai nàng đàm luận sục đổ rồi?

Ta đây đang lo lắng, quản sự kia đi tới, nghênh đón theo cái đầu ta, cánh tay xoay tròn chính là một cái tát.

Một tát uy lực này so với An Lạc Thành, có thể không có thua kém chút nào, đánh cho ta mắt nổ đom đóm, ngã nhào đầu!

Ta m*á nó!

Chưa kịp ta tỉnh táo lại, hai thủ vệ bên cạnh kia cười đến ngửa tới ngửa lui.

Ta thật sự.. m*á nó.. Đột nhiên có một loại cảm giác hồ lạc đồng bằng bị ch*ó cắn, uất ức!

"Nhanh chóng rút đi làm việc cho ta, cũng không nhìn một chút điều gì rồi, làm lỡ cơm sáng của các tướng sĩ, nguyên soái trách tội xuống, người chịu trách nhiệm sao!"

Ta.. Ôm đầu, luôn cảm giác một tát này của nàng đập xuống, trong óc ta hình như có thêm mấy cái điểm trắng, có chút ngớ..

Theo quản sự đi tới nhà bếp, một đám người vội bận bịu dọn dẹp các loại nguyên liệu nấu ăn, ta ngẩng đầu nhìn sắc trời một chút, m*á nó, ngày còn đen đó, cách trời sáng còn xa, hừ, những người này cũng là đủ cực khổ.

"Đây là mới tới, có công việc khẩn trương gì, đều giao cho nàng." Quản sự tiện tay vừa chỉ.

Những người kia cùng nhau quay đầu nhìn ta một chút, trên mặt xem thường không hề che giấu chút nào, để ta thấy được thì không vui!

"Chùi nồi, rửa sạch thùng cháo, nấu chút nước nóng, chặt củi.." Mấy người mỗi người một câu, lợi hại rồi, các người vẫn đúng là không khách khí?

"Sửng sốt làm cái gì chứ!" Quản sự từ phía sau đạp ta một cước, ta lảo đảo một cái suýt chút nữa quỳ trên đất.

Tại sao ta cảm giác thứ này đá ta thì như đá trái banh chứ? Hơn nữa nàng càng đá càng nghiệm!

"Này người làm cái gì!" Fu*ck! Đá ta xong còn không đủ, còn chạy tới kéo lấy y phục của ta, thứ này sẽ không có bệnh luyến đồng chứ!

"Người làm gì a!" Ta liền kéo quần áo, nhưng cũng địch không lại khí lực như trâu của nàng, chỉ chớp mắt đã bị nàng lột sạch khôi giáp rồi.

"Ở đây dùng không được chiến giáp này." Quản sự nói một câu, từ

trên bên cạnh bếp nấu tiện tay vớ lên một cái ngoại bào bản thủ ném cho ta.

Ta vừa nhận lấy.. Cảm giác chứa nhiều dầu.. Lập tức cả người ta cũng không tốt rồi..

Ta ngửi tay một cái, m*á nó, chua thối! Vật này.. Để ta mặc trên người?

"Hừ!" Quản sự kia tựa hồ vô cùng không hài lòng, cầm lấy y phục kia, không nói lời gì thì chụp vào trên người ta..

Ta.. ㄟ (°a°) ㄝ

Được, trị hết bệnh thích sạch sẽ mấy thập niên của ta!

"Đi, chẻ củi."

"Nga.." Ngoan ngoãn chạy đến bên trong góc, ôm cái rìu không dám nói lời nào.

Nói thật, ta đến bây giờ vẫn có chút ngu ra, mấy độ hoài nghi ta có phải là đang nằm mơ?

Nhưng mấy bạt tay của quản sự kia là thật đau, nếu như nằm mơ, cũng nên tỉnh rồi đó!

Ai ya.. Chuyện này rốt cuộc là như thế nào!

Đoán chừng là các nàng bận điên rồi, cũng không ai quan tâm ta, ôi cũng thực sự là, đồ ăn của mấy vạn người, dựa vào mấy chục người này làm việc, cũng là khổ cực các nàng rồi.

ㄟ (°a°) ㄝ chờ chút! Ta hiện tại hình như cũng ở trong mấy chục người này? Ta có phải cũng nên đau lòng chính ta một hồi a?

"Chê nhanh chút!"

"Ai ya.. Biết rồi," M*á nó, ai đi ngang qua ta đều muốn đập ta một cước, thật sự coi ta là quả hồng nhũn a.

Ta đều ngồi chể cũi sắp hai giờ, trời cũng sắp sáng rồi, cũng gần như đến giờ ăn cơm rồi.

"Ai ya.." Đứng dậy chậm rãi xoay người, cảm giác eo đều sắp đứt đoạn mất rồi!

"Còn sửng sốt, cút đi hỗ trợ." Quản sự này có phải là chỉ nhìn chăm chăm ta không?

Ta nhìn chung quanh một chút, chạy tới giúp người ta dọn vỉ hấp, nhưng mà cánh tay này của ta có chút ngắn.. Nâng lên vô cùng vất vả.

"Động tác nhanh lên một chút, làm lỡ lúc ăn, người gánh nồi sao!"

Ôi tên khó*n kiếp người đây, sợ làm lỡ thời gian tự người làm đi, liền biết ở đây giục ta.

"Biết rồi." Phiền chết rồi.

Hờ? Bên trong vỉ hấp này thơm quá a, có phải là bánh mìn thêu nóng hổi mới ra nồi? M*á nó ngày hôm qua ta trở về thì không ăn cơm, không giải thích được ngủ thiếp đi, vừa hoạt động nửa ngày, trước ngực đã sớm đói bụng dính đến sau lưng rồi.

Nhưng mà ta nhớ tới hỏa đầu binh hình như phải ở sau khi binh lính khác cơm nước xong mới có thể tự mình ăn cơm, ai ya.. Thực sự là dằn vặt người nha..

Hút hút nước bọt, đem vỉ hấp đặt ở trên bàn, phóng tầm mắt nhìn lên, đã tới không ít binh lính chờ xếp hàng ăn cơm rồi.

Lại giúp đỡ người ta đem thùng cháo, cơm nước xách ra ngoài, bày đầy cả một cái bàn dài, vươn cổ ngữi một cái, oa.. Ngụm nước suýt chút nữa rơi đến trong chậu rau cải..

Ăn cơm thôi~

Nếu như là trước đây, ta nhất định vui vẻ đánh rắm hô to ăn cơm thôi~~

Nhưng bây giờ.. người ăn cơm là.. Ta m*á nó còn phải nhìn các nàng ăn..

"Xếp thành hàng.." Phờ phạc phát ra bánh màn thầu, nhìn từng người một đưa tay ra với ta, bánh bao lớn vừa thơm vừa mới.. A.. Lúc nào mới có thể đến phiên ta ăn a!

Ờ? Chờ chút, ta thấy được ai rồi?

Người xa xa lững thững đi tới, một mặt nhàn nhã, không phải An Lạc Thành sao? Còn có Cổ Diễn và Mạc Cửu!

Thứ này cư nhiên tới đây cùng các binh sĩ cùng nhau ăn cơm hở?

Không đúng, chờ chút, ta từ trước tới giờ chưa từng thấy cô tới đây ăn cơm, cô không phải là đặc biệt đến xem ta có bao nhiêu chậ vật chứ!

"Này này, người ngược lại đem bánh màn thầu cho ta a!" Một binh lính đang gọi cơm đưa tay quơ quơ ở trước mắt ta.

"Nga, cho cho cho cho cho." Một mặt thiếu kiên nhẫn nhét cho nàng.

"Hắc, An Khê, người vậy mà sống sót trở về rồi hả?"

Hả? Thanh âm muốn ăn đòn này, ta ngẩng đầu nhìn lên, hắc, An Mãnh! Thấy người quen rồi, người đừng nói, còn có chút kích động

nhỏ đó.

"Hừ, nói cái gì, người muốn ta chết trở về?"

"Hừ." An Mạnh bĩu môi rên một tiếng, "Không nghĩ tới người vậy mà là người như vậy, thật không biết mẫu thân còn giữ người làm gì!"

"Người!" Ta con m*ẹ nó! Một ngụm tức giận dẫu ở ngực, phun cũng phun không ra, nuốt cũng không nuốt trôi!

"Ta con m*ẹ nó người loại nào? Người đem lời nói rõ cho ta!" Ta đem bánh màn thầu ném một cái, vòng tới trước mặt An Mạnh, cầm lấy cổ áo của nàng.

"Tư thông với địch phản quốc!" An Mạnh không có vẻ sợ hãi chút nào, từng chữ từng chữ, trừng hai mắt cũng nhìn chằm chằm ta.

"Người cái rắm!"

"Lão tử sống sót trở về chính là tư thông với địch phản quốc hả? Lòng tóc không tồn tại chính là tư thông với địch phản quốc hả? Ta con m*ẹ nó phản cái bà n*ội người!" Ta mãnh liệt đẩy nàng một cái, đem mình cũng đẩy lui về sau hai bước.

Hai ta ồn ào thế nào, một đám người chạy tới vây xem, còn có vỗ tay bảo hay đó!

"Vậy người nói, người tại sao phải để Tương quân đem người dẫn đi! Có binh lính chính tai nghe thấy được! Là người chủ động để Tương quân đem người bắt đi!"

"Ta.." Ta..

Ta.. Không có gì để nói..

"Đúng vậy, người nói đi, tại sao vậy!" Mấy người lính ồn ào lung tung

theo, chỉ chớp mắt ta đã bị một đám binh lính hoàn toàn vây quanh lên.

Ta không lên tiếng, An Mãnh đi tới đem ta đẩy ngã trên mặt đất, "Mẫu thân đã bắt được cửa mạng của Lạc Thanh Viễn, nếu không phải bởi vì bận tâm tính mạng của người, nàng đã sớm có thể đi ép Lạc Thanh Viễn bỏ thành đầu hàng, chính là người làm hỏng chuyện tốt của nàng, làm hại chúng tướng sĩ hi sinh không công!"

An Mãnh chỉ vào trán ta hung hăng mà nói.

"Hôm nay ta nghe thấy được một câu nói, thành sự không có bại sự có thừa, nói chính là người!" An Mãnh chọt chọt trán của ta.

Được, ta không lời nào để nói, ta đúng là muốn bảo vệ Lạc Tử Y, đúng, người nói đều đúng, ta gật gật đầu, từ trong khe hở đoàn người liếc mắt nhìn về phía An Lạc Thành, cô hoàn toàn không có trả lời, thậm chí căn bản không có nhìn về phía bên này.

Bất đắc dĩ nở nụ cười, phớt lờ đám binh lính ồn ào kia, vừa định đứng dậy.

"Chớp mắt không coi chừng người thì lại bắt đầu lười biếng!" Quân sự mang theo cây nhóm lửa, khí thế hùng hổ đi qua, một gậy mang theo tiếng gió đập xuống.

"Ach a.." M*á nó.. Bụng của ta.

"Đánh thật hay!" An Mãnh lại vẫn ở bên cạnh vỗ tay bảo hay.

Các binh sĩ liền cũng ồn ào theo, nhiều tiếng nói muốn đánh chết ta.. Ha..

Quân sự vừa nghe, thật là hăng say, lại dùng sức đực hai cái trên người ta.

"Ach.. Khụ.." Cuồng hống ngựa ngái, há miệng, ho ra một ngụm

máu..

Ta nằm trên mặt đất vô lực, bên cạnh vây quanh một đám người vỗ tay bảo hay, ha.. Thực sự là.. Quá mỉa mai rồi..

"Mau đứng lên, đừng giả bộ chết, liền biết lừa dối, phạt người hôm nay không cho phép ăn cơm!"

Nghe âm thanh hung tợn kia của quản sự, không có chút nào không có tức giận chút nào.

Gian nan bò lên, m*á nó.. Cái bụng đau quá.. Căn bản không thẳng eo lên được.

Từng bước từng bước dịch trở lại trước bàn, đỡ bàn.

"Các người.. Còn ăn cơm hay không.." Thanh âm uể oải, cầm bánh màn thầu tiếp tục phát.

Phớt lờ khiêu khích, châm biếm của các nàng đối với ta.

Không hề lay động đại khái có thể hình dung tâm thái bây giờ của ta.

Không nghĩ tới, đúng là không nghĩ tới, không nghĩ tới An Khê ta, vậy mà có thể có một ngày nổi danh?

Hơn nữa còn là bị người hận như vậy, hận không thể ta chết!

Quá thú vị không phải sao?

-----oOo-----

Chương 56

Nguồn: EbookTruyen.VN

"Nhanh làm chút, liền biết lười biếng." Quản sự kia bưng bát ăn cơm, vừa nhét cơm nước miệng đầy, vừa thúc giục ta nhanh chóng thu thập.

"Biết rồi." Phiền chết rồi.

Những binh sĩ kia thật đúng là hạnh phúc, cơm nước xong phải mông một cái đi rồi, m*ẹ kiếp còn phải ta đến thu thập cho các nàng!

Hơn nữa những hỏa đầu binh này thực sự là khinh người quá đáng, tất cả đều đi ăn cơm, đem tất cả đều ném cho một mình ta!

Còn không cho ta cơm ăn!

Ta đây mới vừa thu thập xong bát đũa, đang lau bàn đó, mấy chục cái bàn dài, bản thủ bóng mỡ, đúng là muốn mạng già của ta..

Nha đúng rồi, vừa dọn dẹp, vừa bị quản sự mắng, còn phải nghe những chê cười của binh lính ăn cơm kia, muốn bao nhiêu uất ức có bấy nhiêu uất ức.

Lau xong bàn còn phải rửa chén.. A.. Cả đời ta rửa chén, cũng không nhiều hơn lần này!

Ngẩng đầu nhìn sắc trời một chút, đều sắp buổi trưa rồi, ta còn không ăn cơm đó, ôi..

Lau lau tay, có thể coi là lau xong rồi.

Mùa đông dùng nước lạnh rửa chén, tay đều lạnh tím rồi, cũng là không ai rồi.

Thổi mấy hơi nhiệt khí về trên tay, chà xát tay, muốn tìm ăn chút gì, nhưng quán sữ kia luôn ngồi ở nhà bếp, cũng không vào được a.

Ở trước cửa tản bộ lung tung một chút, hả? Trên đất có một bánh màn thầu!

Cái này sẽ không phải khi cãi nhau với An Mãnh ném xuống chứ?

Ta nhanh chóng chạy tới liếc mắt nhìn, dơ là có chút dơ rồi, vẫn may không có bị người đâm lên, nhặt lên vừa sờ.. M*á nó, lạnh như cục băng.

"Ôi, không nghĩ tới An Khê ta có một ngày, sẽ sa sút đến đây?"

Bất đắc dĩ cười cười, lau lau bánh màn thầu, hi hục chính là một miếng.

"Hí.." Suýt chút nữa đem răng của ta cắn rớt, buồn cười bản thân ta đều muốn cười.

Tìm cái ghế ngồi xuống, vẫn may nước nóng là quản đủ.

Đem bánh màn thầu đặt ở trong nước ngâm một chút, aiz~cuối cùng đến phiên ta ăn cơm rồi?

Bên trong khổ có vui, ta chỉ phục bản thân ta!

"Làm gì chứ!"

Fu*ck! Quán sữ đúng là âm hồn bất tán kia lại tới nữa rồi!

"Không, không làm gì, uống ngụm nước." Mắt thấy nàng đi tới, ta

m*á nó vội vàng đem một chén nước kia bưng lên, cả bánh màn thầu cùng nhau ừng ực nuốt về trong bụng.

Quản sự đi tới liếc mắt nhìn, sắc mặt lập tức thì thay đổi, "Người dám ăn vụng?"

"Ngô.. ân.." Má nó.. ghen rồi..

"Ta.. Không ăn vụng.." Nhìn nàng giơ tay muốn đánh ta, ta nhanh chóng chui vào dưới đáy bàn, trước hết để cho ta đem bánh màn thầu trong miệng nuốt xuống rồi nói!

"Đây cũng không phải ta trộm, là nhặt!"

"Người cút ra đây cho ta!" Quản sự kia hình như là để ta chọc tức rồi, ngữ điệu cũng thay đổi.

"Việc người để ta làm xong ta đều làm xong rồi, còn không cho người ta nghỉ một chút? Nói nữa, ta lại không ăn bánh màn thầu của người." Nói một chút đạo lý có được hay không?

Cái thứ kia thân hình quá lớn, không bắt được ta, quay người đi lấy cây nhóm củi, ở dưới đáy bàn vung qua lại!

"Cút ra cho ta!"

"Phi, ta thì không ra ngoài, có bản lĩnh người vào đi!" Ta một phát bắt được cây gậy kia, dùng sức kéo, đoạt lại.

"Người!" Lần này là thật chọc tức nàng rồi.

"Người đâu, người đến cho ta!" Quay đầu cao giọng hét lên hai tiếng về phía nhà bếp.

Fu*ck! Đánh không lại liền gọi người, con m*ẹ nó người cũng bao lớn rồi hả? Không chê người a!

Chỉ chốc lát, một đám người chạy ra, còn m*á nó có người mang theo dao thái rau?

Lần này ta là thật sự hư nhược rồi..

"Nâng bàn lên cho ta." Quản sự ra lệnh một tiếng, trên đỉnh đầu ta lập tức trống rỗng, bảy, tám người trực tiếp đem bàn xóc lên..

"Ạch.. Hắc.. Người xem người đây là làm gì a, tính toán với đũa nhỏ cái gì thực sự là.." Ta nhanh chóng cười làm lành, hảo hán không ăn chịu thiệt trước mắt a!

"Để nàng đem đồ ăn xuống phun ra cho ta!" Quản sự một mặt cười âm hiểm.

Mấy người lính kia vừa nghe, mỗi cái cười xấu xa vây lại.

"Không phải.. Các người nhiều người như vậy.. Bắt nạt một đũa bé.."

Ta lời còn chưa nói hết, liền bị hai người xách lên.

"Này này! A!"

M*á nó, một tên binh lính hung hăng siết nắm đấm, liềm mạng vung đến phía bụng ta!

Ta kìm nén một hơi, miễn cưỡng chịu ba quyền của nàng, "M*ẹ người.. Nổ rồi.."

Cánh tay bị hai tên binh lính nắm lấy, căn bản không thể động đậy, mắt thấy nàng lại một quyền, ta nhấc chân một cước đạp đến trên ngực nàng, ở giữa không trung, cũng không sử dụng ra được lực bao lớn, nhưng cũng đem nàng đạp đến sững sờ.

"Ai ya? Còn dám đánh lại? Ha.." Một người một trận cười vang, làm

nóng người thì đi qua.

"Nhiều người như vậy bắt nạt một đứa bé, phi, không xấu hổ!" Ta cắn chặt hàm răng, tức chết ta!

"Miệng cũng thật là cứng a." Những người kia liếc mắt nhìn nhau, sau đó không nói hai lời, quỳên cước chân đá kia bắt chuyện về phía trên người ta

"Ach.. Ha! An Khê ta nếu có ngày nổi danh, chắc chắn dạy các người không thể chết tốt!" Ta là thật sự bị tức cuống lên, cũng không để ý mình nói cái gì, dù sao lời này nói xong, sau đầu ta đau xót, thì ngất rồi.

* * *

Mơ mơ màng màng, lạnh đến trực tiếp phát run, theo ý thức khôi phục, trên người bắt đầu đau lên rồi, đặc biệt là cái bụng, đau đến co rút.

Ta lạng lẽ mở mắt, các binh sĩ họ đang có thứ tự ăn cơm, mà ta, còn nằm ở bên cạnh bàn kia, lui tới nhiều người như vậy, vậy mà lại như không thấy ta.

Ta lão đảo đứng lên, còn không có nhắc chân, thì sững sốt.

Ngay ở trên bàn bên cạnh ta, An Lạc Thành và An Mạnh mấy đứa nhóc kia vậy mà vừa nói vừa cười ăn cơm?

Ha.. Thì ra.. Đến bây giờ, tới hôm nay, An Khê ta ở trong mắt cô, vẫn là một người không quan trọng gì, có cũng được mà không có cũng được, cô căn bản sẽ không quan tâm sự sống chết của ta..

"Tĩnh rồi thì mau làm việc." Quản sự đúng là âm hồn bất tán này khi đi ngang qua ta, đạp ta một cước.

Ta chân mềm nhũn, lại bò ở trên mặt đất, vẫn không người hỏi

thăm..

Ta cười cười, trong miệng có chút cay đắng.

Ngoan ngoãn bò lên, ngoan ngoãn đi làm việc, hình như thân thể bị vết sạch, không có dũng khí và động lực kiên trì tiếp.

* * *

Ba ngày rồi.

Mỗi lần giờ cơm, ta đều đặc biệt lưu ý hướng đi của An Lạc Thành một chút, cũng không có một lần, cô ngay cả nhìn cũng không nhìn ta một cái.

Dần dần, ta bắt đầu mỗi ngày bày một mặt chết, không cười không náo không nói chuyện, ngoan ngoãn nghe lời, ngoan ngoãn làm việc, các nàng muốn ta làm gì, ta thì làm cái đó, tựa hồ ngay cả bản thân ta cũng quên lãng ta đã từng rộng rãi lạc quan không gây sự là không thoải mái kia rồi.

Đối với thay đổi của ta, quản sự hình như rất vui vẻ, nói ta chính là thích ăn đòn, thu thập một chút liền nghe lời rồi.

Ừm, người vui vẻ là được rồi.

Mỗi ngày đều bị người đánh mắng, bị người coi như không khí mà lạnh nhạt, ta cảm thấy.. Ta cũng không thuộc về địa phương này rồi..

Ta muốn.. trốn!

Cái ý niệm này vừa mới bắt đầu sinh sôi, liền đã xảy ra là không thể ngăn cản, trốn.. Ta phải trốn!

Rời khỏi nơi quỷ quái này, đi m*á nó An Lạc Thành, Lương Lương ta cũng không cần, ta chỉ cầu bản thân ta đừng sống uất ức như thế nữa, ta cái gì cũng không cần!

Ta bắt đầu lơ đãng quan sát thời gian thủ vệ đổi ca, còn có binh lính tuần tra con đường.

Có lẽ là ở khi mơ màng tìm được phương hướng rồi, mấy ngày nay ta đặc biệt có động lực, làm việc cũng có sức!

* * *

Hôm nay, là ngày thứ ba mươi ta bị đày đến nhà bếp, rỗng rã một tháng, thời gian một tháng, thật sự thay đổi tâm chí của ta, làm hao mòn ý chí chiến đấu của ta.

Hôm nay, cũng là ngày cuối cùng ta ở quân doanh này, hoặc là trốn, hoặc là.. Chết!

Thu thập xong bát đĩa, đã là nửa đêm, trải qua quan sát của mấy ngày nay, thời điểm rạng sáng phòng thủ trạm gác lỏng lẻo nhất, bởi vì khi đó là thời kì mệt mỏi của con người, cơ bản nằm ở trạng thái mơ hồ, hơn nữa mấy ngày nay ta thường thường sau nửa đêm chủ động đề xuất cho ngựa ăn, quản sự cũng không coi là chuyện to tát, khen ta biết tìm việc làm.

Thật muốn cười vào mặt nàng.

"Quản sự, ta đi cho ngựa ăn." Lau lau tay, đi đến phía chuồng ngựa.

"Ừm.." Quản sự kia nằm nhoài trên bàn chợp mắt, cũng là phục rồi, mỗi ngày trông ta như kẻ trộm.

Xe nhẹ chạy đường quen đi tới chuồng ngựa, chọn con ngựa cường tráng sáng sớm đã bị ta nhìn trúng, dứt một hồi, một tốp binh lính tuần tra cuối cùng chắc về nghỉ ngơi rồi.

Ta lại chờ một chút, quả nhiên nhìn không thấy binh lính tuần tra rồi.

Cơ hội tốt!

"Bạn đồng nghiệp, một hồi có thể xem người rồi, mấy ngày nay đem người nuôi no như thế, người thế nào cũng phải báo đáp ta một chút đi!" Nhón chân sờ sờ đầu ngựa.

Vừa nghĩ lập tức liền muốn rời khỏi nơi quỷ quái này, trong lòng thờ phào nhẹ nhõm, nhưng cũng.. Có chút khổ sở..

Nhìn một chút về phía doanh trướng Lương Lương ở, một tháng chưa thấy nàng, cũng không biết nàng sống có tốt hay không, có chuyện gì nữa đều ôm đồm trên người mình? An Lạc Thành có thể làm khó nàng nữa hay không?

Bỏ đi, ta vốn là không thuộc về thế giới này, những việc này, lại có quan hệ gì với ta?

Dắt con ngựa đi tới cửa hông, nơi đó buổi tối cơ bản thủ vệ đều là đang ngủ gật, hoàn toàn có thể quang minh chính đại chạy ra ngoài.

Quay đầu lại nhìn một chút địa phương đã từng sinh sống, ừm.. Hoài niệm một chút buổi tối tốt đẹp kia.

"Đứng lại! Người nào!"

Fu*k! Dọa ta một hồi! Vừa rồi trước cửa rõ ràng không ai, làm sao đột nhiên nhảy ra hai người?

"Ta.. nga, ta là của nhà bếp, quản sự để ta đi ra ngoài mua thức ăn." Tùy tiện dẹt cái có lừa gạt một chút trước.

"Nói hươu nói vượn!"

Nga, lừa gạt không được, vậy cũng chớ trách ta rồi!

"Không phải, vị đại tỷ này, người xem.." Ta cười ha ha đi qua, thừa dịp nàng không chú ý, theo cái đầu nàng, nhảy dựng lên chính là

một quyền, đánh ngất!

"Người làm gì, người.." Một người khác vừa nhìn, há mồm thì muốn kêu người, ta vội vàng nhặt lên thương vừa rơi của người binh sĩ kia, theo sau ót của người binh sĩ kia lại là một gậy, xong việc!

"Hừ, còn muốn cản ta?" Quẹt mũi một cái, A Ba coi thường!

Vươn mình lên ngựa, một roi mạnh mẽ, con ngựa như muốn cất cánh, vèo một cái thì vọt ra ngoài.

"Chiu -chiu -" Lại quăng hai roi.

Quay đầu lại nhìn cửa doanh, hừ, ta ra ngoài rồi! Ai cũng đừng muốn ngược đãi ta nữa!

Quay đầu lại tiếp tục chạy đi, fu*ck! Trên đường nhỏ

-----oOo-----

Chương 57: bệnh thần kinh đỏ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Mạc Cửu mang theo ta một đường khoái mã, theo đường nhỏ chạy về phía trước.

"Này.. Người.. Muốn dẫn ta đi đâu hả?"

"Bồi người giải sầu."

Cái gì? Giải sầu? Người xác định không phải đang tập kích bất ngờ địch doanh sao! Tại sao ta cảm giác ta đều muốn bay lên rồi!

"Này dừng dừng dừng.." Xa xa mà nhìn thấy bên đường nhỏ, theo ánh trăng, tựa hồ có từng điểm từng điểm sóng nước, là sông nhỏ sao?

"Hả?" Mạc Cửu kêu dừng con ngựa.

Ta trực tiếp nhảy xuống ngựa, chạy về phía phương hướng sóng nước.

Hắc! Cũng thật là một dòng sông nhỏ! Đem bàn tay đến trong nước sông, Hí! Lạnh lẽo này, thật sự đề cao tinh thần!

Rút tay về ta liền bắt đầu cởi quần áo.

"Người làm gì?" Mạc Cửu đi tới liếc mắt nhìn.

"Tắm a!" M*á nó một thân mùi khói dầu này, người đến ta đều muốn nôn rồi, hơn nữa quần áo dơ này, chính là ta vừa đến nhà bếp mặc

rồi, một tháng không tắm người dám tin?

"Nhưng nước này.." Mạc Cửu hình như ngần người.

Nước? Nước làm sao vậy? Sạch sẽ trong suốt, chắc, còn có chút ngọt đó.

"Tiểu Khê, nước này quá lạnh rồi, nếu như người muốn tắm, về doanh ta nấu một thùng nước nóng cho người, cố gắng tắm một cái."

"Hừ, yếu ớt hay sao? Ta ở nhà bếp ở một tháng, căn bản không biết cái gì gọi là nước nóng."

Một mặt ghét bỏ đem áo khoác kia ném xuống đất, còn đi lên đạp hai chân! Đang muốn cởi áo trong, chờ chút!

Vừa nghiêng đầu, "Không cho phép người nhìn!" Mạc Cửu còn trừng trừng nhìn chăm chăm ta đó.

Đoán chừng là thấy nói không lay chuyển ta, Mạc Cửu thở dài, quay người đầy đất nhặt cành cây.

Khà khà, buổi tối, cởi trà*n tru*ồng hẳn là sẽ không bị người khác nhìn thấy đâu!

Ừm, trong nháy mắt ta thì trà*n tru*ng rồi khà khà.

Một cái chân giẫm vào trong sông, "Ồ phù phù.." Cũng hít mấy ngụm khí lạnh.

Lập tức nghĩ đến những người bơi mùa đông kia, ai ya, đây thật là không phải là người nào cũng làm được! Thực sự là quá cần dũng khí rồi! Thế nhưng đồng thời! Thật sự là.. Quá thoải mái rồi ha ha ha ha!

Ta cảm thấy hiện tại ta nhất định như người bị bệnh thần kinh, vừa kêu to lạnh quá lạnh quá, vừa kêu to sáng khoái sáng khoái..

Hiện tại ta đứng ở giữa sông, nước sâu mới vừa không quá đầu gối của ta, giật giật ngón chân, vừa rời đầu gối trở xuống đã lạnh tê rồi, không tri giác, đứng một hồi, hình như tốt một chút rồi.

Múc chút nước rắc lên trên người, để thân thể thích ứng một chút nhiệt độ này.

Hít sâu một hơi, đột nhiên ngồi xổm xuống, cái cổ trở xuống toàn bộ ngâm vào trong nước.

"Oa a a a -- Thật lạnh -- Sáng khoái!" Nhanh chóng đứng lên, từng ngụm từng ngụm lấy hơi.

"Ha ha!" Thoải mái cực kỳ! Thật sự! Không tin người đi thử xem!

Ta ở đây cười vui vẻ như kẻ điên dẫn vật lung tung, bên bờ đột nhiên sáng lên một ánh lửa.

Ơ? Hóa ra là Mạc Cửu, vừa lượm cành cây, đốt lửa, hắc, ta vừa rời còn suy nghĩ, đi tới có thể bị lạnh chết hay không, ôi, hiện tại không sợ rồi!

"Tắm xong thì mau lên đi." Mạc Cửu đứng bên bờ.

"Nga." Ta lại phóng đặng một hồi, cảm giác ngâm tiếp nữa phải lạnh chết ở trong sông rồi.

"Hí ha.. Lạnh quá lạnh quá.." Nhảy nhẩy nhót nhót chạy đến trên bờ, "Lạnh quá lạnh quá.." Lạnh đến răng trên răng dưới của ta run cầm cập!

Ta đây đang tìm quần áo đó, thân thể nhẹ đi, trực tiếp được Mạc Cửu bế lên.

"O?"

Mạc Cửu kéo qua áo choàng phía sau, quần ta thật chặt chẽ, đem ta ôm vào trong lòng, ôm ta ngồi ở bên cạnh đồng lửa.

Ôi? Ta đều không phát hiện, lúc nào nàng đem áo giáp tháo xuống rồi.

"Còn lạnh không?" Âm thanh thật mềm a! Đây là Mạc tiểu thụ không có chuyện gì thích giả cao lãnh sao?

Dọa đến ta nhìn nàng thêm mấy lần.

Lắc đầu một cái, "Không lạnh rồi.."

M*á nó ở trong lòng nàng, gối lên bả vai nàng, nhìn đồng lửa cháy hừng hực, nghe tiếng bành bạch củi gỗ bị đốt kia.. Ở vùng hoang dã u tịch này, cũng thật là mãn nguyện.

Nhắm mắt lại một hồi, nhiều ngày như vậy đều không có ngủ đến thư thái như vậy!

Mở mắt ra, Mạc Cửu còn nhìn chăm chăm ta, ừm.. Có chút kỳ quái, nàng làm sao luôn nhìn chăm chăm ta a..

"Trên mặt ta mọc hoa sao? Người nhìn chăm chăm ta làm gì?"
Chẳng lẽ thứ này có bệnh luyện đồng?

Mạc Cửu vừa nghe, ngẩng đầu nhìn sông nhỏ, không nhìn ta.

Ta đem đầu hơi di chuyển trên ngực nàng, ừ, mềm mại, rất thoải mái a, thì ra Mạc Cửu cũng có ngực đó!

"Này, ê, người làm sao thì biết ta muốn chạy trốn?" Suy nghĩ một hồi, vẫn là nghĩ không thông vấn đề này.

Mạc Cửu ngó ngẩn, trầm mặc một hồi.

"Người.. Đừng trách nguyên soái, nàng.. Chỉ là đang tức giận."

Ờ? Cái gì cái gì? Nghe không hiểu.

"Đang tốt lành, nhắc nàng làm gì." Không trách cô thì có quý, hơn nữa hiện tại ta căn bản thì không muốn nghe được cô!

"Người có biết hay không, khi người bị Tương quân bắt đi, cô có bao nhiêu sốt ruột, thậm chí tại chỗ thì phái ta đi dùng Lạc Tử Y đổi lại người."

Cô sẽ có tốt như vậy? "Vậy người tại sao không đến đổi ta?"

Mạc Cửu oán trách liếc ta một chút, "Bởi vì có binh lính bẩm báo nói, chính tai nghe thấy người chủ động để Tương quân bắt người đi."

Ta bĩu môi, được rồi, ta sai rồi..

"Nguyên soái khi đó đều giận điên lên, ai nói chuyện thay người nàng liền phạt người đó, cả Lương Nhi đều bị liên lụy."

Nha.. Ngày đó ta nói nhìn mặt xưng phù của Lương Lương, hóa ra là bị An Lạc Thành đánh..

Suy nghĩ một chút.. Cũng phải.. Lấy tính tình của An Lạc Thành, không bởi vì chuyện này đem Lương Lương đánh chết đã không tệ rồi

"Khoảng thời gian đó, nguyên soái cả ngày mặt đen, ngay cả chúng ta cũng không dám nói hơn một câu cùng với nàng." Mạc Cửu lắc lắc đầu, cay đắng nở nụ cười.

"Mãi đến tận Lạc Thanh Viễn đến cầu hòa."

Cầu hòa? "Chờ chút! Lạc Thanh Viễn cầu hòa.. là đồng ý mười lăm

thành?"

"Ừm." Mạc Cửu gật gật đầu, trên mặt lơ đãng lộ ra nét mừng.

Ta con m*ẹ nó!

"Các người có phải có bệnh không a? Lạc Thanh Viễn đã cầu hòa rồi, tại sao còn muốn dẫn vật ta hả? Bệnh thần kinh phải không!"

Ta con m*ẹ nó vẫn cho là Lạc Thanh Viễn đến tản bộ một vòng cái gì cũng không nói thì đi rồi a!

M*á nó rõ ràng đã đạt thành thỏa thuận, dựa vào cái gì còn muốn dẫn vật ta?

"Người không được sự cho phép thì tự ý hành động, còn lấy thân mạo hiểm, để nhiều người như vậy lo lắng cho người, cho dù lập công to lớn, cũng phải để người chịu chút trái đắng.. Đây là ý định ban đầu của nguyên soái.."

"Ta! Người! Các người.. Bệnh thần kinh!" Ta con m*ẹ nó! Một cái oán khí nhin ở ngực, không nuốt trôi, phun không ra, nghĩ đến những ngày này ở nhà bếp chịu ủy khuất, ta con m*ẹ nó muốn tự tử đều có rồi!

Ta càng nhìn Mạc Cửu càng tức giận, ngồi dậy vùng vẫy một hồi.

"Này, người còn.. Thân thể trà*n tru*ồng đó."

"Người thả ta ra!" Dùng sức giãy giụa, m*ẹ kiếp, ta ủy khuất!

"Tiểu Khê." Mạc Cửu ôm chặt lấy ta không buông tay.

"Các người bị điên rồi? Dẫn vật ta chơi vui hả? Nhìn ta dáng vẻ cả ngày người không ra người quỷ không ra quỷ, các người có phải đặc biệt vui vẻ không a?" Ta đây giận đến quá chừng rồi, lại không giãy giụa khỏi Mạc Cửu, chỉ có thể liều mạng lăn lộn ở trên người

nàng, giận, giận chết ta rồi!

"Tiểu Khê ngoan, ta biết người ủy khuất, tùy người làm sao phát tiết đều được." Mạc Cửu đưa tay vuốt đầu của ta.

Ta m*á nó.. Nước mắt không yên phận đều rơi xuống! Nước mắt ủy khuất! Nước mắt cay đắng! Nước mắt tức đến phát nổ!

Ta mím môi, không nói lời nào, nghiêng thân thể không nhìn tới Mạc Cửu, nước mắt theo khóe mắt chảy xuống.

Thút tha thút thít, cũng không biết đánh bao lâu.

"Ọt ọt ọt.." Cái bụng kêu rồi.

Ta chép chép miệng, nhìn Mạc Cửu, lau nước mắt một cái.

"Khóc đủ rồi?" Mạc Cửu cười giúp ta lau lau nước mắt.

"Ta đói rồi.."

Mạc Cửu một mặt bất đắc dĩ, trái phải nhìn một cái, "VẬY.. Ta đi nhìn trong sông có cá hay không."

Để ta đến một bên, còn chu áo đem áo khoác của mình khoác lên trên người ta, tiểu thụ này, cũng có một mặt tỉ mỉ như thế.

Nhìn bóng người của nàng bận việc ở trong sông, ta lại nghĩ đến An Lạc Thành.

Hừ, kh*ôn kiếp, cố ý dằn vặt ta? Thì người giận không thuận đúng không? Khấp thiên hạ đều phải xoay quanh người đúng không?

M*ẹ kiếp! A Ba ta không mắc bẫy này!

Hôm nay ta đem lời ném đi, nếu muốn ta về quân doanh, trừ phi An Lạc Thành tự mình đến mời! Hừ, ta cũng ngạo kiêu rồi, ta cũng có

tánh khí rồi! Ta cũng..

"Oa.. Một con cá thật lớn!" Mạc Cửu mang theo một con cá đi tới, ta rất xa nhìn lên, cá này đều lớn như cánh tay nhỏ của ta rồi, vừa mập vừa lớn!

"Mlem mlem.." Chậc lưỡi.

"Người gấp cái gì, còn không có nướng đó." Mạc Cửu buồn cười nhìn ta, ngồi ở một bên bắt đầu giết cá.

Nhìn nàng thành thạo đem cá xâu xong, đặt ở trên lửa, thỉnh thoảng còn lật mặt, tiểu thụ này được a!

Không lâu lắm, ta thì ngửi thấy vị thơm rồi!

Ta nhanh chóng trực tiếp đem nhánh cây kia đoạt lại, "Thơm quá! Mlem.." Ạch.. Ngụm nước chảy ra..

Mặc kệ, ăn trước rồi nói.

Nắm lấy thịt cá xuống, chậc chậc chậc, đúng là ngoài nóng trong mềm, da cá xốp giòn, thịt cá lại tươi lại mềm, ăn ngon là ăn ngon, chính là nhiều xương! Phiền phức!

"Ăn từ từ." Mạc Cửu ôn nhu nhắc nhở một câu.

"A.." Ta nào để ý tiếp lời, mãnh liệt gật gật đầu, "Rất ngon"

Mạc Cửu cười cười, "Ăn đi, ăn no thì cùng ta trở về chứ?" Một mặt dò hỏi nhìn ta.

Ta vừa nghe, bẹp bẹp miệng, cũng không nhai, cúi đầu nhìn xương cá lộ ra hơn nửa đoạn, đem cá giơ lên, gai nhọn quay về cái cổ.

"Không trở về, hỏi nữa tự sát!"

Cứ kiên cường như vậy.

Mạc Cửu lườm một cái, đoán chừng là hết cách với ta rồi, một cái giành lại cá trong tay ta, tự mình gặm lên!

"Này! Ta còn không ăn no đó!" Ta ngoạm ngón tay, tội nghiệp nhìn nàng.

"Muốn ăn hả? Tự mình đi bắt." Mạc Cửu không nhìn ta, tám phần mười là bị ta chọc tức rồi.

Cái gì người lớn như vậy, cướp cá ăn với đứa trẻ! Có phải là người An Lạc Thành dẫn, đều thích mùi vị này?

"Không phải, người nói, ta chạy đều chạy ra ngoài rồi, ảo não trở lại, vậy mặt mũi này của ta, để nơi nào. Hơn nữa ta trở lại làm gì, còn ở nhà bếp bị tra tấn? Ta mới không quay về đâu. Cho dù ta ở bên ngoài chết đói, cũng tốt hơn địa phương bị ngược đãi đến chết kia!"

A, lời ta đây nói đủ rõ rồi đó, Mạc Cửu chắc nghe hiểu được đó.

Đợi một hồi, không có động tĩnh? Meo meo méo? Đây cũng nghe không hiểu?

Ta quay đầu nhìn lên, Mạc Cửu tựa như cười mà không phải cười nhìn chăm chăm ta, đều nhìn kỹ cho ta rồi..

"Người.. Nhìn cái gì a.."

Một lát, Mạc Cửu cười khế hai tiếng, "Hai người các người, thực sự là một khuôn mẫu khác ra. Được, ta hiểu rồi, ta đây liền trở về bẩm báo nguyên soái."

"Khụ.. Ừm.."

"Này, này.. Vậy ta bây giờ đi đâu a?" Người cũng không thể để ta ở

vùng hoang dã này chứ? Bị sói ăn phải làm sao!

"Lên ngựa." Mạc Cửu một mặt bắt đắ dĩ.

"Ta cũng không trở lại a."

"Ừm, ta tìm chỗ ở cho ngươi."

Khà khà!

-----oOo-----

Chương 58: ta rất lưu ý sự sống chết của người

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hoặc là nói Mạc tiểu thụ làm việc đáng tin, cái tên này vậy mà đem ta mang về Nghiệp thành, chính là một trong ba thành lúc trước An Lạc Thành một hơi lấy được.

Phụ cận Nghiệp thành có một cái thôn nhỏ, bách tính của nơi này vẫn chưa chịu phải chiến hỏa lan đến, sống vẫn khá an nhàn, làm ruộng đánh cá, từ sáng đến tối bận rộn lại đầy đủ, sống cuộc sống gia đình tạm ổn an nhàn kia!

Mạc Cửu đem ta ném tới đây, trở về quân doanh đi bẩm báo An Lạc Thành rồi.

Một mình ta ở nơi này đều sắp hai ngày rồi, đoán chừng là An Lạc Thành kia lại nổi cáu, có chết không chịu đến đây đó.

Không đến thì không đến, sợ người a?

Bách tính bên trong thôn này đối với ta khá tốt, biết ta là ở một mình, sợ ta ăn không đủ no mặc không đủ ấm, còn thường thường đưa cơm đưa quần áo cho ta đó, hiện tại ta không có chuyện gì liền giúp những bà dì đại thẩm kia đánh cá trồng trọt, từng ngày từng ngày, kêu đến thoải mái!

Thấy được rồi chưa, vừa ngủ trưa ngủ thẳng đến chạng vạng.

"Ai ya.. Thoải mái.." Dẫn gân cốt một cái, ở trên giường ẹo một chút,

nhìn chăm chăm nóc nhà dờ ra.

Nói thật, cuộc sống như thế, nhàn nhã là thật nhàn nhã, thế nhưng.. Hình như có chút không thích hợp với ta, ta hai ngày này vừa yên tĩnh xuống, thì có chút hoài niệm chém giết trên chiến trường, vừa nghĩ là có thể để ta nhiệt huyết sôi trào.

Tuy rất không muốn thừa nhận.. Thế nhưng! Ta đại khái có thể là.. Nhớ nhà rồi chứ?

An Lạc Thành tên khố*n kiếp này thật là giữ được bình tĩnh! Thật sự thì không định đem ta đón về rồi?

"Tiểu Khê nhi, ăn cơm thôi!" Đại nương sát vách ở bên ngoài gõ gõ cửa

"Ờ, đến đây." Đây chính là đại nương lòng tốt ta nói kia, rất chiều cố ta!

"Hôm nay có cái gì ngon?" Vừa nhắc tới ăn, ta thì cao hứng rồi, vội vàng chạy tới mở cửa, cười khà khà ngây ngô với đại nương.

"Này, thâm sơn cùng cốc ở đây, nào có cái gì ăn ngon."

Đại nương bưng một bát cải xanh, phía trên để hai cái bánh màn thầu thật to nóng hổi.

"Hắc, ta liền cảm thấy, bánh màn thầu là ăn ngon nhất! Cảm tạ đại.." Ta mới vừa đưa tay tiếp nhận bát cơm, mí mắt phải đột nhiên nháy vụt một trận, vừa ngẩng đầu, An Lạc Thành! "Nương.."

An Lạc Thành gương mặt lạnh lùng, trên dưới đánh giá ta một chút.

Nhân cơ hội, ta cũng quan sát cô một hồi, ừm.. Luôn cảm thấy chỗ nào có chút.. Không đúng không nói ra được.

Hơn nữa hơn nữa, ánh mắt thì trừng ta, trực giác nói cho ta biết, cô muốn đánh ta!

"Chuyện này chuyện này.. Vị tướng quân này, xin hỏi ngài là.."

An Lạc Thành không trả lời, tiếp tục nhìn chăm chăm ta, ta nào dám đối diện với cô a.

"Tiểu Khê nhi a, người biết vị tướng quân này không?"

"Hả? Nga.. Ạch.. Không quen biết." Ta quay người thì vào nhà.

Mới vừa đem bát cơm bỏ lên trên bàn, vừa nghiêng đầu, ta m*á ời.

An Lạc Thành từ góc tường xách lên cây côn nhóm lửa thì giết tới phía ta rồi!

"Này này, người con người này, người làm cái gì vậy a, có lời gì không thể cố gắng nói sao?" Nhờ có đại nương ở cửa cản cô lại! Ai ya dọa đến trái tim nhỏ ta đây a.. Chỉ run cầm cập!

"Người rút cuộc là ai a?" Đại nương đây là quyết định chủ ý muốn ra mặt thay ta.

An Lạc Thành cắn cắn răng, ở dưới sự truy hỏi không ngớt của đại nương..

"Ta là mẹ nàng."

Cái gì?

Một câu nói này đem ta nói đến ngu luôn, ta là thật không nghĩ tới cô sẽ nói như vậy.

Đại nương kia cũng sững sốt a, quay đầu lại nhìn ta, "Tiểu Khê nhi, nàng là mẹ người hả?"

"Ach.. Cái này.." Ta muốn nói một câu không phải, cô có thể trực tiếp lấy dao mổ heo đến đem ta chặt chặt ném đi cho ch*ó ăn hay không?

Dù sao hiện tại con mắt cô đều sắp phun lửa, đoán chừng là chuẩn bị ăn tươi ta rồi.

"Ừm.." Gật gù, ta rất không tình nguyện nha, hảo hán không chịu thiệt trước mắt mà có đúng hay không.

"Ai ya đứa bé này.." Đại nương oán giận liếc ta một chút.

"Vị tướng quân này, nếu như là việc nhà của các người, vậy ta thì không nhúng tay rồi, thế nhưng ta vẫn là phải nói vài câu. Đứa trẻ không hiểu chuyện, nào có không rối rắm, nhưng người xem người một chút." Đại nương sắc mặt thay đổi, chỉ vào côn nhóm lửa trong tay An Lạc Thành.

"Đứa trẻ không hiểu chuyện, người người lớn cũng không hiểu chuyện? Thì cái gậy này, đánh vào trên người nàng, làm mẹ người đây không đau lòng hả? Đứa trẻ nhỏ như vậy, thật sự đánh hỏng rồi, người hối hận cũng không kịp."

Phốc.. Ta thì nhìn sắc mặt kia của An Lạc Thành, một hồi xanh một lúc đỏ.

"Hai mẹ con nào có thù cách đêm." Đại nương nói thềm một câu, đi tới một bên đồng củi, rút ra cây củi nhỏ lớn như ngón tay.

"Nhưng mà đứa nhỏ này rời nhà trốn đi, cũng là rất làm người tức giận, nếu đặt trên người ta, ta cũng muốn đánh nàng, lấy cho người cái này dùng tạm, đánh mông, cái mông thật nhiều, bị đánh, đánh không hư." Đại nương đem cây gỗ kia nhét về trong tay An Lạc Thành, quay người chỉ chỉ ta, đi rồi.

Hí! Ai ya chời ơi! Đại nương này rốt cuộc là phe nào hả hả hả?

Người đừng nói là ta, An Lạc Thành cũng ngu ra.. Cúi đầu nhìn chăm chăm cây gậy trong tay hồi lâu, lại quay đầu nhìn bóng lưng của đại nương kia.

M*á nó cũng rất lúng túng, đại nương này thật không phải con khi phái tới trên chọc cười chứ!

Một lát, An Lạc Thành đem cây gậy ném đi, vào nhà rồi.

Ờ? Ta đây dư quang quét nhìn ngoài phòng, Mạc Cửu và Cổ Diển cũng tới, nha, tình cảnh lớn như vậy, không quay về có phải là muốn đem ta bắt trở về rồi?

An Lạc Thành ngồi ở bên cạnh bàn, ta.. Ta nghĩ nghĩ.. Ừm, ngồi ở đối diện cô.

Ừm.. Bầu không khí có từng tia một lúng túng như vậy.

Cô lại không nói lời nào, ta cũng không biết nên làm gì, nhìn một chút bát ăn trên bàn, ăn cơm!

Mới vừa cầm lấy một cái bánh bao.

"Bốp!" An Lạc Thành đập bàn một cái! Dọa đến ta giật mình một cái! Bánh mìn thầu đều rơi rồi!

"Chưa có được mệnh lệnh tự ý rời doanh, người có biết người bây giờ là cái gì hay không! Là đào binh!" An Lạc Thành lạnh lùng quát lớn, gân xanh trên cổ đều hiện ra rồi.

Ta bĩu môi, "Đào binh cũng hơn bị người chơi chết!" Ngẩng đầu nhìn An Lạc Thành, "Người cái rắm!" An Lạc Thành tức giận, hất tay chính là một cái tát.

"Hừ! Người thì biết đánh ta! Vui thì đánh ta, không vui cũng đánh ta, bực bội thì để người khác tới đánh ta! Ngoại trừ đánh ta, người còn

có thể làm gì!" M*ẹ kiếp, ta đây tính khí dữ dội cũng nhảy vọt tới, m*á nó ta đứng trên cái ghế chỉ về mũi cô.

"Ta chính là không quay về, có năng lực người thì đánh chết ta, đem xác của ta mang về! Ta theo người trở về nữa, ta chính là cuồng bị tra tấn!"

Hừ! Giận hừ một tiếng, quay người ngồi ở trên bàn, ôm cánh tay sinh hờn dỗi.

Gò má trái tê dại một hồi, liếm liếm môi, một cái tát kia đột nhiên không kịp chuẩn bị, đoán chừng là trong miệng bị hàm răng cắn trúng rồi, có một tia mùi máu tanh nhàn nhạt.

Phía sau nửa ngày không có động tĩnh, An Lạc Thành xác định bị ta chọc tức rồi, chắc, không, tức chết cô, tên kh*ốn kiếp!

"Àch.. khụ.. Nguyên soái, tiểu Khê hình như chưa ăn cơm đó, nếu không, trước tiên ngài cùng nàng ăn cơm trước đi." Trước cửa, Mạc Cửu nhỏ giọng đề nghị.

"Ăn cái mông!" Ta lập tức thì sửa lại! Ta quay đầu nhìn Mạc Cửu, m*á nó không giống như đã nói! Đã nói để An Lạc Thành đến đón ta về, được a thứ này vừa đến lại thưởng ta một cái tát, ta nợ cô hả!

Ta đây đầy bụng phần uất.

Người kia phía sau tựa hồ là thở dài một cái.

"Xuống đây." Giọng ra lệnh.

Hừ.

"Ăn cơm."

Ta không nghe.

"Ta đút người." Âm thanh hơi mềm mại một chút.

Nga, hình như ta rất thèm người đút, hờ hững.

"Hí.. Chậc.." An Lạc Thành tựa hồ có chút bất mãn.

Hừ, đây thì dễ bị kích thích?

"Hai người các người đi ra ngoài trước."

"Nguyên soái ngài đừng.." Mạc Cửu lời còn chưa nói hết, đã bị Cổ Diễn lôi đi, tiện thể đóng cửa lại.

Àch.. Lần này thì lúng túng rồi! Cô sẽ không phải đánh ta chứ?
Fu*ck, lại không người cản.. Đột nhiên có một chút tí tẹo khẩn trương rồi..

"Này.. Người đưa bé này a.." An Lạc Thành khẽ thở dài, đi tới trước mặt của ta.

Vậy mà không đánh ta, ngược lại là một tay đem ta xách lên, ôm ở trong lòng, để ta ngồi ở trên đùi cô.

Theo bản năng ôm eo của cô một chút, huh? Không đúng! Ta phải cẩn thận! Lập tức lấy tay buông ra!

An Lạc Thành khẽ cười một tiếng, kéo qua cái chén, cầm lấy bánh màn thầu bẻ một khối nhỏ đưa đến một bên, miệng ta, "Há miệng."

Ta bĩu môi, "Không ăn.." Nhỏ giọng trả lời một câu, thật sự không phải ta kinh sợ, chỉ là đột nhiên kiên cường không lên nổi rồi..

An Lạc Thành hít sâu một hơi, nhìn khối bánh màn thầu nhỏ kia một chút, nhét vào trong miệng chính mình.

Ờ! Có người đút người như người sao? Đút thêm mấy miếng không

được sao?

Thì trơ mắt nhìn An Lạc Thành từng miếng từng miếng đưa về phía trong miệng mình.. Người người người.. Người con người này!

"Người là cảm thấy, ta oan ức người?" Ăn một hồi, cô đem bánh màn thầu để ở một bên, cúi đầu nhìn ta, hiếm thấy ôn hòa nhã nhặn.

Ta gật gù, chép chép miệng.

"Nói cho ta nghe."

"Thứ nhất! Ta chủ động dấn thân vào địch doanh là ta không đúng, nhưng người cũng hiểu lầm ta, không tin ta! Cảm thấy ta phản bội người!"

"Thứ hai, cho dù người nhất thời tức giận đem ta ném đi nhà bếp cũng không có gì, nhưng Lạc Thanh Viễn rõ ràng đã đến cầu hòa rồi, vậy người nên biết ta không có phản bội người, tại sao còn để ta nhà bếp bị người bắt nạt!"

"Thứ ba! Ngày đó ta bị người đánh ngất ở cửa nhà bếp, người thì ở bên cạnh cùng An Mạnh họ vừa nói vừa cười ăn cơm, quản cũng không quản ta một chút, người căn bản cũng không lưu ý sự sống chết của ta, dựa vào cái gì còn muốn dằn vặt ta như vậy!"

Người để ta nói..

Dù sao những việc này giấu ở trong lòng cũng không có người có thể nói hết, lúc nói, ta còn cố ý quan sát sắc mặt của cô một chút, vẫn may, không có thay đổi gì.

An Lạc Thành gật gù đầu, cô nhìn chăm chăm ta nửa ngày, ta có thể nhìn ra trong ánh mắt của cô có một tia do dự, ta cảm giác cô có lời gì muốn nói với ta, thế nhưng bản thân cô tựa hồ còn không quyết định chắc chắn được có muốn nói hay không.

"Ta.. Không có không tin người. Hơn nữa.." An Lạc Thành dừng một chút, khẽ thở dài, đem ta ôm chặt về trong lòng cô, cảm dán vào trán của ta, một cái tay khác xoa gò má của ta.

"Ta.. Rất lưu ý sự sống chết của người.." Thanh âm cực nhỏ nói một câu, ta còn tưởng rằng chính mình nghe lầm, chỉ ngây ngốc hỏi câu "Cái gì?"

An Lạc Thành không nói nữa, vỗ nhẹ ta, lại như ôm An Quyết.

Ta ngẩng đầu nhìn một chút về mặt của cô, lông mày cau lại, ánh mắt vô hồn nhìn phía trước, không biết đang suy nghĩ gì.

Đột nhiên ta có một loại cảm giác rất mãnh liệt, cô có phải gặp phải phiền toái gì? Lại để cô u buồn như vậy?

Ôm một hồi, cô cúi đầu nhìn ta, "Ăn cơm không?" Thanh âm êm dịu, vẫn là ngữ khí thương lượng!

"Ừm!" Ta nhanh chóng gật đầu, thấy tốt thì nhận a!

Cô cười cười, đem ta để ở trên cái ghế một bên, đem thức ăn đẩy lên trước mặt của ta.

"Tự mình ăn."

∩ (°a°) ∩ cái gì?

-----oOo-----

Chương 59: ai ya mạc cứu tiểu xấu xa này

Nguồn: EbookTruyen.VN

"Theo ta trở về đi."

Mới vừa cơm nước xong, An Lạc Thành thì nhện không nổi rồi.

Ừm.. Tuy người mới vừa nói, người rất lưu ý sự sống chết của ta, vẫn khá làm cảm động ta, nhưng mà, hừ hừ!

"Trở lại thì được, nhưng ta có điều kiện."

"Nói." Sảng khoái dị thường a.

"Đêm nay ngủ cùng ta một đêm a."

"Phốc khụ khụ.. khụ khụ.."

Cô bị nước bọt sặc rồi?

"Làm.. Làm sao ngủ?"

"Phốc - người -" Ta m*á nó - Suýt chút nữa bị chính mình sặc chết!

"Ở đây có một cái giường."

Nga.. Thì ra cô là ý này..

Meo meo meo meo méo? Vậy ta vừa rồi nghĩ những gì..

Mạc Cửu và Cổ Diễn đẩy cửa đi vào, nhìn ta dựa ở trong lòng ngực An Lạc Thành, hai người ngẩn người.

"Làm sao vậy?" An Lạc Thành đúng là không để ý nhìn hai nàng.

"Nga không có gì, tới hỏi ngài lúc nào hồi doanh?"

"Hôm nay ở lại đây một đêm, sáng mai hồi doanh."

"Hắc!" Ta đây vừa vui, vui ra tiếng rồi.

An Lạc Thành nhìn ta một chút, cũng cười cười "Nha đúng rồi." Nói xong, nhìn trái phải một chút, "Hai người các người, tìm nhà người khác ở đi."

Hai gia hỏa này một mặt ngu ra ha ha!

Ta hì hì nở nụ cười với Mạc Cửu, cái tên này cho ta cái ánh mắt, méo? Thứ cho ta không có cảm nhận được là dụng ý gì.

Ta lại cùng An Lạc Thành hàn huyên một chút, cô hỏi ta chuyện ở Tương doanh, thật thật giả giả, ta thì lừa gạt qua rồi.

Dù sao sau này cùng Lạc Thanh Viễn họ chắc cũng sẽ không có gặp nhau gì rồi.

Mắt thấy sắc trời dần muộn, ân.. hình như.. sắp có thể.. đi ngủ rồi chứ?

Ờ.. Tại sao ta đột nhiên cảm thấy An Lạc Thành có chút không dễ chịu rồi đó..

Nhưng mà người đừng nói cô, ngay cả ta cũng có chút.. ân..

Theo lý thuyết, ngủ mà thôi, cũng không phải không từng ngủ đó?

Nhưng hình như chuyện xấu thì xấu ở ta cố ý nói ra để cô ngủ cùng ta một giấc, hình như đem giấc ngủ này giao cho ý nghĩa khác, luôn cảm giác, ừm.. Chẳng phải đơn thuần rồi.. Hắc..

"Không.. Không còn sớm a.. Ừ.. Khụ.." Có chút.. Nóng..

"Ừm.. Ừm.. Ngủ đi." An Lạc Thành đứng dậy đi đến bên giường, ngồi ở bên giường nhìn ta một cái, ngã xuống, cả giày cũng không cởi!

Người chính là như vậy thì ngủ sao!

Ta bĩu môi, đang muốn bò lên giường.

"Nguyên soái." Mạc Cửu ở bên ngoài gọi cửa.

"Ừm." An Lạc Thành vụt một cái ngồi dậy, m*á nó, người là có rất không muốn ngủ cùng ta a..

Mạc Cửu đem cửa đẩy một cái, bưng cái chậu tắm lớn thì tiến đến rồi

∩ (°a°) ∩ đây là muốn làm gì?

Ta đi tới bên cạnh bồn tắm liếc mắt nhìn, ta m*á ời, tràn đầy một chậu nước nóng, còn bốc hơi nóng đó.

"Ngày đó ở trong sông không tắm tốt, hôm nay cố gắng tắm một cái." Mạc Cửu vỗ vỗ bờ vai của ta, trừng mắt nhìn với ta.

∩ (°a°) ∩ !

Cuối cùng ta đã rõ ràng trước đó cái ánh mắt kia của nàng là có ý gì rồi!

Tổ tông ta a a a! Người là ghét không khí này còn chưa đủ lúng túng sao!

"Vậy nguyên soái, ta đi ra ngoài trước, các người nghỉ sớm một chút." Mạc Cửu hé miệng cười cười với ta.

Ai ya tiểu hư hư này! Thế nhưng người hư không phải lúc a! M*á nó! Ta sẽ rất lúng túng! Rất lúng túng! Rất lúng túng!

Ta quay đầu nhìn An Lạc Thành một chút.. Mặt kia đều đen rồi! Còn kém viết hai chữ ngu luôn..

"Ha.. Ha ha.." Ta cười cười khan.. Đột nhiên có một loại.. Cảm giác sinh không thể yêu..

Cho nên hiện tại nên làm gì..

Tắm rửa.. hay là ngủ..

Ta..

Nhìn An Lạc Thành, để cô đến trước được rồi.

An Lạc Thành nhấc tay lên, muốn nói lại thôi, "Tắm.. Tắm.. Tắm đi."

Nga..

Ta..

Ta.. ta.. Ta thẹn thùng!

Kéo lấy quần áo, nửa ngày không nhúc nhích.

"Làm sao vậy?" An Lạc Thành mở miệng dò hỏi.

M*á ơi, ngài đang nhìn chăm chăm ta, ta nào không ngại ngừng cởi quần áo a!

"Muốn ta giúp người cời?" Về mặt vô cùng nghi hoặc nhìn ta.

"Này không không không, tự ta có thể.." Ta m*á nó lời còn chưa nói hết! Cô đã tới! Cô đã tới đã tới đã tới rồi!

"Người người người.. Người đừng qua đây! Ta ta ta.. Ta cời, ta cời còn không được sao!" Không đúng không đúng Không phải là không phải là tấm sao, ngày đó ở trước mặt Mạc Cửu đều cời tru*ồng rồi, hôm nay làm sao ngược lại còn ngại ngùng.. Ta cũng không phải rất có thể hiểu được chính ta đến cùng đang suy nghĩ gì thứ lung tung gì..

Nhưng mà.. Chờ ta phục hồi tinh thần lại.. Ta đã..

Cời.. tr*ần.. truồ*ng.. rồi..

"..."

Ta.. Ta ta ta.. Dưới tình thế cấp bách này, ta cũng không biết nên che cái nào, dứt khoát một cái che mặt của mình..

M*á nó ta cảm thấy mặt của ta còn nóng hơn nước nóng bên trong bồn tắm!

Trên đỉnh đầu một tiếng cười khẽ, An Lạc Thành đang cười? Cười cái gì?

Ta hơi giương ra ngón tay, từ bên trong khe hở liếc trộm, cũng thật là, cười đến vô hại rồi.

Một lát, cô ngồi xổm người xuống, vuốt đầu của ta, dáng hoàng trịnh trọng nhìn ta.

"Trong cái đầu nhỏ này của người, đến tột cùng đang suy nghĩ gì?"

Ta.. ai ya! Đương nhiên là một ít hình ảnh không thể miêu tả rồi~đáng ghét~

Sau đó ta đã bị cô xách lên ném vào trong chậu nước.

Ta thì như lão tăng nhập định ngồi ở trong chậu, tùy ý bàn tay lớn của cô ở trên người ta xoa nắn các nơi..

Ừ.. Tay của cô rất mềm, hơn nữa còn rất mịn, cái này gọi là cái gì.. Nha đúng, mềm mỏng!

Ừ, tuy An Lạc Thành tầm cho ta việc này.. Có thể nói phải một lần đầu từ lúc khai thiên lập địa đó.

Thế nhưng! Ta còn là muốn bốc phốt.

Cô hoàn toàn đem ta xem là con rối dây a.

Muốn lau chỗ nào cũng không nói với ta, trực tiếp thì tự mình bẻ kéo, người kéo ngược cánh tay ngược lại cũng còn tốt, nhưng người đều sắp đem chân của ta bẻ đến đỉnh đầu là muốn nào đến loại nào?

Ta đột nhiên có một loại.. Linh cảm tắm rửa này, gân xương của ta gãy rồi! ㄟ (°a°) ㄝ "Ôi.." Hí.. Ôi mẹ của ta ôi, người luôn nhìn chăm chăm xoa bả vai ta cái gì a?

Thứ này thì nhìn chăm chăm xoa bả vai ta, đều xoa đổ rồi, làm gì mà!

Chẳng lẽ cô đem vết bầm trên bả vai của ta coi là bùn?

"Nha.. Xoa không mát.." Thứ này tự mình cau mày nhỏ giọng thầm thì một câu..

ㄟ (°a°) ㄝ

F*uck cô thật sự!

Người ta tắm muốn tiền, cô tắm muốn mạng! Muốn mạng!

"Ta cảm thấy.. Ta tắm xong rồi.." Nếu như ta không ra ngoài nữa, ta cảm thấy ta phải chết ở trong chậu này..

Hình như cô đối với đồ tắm đặc biệt hăng hái, ở nơi này vùi đầu xoa ta.. Ta.. Ta. Rất sạch sẽ a, trên người một chút bùn đều không có, người đến cùng đang xoa cái gì a?

Hơn nữa ma ma người ta tắm rửa cho đứa trẻ đều là ôn nhu, dùng tay múc chút nước, dội một chút trên người đứa trẻ, lau một chút thì tắm xong rồi có đúng không?

Nhưng mà cô.. Bỏ đi ta không nói..

"Sạch sẽ rồi?"

"Ừ, sạch sẽ, đời này không từng tắm sạch như vậy." Được rồi ta nói xong rồi, có thể đem ta từ bên trong bồn tắm xách ra không.

An Lạc Thành nghe vậy nhíu nhíu mày, hơi chút đắc ý.

∩ (°a°) ∪ Ai có thể nói cho ta biết cô đang đắc ý cái gì? Đắc ý không xoa chết ta?

Cô đứng dậy xoa xoa tay, nắm khăn mặt đem ta bao lại, xách tới trên giường.

Ta nhanh chóng chui vào trong chăn che kín, thật là, cũng không cho ta bộ quần áo mặc, chẳng lẽ để ta mông trần ngủ?

Ta nghiêng người nằm ở trên giường nhìn cô thu thập chính mình.

Ừm, hình như sau khi tắm rửa sạch sẽ, bầu không khí không lúng

túng như vậy?

Cũng phải, nên nhìn đều bị thấy hết rồi, hình như cũng không có gì rất xấu hổ..

Không lâu lắm, cô đem áo khoác vừa cởi, mũ vừa lấy xuống, ừ chắc, vị nữ nhân này lập tức thì đến rồi!

Cô lên giường, nằm thẳng ở bên cạnh ta, ta gối lên cánh tay nhìn chăm chăm cô.

"Nhìn đủ rồi chưa."

"Ạch.. Khụ.." Ai nha, bị tóm tại trận rồi.

"Ừm~~nhìn không đủ." Ta lắc lắc đầu, cười hì hì.

Cô cũng nghiêng người sang đến nhìn ta, con mắt sâu thẳm tà mị nở nụ cười, gối lên cánh tay, một cái tay khác khoát lên trên người ta.

"A.. Ta nhìn đủ rồi, chúng ta ngủ đi." Được rồi, có thể đem tay người từ trên cái mông ta lấy ra không? Thuận tiện buông lỏng thịt của ta, đau.

"Hừ." Thứ này hừ nhẹ một tiếng, buông lỏng tay, xoay người lại đưa lưng về phía ta, đoán chừng là ngủ rồi.

Ta cũng đưa lưng về phía cô, nhích lại gần về phía trên người cô, dán vào phía sau lưng cô.

Cô không có phản ứng gì, ừm~thỏa mãn nhắm mắt ngủ!

* * *

"Ân.." Mơ mơ màng màng, ta cảm giác mình là đang ngồi, hơn nữa vừa lắc lắc lư lư, hình như là ở ở trên ngựa.

"Tỉnh rồi?"

"Huh?" Ta nhướng nhướng mi mắt, Cổ Diễn a, hờ? An Lạc Thành đâu?

Ôi chờ chút, ta còn thực sự là ở trên ngựa, trái phải nhìn lên, An Lạc Thành cưỡi ngựa đứng đưa ở phía trước, hình như nghe thấy âm thanh của ta, quay đầu lại nhìn ta một chút.

"Ngô.. Sớm như vậy.. Đi đâu a.." Thiên tài mới vừa tờ mờ sáng a, thì hồi doanh, cũng không cần gấp gáp như vậy đâu!

"Ung Thành."

"Ơ? Ung Thành?"

"Ừm, Tương quân đã tản đi rồi, vốn dĩ ngày hôm qua chúng ta nên đến rồi."

"Nga? Quá tốt rồi! Vậy chúng ta có phải có thể ở trong thành, có giường ngủ rồi hay không? Giường êm luôn là ngủ ta nhức eo đau lưng, không vững vàng."

Cổ Diễn thương ta cái trợn mắt, "Có giường ngủ còn ghét này ghét kia, thì nên để người ngủ ở vùng hoang dã."

Hừ!

Nhìn ta tỉnh rồi, các nàng liền cũng khoái mã đánh nhanh, không bao lâu, thì nhìn thấy cửa lớn của Ung Thành rồi.

Ngoài thành vốn là Tương quân đóng doanh trại bị chúng ta chiếm lĩnh rồi, quân kỳ cũng đổi thành chữ đại kỳ "An", soái khí!

"Nguyên soái trở về rồi!" Có binh lính nhìn thấy An Lạc Thành, vội

hồ lớn.

Lập tức liền có không ít binh lính chạy đến nghênh tiếp chúng ta, có người nhìn thấy ta, ngỡ ngàng ngừng nở nụ cười, "Tiểu An Khê."

Này này này, ai là tiểu An Khê nhà ngươi, hai ngày trước ta không phải là tiểu phản đồ sao!

"Mẫu thân - tiểu Khê -" An Mãnh tiểu mập mạp này hấp tấp chạy tới, nhìn thấy ta, một cái tát vỗ vào bả vai ta, "Ngươi được a, lần này ngươi lập kỳ công rồi!"

"Này này này, sang một góc chơi, ta không phải kẻ phản bội sao! Ta không phải tặc tử sao!" Ta chống nạnh, mũi vênh lên trời, không thèm nhìn nàng.

"Ai nha, ngươi cũng không phải không biết ta, ta.. Đầu óc ngốc, không có thông minh như ngươi, người khác nói chuyện, ta liền tin, vậy.. Ta bồi thường cho ngươi! Cả mẫu thân cũng nói rồi, ngươi là đại công thần!" Tiểu mập mạp quay về ta làm cái lại, hừ, cái tên này, trở mặt có thể so với lật sách còn nhanh hơn!

Hừ, ta không nghe!

"Đi đi đi, sang một góc chơi." Không đếm xỉa tới mập mạp này, ta muốn tìm Lương Lương của ta!

Nhìn trái phải một chút, mấy nhóc con khác đều ra ngoài rồi, làm sao chỉ có không thấy Lương Lương?

"Này này tiểu mập mạp, Lương Lương của ta đâu?"

"Hả? Hờ? Kỳ quái, vừa rồi còn ở phía sau ta a.."

Huh? Cách đó không xa phía sau trướng tựa hồ có một bóng người, thấy ta nhìn qua, liền không thấy rồi.

Ta nhanh chóng chạy tới, Lương Lương đang trốn phía sau trướng, nhìn thấy ta, quay ngược lại bỏ chạy!

"Này này, người chạy cái gì!" Ta một phát bắt được tay của Lương Lương, ta cũng không phải quái vật, không ăn thịt người a!

Lương Lương cúi đầu, cũng không nhìn ta.

Thấy nàng như vậy, ta cười cười, ta biết đại khái là chuyện gì xảy ra rồi.

"Lương Lương? Lâu như vậy không gặp, người không nhớ ta hả?" Chơi xấu tiến đến bên mặt nàng, cười hì hì nhìn nàng.

Lương Lương ngẩng đầu nhìn ta một chút, liền cúi đầu.

"Này, ta biết người đang ở đây nghĩ cái gì. Người cảm thấy trách lầm ta, hiện tại không biết nên làm sao đối mặt ta, có đúng hay không?"

Lương Lương đem đầu nhỏ lại đè thấp một chút, ta nghiêng đầu nhìn, nàng cắn chặt môi, một mặt hổ thẹn.

Này~tiểu gia hỏa này.

"Được rồi, sư phụ đều nói với ta rồi, ta ở nhà bếp một tháng này, tuy người không ra mặt, thế nhưng luôn là lén lút đi hỏi sư phụ tình huống của ta, ta biết người vẫn là rất quan tâm ta!"

"Nhưng mà ta.."

Ta che miệng của nàng, "Ta biết người cảm thấy hổ thẹn, vậy người đáp ứng ta một chuyện, đáp ứng ta, sau này mặc kệ gặp phải chuyện gì, nghe được lí do thoái thác gì, đều phải vô điều kiện tin tưởng ta, không cho phép có chút hoài nghi đối với ta."

Lương Lương nháy mắt một cái, gật gật đầu, tiểu gia hỏa này, lòng

mi đều bị nước mắt làm ướt rồi.

"Ừm, vậy trang này chúng ta lật qua~a, tiểu Lương Lương của ta, lâu như vậy không gặp có nhớ chết ta không, mau tới để ta chọt một cái~~~moa moa moa.."

"Chọt.. Chọt moa là cái gì?" Lương Lương chu chu mỏ, một mặt không rõ.

"Ạch.. Chính là khà khà khà!"

"Khà khà khà làm sao có nhiều loại xưng hô như vậy?" Mặt trang nghiêm..

"Ai ya! Người lời nhảm làm sao nhiều như vậy!"

-----oOo-----

Chương 60: người ở cùng với ta

Nguồn: EbookTruyen.VN

Ôi, rõ ràng có thể vào thành ở, An Lạc Thành một mực muốn ở ngoài thành đóng trại, thật không phải là ta mỏng manh, giường này êm ngủ đích thực vẫn không có thoải mái giường ván gỗ không ngủ ngon được, không dưỡng tốt tinh thần, làm sao làm đại sự!

Nhưng mà có một điểm ngược lại để ta rất vui mừng, đám nhóc này hiện tại coi ta là như phật mà thờ phụng, ta thì ngồi xếp bằng ở trên giường, đói bụng nhấc tay lên, khát há há mồm, nóng có người quạt gió, lạnh.. An Mãnh nhào tới chính là gấu ôm..

Ach khụ.. Ngoại trừ điểm này, cái khác đều rất tốt.

Ừm, trước mắt mấy tên này ngồi vây quanh ở một bên giường, mỗi cái một mặt gương mộ nhìn ta, nghe ta kể với họ ta là làm sao không phí tí tẹo sức lực lấy được mười lăm thành, đương nhiên, thành phần bóp méo nhiều hơn rồi, dù sao đám nhóc này, tùy tiện nói chút thứ mơ hồ cho các nàng nghe, càng mơ hồ, các nàng càng tin tưởng.

"Này các người nói xem, mỗi ngày chúng ta chăm học khổ luyện, chính là vì ở trên chiến trường đại triển quyền cước, đền đáp nước nhà, nhưng trận này mới vừa đánh không hai ngày, lại không được đánh rồi, công lao toàn bộ để một mình người lấy đi." An Diệc than thở, oán trách ta.

Nga.. Này còn có thể trách ta..

Mấy nhóc con khác cũng dồn dập gật đầu, gương mặt không cam lòng.

"Này này này, ta nói các người, không đánh trận còn không tốt? Bệnh thần kinh đó!"

Mấy người các nàng vừa nghe, nhìn nhau, "Người ngược lại nói thử chỗ nào tốt? Không đánh trận, chúng ta làm sao kiến công lập nghiệp? Làm sao báo đáp ân dưỡng dục của mẫu thân hả?"

Ta m*á nó.. Các nàng nhất định có độc, kịch độc!

"Ta ngược lại thật ra cảm thấy, hiện tại rất tốt." Lương Lương nhìn ta, gật gật đầu.

Ừm, cái này mới đúng a!

"Các người a, phải biết, chúng ta cũng không phải vì đánh trận mà đánh trận, chúng ta xuất chinh, là vì bảo vệ quốc gia có đúng hay không? Là vì quốc gia vững vàng, bách tính an vui có đúng hay không? Trước mắt, không phải là như vậy sao?"

"Còn về người nói cái gì.. Báo đáp ân dưỡng dục của mẫu thân.. Hí, ta thì không hiểu rồi, nếu như người cảm thấy mẫu thân nuôi người dạy người chính là vì để cho người ở trên chiến trường này vút đầu phun máu cho nàng, vậy người cùng những binh sĩ bên ngoài kia khác nhau ở chỗ nào? Người lại tại sao cam tâm gọi nàng một tiếng mẫu thân chứ?"

"Nhưng mà.."

"Nhưng mà cái rắm a, ta đói rồi." Ta vung vung tay, đem các nàng đuổi rồi.

Kỳ thực hai ngày nay tiếp xúc thân mật với An Lạc Thành, ta cảm

thấy ta càng hiểu rõ cô, cũng biết mấy tên gia hỏa chúng ta đây ở trong lòng cô kỳ thực vẫn có một ít phân lượng.

Có một số việc ta ngẫm nghĩ kỹ, thì như vừa rồi ta nói, cô không thể chỉ là coi chúng ta là lính dưới tay cô, nếu là như vậy, cô hoàn toàn có thể đem chúng ta ném tới quân doanh tự sinh tự diệt.

Cho nên ta nghĩ, cô ép chúng ta ra chiến trường, đại khái là vì tôi luyện chúng ta, chiến trường đúng là một địa phương rất tôi luyện người!

Dù sao cô không thể bảo vệ chúng ta cả đời, chúng ta đến cùng vẫn là tự mình chống đỡ một phương, không phải có câu nói nói, người không dững cảm, ai tới kiên cường thay người sao?

Cô đại khái chỉ là muốn để tự chúng ta đứng lên, đẩy lên một mảnh trời trên đỉnh đầu của mình thôi.

Chỉ là cô luôn là không nói với chúng ta, chuyện gì đều giấu ở trong bụng, như vậy hiện tại, đám nhóc này sẽ nghĩ sai dụng ý của cô rồi, cả ngày chỉ muốn đánh đánh giết giết, ôi thực sự là, không phải đứa trẻ nào cũng thông minh giống như ta đâu!

"An Khê, nguyên soái tìm người." Ngoài trướng một tên binh lính thò đầu vào.

"Hử? Tìm ta?" Chờ chút, ta không làm chuyện tốt gì chứ?

Đại não nhanh chóng vận chuyển một hồi, ta cái gì cũng không làm a!

"Ờ, thì đến đây."

Nhanh chóng nhảy xuống giường, một đường chạy chậm tới doanh trướng An Lạc Thành.

"Mẫu.."

Khi đi vào, An Lạc Thành đang không biết thương lượng cái gì với Mạc Cửu và Cổ Diển, thấy ta đi vào, gật gật đầu, liền tiếp tục nói chuyện với các nàng.

Ta đây nghe một lỗ tai, hình như là đang thương lượng chuyện nên làm gì đồng hóa bách tính Tương quốc, còn có phải đem phòng tuyến biên cảnh đẩy mạnh về trước, đem mười lăm thành vừa nhận bao quát vào.

Chà chà, lần này thật đúng là một ngậm ăn thành đại mập mập!

"Ừm, trong mười lăm thành này, bách tính tổng cộng hơn trăm vạn, việc đồng hóa cũng không phải trong thời gian ngắn liền có thể đạt thành, các người buông tay đi làm đi, qua mấy ngày ta hồi kinh một chuyến, tự mình bẩm báo bệ hạ."

"Vâng, nguyên soái yên tâm đi, bên này có hai người chúng ta." Cổ Diển đứng dậy, ôm quyền thi lễ.

"Ừm, lui xuống đi." An Lạc Thành vung vung tay, để cho hai người lui xuống.

"Mẫu thân tìm ta?"

"Ừm." An Lạc Thành ngoắc ngoắc tay, ta vội vàng đi tới trước mặt cô.

"Mẫu thân có gì phân phó?"

"Ta nghe nói, người ngủ không quen giường êm?" Cười cười hỏi ta.

Ach.. Cô đây là ý gì.. Ta muốn nói là, cô có thể đem ta ném tới vùng hoang dã hay không?

Ta càng nhìn cô cười như thế, càng cảm thấy không có ý tốt..

"Không có, làm sao có khả năng, giường êm thoải mái như vậy, ta ngủ đến rất thơm!"

"Nga.." An Lạc Thành cười gật gật đầu, lại nhìn ta vài cái.

"Từ hôm nay, dọn đến ở với ta."

∩ (°a°) ∪ Meo meo méo?

"Người nói cái gì?" Ta không nghe rõ..

"Từ hôm nay, người ở với ta." Cô từng chữ từng chữ, nói rõ rõ ràng ràng, ta làm sao.. Có chút.. đứng hình đây..

"Tại sao vậy?" Lời vừa ra khỏi miệng, ta thì lúng túng.. Ta chỉ là trong lòng suy nghĩ, không nghĩ tới không cần thận nói ra..

Cô hơi kinh ngạc chút.

"Ach không phải.. Ta cùng mọi người ở cùng nhau rất tốt a.." Không phải, các người nói đi, vô duyên vô cớ để ta ở với cô, có thể có chuyện tốt?

Hơn nữa càng khả nghi chính là, hôm nay cô luôn cười với ta, tuy cô cười rất ôn nhu rất có yêu, thế nhưng trong lòng ta đây từng trận sợ hãi.. Chuyện xảy ra khác thường tất có gian a!

Ta cũng không thể bị giả tạo trước mắt mê hoặc a, bên trong vỏ bọc đường là đạn a!

"Thế nào?" An Lạc Thành nhướng lông mày, hình như là có chút mắt húng rồi..

Ai du đây thì.. Rất lúng túng..

"Không phải, ta.."

"Nguyên soái, đồ vật đều chuyển tới rồi." Một tên binh lính ở ngoài trước bầm báo.

"Ừm, lấy vào đi."

Ta quay đầu lại nhìn lên.

Mẹ của ta! Gối đệm chần, quần áo của ta, còn có cây ná nhỏ Lương Lương tặng cho ta vẫn đặt ở dưới cái gối cũng bị đem ra, đây là muốn làm gì!

An Lạc Thành khoát tay chặn lại, người binh sĩ kia liền bắt đầu thu thập, nha, tới gần địa phương trong lều không biết lúc nào dựng một tấm giường gỗ!

Binh lính đem đệm chần của ta chính tề bày sẵn, còn đem cây ná nhỏ đặt ở dưới gối, trải giống y chang trong doanh trước trước đó của ta luôn.

∩ (°a°) ∪ cho nên ta có đã lên thuyền giặc không nhảy xuống được rồi không?

"A.. Không.. Không phải, mẫu.. Mẫu thân a, ta.. Ta ngủ không thành thật, nha đúng, ta còn ngáy ngủ đó!"

An Lạc Thành không để ý đến ta, đứng dậy đến bên bàn đọc sách, không biết đang tìm kiếm cái gì.

Hí.. Ai du mẹ của ta, chắc.. Các người có phải cảm thấy có thể ở cùng với An Lạc Thành khá tốt không?

Ta nói với người, a phi! Lúc này mới thực sự là gặp vận đen tám đời có được không!

Tính tình âm tình bất định này của An Lạc Thành, ngay cả ta đều đoán không được tính tình của cô, người đừng nhìn cô bây giờ đối

vớ ta tốt như vậy, giống như là muốn sủng ta lên trời, không chắc ngày nào đó liền đem ta bồm bộp vứt xuống đất, lại giẫm vài cái.

Chà chà, ngẫm lại ta đều thấp thỏm, sợ hãi!

"Qua đây." Cũng không ngần ngại gọi ta qua.

Nhanh chóng hùng hục chạy tới.

Cô lấy ra một quyển sách, vỗ một cái về phía trên bàn, "Xem sách."

Cái gì?

Xem sách?

Ta nhích qua lướt nhìn, lúng túng, tên sách đều xem không hiểu lắm, tiện tay lật ra hai trang, ta thì ha ha rồi..

Nói thật, tuy cùng Cổ Điển học một trận, nhận không ít chữ, nhưng chữ trong sách này.. Ta nhận ra ta nhận ra, ta không phải không biết chữ a!

Thế nhưng chính là.. Các người có từng có một cảm giác, chính là rõ ràng tất cả đều là chữ người biết, nhưng khi bọn họ tổ hợp lại không giải thích được, thì đã biến thành một câu người xem không hiểu hay không..

Cổ văn thật là.. Tối nghĩa khó hiểu, một chữ đơn giản, đều có thể bao hàm thật nhiều loại ý tứ, dịch ra vài loại giải thích, lợi hại.

"Ta.." Ta còn muốn giã dựa một hồi, nhưng mà An Lạc Thành cũng cầm một quyển sách, ngồi ở mép giường nhìn lại rồi.

Cái này.. cái này..

Vậy ta.. Được thôi, xem thì xem đi..

Ngồi xuống trên cái ghế, nhắm mắt lật sách.

Không phải, ôi, cô rốt cuộc muốn làm gì? Đang yên lành kêu ta ở với cô, còn để ta đọc sách..

Hử? Cô sẽ không phải muốn bồi dưỡng ta làm người nối nghiệp chứ!

Ừm! Có khả năng! Dù sao ta ưu tú như vậy!

Đúng rồi! Ta đây vừa nghĩ, thật không có chính xác, cô nhất định là bị đầu óc thông minh của ta khuấy phục, quyết định trọng điểm vung bôn ta một chút, ân~~~

Ta gật gật đầu, nhất định là như vậy.

Ừm, như vậy trong lòng thì chân thật rồi, ít nhất biết dụng ý cô làm như vậy rồi.

Khà khà khà, được cô đích thân bồi dưỡng, oa nha, lợi hại! Hả? Vậy sau này còn có ai dám bắt nạt ta?

Địa vị ta đây không phải lập tức nước lên thì thuyền lên sao ha ha ha ha!

Có phải ra ngoài đều có thể xông pha không ha ha ha ha?

Ai ya ya ta đây đặc ý a, đều bù não ra một đám binh lính ủng hộ vây quanh ta rần rần, từng cái từng cái kêu thiếu soái~~

Khà khà~

Fu*ck chờ chút! ㄟ(°a°)ㄝ

Có phải là nơi nào không đúng lắm?

Chờ chút a chờ chút..

Bị An Lạc Thành trọng điểm bồi dưỡng, có phải là trở thành đối tượng trọng điểm chăm sóc của cô?

∩ (°a°) ∪ Vậy m*ẹ nó sau này ta còn có thể có ngày sống dễ chịu sao!

"Nghĩ gì thế." An Lạc Thành đột nhiên lên tiếng, dọa ta nhảy dựng

"A không, không nghĩ cái gì.." Nhanh chóng lắc đầu một cái, ôm sách nhìn vài cái.

"Đề tâm chút." An Lạc Thành nói nhỏ một tiếng, liền không nhìn ta nữa.

Chờ chờ.. Ta đột nhiên có một loại cảm giác bị gia giáo nhìn chăm chăm phụ đạo..

Ta nói với người, con người của ta đây xưa nay đáng ghét nhất bị người nhìn chăm chăm ép buộc, lúc đi học chính là như vậy, càng nhìn ta, ta càng mâu thuẫn, trước mắt, liền có loại cảm giác một lần nữa đi học..

Quả thực muốn mạng già của ta..

Ai ya.. Ta đều ở đây yên phận ngồi nửa canh giờ rồi.. Xưa nay không từng ngoan như vậy!

Mơ mơ màng màng đều nằm nhoài trên bàn.

"Nhìn bao nhiêu rồi." Âm thanh An Lạc Thành hơi chút không vui từ đỉnh đầu truyền đến, dọa ta phụt một cái ngòi dậy rồi.

"Xem.." Một hàng.. Ta.. Ta.. Không.. quen biết.. biết.. Chử..

"Hôm nay không đem quyển sách này xem xong, không cho phép

người ngủ."

"A.." Có độc đó.. Người có phải mẹ ruột không a.. nga, không phải..

-----oOo-----

Chương 61: người nên gọi là an ba tuổi

Nguồn: EbookTruyen.VN

Ừ.. Ta thông báo giờ thực cho mọi người một chút, bây giờ là giờ sửu, đại khái chính là rạng sáng hai, ba giờ đó.

Bình thường vào lúc này, ta đã ngủ đến mấy kiếp rồi, nhưng bây giờ..

A.. Ta.. Ta..

Ta con m*ẹ nó bị An Lạc Thành treo đầu lơ lửng xà nhà rồi!

Cái thứ này tròng ta cả một ngày!

Buổi tối cơm nước xong, cô buồn ngủ rồi! Cô buồn ngủ rồi!

M*á nó người cũng biết buồn ngủ, làm sao thì không suy nghĩ ta một chút!

Thứ này trước khi ngủ nói sợ ta lơ lửng biếng, đem trên đầu ta kéo kéo cột lấy sợi dây thừng, treo ở trên đỉnh lều! Ta!

Ta.. Ta bây giờ có thể cảm nhận được thống khổ treo đầu lơ lửng, ta căn bản cả đầu đều thấp xuống không được!

Là Ngồi nghiêm túc, sống lưng ưỡn lên vô cùng thẳng, hai cái tay giơ sách, ôi ta đây.. Xem sách xem đến ta nhức eo đau lưng, đầu còn có tâm tư đi xem nội dung bên trong sách, chỉ lo khó chịu rồi.

Đứng dậy đứng trên cái ghế chậm rãi xoay người, "Ai ya.." Thoải mái.

Có chút muốn đem dây thừng này lấy xuống lên giường nằm một hồi, suy nghĩ một chút..

Lỡ như chính mình khi cột trở về cột không giống nhau, bị An Lạc Thành nhìn ra, vậy ta không phải càng không có quả ngon ăn rồi sao..

Hơi cân nhắc một chút.. Ừ.. Vẫn là quên đi..

Quay người đặt mông ngồi ở trên bàn, có thể hơi uốn cong thân thể, buông lỏng một chút.

Ai ya An Lạc Thành này nha, làm sao biết chơi như thế a, nhất định để ta xem xong cuốn này sách, cái gì cũng nhìn không hiểu, làm sao cứng da đầu xem chớ, người lại không giảng giải một tí cho ta.

Quay đầu nhìn An Lạc Thành, hô hấp đều đặn, ngủ rất thơm! Ta đây thì không cân bằng rồi!

Chống cằm rầu rĩ nhìn cô.

Ôi! Vỡ đùi!

Ta nghĩ tới rồi, ta có thể đem dây thừng trên đầu cởi xuống, thì nói ta đi nhà vệ sinh mà!

Nghĩ như vậy, ừ, đáng tin.

Giơ tay cởi dây thừng, rón rén đi chuyển đến bên giường, vừa nằm sắp trên giường.

Ai ya má của ta..

Đời này không cảm thấy trên giường thoải mái như thế..

Nhắm mắt lại ở trên giường lăn lăn, vươn eo lưng, m*á nó quá thoải mái rồi!

Cảm giác cả người trong nháy mắt thì nhẹ nhõm rồi!

Vừa nằm về phía trên gối, ôm chần tạo hình các loại, làm sao thoải mái thì làm thế đó.

"Ai ya.. Chà.." Cuộc sống a..

Xong rồi, vừa gối lên trên gối, thì không đứng dậy nổi..

"Nghỉ đủ rồi chưa." Một tiếng thăm thăm từ phía sau truyền đến..

Fu*ck!

Ta con m*ẹ nó vụt một cái thì từ trên giường nhảy lên rồi! Đúng là nhảy lên! Giường cũng kẽ kẹt một tiếng..

Đầu óc trống rỗng, trái tim nhỏ thình thịch thình thịch, quay đầu nhìn lên, An Lạc Thành ngồi xếp bằng ở trên giường, thì như phật lớn tôn kính, hai con mắt kia chiếu đến ánh nến, trừng trừng nhìn chăm chăm ta..

Ta con *mẹ nó..

Ta sợ hãi!

"Người không phải.. Ngủ.. Ngủ rồi sao.." Ta ừng ực nuốt nước bọt, trên người từng trận đổ mồ hôi, thực sự là dọa ta sợ hãi rồi.

An Lạc Thành nghe vậy không lên tiếng, đứng dậy tới cửa, xốc lên màn nhìn ra phía ngoài một chút.

Ngáp dài đi trở về, đến bên cạnh bàn, thổi cây nến.

"Ngủ đi."

Nói với ta chứ?

Ngủ ngủ cái đầu quỷ người nga.. Ta bị người dọa đến có tinh thần rồi được không! Hiện tại trong lòng còn thỉnh thoảng nhẩy lên đó!

Thấy ta không nhúc nhích, An Lạc Thành cũng không quản ta, một mình đi về bên giường.

"Một canh giờ."

"Cái gì? Chỉ làm cho ta ngủ một canh giờ?"

Fu*ck fu*ck đừng đừng đừng ta ngủ ta ngủ!

* * *

"Tiểu Khê, hôm nay xem sách rồi chưa."

"Tiểu Khê, hôm nay luyện công rồi chưa?"

"Người có phải lại lười biếng rồi?"

"Liền biết lười biếng, hôm nay không cho phép người ăn cơm."

"An Khê!"

* * *

Đây chính là trạng thái những ngày qua của ta, bản thân người cảm thụ một chút đi.

Dù sao ta là cảm thấy tâm lực quá mệt mỏi sinh không thể luyện, cho dù lần trước bị hê Nhân Vương ném đến trong nước nóng nấu,

ta đều không từng khó chịu như vậy.

Trước đây luôn muốn An Lạc Thành có thể quan tâm ta thêm một chút, hiện tại ngược lại hay rồi, mỗi ngày cô ở phía sau cái môn đuổi theo ta..

Ta.. Ôi.. Ta cảm thấy bên cạnh ta đã xảy ra tai nạn không thể nào tưởng tượng được.. ↓ đọc sách đọc sách đọc sách.

Đọc sách A Ba đọc sách.

Đọc sách đọc sách đọc sách.

Người mau tới giải cứu ta ra a! Ta muốn hát cái bài rồi! (ノ `□')

ノ へ—— nha đúng rồi, người đừng nhắc tới Lương Lương với ta!

Ta từng tìm nàng oán giận, nhưng nàng thì sao!

Nàng thì sao! Không nói hai lời cầm lấy sách đến xem cùng ta! Ta!

Nhưng mà a, hai ngày gần đây ở dưới sự giúp đỡ của Lương Lương, đọc sách cũng không phải phí sức như vậy, hơn nữa ta phát hiện Lương Lương thật thông minh, thứ trên sách nàng vừa nhìn thì đã hiểu, còn có thể chủ động giảng cho ta biết.

Thông qua giảng giải của Lương Lương, ta mới biết, nha, thì ra sách ta xem là binh pháp..

Ôi người sớm nói là binh thư! 36 kế ta biết a, cái gì giấu trời qua biển mượn đao giết người vậy Ngụy cứu Triệu a, ta cũng là xem qua mấy trang!

Nói chuyện binh pháp, ta cũng thật cảm thấy hứng thú, hai ngày nay thảo luận cùng Lương Lương không còn biết trời đâu đất đâu, nhưng mà nàng có chút trong quy tắc, ta thì sao, vẫn là yêu thích tùy

tính mà làm, ra bài không theo quy tắc, đối thủ sờ không được tâm cơ của ta như thế nào dám tùy tiện ra bài đây, người nói có đúng hay không.

Lúc này, ta đang nằm sấp ở trên giường nhìn sách đó.

An Lạc Thành không ở, không ai nhìn ta, cũng không cần bận tâm lễ nghi rách cái gì, ta đây hừ hừ điệu hát dân gian lắc lắc chân, thoải mái.

"Ngồi dậy, nhìn thử người giống dáng vẻ gì."

Trước cửa đột nhiên một tiếng, dọa ta một hồi, vội ngồi xuống, ôm sách, khà khà cười khúc khích với An Lạc Thành.

"Khà, khà khà, mẫu thân đã về rồi!"

Nhanh chóng xuống đất hành lễ.

An Lạc Thành nhìn sách ta ôm một cái, không lên tiếng, cởi áo choàng, ngồi ở mép giường nghỉ ngơi một hồi.

Ờ.. Ta ngằm thờ dài, đi tới bên cạnh bàn, ngoan ngoãn ngồi yên đọc sách.

"Tiểu Khê."

"Hả ta nhìn đây nhìn đây." Ta nhanh chóng chỉ chỉ sách.

"Ngày mai theo ta hồi kinh."

"A.. Cái gì?" Ý chơi cái gì?

Hồi kinh? Đang tốt lành, hồi kinh làm gì sao?

Ờ chờ chút!

Hồi kinh? Vậy ta có phải là có thể tự do mấy ngày rồi? Cô luôn sẽ không biến thái đến trên đường cũng muốn ép ta xem sách chứ!

"Được được được, về về về, ta không thành vấn đề, hiện tại là có thể đi!" Đầu ta đây như con gà con mổ thóc! Đều có chút không thể chờ đợi rồi!

Cô tức giận liếc ta một chút.

"A đúng rồi, nếu đã vậy sáng sớm ngày mai liền đi, vậy ta có phải là cũng phải thu thập một chút, nghỉ ngơi sớm chút, miễn cho làm trễ nãi hành trình đường đi." Một mặt chờ mong nhìn cô, ta đều nói rõ ràng như thế, cô khẳng định nghe hiểu!

Nhưng mà, cô cũng không nói lời nào, đứng dậy đi tới đối diện ta, cầm quyển sách ngồi xuống.

Được rồi.. Sợ nhất không khí đột nhiên yên tĩnh..

Cô hết sức chuyên chú lật xem sách, ta.. Ta..

Ôi.. Bỏ đi..

Ôi nhưng mà, tại sao đột nhiên thì phải hồi kinh? Bên này không phải còn có một đồng chuyện sao?

Nghe nói mấy ngày nay chuyện đồng hóa bách tính Tương quốc xảy ra chút phiền phức, những bách tính trong thành kia không giống bách tính trong thôn, có phần cơm ăn thì cái gì cũng không quan tâm, bách tính trong thành tựa hồ rất bài xích chúng ta, địch ý đối với chúng ta còn rất lớn, dù sao Cổ Diễn và Mạc Cửu là sát đầu mẽ trán.

Ôi, ta thì không hiểu rồi, An Lạc Thành không phải có quyết đoán hạ lệnh đồ thành (sát hại dân trong thành) sao, lần này làm sao chịu trách trở?

"Bốp."

"Ai ya!" Ta đây đang suy nghĩ chuyện đó, cái đầu bị sách gõ một cái.

Nhanh chóng hai tay ôm đầu, ủy khuất ba ba nhìn cô.

"Đi nghỉ ngơi đi." An Lạc Thành hơi chút bất đắc dĩ, nói nhỏ một câu.

"Hở? Có thể đi ngủ?" Chỉ ngây ngốc hỏi một câu.

An Lạc Thành nhướng mày, "Nga, không muốn ngủ hả? Xem thêm một canh giờ nữa."

"Muốn muốn muốn muốn muốn!" Người nói người có ngốc không có ngốc không có ngốc không!

Ta m*á nó hận không thể một cái tát đập chết mình!

Nếu không.. Xóa xóa đề tài..

"Mẫu thân, ta có thể nhiều chuyện hỏi một câu hay không.."

"Biết nhiều chuyện còn hỏi." Lời còn chưa nói hết đã bị An Lạc Thành móc lại rồi..

"Ta.." Bị lời của cô ghen nói không ra..

An Lạc Thành giương mắt nhìn ta khẽ cười một chút.

"Bệ hạ triệu gấp."

Nga! Thì ra cô biết ta muốn hỏi cái gì, cố ý chơi ta nhoa! Chơi vui hả? Người lớn như vậy đấu võ mồm với nhóc con!

"Vậy tại sao nàng muốn triệu gấp ngài trở lại hả? Có phải là lại xảy ra chuyện gì?"

An Lạc Thành mím mím môi, nghiêng đầu suy nghĩ một chút, cau mày, một bộ dáng vẻ chăm chú suy nghĩ.

Cuối cùng, quay đầu nhìn, "Ta làm sao sẽ biết?" Gương mặt ngây thơ vô số tội..

Ta..

Không phải.. Người chơi ta, thật sự dễ chơi như thế sao!

Ta bĩu môi, "Ta xin lên giường ngủ, nghỉ ngơi dưỡng sức."

"Không cho phép, thời cơ chiến đấu đã mất, quá hạn không chờ."

Người.. Người người..

Hôm sau trời vừa sáng, trời còn chưa sáng..

Ta ngáp cả ngày theo cô lên đường.. Nhưng mà vẫn may, cùng An Lạc Thành ngồi chung một con ngựa, ừ, còn có thể tựa ở trong lòng cô nghỉ ngơi một chút.

Ta tối hôm qua.. Thật sự thì ngủ được nửa canh giờ..

Nha đúng rồi, lần này hồi kinh, An Lạc Thành không chỉ không mang Cổ Dẫn và Mạc Cửu, cả đám nhóc kia cũng không mang theo, liền mang theo một mình ta nha.

Đặc quyền này, lợi hại rồi.

Nhưng mà nếu như mang ta trở lại cũng là mệnh lệnh của Dục vương kia, vậy ta biết đại khái tại sao nàng muốn gặp ta rồi.

Nói trắng ra vẫn là 15 thành kia, tặng đến không giải thích được, nàng cho dù lấy được, trong lòng cũng không chân thật.

Đạo lý cũng rất đơn giản, đột nhiên lượm món hời lớn, đoán chừng là sợ trong này có lừa.

Người miễn cưỡng cướp qua, cùng với người ta tặng đến, đến cùng vẫn là không giống.

Ừm.. Dực vương nhất định là biết ta vào địch doanh thuyết phục Lạc Thanh Viễn, mới có thể điểm danh muốn gặp ta, cứ như vậy ta thì có chút đau đầu rồi, nàng nhất định sẽ hỏi ta là thế nào thuyết phục Lạc Thanh Viễn, lỡ như nàng lại hoài nghi trong này có giao dịch gì không thể bày ra..

Vậy tình cảnh của ta không phải rất nguy hiểm? Sẽ không liên lụy đến An Lạc Thành chứ?

Dực vương tàn bạo như vậy, lại đa nghi, ta..

Vừa so sánh như thế, ta phát hiện An Lạc Thành thật sự rất tín nhiệm ta, thì như chuyện của 15 thành, ta nói chuyện, cô sẽ tin, căn bản không có cụ thể dò hỏi ta là làm sao đàm phán với Lạc Thanh Viễn.

Đột nhiên có từng chút một nhỏ lớn lên rồi..

Không tự giác cầm lấy cánh tay của An Lạc Thành.

"Làm sao vậy?" Trên đỉnh đầu truyền đến thanh âm của An Lạc Thành.

"Ừm.." Suy nghĩ một chút, vẫn là đem lo lắng của ta nói với cô một chút.

"Nếu như bệ hạ không tin ta vậy làm sao?"

An Lạc Thành không lên tiếng, m*á nó trong lòng ta càng thấp thỏm.

"Như thực chất bầm báo, tất cả có ta."

Tất cả có ta.. Oa nga.. Thật ảm..

Ta ngẩng đầu nhìn cô, lông mày nhíu chặt nghiêm túc đi đường, không phải, thứ này làm sao có thể thuận miệng nói ra lời ảm lòng như thế?

-----oOo-----

Chương 62

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hoàng thành Dực quốc, cửa đại điện.

Phù..

Ta hít sâu hai cái, nhìn trái phải trên thềm đá, mắt nhìn phía trước, bọn thị vệ nắm thương mà đứng, luôn cảm thấy một giây sau, bọn họ sẽ cùng nhau nhìn sang, dùng ánh mắt ăn tươi ta, sau đó xông đến đem ta đè trên đất, chụp lên tội danh phản quân tặc tử.

Dừng bước chân một chút, công phu sửng sốt, An Lạc Thành đều nhanh tiến vào điện rồi!

"Ê ê mẫu thân người chờ ta một chút a!" Nhanh chóng chạy chậm hai bước.

An Lạc Thành dừng người lại, quay đầu lại nhìn ta một cái, đợi ta chạy đến gần trước, đưa tay sờ đầu của ta.

"Hả?" Ta ngẩng đầu cùng với cô nhìn nhau một chút, lông mày cô nhíu chặt, tựa hồ là có chút bận tâm, thấy ta nhìn qua, lại vội giãn lông mày ra, khẽ cười với ta, ta còn tưởng rằng chính mình hoa mắt.

"Không có chuyện gì, đi thôi." Nói qua, quay người đi tới trước điện.

Thị vệ vội vàng tiến vào điện bẩm báo.

Ta đi theo phía sau cô, ngoan ngoãn mà đứng.

Không lâu lắm, thị vệ chạy về, tuyên hai ta vào điện.

"Phù.." Ta hít sâu một hơi, ổn định tinh thần.

An Lạc Thành vỗ vỗ ta, không nhiều lời, liền dẫn vào điện.

Vừa mới bước vào trong điện, lập tức cảm nhận được vô số ánh mắt khác thường, ta lén lút liếc nhìn thử, trái phải đứng các đại thần mỗi người từ trên xuống dưới đánh giá ta, nếu như ánh mắt có thể hại người, ta cảm thấy ta đã bị vạn tiễn xuyên tim a..

"Thần An Lạc Thành." An Lạc Thành đi tới trong điện, không nói hai lời, hát lên áo bào, quỳ một chân trên đất, ta còn tưởng rằng cô muốn cầu hôn đó.. Chỉ ngây ngốc nhìn hồi lâu.

"Nga nga nga, An An.. An Khê.." Cô trừng ta một cái, ta mới phản ứng được, vội học bộ dáng của cô quỳ ở bên cạnh.

"Bái kiến bệ hạ." Cong người hành lễ.

Bệ hạ kia không đáp lại, quỳ một hồi, đầu gối ta đây đều đau rồi, muốn ngẩng đầu nhìn một chút, lại sợ làm hư quy tắc rách gì, lén lút dùng dư quang quét mắt An Lạc Thành, cung cung kính kính mà quỳ, không nhúc nhích, như pho tượng!

"Ái khanh miễn lễ." Đợi sắp mười phút, thứ này cuối cùng đã mở miệng.

"Tạ ơn bệ hạ."

Ta nhảy lên liền bắt đầu vò đầu gối, An Lạc Thành liếc xéo ta một cái.

Ach.. Nhanh chóng ngừng tay, cung kính đứng yên.

"Ái khanh một đường cực khổ rồi."

Nga, người còn biết chúng ta khổ cực, mẹ kiếp nhận được ý chỉ của người, An Lạc Thành này khoái mã thêm roi, trên đường căn bản không nghĩ ngợi, dạ dày ta đều phải ói ra rồi, trở về còn phải xem sắc mặt của người, thực sự là chịu người.

"Bệ hạ nói quá lời." An Lạc Thành nói một câu đều phải cong cơ thể, lễ nghi cực điểm, ta nhìn cũng mệt thay cô.

"Ái khanh cũng biết trăm triệu người trở về vì chuyện gì."

An Lạc Thành suy nghĩ một chút, "Kính xin bệ hạ biểu thị."

Ai ya, cái tên này cũng khá có thể giả vờ ha ha.

"Nghe nói đại nguyên soái không phí một binh một tốt, chỉ động miệng lưỡi, liền lấy được 15 thành của Tương quốc, cái này.. Ha ha.. Ba tác miệng lưỡi không nát này của đại nguyên soái lợi hại hơn rất nhiều pháp thuật này của ta, thật là làm cho chúng ta thẹn thùng." Đại Vu kia không âm không dương kỳ dị nói một câu.

Hừ, Đại Vu này đơn giản chính là chó cạy thế chủ, thật sự coi mình là một nhân vật rồi?

Ta ngẩng đầu nhìn An Lạc Thành một chút, mặt không hề cảm xúc, căn bản không có thời gian để ý.

Bên cạnh không ít đại thần quay về hai ta chỉ chỉ chỗ chỗ, bàn luận xôn xao.

"Này, Đại Vu lời nói này không tệ, ta thay a nương cảm tạ khen ngợi của Đại Vu." Ta khà khà vui lên, tiến lên nửa bước, quay về Đại Vu kia làm cái lại, cười theo.

"Hừ." Đại Vu vừa nghe, liếc xéo ra một cái.

Ta quay đầu nhìn An Lạc Thành, cô hé miệng cười cười, gật gật đầu

với ta.

"Nghe Đại Vu nói, tựa hồ đối với môn học vấn nói chuyện này thật cảm thấy hứng thú, nhưng mà ta vẫn cảm thấy Đại Vu có chút khiêm tốn rồi."

Trái phải liếc nhìn, ánh mắt của mọi người đều tập trung ở trên người ta, ta cười cười.

"Đúng vậy a, nếu bàn về đâm bị thóc chọc bị gạo, miệng lưỡi nhanh chóng, ai lại địch nổi Đại Vu ngài hả?"

"Tình hình trận chiến tiền tuyến vô cùng nóng ruột ngài không nói, các tướng sĩ tử thương nặng nề, lấy mạng đổi mạng ngài cũng không nói, một mực nhắc tới chuyện chúng ta không tổn hại một binh một tốt đổi lấy thành trì, ta hỏi chư vị đang ngồi một chút, quân địch lo ngại long uy vương ta, quân ta tức tốc khí thế, chủ động tiến vào hiến thành trì, cái này không nên là một chuyện vui hả hê lòng người, đáng giá cả nước chúc mừng sao? Làm sao vừa đến trong miệng Đại Vu, liền có một tia mùi vị âm mưu chứ?"

Ta dừng một chút, nhìn một chút vẻ mặt của mọi người.

"Ta đây lại không rõ rồi, Đại Vu đến tột cùng là muốn chúng ta thắng? Hay là thua? Hay là chúng ta nên cùng Tương quân hai bên tổn hại mới đúng đây?"

"Người.. Người đừng ở đây nói hươu nói vượn, ta nào có.." Đại Vu nhìn Dực vương một chút, duỗi tay chỉ vào ta.

"Ta có nói lung ta lung tung không, chư vị đang ngồi đương nhiên lòng đều sáng tỏ. An soái nhận được triệu gấp, ngàn dặm bồn ba đêm tối đi gấp, một khắc không dám trì hoãn, mới vào Hoàng Thành gặp mặt thánh thượng, bệ hạ chưa mở miệng, Đại Vu lại một trận chất vấn trước, Chà.. Chuyện này.."

"Đủ rồi, câm miệng, chỗ này nào có phần người nói chuyện!" Đại Vu tiến lên hai bước quát to một tiếng, m*ẹ kiếp làm ta sợ giật mình!

Giọng nói không lên a! Đều dọa đứt ngang cho ta rồi, quên đi muốn nói cái gì rồi..

Ta nhìn chăm chăm Đại Vu kia nữa ngày, nga ta không phải là bị nàng dọa ngốc, chỉ là đang nhớ ta phải nói đến cái gì..

Nha đúng!

"Đại Vu, ta nghe nói thầy mo các người có một loại Vu thuật đặc biệt lợi hại, sử dụng thích hợp, có thể hô phong hoán vũ, khiến khắp nơi lại bãi, hôm nay gặp mặt, ta thấy Đại Vu đã hết sức lĩnh yếu Vu thuật này rồi." Ta nhấc tay lên, cười nhìn về phía Đại Vu kia, nàng một mặt đứng hình.

"Người đang nói cái gì!"

"Đầu độc lòng người a!" Ha ha, lời vừa ra khỏi miệng, Đại Vu này một tấm mặt xấu đều đen ha ha, ta dư quang quét một vòng, sắc mặt Dực vương trên cao cũng khó nhìn như ăn ph*ân.

"Ta thấy người mới là tà thuyết yêu ngôn hoặc chúng!" Đại Vu tức giận, ba bước cũng hai bước đi tới, bóp lấy cổ của ta liền xách ta lên, cắn răng nghiêng lợi hận không thể bóp chết ta.

"A.. A nương a nương.." Ta đá chân cầu viện về phía An Lạc Thành.

Mới vừa kêu hai tiếng, một bàn tay lớn một phát bắt được cổ tay của Đại Vu, sắc mặt của Đại Vu kia lập tức thay đổi.

"Nữ nhi của ta, tự ta sẽ quản giáo, không nhọc lòng Đại Vu." Nói xong, đem ta từ trong tay Đại Vu kia cướp lại, để tới trên đất.

"Khà khà." Ta trốn ở phía sau An Lạc Thành, ôm bắp đùi của cô, giả cái mặt quỷ với Đại Vu kia, tức chết người tức chết người, có người

chống lưng cho ta, tức chết người!

"Tiểu nữ ngu dốt, để bệ hạ cười chê rồi, thần trở lại tự nhiên chặt chẽ quản giáo." An Lạc Thành cúi người thi lễ về phía quốc chủ.

"Ôi, ái khanh không cần như vậy, trẫm lại há có thể tính toán với một đứa trẻ?" Quốc chủ khoát tay áo một cái

"Nàng chính là đứa trẻ thâm nhập địch doanh đàm phán với địch tướng, dễ như ăn bánh liền đổi lấy 15 thành kia?" Dực vương một mặt hòa ái nhìn ta, "Người tên là gì?"

Ờ, ngài cái tính này cũng là tệ.

"Khởi bẩm bệ hạ, ta tên An Khê."

"An Khê?" Dực vương cau mày suy nghĩ một chút, cuối cùng, vồ trán một cái, "Trẫm đúng là nghĩ tới rồi, lần trước bị Nhân Vương hề bắt giữ cũng là người?"

"Ừm, là ta."

"Ha ha ha, thì ra chính là người a, đứa nhỏ người đây, là lại lập kỳ công a, nè, đến đây." Dực vương vẫy vẫy tay với ta.

Ta đi tới trước bậc thang.

"Đến trước mặt trẫm."

Ta quay đầu nhìn An Lạc Thành, cô gật gật đầu.

"Nga." Bước lên bậc thang, đứng ở trước mặt Dực vương.

Dực vương lấy tay khoát lên trên bả vai của ta, bóp bóp, trên dưới đánh giá ta vài lần.

"Ừm." Dực vương gật gật đầu, "Nói với trẫm một chút, người là

thuyết phục Lạc Thanh Viễn thế nào?" Dực vương trong một đôi mắt tinh quang bắn ra bốn phía, nhìn chăm chăm con mắt của ta.

Có chút chột dạ không ngọn nguồn rồi, ta cúi đầu, muốn tìm An Lạc Thành.

"Nhìn nàng làm chi." Ngữ khí Dực vương lạnh lẽo.

"Ta.. Lờn ta nói không quy tắc, ta sợ làm hư lễ nghi của bệ hạ, hiện tại a nương không nói, về nhà tìm ta tính sổ, vậy.. thì không ai có thể cứu ta rồi." Ủy khuất ba ba nhìn Dực vương.

"Ha." Dực vương khẽ cười cười, "Ái khanh có nghe thấy rồi? Hôm nay đứa nhỏ này bất luận nói cái gì, đều là trẫm cho phép, trở về rồi, không cho phép người làm khó nàng."

"Vâng." An Lạc Thành nhìn ta một chút, gật gật đầu.

"Hắc, tạ ơn bệ hạ!"

Không biết tại sao, dù sao thấy được An Lạc Thành gật đầu với ta, ta thì có lòng tin rồi.

"Ừ, nói đi, trẫm muốn nghe lời thật, không cho phép có nửa điểm giả tạo che giấu."

"Ừm, a nương có ý định rèn luyện chúng ta, từng để ta lĩnh binh, tiến công Ung Thành. Không sợ ngài cười, lúc đó ta quá mức tự tin, không muốn bị thiệt lớn ở trên tay Lạc Thanh Viễn, tổn thất nặng nề. Sau đó ta liền đặc biệt chú ý với nàng."

"Nói đến, tiểu Khê còn phải thỉnh tội với bệ hạ và mẫu thân." Ta quỳ ở một bên chân của Dực vương.

"Thời gian hai quân giao chiến, mẫu thân bắt sống con gái của Lạc Thanh Viễn, vốn dĩ nếu như lấy cái này yêu cầu, quân ta có thể chắc

chấn thắg, nhưng thứ nhất, thái độ làm người của Lạc Thanh Viễn, luôn luôn lấy đại cục làm trọng, ta sợ nàng đập nồi dìm thuyền, thứ hai, cũng là tư tâm của bản thân ta, ta muốn tiếp xúc nhiều hơn với nàng chút, muốn hiểu nàng chút, muốn chân chân chính chính dựa vào thực lực của bản thân đi chiến thắng nàng."

"Khi ở Tương doanh, ta nói cho nàng biết thân phận của ta, nàng vì đổi lại Lạc Tử Y, không có thương tổn ta chút nào, mà ta cũng dò xét được rất nhiều tin tức nội loạn của Tương quốc, biết được trong Tương quốc không ổn định, Tương vương thế yếu, bên người không một người có thể chủ trì đại cục."

"Sau đó, ta liền thỉnh cầu đàm phán với nàng, lúc đó ta chỉ nói một câu nói, nàng liền lập tức đồng ý đề nghị của ta, đồng thời, đem quân tản đi."

"Nga? Người nói cái gì?" Dực vương vội vàng truy hỏi

"Ta nói, đại tướng quân bảo vệ quốc gia, thế nhân truyền tụng thật là không uy phong, nhưng hôm nay, nước không còn nữa, đại tướng quân vẫn còn ở đây đây dựa vào ta, là đang bảo vệ ai, bảo hộ ai?"

Lời nói xong, ta liền ngậm miệng, trên triều đình hoàn toàn yên tĩnh, ta ngẩng đầu nhìn Dực vương, tựa hồ nàng có hơi kinh ngạc, một lát, đem ta nâng dậy, dùng sức cầm tay của ta.

"Tốt, nói rất tốt!"

"Không nghĩ tới người còn nhỏ tuổi liền có giác ngộ như vậy." Ánh mắt nhìn về phía ta có một tia mừng rỡ.

"Bệ hạ quá khen, đây đều là trong ngày thường mẫu thân giáo dục, suốt ngày mưa dầm thấm đất, nghe nhiều rồi, lúc này liền ở trong lòng tròng xuống." Ta quay đầu nhìn An Lạc Thành, nhếch miệng cười cười với cô.

Ôi, chờ chút, cái tên này làm sao sắc mặt tái xanh, ai chọc giận cô

không vui?

Vừa rồi ta nói sai rồi? Không có đâu! Dực vương không vui sao?
Cũng không trách tội ta a!

"Ái khanh thực sự là vì Dực quốc ta bồi dưỡng được một vị tướng tài!"

Người xem người xem, nàng đều khen ta là tướng tài, sắc mặt của An Lạc Thành này làm sao còn không chuyển biến tốt?

"Bệ hạ quá khen rồi." An Lạc Thành vẫn là gương mặt lạnh lùng.

Ý, cô đến cùng làm sao vậy!

Hết chương 62

-----oOo-----

Chương 63

Nguồn: EbookTruyen.VN

An Lạc Thành cùng quốc chủ hàn huyên một hồi, hình như là không có chuyện gì với ta rồi, lòng ta không ở đó lắm lét nhìn trái phải, suy nghĩ có thể nhanh lên một chút lằng nhằng xong hay không, ta muốn về nhà ngủ a, rất mệt a, những ngày qua vừa hại thân thể vừa mệt óc, ta còn nhỏ a, vẫn là một đứa nhỏ a.

Ai ya.. Mệt quá a.. Chỉ có thể đứng ngốc không thể lộn xộn..

Hờ?

Ánh mắt quét qua, quét đến bên cạnh long tọa, có một cửa nhỏ, sau cửa tựa hồ có một bóng người, ta đây cẩn thận liếc mắt nhìn, hình như là một đứa nhỏ, còn không có cao bằng ta đó.

Ơ chờ chút! Đây không phải là!

Ta cả kinh, chưa kịp phản ứng lại, đứa bé kia liền bị người che miệng ôm đi rồi!

Thế nhưng ta thấy được rồi! Ta xin thề ta thật sự thấy được, xuyên thấu qua khe cửa, thấy được nơi chân mày đứa bé kia có một vết bớt đỏ!

Đó con m*ẹ nó! Đó là?

Dọa ta một phát bắt được chân của An Lạc Thành.

An Lạc Thành đang nói chuyện với quốc chủ, hình như cũng sợ hết

hồn, cúi đầu nhìn ta.

"Tiểu tiểu.. Tiểu Quyết ở đây!" Ta đưa tay chỉ cửa nhỏ kia.

An Lạc Thành đột nhiên nhướng mày, theo phương hướng tay ta chỉ nhìn một chút.

"Ái khanh, làm sao vậy?" Dực vương nâng chung trà lên uống một hớp, tựa như cười mà không phải cười nhìn chúng ta.

"A, không có chuyện gì, cũng không biết đứa nhỏ này thấy được cái gì." An Lạc Thành cười cười.

"Nga đúng rồi, đúng là trẫm quên nói, Quyết nhi đứa nhỏ này, trẫm thật sự là yêu thích, nghe nói nàng cả ngày một mình bị nhốt ở trong viện, cũng không có người làm bạn chơi đùa, thật là đáng thương, ngày trước trẫm liền đem đứa nhỏ này đón vào cung, có trẫm chơi cùng nàng, mấy ngày nay là vui tươi không ít đó." Dực vương cười to hai tiếng, khắp khuôn mặt là vui mừng, nhưng ta nhìn ra, thực sự xấu xa!

Nụ cười khóe miệng của An Lạc Thành cứng ở trên mặt, nửa ngày không có trả lời.

"Làm sao? Ái khanh không muốn nàng ở chỗ trẫm?"

"Không có, như bệ hạ nói, nàng cả ngày một mình ở trong phủ, cũng thật là vô vị, chỉ là bệ hạ tự mình chăm sóc, thật sự là để thần thụ sống như ngọc." An Lạc Thành thu rồi ý cười, sắc mặt bình tĩnh.

"Ái khanh lời ấy quá khách khí rồi, Quyết nhi thế nào nữa cũng là Cố Hòa công chúa trẫm khâm phong, là nghĩa nữ của trẫm a."

"Mong mọi bệ hạ ưu ái, thần thay Quyết nhi tạ ơn bệ hạ long ân."
Cúi người lại là vái chào.

Ta đứng bên cạnh cô, đúng lúc có thể nhìn thấy gò má của cô, nhìn

cô cắn chặt hàm răng, cô là thế nào ép mình nói ra những lời trái lương tâm này..

"Thời giờ cũng không sớm, vào lúc này, Quyết nhi nên là ở trong ngự hoa viên chơi đùa, ái khanh có cần theo trẫm đi xem một chút?"

An Lạc Thành hơi do dự "Thần một kẻ vũ phu, vốn cũng không biết làm sao tiếp xúc với đứa trẻ, sẽ không đi làm loạn thêm."

"Ừm, cũng phải, người a, thân là mẫu thân, chỉ có thể đánh, cũng nên học một chút rồi, ha ha ha!" Dực vương cười ha ha, chúng thần vội vàng cười vang theo.

An Lạc Thành lại hành lễ, liền dẫn ta cáo lui.

Gần ra ngoài điện, ta lại quay đầu liếc mắt nhìn Dực vương một đôi con mắt như chim ưng nhìn chăm chăm cô, cũng không biết muốn nhìn được điểm gì.

Hở..

Trước một giây còn đang vì lừa gạt có kinh không hiểm của chính mình qua ải âm thầm vui mừng, thời khắc này, lại vì An Quyết thâm nhập miệng hùm lo lắng thật sâu.

"Aiz.."

"Làm sao vậy." An Lạc Thành ôn hòa nhã nhặn hỏi thăm.

Đây cũng lúc gì rồi, người vẫn bình tĩnh thật sự như thế được không? Con gái người bị bắt a! Bị coi là con tin a!

"Tiểu Quyết bị bắt rồi, người không lo lắng sao?"

"Lo lắng có ích lợi gì. Thời điểm như thế này, ta càng lo lắng nàng, trái lại nàng càng nguy hiểm." An Lạc Thành một mặt không sao cả

đi về phía ngoài cung.

Ta.. Cái này.. được thôi.. Cũng đúng.

Ta vùi đầu theo phía sau cái mông cô mà đi.

"Ai ya!" Ai ya cái thứ này làm sao đột nhiên dừng lại, ta không nhìn đường a..

Che lấy đầu nhìn cô.

Tên gia hỏa này híp mắt nhìn ta, đưa tay, lôi sau ót ta xách ta lên.

"Làm.. Làm sao vậy?" Sắc mặt cô hình như khá là khó coi.. Ừm.. Có chút đen..

"Vừa rồi người có phải nói, người rất ngưỡng mộ Lạc Thanh Viễn."

∩ (°A°) ∪ meo meo meo meo méo?

"Ta.. Từng.. Từngtừng nói sao?"

Chờ chút!

Vừa rồi ở trong điện cô vung sắc mặt cho ta, lẽ nào cũng là bởi vì ta nói Lạc Thanh Viễn rất lợi hại?

"Hừ." Cô hừ lạnh một tiếng, buông lỏng tay!

M*á nó! Độ cao hơn một thước! Dưới chân ta không đứng vững, lão đảo lúi về sau hai bước, cái mông ngòi trên mặt đất, ngẩng đầu lên chỉ ngây ngốc nhìn cô.

Cô.. Quay người đi rồi..

Cô.. Cô cô.. Bị điên à!

* * *

Ai ya, thật đói a..

Ta xoa cái bụng đi theo phía sau cái mông An Lạc Thành về nhà, không phải ta già mồm a, hai ta đoạn đường này chỉ gặm lương khô, thật sự mặc kệ no, dù cho hơi cho ta một chút mỡ, ta cũng là thỏa mãn có đúng hay không.

Mắt thấy đến nhà rồi, cái bụng kêu càng lợi hại rồi.

"Người có xong rồi không?" An Lạc Thành đoán chừng là không chịu nổi, đoạn đường này cái bụng ta như đánh trống..

"Ai ya.. Ta đói mà.." Ta ủy khuất ba ba ôm chân của cô..

"Không cho ta ăn cơm còn chưa tính, vừa rồi ở trong điện hung hiểm như vậy, dọa đến chân ta đều mềm nhũn rồi, cũng không ai an ủi, hiện tại chẳng qua là cái bụng kêu hai tiếng ùng ục ùng ục, đã bị người ghét bỏ thành như vậy, ta.. Ta làm sao ủy khuất như thế a.." Ta cảm thấy nói nữa chính ta đều phải rớt nước mắt rồi

"Người.. aiz.." An Lạc Thành thở dài đem ta nhắc lên ôm lấy, thuận tức giận liếc ta một chút, tràn đầy ghét bỏ.

Khà khà, tùy người làm sao ghét bỏ, dù sao ta thoải mái rồi!

Không một hồi liền đến nhà rồi.

Hả? Hôm nay trong phủ này làm sao đặc biệt quạnh quẽ?

Nga, ngẫm lại cũng phải, chỉ ta cùng An Lạc Thành ở, không có đám nhóc kia nhao nhao ào ào, có thể không quạnh quẽ sao.

"Nguyên soái, ngài trở về rồi." Một tên hầu gái vội vã chạy tới.

An Lạc Thành nhìn thấy thị nữ kia, khẽ chau mày.

Kỳ quái, làm sao vậy?

"Ừm, cái này không liên quan đến người, lui xuống đi."

Thị nữ kia rõ ràng ngăn người, "Ạch.. Vâng.."

Thị nữ kia quay người đi xa, lại vẫn quay đầu lại nhìn một chút, vừa lúc bị ta liếc thấy.

"A nương, làm sao vậy?"

An Lạc Thành cau mày nhìn về phía phòng mình, "Không quen biết."

"Hả? Không quen biết? Vậy làm sao sẽ ở trong nhà chúng ta?"

Ôi không phải, trong nhà nhiều gia đình hầu gái như vậy, cô đều có thể quen biết sao?

An Lạc Thành cười khẽ một tiếng, không lên tiếng, vào phòng, đem ta ném qua một bên, tự mình ở từng góc ngách quay một vòng, lục lọi các nơi một chút, hình như là đang nhìn có người tiến vào gian phòng này hay không.

Một lát, cô ngừng động tác, trên mặt một nụ cười khổ.

"Làm sao vậy?"

An Lạc Thành lắc lắc đầu, "Nàng vẫn là chưa tin ta.." Lẩm bẩm một tiếng.

"Nàng?" Ta nhìn vẻ mặt của An Lạc Thành, hơi chút không được như ý, có thể làm cho An Lạc Thành mất mát như thế, ngoại trừ người cô thể sống chết tận hiến kia, còn có thể là ai.

"Dực vương sao."

An Lạc Thành nhìn ta một chút, không lên tiếng, đi tới bên cạnh bàn ngồi xuống.

Thấy cô như vậy, ta có chút do dự, có mấy lời, kỳ thực đã sớm muốn nói, thì lần Dực vương bắt được An Quyết để thăm dò cô, ta liền cảm thấy vua này, không đáng cô ủng hộ, rõ ràng đối với Dực vương không hề có hai lòng, nhưng Dực vương lại luôn là một bộ cảm giác tất cả mọi người muốn hại trầm, quá đề cao bản thân rồi đó!

Ta suy nghĩ, quyết tâm liều mạng.

"Người một lòng ủng hộ chủ tử cũng không tin tưởng người, thậm chí còn giam con gái của người để áp chế, chủ tử như vậy, còn cần nàng làm chi?"

Nếu đặt ở trước đây, ta khẳng định không dám đem lời nói trắng ra như thế, quá trêu đánh rồi.

Lần này cũng là bản thân Dực vương tìm đường chết, hết lần này tới lần khác giam An Quyết, làm trái tim An Lạc Thành nguội lạnh.

Một lần nữa, ta và An Lạc Thành cũng ở cùng nhau trải qua không ít chuyện rồi, cô đối với ta cũng không giống như trước kia động một chút là đánh chửi, thời điểm càng nhiều nguyện ý nghe ta một lời.

An Lạc Thành nghe vậy, trừng mắt lên, nhìn chăm chăm ta nửa ngày.

"An gia ta đời đời kiếp kiếp bảo vệ vương thượng, bảo vệ Dực quốc, đời đời anh minh có thể nào đứt trong tay ta."

Cô không có kiên quyết từ chối? Chỉ là bị vướng bởi vinh dự của gia tộc.. Điều này nói rõ cô cũng có phần tâm hả! Quả nhiên Dực vương bắt An Quyết, để An Lạc Thành không cách nào tha thứ rồi.

"Nếu như người xưng vương, An gia.."

An Lạc Thành mạnh mẽ giơ tay, cắt ngang lời ta.

Ta nhìn sắc mặt nghiêm nghị của cô, cũng ngoan ngoãn ngậm miệng.

Ôi chờ tí, ta cho rằng là lời ta nói cô không vui nghe xong mới kêu dừng, nhưng cô làm sao luôn liếc ngoài phía cửa?

Không lâu lắm, ngoài cửa một trận tiếng bước chân vội vàng.

"Nguyên soái." Tên hầu gái không quen biết kia bưng ấm trà đi tới, "Nguyên soái một đường một nhọc cực khổ rồi, tiểu nhân giúp ngài pha bình trà nóng."

"Ừm, người đúng là có lòng." An Lạc Thành cười gật gù.

Hầu gái cười ha ha rót hai chén trà, đưa tới trước mặt hai ta, sau đó thì đứng đó không đi rồi..

Mẹ kiếp, người thì tính là giám sát, cũng lén lén lút lút một chút được không? Quang minh chính đại như thế, có thể nghe trộm được cái mông nha

"Tỷ tỷ xinh đẹp, ta muốn tắm, nghỉ ngơi." Ta chậm rãi xoay người, một bộ dạng lười biếng.

"Ạch.. Vậy.. Vậy ta đi nấu nước." Hầu gái hơi chút kinh ngạc.

"Này chờ một chút, trong nhà có sữa bò không?"

"Sữa.. Sữa bò?"

Ta nhớ tới lần trước ở nhà khi ăn thịt bò nướng, Cổ Diễn hình như cố ý mua hơn mấy con bò nuôi đó, không biết có bò sữa hay không a.

"Ừm."

"Vậy ta đi nặn một bát cho tiểu thư." Hầu gái cười híp mắt muốn đi.

"Này, nặn nhiều chút, ta dùng để tắm."

Thị nữ kia sững sờ, nửa người vừa xoay chuyển miễn cưỡng cứng đờ, nghiêng đầu lại dờ khóc dờ cười nhìn ta.

"A nương!" Ta kéo kéo ống tay áo của An Lạc Thành, thứ này liền biết hé miệng cười trộm.

"Ừm, còn không dựa theo dặn dò của tiểu thư đi làm?"

".. Vâng." Hầu gái ảo não quay người rời đi.

Từ từ mà nặn đi ngài.

Ta hắc hắc cười, nháy nháy mắt về phía An Lạc Thành, một mặt đắc ý.

An Lạc Thành vênh môi, sờ sờ đầu của ta.

"Ta đói rồi, đi làm cơm đi." Một mặt cười vô hại.

"Cái gì? Ta đi làm cơm? Ai nói cho người biết ta biết làm cơm? Hơn nữa ta là nhóc con a, nào có người lớn như người còn để nhóc con đi làm cơm?" Nói một chút đạo lý có được hay không?

An Lạc Thành cúi người xuống gần kề ta, nhìn chăm chăm con mắt của ta, "Người, nơi nào giống đứa nhóc?"

"Ta.. Ta ta.."

Bị cô nhìn đến ta có chút chột dạ không tên, cô sẽ không phát hiện ở trong thân thể nhóc con ta đây chính là một người trưởng thành hơn

hai mươi tuổi rồi chứ?

Chẳng lẽ là ta gần đây biểu hiện quá thành thực? Đúng vậy, ta phải giống đứa bé làm nũng bán manh một chút a!

Ừm.. Nhóc con đừng tới chuyện không hài lòng thì như thế nào?
Ngồi dưới đất lăn lộn kêu khóc?

Nếu không ta cũng thử xem?

Nhìn đất một chút, nhìn An Lạc Thành một chút, ta càng làm quyết tâm, đặt mông ngồi trên đất, duỗi chân, đập đất, chơi xấu.

"Muốn chết rồi, đại nguyên soái ép nhóc con đi làm cơm!"

"Có người làm mẹ như cô không! Có người đến quản một chút hay không!"

Đập một hồi, ta cảm thấy.. Mặt của ta.. Mất hết rồi..

Ngẩng đầu nhìn An Lạc Thành, chống cằm đầy hứng thú nhìn ta dằn vặt.

Ta.. Ta..

Phủi mông một cái đứng dậy, ta vẫn là đi làm cơm thôi..

"A đúng rồi, y phục của người lăn đờ rồi, tự mình giặt sạch, tiện thể còn có ta."

Ta!

* * *

Buổi tối lúc ngủ, ta đột nhiên lặng lẽ chui đến trong phòng của An Lạc Thành.

Không phải là bởi vì cái khác, trong viện ta ở này không có bất kỳ ai, buổi tối, ta sợ hãi..

An Lạc Thành tựa hồ là không có để ý, ngồi ở bên cạnh bàn nhìn bản đồ, cũng không biết là đang nghiên cứu cái gì.

Khà khà, ta lén lút liếc mắt nhìn, yên tâm to gan nhảy nhót về phía trên giường

"Đứng lại."

"Hử?" Đang muốn nhảy lên giường đó, vội quay đầu lại nhìn cô một cái

"Làm.. Làm sao vậy?"

An Lạc Thành liếc ta một cái, "Ai cho phép người đến trong phòng của ta."

"Hả?" Ai ya vậy thì lúng túng rồi, ta gãi đầu một cái, ừ.. Đúng rồi!

"A, ngài a! Lần trước ở quân doanh, ngài không phải nói sau này ta đều ở với ngài sao!" Không biết xấu hổ cọ cọ qua, nhón chân xoa bóp bờ vai cho cô, a dua nịnh nọt.

An Lạc Thành hình như là cười cười, ta ở sau lưng cô, cũng nhìn không thấy vẻ mặt của cô, nghiêng người sang đi xem thử.

Ờ? Cô căn bản không cười a, một khuôn mặt, như ai thiếu nợ cô..

An Lạc Thành đem bản đồ đặt lên bàn, dựa vào ghế dựa phía sau, một tay khoát lên bên cạnh bàn, hai chân tréo nguầy, tựa như cười mà không phải cười nhìn ta.

"Nếu Lạc Thanh Viễn nơi đó đã tốt như vậy, người còn trở về làm gì?"

Ta!

Ta trời ạ một hơi suýt chút nữa không lên được!

Cô cô.. Cô bệnh thần kinh à! Còn nhớ cái này?

Ta không phải là nói một câu Thanh Viễn rất lợi hại sao, cô cô cô cô.. Cô có thôi hay không!

"Ai ya, người nói người.. Chậc chà chà, người ăn cái gì sức ghen mạnh a.." Ta liếc cô một cái, bĩu môi đi đến bên giường.

Bỗng dựng thân thể nhẹ đi.

"Này này này.. Tổ tông tổ tông, người đừng đừng đừng.. Lúc này hơn nửa đêm người để ta đi đâu a!" An Lạc Thành xách cổ áo của ta đem ta ném ra bên ngoài, may mà ta tay mắt lanh lẹ, ôm lấy cánh tay của cô chính là không buông tay.

Ai ya thật là một tổ tông sống.

"Ta.. Ta sai rồi, ta sai rồi ta sai rồi, lúc đó ta chính là thuận miệng nói như vậy, Lạc Thanh Viễn sao có thể so sánh với ngài a!" Nhanh chóng lấy lòng.

"Ừm, vậy người ngược lại nói thử, nàng nơi nào không sánh bằng ta?"

Hắc tên kh*ôn kiếp người đây là thành tâm muốn sống mái với ta hử!

An Lạc Thành này, cười đến vui mừng rồi.

"Thì một điểm, nàng chính là tích đức tám đời nữa, cũng không sánh được ngài."

"Hả?"

Ta cười hì hì, nhích gần đến trước mặt cô, "Nàng cũng không có đưa con gái thông minh lanh lợi hiểu chuyện như ta đây."

"Ha ha." An Lạc Thành cười to hai tiếng, một mặt bất đắc dĩ cộng thêm ghét bỏ, đem ta ném một cái về phía giường.

"Ngủ thôi."

"Này!" Khà khà, biết sự lợi hại của ta rồi chứ~

"Này, người không ngủ sao?" Y phục của ta cũng cởi rồi, nhưng An Lạc Thành vẫn không có ý buồn ngủ.

"Ừm, đồng hóa 15 thành sợ là khó khăn tầng tầng, aiz, người ngủ trước đi." An Lạc Thành khoát tay áo một cái, liền đi nghiêm túc nghiên cứu bản đồ.

Ừm.. Tuy cảm thấy cô rất khổ cực, thế nhưng.. Ta cũng thật sự buồn ngủ quá rồi..

"Vậy.. Vậy ta ngủ trước a." Chăn lớn đắp qua đầu, ngủ.

* * *

"Ai ya.. Ân.." Ai ya thật khó chịu a, làm sao ngủ một chút, lại xồng xộc lên rồi? Như cưỡi ngựa, không phải là động đất chứ?

Nhướng hướng mi mắt..

Méo?

Fu*ck! Đúng là ở trên ngựa! Ta giời ạ.. Ta không phải đang ngủ sao?

"Hờ hờ hờ? Làm sao.." Trời còn chưa sáng đó a, đây lại là muốn đi đâu a!

"Tỉnh rồi?"

Phí lời, xúc đến ta sắp nôn rồi, có thể không tỉnh sao?

"Đây là muốn đi đâu a?"

"Về quân doanh."

"Cái gì? Thì không thể nghỉ thêm hai ngày sao!" Người.. Người gấp cái gì a!

"Vô cùng khẩn cấp." Ngữ khí An Lạc Thành hơi nghiêm túc chút.

Ta dụi dụi con mắt, ngẩng đầu nhìn cô một chút, một mặt nghiêm nghị.

Nga! Đúng rồi! An Quyết dù sao còn đang trong tay Dực vương, việc đồng hóa bên này tiến hành càng thuận lợi, nghĩ đến An Quyết cũng có thể càng sớm trở về đó.

Chẳng trách.

Một đường phóng ngựa bay nhanh, ta nhìn trái phải cảnh vật cực nhanh, trong lòng oán giận quét đi sạch sành sanh, thay vào đó là hi vọng An Quyết có thể vô cùng bình an trở về.

Hết chương 63

-----oOo-----

Chương 64

Nguồn: EbookTruyen.VN

Sau sáu năm.

Ta vốn dĩ cho rằng, đồng hóa người Tương, thu phục 15 thành, chỉ là vấn đề thời gian, kết quả không nghĩ tới..

Vậy mà.. Hao tổn thời gian ròng rã sáu năm!

Sáu năm a!

Thời gian tốt đẹp nhất của lão tử! Vậy mà lãng phí ở trên phong tục quy tắc dạy người Tương tiếp nhận Dục quốc.

Ta cho rằng ngăn chặn hai nước phát binh là có thể vui vui vẻ vẻ không buồn không lo đi phóng đảng khắp nơi..

Kết quả, ngàn tính vạn tính, vẫn là tính sót rồi..

Nhưng mà thời gian trôi qua cũng thực sự là nhanh, chớp mắt một cái, sáu năm trôi qua, tuy trải qua nhanh, nhưng ta rất thỏa mãn, trước đây lúc nhỏ, ngốc, không hiểu chuyện, luôn muốn lớn lên nhanh một chút, nhưng thật sự lớn rồi, lại bắt đầu hoài niệm tuổi ấu thơ.

Hiện tại hay rồi, một lần nữa đến lần này ta là quá đủ nghiệm đứa trẻ, cũng không tiếp tục muốn làm đứa nhỏ rồi.

Người hỏi ta vì sao?

Ai ya ya, ừm.. Khụ.. Là một đứa trẻ, có vài thứ a.. Ừm.. Chỉ có thể nhìn, không thể ăn.. Khụ khụ..

Hì hì.

* * *

Ta cùng Lương Lương hai người phụng mệnh di chuyển tuyến biên phòng, đem 15 thành kia bao gồm phạm vi lãnh thổ của Dực quốc.

Này không phải ta khoác lác, Lương của ta càng lớn, càng có dáng.

Chỉ huy điều hành khá là phong độ, bình tĩnh vững vàng, đôi mắt loại tình cảnh nào đều có thể không vội không nóng nảy, bình thản, ngoại trừ thời điểm bị ta đùa giỡn, khụ.

Thứ này đi tới đâu, phía sau đều có thể theo một đám fan girl, dù sao gần đây tình địch của ta là càng ngày càng nhiều rồi.

"Tiểu Khê? Lại đang cười ngốc rồi." Lương Lương quay đầu lại nhìn ta một chút.

"Hắc, nào có." Đá đá bụng ngựa, đuổi tới hai bước.

Ừ, chắc chắn, bào lam giáp bạc, nón mũ sáng bạc, tóc đuôi ngựa đen bóng, mắt ngọc mài ngà, một cái nhú mày một nụ cười, giơ tay nhắc chân, quả thực chính là bản thu nhỏ của An Lạc Thành.

"Thiếu soái, phía trước không xa chính là nơi đóng quân của quân ta rồi." Không biết từ đâu nhảy ra tên lính, chạy đến trước mặt Lương Lương của ta.

"Thiếu soái nhà ngươi mọc ra mắt rồi, tự mình có thể nhìn thấy." Ta bĩu môi, ngươi ân cần trình diễn này, cho không điểm cộng thêm đánh giá xấu.

"Ừ, ta biết rồi." Lương Lương gật gù, để người kia lui xuống.

Nha đúng rồi, quên nhắc một câu, giọng nói của Lương Lương đặc biệt như An Lạc Thành, chỉ là lúc Lương Lương nói chuyện, càng ôn hòa một ít, không giống An Lạc Thành lạnh như cục nước đá.

"Làm sao vậy tiểu Khê." Lương Lương chậm lại tốc độ, chờ ta đi tới, sóng vai tiến lên với ta.

"Không có chuyện gì." Ta quệt mồm, cũng không thể nói với nàng, ta không cao hứng người khác lấy lòng người đó..

Nàng giơ tay sờ sờ đầu của ta, xoa đầu nhưng không chỉ là xoa đầu.

"Không có chuyện gì là tốt rồi, lập tức thì đến quân doanh rồi, mấy ngày nay người cũng cực khổ rồi."

"Không khổ cực!" Lại một lần nữa thất lạc bản thân hoàn mỹ..

Soái trưởng của An Lạc Thành.

"Mẫu thân." Ta cùng Lương Lương vào trưởng, thi lễ đầu tiên.

Ngẩng đầu nhìn An Lạc Thành một chút, lần này ra ngoài, sắp tới gần nửa năm không gặp cô.

Nhưng mà nói đi nói lại, lão yêu tinh này, giống y như đúc với sáu năm trước, thời gian căn bản không có lưu lại một tí tẹo dấu ấn ở trên người cô, nếu không phải cái đầu của ta đã dài đến ngực cô rồi, ta là thật sự không thấy được có thay đổi gì.

"Mẫu thân, lần này di chuyển phòng tuyến thuận lợi hoàn thành, 15 thành Bắc cảnh đã nhét vào bản đồ Dục quốc của ta."

"Ừm." An Lạc Thành gật gù đầu, trên dưới đánh giá hai ta một chút.

"Hai người các người cực khổ rồi, đi về nghỉ ngơi đi." Khoát tay áo một cái.

Ơ kỳ quái, bình thường cô không phải xua đuổi tốt vậy sao a.

Ta nhìn kỹ một chút sắc mặt của cô, ừm.. Nhíu chặt lông mày, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì?

Nhưng mà cô tựa hồ không có ý muốn nói ra, một mình đang khổ não.

Ta và Lương Lương liếc mắt nhìn nhau, không biết làm sao.

"Vâng." Lương Lương khom người một cái, kéo ta ra trước.

"Chúng ta đi hỏi sư phụ một chút, xem thử nàng có biết đã xảy ra chuyện gì hay không" Lương Lương nhỏ giọng ở bên tai ta nói một câu.

Đúng đó, sao ta không nghĩ tới, xem ra lạnh lợi đem cho người rồi.

"Lương tử, tiểu Khê, các người đã về rồi." Thật xa liền nghe thấy một tiếng thanh âm có chút thô lỗ, không cần nghĩ, đại mập mập An Mãnh!

Thứ này cùng lúc nhỏ cũng không biến hóa quá to lớn, chính là lại mập thêm mấy vòng mà thôi.

"Tiểu Mãnh, người tại sao lại mập rồi." Nhìn ra đến có một trăm ba rồi! Lần này Mạc Cửu chính là trời sinh thần lực, phỏng chừng cũng không có cách nào một tay đem nàng nhấc qua đỉnh đầu rồi đó ha ha.

"Ạch a, ai ya, sư phụ nói ta chính đang thân thể lớn, không cần thiết khống chế sức ăn, ta thì.." An Mãnh gãi gãi đầu mập mập, kéo kéo áo giáp trên người che cái bụng rõ ràng lồi ra.

"Nga đúng rồi, các người ăn cơm rồi chưa, ta đang muốn đi nhà bếp, các người có muốn hay không.."

"Người còn ăn hả?"

"Àch.. Hắc hắc.."

Ta thường cho nàng cái tròng mắt, "Lại đây, ta hỏi người, gần đây trong doanh trại có đại sự gì hay không?"

"Đại sự?" An Mãnh vò đầu nghĩ đến một hồi, "Nha đúng rồi, ngày đó ta lén lút nghe được sự phụ nói tới."

"Nghe nói bệ hạ ít ngày nữa muốn ngự giá thân chinh rồi." Tiểu mập mập một mặt hưng phấn.

"Ngự giá thân chinh? Chinh ở đâu hả?" Đột nhiên có chút đứng hình.

"Chinh.. Còn có thể ở đâu a?" Tiểu mập mập hình như cũng bị ta hỏi bối rối rồi.

"Nơi này? Tương.." Không không không, hiện tại nên gọi Ngu quốc, "Ngu quốc?"

"Đúng vậy, ta tỷ nói bên giường há để người khác ngủ yên, Lạc Thanh Viễn kia chẳng qua là võ tướng, dựa vào gì tự lập làm vua!"

"Kẻ bề tôi, liền nên vì kỳ chủ cúc cung tận tụy, nhưng Lạc Thanh Viễn này thần không thần, vậy mà lật đổ chủ cũ, bệ hạ chúng ta, là cảm hận nhất người như vậy."

Chuyện này..

Ta gãi gãi đầu, chuyện này m*á nó cũng rất lúng túng..

Ngẩng đầu nhìn Lương Lương một chút, sắc mặt không rất tốt.

"Lương tử, các người có đi ăn cơm hay không hả? Không đi ta tự mình đi a."

"Người đi người đi" Vội vàng đem tiểu mập mập này đuổi đi.

"Hừ!" Lương Lương thở phì phò vẫy tay áo.

"Vương thượng ngài đây là ý gì? Còn giam giữ tiểu Quyết không nói, bây giờ lại muốn ngự giá thân chinh?"

Ạch.. Ngài đối với Dục vương có mâu thuẫn lớn như vậy, đoán chừng là bởi vì ta.

Ta trước đó đem chuyện của Dục vương bắt An Quyết nói với ngài, ngài cũng tức giận bất bình, những năm này cùng An Lạc Thành hai người nỗ lực như vậy, chính là muốn sớm ngày hồi kinh, đón An Quyết.

Kết quả.. Dục vương này..

Dục vương này làm việc cũng thực sự là đoạn tuyệt a, dựa vào chuyện Lạc Thanh Viễn lần này tự lập làm vua, tự mình xuất chinh, vừa vận đến thị uy, làm kinh sợ An Lạc Thành một hồi.

Hừ, bàn tính như ý này tính thật là vang, đáng tiếc không khỏi tính toán nhầm người rồi!

"Nhưng mà, phía trên chiến trường này thay đổi trong nháy mắt, có lẽ sau khi vị vương kia của chúng ta đến, có thể cảm thụ một chút khó khăn của chúng ta, cũng chưa chắc đã không phải là một chuyện tốt." Ta cười cười, m*ẹ ki*ếp Dục vương, người tốt nhất đừng ra trò ngốc gì, trên chiến trường, ai sẽ quản người là vương ch*ó m*á gì!

Lương của ta cũng là người trong tính tình, ở đây tức giận, ta nhìn

cũng sốt ruột thay nàng.

Đem Lương Lương đuổi về doanh trướng nghỉ ngơi, ta lại quay về soái trướng của An Lạc Thành.

Không để thủ vệ thông báo, trực tiếp vén rèm đi vào.

An Lạc Thành đang ngồi ở bên cạnh bàn xoa trán.

"A nương."

An Lạc Thành nghe tiếng quay đầu nhìn ta một cái, thần sắc trên mặt buông lỏng.

"Sao người lại tới đây."

"Rất lâu không gặp, nhớ ngài rồi." Ta cười hắc hắc, đi tới gần, lấy tay khoát lên bả vai cô xoa bóp giúp cô.

Chuyện này nếu để cho đứa trẻ khác thấy được, phỏng chừng muốn ngoác mồm kinh ngạc, bởi vì ở trong mắt các nàng, An Lạc Thành không phải người bình dị gần gũi như vậy, thì như Lương Lương vừa rồi, tình nguyện chạy đi hỏi Cổ Diễn đã xảy ra chuyện gì, cũng không dám đến gần hỏi An Lạc Thành một chút.

Đây coi như là đặc quyền của ta đó, dù sao ở chung với cô lâu như vậy, cô ở trước mặt ta cũng không cố ý giả vờ nữa, kỳ thực nội tâm của cô, cũng rất muốn để những đứa nhóc chúng ta đây thân cận cô, chỉ là phương thức ở chung có chút vấn đề, những đứa trẻ kia lại quanh năm sinh sống ở bên dưới uy thế của cô, chỉ lo làm sai chuyện gì chọc cô không vui.

An Lạc Thành cười cười, không lên tiếng.

Ta bóp vai cho cô một chút, nhìn cô rất hưởng thụ, lông mày cũng giãn ra.

"Nghe nói, Dực vương muốn ngự giá thân chinh rồi?"

An Lạc Thành vốn là rung đùi đắc ý hưởng thụ lấy, vừa nghe, đột nhiên, mở mắt ra, khoát tay áo một cái, ngồi thẳng người.

Một lát, cô gật gật đầu, "Ừm."

"Mới ổn định 15 thành, liền không thể chờ đợi được nữa muốn chiếm đoạt Ngũ quốc như thế, bước chân bước đến quá lớn, sẽ không sợ đau chân sao."

"Chủ của một nước, có dã tâm là tất nhiên, còn về làm sao yên ổn, chính là ta đây làm thần tử nên mưu tính thay nàng rồi."

An Lạc Thành lời nói này rất rõ ràng, ta đương nhiên nghe hiểu được.

"VẬY.. Tiểu Quyết thì sao. Cuộc chiến này đánh xong, nàng.. Có thể trở về sao."

An Lạc Thành ánh mắt buồn bã, không lên tiếng, nghĩ đến cô cũng rõ ràng như gương.

Sáu năm rồi, cô chưa từng thấy con gái một lần, cũng không biết nha đầu kia trưởng thành bộ dáng gì, cũng không biết, nàng còn nhớ người mẹ An Lạc Thành này hay không.

Hai ta cũng không nói nữa, đi tới đi tới bên cạnh bàn, nhìn bản đồ cát trước đó cô loay hoay một chút.

"Thương.. Lan.. Thành.."

Danh tự này.. Có chút quen tai, nhất thời không nhớ ra được là đâu.

"Người tới đúng lúc."

"Thương Lan Thành chiếm diện tích cực lớn, trong thành có ít nhất hơn tám vạn quân coi giữ, quanh thành tầm nhìn trống trải, tường thành cao, dễ thủ khó công. Người mưu ma chước quỷ nhiều nhất, có biện pháp gì tốt có thể tiếp cận thành này?"

"Thương Lan Thành.. Chậc.. Thương Lan Thành.." Ta ở trong lều tản bộ bước chân, ngẫm nghĩ rất cuộc là cái tên này từng nghe ở đâu.

Thương Lan..

Ta nhớ ra rồi!

Thương Lan Thành này chính là thành biên phòng quan trọng nhất của Ngu quốc! Ta nhớ tới bên trong tác phẩm gốc, Thương Lan Thành đã từng bị Dực quốc công phá một lần, hơn nữa, An Lạc Thành hạ lệnh đồ thành (đồ s*át người trong thành), là Lương Lương lén lút đem những bách tính đáng thương kia thả đi.

Đồ thành..

Ta nhìn An Lạc Thành một chút, đột nhiên có một tia kinh hoàng, lẽ nào.. Cô thật sự sẽ hạ lệnh đồ thành?

"Tiểu Khê? Người làm sao vậy?" An Lạc Thành cau mày nhìn ta.

"Không.. Không làm sao.. Chỉ là nhất thời ta cũng muốn không nghĩ ra cách tốt gì.." Cười khan một tiếng, trong lòng thấp thỏm một trận.

An Lạc Thành gật gật đầu, "Ừm, người đi về nghỉ ngơi trước đi."

"Ờ, được." Ta nhanh chóng vội vàng chạy ra ngoài.

Vỗ ngực, thở dài một hơi.

Đồ thành..

Chuyện tàn nhẫn như vậy, An Lạc Thành thật sự sẽ làm ra sao?
Nếu như là như vậy, ta có cần giúp cô đánh Thương Lan Thành không? Vậy đây không phải là đang giúp người làm việc xấu sao..

Chậc.. Nhưng mà.. Đối với ta hiểu về cô, tuy cô lòng dạ độc ác, vậy cũng chỉ là đối với kẻ địch, đối với người mình ngược lại thường phạt phân Minh

Chậc.. Xong rồi xong rồi, ta cho rằng lúc trước ngăn cản hai nước khai chiến, thì sẽ không có một đồng chuyện rách sau đó nữa, nhưng không ngờ được, đi vòng một vòng, vậy mà lại vòng trở về rồi!

Hết chương 64

-----oOo-----

Chương 65

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lần trước không phải nói Dực vương có ý định muốn ngự giá thân chinh sao, được rồi, không tới một tháng, cái thứ này thật sự đến rồi..

Trước mắt chúng tướng sĩ đều đứng ở ngoài doanh trại, kính cẩn chờ đợi tôn giá Dực vương!

Trời nóng này, một đám tướng sĩ mặc khôi giáp dày cộm nặng nề, chống lậy mặt trời to, đều ở đây chờ hơn hơn nửa giờ, mồ hôi hột đều nói liền xuống.

Không ít binh lính cũng bắt đầu nhỏ giọng thảm thì rồi.

"Ai ya, Dực vương này phô trương thật đúng là lớn.." Ta cũng không chịu được, nói thảm hai tiếng.

"Xuyt." Lương Lương vội giật ta một cái, lắc đầu với ta.

An Lạc Thành đứng phía trước quay đầu lại trừng ta một cái.

Ta le lười một cái, được rồi, không nói.

"Ha, làm thuộc ở dưới tay đại nguyên soái, thực sự là tự tại tùy ý." Một vị tướng lĩnh đứng sừng vai với An Lạc Thành quay đầu lại liếc nhìn, ngoài cười nhưng trong không cười hừ lạnh một tiếng.

M*ẹ kiếp chính là cái thứ này, hộ tống Dực vương đến, một canh giờ trước chạy tới, để chúng ta chuẩn bị tiếp giá.

Không phải, cái thứ này, chức quan của An Lạc Thành dù như thế nào cũng lớn hơn nàng đó! Nàng thì ỷ vào Dực vương tin mù quáng nàng, ngay ở trong quân doanh chúng ta phô trương ượng ngạnh.

"Aiz, người hầu ở bên cạnh bệ hạ thực sự là tốt, giống gì thì có thể cần người linh tinh." Ta giặt nhẹ cổ áo, hóng mát một chút.

"Người làm càn!" Tướng lĩnh kia xoay người lại căm tức nhìn ta.

"Nga, ta không phải làm tứ, ta ở nhà làm lão thất trong hàng." Ta xòe xòe tay, một dáng vẻ nghe không hiểu.

(Edit: Làm càn là làm tứ có phiên âm giống nhau, do tác giả chơi chữ nên tui chỉ đành trước mắt dịch như vậy mà thôi nga)

"Người!" Tướng lĩnh kia hình như tức giận quá dữ.

"Thì ra nguyên soái thường ngày chính là quản giáo thủ hạ như vậy, người miệt thị quân uy coi rẻ quân pháp cỡ này, lại vẫn bỏ mặc như vậy."

"Ờ ờ, nghe ý này, ngài là quân uy? Hay là quân pháp?"

"Người!" Tướng lĩnh kia phẫn nộ liền muốn đưa tay đánh ta.

"Hoắc thống lĩnh, người của bản soái, bản soái thì sẽ quản giáo."

An Lạc Thành bất mãn liếc ngang liếc dọc ta, họ Hoắc kia ngượng ngùng thu tay lại.

"Cút đi trước cửa doanh, quỳ hai canh giờ." Không mềm không nóng nói với ta một câu như thế.

"Ta!"

Ta còn muốn giã dựa một hồi, nhưng cô trừng mắt.. Ta.. Đáng đời miệng tiện mờ..

Ảo não đi đến trước cửa, quỳ ở chính giữa, thực sự là muốn bao nhiêu mắt mặt thì có bấy nhiêu mắt mặt..

M*á nó, đất vàng này quỳ thật đau a, cục đá đầy đất nát vụn.

Quỳ một hồi, dù sao cũng không ai nhìn thấy ta, lén lút ngồi một chút trên đất, xoa xoa đầu gối.

Hắc, vẫn thật là đến rồi, rất xa một chiếc xe ngựa sáng loáng, con ngựa kia chậm rãi đi đến phía này, thực sự là không vội vã.

Ta nhanh chóng đoan chính quỳ yên, giả vờ có bao nhiêu đáng thương thì có bấy nhiêu đáng thương.

Xa mã của bộ hạ đến gần, Hoắc thống lĩnh cùng An Lạc Thành cùng nhau lên trước nghênh giá, cách đến quá xa, ta cũng không nghe rõ nói những gì.

Chúng tướng hô vang vạn tuế, Dực vương vui đến không ngậm mồm vào được rồi.

Sáu năm không gặp, cái tên này thật là già nua, cùng An Lạc Thành thực sự là sự chênh lệch rõ ràng, đoán chừng là quốc sự vất vả, cả hình người đều có chút lờm khờ rồi.

An Lạc Thành đỡ quốc chủ này đi tới, chúng tướng tự động tách ra, nhường ra một con đường chính giữa..

Chuyện này.. Mẹ kiếp cũng rất lúng túng..

Ta đang quỳ ở trước cửa, lập tức thành tiêu điểm của toàn bộ doanh.

"Ơ, đây là?" Quốc chủ đi tới gần, giơ tay chỉ chỉ ta.

"Bái kiến bệ hạ.." Khom người một cái, dập đầu.

"Ngẩng đầu lên."

Ạch.. Ngoan ngoãn ngẩng đầu cùng với nàng nhìn nhau một chút.

Ai yo, cái tên này là thật già nua, vừa rồi cách khá xa, chỉ nhìn hình thể của nàng có chút mập mập, hành động không thuận tiện như vậy, hiện tại cách gần rồi, nếp nhăn trên mặt mũi này là thật dễ thấy.

"Người không phải.." Quốc chủ cau mày trái phải nhìn ra.

"An Khê.." Chờ nàng nhớ tới ta? Hay là tự giới thiệu đây. Cái tên này trí nhớ là thật đủ kém.

"Tiểu Khê a.. Người đây là?"

"Ta.. Miệng không ngăn cản nói sai, bị a nương phạt rồi." Chép chép miệng, liếc nhìn An Lạc Thành một chút.

"Ha ha ha ha, trăm nhớ ra rồi, người a, luôn luôn miệng không cản nổi, a nương của người cũng thực sự là chuyện bé xé ra to." Nói xong, đưa tay nâng ta dậy.

Ai ya chời đất ơi, Dực vương đổi tính rồi hả? Lâu như vậy không gặp, vậy mà trở nên hiền hòa như thế rồi?

Ta nhanh chóng khà khà cười ngây ngô với nàng.

"Bệ hạ, nàng.." Hoắc thống lĩnh kia tựa hồ rất không vừa ý.

Quốc chủ khoát tay áo một cái, để nàng ngậm miệng.

Sau đó, An Lạc Thành liền dẫn quốc chủ trở về soái trường, một đám tướng sĩ cũng đều nên làm gì thì đi làm rồi.

Thân phận ta đây, ngoại trừ Dực vương triều, bằng không còn chưa đủ tư cách cùng tồn tại một phòng chung với nàng, chỉ có thể ngoan ngoãn về trướng rồi.

"Cho người ham nhất thời nhanh miệng, nhất định muốn chịu phạt mới có thể ngoan sao? Làm sao đều cũng nhớ dai?"

Ta đây vừa mới xốc lên màn hình, Lương Lương đồ ập xuống chính là chửi mắng một trận, còn kém chọt trán ta rồi.. Ta..

"Ai ya, người cũng đừng mắng ta mà, ta chính là nhìn người không hợp mắt, ch*ó cạy thế chủ, cái thứ gì, phi!"

"Chặc!"

"Ôi được được, ta không nói." Nằm ạch xuống giường, một mình xoa đầu gối.

Thực là, còn không để người ta nói lời thành thật!

Lương Lương tức giận liếc ta, đi tới bên giường ngồi xổm xuống, giúp ta xoa chân.

"Khà khà." Liền biết Lương của ta chu đáo nhất rồi.

* * *

Nghỉ ngơi một hồi, gần như cũng nên ăn cơm trưa, vừa giữa trưa này cái gì cũng không làm, thì hành hạ nghênh giá.

Ta chậm rãi xoay người, cùng Lương Lương đi đến nhà bếp.

Hai ta cười cười nói nói đang đi tới, đột nhiên trước mặt bay tới một cái bát!

Bòm bộp thì rơi ở bên chân ta!

Cúi đầu nhìn lên, mấy khối thịt kho tàu bóng bẩy rải rác ở trên đất, fu*ck! Quân doanh khó có được ăn một bữa thịt! Tên kh*ốn kiếp nào ở đây lãng phí lương thực!

"Đây là vật gì? Cũng dám dâng cho bệ hạ?"

Vừa nghe thanh âm này.. M*á nó, lại là cái thứ Hoắc thống lĩnh ch*ó má kia?

Ta ngẩng đầu vừa tìm, quả nhiên là tên kh*ốn kiếp kia, chỉ vào đám hỏa đầu binh chửi ầm lên kia, ta thực sự là cho người mặt rồi!

Tuốt ống tay áo ta thì đi qua.

"Đây là người nào làm ra!"

Các binh sĩ hai mặt nhìn nhau, mắt to trừng mắt nhỏ, ai cũng không nói lời nào.

"Ta hỏi các người là ai làm ra! Đều câm rồi? Không biết quân pháp có quy định rõ ràng, người lãng phí lương thực, phạt trượng 30 sao!" Trời mới biết có quân pháp này hay không, nếu như không có, vậy thì hiện thêm một cái.

"Cái r*ắm, ai cho người lá gan lập quân pháp lung tung!" Hoắc thống lĩnh một mặt thô bạo nhìn ta.

Ta.. Được rồi.. Đá vào tấm sắt rồi..

Ta hì hì nở nụ cười, ôm quyền về phía thống lĩnh, "Vâng vâng vâng, ta là vô căn cứ, vậy ta cũng muốn hỏi Hoắc thống lĩnh một chút, là ai cho ngài lá gan, lãng phí lương thực?"

"Không biết bây giờ là thời chiến, lương thực khan hiếm sao!" Ta biến sắc, âm điệu đột nhiên cất cao, tựa hồ là đem nàng trần áp rồi.

"Tướng sĩ trong quân trừ phi đánh thắng trận lớn, lúc chúc mừng mới có thể ăn được một trận thịt, uống một chén rượu."

Ta xoay tay lại chỉ vào một bát thịt kia, "Người đi hỏi một chút, bao nhiêu tướng sĩ đã mấy tháng không có người thấy qua mùi thịt rồi!"

"Bản thân người nhìn vật kia, làm thô đầy mỡ, làm sao cho bệ hạ ăn!"

Thực sự là chịu người, ta liền cảm thấy thịt kho tàu của nhà bếp tuyệt nhất!

"Nơi này không phải hoàng thành, không có sơn trân hải vị." Khoát tay chặn lại, đi tới trước nhà bếp, nhìn cái giá của hỏa đầu bình

"Hôm nay ăn cái gì?"

Hỏa đầu bình xúc lên cái nắp, nha, chính là nồi rau lớn kèm bánh ngô.

"Xới một bát đến." Ta bưng một bát rau kia, cầm hai cái bánh ngô để lên, đưa đến trước mặt Hoắc thống lĩnh, "Ngài cảm thấy thịt kho tàu cảm không được, vậy có thể lấy cái này ra được đó."

"Người!"

"Bệ hạ làm sao có thể ăn thứ này!" Hoắc thống lĩnh mặt đều đen rồi.

Lời này ta thì không thích nghe rồi.

"Cái gì gọi là đồ vật này? Các binh sĩ mỗi ngày chính là dựa vào ăn những thứ đồ này lấp đầy bụng, vì là bệ hạ ở trên chiến trường chém giết bán mạng, thứ này làm sao vậy?"

Ta lại đem bát giờ giờ trước mắt nàng.

"Có bản lĩnh người thì thêm quân lương cho chúng ta a, để chúng ta lập tức có thịt cá ăn a!"

"Không bản lĩnh này, người thì ngoan ngoãn câm miệng, bây giờ là tâm tình ta tốt, cho người ăn bát cơm, một hồi tâm tình ta không tốt, chén cơm này người cũng ăn không nổi rồi!" M*ẹ kiếp, đùa bỡn với ta? Người còn kém chút rồi, A Ba nhà người đã từng là tiểu bá vương trong quân doanh này, không có ranh giới.

"Người.. được, được được được! Người được lắm, dám hò hét với bệ hạ, người chờ ta!" Hoắc thống lĩnh tức giận xoay người rời đi.

"An Khê ta đương nhiên là tốt, không giống người, chỉ có thể ỷ thế hiếp người. Đúng rồi, ta khuyên người một câu, bệ hạ tới trong quân, là kẻ vai chiến đấu với tướng sĩ khác, người cũng đừng tự cho là thông minh, ngông cuồng phỏng đoán thánh ý, ta xem người đàn như vậy, cẩn thận nịnh nọt không vô được, vô trúng móng ngựa."

Hoắc thống lĩnh dừng bước chân một chút, vẫy tay áo, bước nhanh đi về phía soái trướng.

Xem điệu bộ này, muốn đi cáo trạng?

Kẻ ác cáo trạng trước? Ta đây thành thạo a!

Vội vàng bước nhanh đuổi tới, ở thời điểm Hoắc thống lĩnh vén rèm nhập sổ, ta cũng nhân cơ hội chui vào.

"Bệ hạ, An Khê đến thỉnh tội trước!" Hét cao một tiếng.

Mọi người trong lều một mặt kinh ngạc, cả Hoắc thống lĩnh này cũng quay đầu lại tựa như nhìn thấy quỷ nhìn ta.

"Làm sao vậy?" Dực vương cau mày đặt câu hỏi.

"Vừa rồi ở nhà bếp, thuộc hạ không cẩn thận đụng phải Hoắc thống

lĩnh."

Dực vương nghe vậy cười cười, "Vừa rồi đụng phải nàng, vì sao thỉnh tội với trẫm?"

"Hoắc thống lĩnh dù sao cũng là người ở bên cạnh ngài, làm chuyện cũng là gợi ý của ngài, ta.."

"Chậm đã, nàng làm cái gì?"

Ta lén nhìn Hoắc thống lĩnh kia, thứ này hình như có chút sốt ruột, khả khả.

Vội vàng đem chuyện vừa rồi thêm mắm dặm muối nói một lần.

"Hoắc thống lĩnh nói rất đúng, bệ hạ thân thể ngàn vàng, tự nhiên là chịu không nổi oan ức nửa điểm. Nhưng trong quân doanh này, điều có thể làm thực sự là có hạn, chúng ta cũng chỉ có thể cật lực. Vừa rồi nhìn thấy Hoắc thống lĩnh lãng phí lương thực, ta nhất thời xúc động phần nộ, ngôn ngữ không thích đáng chống đối vài câu, chỉ là bởi vì ta đã từng suýt chút nữa chết đói, biết lương thực đối với chúng ta mà nói là quan trọng cỡ nào, ta.. Ta.."

Ta nói xong, đều sắp lau nước mắt, đủ chân thành rồi chứ!

Bệ hạ vung vung tay, sắc mặt rất khó coi, ngẩng đầu liếc Hoắc thống lĩnh kia

"Bệ.. Bệ hạ.. Thần.. Thần.." Hoắc thống lĩnh bành bạch quỳ xuống, chỉ lo Dực vương trách tội.

"Người xem người a, người cả đứa bé cũng không bằng!" Quốc chủ một vẻ mặt chỉ tiếc mài sắt không nên kim.

"Người, từ hôm nay đi nhà bếp giúp việc, mặt khác, đem lương thực lãng phí vừa rồi tất cả đều ăn cho ta!" Bệ hạ trừng hai mắt, khoát tay chặn lại, đuổi hai ta đi ra ngoài.

Khà khà, ta liếc trộm sắc mặt như ph*ân ch*ó của cái thứ kia, đấu với ta, ngươi vẫn là non lắm!

Nhưng mà, bệ hạ này đối với nàng rất khoan dung, hơn nữa cái tên này gan lớn cực kì, hừ, thú vị.

Hết chương 65

-----oOo-----

Chương 66: ai cho người dưng khí

Nguồn: EbookTruyen.VN

"Phốc - khụ khụ! Cái gì? Người người người.. Người nói cái gì?
Người lặp lại lần nữa!"

M*á nó ta đang ở trong lều lén ăn chăm sóc đặc biệt đó, Lương
Lương đột nhiên chạy vào, không đầu không đuôi nói một câu.

Chíp chíp chíp chíp chíp?

Điểm điểm điểm.. Điểm binh? Nàng muốn làm cái gì?

"Bệ hạ muốn tự mình dẫn quân đi đánh Thương Lan Thành."

Lạch cạch.

Trứng gà ta mới vừa lột sạch thì bẹp một cái rơi ở trên đất, còn lăn
hai vòng.

"Không đúng không đúng không đúng.." Ta gãi gãi đầu.

"Thương Lan Thành? Thương Lan Thành a nương cũng khoanh
tay?"

"Nàng đánh như thế nào? Lấy đầu đánh?"

Lương Lương lắc lắc đầu, cũng là gương mặt khó hiểu.

Dực vương này cũng thực sự là pha trò, lúc này mới tới quân doanh được mấy ngày? Thì không chịu được rồi hả? Không thể chờ đợi được nữa muốn đánh trận như thế?

Chẳng lẽ Dực vương này cũng là binh pháp hay? Nhưng.. Chưa từng nghe nói a.. Nếu không chính là lão gia hỏa này thâm tàng bất lộ?

"A nương là có ý gì?"

Lương Lương lại lắc đầu, nha cũng đúng, An Lạc Thành coi như là muốn ngăn cản, cũng ngăn cản không được.

Vậy thì có chút..

Nói thật, quân An gia sở dĩ mạnh mẽ, cũng là bởi vì An Lạc Thành này thống soái, cô mỗi giờ mỗi khắc đều cho người ta một loại cảm giác an toàn, khiến người ta có thể yên tâm dựa vào cô, cho dù trời sập xuống, chỉ cần làm theo cô nói, đều có thể bình yên vô sự, cô chính là có thể làm cho người ta tin tưởng như vậy.

Đột nhiên đổi thành Dực vương, chắc, ta thật lo lắng quân tâm sẽ dao động.

"Đi, chúng ta ra ngoài xem thử."

* * *

Trên đài diễn tướng, Dực vương sắc mặt khó coi, đang đứng ở giữa đài, một đám tướng sĩ mắt to mắt nhỏ nhìn mấy người trên đài.

An Lạc Thành quỳ ở bên người Dực vương, một mặt nghiêm túc.

Đây là thế nào?

Cách đến có chút xa, ta cũng nghe không rõ, cùng Lương Lương lên

lút di chuyển về phía trước, đẩy ra trước đài.

"Kính xin bệ hạ cân nhắc. Thương Lan Thành dễ thủ khó công, lực quân coi giữ trong thành cùng ta không kém bao nhiêu, thật sự là.." An Lạc Thành nói qua như thế.

Nha, vậy đoán chừng là đang khuyên Dực vương bỏ đi ý nghĩ lập tức tiến công Thương Lan Thành.

Nói thật, Thương Lan Thành thật sự là, ngay cả ta cũng đau đầu, ta cảm thấy trừ phi là Lạc Thanh Viễn mở cửa thành, bằng không thật sự là, đau đầu.

"Lẽ nào liền muốn ở đây hao tổn hay sao?" Dực vương như là cực kỳ bất mãn.

"Chính phải, còn tưởng rằng tiền tuyến có bao nhiêu căng thẳng, hóa ra, là lấy lương thực cứu mạng của bách tính đến nuôi người nhàn rỗi." Hoắc thống lĩnh chế nhạo lấy một câu như vậy.

Fu*ck, hai người này có đầu óc hay không a? Đánh trận chuyện như vậy, vốn là nhìn thời cơ, người gấp người có lý? Thật sự là đến chọc cười.

Trên đài yên lặng một hồi, binh lính chung quanh đều là giận mà không dám nói gì, dồn dập nhìn về phía An Lạc Thành.

"Bệ hạ cũng cho rằng như thế sao." An Lạc Thành khẽ thở dài, lông mày vừa thả lỏng, trên mặt khó nén thần sắc thất vọng.

Dực vương không lên tiếng, ý tứ lại rõ ràng cực kỳ.

Một lát, An Lạc Thành tự mình đứng dậy, nhìn chúng ta một chút.

"An gia chúng tướng nghe lệnh."

"Có mặt tướng!" Ta cùng Lương Lương, còn có quân An gia cùng

hét cao lên.

"Trên chiến trường, cần phải bảo vệ bệ hạ chu toàn, bệ hạ phàm là có bất kỳ sơ xuất, bọn người đưa đầu tới gặp!" Ánh mắt ngưng lại, âm điệu cất cao.

Được, cô đây là thỏa hiệp rồi.

"Âng."

Ta cùng Lương Lương liếc mắt nhìn nhau, bĩu môi, ôi..

Mười vạn đại quân, cơ hồ là dọn sạch quân doanh rồi.

Ta xem như là nhìn ra rồi, Dục vương này, vốn là muốn đi cùng chết chung được không!

Trận này đánh xong, quân ta nhất định nguyên khí đại thương, chẳng lẽ nàng là muốn mượn cơ hội này làm suy yếu binh quyền của An Lạc Thành?

Ờ? Ta đang nghĩ cái gì.. Nếu như nàng nghĩ như vậy, vậy nàng nhất định có bệnh, hơn nữa bệnh còn không nhẹ.

Ta và Lương Lương phụng mệnh theo Dục vương, bảo vệ nàng.

Ta nói với người, cái tên này, mặc chính là một thân long bào màu vàng óng khai chiến, đối diện một chút là có thể nhìn ra thân phận nàng khác thường, chỉ định nàng chết chắc rồi.

Một mực bản thân nàng không hề có một chút ý thức nguy cơ, thật là một tổ tông, không phải hiểu lầm người đang ở đây khoe khoang cái gì?

"Lần này có bệ hạ ngài tự mình trấn giữ, mười vạn thiết kỵ quân ta, chắc có thể đập rách Thương Lan Thành!" Hoắc thống lĩnh một mặt nịnh nọt cười.

Dực vương vừa nghe, nếp nhăn trên mặt đều cười ra rồi.

Ôi hắc? Ta vậy mà không biết lão gia hỏa này dính chiêu như thế này?

Ta nghiêng đầu sang chỗ khác cùng Lương Lương liếc mắt nhìn nhau, bĩu môi, ngay lúc đó tâm tình lại như ăn ph*ân, buồn nôn.

Lại đi một hồi, đại quân phía trước đột nhiên ngừng lại.

Ta hướng về xa xa mà nhìn, đã có thể nhìn thấy tháp canh ngoài thành rồi.

Ôi chờ đã, trên tháp canh binh lính phồng chùng cũng nhìn thấy chúng ta, liều mạng vung cờ.

Binh lính trên tường thành cũng cờ tung bay ăn ý, không lâu lắm, cửa thành mở ra, nhiều đội binh lính có thứ tự ra khỏi thành xếp trận.

Người xem ta thì nói đó, cách xa tám trăm dặm đó, đối diện đều có thể chuẩn bị sớm.

Tựa hồ là thấy được đối diện xuất binh rồi, Hoắc thống lĩnh kia cũng không nhảy rồi, ngồi vô cùng thẳng, ta bĩu môi, thực sự là chết không lọt mắt loại người không có bản lĩnh có thể gào lung tung này!

"Bệ hạ, Hoắc thống lĩnh vừa nhìn liền có phong độ của một đại tướng, sao không để nàng lĩnh binh đánh trận đầu, vì quân ta khởi đầu tốt đẹp chứ." Ta cười xấu xa.

Dực vương vừa nghe, vừa muốn gật đầu.

"Bệ bệ.. Bệ hạ, việc dụng binh đánh trận tự có An soái định đoạt, thần sao có thể bao biện làm thay chứ." Hoắc thống lĩnh trên trán

đều thấy mồ hôi rồi.

"Này, thống lĩnh lời nói này cũng không phải đúng, trong thiên hạ tất cả là đất của vua, đất ở xung quanh chẳng lẽ thần, an soái cùng ngài đều là bề tôi, dụng binh làm việc, còn phải là bề hạ định đoạt."

"Thần.. Thần thần.."

"Được rồi, nhìn dáng vẻ người không có bản lĩnh." Dực vương một mặt ghét bỏ liếc nàng.

Ta quay đầu giả làm cái mặt quỷ với Lương Lương, cười trộm.

Lương Lương hơi chút bất đắc dĩ, đưa tay chỉ chỉ ta.

Công phu chúng ta nói chuyện, trong thành đối diện cuộn cuộn không ngừng xuất binh ra bên ngoài, không lâu lắm, chinh tề bày ra hơn mười ma trận!

Hai quân cách khoảng không nhìn nhau.

Nhìn nhau một hồi, đối diện quân trong trận đi ra một người, cẩn thận nhìn lên, hắc, một thân áo bào đen, trên áo mấy chỗ in hình rồng vàng, đầu đội kim quan, cái tên này, không phải Lạc Thanh Viễn thì là người nào?

Ta quay đầu so sánh với Dực vương một chút, chà chà, đồng dạng là vua, người xem một chút người ta mặc biết điều hơn, An Lạc Thành giục ngựa tiến lên, cùng Lạc Thanh Viễn nhìn nhau, chắc, cách đến quá xa, căn bản không nghe thấy hai nàng nói cái gì.

Không lâu lắm, hai người liền từng người lui về trước trận.

Đợi đến có gần nửa canh giờ, bên kia đều không có ý muốn xuất binh trước, chờ chính là thời cơ chiến đấu mà.

Ta ngáp một cái, kéo kéo cổ áo, mặt trời to này sưởi ta đều sắp tan

rồi!

Huh? Dư quang quét thấy Hoắc thống lĩnh kia ở bên tai quốc chủ nhỏ giọng thăm thì, cũng không biết đang nói cái gì.

Dực vương cau mày do dự một hồi, gật gật đầu, Hoắc thống lĩnh này một mặt đắc ý.

Fu*ck, hai nàng đang âm mưu cái gì?

Hoắc thống lĩnh kia đứng ở trên ngựa, rút ra bội kiếm hướng về phía quân địch mà chỉ.

"Nguy rồi nguy rồi!" Ta nhanh chóng kéo kéo Lương Lương, m*á nó, xảy ra chuyện!

"Chúng tướng sĩ!" Cổ họng này của nàng gọi ra, lập tức toàn quân tiêu điểm toàn quân, cả An Lạc Thành họ cũng quay đầu nhìn đến, một mặt ngó ta.

"Bệ hạ có chỉ, chém thủ cấp địch tướng, thắng liền 3 cấp, tiền thưởng mấy vạn! Các tướng sĩ, san bằng Thương Lan Thành! Xông cho ta!"

"Giết!" Không thiếu tướng sĩ nghe vậy liền xông ra ngoài.

Nhưng mà!

Càng nhiều người lại là sững sờ ở tại chỗ, chờ nghe lệnh của An Lạc Thành.

Vốn dĩ trận hình ngon lành trong nháy mắt thì tan rã rồi, ta nhìn An Lạc Thành một chút, mặt đều tức đen rồi!

Xong rồi xong rồi, tiên cơ lập tức mất, lần này phải xong rồi!

"Ai cho người lá gan tự ý phát hiệu lệnh!" Mạc Cửu tức giận, tiện tay

cầm một cây đao thì ném về phía Hoắc thống lĩnh.

Ta liền nghe được "Cheng" một tiếng, nón trụ của Hoắc thống lĩnh theo tiếng rơi xuống đất, thứ kia sợ đến co quắp ngòì dưới đất, hai mắt đều đăm đăm.

Ở bên trong nhiều tiếng hô quát của An Lạc Thành, các binh sĩ mới xem như là ổn định lại, nhưng mà..

"Giết a!" Đối diện một trận hét hò động trời!

Quả nhiên, quân ta tự loạn trận cước, thời cơ tốt đẹp như vậy, làm sao nàng có khả năng sẽ bỏ qua!

"Tất cả mọi người đợi mệnh tại chỗ, duy trì trận hình, chớ có hoảng loạn." An Lạc Thành trầm giọng mở miệng, giục ngựa đến trước trận, ngân thương chấp bên cạnh người, thủ thế chờ đợi.

"100 bước!" Cổ Diễn hét cao một tiếng.

Ngay cả ta cũng có chút khẩn trương, dù sao chiến dịch lớn như vậy ta còn không làm sao từng tham gia.

"50 bước!"

Ngu quân đã gần ngay trước mắt, An Lạc Thành còn chưa hạ lệnh.

"30 bước." Cổ Diễn nhìn An Lạc Thành.

An Lạc Thành gạt gù, giơ lên cao ngân thương trong tay.

"Chúng tướng nghe lệnh."

"Có!" Tiếng hô chấn thiên, không một chút nào khí thế kém hơn đối diện, đoán chừng là sự trầm ổn của An Lạc Thành lây nhiễm không ít người, để mọi người cũng có thể hơi tĩnh táo lại.

Đối diện nghe được tiếng hô này của chúng ta, như như có chút kinh ngạc.

"Theo ta, giết!"

An Lạc Thành một chữ "giết" ra miệng, đá mạnh bụng ngựa, cấp tốc vọt tới trước, một thương đâm qua lồng ngực của một tên Ngu quân.

"Giết a!" Ta cũng giờ thương gào to hai tiếng.

Nhìn các nàng ở phía trước chém giết hăng say, ta cũng trông mà thèm, nhưng mà không có cách nào a, đến bảo vệ quốc chủ tìm đường chết này a.

Ta cùng Lương Lương dẫn một phần nhỏ binh mã vây quanh ở xung quanh Dục vương.

Đánh một hồi, thật sự có Ngu quân không ít mất sắc hướng về chúng ta, những binh sĩ kia xông lại vẫn không tính là hết, còn báo cho lẫn nhau Dục vương ở đây..

Ta m*á nó.. Trong nháy mắt áp lực tăng gấp bội, Ngu quân như thủy triều trào đến.

"Mau mau mau, nhanh đi cầu viện về phía An soái!" Hoắc thống lĩnh vô cùng lo lắng thúc giục ta.

Ta quay đầu nhìn chung quanh một chút, Ngu quân tác chiến là thật dũng mãnh, cho dù đánh không lại, biết rõ phải chết, cũng phải kéo một cái đệm lưng! Đúng là để ta không thể không khâm phục Lạc Thanh Viễn.

Vốn dĩ nhân mã hơn vạn bảo vệ Dục vương, trước mắt, thì còn mấy ngàn người, Ngu quân còn đang không được đột phá về phía bên này.

Đáng chết!

"Lương Lương, người chồng đỡ một hồi, ta đi tìm mẫu thân." Ta nhanh chóng bắt chuyện với Lương Lương.

"Ừm."

Ta nhanh chóng chạy về phía giữa trường, mới vừa chạy không hai bước.

Ta.. Fu.. ck..

Ta trơ mắt nhìn Ngũ quân đối diện, cung tiễn thủ lít nha lít nhít, giương cung lấp tên chĩa vào người của chúng ta.

"Tiễn trận!"

"Binh chấn đâu? Binh chấn ở đâu!" Ta lôi kéo cái cổ la lên.

Binh chấn phía ngoài vội giơ lên cái khiên áp sát hướng vào phía trong.

"Tất cả mọi người tự do che đậy."

Ta nhanh chóng ngồi xổm người xuống, trốn ở phía sau binh chấn, trên đỉnh đầu vô số mũi tên gào thét mà qua, không ít binh lính không kịp tránh né bị bắn thành bia ngắm!

Ta quay đầu lại liếc mắt nhìn Dục vương nơi đó, fu*ck cái quỷ gì! Lương Lương vậy mà che ở trước người Dục vương?

M*ẹ kiếp đứa nhỏ ngốc!

"Cho ta! Vớ lên một cái khiên ta liền chạy ngược về.

" Vèo! "Một mũi tên sát tai ta một bên thẳng tắp bay về phía Lương

Lương!

" Lương Lương!"

Tựa hồ là nghe thấy được thanh âm mũi tên vào thịt, không trung
phiêu tán từng chút vết máu, đặc biệt yêu diễm..

-----oOo-----

Chương 67: vẫn may vẫn may có kinh không hiểm

Nguồn: EbookTruyen.VN

"Lương Lương!"

Ta trơ mắt nhìn mũi tên kia quán tới trước ngực Lương Lương.

Trong giây lát này, đầu óc ta trống rỗng, tay chân lạnh lẽo, mờ mịt không biết làm sao.

"Leng keng" Một tiếng, cái khiên trong tay rơi trên mặt đất.

Ta chạy gấp tới, ở trước khi Lương Lương ngã trên mặt đất, ôm lấy nàng.

"Lương.. Lương Lương?" Âm thanh run rẩy kêu lấy nàng.

Lương Lương nhú chặt mày, một mặt thống khổ, ta nhìn cây tiễn thẳng tắp cắm ở trước ngực nàng kia, ta giơ tay, rồi lại.

"Lương Lương? Lương Lương! Người.. Người vẫn tốt chứ? Người.. Không có sao chứ!"

"Ừm.. Ạch.."

"Người đâu, người đâu, người đâu hộ giá!" Hoắc thống lĩnh liêu mạng người đến hộ giá, không ít binh lính tụ lại hướng về chính giữa, đá ta vài cái, thậm chí suýt chút nữa dẫm lên Lương Lương!

"Đều m*á nó không có mắt? Cút xa chút cho lão tử!" Ta quát to một tiếng, người ở bên cạnh dần dần tản ra.

"Thiếu.. Thiếu soái bị thương rồi?" Vài tên binh lính vây đến bên cạnh ta, kiểm tra tình huống của Lương Lương.

"Ta.. Không có chuyện gì, không cần phải để ý đến ta.. Các người.. Cần phải.. Bảo vệ tốt bộ hạ.."

Lương Lương một tay bưng lấy vết thương, trước ngực tảng lớn vết máu, sắc mặt tái nhợt đáng sợ.

"Bảo vệ cái rắm!" Ta cắn chặt răng phun một câu.

Vài tên binh lính kia liếc mắt nhìn nhau, không lên tiếng, đứng dậy chạy đến bên người quốc chủ.

"Tiểu Khê.. Dìu ta dậy.."

"Ta đưa người về doanh."

Lương Lương lắc lắc đầu, cầm chặt lấy tay của ta, "Chúng ta.. Phụng mệnh.. Bảo đảm.. Hộ bộ hạ, nàng.. nếu có cái gì.. Sơ xuất, người và ta, làm sao gánh được trách nhiệm.."

"Phi, nàng có sơ xuất hay không liên quan gì đến ta, tự mình làm chết rồi, dựa vào cái gì muốn liên lụy với chúng ta!" Không nói lời gì đem Lương Lương ôm ngang lên.

"Tiểu Khê! Khụ.. Ân.."

"Được rồi, người đừng nói nàng chỉ là vua của một nước, nàng coi như là ngọc hoàng đại đế thiên vương lão tử, ở trong lòng ta, cũng không một phần vạn bằng người, mạng của người, so với nàng quý giá không biết bao nhiêu lần!"

Ta nhìn con mắt của Lương Lương, hiếm thấy đằng hoàng trịnh trọng.

Lương Lương cười cười, nhắm mắt lại, liền không mở nữa.

"Lương Lương?" Ta lắc lắc nàng, không thấy trả lời.

Nguy rồi.. Nhanh chút dẫn nàng về xem quân y.

"An Khê, người rất to gan, dám lâm trận bỏ chạy!"

"Ta trốn con m*ẹ m*ày, người không thấy nàng bị thương sao!"

"Tiểu Khê, xảy ra chuyện gì?" Đám người An Mạnh vội vàng chạy tới.

"Lương tử? Lương tử làm sao vậy?"

"Các người tới đúng lúc, tiểu Uy tiểu Mạnh, hai người các người đi bảo vệ bệ hạ và tên phế vật kia, ta phải đem Lương Lương đưa về quân doanh để quân y trị liệu."

"Hiện tại đi tìm quân y sợ là không còn kịp, để cho ta tới xem một chút đi." An Đạc đem roi thắt về bên hông, cùng ta đỡ Lương Lương, đem nàng đặt nằm ngửa ở trên đất.

Đúng rồi, ta ngược lại thật quên đi, mấy năm qua An Đạc đúng là theo Cổ Điển học chút mảnh khóc cấp cứu.

Binh lính xung quanh tự động làm thành một vòng, đưa lưng về phía chúng ta.

Ta giúp đỡ An Đạc đem quần áo của Lương Lương cởi đi, liếc mắt nhìn, tiền đâm vào vị trí lệch bên trái sát ngực.

"Vẫn may không tổn thương tới chỗ yếu, người giúp ta đỡ nàng."

"Nga." Nghe An Đạc vừa nói như thế, trong lòng ta dễ dàng chút, vừa rồi luôn cảm thấy có khối đá lớn đè lên, buồn cực kì, hiện tại tốt lắm rồi.

Nhanh chóng ấn lấy bờ vai của Lương Lương.

"Người người.. Người cẩn thận một chút.." Ta.. Hơi sốt sáng, có chút lo lắng, còn có chút sợ hãi..

"Ừm." An Đạc đúng là trấn định hơn nhiều so với ta.

Cầm lấy mũi tên, đột nhiên rút!

Thân thể của Lương Lương run lên, ta nhanh chóng gắt gao nhấn lấy nàng, nàng cau mày thấp giọng hừ nhẹ, khóe miệng chảy ra một vết máu.

An Đạc nhanh nhẹn chỉnh lý xong vết thương, thay Lương Lương băng bó xong.

"Hắn là không sao rồi, thế nhưng không thể động mạnh, vẫn phải là nhanh chóng trở về để quân y xử lý vết thương."

"Phù.." Ta cũng thở một hơi, m*á nó, trên người đều ướt đẫm, Lương Lương đồ ranh này, thực sự là có thể dọa người!

"Được rồi, các người cũng đừng vây quanh ở đây, đi bảo vệ tốt bề hạ đi." Giận tuy là giận, nhưng người vẫn là phải bảo vệ tốt, nếu như nàng thật xảy ra chuyện gì, ta còn thực sự chịu không nổi rồi.

Đuổi mọi người, ta đem Lương Lương ôm vào một bên, địa phương chiến hỏa tạm thời lan đến không tới, dứt chút nước cho nàng.

"Ân.." Lương Lương hừ nhẹ một tiếng, cau mày như chớp như chớp mắt.

"Tĩnh rồi?" Ta vội vàng đem nàng nâng dậy, để nàng tựa ở trên

người ta.

"Còn đau không? Có còn nơi nào không thoải mái hay không?" Liên tiếp hỏi thăm.

Sắc mặt Lương Lương vẫn tái nhợt như cũ, nhếch miệng cười cười, "Không có chuyện gì.." Trong thanh âm tiết lộ ra suy yếu.

"Phi, người thật đúng là có năng lực, lấy thân thể đi ngăn đỡ mũi tên? Cái khiên đầy đất kia, thì không thể tiện tay nhặt một cái?" Ta cũng không quản Lương Lương có khó chịu hay không, đổ ập xuống chính là một trận quở trách, đúng là giận, giận Dực vương làm, càng giận Lương Lương ngốc!

Lông mi nhỏ của Lương Lương đều phải nhắm nheo đến cùng nhau rồi, ngược đầu, trơ mắt nhìn ta.

Người người người.. Người đừng cho là người bán manh ta thì không nói người!

"Cảm giác khá hơn không.." Âm thanh vừa chậm.

Ôi.. Người ta là người bệnh mà có đúng hay không, ta phải đối với nàng ôn hòa chút, có giúp thân thể khôi phục mà.

"Ừm, bệ hạ không có sao chứ?"

"Nàng có thể có chuyện gì." Ta ngẩng đầu liếc nhìn, vô số binh lính ở trước người của nàng làm tường thịt, toàn doanh đều chết sạch nàng cũng chết không được.

"Tình hình trận chiến làm sao?"

Ừm.. Cái này.. Ai ya, khó nói, hai phe binh lực đều quá nhiều, trong thời gian ngắn vẫn đúng là không nhìn ra ai chiếm thượng phong, ít nhất hiện tại hai bên dây dưa đang hăng say đó, đã loạn rồi tinh rồi

mù rồi.

"Tạm thời không phân cao thấp, thì xem ai có thể hao tổn được ai rồi."

Trước đây luôn cảm thấy đánh trận, người đông thế mạnh, mặc kệ như thế nào, nhiều người nhất định tốt.

Nhưng đánh trận mấy lần cảm thấy.. Nhiều người đúng là quá mệt mỏi thừa rồi..

Thì xem trước mắt, mười mấy vạn người, đánh tới đánh lui.. Cũng không biết muốn đánh đến thời đại nào.

"Đỡ ta dậy, ta cũng muốn đi tham chiến.." Lương Lương giãy giụa muốn đứng dậy.

"Người có thể thành thật chờ đợi hay không?" Gậy nữa ta thì tức rồi a.

"Ta thân là thiếu soái, tự nhiên đi đầu xung phong, có thể nào rùa rụt cổ ở phía sau!"

"Phi, người xem bản thân người một chút, đứng lên cũng không nổi, còn đánh cái mông hả! Ngoan ngoan an dưỡng không được sao? Cần phải khiến cho thương thế tăng thêm nguy hiểm cho tính mạng mới có thể cam tâm?" Ta đây thì không thể nể mặt rồi..

"Ta.."

"Chờ chút!" Ta giơ tay đánh gãy lời Lương Lương, quay đầu liếc mắt nhìn trên chiến trường, tướng sĩ quân ta từng cái từng cái như thỏ chạy, giống như thủy triều lui về phía sau.

"Rút - Rút lui -"

Cái gì? Rút binh rồi hả?

Trận đánh này không phải đang kịch liệt sao? Làm sao đang tốt lành thì rút lui?

Ta quay đầu lại nhìn Lương Lương đồng dạng ngu ra, ôm lấy nàng bỏ chạy.

Quân ta lui lại tốc độ nhanh chóng, căn bản không dung ta ngẫm nghĩ, đợi thêm một hồi, phỏng chừng hai ta cũng bị đại quân giẫm thành bánh nhân thịt rồi!

* * *

Một đường chạy vội rút quân về doanh, đem Lương Lương dàn xếp xong, từ trong lều đi ra, đang nhìn thấy Dực vương mặt tối sầm lại tiến vào soái trướng.

Đệt, lão gia hỏa này quá nửa là muốn hưng binh vấn tội rồi.

Kỳ thực ta cũng có chút buồn bực, rõ ràng vừa rồi ở trên chiến trường cùng Ngũ quân không phân cao thấp, tại sao đột nhiên muốn lui binh?

Hơn nữa còn có!

Một điểm rất quan trọng! Mạc Cửu và Cổ Diễn chưa có trở về!

Nếu như hai nàng bị bắt hoặc là xảy ra vấn đề rồi, An Lạc Thành tuyệt đối đã sớm xù lông rồi, chẳng lẽ là cô có sắp xếp khác?

Chậc.. Có một chút xú hiếu kỳ..

Chẳng lẽ là An Lạc Thành nghĩ ra điểm tốt gì đối phó Lạc Thanh Viễn? Ừm.. Đi qua nghe trộm một chút thì được rồi.

Lầm lẫm liệt liệt đi đến trước cửa soái trướng, làm bộ có chuyện muốn đi bẩm báo.

Phớt lờ ánh mắt khác thường của thủ vệ, dán vào cửa trướng lén lút liếc nhìn vào trong.

Quả nhiên nhìn thấy An Lạc Thành quỳ trên mặt đất, Dực vương ngồi ở một bên, tức giận liếc cô.

"Ái khanh hôm nay đến tốt cùng là dụng ý gì." Âm thanh Dực vương âm trầm.

Cũng phải, lão gia hỏa này vốn là chạy đi phá thành, kết quả đang đánh hăng say, An Lạc Thành lại đột nhiên lui binh, đoán chừng là tổn thương bộ mặt nàng.

"Bệ hạ bình tĩnh đừng nóng, mà nghe thần một lời."

"Thương Lan Thành thuộc quyền đất Ngu, sau đó Hoắc Thành Miên thành hình thành thế giáp công, trong Thương Lan Thành vốn thì đồn trú lượng lớn quân coi giữ, còn có hai thành cuộn cuộn không ngừng vận chuyển lương thảo và viện binh."

"Trái lại quân ta, thâm nhập bụng địch, binh mã lương thảo vốn là khan hiếm, phái viện binh đi cả ngày lẫn đêm cũng phải sắp tới hai mươi ngày mới có thể tìm đến, trước mắt chỉ là mười vạn nhân mã, thực sự khó ngang hàng với binh lực toàn bộ Ngu quốc, lấy cứng chọi cứng, quả thật kể sách hạ hạ."

An Lạc Thành nói quả thật có đạo lý, sắc mặt Dực vương cũng hơi hòa hoãn chút.

"Vậy người hôm nay vì sao không có khuyên can trầm?"

"Bởi vì.. Ta cần một danh nghĩa."

"Danh nghĩa?" Dực vương chau mày, hơi chút không rõ.

"Phải. Hôm nay khi vây công Thương Lan Thành, ta đã phái hai tên Phó tướng suất lĩnh bộ tinh binh nhỏ, thừa dịp loạn lèn vào Ngu quốc."

"Lèn vào Ngu quốc?"

Lèn vào Ngu quốc? Cổ Diển họ lèn vào Ngu quốc? Cô đây là muốn làm gì? Để hai người họ từ nội bộ làm tan rã Ngu quốc sao?

Dực vương ở trong lều tản bộ bước chân, trầm tư một chút.

"Ngươi là muốn chặt đứt liên lạc của Hoắc Thành và Miên thành?"

An Lạc Thành gật gật đầu, đứng dậy.

"Vâng, hai thành liên lạc vừa đứt, Thương Lan Thành liền trở thành một tòa thành cô lập."

Oa óa! Chiêu này được a! Bắt ba ba trong rọ a!

Dực vương trầm ngâm một lát, liền tiếp gật đầu, "Hay, hay!"

"Chặc chặc chặc, gừng càng già càng cay a." Ta không kèm chế, một tiếng cảm khái.

Một giây sau, hai tên kia cùng nhau nhìn sang.

Ạch.. Đây thì có chút đặc biệt lúng túng rồi..

Ta là làm bộ vừa tới.. Hình như cũng không kịp rồi..

Vén rèm vào trướng, hành lễ cho hai người.

"Ai để ngươi đến." Sắc mặt An Lạc Thành khó coi rồi.

"Ta.. Ạch.."

Nha đúng rồi! "Lương tử bị thương rồi, trong mộng kêu ngài, ta liền nghĩ, đến mời ngài qua xem một chút." Ta đây hết cách rồi a, chỉ có thể gài Lương Lương rồi.

An Lạc Thành chau mày, "Bị thương rồi?"

"Người nói chuyện trăm nghĩ tới rồi, Lương Nhi đưa bé kia hôm nay vì che chở trăm, thay cản cản một mũi tên, cũng không biết bị thương có nặng hay không."

"Quân y xem qua rồi, nói là suýt nữa tổn thương tới chỗ yếu, tiến kia nếu như lệch mấy phần, sợ là.." Cô ý nói khoa trương chút, lén lút nhìn về mặt của An Lạc Thành một chút.

"Vậy bệ hạ, thần.." An Lạc Thành liền ôm quyền, đúng là có chút cuống lên.

"Đi đi." Quốc chủ khoát tay chặn lại.

"Tạ ơn bệ hạ."

Theo An Lạc Thành đi trở về doanh trướng của Lương Lương, đến trước trướng, ta liền chưa tiến vào, Lương Lương không thường đơn độc ở chung với An Lạc Thành, cơ hội tốt đẹp như vậy, ta sẽ không đi làm loạn thêm.

-----oOo-----

Chương 68

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đại quân án binh bất động gần một tháng, An Lạc Thành là không sốt ruột một chút nào, thỉnh thoảng phái một hai đội lính nhỏ đi quấy rối một hồi, hoặc là khiêu chiến, đem Ngũ quân lừa gạt ra chúng ta thì chạy, dù sao chính là không thể để cho Ngũ quân nhàn rỗi.

Dực vương coi như là muốn làm động tác lớn, nàng cũng không có cách, lần trước Hoắc thống lĩnh tự ý phát hiệu lệnh khiến cho quân tâm tan rã, nàng lại không phải không nhìn thấy.

Một tháng qua, thoải mái nhất chắc là Lương Lương rồi, thứ này bị An Lạc Thành lệnh cưỡng chế, vết thương chưa khỏi hẳn, không được tham chiến.

Lại nói An Lạc Thành này là thật ôn hòa hơn nhiều, khoảng thời gian này thường xuyên đến thăm Lương Lương, còn đích thân đút nàng ăn cơm, đổi thuốc cho nàng, chặc chặc chặc, mấy nhóc con khác đều sắp trông mà thêm chết rồi, An Mãnh nhiều lần đều hận không thể lấy đao ở trên người mình rạch một đường.

Lúc này, chúng ta cơm nước xong về doanh trướng, lại nhìn thấy An Lạc Thành từ bên trong đi ra.

"Chặc chặc chặc.." Ta một tiếng cảm khái, quay đầu nhìn mấy nhóc con khác, An Mãnh không nói hai lời, một mặt phần uất quay đầu bước đi, đoán chừng là lại tìm đao đi tới đó.

Ta vén rèm vào trướng, Lương Lương đang ngồi ở bên giường bưng chén cháo cười khúc khích.

"Này này này, nước miếng đều phải chảy ra rồi." Ta liếc nàng một cái, đi tới bên giường ngồi xuống.

"Khụ.." Lương Lương đưa trẻ ngốc này vẫn đúng là giờ tay sờ sờ môi! Đoán chừng là đang lau nước miếng?

"Ai ya, người thật đúng là hạnh phúc đó, cả ngày ở trong lều dưỡng, còn có người nào đó tự mình dứt cơm, chặc chặc chặc.. Ao ước chết người khác rồi!" Ta ngửa mặt về sau, nằm vật xuống ở trên giường, vỗ cái bụng, thật là nhàn nhã.

Lương Lương hơi vênh miệng lên, "Người cũng đừng cười ta, mấy ngày này, không thể cùng các người kê vai chiến đấu, ta.."

"Này này dừng lại, cái gì có sánh vai hay không, người có phải không biết gần đây mấy trận này là có bao nhiêu tử nạn, khiêu khích rồi bỏ chạy, bị Ngu quân đuổi theo ở phía sau cái môn mắng chửi kêu đánh, như chuột chạy qua đường, uất ức."

An Lạc Thành này cũng thực sự là cam lòng bỏ xuống mặt mũi mà chơi.

Nha chờ chút, hình như mắt mặt chính là chúng ta đó..

Về mặt của Lương Lương vẫn là có chút u buồn, ưm..

"Được rồi, người cũng đừng nghĩ nhiều như vậy, chờ người tốt rồi, chúng ta cùng đi chiến thống khoái thì được rồi. Đúng rồi, hôm nay thế nào? Để ta xem một chút vết thương có khép lại chưa." Nói xong, móng vuốt ta đây liền hướng tới cổ áo của Lương Lương.

"Đi." Lương Lương vỗ bỏ tay của ta, hơi chút ngượng ngùng.

"Ai nha, ngày đó nhìn cũng nhìn sờ cũng sờ rồi, còn có cái gì xấu hổ?"

"Người.." Lương Lương khuôn mặt đỏ lên.

"Ai ya!" Một cước liền đem ta đạp ở trên đất, ta..

Mấy nhóc con khác nhìn lên ta, mỗi cái che miệng cười trộm.

"Cười cái mông cười cái mông." Ta đứng dậy phỉ mông một cái, bĩu môi, về trên giường mình đi ngủ đây.

* * *

Không lâu lắm, ngoài trống tiếng trống như sấm.

"Chặc.. Ai ya.. Ta đây mới vừa ngủ, làm gì a lại.." Sẽ không lại để chúng ta đi quấy rầy Ngu quân chứ, cả ngày chơi như vậy, người ta còn không có làm sao đó, ta thì phải bị dằn vặt chết trước.

Ta ngồi dậy, chậm rãi xoay người, dụi dụi con mắt.

Ôi không đúng, tiếng trống này rất dồn dập, ta lại nghe một hồi.

"Tập hợp khẩn cấp?"

Mấy nhóc con khác vừa nghe, dồn dập đứng dậy mặc quần áo tử tế.

Lương Lương đứng dậy chạy về phía ngoài trống.

"Này này này, người không cho phép.." Lời ta còn chưa nói hết, nàng chạy trốn ra ngoài trước rồi.. Nàng..

Ngoài trống, các binh sĩ chỉnh tề xếp hàng, ai ya, xem điệu bộ này, hôm nay là nghiêm chỉnh rồi?

Trên đài điểm tướng, An Lạc Thành chấp hai tay sau lưng, quét mắt chúng tướng dưới đài, bên người cô, Cổ.. Ờ? Cổ Diễn trở về rồi?

Oa óa, Cổ Diển trở về rồi! Nhìn vẻ mặt của An Lạc Thành, giữa lòng mây lộ ra sắc mặt vui mừng, vậy đây thật sự là muốn đi làm đại sự rồi!

Uất ức một tháng, cuối cùng có thể trút giận rồi ha ha!

Này chờ chút, ta không phải là không muốn để hai bên đánh nhau sao..

Ai nha bỏ đi kệ cô đi, đánh sảng khoái rồi nói!

* * *

Lần này An Lạc Thành đích thân chọn năm mươi ngàn tinh binh, mệnh mệnh cuộn cuộn lao tới Thương Lan Thành.

Ở dưới tình huống của đứt đoạn mất nguồn lương thảo và binh lính, Ngu quân dựa vào thành đóng giữ, dựa vào nơi hiểm yếu chống lại

Trận đánh này có thể nói kinh thiên động địa, hai quân tướng sĩ huyết chiến ba ngày ba đêm, tử thương khắp nơi, máu chảy thành sông.

Đường lui Ngu quân bị đứt, quân tâm bất ổn, phe An Lạc Thành ta tự mình dẫn đại quân, vừa mới giao thủ liền áp chế đối phương, sĩ khí càng ngày càng tăng vọt, các tướng sĩ như hổ như sói, vừa phát là không thể thu thập.

Nhưng mà đáng tiếc chính là, cuối cùng Lạc Thanh Viễn bỏ thành trốn xa, không thể bắt sống được nàng.

Tuy có tiếc nuối, nhưng đối với ta mà nói, đây là kết quả tốt nhất rồi.

Sau ba ngày.

Bên trong Thương Lan Thành, ta đứng trên tường thành, bốn phía nhìn quanh, tùy ý có thể thấy được ngói vỡ tường đổ, bên dưới

thành đất đã bị máu tươi của hai quân tướng sĩ nhuộm thành màu đỏ, đặc biệt chói mắt.

Ròng rã ba ngày trôi qua, các tướng sĩ còn đang dọn dẹp xác chết trên chiến trường, lần này, ta là thật sự thấy được, dùng xác chết, chông chất ra núi nhỏ rồi.

"Ôi.. Mạng người a, thực sự là vô thường. Mấy ngày trước các nàng còn đang cùng chúng ta kề vai chiến đấu, trước mắt.." Ta lắc đầu thờ dài một tiếng, quay đầu nhìn Lương Lương.

Nàng cũng chỉ ngậy ngốc nhìn chăm chăm xác núi nơi xa.

Ta chính là cảm khái, bên chân không biết món đồ gì đựng phải ta một hồi, cúi đầu nhìn lên.

"Má ơi!" Ta một tiếng thét kinh hãi, trực tiếp thì nhảy dựng lên!

Tuy thường thấy xác chết, nhưng bên chân bất thành linh lẩn qua một cái đầu lâu! Còn trợn tròn con mắt nhìn chòng chọc ta! Đặt người vào, người không sợ?

Ta thờ hai hơi, hồi phục tinh thần, "M*á nó, cái quỷ gì!" Quay đầu lại nhìn lên, hai tên binh lính đang xách một bộ thân thể.

Một tên binh lính vội vàng chạy tới nhặt lên đầu lâu hãy còn lẩn lộn kia.

"Ơ chờ chút." Ta kêu nàng dừng lại, nhìn kỹ một chút cái đầu kia, còn có trang phục của bộ thân thể này..

"Đây là người nào?" Đây không phải binh lính a!

Người binh sĩ kia thờ dài, "Là bách tính trong thành này."

"Bách tính? Ai làm?" Con m*ẹ nó là trăm thủ a! Ai sẽ đối xử bách

tính vô tội như thế? Coi như là trên chiến trường lấy mạng đổi mạng, cũng rất ít có người sẽ cố ý chém đứt đầu của quân địch a!

"Đây.. Là.. Aiz.." Binh lính lại là một tiếng thờ dài.

"Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?" Lương Lương hét lên một tiếng, đúng là có chút cuồng lên.

Ta quay đầu lại nhìn nàng một cái, dư quang quét thấy..

Phía sau người binh sĩ kia cũng không ít binh lính, dồn dập xách lấy từng bộ từng bộ thi thể đầy máu không đầu đi về phía ngoài thành..

Hơn nữa những thân thể kia cũng như bộ thân thể trước mắt này, đều là trang phục bình dân bách tính a!

"Là.. Vương thượng, hạ lệnh.. Đồ thành.."

"Đồ thành?" Nói thật, ta có chút khiếp sợ.

Đang yên lành, tại sao phải đồ thành? Thành cũng đã phá, đã lấy được rồi, tại sao không thể bỏ qua những bách tính vô tội kia?

Chờ chút.. Đồ thành?

Thì ra.. Mệnh lệnh đồ thành là của Dực vương?

"Hiện tại bệ hạ ở đâu? Nguyên soái thì sao? Nàng có biết chuyện này hay không?"

Bệ hạ thì ở trên phố, Nguyên soái.. Nguyên soái còn ở ngoài thành, đại khái còn không biết việc này. "

" Nhanh nhanh nhanh, nhanh đi bẩm báo nguyên soái. "

* * *

Cùng Lương Lương cơ hồ là chạy như bay đến trên phố, mới vừa dừng bước lại, ta thì ngây ngẩn cả người.

Trái phải đường phố song song quỳ vô số bách tính, trước mắt, đang có mấy chục tên đao phủ đứng một loạt phía sau bách tính.

" Chém. "

Hoắc thống lĩnh ra lệnh một tiếng, đao phủ bọn họ giơ lên đồ đao thật cao.

" Không được! "Lời ta mới ra miệng.

Đao phủ họ giơ tay chém xuống, trước mắt một mảnh sương máu dâng lên, mấy chục đầu lâu lăn lộn trên đất..

Liên tiếp tiếng bành bịch, những thân thể mất đi sức sống kia ngã trên mặt đất, thậm chí còn có đứa trẻ bốn, năm tuổi!

" Người.. Người đang làm cái gì.. "Âm thanh của ta có chút run rẩy, gấp, giận, phẫn nộ, cảm giác có chút sắp không khống chế được chính mình.

" Bản thân người không biết nhìn? "Hoắc thống lĩnh không quan tâm chút nào, cúi đầu liếc nhìn xác chết đầu lâu đầy đất, nhắc chân đem đầu lâu bên chân nàng đá xa chút, còn nhổ nước miếng!

Ta cực lực khắc chế chính mình, dư quang quét nhìn Lương Lương, một mặt không thiện đi tới trước mặt Hoắc thống lĩnh.

" Người.. Người muốn làm gì? "Hoắc thống lĩnh lui về phía sau hai bước.

" Hai quân giao chiến luôn luôn tận lực tránh ảnh hưởng đến dân chúng vô tội, người.. "Lương Lương cắn răng nghiêng lợi, siết chặt

quả đấm, tức giận phát run.

" Đồ thành là ý chỉ của bệ hạ, các người dám to gan cãi lời hay sao? "

" Bệ hạ? Vậy ta đi tìm nói với nàng. "M*ẹ kiếp, người cho rằng người mang quốc chủ ra ta sẽ sợ người?"

" Bệ hạ đang nghỉ ngơi, ai cũng không gặp. "Hoắc thống lĩnh ngăn ở trước người ta, khinh bỉ liếc ta một chút, vung vung tay với những đao phủ kia một cái," Tiếp tục hành hình. "

" Người dám! "Hoắc thống lĩnh ch*ó má cái gì này thật sự coi mình là nhân vật rồi?"

" Người làm càn! "Nàng nhìn chăm chăm ta.

" Người, đi đem quân coi giữ ngoài thành điều đến cho ta, lão tử hôm nay cũng không tin, quân doanh này, há lại là địa phương của đồ vật ngang ngược ch*ó này! "Ta cũng trợn tròn con mắt nhìn chăm chăm nàng, tiện tay chỉ tên lính.

" Người.. Người rất to gan! "Hoắc thống lĩnh tức đến nổ phổi giờ tay chỉ vào ta.

" Giết cho ta, giết cho ta! "

Đao phủ họ nghe vậy lại giờ lên đồ đao.

" Ta xem ai dám! "Xoay người lại giờ lên ngân thương trong tay, chỉ vào nhóm đao phủ kia.

" Ta dám! "Hoắc thống lĩnh một tiếng quát lớn, đoạt đồ đao một cái, giờ lên liền muốn chém xuống.

Fu*ck, cái này có thể nhin?

Ta không chút do dự mũi thương vẩy một cái, đem đồ đao của nàng đánh bay, theo ngực của nàng chính là đập một cái, cái tên này lùi về sau vài bước, đụng vào ván cửa, ngồi dưới đất che ngực.

" Người.. Người.. Người vậy mà vì người Ngu.. Trọng thương trọng thân nước ta, người.. "

" Hừ. "Ta thu rồi thương ở phía sau lưng.

Vừa vặn ta điều mấy chục người trở về rồi.

" Người nghe kỹ cho ta, trong quân doanh, dựa vào chính là năng lực, không phải quan chức, đừng tưởng rằng bộ hạ sung hạnh người, người là có thể ở đây làm mưa làm gió, cũng không tìm cái cân đi cân mình có bao nhiêu cân lượng, có tư cách gì ở đây kêu đi gọi lại? "

Hoặc thống lĩnh ngồi dưới đất còn không có bò dậy, ta vừa vặn nửa cúi người, từ trên cao nhìn xuống nhìn nàng.

" Người nhớ kỹ cho ta, trong quân doanh này, không có phần người nói chuyện! "Ta duỗi tay chỉ vào mũi của nàng, từng chữ từng chữ, ngữ khí tàn nhẫn, ngược lại thật sự là đem nàng chấn động rồi.

Nhìn nàng một mặt kinh hoàng kia, ta liền cảm thấy buồn nôn, tại sao có thể có người không có bản lĩnh như thế chứ? Còn có thể giả vờ như thế!

" Vậy trẫm thì sao, trong quân doanh này, còn có phần trẫm nói chuyện?"

Fu*ck! Ta nhanh chóng quay đầu nhìn lên, quốc chủ kia mặt đều đen rồi, thì đứng phía sau ta..

Nàng.. Nàng nàng.. Nàng m*á nó khi nào đến!

Hết chương 68

-----oOo-----

Chương 69: tức khóc

Nguồn: EbookTruyen.VN

"Bái kiến bệ hạ." Nhanh chóng quỳ xuống hành lễ.

"Trẫm hỏi ngươi, trẫm ở trong doanh này, có phần trẫm nói chuyện không?" Quốc chủ đi tới trước mặt của ta, ngữ khí âm trầm, ta phỏng chừng nếu như lời của nàng ăn sống người, vậy ta khẳng định chính là bữa tối của nàng rồi..

"Bệ.. Bệ hạ nói gì vậy, chúng ta đều là thần tử của ngài, đương nhiên ngài nói cái gì thì là cái đấy." Ta nuốt một ngụm nước bọt, có chút ngớ rồi.

"Bệ hạ!" Hoắc thống lĩnh kia có thể coi là tìm được cứu tinh, liên tục lăn lộn đến bên chân bệ hạ, một trận kể khổ.

Ta má nó..

"Bệ hạ, đây là xảy ra chuyện gì?"

An Lạc Thành! Đây là thanh âm của An Lạc Thành a! Cứu tinh đến rồi!

Ta vừa nghiêng đầu, nhìn thấy An Lạc Thành và một đám nhóc vô cùng lo lắng chạy tới, trong lòng lập tức một tảng đá lớn rơi xuống đất

"Hừ, trẫm cũng không biết, ái khanh thường ngày quản giáo thủ hạ là như thế?" Dục vương ngoài cười nhưng trong không cười, lạnh nhạt nói một tiếng.

Ta nhìn An Lạc Thành, một mặt ủy khuất, nhưng mà chưa kịp ta mở miệng, Hoắc thống lĩnh kia liền thêm mắm dặm muối đem chuyện vừa rồi nói một trận.

Nhìn sắc mặt An Lạc Thành càng ngày càng khó coi, ta cũng là có chút chột dạ.

"Hoắc thống lĩnh nói là sự thật?" An Lạc Thành nhìn quanh một vòng, binh lính chung quanh không ai dám nói chuyện.

"Mẫu thân, chúng ta chỉ là muốn ngăn cản Hoắc thống lĩnh lạm sát kẻ vô tội, cũng không cố ý mạo phạm, cũng không cố tình làm như nàng nói, tiểu Khê cũng chỉ là nhất thời dưới tình thế cấp bách không nhịn được xuất thủ." Lương Lương vội quỳ ở bên cạnh ta cầu xin thay ta.

An Lạc Thành nghe vậy, trầm mặc một lát, ta đưa lưng về phía cô, cũng không biết cô đang làm gì.

Không lâu lắm, cô đi tới bên cạnh ta, ta ngẩng đầu nhìn cô một chút liền vội vàng cúi đầu.

"Bệ hạ nói phải, là thần thường ngày ít quản giáo rồi." An Lạc Thành ngữ khí lạnh lẽo, ta vừa nghe lời này của cô, lòng cũng như ngã vào hầm băng, lạnh lẽo rồi.

An Lạc Thành đi tới phía sau ta, ta hơi nghiêng đầu liếc mắt nhìn, thấy cô từ trong tay An Đạc đoạt lấy roi sắt kia.

Fu*ck! Xong rồi..

Ta nuốt một ngụm nước bọt, cố gắng trấn định.

Phía sau leng keng leng keng tiếng va chạm kim loại, ta thật sự là có chút sợ.. Ta sợ lại nhìn lên một chút, An Lạc Thành thì đứng phía

sau ta có hơn ba thước, phần sau roi sắt quấn ở trên tay, đầu roi buông xuống trên đất.

Ta thấy cô đem roi kia xách lên, liền nhanh chóng quay đầu lại, không dám nhìn nữa.

"Tiểu Khê, người thuở nhỏ đi theo bên cạnh ta, ở trong doanh trại lẫn lộn cũng có bảy, tám năm, quân kỷ quân pháp nhiều năm như vậy, người đều học uổng rồi sao!" Ngữ khí của An Lạc Thành nghiêm nghị, đè lấy cổ họng quát khế.

Nương theo lấy tiếng nói của cô, phía sau "Vèo" một tiếng.

Ta thậm chí đều cảm giác được roi sắt kia mang theo tiếng gió, phù một cái chào hỏi đến!

"Hừ.." Mặc dù đã sớm chuẩn bị, vẫn là không cảm được đau kêu thành tiếng.

Cảm giác một roi này quánh đến, lớp da trên lưng lại như bị miễn cưỡng xé rách ra, đau đến trước mắt ta tối sầm lại, đầu óc trống rỗng.

Đến nửa ngày, mới hồi phục tinh thần lại, một đôi tay cầm chặt lấy chân, đốt ngón tay nắm đều trở nên trắng, trên người từng trận đổ mồ hôi, phía sau lưng đau đớn như xé rách, thật sự là.. Ngày ch*ó rồi..

An Đạc chết tiệt, m*á nó để người đổi roi da sớm rồi, tên khốn kiếp này chính là không nghe, hiện tại hay rồi, roi sắt này đánh người không thể thuận tay hơn rồi!

"Mẫu.. Mẫu thân, cầu xin ngài hạ thủ lưu tình!" Lương Lương quỳ gối đến trước mặt An Lạc Thành, ta quay đầu lại liếc mắt nhìn, mấy nhóc con kia chẳng biết lúc nào cũng đã quỳ xuống một chỗ, từng người một mặt lo lắng nhìn ta.

Ta con m*ẹ nó thì không phục rồi, nàng lạm sát kẻ vô tội thì có lý sao? Ta ngăn cản nàng ta thì sai rồi sao?

"Các người.. Không cần.. Cầu xin thay ta." Ta cắn chặt răng, cũng hít vài hơi khí lạnh.

Hít sâu một hơi, nhìn An Lạc Thành, An Lạc Thành cũng đang nhìn ta, hai ta đối diện hồi lâu, đã thấy An Lạc Thành lại nhấc roi trong tay.

Ta cứng ngắc nặn ra vẻ tươi cười, xoay người lại, sống lưng thẳng tắp, quỳ nghiêm túc.

"Ăn nói ngông cuồng, rất bất kính đối với bệ hạ, không quy không tặc!"

Phía sau lại là một roi, rất đau..

"An Khê ta.. Làm việc.. Từ trước đến giờ, chỉ tuân theo trái tim, không sợ giáo điều cứng nhắc. Hôm nay cho dù mẫu thân muốn đem ta quân pháp xử trí, ta cũng tuyệt không hối hận, chỉ hận chúng ta lời nói thấp kém, cứu không được những bách tính vô tội này!"

"Một roi này, đánh người tự cho là thông minh, tự cho là đúng!"

"Ach a!" M*á nó..

Ta không bị khổng chế ngã trên mặt đất, một tay che lấy phía sau lưng, đau đến trực tiếp co rúc, ta bị mấy roi này đánh hình như có chút vụn nát rồi, đầy đầu chỉ biết đau.

Cô vừa rồi nói.. Nói cái gì?

Ta tự cho là thông minh? Tự cho là đúng?

Ta con m*ẹ nó lúc nào lại..

Không chờ ta suy nghĩ tinh tế, bên người hình như có người đem ta nâng dậy rồi.

"Bệ hạ, việc đồ thành mong ngài cân nhắc."

Bên tai là thanh âm của An Lạc Thành.

Ơ? Cô đang khuyên Dực vương?

Ta lắc lắc đầu, mở mắt nhìn lên, Cổ Diển và Lương Lương đỡ ta, mà An Lạc Thành đang đi tới trước mặt Dực vương.

"Ái khanh cũng muốn làm trái ý chỉ của trẫm hay sao?"

"Bệ hạ, những người dân này vốn là những người vô tội bị liên lụy, các nàng.."

"Đủ rồi, trẫm không muốn tiếp tục nghe những lời nhảm này, trẫm chỉ hỏi ngươi, ngươi cũng muốn làm trái ý chỉ của trẫm sao?" Dực vương từng bước một áp sát An Lạc Thành.

Cùng An Lạc Thành nhìn nhau một hồi, xốc vạt áo quỳ một chân trên đất.

"Thần xin bệ hạ thu hồi mệnh lệnh đã ban ra."

"Ngươi.." Quốc chủ ngẩn ra, tức giận.

"Xin bệ hạ thu hồi mệnh lệnh đã ban ra." Mạc Cửu cũng tới trước hai bước, quỳ ở phía sau An Lạc Thành.

Mấy nhóc con khác thấy thế, cũng quỳ qua.

Binh lính vây xem càng là không do dự nữa, dồn dập quỳ xuống, dập đầu cầu xin Dực vương thu hồi mệnh lệnh đã ban ra.

Ta đây phóng tầm mắt nhìn lên, trong thành chẳng biết lúc nào chập kín binh lính, không, bây giờ là quỳ đầy binh lính.

Các binh sĩ cùng kêu to lên, người đừng nói là Dục vương, ngay cả ta đều có một loại cảm giác ngọt nhạt không cách nào nói không!

"Người! Các người!" Dục vương nhắc tay, cũng không biết nên chỉ ai, tức giận giậm chân một cái, suýt chút nữa té.

An Lạc Thành đứng dậy đỡ nàng.

Dục vương điều chỉnh thân thể, đẩy An Lạc Thành ra.

"Nếu như trăm cố ý muốn đồ thành, ai khanh lại nên làm như thế nào?" Dục vương lần nữa áp sát An Lạc Thành, cơ hồ đều phải kề sát tới mũi của cô rồi.

An Lạc Thành trầm mặc không nói.

Dục vương cười lạnh một tiếng, xoay người lại từ bên hông Hoắc thống lĩnh rút ra bội kiếm!

Chỉ thấy Dục vương giơ kiếm từng bước một đi đến đưa trẻ gần cô nhất, đưa bé kia sợ đến trốn thẳng đến trong lòng ngực người lớn bên cạnh.

"Bệ hạ!" Ngữ khí An Lạc Thành nghiêm nghị, che ở trước người đưa bé kia.

"Tránh ra." Dục vương sắc mặt tái nhợt.

An Lạc Thành một bước không nhường.

"Tránh ra!" Dục vương cất cao âm điệu, bội kiếm trong tay vẩy mà gác ở trên cổ An Lạc Thành.

An Lạc Thành vẫn không có hành động.

Mạc Cửu bên cạnh cô thủ thế chờ đợi, ta phỏng chừng kiếm của Dục vương dám đi phía trước nửa phần nữa, Mạc Cửu là có thể xông tới đoạt kiếm kia thuận tay cắt cổ Dục vương!

Bị đuổi tới mức độ này, Dục vương người coi trọng sĩ diện như thế, chỉ định đã mất mặt rồi.

"Được! Được!" Dục vương cắn răng nghiến lợi tức giận hai tiếng, đem bội kiếm kia oán hận ném xuống đất, quay người liền đi đến ngoài thành.

Fu*ck.. May là Dục vương thu tay lại, nếu không ta thật sự lo lắng, lỡ như nàng thật sự tổn thương An Lạc Thành, hậu quả kia quả thực.. Không thể tưởng tượng nổi..

Mắt thấy Dục vương đi xa, đám nhóc con đi giúp những bách tính kia mở trời, dân chúng quỳ trên mặt đất không đứng lên, mọi người rạp đầu lạy, khóc rống, bái tạ, ta nhìn ở trong lòng rất khó chịu.

Vốn là chúng ta xâm lược thổ địa của họ, làm hại các nàng không nhà để về, trước mắt không giết các nàng, cũng đã ban ân cao nhất, xã hội cá lớn nuốt cá bé, đúng là không nói một chút xíu đạo lý.

"Phù.." Thở một hơi dài nhẹ nhõm, có thể coi là sáng tỏ một việc trong lòng.

"Hí.." Ưỡn ưỡn thân thể, phía sau lưng đau đến muốn chết.

"Tiểu Khê, người vẫn tốt chứ?" Lương Lương quan tâm dò hỏi.

"Tốt.. Cái mông.. Ta lần này.. Nhất định.. Phải đem roi của An Đạc ném đi.. Ai ya.."

"Cho người nhiều chuyện." Cổ Diễn tức giận liếc ta, đỡ ta đi về doanh trướng.

Dư quang quét thấy An Lạc Thành từ bên cạnh ta đi qua, không hề liếc mắt nhìn ta một chút, thấy đó, người đem ta đánh thành như vậy, tốt xấu gì cũng quan tâm ta một chút chứ!

Đang oán trách, trong lòng run lên bần bật, đột nhiên nhớ lại khi An Lạc Thành quát ta một roi cuối cùng nói cái gì.. Nói ta lại tự cho là thông minh tự cho là đúng?

A..

Ta.. Hình như.. Đại khái.. Rõ ràng chút rồi..

Cô không phải là cảm thấy.. Ta bởi vì cô ngầm cho phép Dực vương đồ thành, cho nên căn bản không chờ cô đến thì tự ý cùng Dực vương vừa rồi..

Cái này.. Cái này.. M*á nó cũng rất lúng túng..

Ta m*á nó căn bản không nghĩ đến phương diện kia a! Vừa rồi là thật, thật sự không còn kịp a! Ta thực sự là.. Ta.. Ta oan uổng chết rồi!

* * *

Trong doanh trướng, ta nằm sấp trên giường, bị Cổ Diễn bức hiếp tuột đi quần áo.

"Hí hí.. Ai da ai da.. Không phải, sự phụ, ngài đừng luôn chạm vết thương đó, đau chết rồi.."

"Không động vào vết thương làm sao xử lý vết thương?"

"A a a.. Ai ya ya.. Được rồi được rồi, ta không xử lý vết thương, không xử lý được không?" M*á nó Cổ Diễn này, cầm khăn lông nóng kia luôn đắp lên trên vết thương ta, không biết đau hả!

Cô Diễm hình như là bất đắc dĩ, "Được." Dem khăn mặt ném vào trong chậu nước, "Vậy người thì tự mình nằm sấp ở đây đi." Nói xong đứng dậy thì đi rồi, còn nói thềm một câu ta khó hầu hạ? Là người không có chút ôn nhu nào được không!

"Hừ!" Ta chép chép miệng, mặt hướng về trong, ôm gối, "Nằm sấp thì nằm sấp."

Nằm sấp một hồi, buồn ngủ rồi.

"Hí! Oa oa oa! Người có bệnh a!" Ta m*á nó!

Ai m*á nó thừa dịp ta ngủ rưới rượu lên người ta rồi? M*ẹ kiếp phía sau như là bị miễn cưỡng lột một lớp da, trong nháy mắt ta thì nổi khùng rồi!

Vụt một cái ngựa lên thân thể, lập tức cơn buồn ngủ gì cũng mất rồi.

Quay đầu căm tức nhìn tên kh*ôn kiếp kia!

Ờ.. a? Vậy mà là An Lạc Thành?

Thứ này cầm cái bình thuốc nhỏ, một mặt đứng hình nhìn theo ta, hình như là bị phản ứng của ta đây dọa rồi..

Không phải, ta cũng đứng hình a, theo kinh nghiệm mà nói, cô cho rằng sau khi ta hiểu lầm cô, tối thiểu cũng sẽ giận ta một trận a, không để ý tới ta a, cố ý ghen ta các loại, lần này làm sao nhanh như vậy thì thay đổi sắc mặt rồi

Ta nhìn con mắt của cô, cô cũng nhìn ta, hả? Con mắt của cô làm sao luôn liền theo xuống?

Ta cúi đầu liếc mắt nhìn.

Ta.. Ta m*ẹ nó!

Ta m*á nó!

Ta! Y phục của ta đâu?

Đây con m*ẹ nó ai làm? Ta làm sao trầ*n truồ*ng.. Đúng nha, khi Cổ Diển xử lý vết thương để ta cởi quần áo.

Ta.. Ta cố gắng bình tĩnh, ta.. Ta bình tĩnh con m*ẹ nó a!

Cô.. Cô cô cô.. Cô còn nhìn cô còn nhìn cô còn nhìn!

Kéo qua cái chăn liền đắp lên người, ta cũng không quản trên người có đau hay không, thật là m*á nó, còn có thể lúng túng hơn sao?

"Hôm nay, đánh nặng rồi." An Lạc Thành nói nhỏ một tiếng.

"A.. Không.. Không sao, không có chuyện gì, vẫn tốt, ta nhận đánh, chịu đánh.."

An Lạc Thành không lên tiếng, đưa tay đem chăn kéo xuống.

"Ạch.. Hí.."

"Bôi chút thuốc?" Hoàn toàn là ngữ khí thương lượng.

Ờ? Không đúng..

Dư quang quét thấy ngoài trướng có bóng người lay động, ta quay đầu nhìn lên..

M*á nó..

Cổ Diển!

Đ*ệt, xác định là nàng nói với An Lạc Thành ta giận dữ không phối hợp thoa thuốc, đem An Lạc Thành kêu đến, lão già chết tiệt này, người nói người đem ta lột sạch để An Lạc Thành đến nhìn, người

mưu đồ gì a!

-----oOo-----

Chương 70

Nguồn: EbookTruyen.VN

"Được rồi, tự người nghỉ ngơi đi." An Lạc Thành lau xong thuốc cho ta, đứng dậy liền muốn rời khỏi.

"Ai ya.." Ta nhanh chóng hừ hừ hai tiếng.

Cô xoay người lại, nghi hoặc nhìn ta "Làm sao vậy?"

Ta bĩu môi, hứ, người gì chứ.

"Nào có người như người, đánh ta thành như vậy, bôi thuốc liền hết chuyện rồi?" Ta bám vào gối, một mặt không cam lòng.

Liếc mắt nhìn cô, cô bất đắc dĩ cười cười.

"Vừa rồi ta không phải nói đánh nặng rồi sao, người cũng nói không sao rồi, còn muốn như thế nào nữa?"

"Ta.. Ta.. Ta.." Ta vậy mà nhất thời ghen lời rồi.

"Được được được, người đi người đi, để một mình ta đau chết thì thôi!" Ta đây thì không vui rồi.

Nghiêng người sang ôm gối nằm sấp, ai oán rậm rì.

Dựng thẳng lỗ tai nghe động tĩnh phía sau.

Quả nhiên, nghe thấy An Lạc Thành thở dài nhẹ nhàng, khà khà.

Ờ, An Lạc Thành hình như lại đi về tới, ngồi ở bên giường.

Ta đắc ý cười cười, không chờ quay đầu lại nhìn sang, đột nhiên phía sau lưng một luồng gió yêu quái! Thổi đến mức mức ta ngứa ngáy, tóc gáy cả người lập tức nổi lên rồi!

Ta giật mình run lên, nhanh chóng quay đầu lại, nhìn lên, mẹ của ta, thì ra gió yêu kia là An Lạc Thành thổi! Cô có phải cho rằng thổi một hơi có thể giảm bớt đau đớn? Nhưng mà người thổi ta rất ngứa, rất muốn cắn a!

"Phù.. Phù.."

Cô cô cô.. Cô còn đang thổi còn đang thổi còn đang thổi!

"Dừng dừng.. Dừng lại!"

Động tác An Lạc Thành ngừng lại, nhìn chăm chăm ta.

"Ạch.. nhột.."

An Lạc Thành nghe vậy bất mãn liếc ngang ta, đứng dậy lại muốn đi.

"Ờ, a nương tốt, người.. bồi ta một chút đi.." Ta kéo lại tay của cô, cười lắc lắc.

An Lạc Thành hơi chút bất đắc dĩ, "Người làm sao dính người như thế?" Trần đầy ghét bỏ.

"Ta không phải xưa nay đã như vậy sao?" Ta cười hắc hắc nhích lại gần bên người cô.

An Lạc Thành không lên tiếng, bàn tay lớn vỗ về eo ta, ân~không thể ám áp hơn~

Ta đang nhắm mắt lại, tươi đẹp hưởng thụ lấy đó.

"Mấy ngày nữa, ta.. Hộ tống bệ hạ hồi kinh."

"Hộ tống bệ hạ? Kì quái, khi nàng tới cũng không có để người hộ tống sao, làm sao trở về còn diễn trò.."

An Lạc Thành không lên tiếng, ta đây cân nhắc tỉ mỉ một hồi, luôn cảm thấy nơi nào có chút không đúng.

"Bệ hạ điểm danh muốn ngài hộ tống?"

"Ừm."

"VẬY ĐÂY THÌ Càng kì quái rồi, Thương Lan Thành vừa lấy xuống, chưa vững chắc, làm sao có thể đem chủ soái đi? Nàng sẽ không sợ Ngu quân giết về sao?"

"Không nên nghĩ nhiều, lúc ta không có mặt, chuyện trong doanh trại liền giao do người và Lương nhi toàn quyền quản lý." An Lạc Thành giờ tay sờ sờ đầu của ta, đầy mặt từ ái.

Hành động này của cô, để ta không thể không suy nghĩ nhiều a!

"A nương, người làm sao vậy? Có phải là xảy ra chuyện gì?"

"Không có chuyện gì." An Lạc Thành lắc lắc đầu, tránh đi ánh mắt của ta, từ một bên cầm lấy bộ quần áo, khoát lên trên người ta.

"Ngủ đi, ta ở đây bồi người."

Ta.. "Ân.." Ngoan ngoãn nằm sấp, nhắm mắt lại ngủ tạm.

Đem chuyện phát sinh mấy ngày nay ở trong đầu cẩn thận nghĩ qua một lần.

Dực vương đột nhiên để An Lạc Thành đưa nàng hồi kinh, khẳng

định không có chuyện tốt, chẳng lẽ là bởi vì việc đồ thành tổn hại thể diện, muốn thừa cơ trừng phạt An Lạc Thành một hồi?

Không, chờ chút, không phải chỉ như vậy..

Lén lút nhìn vẻ mặt của An Lạc Thành một chút, bình tĩnh trước sau như một, bình tĩnh có chút.. Ừ.. Chắc.. quá kì rồi!

Tinh tế hồi tưởng, những ngày Dực vương đến quân doanh gần đây, mọi chuyện cũng không hài lòng như ý, luôn là bị An Lạc Thành cản tay, hơn nữa nghiêm trọng nhất chính là, binh lính trong doanh trại vậy mà tự giác chia làm hai nhóm, một nhóm là các binh sĩ nguyện ý nghe mệnh lệnh Dực vương, một nhóm là quân An gia chỉ nghe điều lệnh của An Lạc Thành, chuyện này.. Hình như là có chút lúng túng

Lấy tính tình đa nghi thích nghi kỵ này của Dực vương, nhất định sẽ ở trên chuyện này lập mưu đồ lớn.

Chẳng lẽ..

Chẳng lẽ! Dực vương có phải là muốn đem An Lạc Thành lừa trở lại kinh thành, sau đó..

Ta giật mình một cái, mở choàng mắt, một cái nắm chặt tay của An Lạc Thành.

"Làm sao vậy?" Hình như dọa An Lạc Thành rồi

"Người không thể trở về!"

An Lạc Thành vừa nhú mày, hơi chút không kiên nhẫn.

"Việc này ta đã quyết định, người không cần nhiều lời nữa."

"Quyết định? Người có biết chuyến đi này của người có bao nhiêu nguy hiểm hay không? Tính tình của Dực vương người còn không rõ ràng sao? Nàng há có thể thả người bình yên trở về? Đây rõ ràng

là một trận Hồng Môn Yến a!"

An Lạc Thành sắc mặt không đẹp đẽ như vậy, không lên tiếng.

Chờ chút, lẽ nào cô..

"Người.. Người biết? Người biết có đúng hay không?" Cô hiểu Dực vương như vậy, cô khẳng định biết hành động này của Dực vương không có ý tốt! Vậy ta thì không hiểu rồi, nếu cô đã biết Dực vương có mưu đồ, tại sao còn muốn nhảy vào trong hổ?

"Nàng dùng tiểu Quyết uy hiếp người?" Ngoài cái này ra, ta thật sự nghĩ không thông còn có cái gì có thể làm cho An Lạc Thành cam tâm tình nguyện tự tìm đường chết.

"Người cũng không cần nghi kỵ quá nhiều, lần này, coi như là ranh giới cuối cùng của ta làm thần tử này," An Lạc Thành cúi đầu, ánh mắt buồn bã.

"Nhưng người biết rõ nàng.."

"Đủ rồi!" An Lạc Thành quát khế một tiếng, sắc mặt nghiêm nghị

Ta không dám nhiều lời nữa, ngoan ngoãn ngậm miệng.

Trầm mặc một lát.

"Ta cùng người trở lại."

"Không cần." An Lạc Thành từ chối một cái.

Cô.. Cô rốt cuộc là ý gì?

"A.. A nương.." Ta lấy tay phủ lên trên cánh tay của cô, nắm chặt, "A nương, người.. Người.. Người không thể xảy ra chuyện gì. Tiểu Quyết còn chưa thoát khỏi hang hổ, chúng ta.. Chúng ta cũng đều

không thể rời khỏi người.. Ta.. Ta.." Gấp đến ta đều sắp khóc rồi!

"Người nói hươu nói vượn cái gì." An Lạc Thành cười sờ sờ đầu của ta.

Ta gối lên chân cô, cô nhẹ vỗ về phía sau ta.

Rất muốn thời gian dừng lại như vậy, dừng ở thời khắc nhàn hạ này..

Hai ngày sau.

An Lạc Thành phụng mệnh hộ tống Dực vương hồi kinh, lần này, cô ai cũng không có mang đi, Mạc Cửu, Cổ Diển, còn có đám nhóc chúng ta, cô một người cũng không mang theo, chỉ dẫn theo một đội binh lính.

"A nương, ngài có thể sớm chút trở về, sự vụ biên phòng xung quanh thành này, chúng ta có thể không ổn định được, lỡ như Ngũ quân giết lại, quân ta cũng không người chủ trì đại cục." Ta giả vờ ung dung, lớn tiếng nói cho Dực vương nghe.

An Lạc Thành vươn mình nhảy lên ngựa, quay đầu lại nhìn ta một chút, "Có Cổ Diển và Mạc Cửu trấn thủ, chắc sẽ không ra lộn xộn. Máy người các người thường ngày cũng để ý chút, ta không ở, chớ có lười biếng."

"Vâng." Ta ôm quyền, hành lễ với cô.

An Lạc Thành nhìn con mắt của ta, khẽ gật đầu.

"Cung tiễn bệ hạ." Mọi người cùng nhau hành lễ.

Nhìn An Lạc Thành thư thế oai hùng hiên ngang càng đi càng xa, nói không lo lắng quả thực là phí lời.

Ta đuổi theo ra bên ngoài, từ trước đến giờ không có thời khắc chờ

mong cô quay đầu trở về như thế.

"Tiểu Khê, làm sao vậy?" Cổ Diển chẳng biết lúc nào theo ta ra ngoài, vừa nghiêng đầu, nhìn bàn tay lớn nàng nhún ở trên bả vai ta, ta..

"Sự phụ, xin ngài một chuyện!"

"Huh?"

"Mẫu thân lần này đi sợ là lành ít dữ nhiều, sự phụ có thể âm thầm theo dõi, tìm hiểu tình huống hay không."

"Lành ít dữ nhiều?" Cổ Diển cả kinh, cau mày đang trầm tư.

"Thương Lan Thành vừa mới lấy được, tất cả chưa vững chắc, bệ hạ vội vã không nhịn nổi đem chủ soái điều như vậy, chỉ là vì hộ tống nàng hồi kinh, ngài không cảm thấy quá kì quái sao!"

Cổ Diển cau mày gật gù, "Kỳ quái là có một chút, nhưng cái này.. Nguy hiểm từ đâu đến?"

"Dục vương."

Cổ Diển cả kinh, một lát, cứng ngắc xé ra vẻ tươi cười, "Sao có thể có chuyện đó? Nguyên soái vì Dục quốc cúc tận tụy, bệ hạ sao.."

"Ta phỏng chừng, vị bệ hạ này, đã sớm hoài nghi mẫu thân có lòng không tốt rồi."

Cổ Diển lắc lắc đầu, "Sẽ không." Cổ Diển kiên định lạ thường mà nói.

Ta hít sâu một hơi, "Sự phụ, người còn nhớ sáu năm trước, ta theo mẫu thân hồi kinh, bẩm báo việc lấy được 15 thành hay không. Kể

từ lúc đó, Dục vương liền đã đem tiểu thư giam lỏng ở trong cung!"

"Tiểu.. Tiểu thư?" Cổ Diển cuối cùng có chút động dung.

"Những năm này, mẫu thân chưa bao giờ đề cập tới về thăm nhà thăm tiểu thư một chút, ngài thì không có từng nghĩ qua tại sao sao!"

"Nàng biết rõ đây là một trận Hồng Môn Yến, nàng không muốn liên lụy mọi người a!" Ta cầm chặt lấy cánh tay của Cổ Diển.

"Chuyện này.. Được, ta ngay lập tức sẽ đi." Cổ Diển gật gù, quay đầu chạy về trong doanh trại.

"Sự phụ."

"Trên đường ngài tuyệt đối cẩn thận, chớ bị các nàng phát hiện. Mặt khác, không có xảy ra việc gì đương nhiên tốt nhất, nếu thật là đã xảy ra chuyện gì, người cái gì cũng đừng làm, chỉ cần lập tức trở về nói cho ta biết, chúng ta nhiều người, đều có thể bàn bạc kỹ càng."

"Ừm." Cổ Diển một mặt nghiêm nghị, gật gật đầu.

* * *

Tiến Cổ Diển đi, ta mới hơi đem trái tim thả lại đến trong bụng, chí ít như vậy, có thể biết hướng đi của An Lạc Thành, xảy ra chuyện gì, cũng không đến mức hai mắt tối thui.

"Phù.. Ta thở dài một cái, trên người chẳng biết lúc nào ra một thân mồ hôi, kéo kéo quần áo phía sau lưng, đang muốn xoay người lại.

"Người vừa rồi nói.. Là thật.."

"Ai ya!" M*á nó, phía sau đột nhiên nhảy ra một người, dọa ta nhảy dựng!

"Lương Lương? Người đến khi nào?" Lương Lương một mặt cấp

thiết nhìn theo ta, thỉnh thoảng hướng về phương hướng Cổ Điển rồi đi nhìn xung quanh một hồi.

"Người vừa rồi nói rớt cuộc có phải thật không? Mẫu thân đi chuyến đi này thật sự sẽ có nguy hiểm?"

"Chuyện này.." Theo Lương Lương đúng là không có gì dễ che giấu, thế nhưng ta lại sợ nàng lo lắng theo.

"Đây chỉ là suy đoán, cũng.. Không nhất định."

"Nếu như chỉ là suy đoán, người sẽ làm phiên sư phụ sao!"

Chuyện này.. ai ya.. được thôi, phỏng chừng ta không nói với nàng, nàng ngược lại sẽ đem mình hù chết..

Đem suy đoán trước đó đại thể nói một tí.

"Tại sao là bệ hạ.. Mẫu thân vì Dục quốc bỏ ra nhiều như vậy, bệ hạ.. Vì sao lại hoài nghi mẫu thân? Nàng tại sao có thể hoài nghi mẫu thân chứ!"

Lương Lương siết chặt quả đấm nhỏ, gương mặt đau lòng.

Thấy nàng như vậy, ta đột nhiên nhớ tới An Lạc Thành, cô một lòng cống hiến, người hoài nghi cô như vậy, thậm chí không tiếc bài Hồng Môn Yến tới đón tiếp cô, bản thân cô, nhất định cũng rất đau lòng đó..

Vậy.. Nói như vậy, ta ngược lại là hiểu rõ rồi.

An Lạc Thành cố ý muốn trở về, muốn tự dâng vào miệng hổ, đại khái là một tia mong chờ cuối cùng của cô đối với Dục vương, mặc dù biết rõ Dục vương đối với cô đã động ý đồ xấu, cũng muốn tin tưởng nàng một lần cuối cùng nữa.

Xem ra, Dục quốc này là có phải sắp thay trời hay không, toàn bộ

quyết định bởi một ý nghĩa của Dục vương rồi.

Hết chương 70

-----oOo-----

Chương 71: mạng người có lúc chính là không đáng tiền như vậy

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chỉ chớp mắt đã qua hơn mười ngày, tuy biết rõ đường xá xa xôi, các nàng có thể đều chưa đến Kinh Thành đó, nhưng vẫn là không nhin được lo lắng.

Lương Lương càng đúng, mấy ngày nay linh hồn không ở trong xác.

Chuyện Cổ Diển lén lút rời khỏi này, đối với Mạc Cửu khẳng định cũng không che giấu nổi, ta thì chủ động đều nói cho nàng biết, thuận tiện cũng để nàng chuẩn bị sớm chút, lấy ứng đối đột phát biến cố.

"Này này, ta nói với người, người có thể đừng cả ngày một bộ dáng dấp như lâm đại địch hay không."

Ta mắt thấy Lương lương lại gặm một cái bánh màn thầu thì để xuống, đây m*á nó, đặc biệt An Lạc Thành không có xảy ra việc gì, nàng cũng sụp đổ trước tiên rồi!

"Đều nhiều ngày như vậy rồi, sư phụ còn chưa có trở lại, ta.. Ta sốt ruột a!"

"Ai ya, người gấp cũng không có tác dụng, nếu như người nghe ta, thì ăn ngon ngủ ngon, đem trạng thái điều chỉnh tốt."

"Nhưng mà.."

"Ai ya, đừng nhưng mà, nè há mồm, ta đút ngươi." Bẻ một khối bánh màn thầu đưa tới bên miệng Lương Lương.

Càng là thời điểm máu chót, càng là phải trầm ổn tự nhiên, tuyệt đối không thể hoảng loạn.

Lương Lương tuy là không cam lòng, nhưng cũng không cưỡng được ta.

Đang nói, màn thầu đột nhiên bị người xốc lên, Mạc Cửu vội vàng chạy vào, trong lòng ta hơi hồi hộp một chút!

"Xảy ra chuyện rồi." Mạc Cửu sắc mặt tái xanh, trong lời nói tiết lộ ra cấp thiết.

Lạch cạch.

Bánh màn thầu trong tay ta theo tiếng rơi xuống đất.

Rõ ràng trước một giây còn đang khuyên Lương Lương phải tỉnh táo trầm ổn, thời khắc này, chính ta lại ngồi không yên.

"Sự phụ trở về rồi?"

Mạc Cửu không lên tiếng, dẫn hai ta một đường chạy ra quân doanh, cách quân doanh ngoài bảy, tám dặm trên đồi núi nhỏ, một con ngựa ngã xuống đất không dậy nổi, còn có một người nằm trên đất.

"Sự phụ!" Lương Lương kêu sợ hãi vọt tới.

Ta cũng nhanh chóng chạy tới, đến gần nhìn lên, thực sự là Cổ Diễn, một thân chật vật, đang nhắm chặt hai mắt.

Con ngựa kia bên cạnh nàng vậy mà không còn hơi thở.

"Chuyện này.."

Cổ Diễn nhướn nhướn mắt, nhìn thấy chúng ta, hơi chút sắc mặt vui mừng.

Lương Lương vội vàng nâng nàng dậy, "Suỵ phụ, đến cùng đã xảy ra chuyện gì?"

"Đừng nóng vội, trước hết để cho nàng nghỉ một chút."

Ta một mặt lòng vẫn còn sợ hãi nhìn con ngựa kia một chút, ngựa này quá nửa là chạy đến chết!

Cổ Diễn há miệng, cứ là không phát ra âm thanh.

Ta nhìn miệng nàng môi đều có chút khô nứt rồi.

"Suỵ phụ, ta không vội vã." Từ trên ngựa lấy xuống túi nước ước lượng một chút, cơ hồ còn đầy.

Tổng cộng cũng mới mười mấy ngày, vừa đến vừa đi, Cổ Diễn tất nhiên là không ngừng không nghỉ đi cả ngày lẫn đêm một đường chạy như bay, phỏng chừng thời gian chính mình ăn cơm uống nước cũng không nhiều, cũng thực sự là làm khó nàng rồi.

Đút cho Cổ Diễn mấy ngụm nước.

"Suỵ phụ, ngài nghỉ ngơi trước, không vội, ta hỏi ngài, ngài nghe thì được rồi."

"Mẫu thân đưa Dục vương về kinh thành rồi?"

Cổ Diễn gật gật đầu.

"Dục vương có phải là trở mặt không nhận người rồi?"

Cổ Diễn vội lại gạt đầu.

"Vậ nàg.. Tôn thươg mẫ thân rồi sao?"

Cổ Diễn lắc đầu một cái.

"Phù.. Vậ thì tốt.." Chỉ cần An Lạc Thành người không có chuyện gì, tất cả thì cũng còn có khả năng chuyển biến tốt.

"Ta.." Thanh âm của Cổ Diễn vô cùng khàn khàn.

"Ta.. Ta thấy.. Nguyên soái đưa bệ hạ.. vào kinh thành, vốn tưởng rằng.. Không sao rồi.."

"Nhưng.." Cổ Diễn có chút lo lắng.

"Không vội vã, từ từ nói."

"Không nghĩ tới, trước cửa hoàng thành, bệ hạ đột nhiên sai người bắt nguyên soái."

"Nguyên soái vì Dực quốc cức cung tận tụy, nàg làm sao có thể!" Cổ Diễn càng ngày càng kích động, ta vội vàng đỡ nàg.

"Vậ mẫ thân phản ứng thế nào?"

"Nguyên soái.. Vẫn chưa phản kháng.. Cách đến quá xa, ta cũng nghe không được họ nói cái gì, nhưng ta có thể nhìn ra, nguyên soái tựa hồ sớm có dự liệu, không ngạc nhiên chút nào."

"Ừm." Ta gạt gù, những thứ này đều ở trong dự đoán của ta.

"Dực vương đáng chết này, vậ mà hoài nghi nguyên soái thực sự là làm mù mắt ch*ó của nàg!" Mạc Cửu tàn nhẫn mở miệng, một bộ vẻ mặt hận không thể đem Dực vương ăn tươi nuốt sống.

"Tiểu Khê, mẫu thân.. Mẫu thân nàng.." Lương Lương cấp thiết cầm lấy cánh tay của ta.

"Người đừng vội, Dục vương nếu không có trực tiếp giết mẫu thân, vậy thì còn có chỗ trống cứu vãng. Ta nghĩ, nàng cũng có kiêng kỵ của chính mình, trong quân doanh một nửa An gia quân chỉ nghe điều khiển của mẫu thân, bốn phía cường quốc cũng là vì uy danh của mẫu thân mới không dám xâm lấn, nhưng lúc này, Dục vương không thể nào không biết, nàng coi như là nhất thời tức giận, cũng sẽ không dễ dàng tổn thương tính mạng của mẫu thân."

"Ta hiện tại, sợ nhất chính là, nàng giam giữ mẫu thân, chỉ là kế hoãn binh, nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, nàng đại khái sẽ phái người khác tới thay thế mẫu thân, đối với An gia quân tiến hành động viên và lôi kéo, từ đó lay động địa vị của mẫu thân ở trong doanh, biến tướng tước quyền."

"Một khi mẫu thân bị người triệt để thay thế, vậy nàng đối với Dục vương mà nói, sẽ không có cần thiết sống tiếp."

Mấy người hai mặt nhìn nhau.

"Sự phụ, Mạc tướng quân, mẫu thân trước khi đi từng nói, lúc nàng không ở, sự vụ lớn nhỏ trong quân, do ta và Lương tử toàn quyền quản lý, việc đã đến nước này, các người, làm sao lựa chọn?"

Ta đây một câu nói đem hai người hỏi đến bối rối rồi.

"Người muốn thế nào?"

"Tự nhiên là, phải đi lấy lại công đạo."

Ta chỉ thấy hai người này liên tiếp nhìn nhau, cũng không nói chuyện, chẳng lẽ là đang giao lưu ánh mắt?

"Ta không chủ trương mưu phản, nhưng nếu như thật sự như người dự liệu, ta ngược lại thật ra không ngại tiến hôn quân đoạn đường!"

Mạc Cửu hung hăng nói một tiếng.

Cổ Diễn cũng không lên tiếng nữa.

"Vậy cần làm phiền Mạc tướng quân, lấy danh nghĩa tuần biên giới thay quân, đem tướng sĩ An gia trung thành điều ra. Trong doanh trại sợ là cũng không có ít tai mắt của hôn quân, chúng ta không cần quá mức dồn hết tâm trí, nhưng cũng không thể bất cần. Tốt nhất ở bên ngoài mười dặm quân doanh lại bố trí một phòng tuyến bí ẩn, để ngừa có người mật báo."

"Lần này động tĩnh lớn như vậy, nếu như bị Ngu quân phát hiện.. Ha.." Cổ Diễn cười khổ một tiếng.

"Ta ngược lại thật ra cảm thấy, uy hiếp của Ngu quân đối với chúng ta, cũng không lớn như vị trong nhà kia."

"Tiểu Khê." Cổ Diễn đỡ bờ vai của ta, một mặt nghiêm nghị.

"Hả?"

"Chẳng trách nguyên soái đặc biệt coi trọng ngươi, lần này, tương lai của An gia, và tính mạng của nguyên soái, thì giao phó ở trên người ngươi rồi."

Fu*ck! Đột nhiên gánh nặng như thế đè xuống, ta ta ta.. Ta không chịu nổi a!

* * *

Sau ba ngày.

Mấy ngày nay Mạc Cửu đem tướng sĩ tin tưởng của An gia đều tập trung lại, ở ngoài hai mươi dặm xây dựng một tòa quân doanh tạm thời.

Quả nhiên không ngoài dự liệu của ta, rải rải rác rác, hôm nay đã bắt được binh lính thứ tám mật báo rồi.

"Tiểu Khê, các tướng sĩ tập kết xong xuôi, sắp tới ba vạn người, người định làm như thế nào?" Lương Lương vén rèm đi vào.

"Chỉ có ba vạn người rồi?"

"Ba vạn người này hoàn toàn có thể tín nhiệm, từng theo mẫu thân mấy lần vào sinh ra tử."

"Ừm, được thôi, đều ở bên ngoài rồi hả?"

"Ừm."

"Được, ta lập tức đến."

Ta đứng dậy sửa sang lại quần áo một chút, nón trụ vừa vặn, trên bức bình phong phủ một cái áo choàng cùng loại của An Lạc Thành, ta đi tới lấy xuống, vỗ về chữ An vàng chói kia.

Vung áo choàng một cái, đem nó khoát lên trên người.

Vén rèm ra trướng.

* * *

Ngoài trướng, các tướng sĩ có thứ tự xếp hàng, nhìn ta đi ra, tựa hồ có hơi không rõ vì sao, dồn dập bốn phía tìm hiểu.

Ta đi tới trên đài cao dựng tạm thời, nhìn ngó nghiêng hai phía một vòng.

"Chư vị, An Khê ta, các người chắc không xa lạ gì. Mấy người chúng ta thuở nhỏ theo mẫu thân ở trong doanh trại lẫn lộn, trong các người, chắc là có không ít người từng chịu qua trái đắng của ta."

Ta cười cười, xin lỗi chà chà mũi.

"Hôm nay tham dự, đều là người mình ta tin được. Chư vị theo mẫu thân ta chinh chiến tứ phương, ta có vấn đề muốn thỉnh giáo mọi người."

"Mẫu thân làm người như thế nào?"

Các binh sĩ hai mặt nhìn nhau, đoán chừng là để ta hỏi bối rối rồi.

"Nguyên soái tác chiến dũng mãnh dụng binh như thần, như là tấm gương của chúng ta!"

Các binh sĩ dòn dập phụ họa.

Ta khoát tay áo một cái, "Vậy nếu như có người nói, mẫu thân nàng, ý đồ mưu phản.."

"Sao có thể có chuyện đó!"

Lời ta còn chưa nói hết, các binh sĩ cũng nổi giận trước, người một lời ta một lời, loạn tùng phèo.

"Nhưng trước mắt!" Ta hét cao một tiếng.

"Lại có tiểu nhân gian nịnh hãm hại mẫu thân, nói nàng ý đồ mưu phản!"

"Cái gì?" Lần này thật như phát nổ rồi..

Mấy vạn người gào gào kêu to, chấn động đến mức lỗ tai ta đều đau.

Ta nhanh chóng vung vung tay, "Chư vị chư vị, bây giờ mẫu thân bị quốc chủ giam lỏng ở quốc đô, các người có thể nguyện theo ta đi đòi lại một công đạo cho nàng!"

Chúng tướng tinh thần xúc động phần nộ, nhìn đến ta nhiệt huyết sôi trào.

"Được, nếu đã như vậy, ta liền thay mẫu thân, hạ một đạo quân lệnh."

"An gia quân, chia thành tốp nhỏ, bí mật về kinh thành." Đây là vì phòng ngừa bị trạm gác ven đường phát hiện ta dẫn theo trọng binh hồi kinh.

Cũng may các binh sĩ cũng rất để ý An Lạc Thành, vừa nghe cô xảy ra vấn đề rồi, không nói hai lời ngoan ngoãn nghe lệnh.

Khi sắp tới tối, 3 vạn đại quân cơ bản đã bị sơ tán rồi, mấy người chúng ta cũng ở trên đường hồi kinh.

An Mãnh các nàng ta ngược lại không có điều vè, chỉ là nói với các nàng chúng ta muốn đi ra ngoài tuần phòng, thời gian phỏng chừng sẽ lâu một chút, để họ ở quân doanh ổn định những binh lính khác.

An Đạc làm việc cẩn thận tỉ mỉ, có nàng ở, sẽ không có chuyện gì.

* * *

Mấy người chúng ta cởi ra áo giáp, đổi quần áo nhà người bình thường, một đường giục ngựa, chạy đi phía kinh thành.

"Nghỉ ngơi một hồi đi, phía trước còn có một đồn biên phòng." Cổ Diển dừng lại ngựa, lên trước nhìn xung quanh một hồi.

"Ừm." Đi được một ngày, cái mông đều xóc tê cứng..

Nhảy xuống ngựa đi được vài bước, hoạt động một chút.

Mới vừa nghỉ ngơi không một hồi, phương hướng đồn biên phòng một trận móng ngựa bay nhanh, ta quay đầu nhìn lướt qua.

Fu*ck!

"Sư phụ sư phụ!" Vội vàng gọi Cổ Diễn và Mạc Cửu đến.

"Đây không phải là Hoắc thống lĩnh cái gì kia sao?"

Chúng ta ở ven đường như nhìn quái vật mấy con ngựa chạy như bay qua.

"Cái này.." Ta có chút đứng hình, nhìn nàng gấp ráp chạy đi, chẳng lẽ, nàng chính là người Dục vương phái tới thay thế An Lạc Thành?"

Vậy.. Không thể để cho nàng đi qua a!

"Mạc tướng quân, mau cản nàng lại!" Ta một tiếng hét kinh hãi, tiếng nói còn không có nói xong, Mạc Cửu một roi vung ở trên lưng ngựa, thả người nhảy một cái, lập tức bay lên!

Tựa hồ là chúng ta bên này động tĩnh quá lớn, đám người Hoắc thống lĩnh liếc mắt nhìn về phía này.

"Ô." Hoắc Thống lĩnh kêu dừng con ngựa, đầy hứng thú nhìn chúng ta, tựa hồ còn không có ý thức được nguy hiểm, đang muốn khoe khoang với chúng ta.

Giống như thiếu năng trí tuệ!

Chúng ta vội chạy tới đem bốn năm người kia vây lại.

"Hoắc thống lĩnh, gấp ráp như thế, chạy đi đâu thôi hả?"

Hoắc thống lĩnh vừa nghe, không nhanh không chậm, khinh bỉ cười cười.

"Yo, đây không phải tiểu An Khê sao, làm sao, người là tới đón tiếp bản soái rồi hả?" Thật là đắc ý bất bí tư thế.

Đ*ệt, không chạy rồi.

Ta quay đầu liếc mắt ra hiệu với Mạc Cửu và Cổ Diễn, cười bỉ ổi dịch chuyển về phía trước, "Này, cũng không phải sao, Hoắc thống lĩnh nịnh hót đều nịnh ra hoa rồi, khó khăn biết bao mới bước lên soái vị, chặc, tự nhiên nghênh đón nhau."

Hoắc thống lĩnh cười to hai tiếng, đột nhiên biến đổi sắc mặt, "Người nói cái gì?"

"Hả?" Ta chớp chớp con mắt, "Không nghe rõ sao? Chúc mừng người thuận lợi thăng vị a."

"Người.. Người làm sao sẽ biết.." Hoắc thống lĩnh một mặt vẻ mặt thấy quỷ.

Ta nhún nhún vai, bĩu môi, "Chuyện này.. Rất khó đoán sao? Nhìn người một bộ vẻ mặt đập c*út ch*ó, ai cũng biết người là ch*ó ngáp phải ruồi a."

"Người.."

"Khà khà." Ta cười xấu xa.

Mạc Cửu và Cổ Diễn chậm rãi tới gần phía nàng.

"Các người.. Các người muốn làm gì!" Mấy hộ vệ bên cạnh Hoắc thống lĩnh dồn dập rút đao nhìn nhau.

"Làm gì? Vẫn chưa rõ sao? Giết chết người a!" Ta ngữ khí nghiêm túc, theo cái bụng ngựa của nàng chính là một cước.

Con ngựa kia của nàng nghiêng người, trực tiếp quăng nàng xuống.

Mạc Cửu thành thạo đem mấy tên hộ vệ kia quật ngã.

"Người.. Người.. Các người làm càn, ta là phụng thánh chỉ của bệ hạ!"

Ta túm lấy kiếm trong tay Mạc Cửu, chỉ vào cái cổ của Hoắc thống lĩnh.

"Nhìn ta chịu đòn có phải là rất thoải mái?"

"Đáng tiếc a, người, cũng không nhìn thấy được nữa rồi."

Phớt lờ gương mặt sợ hãi kia của Hoắc thống lĩnh, cười xong tiện tay gạt một cái, mạng người, có lúc chính là không đáng giá như vậy.

-----oOo-----

Chương 72: có thể thấy cô là thật thương tâm rồi

Nguồn: EbookTruyen.VN

"Nguyên soái chắc là bị giam lỏng ở soái phủ, ta coi qua rồi, xung quanh soái phủ có trọng binh canh gác, không cho phép bất cứ người nào tới gần."

Mạc Cửu vội vàng chạy về đến, lấy cái mũ trên đầu, phẩy phẩy gió, một mặt cấp thiết.

Vị trí chúng ta bây giờ chính là rừng rậm ngoại thành, nơi này thường ngày hiếm có người đến, tính bí mật cực mạnh, trước mắt vừa vặn trở thành nơi đóng quân tạm thời của chúng ta.

Những nhóm binh sĩ trở về kia đến được cũng có hơn hai vạn người, ta để họ đều tự tìm địa phương ẩn thân, đừng một mạch tràn vào kinh thành.

Mặt khác vừa rồi để Mạc Cửu đi tìm hiểu một hồi tình huống trong thành, tựa hồ cũng không có dị thường gì, ngoại trừ xung quanh soái phủ tăng thêm lượng lớn thủ vệ.

"Ừm, chỉ cần không ở trong hoàng thành, ở đâu đều tốt." Cái này nếu như đem người giam ở trong hoàng cung, m*ẹ kiếp, lão tử thật muốn dẫn người mạnh mẽ xông vào hoàng cung đi đoạt người rồi.

"Tốt? Người là không nhìn thấy, thủ vệ kia đem soái phủ vây chính là bên trong ba tầng ở ngoài ba tầng, cả đường phố đều phong rồi."

Fu*ck, đây là có bao nhiêu sợ An Lạc Thành chạy ra?

Chậc, vậy thì có chút khó giải quyết, xung quanh soái phủ không làm được còn có tai mắt đang ngó chừng, chúng ta xông vào chắc là vấn đề không lớn, nhưng chỉ sợ xông vào, người còn không có mang ra, viện binh đến rồi, vậy m*á nó cũng rất lúng túng.

Ta ở chung quanh trong rừng tản bộ bước chân.

"Chậc.. Xông vào không được.. Vậy thì.. Dừng trí."

"Làm sao dừng trí?"

"Điều hổ ly sơn."

Ta để Mạc Cửu an bài mấy trăm binh lính vào thành, nhiệm vụ cho các nàng cũng rất đơn giản, chính là gây sự, ở phụ cận soái phủ gây sự.

Những binh sĩ kia cũng là lanh trí, bảy, tám người nói nhao nhao ồn ào đi phía ngoài soái phủ, mắt thấy sắp tới cửa soái phủ, một lời không hợp thì vật lộn lên, những hộ vệ trông coi kia lập tức thì bối rối.

Có một hai người đi qua can ngăn, các binh sĩ liền tiện thể cả các nàng cùng đánh, đánh một hồi, lẻ loi tán lại chạy đi vài thủ vệ.

"Đi, chúng ta leo tường đi vào." Bên ngoài tường thao trường có một nơi cực kỳ dễ leo, trước đó ta lén lút chạy vào chạy ra hết mấy lần.

Chúng ta bốn người lén vào trong phủ, vừa vào phủ, quả thực an tĩnh đáng sợ.

Cổ Diễn và Mạc Cửu liên tiếp bốn phía đánh giá, đang tìm có người theo dõi chúng ta hay không.

Dọc theo đường đi vậy mà không có bất kỳ ai, không kinh sợ không

nguy hiểm đi đến sân trong của An Lạc Thành.

"A nương!" Ta đẩy cửa liền chạy vào, nhưng mà..

Trong phòng trống rỗng, không chỉ không có bất kỳ ai, bàn học còn bị lật khắp nơi bừa bộn.

"Không ở nơi này?"

Không chờ ta nghiền ngẫm kĩ..

"Tiểu thư! Sân nhà của tiểu thư!" Lương Lương đột nhiên phát ra tiếng.

"Đúng đúng đúng!"

Một đường chạy nhanh đến sân của An Quyết.

"A nương!" Cao giọng hét lên vọt vào.

Nhưng mà..

"Làm sao.. Làm sao cũng không ở đây?"

"Vậy nàng còn có thể đi đâu? Bên ngoài phủ trọng binh canh gác, nàng khẳng định không ra được a!"

"Chúng ta phân công nhau đi tìm một chút." Cổ Diễn đề nghị.

"Chờ một chút, ta hình như biết nguyên soái ở đâu.." Mạc Cửu bước chân dừng lại, đột nhiên phát ra tiếng.

Cùng Mạc Cửu một đường hướng về bên viện mà đi.

"Người nói mẫu thân có thể ở từ đường? Nàng đi chỗ đó làm gì?"

Ta đang hiếu kì, đột nhiên phía trước trong từ đường vội vã chạy đến một bóng người, thân ảnh kia có chút quen mắt, tựa hồ là nhìn thấy chúng ta, người kia hơi chút kinh ngạc, dừng bước chân một chút.

Fu*ck! Ta nhớ ra rồi, đây là hầu gái không quen biết kia a!

"Nhanh bắt lấy nàng! Nàng là người của Dực vương!" Ta một tiếng hét kinh hãi liền vọt tới.

Mạc Cửu tay mắt lanh lẹ, nhanh chân chạy tới nắm lấy cổ của thị nữ kia.

Lần này ta cũng tin tưởng An Lạc Thành ở trong từ đường rồi!

"Mạc tướng quân ở đây trông nàng đi, tuyệt đối không thể để cho nàng chạy." Ta mới vừa đi hai bước về phía từ đường, luôn cảm thấy trong lòng không vững vàng.

Quay đầu lại nhìn thị nữ kia, con người kia xoay chuyển cuộn cuộn.

Nếu không.. Không thể để cho nàng làm hư chuyện!

"Giết nàng đi!" Ta tàn nhẫn nói một tiếng.

"Chờ đã, ta là phụng ý chỉ của bệ hạ tới thăm nguyên soái, nếu như ta không thể trở về đi phục mệnh.." Hầu gái cười cười.

"Nha, nhưng ta ghét nhất người khác uy hiếp ta." Ta khinh thường cười cười, thị nữ này nhìn qua thật cơ trí, giữ lại nhất định là gieo vạ.

Chuyện sau đó thì giao cho Mạc Cửu, mấy người chúng ta nhanh chóng chạy về phía trong từ đường, chỗ này ta đều chưa từng tới!

Từ đường, đại khái chính là địa phương cung phụng bài vị tổ tiên đó.

Vừa tới nội viện, chính là vị đèn nhang đầy sân.

"Bốn phía tìm thử.. A nương?" Ta lời còn chưa nói hết, ngay ở trong phòng ngay phía trước thấy được An Lạc Thành!

"A nương!" Mới vừa chạy đến cửa, chưa kịp nhắc chân bước vào, đã bị Cổ Diễn kéo lại.

"Nơi này thường ngày không cho phép bất cứ người nào tiến vào."

"Đây.. Đây đều lúc nào rồi!" Ngoan cố!

Trong phòng, An Lạc Thành đưa lưng về phía chúng ta, tựa hồ là đang thắp hương.

Chỉ thấy cô không nhanh không chậm tự thắp đèn nhang.

"A nương?" Ta kêu một tiếng, nhưng cô không để ý tới ta, chỉ làm lúi làm sạch tàn hương chồng chất trên lư hương.

Không lâu lắm, cô đứng ở trước giữa đệm, cung kính quỳ, hướng về phía bài vị phía trên cúi người dập đầu.

Thân thể này cúi xuống, lại không dậy!

Cứ như vậy lẳng lặng mà quỳ có thể có sắp tới mười phút, đột nhiên nhìn thấy thân thể cô đang hơi run.

Cô.. Khóc.. Khóc rồi? Không.. Sẽ không đâu, cô kiên cường như vậy, ta chưa từng thấy cô rơi nước mắt a.

"Tiểu Khê.. Đó.. Đó là cái gì.." Lương Lương đột nhiên sững sờ chỉ chỉ một bên trên đất.

Ta theo tay nàng liếc mắt nhìn phương hướng chỉ, một cái khay!

Phía trên bày một tấm vải màu vàng, trên vải bày đặt một cây chủ tử? Còn có một ly rượu!

Đây.. Đây là..

Ta ba bước cũng hai bước chạy vào, đi tới bên khay kia cẩn thận liếc mắt nhìn, ly rượu.. Rõng tuếch?

Chẳng.. Chẳng trách..

"A nương?" Ta nhanh chóng chạy đến bên người An Lạc Thành, chỉ thấy cô lấy đầu chạm đất, hai mắt nhắm nghiền.

Ta đỡ bờ vai của cô muốn đỡ cô dậy, nhưng thân thể của cô không động chút nào!

"A nương? A nương người đừng làm ta sợ!" Ta lắc lắc cô.

"A nương người tỉnh lại đi! Ta nói rồi người không thể có chuyện a! Người không phải đều đã đáp ứng ta sao! Người không phải luôn luôn nói là làm sao!" Ta nâng An Lạc Thành dậy, dùng sức lắc lắc cô, nhìn cô hai mắt nhắm chặt, ta con m*ẹ nó.. Lòng ta đều đang co giật!

"A nương!" Ta ở bên tai cô cao giọng kêu la.

"Ồn chết rồi." Đột nhiên thăm thăm một tiếng.

Fu*ck!

Ta con m*ẹ nó! Sợ đến tim của ta đột nhiên ngừng một chút!

"Người.. Người có bệnh a! Rồi rãnh không có chuyện gì giả bộ chết cái gì a!" Ta con m*ẹ nó! Người làm ta sợ muốn chết người có biết hay không?

An Lạc Thành lặng lẽ mở mắt, nhìn ta một chút, cười cười, bỗng

dưng sắc mặt biến đổi đột ngột, ôm bụng, có chút thống khổ.

"Người.. Người làm sao vậy? Lần này là thiệt hay giả?" M*á nó người đừng làm ta sợ a!

Đang nói, ta liếc thấy khóe miệng An Lạc Thành tràn ra một tia chất lỏng màu đỏ..

Ta giơ tay cọ một chút, là máu..

"A nương.. Người.. Người đến cùng làm sao vậy?" Đang yên lành sẽ thổ huyết chứ!

An Lạc Thành không lên tiếng, ánh mắt liếc về phía khay một bên, một nụ cười khổ.

"Đó là.. Rượu độc sao? Người.. Người uống rồi?"

"Quân.. Muốn.. Chết.. Thần.. Không thể.. Không chết.."

"Phốc.." Lại là một ngụm máu tươi dâng lên mà ra, văng một thân ta.

Ta cúi đầu nhìn vết máu loang lổ trước ngực kia..

"Người.. Người có phải ngốc không a? Nàng đáng giá người ủng hộ như vậy sao!"

"Vì một hôn quân như vậy, không công liên lụy tính mạng của chính mình, đáng giá không!"

"An Lạc Thành.. Ta.. Đời này chinh chiến, chỉ vì một người.."

"Vậy.. Tiểu Quyết thì sao? Chúng ta thì sao? Người cũng không quản không để ý sao!" M*á nó.. Người làm sao.. Thẳng thắn chứ!

"Quyết nhi.."

Nhắc tới An Quyết, trên mặt An Lạc Thành khó nén dịu dàng.

"Đúng, tiểu Quyết! Người cho dù không vì người, cũng nên ngẫm lại nàng chứ? Những năm này nàng bị giam cầm ở trong cung, chắc rất cô độc rất bất lực? Người là hy vọng duy nhất của nàng a! Người cứ nhận mệnh như vậy, lại muốn nàng làm sao? Ở trong cung bị Dực vương ngược đãi đến chết sao!"

"Quyết.. Quyết.."

An Lạc Thành một kích động, lại phun ra một ngụm máu.

"A nương? A nương!" Fu*ck cô ngất xỉu rồi?

"Sự phụ người mau đến xem thử a!"

Cổ Diễn nhặt lên rượu kia gửi một cái, chạy tới bắt mạch cho An Lạc Thành.

"Đây tựa hồ là thuốc độc mãn tính, sẽ không nhanh chóng chết, thế nhưng nguyên soái bây giờ trạng thái cực tệ, nếu không mau chóng giải độc, sợ là sẽ phải có nguy hiểm đến tính mạng."

Ta liền nói Dực vương làm sao sẽ nhanh như vậy muốn giết An Lạc Thành, hóa ra là cho nàng uống thuốc độc mãn tính, muốn chậm rãi làm chết cô.

Thực sự là đủ độc ác!

"Nơi này không thích hợp ở lâu, chúng ta đi trước rồi nói."

"Đi? Chúng ta còn có thể đi đâu.."

Lương Lương lời này đúng là đem ta hói đến ngớ ra rồi

Đúng vậy.. Chúng ta.. Còn có thể đi đâu?

Kinh thành nhất định là không thể ở, vậy.. Rút quân về doanh sao?
Luôn cảm thấy là đang tự tìm đường chết.

"Các người có nơi tin cậy gì hay không?"

Ba người một mặt chết trân..

Ồi quên đi, các nàng thường ngày cũng chính là chạy giữa quân doanh và nhà, cũng không ra ngoài du lịch, nào biết nơi tốt gì.

Nếu không tùy tiện tìm thôn làng xa xôi ở?

Nhưng.. Dực vương sớm muộn cũng sẽ phát hiện An Lạc Thành không thấy, đến thời điểm đó toàn quốc truy nã, bắt chúng ta thì như bắt ba ba trong rọ sao..

Hơn nữa thôn trang xa xôi còn chưa chắc chắn có thể có đại phu giúp An Lạc Thành giải độc.

Chắc.. Có thể giải độc, cũng sẽ không bị người truy nã..

"Nếu không!" Trong đầu đột nhiên nảy ra một ý nghĩ to gan!

"Thế nào?"

"Rời khỏi Dực quốc."

Ba người một mặt mờ mịt.

"Rời khỏi Dực quốc? Còn có thể đi đâu?"

"Ngu quốc!"

"Sao có thể có chuyện đó, người Ngu hận không thể đem chúng ta ăn tươi nuốt sống, đi Ngu quốc, không phải tự tìm đường chết sao!"

"Không, đi Ngu quốc còn có một đường sinh cơ, nếu như ở lại Dục quốc, vậy mới là cùng đường tận lộ." Ta hiểu cách làm người của Lạc Thanh Viễn, ta tin tưởng nàng, tin tưởng nàng sẽ không lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn!

Hơn nữa, ta sẽ cho nàng một điều kiện nàng không cách nào cự tuyệt!

"Tiểu Khê, người cùng Ngu quốc, đến cùng có liên quan gì?" Cổ Diễn nhìn kĩ ta.

Cũng khó trách nàng dao động, dù sao trước đây không lâu chúng ta cùng Ngu quốc còn không chết không ngớt, hiện tại lại muốn đem An Lạc Thành đưa đi Ngu quốc lánh nạn, nhìn thế nào, làm sao cũng giống như có mưu đồ.

"Sự phụ, ngài là nhìn ta lớn lên, ta là tính cách gì, ngài rõ ràng nhất rồi. Nếu nói là ta có dây dưa với Ngu quốc, đại khái chính là ta từng tiếp cận Lạc Thanh Viễn, so với các người hiểu cách làm người của nàng. Nàng cùng Dục vương điểm khác biệt lớn nhất, chính là nàng cũng từng là xuất thân quân nhân, làm một tướng lĩnh có danh, không cách nào xóa bỏ nhất, chính là hai chữ tình nghĩa."

"Tiểu Khê sẽ không lấy tính mạng của mẫu thân làm tiền đặt cược, nếu như không có niềm tin tuyệt đối, ta chắc chắn sẽ không có đề nghị này, cũng xin sự phụ, tin tưởng ta lần này."

Cổ Diễn và Mạc Cửu ánh mắt giao lưu một hồi, thì từng người trầm mặc.

"Người là.. Đang buộc chúng ta phản quốc.."

"Dục vương cả rượu độc đều ban rồi, các người cho rằng sự tình còn có chỗ trống cứu vãn sao! Thời điểm như thế này, các người còn đang mong đợi Dục vương sẽ niệm tình cũ, hồi tâm chuyển ý sao!" Tại sao các nàng từng người một đều ngốc như thế!

"Hơn nữa, ta cũng không có để cho các người nhờ vả Ngũ quốc, chúng ta chỉ cần tạm thời vượt qua cửa ải này, sau đó phải đi con đường nào, tự có mẫu thân đến lựa chọn."

"Ta đồng ý." Lương Lương đột nhiên phát ra tiếng, "Lưu lại núi xanh, không sợ không củi đốt, việc cấp bách, là giúp mẫu thân giải độc."

"VẬY.. Được thôi, ta hộ tống các người đi Ngũ quốc, sau đó ta sẽ rút quân về doanh, động viên quân tâm." Cổ Diễn vẫn có kiên dè.

"Ta không có ý kiến." Mạc Cửu gật gật đầu, cúi người đem An Lạc Thành cống sau lưng.

"Đi thôi."

-----oOo-----

Chương 73: tình huống của an lạc thành không được tốt

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dực vương này cũng không biết cho An Lạc Thành uống thuốc gì, nhiều ngày như vậy, An Lạc Thành ngờ ngờ ngác ngác thần trí không rõ, máu chốt là đặc biệt có thể ngủ, một ngày mười hai canh giờ, cô có thể ngủ mười ba canh giờ!

Thỉnh thoảng mở mắt ra, há há mồm, ta cho rằng cô muốn nói chuyện, đem mặt đến gần, cô há mồm chính là một ngụm máu phun qua, ta.. Ta thực sự là vừa vội vừa giận!

Chúng ta mua chiếc xe ngựa, thuận tiện mang theo cô, thay phiên chăm sóc cô, cũng không làm lỡ đường đi.

Trạm gác ven đường sớm đã bị quân An gia mang ra ngoài của chúng ta đánh hạ, một đường thông suốt.

Nhưng mà nghe nói Dực vương hình như đã biết chúng ta đem An Lạc Thành cướp đi rồi, đã phái truy binh theo đuổi giết chúng ta, đồng thời hạ lệnh nếu nhìn thấy chúng ta, trực tiếp giết chết tại chỗ.

Ta vốn là muốn vòng qua quân doanh trực tiếp chạy về phía Ngu quốc, thế nhưng trước mắt tình huống này, ta không thể bỏ mặc bất cứ người An gia nào ở lại Dực quốc.

Hai ngày nay ta khuyên Cổ Diễn, nàng cũng có thể nhìn hiểu tình thế, biết không thể cứu vãn, không cách nào cưỡng cầu.

Trước mắt, chúng ta đang ở địa phương ngoài quân doanh hơn mười dặm, đợi Mạc Cửu đem mấy nhóc con kia cùng đón ra.

Không lâu lắm, xa xa một trận tiếng vó ngựa.

"Đến rồi." Ta lôi kéo dây cương, đem Cổ Diễn trong xe ngựa kêu lên.

Hôm nay An Lạc Thành còn không có từng tấc, chỉ có thể mạnh mẽ đút cô chút nước canh chống đỡ một hồi, ta cuối cùng cảm thấy trì hoãn mấy ngày nữa, chúng ta còn không có bị truy binh đánh chết, An Lạc Thành phải chết đói hoặc là ngủ đến chết.

"Tiểu Khê, làm sao vậy, đã xảy ra chuyện gì, làm gì vội vã như vậy tìm chúng ta đến?" An Mạnh họ vội vội vàng vàng, một mặt mờ mịt.

"Lời nhảm ta cũng không nói nhiều, chúng ta phải lập tức rời khỏi Dục quốc."

"Rời khỏi Dục quốc?" Đám nhóc con hai mặt nhìn nhau, hình như càng ngờ rời..

"Tại sao phải rời khỏi Dục quốc? Chúng ta phải đi đâu?"

Ta giơ tay chỉ chỉ ngay phía trước, "Ngu quốc."

Đ*ệt, lần này mấy người phát điên rồi, "Tại sao phải đi Ngu quốc?"

Không chờ ta nói chuyện, An Đạc đột nhiên xông lại cầm lấy cổ áo của ta, "Người có phải muốn đi theo địch phản quốc? Ta đã sớm cảm thấy người không được bình thường, từ lần trước người từ trong tay Lạc Thanh Viễn bình yên vô sự trở về, ta liền cảm thấy người cùng với nàng có quan hệ không thể cho người biết!"

"Người.. Người có bị bệnh không!" Ta tránh thoát tay nàng, lui về phía sau hai bước.

M*ẹ kiếp An Đạc này, bệnh thần kinh à!

Cổ Diễn và Mạc Cửu không lên tiếng, hai nàng trầm mặc tựa hồ để đám nhóc có chút không tiếp thụ được.

"Sự phụ, chuyện này rốt cuộc là như thế nào! Các người.. Các người tại sao có thể phản bội vương thượng chứ!"

"M*ẹ kiếp, người có phải có bệnh không? Ta và các người từ nhỏ cùng nhau lớn lên, ngủ cùng một lều, ăn cơm cùng một bàn. Ta người thế nào, các người không biết? Ta con m*ẹ nó muốn hại các người, đã sớm ra tay rồi, còn có thể đợi đến hôm nay? Người mở miệng từng tiếng vương thượng vương thượng, người coi nàng là vương thượng, vậy người có biết nàng coi người là cái gì hay không?"

"Nàng coi các người, coi chúng ta là cái gì?"

"Chả là cái cóc khô gì!" Ta tàn nhẫn phun nước miếng.

"Người muốn biết tại sao ta phải đi Ngu quốc đúng không, nè, người xem một chút, trợn to mắt ch*ó của người, tự mình nhìn xem!" Ta cầm lấy cổ áo An Đạc, đem nàng đem nàng kéo đến trước xe ngựa, xốc mạnh, ấn lấy thân thể nàng vào trong tìm kiếm.

"Mẫu.. Mẫu thân?" An Đạc kinh hãi, quay đầu lại nhìn ta.

"Chuyện này.. Chuyện này rốt cuộc là như thế nào!" An Đạc nhảy lên xe ngựa, quỳ ở bên người An Lạc Thành, run run rẩy rẩy đưa tay, muốn tìm kiếm đến mũi cô, rồi lại không dám.

"Mẫu thân?" Nhóc con khác vừa nghe, cũng dồn dập chạy tới kiểm tra tình huống.

Khi thấy được An Lạc Thành hôn mê bất tỉnh, đám nhóc hai mặt nhìn nhau, không biết làm sao.

"Nhìn thấy rồi chưa, đây chính là chuyện tốt của vương thượng các người kính ngưỡng làm ra." Ta thở dài, vốn là không muốn nói cho các nàng biết, một là không muốn để cho các nàng lo lắng, hai cũng là, những ngày qua thấy được trạng thái của Lương Lương và Cổ Diễm họ, phỏng chừng bị hành động của Dục vương tổn thương không nhẹ, nhưng trước mắt.

"Người lời này là có ý gì? Mẫu thân đây là thế nào đây là thế nào?"

"Dục vương hoài nghi mẫu thân có lòng mưu phản, mượn lý do để mẫu thân hộ tống nàng hồi kinh đem mẫu thân lừa gạt trở lại kinh thành, giam lỏng."

"Không chỉ như vậy, nàng còn.."

"Tiểu Khê." Cổ Diễm lên tiếng, tựa hồ là muốn ta lại.

"Sự phụ, thời điểm như thế này, mấy người chúng ta mới càng nên đồng tâm hiệp lực, các nàng bây giờ đối với ta có hoài nghi, ngày sau là sẽ hư chuyện."

Cổ Diễm hơi trầm mặc, gật gật đầu.

"Hiện tại dáng vẻ này của mẫu thân, các người cũng nhìn thấy rồi. Đây chính là vương thượng của các người ban tặng. Nàng cho mẫu thân.. Dùng thuốc độc mãn tính."

Lời vừa ra khỏi miệng, mấy đứa nhóc tựa như pho tượng, chỉ ngây ngốc đứng đó, cả con mắt cũng không chớp.

"Chuyện này.. Sao có thể có chuyện đó! Mẫu thân đối với vương thượng trung thành tuyệt đối, thiên địa chứng giám a!"

"Hừ, thiên địa chứng giám? Nhưng một mực, vương thượng của các người có mắt không trông."

"Sự phụ.. Chuyện này.. Đây là thật sao?"

Cổ Diễn trầm mặc một hồi, gật gật đầu.

"Tại.. Tại sao? Ta.. Ta nghĩ không thông, vương thượng.. Vương thượng tại sao phải hoài nghi mẫu thân? Nàng làm sao có thể hoài nghi mẫu thân chứ!"

Dám nhóc con mỗi người một mặt không thể tin.

Ôi..

Nói cho cùng cũng trách An Lạc Thành, thường ngày luôn để chúng ta phải trung quân báo quốc, quân như vậy, quốc như thế, còn báo cái em gái a!

"Ngô.. Khụ.."

"Mẫu thân?" Lương Lương ở trong xe chăm sóc An Lạc Thành đột nhiên lên tiếng.

Tỉnh rồi?

Ta nhanh chóng chạy lên xe.

"A nương?"

An Lạc Thành cau mày, nhắc lên mí mắt.

Ta đưa tay quơ quơ ở trước mắt cô.

"A nương? Ngài có thể nhìn thấy ta không?"

An Lạc Thành khẽ gật đầu, ánh mắt liếc về phía đám người An Đạc trước cửa xe, cười nhạt về phía họ.

"Ta.. Ta không.." Âm thanh của An Lạc Thành cực kỳ suy yếu, gian

nan phát ra tiếng.

"Ừm.."

An Lạc Thành nhíu chặt mày, tựa hồ đang cực lực ẩn nhẫn, cứ như vậy công phu một hồi, ta mắt thấy trên trán cô bốc lên từng hạt mồ hôi hột lớn chừng hạt đậu!

"Ân.." Cô rên lên một tiếng, khóe miệng lại chảy ra một vệt máu!

"Sư.. Sư phụ! Sư phụ!" Ta cao giọng kêu Cổ Diễn mau tới.

Vốn là An Lạc Thành thổ huyết, hai ngày nay ta nhìn cũng không ít, nhưng trước mắt, một ngụm máu này của cô, vậy mà.. Vậy mà là màu đen!

Cổ Diễn chạy tới liếc mắt nhìn, mới vừa bắt mạch, sắc mặt xoạt một cái trắng bệch.

"Làm sao vậy.." Âm thanh của ta không tự giác run rẩy.

"Độc.. Độc tính.. Sợ là không kìm nén được rồi. Nếu.. Không giải độc nữa.. Nhiều nhất.." Cổ Diễn ngậm miệng.

"Mấy ngày." Thời khắc này, ta ngược lại thật ra bình tĩnh dị thường.

"Chịu không nổi ba, năm ngày.."

Vù một tiếng, đầu óc trống rỗng.

Ba, năm ngày..

Ba.. Năm.. Ngày..

Ta cúi đầu nhìn An Lạc Thành, cô chẳng biết lúc nào lại lâm vào hôn mê, sắc mặt tái nhợt, không có chút hồng hào, ta thật sự, thật sự không tưởng tượng nổi, cô trong ngày thường cao lãnh cao ngạo,

anh dũng không sợ, sẽ có một ngày, sẽ suy yếu như vậy nằm ở nơi này, mặc dù ta tận mắt trông cô, ta cũng vẫn là không cách nào tin tưởng.

"Dực vương.. Dực vương khôn kiếp này! Ta phải đi giết nàng, báo thù thay mẫu thân!" An Mạnh kích động dị thường, một tấm mặt béo đều nhịn đỏ rồi.

Mấy đứa nhóc trong nháy mắt khóc thành một mảnh, nghe đến ta tầm phiền ý loạn.

Ta cầm lấy tay của An Lạc Thành, nắm chặt rồi chặt.

"Ta sẽ cứu người, ta nói rồi, người không thể có chuyện."

Căn dặn Lương Lương chăm sóc tốt cô, nhảy xuống xe, đóng kỹ cửa xe.

Ta nhìn An Đạc, "Các người hiện tại có thể nguyện tin tưởng ta."

An Đạc cắn chặt hàm răng, siết chặt nắm đấm, con mắt đều đỏ rồi.

"Chúng ta.." Nghẹn ngào một hồi, "Chúng ta tại sao không tìm đại phu tới cứu nàng."

"Dực vương biết chúng ta đào tẩu, nhất định sẽ phái người đuổi giết. Trong thiên hạ tất cả là đất của vua, ở Dực quốc, chúng ta cho dù trốn đến rừng núi hoang vắng, cũng có khả năng bại lộ, ta không thể, bất chấp một chút xíu nguy hiểm nào."

"Vậy.. Ngu vương sẽ giúp chúng ta không?"

Ta lắc lắc đầu, "Ta không biết. Ta chỉ có thể nói, có.. Một tia hi vọng."

Ta không thích đem lời nói quá đầy đủ, trừ phi hoàn toàn chắc chắn. Nhưng trước mắt, nhân tố không xác định nhiều lắm, ta chỉ có thể ăn ngay nói thật rồi.

"Một tia hi vọng.." An Đạc cúi đầu, nỉ non.

"Một tia hi vọng, cũng hơn không có hi vọng nào." An Đạc ngẩng đầu nhìn ta một chút, quay người lật mình lên ngựa.

"Đi thôi."

Bọn nhóc cũng đều không nhiều lời nữa ngoan ngoãn lên ngựa, phỏng chừng đáng dấp An Lạc Thành như vậy, đối với các nàng đã kích cũng không nhỏ đó.

* * *

Bởi vì tiến công của chúng ta, tuyến biên phòng của Ngu quốc một đường lùi lại, Thương Lan Thành sau khi bị công hãm, Miên thành phía sau kia liền trở thành thành biên phòng quan trọng nhất của Ngu quốc.

Gần đây Dực quốc bởi vì chuyện của chúng ta, đi không ít quân An gia, việc này Ngu quốc hơn nửa phải biết, Lạc Thanh Viễn cũng chắc sẽ biết, bây giờ là thời cơ thật là tốt đoạt lại Thương Lan Thành, cho nên nếu không có gì bất ngờ xảy ra, nàng chắc thì ở Miên thành.

Truy đường gần hơn hơn nửa giờ, rất xa đã có thể nhìn thấy đại kỳ Ngu quân, phỏng chừng càng đi về phía trước, sẽ tình cờ gặp được binh biên phòng của Ngu quốc.

"Ô." Mạc Cửu đột nhiên dừng ngựa

"Làm sao vậy?"

"Tiểu Khê, nguyên soái, thì giao cho người." Nói xong, nàng quay đầu ngựa liền trở về.

"Ớ! Mạc tướng quân!" Ta xông tới ngăn nàng lại, "Người đây là ý gì? Người không theo chúng ta đi Ngu quốc sao? Tình hình của Dục quốc người phải biết chứ!"

"Dục quốc, còn có vô số tướng sĩ từng theo nguyên soái vào sinh ra tử, chúng ta đều đi rồi, các nàng nên làm gì?"

"Ta đã để họ chia thành tốp nhỏ hòa vào dân chúng tầm thường, các nàng chỉ cần không chủ động đứng ra, Dục vương sẽ không đi thăm dò từng người họ!"

"Ta nói chính là các binh sĩ trong quân doanh. Nhiều binh lính như thế rời doanh, các nàng nhất định sẽ bị liên lụy, các nàng mặc dù không phải tâm phúc của chúng ta, nhưng cũng từng là tay chân của chúng ta. Còn có.." Mạc Cửu đột nhiên sắc mặt buồn bã, vẫn chưa nói thêm nữa.

Một lát, nàng ngẩng đầu nhìn Cổ Diễn, "Su ty, bên người nguyên soái rời không được người, dọc theo con đường này, người phải chăm sóc nàng thật tốt. Ta ở lại Dục quốc, chuẩn bị thay các người, đợi nguyên soái tốt rồi, khi trở về Dục quốc, vẫn cần có người có tiếp ứng."

"Nhưng mà.."

"Các người đi nhanh đi." Mạc Cửu khoát tay áo một cái, khẽ mỉm cười về phía chúng ta.

"Chiu!" Không chờ ta ngăn cản, nàng một roi vung ở trên mông ngựa, quay đầu thì đi rồi.

"Mạc tướng quân!" Ta đuổi hai bước theo sau, nhưng nàng không có chú ý quay đầu lại nào.

"Mạc tướng quân nói rất đúng, chúng ta nếu phải quay về, vẫn cần có người tiếp ứng." An Đạc chạy tới nói nhỏ một tiếng.

Ta gạt gù, đạo lý là đạo lý như thế, chỉ là tình thế hiện tại của Dục quốc, chắc.. Ôi..

"Đi thôi." Ta kéo dây cương, kêu gọi mọi người.

Đi được hai bước, ơ? Cổ Diễn làm sao còn ngậy ngốc không nhích?

"Sự phụ?"

"Không đúng.." Cổ Diễn lẩm bẩm một tiếng.

"Cái gì?"

"Về mặt vừa rồi của nàng, càng giống như là đang nói lời từ biệt.."

"Nói lời từ biệt?" Lời này của Cổ Diễn dọa lấy ta, cái quỷ gì, Mạc Cửu chẳng lẽ muốn đi tìm Dục vương liều mạng hay sao?

Chờ chút! Tìm Dục vương?

"Fu*ck!" M*á nó, ta làm sao quên đi nàng!

"Tiểu Quyết!" Ta cùng Cổ Diễn trăm miệng một lời, Mạc Cửu.. Mạc Cửu nàng vô cùng có khả năng là đi cứu An Quyết a!

Nàng nhất định biết tầm quan trọng của An Quyết đối với An Lạc Thành, trước mắt tình huống như thế, chúng ta đều đi rồi, nhưng An Quyết còn ở trong tay Dục vương! Cho dù Dục vương muốn dùng nàng đến uy hiếp An Lạc Thành, tạm thời không giết nàng, nhưng quãng thời gian này của nàng, cũng tuyệt đối sẽ không dễ chịu.

Chẳng trách vừa rồi Mạc Cửu muốn nói lại thôi, nàng đại khái là sợ có người khác mạo hiểm cùng với nàng a! Vậy nàng.. Chẳng phải là ôm quyết tâm chết chắc?

"Tiểu Khê, Lương Nhi, nguyên soái thì giao cho các người." Cổ Diễn

nói cong thì muốn đi.

"Sự phụ, các người tuyệt đối không nên manh động, tất cả phải chờ chúng ta trở về, tiểu Quyết không chỉ là con gái của a nương, cũng là muội muội của ta, An Khê ta ở đây lập lời thề, chắc chắn sẽ không bỏ lại tiểu Quyết không quản."

Cổ Điển gật gật đầu, giục ngựa đi xa.

-----oOo-----

Chương 74

Nguồn: EbookTruyen.VN

"Mới vừa vào địa giới Ngu quốc, một đội binh lính tuần tra liền xông lại cản lại chúng ta.

" Các người là.. "Người binh sĩ kia đánh giá chúng ta vài cái," Dực quân? "Hình như hơi kinh ngạc.

Không chờ ta mở miệng, hơn mười tên lính này liền đem chúng ta vây vào giữa, giơ vũ khí bất cứ lúc nào chuẩn bị xông lại.

Đám người An Mãnh làm nóng người, mắt thấy liền muốn cùng Ngu quân đánh nhau, ta nhanh chóng khoát tay áo một cái về phía các nàng.

" Ta cùng với Ngu vương từng có ước hẹn, đặc biệt đến nơi hẹn, kính xin chư vị bầm một tiếng với Ngu vương, nói An Khê ta đến rồi. "Ta chấp tay về phía mấy tên binh lính kia.

" Ước hẹn? Ước hẹn gì? "Một tên binh lính nửa tin nửa ngờ, cảm thương chỉ chỉ ta.

" Chuyện này.. Không phải chuyện người nên biết. "

Người binh sĩ kia nhú nhú mày, mấy người bên cạnh nhỏ giọng thầm thì một câu, liền vội vã chạy đi.

" An Khê, người khi nào có ước định gì với Ngu vương? "An Mãnh kéo ta, nhỏ giọng dò hỏi.

Tên ngu ngốc này.

" Ta lừa họ. Ta nói ta là bạn của Ngu vương, các nàng liền không dám manh động, bằng không dựa vào thân phận bây giờ của chúng ta, ở địa bàn của Ngu quốc, giao thủ với nhau, trong phút chốc cũng bị đánh thành bánh nhân thịt. "

" Nga, vẫn là người thông minh! "An Mãnh cười cười, so ngón tay cái với ta.

" Đây, bên trong xe ngựa này là cái gì? "Vài tên binh lính vây quanh chúng ta đánh giá đi tới gần xe ngựa, gõ gõ cửa xe.

Mấy nhóc con một mặt căng thẳng, An Mãnh đều sắp xông tới, ta nhanh chóng cầm lấy cánh tay của nàng, cười ha ha đi tới trước mặt người binh sĩ kia," Đồ trong xe này, chỉ có Ngu vương bệ hạ có thể xem, các người nếu như thực sự hiếu kỳ, đợi bệ hạ xem qua, các người lại đi hỏi nàng thì được rồi. "

Người binh sĩ kia liếc liếc ta, thật là bất mãn, nói thêm hai câu, nhưng cũng không nói gì.

" Vậy không biết bản tướng quân có thể có tư cách xem qua không. "

Thanh âm này thật là lạnh lạnh dễ nghe, còn có chút quen thuộc.

Ta quay đầu lại liếc mắt nhìn, chỉ thấy một nhóc con chấp tay sau lưng, ngẩng đầu mà bước qua, phía sau theo mấy cái đĩa trẻ choai choai, cái tên này giáp bạc hồng bào, trên đầu còn đội hai cái sợi đồ đồ, uy phong rồi.

" Mục.. Khuynh Tuyết? "Thứ này tuyệt đối là Mục Khuynh Tuyết! So với khi còn bé, nhiều hơn mấy phần anh khí rồi, thật là có chút dáng vẻ quân rồi.

" Người là.. "Mục Khuynh Tuyết cau mày xoay chuyển hai vòng

quanh ta.

" Ta a, An Khê a, người không nhớ rõ? Khi còn bé ta bị mẹ người bắt được, mấy ngày đó người là ngày ngày cầm roi da nhỏ quất ta. "

" Hả? Là người a! "Mục Khuynh Tuyết một mặt sắc mặt vui mừng chỉ vào ta," Nhưng mà, người làm sao sẽ tới đây? "

" Ta.. Ôi.. Nói rất dài dòng, người.. Có thể dẫn ta đi gặp mẹ người hay không? Ta có việc quan trọng nói với nàng. "

" Gặp mẹ ta? "Mục Khuynh Tuyết nói thềm một câu, nhìn ta một cái, vừa định gật đầu," Họ là người nào? "

" Là người thân của ta. "

" Trong xe ngựa kia.. "

" Đừng hỏi, việc này, ta chỉ có thể nói với mẹ người. "

" Được. Ta nợ một món nợ ân tình của người, việc của người, ta tự nhiên sẽ giúp. "Mục Khuynh Tuyết gật gù, hiếm thấy dễ nói chuyện, còn phái người đem đám người An Mạnh dàn xếp xong, mang theo ta đi về phía Miên thành.

" Ân tình? Ân tình gì? "

" Huh? Người khi đó không phải nhắc nhở, nếu như mẹ ta muốn phái các thẩm thẩm đi trị thủy, nhất định phải ngăn cản nàng sao? Lần kia các tướng lĩnh phụng mệnh đi trị thủy chịu lũ bất ngờ nuốt chửng, không ai sống sót.. "

Mẹ của ta.. Lúc trước thật sự chỉ là thuận miệng nhắc một câu, không nghĩ tới Mục Khuynh Tuyết thật sự để ở trong lòng như thế.

Nói thật, người đừng nói nàng, ngay cả ta nghe xong đều có chút

nghĩ mà sợ.

" Nè, mẹ đang ở bên trong. "Mục Khuynh Tuyết đem ta dẫn tới trước trướng, tiến lên thông báo một tiếng.

Không lâu lắm, trong lều vội vàng đi ra một người, từ trên xuống dưới đánh giá ta.

" Diệp Diên thăm thăm. "Ta ôm quyền với nàng.

Nàng cũng một mặt ngu ra, nhìn ta một cái, gật gù," Vào đi. "

Trong lều, Lạc Thanh Viễn một thân áo bào đen thêu vàng, ngồi ở trên cao, khi ta vào thì nhìn chăm chăm ta, vài tên phó tướng khác chia nhau ngồi hai bên, ánh mắt kia cũng không rời ta.

" Lạc tướng quân, có khoẻ hay không. "Ta ôm quyền thi lễ với nàng.

Hai ta đối diện một lúc lâu, nàng đột nhiên cười khẽ một tiếng, giơ tay chỉ chỉ ta.

" Người a người a, người đến tột cùng là quái vật gì? "Một mặt cân nhắc đánh giá ta.

Ta cũng cười cười," Tướng quân nói giỡn rồi. "

" Nha không đúng, ta quên rồi, nên gọi ngài Ngu vương bệ hạ. "Rất cung kính hành đại lễ.

Lạc Thanh Viễn liếc ta, giơ tay," Đứng lên đi. Người lần này tới, là dự định để ta tặng thêm mấy tòa thành đây? "

" Ngài cũng thật là thích nói giỡn, ta nào có lá gan này. Lần này tới, là muốn.. "Trong lòng ta có chút bồn chồn, cũng không phải bởi vì Lạc Thanh Viễn, mà là điều kiện này nói ra, phỏng chừng ta cũng bị An Lạc Thành đánh chết..

" Là muốn tặng ngài một phần lễ vật nhỏ. "

" Nga? "Lạc Thanh Viễn ngẩn ra, vui rồi, nở nụ cười nửa ngày, là cao hứng sao, ngay cả ta cũng không biết nàng vì sao vui vẻ như vậy..

" Mẹ.. Ngài không có sao chứ.. "Cả Mục Khuynh Tuyết đều không nhìn nổi, chà xát cánh tay, rùng mình một cái..

Ta cũng là không hiểu, mẹ nàng cười lên đến tột cùng có bao nhiêu đáng sợ?

" An Khê a An Khê, ta với ngươi tuy là tiếp xúc không nhiều, nhưng sự tích của ngươi ta là nghe nói không ít. Ngươi sẽ có lòng tốt như vậy, tặng ta lễ vật? Sợ là đã đào xong phần mộ, chờ ta nhảy xuống đó. "

" Ta.. "Được rồi, ra chiêu lớn.

" Sáu năm trước, ta từ chỗ ngài mượn đồ, hiện tại, ta muốn đem nó trả lại ngài. "

Một phòng toàn người mắt to tròng mắt nhỏ nhìn chăm chăm ta, cả Lạc Thanh Viễn cũng là gương mặt đứng hình.

" Thế nào? "

" Các ngươi.. Không muốn? "

Ta nhú nhú mày, giả vờ thất vọng," Không nghĩ tới 15 thành này còn nện ở trong tay rồi, bỏ đi, ta lại đi nước khác hỏi một chút. "

Quay người muốn đi.

" Đứng lại. "

" Hả? Làm gì a? "Ta quay đầu lại liếc mắt nhìn, Lạc Thanh Viễn một

mặt nghiêm túc đi xuống, đi tới trước mặt của ta.

" Người mới vừa nói, muốn đem 15 thành tặng cho ta? "

" A, đúng vậy. "Gật gật đầu.

Mấy người nhìn lẫn nhau vài lần.

" Chuyện lớn như vậy, không phải là chuyện cười giữa đứa trẻ.

"Diệp Diên nghiêm mặt nói một câu.

Nga.. Ý này là nói ta không làm chủ được?

" Ngu vương là người thông minh, nhưng ta cũng không phải ngu ngốc, 15 thành này, sớm muộn là phải trở lại Ngu quốc, chỉ là ta có thể không phí một binh một lấy được, đương nhiên cũng có thể không bị thương một người trả lại. "

Sáu năm, m*ẹ kiếp, bách tính ch*ó m*á cái gì, đồng hóa cần thời gian sáu năm?

Coi ta ngốc sao?

Nàng khẳng định ở trong thành sắp xếp lượng lớn binh lính, nếu không những bách tính chỉ lo ba bữa cơm no kia, nào có tâm tư đối nghịch với chúng ta!

" Hai bên tổn hại, hay là không tổn hại một người, ngài.. Tự chọn. "

" Người sẽ tốt bụng như vậy? "Diệp Diên nửa tin nửa ngờ nhìn ta.

" Đương nhiên không có. "Ta lắc đầu.

Lạc Thanh Viễn một tiếng cười khẽ, một bộ vẻ mặt sáng tỏ.

" Nói đi, muốn cái gì. "

" Ta muốn, cầu xin một đại phu. "

" Đại phu? "Mấy người cả kinh.

" Người dùng 15 thành đến trao đổi với ta, chỉ vì muốn một đại phu?
"Lạc Thanh Viễn hỏi ta một lần nữa.

" Ôi.. Thực không dám giấu giếm.. "

" A nương ta nàng thân trúng kịch độc, cần gấp đại phu trị liệu.

"A nương của người?" Lạc Thanh Viễn ngẩn người, sắc mặt chợt biến đổi đột ngột, "An Lạc Thành?"

"Ừm."

"Ha? An Lạc Thành trúng độc? Hờ? Vừa rồi trong xe ngựa chẳng lẽ là An Lạc Thành? Ha ha! Ta đi giết nàng!" Mục Khuynh Tuyết vui đến vỗ tay một cái, hùng hục liền muốn đi ra ngoài.

Ta m*á nó!

"Này này tiểu tử tông người đừng náo!" Chặn ngang đem nàng ôm lấy, người coi như là hận cô, cũng phải cho ta chút mặt mũi chứ! Muốn giết chết cô trần trụi như như thế, ta.. Ta thực sự là..

"Chuyện này rốt cuộc là như thế nào?" Lạc Thanh Viễn đúng là bình tĩnh cực kì, cau mày truy hỏi tình hình cụ thể và tỉ mỉ.

Chuyện này.. Ôi.. Quên đi, đại thể nói một chút.

Trong lều một trận tĩnh mịch, mọi người mắt to trừng mắt nhỏ.

"An Lạc Thành.." Lạc Thanh Viễn hé miệng nở nụ cười, "Vậy người dẫn nàng tới tìm ta làm chi." Lời nói lộ ra sắc mặt vui mừng che giấu không được.

"Người sẽ không sợ, ta giết các người sao."

"Ta đây vẫn đúng là không sợ." Ta cười lắc đầu một cái, "Không có chỗ nào, so với nơi này của ngài, càng an toàn hơn."

"Ai nói? Ta đây sẽ đi giết nàng."

Mẹ của ta, Mục Khuynh Tuyết lại nhảy lên rồi! M*ợ nó, mạnh mẽ đùa với người a!

"Ở trong mắt Dục vương, An Lạc Thành chết rồi, so với An Lạc Thành sống sót, càng làm cho nàng an tâm. Nhưng ở chỗ ngài, An Lạc Thành sống sót, so với chết, càng có giá trị."

"Ha ha ha ha - Lạc Thanh Viễn cười to lên, không ngừng gật đầu,"
Hay, hay. "

" Đi thôi, dẫn ta đi nhìn thử. "Lạc Thanh Viễn khoát tay chặn lại.

Ta nhanh chóng hùng hục dẫn nàng chạy ra bên ngoài.

* * *

Trên đường, Lạc Thanh Viễn sai người đi gọi đại phu, chúng ta vừa tới ở ngoài doanh trướng, thì nhìn thấy An Mãnh từ trong lều bay ra.

M*á nó suýt chút nữa đâm vào ta, sợ đến trong lòng ta run run một cái.

" Đây là.. Làm gì? "Ta vỗ ngực một cái, đem An Mãnh nâng dậy.

" Mẫu thân.. Mẫu thân nàng.. "

" Làm sao vậy! "M*á nó tiểu mập mập nói chuyện thờ mạnh, ta nhanh chóng xúc lên mìn.

Chuyện này.. Một đôi chân này tựa như đồ chì, căn bản di chuyển không được..

Trong lều, An Lạc Thành một đôi mắt lộ ra hung quang, đám nhóc con xung quang tránh đến rất xa, không ai dám nói chuyện.

Thấy ta xúc ra màn, An Lạc Thành nhìn sang, ánh mắt kia.. Hận không thể đem ta ăn tươi rồi..

" Người.. "Cô giơ tay chỉ vào ta, nghiêng răng nghiêng lợi, thân thể hãy còn run rẩy.

" Ta.. A.. A nương a, người.. "

" Phốc! "An Lạc Thành đột nhiên phun ra ngụm máu đặc, che ngực lùi về sau hai bước.

" A nương! "Ta bước xa bước xa nhảy qua đỡ lấy cô

" A nương, người.. "

" Cút ra! "An Lạc Thành gầm lên một tiếng, đem ta đẩy ra, trái phải tìm kiếm, từ bên hông An Diệc rút ra bội kiếm, mũi kiếm chĩa thẳng cổ họng của ta.

" Người.. Vì sao.. Muốn hại ta rơi vào.. Bất trung.. Bất nghĩa! "Cẩn răng nghiêng lợi hung hăng trừng mắt ta.

Ta nuốt ngụm nước miếng, cần cổ vậy mà có một chút hơi lạnh.

" Mẫu thân! "Lương Lương chạy đến bên cạnh ta, phù phù thì quỳ xuống.

" Đứng lên! "Ta đưa tay cầm lấy bờ vai của nàng, đem nàng xách lên.

Không chỉ là nàng, cả An Lạc Thành cũng có chút kinh ngạc.

" Bất trung bất nghĩa? "

" Vậy xin a nương dạy ta, như thế nào trung, như thế nào nghĩa. "Ta đi về phía trước hai bước, cái cổ sát lưỡi kiếm.

" Quân muốn thần chết, thần không thể không chết, chính là trung người vâng theo sao? Cả đứa nhỏ ba tuổi cũng nhìn ra được, Dục vương ngu ngốc, nghe tin gian nịnh giết oan trung thần, người lại một lòng đi theo cung phụng làm chủ, người cho rằng người chết rồi, là có thể tự chứng minh trong sạch rồi sao? Người cho rằng nàng thật sự lưu ý người là có trung tâm hay không, có phản quốc hay không? "

" Nàng lưu ý, chỉ có vương vị của nàng! Phàm là người có chút uy hiếp đối với vương vị của nàng, nàng đều muốn diệt trừ. Người theo nàng nhiều năm như vậy, thật sự không thấy được sao? "

Ta đứng trước mặt cô, nghiêng đầu nhìn thanh kiếm kia một chút, trên lưỡi kiếm mang theo một vệt máu.

Cánh tay An Lạc Thành khẽ run, thanh kiếm dờ đi mấy phần.

" A nương cũng biết, sự phụ và Mạc tướng quân đang chạy về quốc đô, nếu ta đoán không lầm, các nàng chắc là muốn lên vào vương thành cứu tiểu Quyết ra. Phó tướng tình như thủ túc vào sinh ra tử của người, liệu lĩnh nguy hiểm đến tính mạng đi cứu con gái của người, mà người, lại trốn ở chỗ này một lòng muốn chết để chứng minh sự trong sạch, chuyện này, lẽ nào cũng là nghĩa trong miệng của a nương? "

An Lạc Thành nghe vậy cả kinh, " Nàng.. "

Ta xông lên theo sau ót cửa cô chính là một quyền, cô híp mắt, liền ngất xỉu rồi.

" Tiểu Khê, người làm gì! "

" Cứu mạng của nàng. "

Ta đem An Lạc Thành để tới trên giường, nắm lấy tay của cô.

" Trung nghĩa khó song toàn, lần này, ta giúp người chọn. "Giúp cô đắp kín mền.

" Ngu Vương bệ hạ, làm phiền ngài rồi."

Ngu vương gật gù, vung vung tay, lập tức chạy tới bốn, năm đại phu, kiểm tra tình huống của An Lạc Thành.

Hết chương 74

Edit: Chương này hay

-----oOo-----

Chương 75: ta có cần thè lưỡi hay không a

Nguồn: EbookTruyen.VN

"Thế nào rồi?"

M*ẹ kiếp đại phu này có độc đó, vẫn cau mày than thở, bắt mạch một hồi lắc đầu một cái, bắt mạch một cái, lắc đầu một hồi, nàng thật sự không phải là động kinh?

Người như vậy là sẽ hù chết người được không!

"Chậc.. Cái này.."

M*á n*ó!

"Người có lời gì không thể nói thẳng hả? Sống hay chết cho câu thoải mái có được hay không!" Ta xông tới cầm lấy cổ áo của đại phu này, đừng tưởng rằng dung mạo người đẹp để ta sẽ không đánh người!

"Vân Cẩm, đến cùng thế nào, người nói thẳng thì được rồi." Cả Lạc Thanh Viễn đều không nhìn nổi rồi.

"Bẩm bệ hạ, độc tính của nàng cũng không có nghiêm trọng như người tưởng tượng như vậy, chỉ là rất kỳ quái, ta còn chưa từng gặp loại độc nào có thể khiến người ta thèm ngủ như vậy, thậm chí vừa ngủ thì không tỉnh, ngược lại là.. chậc.."

Đại phu này lại một mình làm bầm một chút, "Vi thần trước tiên thay

nàng châm cứu tiêu độc trước." Nói xong, từ một bên lấy ra túi châm, nhìn quanh một vòng, "Các người đi ra ngoài chờ đợi trước."

Mấy nhóc con nhìn ta một cái, tựa hồ là có chút không yên lòng, m*á n*ó.. "Ta cũng không yên tâm các người đi ra ngoài đi, ta ở đây giữ." Ta gật gù với các nàng.

Đại phu không lên tiếng, xem như là ngầm cho phép, đảo mắt một phòng toàn người liền đi hết.

"Đại phu, người mới vừa nói, không có độc có thể khiến người ta thèm ngủ như vậy, là có ý gì?"

"Ta cũng chỉ là hoài nghi, trước tiên ta châm kim cho nàng trước đi." Đại phu này nói xong thì nghiêm túc châm kim, ôi không phải, cái gì gọi là nhìn thử.. Không biết tình huống cụ thể, trực tiếp xuống kim, thật sự được không?

"Này này này, người châm kim thì châm kim.. Người người.. Người cởi quần áo của nàng làm gì a a w (Д) w?" Mẹ kiếp, cái này đây không phải đụng trúng sắc lang chứ, không nói hai lời thì cởi quần áo của An Lạc Thành! Ta nhanh chóng chạy tới ngăn lại, một mặt đề phòng nhìn nàng.

Đại phu sững sờ, như bạch si nhìn ta như thế, "Người có còn muốn cứu mạng của nàng hay không hả?"

"Ta.. Nhưng mà người.." Đại phu đem ta đẩy ra, kéo kéo quần áo của An Lạc Thành, vẫn may vẫn may, chỉ kéo đến bờ vai trở xuống, lộ ra gần nửa đoạn bộ ngực nho nhỏ.

Tuy nói.. Phi lễ chớ nhìn.. Ta che mắt, lại vẫn là không nhìn được từ khe hở nhìn lén, cổ trắng.. Vai đẹp.. Chà chà chà..

Thấy đó! Đây là cái đại phu quý gì, lấy cây kim dài như ngón tay châm ở ngực An Lạc Thành, miễn cưỡng đem An Lạc Thành châm

thành con nhím rồi, không hề có một chút vẻ đẹp rồi! Hết rồi! Ta nhìn đều sợ, trực tiếp che ngực.

Chỉ chốc lát, đại phu ngừng, quan sát tình huống của An Lạc Thành, ta cũng đến gần liếc mắt nhìn, chỉ thấy hô hấp của An Lạc Thành dồn dập, sắc mặt đỏ.. Đỏ hồng.. Cái quỷ gì!

"Đại phu, người đây là.. Người.. Người có dựa vào, có bằng hành nghề thầy thuốc hay không a!"

Ta đang bốc phốt, An Lạc Thành đột nhiên sắc mặt biến đổi đột ngột, nhú chặt mày, khóe miệng tràn ra một tia máu tươi, đang không ngừng chảy ra ngoài.

"Này này nàng lại lại lại lại phun máu rồi!"

"Ừm, đờ máu độc phun ra là không sao rồi." Đại phu bình tĩnh dị thường, cầm khăn mặt lau khóe miệng cho An Lạc Thành, vốn dĩ dòng máu màu đen cũng từ từ trở nên đỏ tươi lên.

Fu*ck, đơn giản như vậy? Thì tùy tiện châm mấy kim thì xong rồi? Vậy ta lo lắng như vậy làm gì?

An Lạc Thành không hề thổ huyết, sắc mặt cũng tốt hơn nhiều, chỉ là vẫn cứ đang ngủ say.

Đại phu bắt mạch cho An Lạc Thành, nhú chặt mày, một mặt vẻ mặt khó khăn.

"Đại phu, nàng không sao chứ?"

"Ừm." Đại phu gật gù, đem cánh tay của An Lạc Thành nhét về trong chăn.

"An tâm chuẩn bị hậu sự đi."

W (Д) w cái gì?

Ta con m*ẹ nó? Ta nghe được cái gì?

"Người nói cái gì? Không phải đã giải độc rồi sao!" Ta xách lấy cổ của đại phu kia kéo nằng lên.

"Aiz." Đại phu thở dài, không nhanh không chậm đẩy ra tay của ta.

"Vừa rồi ta liền cảm thấy rất kỳ quái, đồ vật như thế nào có thể khiến người ta thềm ngủ như vậy? Độc tố trong cơ thể nằng rõ ràng hơn nữa, mặc dù đã không còn đáng ngại, nhưng cổ này, ta xác thực khoanh tay."

Cổ?

Cái gì.. Thứ đồ chơi gì?

"Cổ cái gì?" Nghe được ta một mặt đứng hình, cô không phải trúng độc sao, làm sao.. Lại trúng cổ?

"Ta đối với cổ thuật xem qua không nhiều, bên trong nằng, đại khái là thuật cổ ngủ, bên trong cổ này, chỉ có một đặc tính, chính là ngủ. Cổ ngủ này ở trong cơ thể, sẽ rút lấy chất dinh dưỡng cùng tinh khí trong cơ thể kí chủ, khiến kí chủ cả ngày phờ phạc mệt mỏi buồn ngủ, mãi đến mức ở trong giấc ngủ chết đi. Cổ này, trừ phi người thi cổ chủ động giải trừ, bằng không.."

Đại phu không nói nữa, ta m*á n*ó.. Một thân mồ hôi lạnh..

Dực vương này.. Dực vương này cũng quá con m*ẹ n*ó ác độc rồi đó! Hạ độc còn chưa xong, còn muốn hạ cổ? Nằng rút cuộc là có bao nhiêu hận An Lạc Thành a!

"Sẽ không có cách khác sao!"

"Người người người.. Người trước tiên.. Khụ.. Bình tĩnh đi, người coi như là bóp chết ta.. Cũng không làm nên chuyện gì a.."

Ta vội vàng buông lỏng tay, vừa rồi hình như là quá kích động, bất tri bất giác thì bóp lấy cổ của nàng.

"Ta là đại phu, cũng không phải phù thủy.." Đại phu có chút bất mãn xoa cái cổ, cau mày đang trầm tư.

"Ờ.."

"Làm sao vậy? Có phải là nghĩ được cách rồi?"

"Nga, vậy ngược lại không có, ta chỉ là nghĩ đến tập tính của cổ trùng này."

"Tập tính gì?"

"Cổ này sợ hàn, càng yêu thích chỗ ấm áp, nhưng lại sẽ không dễ dàng rời khỏi cơ thể kí chủ.."

"Nếu không.."

"Làm sao? Có cách rồi?" Ta cầm lấy bờ vai của đại phu nhìn chằm chằm nàng.

"Vẫn là chuẩn bị hậu sự đi."

"Người! Người tốt xấu gì cũng là một đại phu a, không biết trị bệnh cứu người là thiên chức của người sao! Há mồm ngậm miệng hậu sự hậu sự, ta cho người biết, nếu như nàng chết rồi, người phải tha bản thân người chuẩn bị hậu sự một chút rồi!" Phi, cái thứ gì!

"Làm sao vậy?"

Đoán chừng là thanh âm của ta kêu quá lớn, Ngu vương vén rèm đi vào liếc mắt nhìn.

"Bẩm bệ hạ.." Đại phu kia vội vàng đem sự tình nói tường tận.

"Có cách giải không?" Sắc mặt của Ngu vương khó coi dị thường, người đứng nói đại phu này, ngay cả ta đều có chút sợ hãi.

"Có là có, nhưng.."

"M*ẹ kiếp người không phải mới vừa rồi nói không có cách giải sao!" Ta cầm lấy cổ áo của đại phu kia liền muốn đánh nàng!

"Phương pháp lấy mạng đổi mạng, cùng với không có có gì khác biệt?" Đại phu này cũng là hiếm thấy về mặt đoan trang.

"Cái.. Cái gì? Lấy mạng.. Đổi mạng? Ý.. Ý gì?" Ta có chút đứng hình, trước đây xem ti vi, xem tiểu thuyết, luôn có thể thấy đoạn một mạng đổi một mạng cái gì, lúc đó luôn cảm thấy thật máu chó, nở nụ cười.

Nhưng trước mắt, phát sinh ở trên người mình, lại là đột nhiên không kịp chuẩn bị như vậy..

"Cổ ngữ sẽ không dễ dàng rời khỏi kí chủ, nhưng nếu như thân thể của kí chủ mới tốt hơn so với kí chủ ban đầu, hơn nữa đồng ý chủ động tiếp nhận nó, nó đại khái là sẽ chủ động thay thế kí chủ."

"Vị tướng quân này bị cổ trùng từng bước xâm chiếm nhiều ngày, nhất định nguyên khí đại thương, trước mắt phàm là có người đồng ý tiếp nhận cổ trùng này, đều có thể đổi nàng một mạng, nhưng như vậy, kí chủ mới thì.."

Ta gật gù, hiểu rõ rồi..

Chính là muốn để cổ trùng kia từ trong thân thể An Lạc Thành đi ra, thay thân thể..

Ta ngã ngồi ở bên cạnh bàn, đầu óc trống rỗng, chỉ có một niềm tin.

An Lạc Thành, không thể chết được.

Được, cô không thể chết được, như vậy ai tới chết thay cô?

Ta tin tưởng đồng ý người đánh đổi mạng sống cho cô có rất nhiều, nếu như là ở trên TV thấy được chuyện như vậy, ta đại khái sẽ cảm thấy rất buồn cười, tùy tiện tìm người thân thể cường tráng, đem cổ trùng này dụ ra không phải thì xong việc rồi sao.

Nhưng trước mắt, ta phát hiện, ta căn bản không làm được..

Căn bản.. Không làm được..

"Cổ trùng này.. Là thông qua tình thế ra sao di dời kí thể?"

Trong lòng đại khái có quyết định rồi, nhưng ta phải đem chuyện nên hiểu hiểu rõ đến cùng.

Đại phu chỉ chỉ miệng của mình.

"Miệng?" Fuc*k?

"Từ miệng chui ra?"

Ta con m*ẹ nó..

"Cổ trùng.. Chính là.. Sâu sao.."

Ta nuốt một ngụm nước bọt, ta con m*ẹ nó.. Buồn nôn nhất sâu rồi!

Đại phu gật gật đầu..

Ta.. Ta hình như có chút run chân.. Ta cảm thấy.. Ta đại khái là có lòng này, cũng không có gan này..

Ta nhìn bóng người của đám nhóc ngoài trường, việc này.. Không thể nói cho các nàng biết.

Ta đi tới bên giường, nhìn An Lạc Thành hô hấp đều đặn, đang ngủ say sưa, ngồi xổm người xuống, nắm tay cô, trong đầu không ngừng mà lóe qua hình ảnh khi còn bé.

Ta khẳng khăng vùi ở trong lòng cô, cô một mặt ghét bỏ, rồi lại dùng bàn tay lớn ấm áp này ôm hông của ta.

Ta nói cô quá dữ, không ôn nhu, cô một mặt bình tĩnh xách lấy cái ót của ta đem ta ném ra trước, tự mình ngồi ở trong lều sinh hờn dỗi.

Cô từng đánh ta, từng mắng ta, từng hung dữ với ta.

Lại cũng từng ôm ta, từng dỗ ta, từng hôn ta.

Cô đem tất cả kiên trì và ôn nhu của cô, đều cho ta rồi.

Ta.. Không có lý do gì, thuyết phục chính mình, không đi cứu cô.

"A nương a.. Sau này.. Ta.. Ta cũng.. Không chọc người giận nữa rồi.."

Ta cười cười, mở ra lòng bàn tay của cô, đem mặt thò qua, cọ cọ.

Nguyên bản ta thì không thuộc về nơi này, lưu luyến bảy, tám năm tươi đẹp này, đủ ý nghĩa rồi.

"Đại phu, có cái gì phải chuẩn bị." Ta ngược lại thật ra bình tĩnh lạ thường, quay đầu lại nhìn đại phu kia.

Đại phu hơi kinh ngạc, "Người.. Người muốn.."

"An Khê, việc này, người không cùng với các nàng thương nghị một hồi sao?" Lạc Thanh Viễn cau mày nhìn ta.

"Ngu vương bệ hạ, chuyện này, ta không muốn để cho người thứ tư

biết, một mình ta có thể làm chủ. Dù sao trúng cổ này, trong thời gian ngắn cũng chết không được, người yên tâm đi, ta sẽ kiên trì đến chờ người lấy lại 15 thành kia."

Lạc Thanh Viễn nhíu nhíu mày lại, một mặt nghiêm túc, cuối cùng, thở dài, "Ừm."

* * *

Không lâu lắm, đại phu sai người mang một bồn tắm đi vào, bên trong tràn đầy một chậu nước lạnh.

"Đem vị tướng quân này để tới bên trong nước lạnh, cổ trùng không chịu được hàn, người lấy miệng đối miệng, cổ trùng nhận biết được ấm áp, thì sẽ chui vào trong cơ thể người."

"Nga." Ta đang muốn ôm An Lạc Thành.

Chờ đã.

Nàng vừa nói cái gì?

Lấy.. Miệng.. Đối.. Miệng..

Meo meo meo meo méo?

Fu*ck! Ta đây là nụ hôn đầu nụ hôn đầu nụ hôn đầu nụ hôn đầu a a a! Vậy mà cùng với An Lạc Thành?

Ta con m*ẹ nó.. Ta có phải bị thiệt lớn rồi!

Nếu không.. Ta vẫn là suy nghĩ thêm một chút đi!

Miệng đối miệng.. Miệng đối miệng..

Nếu như chỉ là miệng đối miệng đơn thuần, chắc cũng còn có thể tiếp nhận đó, dù sao cô cũng từng hôn mặt của ta mà..

Ôi.. Nhưng mà nghĩ như thế nào.. Chắc.. Hẳn là sẽ không đơn giản như vậy chứ..

"VẬY.. ĐẠI ĐẠI ĐẠI PHU A, TA.. TA HỎI THÊM MỘT CÂU A, TA TA TA.. CÓ.. CÓ CẦN.. CẦN ĐƯA.. ĐƯA LƯỚI KHÔNG A.."

Chíp chíp chíp..

Đại phu dấu chấm hỏi đen đầy mặt?

-----oOo-----

Chương 76

Nguồn: EbookTruyen.VN

Ở sau khi ta hỏi xong vấn đề kì lạ này, đại phu và Lạc Thanh Viễn đột ngột nhìn nhau, hình như là có chút.. Có chút.. Ngớ ra?

Ta nghiêng nghiêng đầu, ngại ngùng cười cười, cũng không biết vừa rồi làm sao mất não, vấn đề này, cần hỏi sao?

"Người.. Tùy ý." Đại phu một mặt ghét bỏ liếc ta một cái.

Tùy ý cái quỷ gì, xù lông rồi người phụ trách hả. Hừ.

Ta trực tiếp ôm lên An Lạc Thành, để vào trong bồn tắm, lúc này cũng vào thu rồi, còn ngâm nước lạnh, người đừng nói con trùng kia, người khỏe mạnh cũng phải lạnh ra bệnh vặt.

"Như vậy thì được rồi chưa?" Ta nửa quỳ ở bên bồn tắm, để An Lạc Thành dựa ở cánh tay của ta.

Lời ta vừa nói xong, thì phát hiện An Lạc Thành trong ngực không đúng lắm.

Cau mày, mím chặt môi, tựa hồ đang cực lực nhẫn nhịn.

"Nàng.. Nàng làm sao vậy?"

Đại phu đi qua liếc nhìn một cái, "Đại khái là trùng trong người nàng đang tác quái."

Ta nhìn cơ thể An Lạc Thành hơi phát run, cũng không biết là lạnh

hay là đau.

Lại ngâm gần hơn hai phút, đại phu vươn tay sờ sờ cơ thể của An Lạc Thành, "Sắp rồi, trùng sẽ tìm nơi ấm áp, người bắt đầu đi."

"Nga.." Ta nuốt nước bọt, ân.. Không phải sợ hãi.. Là khẩn trương.. E.. E thẹn..

Cúi thấp cái đầu, nhích đến bên miệng của An Lạc Thành, nhìn bờ môi hiện đến trắng bệch của cô, ta.. Ta..

Dục vọng ra ngoài rồi! Chiếm hữu tiện nghi của đại mỹ nữ, tính ra, ta không lỗ a!

Vừa nghĩ như vậy, quyết tâm liều mạng, nhắm mắt lại, bồm bộp ta liền hôn tới!

Ân.. Mềm mềm.. Lạnh lạnh.. Cảm giác thật sự giống hôn ở trên trái cây lạnh.

"Người đang làm cái gì?" Bên tai là tiếng ù ù của đại phu.

Ta mở mắt nhìn một cái, m*á nó! Dọa chết người rồi!

Đại phu ở bên trái, Lạc Thanh Viễn ở bên phải, hai người như con khỉ nhìn chăm chăm ta, ta con m*ẹ nó!

"Các người.. Bệnh thần kinh a!"

"Có người như người sao? Người ngược lại đem miệng của nàng tách ra a." Đại phu phồng chùng là nhìn không nổi rồi, ra tiếng nhắc nhở.

"Nga.. Vậy các người cách ta xa chút, ta.. Ngại ngùng." Dễ giận! Tức giận!

Hai người cùng đứng lên đi xa xa, ta mím môi, thay đổi tư thế, quay lưng về phía họ.

Quá đáng, khó có được một nụ hôn, bên cạnh còn mang theo hai cái bóng đèn!

Điều chỉnh tâm trạng một chút, hít sâu một hơi.

Đem miệng của An Lạc Thành tách ra một khe nhỏ, lần nữa hôn lên!

Ân.. Hiện tại vấn đề đến rồi..

Có.. Vươn.. Đầu.. Lưỡi.. Không?

Đại phu nói con trùng đó sẽ tìm nguồn ấm, nhưng bây giờ ta là dính lấy môi của An Lạc Thành, ân.. Không đủ nóng đó..

Được thôi, vì cứu tính mạng của cô, chỉ có thể làm như vậy rồi.

Thận trọng đem đầu lưỡi thò vào, nghe nói cách thức n*út lưỡi rất lãng mạn, nhưng mà không ngờ được vậy mà sẽ ở loại tình huống này trải nghiệm một lần.

Mũi của ta dán ở chóp mũi của An Lạc Thành, gần cô đến không thể gần hơn nữa, rất muốn thời gian thì như thế dừng lại, dừng lại ở thời khắc này..

"Ngô!" M*á ơi!

Ta đang một mặt say mê nhìn chăm chăm cô, cô vậy mà hự một cái cắn vào đầu lưỡi của ta! Cho dù người là đau, người cũng đừng cắn ta a a a a a!

Cắn trúng đầu lưỡi có bao nhiêu đau các người biết đó, bây giờ ta đây là bị cắn lấy không tha, đau đến nước mắt ta đều chảy xuống rồi!

"Ngô ngô ngô!" Ta nhanh chóng tách ra miệng của An Lạc Thành, đang muốn cuộn đầu lưỡi về, bỗng dừng đầu lưỡi mát lạnh, ta giật mình một cái, thu đầu lưỡi về hự chính là một miếng, cảm giác kia.. Lại như mạnh mẽ cắn lấy một cây bông vải!

"Phi!" Ta đem đồ vật trong miệng nôn đi, cúi đầu vừa nhìn, m*á ơi.. Một con trùng cỡ móng tay màu trắng sữa, bị ta cắn thành hai khúc, hai nửa thân thể vẫn cứ nhúc nhích, m*á nó a..

"Ọe.." Móc cuống họng nôn ra bên ngoài, cái này thật.. Quá.. Quá con mẹ nó ghê tởm rồi!

"Như vậy cũng được?" Đại phu đi qua nhìn một cái, cả mặt kinh ngạc.

Ta không có ăn đồ vật gì, làm sao cũng nôn không ra, nhưng mà thật sự là ghê tởm, không ngừng muốn nôn.

Ta vậy mà.. Cắn đứt một con trùng, ta..

Ọe--

Lạc Thanh Viễn đưa ly nước cho ta, ta liều mạng, ta liều mạng súc miệng.

"Không xảy ra bất ngờ, chút nữa nàng thì có thể tỉnh lại rồi." Đại phu chạy đến bắt mạch cho An Lạc Thành.

Ta gật gật đầu, che lấy bụng đứng dậy, "Chuyện hôm nay này, thì đừng để người khác biết nữa." Ta lau lau miệng, có khí vô lực.

"Thần kì, thật là thần kì rồi, ta vẫn là lần đầu nhìn thấy có người đối phó trùng như thế." Đại phu tán thưởng đối với ta, dựng thẳng ngón cái.

"Đó là đương nhiên, các người a, cứng nhắc bảo thủ, cũng không xem thử ta là ai, hừ!"

Ta lếch lếch vai, cười nhẹ nhàng, một mặt thư thả, nhưng.. Tâm tình lại có chút phức tạp..

Vừa rồi, ở trước khi ta cắn con trùng này, hình như ta.. Cảm thấy được..

Đại phu nhìn ta một cái, đi đến trước người Lạc Thanh Viễn hành lễ, "Bệ hạ."

"Ừm, người cũng cực khổ rồi, xuống nghỉ ngơi đi."

"Vâng."

Lạc Thanh Viễn cũng đi qua nhìn vài cái, vờ vờ vai của ta, liền cũng ra ngoài rồi

Ta đổi quần áo sạch sẽ cho An Lạc Thành, đem cô đặt ở trên giường, đắp xong cái chăn.

Ngồi ở bên giường, xoa bóp cổ họng, nhớ lại cảm giác vừa rồi.

Này này đừng nghĩ lung tung, không phải là cảm giác hôn đầu.

"Sẽ không chứ.."

"Chẳng lẽ.."

Ta gọt đũa một chút, quay đầu nhìn bồn tắm một bên.

Đứng dậy cởi đi áo khoác và áo giáp, đi đến bên bồn tắm, đưa tay thăm dò một chút.

Hơi vừa do dự..

Vào thử xem thì không phải biết rồi sao..

Suy nghĩ như vậy, quyết tâm liều mạng, nhảy vào trong thùng.

Vừa vào trong bồn, ngược lại không có chuyện gì, chính là lạnh chút, lạnh đến ta hí hí ha ha trực tiếp hắc xì.

Ngâm đến có hai ba phút, vẫn là không có phản ứng gì.

Ta thở phào nhẹ nhõm, vừa rồi đại khái là ta cảm thấy ảo giác rồi đó.

Đang vui mừng, cái bụng bỗng nhiên một trận đau nhói!

"Ngô!" Ta một tay che lấy bụng, ở chỗ này thì hình như có đồ vật gì đang chui tới chui lui, cảm giác ruột già ruột non toàn bộ đều cuộn lại với nhau, đau đến ta thấy cả sao trời.

Nắm lấy mép bồn, ra sức lộn ra ngoài, bóp chặt lấy bụng, cuộn thành quả cầu.

Quả nhiên.. Vừa rồi trước khi cắn con trùng kia, hình như là cảm giác được có thứ gì chui vào cổ họng, lúc này chứng thực rồi, đó không phải ảo giác..

Ta m*á nó.. Rốt cuộc vẫn là nói.. Trăm tính ngàn tính, không tính được con trùng vậy mà có hai con..

"A.. Đau quá.. Tiểu tử tông.. Xin người đừng ở trong bụng giày vò ta.." Ta đau đến gân xanh nhảy thành thạch..

Đúng rồi.. Đúng rồi! Đại phu nói con trùng này thích nơi ấm áp..

Ta nhìn bình trà trên bàn, gần trong gang tấc, lại xa ở chân trời..

Khí lực toàn thân của ta đều đang chống chọi đau đớn, thậm chí ngay cả lăn qua đều không làm được..

"Ạch a.."

Ta quỳ cuộn tròn ở trên đất, cắn lấy ống tay áo, "Dừng.. Dừng chui.. Dừng chui.. Xin người.. Cầu xin người.."

Trong cơ thể hình như có người đang lấy điện trong thân thể giống như là có khoan điện xuyên xỏ bụng của ta, xuyên từng tắc một..

"Tiểu Khê, nghe nói mẫu thân không sao rồi?"

Thì ở lúc ta đau đến sắp ngất, bên tai đột nhiên một tiếng.

"Tiểu Khê? Tiểu Khê người làm sao vậy!"

"Nước.. Nóng.. Nước.." Ta kịp thời mở mắt, cũng phân biệt không ra là tiếng của ai, cả người ở trạng thái đàn đàn, tùy lúc có thể nhắm hai mắt.

"Nước nóng? Lập tức, lập tức thì đến!" Sau đó là một trận tiếng ghé va chạm.

"Tiểu Khê, tiểu Khê?"

Nhận qua ly nước đưa đến, ừng ực ừng ực thì xối về trong bụng, nước trà có chút ấm áp, một cỗ ấm áp phân tán trong người, người đừng nói, thật sự thần kì rồi, đau đớn lập tức tan đi không ít, con trùng kia hình như dừng lại rồi, ta nhanh chóng lại uống thêm vài hớp.

"Phù.. Má ơi.. Cuối cùng dừng lại rồi.." Phí sức nhắc tay lau lau mồ hôi trên trán.

"Tiểu Khê, người đây là.. Làm sao vậy?" Lương Lương vươn tay qua sờ sờ trán của ta, một mặt lo lắng.

"Nga.. Ta không sao.." Ta lắc lắc đầu, ở dưới sự nâng đỡ của nàng đứng dậy.

"Ui da.."

"Lại làm sao vậy?"

"Chân tê rồi.."

Lương Lương giúp ta tìm quần áo khô thay lên, nghỉ ngơi một chút, ngược lại tốt nhiều rồi, khi cơ thể ấm áp, con trùng này vẫn thật sự không giày vò.

"Tiểu Khê, vừa rồi ngươi rút cuộc làm sao vậy?" Lương Lương hình như vẫn là có chút lo lắng.

"Không.. Không có gì đâu.."

Một cặp mắt to của Lương Lương nhìn chăm chăm ta, ta luôn không dễ trọn tròn mắt nói lung tung đi.

Gãi gãi đầu, "Chính là.. Ruột.. Căng.." Nháy mắt mấy cái nhìn Lương Lương.

"Ah?"

Ha a~

"Ai du~Được rồi, ngươi xem bây giờ ta không phải không sao rồi sao, vừa rồi cũng không biết làm sao, thì vừa rồi cũng không biết làm sao vừa vặn, đã hết đau."

"Nhưng mà.."

"Nga đúng rồi, đại phu nói rồi, a nương đã không sao rồi, chút nữa thì có thể tỉnh lại rồi, nếu không ngươi ở đây trông một chút, ta.. a!"
Ta đánh cái ngáp.

"Ta có chút buồn ngủ rồi, ngủ trước đây.."
Ta sửng sốt, lúc này giờ gì, không sớm không muộn, đang yên lành đột nhiên thì buồn ngủ?

M*á của ta, sẽ không phải con trùng này tác quái chứ..

Ta xoa xoa con mắt, hiển nhiên cảm thấy một trận buồn ngủ tập kích đến, não cũng có chút không linh hoạt rồi.

"Buồn ngủ?"

"A.. Chính là.. Vừa rồi giúp đại phu giúp a nương tiêu độc mà, có chút mệt rồi, ta trở về nghỉ một chút, a!" Lại là một cái ngáp to.

Con trùng này, thật linh.

"Vậy người mau đi nghỉ ngơi đi, ta ở đây trông chừng."

"Ừm."

Một giấc ngủ này là trời đất đen thui, hơi có được chút ý thức, mở ra con mắt, bên ngoài đã tối rồi.

Trời tối rồi a.. Nên ngủ rồi..

Trong đầu luôn đang nhảy ra ý niệm như vậy, nhưng ý thức lại đang nhắc nhở chính mình, không thể ngủ nữa..

Đứt khoát theo đuôi của mình, hung hăng nhéo một phát!

"Ai da.. Hí.."

Ta xoa xoa cái đuôi, mạnh mẽ chống người ngồi dậy, trong lúc này, cái ngáp này thì không từng đứt đoạn.

"Aiz.." Thở dài, trong trướng tối đen, quá muốn ngủ rồi, suy nghĩ phải đi đốt đèn lên, đang muốn xuống đất đó..

"Có phải người trúng trùng rồi?"

"M*ẹ của ta!" Cái quỷ gì, trong trướng có người? M*á ời dọa ta nhảy dựng, xem chút từ trên giường rớt xuống rồi!

Không lâu lắm, đèn sáng rồi.

"Ngu vương bệ hạ? Ngài làm sao ở đây?" Lạc Thanh Viễn làm sao sẽ ở đây?

"Ta nghe Lương nhi nói, người trở về thì ngủ rồi, cảm giác có chút không ổn."

Chờ đã, nàng kêu Lương của ta là cái gì? Lương nhi? Hai người quan hệ gì a, vì sao thân mật như vậy!

"Ta chỉ là có chút mệt mà.."

"Không cần giấu ta, người không phải đã đem con trùng đó nôn ra rồi sao?"

"Haiz.." Ta gãi gãi đầu, được thôi, xác thực với nàng không cần nói dối, dù sao nàng cái gì cũng không biết.

"Là nôn ra rồi, nhưng mà.. Chỉ nôn ra ngoài.. Một con.."

Lạc Thanh Viễn nhíu mày lại, đứng dậy, "Ta đi đem thái y trong cung triệu đến chữa trị cho người."

M*ẹ ta ời..

Ta có chút.. Được sủng mà kinh ngạc..

"Bệ.. Bệ hạ.. Ta có thể biết, tại sao người đối với ta tốt như vậy hay không?"

Lạc Thanh Viễn dừng lại bước chân, quay người lại, cả mặt nghiêm túc, "Nếu như có thể, ta hy vọng, người, có thể lưu lại ở Ngu quốc."

Nga, nói nữa ngày, nhìn trúng ta rồi!

"Đại khái là không có khả năng rồi." Từ trước đến giờ ta không thích đem lời nói cho hết, nhưng lần này, ta nhất định.

Lạc Thanh Viễn mím môi cười khổ, gật gật đầu.

"Chuyện ta hứa với ngài, tự ta sẽ nói được làm được, nhưng chuyện ta trúng trùng này, cũng xin ngài đừng nói cho họ biết, ta không muốn để mọi người lo lắng cho ta, ít nhất trước mắt không được."

Lạc Thanh Viễn nhìn ta một chút, không có nói chuyện, quay người thì đi.

"A này, ta coi như người hứa rồi đó.."

Không nói chuyện thì đi rồi, không không.. Không có lẽ độ!

Ngồi ở bên bàn một chút, nhìn ngọn nến dập dờn, cũng không biết An Lạc Thành tỉnh rồi chưa, nếu như tỉnh lại, có phải là muốn, có phải là lại muốn nổi đóa?

Có lòng muốn đi thăm An Lạc Thành một chút, đứng dậy vươn eo lưng, vừa đi hai bước, hai chân không nghe sai khiến di chuyển đến bên giường..

Nếu không.. Sáng mai rồi đi đi, khuya lắm rồi, đều nên ngủ rồi, người nói thế nào?

Hết chương 76

-----oOo-----

Chương 77

Nguồn: EbookTruyen.VN

Bóng tối, yên tĩnh, tứ chi mềm nhũn, không nhấc lên được nửa phần khí lực.

Có lòng muốn kêu, lại cả sức mở miệng cũng không có, ý thức thanh tỉnh, sống chết chính là mở mắt không lên.

Thân thể không chịu khống chế, trong não thường thường từng trận ong ong nổ vang, nói thật, ta có chút sợ hãi, ta sợ ta thật sự thì cứ như thế luôn ngủ sâu tiếp, luôn.. Ngủ tiếp..

"Tiểu Khê? Tiểu Khê, tiểu Khê!"

Bên tai chính là tiếng của Lương Lương, hình như nàng kêu ta cả nửa ngày rồi, ý thức của ta chính là bị nàng kêu tỉnh, nhưng thân thể lại trì trệ không dậy nổi.

"Tiểu Khê ngươi làm sao vậy? Tiểu Khê!" Lương Lương lắc lắc ta.

"Ân.." Sử dụng sức lực bú sữa, mới từ trong cổ họng phát ra một tiếng hừ.

"Tiểu Khê?" Lương Lương lại dùng sức lắc ta rồi.

Thân thể hình như bắt đầu phục hồi tri giác rồi.

"A.." Mở mắt ra, ngây dại mà nhìn chằm chằm lên đỉnh.

"Tiểu Khê ngươi đây là làm sao vậy?" Lương Lương đỡ ta ngồi dậy.

Cơ thể của ta còn ở trạng thái khoát lực, như động vật không xương, dựa ở trong lòng Lương Lương ngồi nửa ngày.

"Hình như.. Là.. Ngủ.. Quá chết rồi đó.." Cười khở nói, con trùng này độc thật, thật m*á nó độc a!

"Ngươi cũng vậy, mẩu thân cũng vậy, aiz.." Lương Lương thở dài.

"A nương còn chưa tỉnh sao?" Không đúng a, không nên a!

"Mẫu thân buổi sáng khi tỉnh lại giống y như ngươi vừa rồi."

"Nga.. Tỉnh rồi thì tốt.." Ta xoa xoa con mắt, đánh cái ngáp.

"Ngươi sẽ không phải còn chưa tỉnh ngủ chứ? Lúc này cũng buổi trưa rồi, ngươi cũng quá có thể ngủ rồi đó!"

"Buổi trưa rồi?" Ta m*á nó, vậy ta xác thực là có chút quá có thể ngủ rồi.

"A nương bây giờ thế nào rồi?"

"Ngược lại là có tinh thần, trạng thái cũng không tệ, tiểu Đạc họ giúp đỡ đó, ta chính là tới gọi ngươi qua."

"Nga.. Ta mới không đi đó." Ta bĩu môi, đứng dậy hoạt động một chút, vắn vắn cái eo.

"Tại sao vậy?" Lương Lương có chút kinh ngạc.

"Ta.." Gãi gãi đầu, "Ta sợ.. Sợ bị nàng đánh chết.."

"Sẽ không, cả buổi chiều này nàng cũng không làm sao nổi nóng, tính khí tốt đó." Lương Lương cười cười, cầm y phục mặc lên giúp ta.

"Ờ.. Không phải.. Người không biết.." Lúc này mới là bình yên trước giông bão đó..

"Huh? Biết cái gì?"

"Àch.. đúng rồi, Ngu vương đi gặp nàng rồi chưa?"

"Huh? Không có a."

Nga, may quá, vậy nàng chắc không biết chuyện ta đem 15 thành trả cho Ngu quốc đó, vậy bây giờ đi thăm thử cô chắc vẫn tính an toàn.

"Đi thôi, nhanh đi qua xem một chút."

"Người gấp cái gì." Lương Lương cười nhẹ, cẩn thận giúp ta chỉnh lý quần áo.

Hai chúng ta một đường chạy chậm đến doanh trướng của An Lạc Thành, ờ.. Quá không đúng.. Một đám nhóc giữ ở ngoài trướng là cái quỷ gì?

"Này, các người đang làm cái gì chứ?"

"Tiểu Khê người đến rồi, Ngu vương tìm mẫu thân nói có chuyện muốn thương lượng, để chúng ta ở ngoài hầu."

"Cái gì? Ngu vương đến rồi? Vậy.. Vậy ta đi trước." M*á nó, Lạc Thanh Viễn vậy mà đi trước ta một bước, vậy ta cũng không thể đi tìm chết a, quay đầu bỏ chạy.

"Này này này đừng xách cổ ta a.." Ý, ai to gan như vậy, dám xách cái ót ta!

"Bệ hạ để người vào."

Quay đầu vừa nhìn, là, là phó tướng của Lạc Thanh Viễn tuần tra, tên gia hỏa mặt đen này, kéo chặt ta không buông, cái này thì bối rối rồi..

"Họ bàn chuyện, kêu ta làm gì a.. A này.." Ta m*á nó, vậy mà bị nàng xách đến trước trưởng, một chân đạp vào!

Lảo đảo hai cái, xem chút ngã chổng vó..

Đứng thẳng người liếc nhìn, tên gia hỏa hay, chạy đứng đến chính giữa hai người..

Không khí trong trường hình như có chút vi diệu, hai người căn bản mà nói đang đánh giá đối phương, ta vừa đến, lại đều nhìn chăm chăm ta, ta..

"Khi nào có thể thay đổi tính tình bộp chộp này của ngươi." An Lạc Thành nhíu mày, bất mãn nói một câu.

"A.. A nương." Ta nhanh chóng ngoan ngoãn hành lễ, ảo não lùi tới một bên, hạ thấp cảm giác tồn tại..

"Ngu vương bệ hạ lúc này đến, là có chuyện gì." An Lạc Thành ngữ khí An Lạc Thành ngữ khí lạnh lùng, có chút mùi vị người sống chó gàn.

"Ngược lại không có gì, chỉ là đến xem thử An soái có chuyển biến tốt hay chưa."

"Không nhọc Ngu vương nhớ nhưng, ta đã không còn đáng ngại."

Lạc Thanh Viễn cười cười, trên mặt hơi chút không nhịn được.

Không phải, người ta có lòng tốt đến thăm ngươi, ngươi thì không thể cho người ta một chút sắc mặt tốt?

Hai người đều không nói chuyện, tự mình uống trà, m*á ời, cục diện

này không thể khô hơn rồi, rõ ràng người được mùi vị bốc rở ở trong không khí.

"Ngu vương bệ hạ lần này không tính hiềm nghi lúc trước, cứu tính mạng ta, không biết, nàng cho người lợi ích tốt gì?" An Lạc Thành nói xong, lườm ta một cái.

Ta.. Ạch.. Quả nhiên hỏi đến vấn đề này rồi.. Không được, ta phải chạy!

Lén lút di chuyển hai bước về phía cửa trướng, đang liếc thấy An Lạc Thành trừng ta.. M*á nó.. Lập tức mềm chân..

Trầm mặc một hồi

"Thương Lan Thành?" An Lạc Thành mở miệng dò hỏi.

Lạc Thanh Viễn không nói chuyện, nhìn nhìn ta, "Chỉ là một tòa Thương Lan Thành, sao bù đắp được tính mạng quý giá của an soái."

Tiêu rồi.. Tiêu rồi tiêu rồi..

Ta rõ ràng cảm giác được An Lạc Thành muốn ăn người rồi a!

"Người.. Người.. Các người nói chuyện.. Ta có chuyện.. Đi trước đây.." Đang muốn chuồn đi, An Lạc Thành bỗng nhiên đứng dậy, xông đến phía ta rồi, ta..

Hai chân ta đây thì như đồ chì, bất luận thế nào không di chuyển được..

"Đừng đừng đừng, đừng đánh ta, có gì từ từ nói, ở trước mặt người ngoài, giữ cho ta chút mặt mũi a a a a a!"

Phốc một cái ta ngồi xồm xuống, phỏng chừng là để hành động này của ta kinh ngạc rồi, còn thật sự chưa ra tay.

Ta lén lút từ trong kẻ hở ngón tay quan sát một chút, ừm.. Sắc mặt ngược lại bình tĩnh kì lạ, không giống dáng vẻ muốn đánh người.

Ta đang chuẩn bị yên lòng, cô đột nhiên vươn tay! A

"Ai ya ya ya ya!" Ta lập tức gào thét!

"Được rồi, xem dáng vẻ không tiền đồ của người kia."

Ach.. Hở? Không.. Không đau?

An Lạc Thành đưa tay kéo ta dậy, "Đồ vật vốn dĩ là mượn, trả nàng thì lại thế nào."

Hả? Cái gì? Đây là.. Không trách ta tự ý làm chủ?

"Hắc, ai ya, a nương, người sớm nói rõ ràng như vậy, ta không đến mức dọa thành như thế? Ta làm sao đến mức dọa thành hình dạng này?"

An Lạc Thành nhìn ta một cái.

"Hè.. Hè hè."

"Đứa nhỏ này của An soái ngược lại thật là thú vị, thời khắc mấu chốt cũng không thay đổi sắc mặt, bây giờ, lại hoảng sợ trách mắng của người như thế.." Lạc Thanh Viễn lườm lườm ta.

Chậc, trong lời này của nàng có ý khác!

Ta nhanh chóng nhìn nàng một cái, ra hiệu mắt, biểu ý nàng không nói.

An Lạc Thành cũng liếc ta một cái, ánh mắt ngược lại là ôn nhu hiếm thấy.

"Hừ, người này, thông minh tuyệt đỉnh là nàng, phiền người nhất, cũng là nàng."

"Ta thấy Ngu vương vô cùng tán thưởng nàng, nếu như người thích, tặng người thì được rồi, ta cũng sớm ngày lể tai thanh tịnh." An Lạc Thành hừ nhẹ một tiếng, véo lấy lỗ tai của ta, kéo ta đến trước mặt Ngu vương.

Này này này, cái quỷ gì! Đây là đem ta tặng người rồi?

"Ha ha ha ha!" Ngu vương cười lớn mấy tiếng, vung vung tay, "Nào có người cướp sở thích của người khác, hưởng hờ, ta cũng không có bản lãnh đi hàng phục nàng."

"Hừ, ai không biết An Khê ta là một bảo bối, hai người ngược lại hay rồi, đẩy tới đẩy lui.." Ta nhỏ giọng thì thầm một câu, ngoan ngoãn lùi về phía sau An Lạc Thành.

"Ha ha, được rồi, lời nhàn nói ít, ta đến, ngược lại thật sự có chuyện muốn thương nghị cùng An soái."

Chậc chậc, không thể không nói, Lạc Thanh Viễn có thể trở thành Ngu Vương, thật sự không phải trùng hợp.

Thì như bây giờ, chúng ta rõ ràng đã là vật chơi trong tay nàng, nàng động ngón tay một chút thì có thể bóp chết, người ta cam lòng bỏ xuống, người ta lại cam nguyện thả xuống kiêu ngạo, chạy đến thương nghị sự việc với chúng ta, thì phần rộng lượng này, cũng là người ngoài ít có.

"Ngu vương bệ hạ trực tiếp nói thẳng." Ngữ khí của An Lạc Thành cũng ôn nhu một chút, không giống bộ dáng cứng rắn vừa rồi kia.

"Ta và An soái có lòng báo quốc, làm sao không chỡ cống hiến, ta.."

An Lạc Thành bỗng dựng nhắc tay, đánh gãy lời của nàng, "Nếu là

lời khuyên hàng, thì không cần nói nữa, An mỗ thì cho dù chết, cũng sẽ không phản quốc đầu hàng địch."

Lạc Thanh Viễn ấn xuống tay của An Lạc Thành, "Cũng không phải, ta biết An soái trung thành quốc gia, tự sẽ không làm người khác khó xử."

"Trước mắt, ta muốn.." Lạc Thanh Viễn ngừng một chút, "Muốn đem Dục quốc, tặng An soái."

"Cái gì?" Đem Dục quốc tặng An Lạc Thành?

"Ngu vương lời này ý gì?"

"Bây giờ Dục vương ngu ngốc vô đạo, chỉ biết mở rộng đất đai, không để ý chết sống của bách tính cùng các tướng sĩ. Sau khi tự mình xưng vương, biết rõ chi tiêu của một trận chiến dịch cực lớn, cần bao nhiêu bách tính nhin ăn nhin mặc, phân tranh của chiến hỏa mang đến, lại sẽ làm bao nhiêu con dân trôi giạt khắp nơi.."

"Vậy bộ hạ là muốn?" Ta có chút không kiềm chế được, ý này của nàng lại quá rõ ràng.

"Ta nguyện trợ An soái lật đổ Dục vương, tự lập làm vua."

Ta đứng hình ta đứng hình ta đứng hình rồi.

Nửa ngày cũng không hồi phục tinh thần.

"Ngu vương bộ hạ muốn cái gì?"

Hả? An Lạc Thành ngược lại khá bình tĩnh.

Đúng nha, hỏi Lạc Thanh Viễn trước muốn cái gì, viết bản bán chúng ta không thể làm.

"Một tờ giấy giao kèo."

"Cái gì?"

"Cái gì giao kèo?"

"Ngu Dực hai nước kết thành đồng minh, không động chiến hỏa nữa, để bách tính hai nước, có thể chân chân chính chính, an cư lạc nghiệp."

Lần này ta triệt để đứng hình rồi.

Sắc mặt Lạc Thanh Viễn nghiêm nghị, một chút cũng không như đang nói đùa..

Nhưng mà, không phải, nói thật, nàng thì tính mở miệng muốn mười thành tám thành, ta cũng cảm thấy là chuyện đương nhiên, nàng đây là cái gì cũng không muốn.. Ta làm sao ngược lại có chút hư nhược chứ?

An Lạc Thành hình như cũng có chút đứng hình rồi, dồn dập nhìn về phía ta.

"Vẫn mong An soái có thể cố gắng suy nghĩ một chút, ta liền không làm phiền."

"Ừm."

Tiền Lạc Thanh Viễn ra trước, ta vẫn là cảm thấy có chút không chân thực, quay đầu vào trong trước, An Lạc Thành đang ngồi ở bên bàn thưởng thức trà.

"A nương, người cảm thấy việc này đáng tin sao?" Ta đi đến phía sau An Lạc Thành bóp vai cho cô.

"Không biết." An Lạc Thành lắc lắc đầu.

"Nhưng mà ta nghe nàng mở miệng nói vì bách tính an cư, chà.. Ngược lại là khá thiết thực, không giống đang diễn kịch." Suy nghĩ ta cũng xem không ít phim truyền hình, có phải đang diễn không, ít nhiều vẫn là có thể nhìn ra.

"Ừm.. Bây giờ chúng ta còn có lựa chọn khác sao?" An Lạc Thành cười cười, một mặt thả lỏng hiếm có, được a, làm nữa ngày thì bản thân ta đang rối rắm thôi?

"Hừ." Ta vừa vung tay, không bóp nữa, quay người đi đến bên giường.

"Này này!" Bỗng dưng bên hông đưa qua một cái tay, nhẹ nhàng kéo.

Ý, ta đây trọng tâm thì không ổn rồi, lùi về sau hai bước, cái mông ngồi đến trên đùi An Lạc Thành.

An Lạc Thành ôm lấy ta, xem kỹ vài cái.

"Người rất to gan." Không đầu không não nhảy ra một câu.

"Hả?" Chuyện gì a..

Ta một mặt mờ mịt, cô luôn nhìn chăm chăm ta, ánh mắt ở miệng và mắt ta qua lại.

Ngô! Fu*ck! Không phải chứ! Ngày đó giúp cô hút trùng, cô có cảm giác? Vậy cô há không phải biết ta hôn cô rồi, m*ẹ ời, đây thì rất bối rối rồi vậy cô có biết ta đưa lưỡi không? Ta..

Bỗng chốc trên mặt ta thì nóng như trứng gà luộc rồi.

"Ai cho phép người dùng mùi lăm thành để trao đổi?"

Ta.. Người.. B*à n*ó!

Thì ra đang nói cái này a!

Ta khó có được chút kích động nhỏ, người thật sự là, người thật đúng là giết phong cảnh.

Này chờ chút, tại sao ta sẽ kích động? Không nên là rất bối rối sao?

"Khụ.. Thành mất rồi, còn có thể lấy lại được, nhưng nếu người không còn, lấy cái gì đi bù vào?"

An Lạc Thành cười cười.

"Mấy ngày này, cực khổ người rồi." Nghiêm túc nói.

Không biết tại sao, câu nói này hình như chui vào nơi mềm mại nhất trong lòng ta, lập tức cảm giác trước ngực lấp một khối đồ vật.

Ta mím miệng cười, dựa dựa vào trong lòng cô, cực khổ nữa cũng không sao, chỉ cần người không có chuyện gì, thì được rồi.

Ôm một chút..

"Tiểu Khê?" An Lạc Thành ở bên tai ta kêu nhẹ.

Nhưng mà.. Ta.. Ta hình như..

Lại ngủ rồi..

Hết chương 77

-----oOo-----

Chương 78

Nguồn: EbookTruyen.VN

Khi tỉnh lại, hình như là ở nửa đêm, trong lều ánh nến sáng mờ nhạt.

Vào mắt hoàn toàn mờ lung, đại khái là ngủ nhiều rồi, con mắt đau.

Giơ tay xoa xoa đầu, đau đầu, cảm giác trong đầu một mảnh hỗn độn, ngủ nữa thật sự có khả năng ngủ ngốc rồi.

"Aiz.." Làm sao bây giờ a..

Uốn éo eo, ta thật sự là.. Cơn buồn ngủ.. Thật sự thật là khó chống đối..

"Tỉnh rồi?"

Ờ? Đây là thanh âm của An Lạc Thành a.

Ta lại cẩn thận nhìn lên..

Nha, thì ra ta còn ở trong doanh trướng của An Lạc Thành, hóa ra là buổi trưa trực tiếp ngủ ở đây rồi.

An Lạc Thành để bút xuống, đứng dậy đi tới, ta dụi dụi con mắt, ngồi dậy.

"Nghe Lương nhi nói, người mấy ngày nay trạng thái không tốt, là nơi nào không thoải mái sao?" An Lạc Thành đưa tay thăm dò trên trán ta, một mặt quan tâm.

Thấy cô như vậy, trong lòng ta đây ảm áp.

"Không có không thoải mái, chỉ là tham ngủ một chút, là Lương tử chuyện bé xé ra to."

An Lạc Thành nghe vậy chau mày.

"A nương đang viết cái gì?" Ta cơ trí nhanh chóng dời đi đề tài.

"Ta đem bức họa bố phòng của quân ta vẽ ra. Tuy nói Vgu vương rất có thành ý, nhưng ta cũng không thể bỏ mặc Ngu quân ở Dực quốc tàn phá, đợi sau khi Ngu quân đem mấy phòng tuyến chỗ này công phá, ta sẽ tự mình đứng ra khuyên bảo chúng tướng, tận lực tránh khỏi tử thương."

"Ngài muốn đích thân ra mặt? Nhưng mà nếu như vậy, Dực vương thì sẽ biết ngài trở về rồi, sợ là sẽ có đầy đủ thời gian làm chuẩn bị a."

"An Lạc Thành ta không thẹn với lương tâm, làm sao sợ nàng!"

Lời tuy như vậy, nhưng mà..

Ôi quên đi, tùy cô đi, dù sao Ngu quân đánh tới, Dực vương không ngốc, ít nhiều cũng sẽ đoán được chút.

"Vậy.. A nương chớ quá mệt nhọc, người mới vừa khôi phục, thân thể còn hư yếu đó."

An Lạc Thành cười cười, không nhiều lời nữa, trở lại bên cạnh bàn ngồi xuống, cầm bút lên tiếp tục vẽ.

Ta thì ngồi ở trên giường nhìn cô.

Nhìn một chút, ta thì nằm xuống, sau đó.. Thì lại..

Hai ngày nay An Lạc Thành họ đặc biệt bận, ngược lại đem chúng ta gạt sang một bên.

Tuy không có chuyện gì làm, nhưng ta cũng là một bộ trạng thái như gặp đại địch, cả ngày suy nghĩ đầu trí đầu dững với con trùng kia.

Dù sao ta là quyết định, trừ phi bình thường ngủ nghỉ, những thời gian khác, giống như không thể ngủ nữa, thực sự là khi buồn ngủ đến chịu không nổi, ta thì uống mấy ngụm nước lạnh, con trùng kia sẽ có chút phản ứng, ở trong bụng ta hơi hoạt động một chút.

Ta phát hiện, nó vừa ngủ, thì sẽ truyền nhiễm ta cũng buồn ngủ, vậy dễ làm, người muốn ngủ, ta liền đem người dẫn vật tỉnh lại, thời khắc chiếm cứ chủ động!

Nhưng mà như vậy cũng có một chút không tốt.. Sẽ đem nó chọc giận..

Ngày đó chính là, đứt quãng uống bảy, tám tách nước lạnh, xem như là đem con trùng kia chọc xù lông rồi, ở trong bụng ta lăn qua lộn lại giày vò hơn nửa canh giờ, người đừng nói buồn ngủ, ta ngay cả ý muốn sống tiếp cũng không có rồi nha..

Ôi, người nói thời đại này nếu như có dầu gió thì tốt rồi, đồ vật kia là thần khí, thời điểm buồn ngủ hướng về trên huyết Thái Dương bôi một cái, chà chà! Trộm sản khoái!

Ôi, nói đi nói lại, ta nhớ tới đại phu kia nói, con trùng này sẽ cho người mê muội ngủ đến ngủ chết đi, vậy ta hiện tại đối nghịch với nó, chỉ cần không ngủ mê muội, có phải là còn có thể cứu? Đáng tiếc thời đại này không có thuốc tiết trùng, nếu không không biết có thể hay không đem thứ đồ này lôi ra ngoài!

"Tiểu Khê, mẫu thân tìm người."

"Ôi, đến đây."

* * *

Trong doanh trướng, ta cũng không để người thông báo, xúc màn thì đi vào.

Mới vừa vào, nghe được một lỗ tai như vậy, An Lạc Thành hình như đang cùng Ngu vương thương lượng chuyện đánh Dục quốc sau đó, thấy ta đi vào, An Lạc Thành gật gật đầu với ta.

"A nương, ngài tìm ta."

"Ừm. Kế hoạch chúng ta sau ba ngày phát binh, người và Lương Nhi bí mật về nước trước, tìm được Cổ Diễm và Mạc Cửu, để họ từ trong tiếp ứng."

"Sau ba ngày? Vội vả như vậy?"

"Chậm trễ sợ biến."

"Bản thân các người cẩn thận chút." An Lạc Thành vỗ vỗ bờ vai của ta, ôn nhu căn dặn.

"Biết rồi, yên tâm đi."

* * *

Sau khi ta cùng Lương Lương lĩnh mệnh lệnh không chút nào dám trì hoãn, một đường khoái mã đuổi tới Dục quốc.

Tuy một đường xóc nảy, nhưng mà cơn buồn ngủ này vẫn là thỉnh thoảng trào lên, nhưng mà nhờ có A Ba ta nhanh trí a, đã sớm chuẩn bị xong thần khí - Quả ớt nhỏ~~~

Cũng không biết ớt của Ngu quốc này là loại nào, dù sao có thể cay ta ngay cả mẹ cũng không nhận ra, thà miệng gặp họa còn hơn bị con trùng chui trong bụng!

Thấy đây, ta vừa mới ngáp một cái, trực tiếp ném một trái ớt vào miệng, vừa cắn xuống, ừm.. Vừa mới bắt đầu còn không có cảm giác gì, không qua hai giây đồng hồ, lại phẩn chấn rồi..

Một trận đấm nhói tập kích đầu lưỡi, trong nháy mắt bao phủ toàn bộ đầu lưỡi, ta cay đến hí hí ha ha cũng hít khí lạnh, nước mắt đều rơi xuống rồi, trên người phát ra một thân mồ hôi, người đừng nói, thật hữu hiệu, vậy mà không còn tâm tư ngủ gật.

Ok, sẽ không làm lỡ chính sự là được!

* * *

Đi được gần nửa ngày, gần như tiến vào biên giới Dục quốc.

Đối với bố phòng của Dục quốc, hai ta rõ như lòng bàn tay, dễ như chơi thì vòng qua binh tuần phòng, chạy về phía quân doanh. Ta cũng không biết Cổ Diễn và Mạc Cửu có thể ở quân doanh chờ chúng ta hay không, đi trước xem thử luôn không tệ.

Hai ta không dám đi cửa chính, tìm cửa bên lẻn vào.

Quân doanh này là ta dẫn lính đóng, sao có thể lẻn vào, ta tự nhiên là hiểu được.

Tiến vào quân doanh, ta trực tiếp bắt binh lính tin cậy, đại thể hỏi thăm một hồi mới biết, thì ra sau khi chúng ta đi, Dục vương liền lập tức phái tướng lĩnh mới tới thay thế vị trí của An Lạc Thành, lại bắt Cổ Diễn và Mạc Cửu, lúc này chắc là đang bị nhốt trên đường về kinh rồi.

Mặc dù có chút khiến người ta lo lắng, ngược lại cũng còn ở trong dự liệu của ta, vẫn là câu nói kia, chỉ cần người không có chuyện gì, tất cả thì cũng còn có khả năng chuyển biến tốt.

"Tiểu Khê? Người.. Người vẫn tốt chứ? Làm sao sắc mặt khó coi như vậy?"

Ta đang suy nghĩ tiếp theo nên làm cái gì bây giờ, Lương Lương đột nhiên như thấy quỷ nhìn chằm chằm ta.

"Ta? Ta rất tốt.." Không đúng.

Trong mũi có từng tia từng tia ẩm áp, ngứa ngứa, ta đưa tay sờ.. Lập tức cả người cũng không tốt rồi!

Vậy mà chảy máu mũi rồi? Đang tốt lành, lại không đập trúng đầu, làm sao.. Làm sao sẽ chảy máu mũi chứ?

"Người làm sao vậy?" Lương Lương nói qua, vội vàng lấy ra khăn tay giúp ta lau lau, nhưng máu này lại như không cần tiền, liên tu bất tận chảy ra ngoài, ta cảm thấy chảy một hồi nữa, ta phải mất máu quá nhiều mà đi tong rồi!

Ngước đầu, ngất lẩy eo bàn tay, luôn cảm thấy thân thể có chút hư nhược, một thân đồ mồ hôi lạnh.

Ta nhớ tới.. Đại phu kia là từng nói, cổ trùng sẽ ở trong thân thể ăn dưỡng chất và tinh khí của ký chủ, chẳng lẽ, con trùng này đem thân thể của ta vét sạch rồi? Nếu không tại sao có thể có một loại cảm giác lực bất tòng tâm..

"Không làm sao, không khí quá khô." Ta nhanh chóng lại tiện tay lau hai cái, dùng khăn tay đem mũi che lại.

Lương Lương sửng sờ, đoán chừng là để ta đây nói dối nói cho sửng sốt rồi..

"Không có chuyện gì, chúng ta gấp rút lên đường đi, đi kinh thành, nhất định phải ở trước khi các nàng bị đưa về kinh cứu các nàng."

"Nhưng mà người.."

"Đi mau đi mau, nào có lời nhảm nhiều như vậy." Nhảy lên ngựa ta liền mặc kệ nàng.

Không một hồi, nàng cũng vội vàng theo tới.

Đi được chừng hơn nửa ngày, mệt đến ta đều bắt đầu hết sức rồi.

"Tiểu Khê, người mau xem!" Lương Lương đột nhiên gọi ta lại, chỉ vào trong rừng cây bên cạnh đường nhỏ.

Ta quay đầu nhìn lướt qua, ơ? Trong rừng ngược lại có hai chiếc xe tù! Đây chắc không phải là xe áp giải Cổ Diễm và Mạc Cửu họ chứ!

Nhanh chóng chạy tới kiểm tra một hồi, kỳ quái, chỉ nhìn thấy xe, vẫn chưa nhìn thấy người, đúng là có chút dấu vết đánh nhau một chút.

Chẳng lẽ là hai nàng tự mình đào tẩu? Hoặc là bị người cướp đi?

"Nếu như là bị người cướp đi, vậy hẳn là đi không xa, phụ cận nhất định có người tiếp ứng, hoặc là chỗ ẩn thân, chúng ta ở phụ cận tìm xem thử, xem có thể có chỗ đặt chân hay không."

Hai ta ở phụ cận tìm kiếm một hồi, vẫn đúng là phát hiện một thôn trang, hơn nữa rất kỳ quái, người bên trong thôn này đều không lao động, tất cả đều đóng cửa không ra, làm ơn, người mù đều có thể nhìn ra có gì đó quái được không!

"Này, đám gia hỏa này, cũng không tránh khỏi cẩn thận quá mức. Đây không phải nói cho người khác biết, các nàng trốn ở chỗ này sao?"

Ta cùng với Lương Lương liếc mắt nhìn nhau, bèn nhìn nhau cười, nghênh ngang đi đến trong thôn.

Mới vừa vào cửa thôn, phía sau đột nhiên nhảy ra hai người, không

chờ ta phản ứng, trên cổ mát lạnh.

Hắc, ngược lại thật sự là bản lĩnh.

"Được rồi, là ta, An Khê. Đừng luôn kể già hù trẻ con, truy binh còn chưa tới, các người ngược lại đem chính mình dọa ra bệnh vặt rồi." Ta bấu môi, đẩy ra đao trên cổ.

"An Khê! Thiếu soái! Các người trở về rồi?"

"Ừm, sư phụ và Mạc tướng quân ở đây sao?"

"Ở ở ở, ngay ở trong phòng." Hai tên binh lính vui đến sắp tìm không ra phương hướng rồi, dẫn hai ta chạy về trong viện.

"Mạc tướng quân, tiểu Khê và thiếu soái trở về rồi!" Kéo cổ giọng kêu la.

Tiếng nói vừa nói, các cửa nhà mở ra, nhảy ra mấy trăm người!

"Sư phụ, Mạc tiểu thụ!" Vừa nhìn ta thì thấy Cổ Diển và Mạc Cửu trong đám người, vội vàng ngoắc ngoắc tay với họ.

Hai người nhìn thấy chúng ta, cũng là một sắc mặt vui mừng, nhanh chóng chạy tới.

"Tiểu Khê, các người cuối cùng trở về rồi!"

"Hắc, sư phụ."

"Nguyên soái đâu, nàng.. Nàng thế nào rồi?" Mạc Cửu liếc nhìn một chút về phía phía sau của hai ta, vội hỏi.

"Các người yên tâm đi, a nương đã không sao rồi."

"Thật sự? Vậy nàng khi nào có thể trở về?"

"Sau ba ngày! A nương để chúng ta tới tìm người trước, hi vọng người có thể chinh hợp quân An gia, tiếp ứng nàng trở về!"

Binh lính chung quanh vừa nghe, đồn dập lộ ra nét mừng, kích động như cái gì.

Chúng ta cùng Mạc Cửu vào phòng, nghe nàng nói tình trạng gần đây, mới biết, thì ra Dực vương phái đi tiếp nhận tướng lĩnh của An Lạc Thành vậy mà lại còn là người quen cũ đó, Kỳ Nghiệp!

Khi chúng ta tòng quân trận chiến đầu tiên đi tấn công nước Hề, tướng lĩnh đóng giữ chính là thứ này, nếu như ta nhớ không sai, nàng chắc là bộ hạ cũ của An Lạc Thành đó.

Mạc Cửu nói Kỳ Nghiệp cũng không có phái trọng binh áp giải các nàng, phỏng chừng cũng là cho họ một bộ mặt chủ cũ, có ý định thả các nàng

Ôi, nói như vậy, vậy người này đúng là có thể dùng thử một chút a.

"Mạc tướng quân, An gia quân lưu lạc ở các nơi, người có biện pháp tìm được không? A nương họ sau ba ngày thì đánh tới rồi, chúng ta phải đem An gia quân tụ hợp lại, cùng với các nàng trong ứng ngoài hợp a."

"Yên tâm đi, hai ngày trước hai ta mới vừa thoát thân, ta liền phái người đi liên lạc mọi người, phỏng chừng đã có không ít binh lính đang đuổi theo tới, cho dù đến không đủ, 10, 20 ngàn người cũng chắc là có." Mạc Cửu một mặt tự tin gật gù.

"Vậy thì tốt."

"Aiz, không nghĩ tới, cuối cùng vẫn là tới mức độ này.." Cổ Diễn than nhẹ một tiếng.

"Muốn trách thì trách Dực vương, tự tạo nghiệt, không thể sống."

Trước mắt, đúng là vạ sự đã chuẩn bị, chỉ còn chờ cơ hội rồi!

Hết chương 78

-----oOo-----

Chương 79

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đúng như Mạc Cửu nói, quân An gia lục tục từ bốn phương tám hướng tới rồi, lúc này mới hai ngày ngắn ngủi, nhân số tập kết đã vượt xa ta mong muốn, người đừng nói hai vạn người, đây ít nhất cũng sắp có ba vạn người rồi!

Quả nhiên sức hiệu triệu của An Lạc Thành đúng là không phục không được.

"Tiểu Khê, các tướng sĩ tới gần đủ rồi, nhiều người như vậy, làng đã ở không được rồi." Lương Lương có chút lo lắng.

Cũng phải, vốn là tiểu đội chúng ta trốn ở trong thôn là vì bí mật, nhưng bây giờ đến nhiều người như vậy, người đừng nói bí mật, cả nơi ở cũng không có, các binh sĩ đã bắt đầu ở phụ cận ruộng lúa dựng lều ngủ rồi, phóng tầm mắt nhìn tới, đồng ruộng lít nha lít nhít toàn là lều bạt nhỏ, chuyện này.. Người dù là ai nhìn đều sẽ cảm thấy thôn này có gì đó quái lạ chứ..

"Ừm, cùng với ở đây chờ, chi bằng chủ động xuất kích." Kỳ thực ngày đó sau khi biết tướng lĩnh tiếp nhận chỗ của An Lạc Thành là Kỳ Nghiệp, trong lòng ta đây vẫn đang tính toán, nếu như, nếu như có thể lôi kéo Kỳ nghiệp, vậy thật sự là hết phiền, hơn nữa còn phải nhận được một trợ lực, chí ít hiện tại đại quân của quân doanh là nghe lệnh của Kỳ nghiệp.

"Chủ động xuất kích?"

"Đúng! Đi biên cảnh, về quân doanh!"

"Người điên rồi! Bây giờ trở về quân doanh không phải tự chui đầu vào lưới sao!" Lương Lương kinh hãi.

"Làm sao vậy?" Cổ Diển và Mạc Cửu theo tiếng mà tới.

"Tiểu Khê nói muốn dẫn binh về quân doanh." Lương Lương vội hỏi.

Mạc Cửu và Cổ Diển nghe vậy, nhìn nhau một chút, vẫn chưa nóng lòng phủ quyết, ngược lại nhìn nhau nở nụ cười.

"Xem ra, chúng ta phải đến một nơi."

"Ta đoán, người là đang chủ kiến Kỳ nghiệp chứ."

Hắc, cũng thật là hiểu rõ ta.

"Ừm, tuy không quá hiểu rõ, thế nhưng mềm dẻo không được, chúng ta liền cứng lên, đẩy đổ nàng trong doanh trại liền vô chủ soái, lấy sức ảnh hưởng của a nương, nắm binh quyền lại cũng là chuyện dễ dàng."

"Người tuy là không biết, nhưng chúng ta lại là rất rõ ràng phẩm hạnh của Kỳ Nghiệp. Người này từng ở dưới quyền nguyên soái nhậm chức, nguyên soái đối với nàng đánh giá là, không đúng không mưu, hạng người bình thường, thực không phải tướng soái chọn, chỉ có thể phái đi luyện binh một chút." Cổ Diển cười nói.

"Ừm, ta nhớ tới nàng làm việc sợ đầu sợ đuôi, mọi việc đều phải cẩn thận từng li từng tí một, chỉ lo phạm thượng một chút xíu sai làm mà gây thị phi. Aiz, cũng không biết Dục vương nghĩ như thế nào, càng sẽ phái nàng tới nhận binh quyền, chắc, xem ra, trong triều này, vậy mà không người nào có thể dùng." Mạc Cửu thở dài một tiếng.

"Hừ, đây không phải là vừa vặn sao! Cũng mượn cơ hội này để Dục

vương xem thử, Dực quốc không còn An soái, hừ, chả là cái cóc khô gì!"

Mấy người hé miệng cười khở.

* * *

Cùng Cổ Diễn họ quyết định kế hoạch, cùng ngày, chúng ta thì chỉnh quân xuất phát.

Trước đó cùng An Lạc Thành định xong ngày đúng lúc cũng sắp đến rồi, chúng ta lên đường gọng gàng, cố gắng càng nhanh càng tốt, ban đêm liền chạy tới địa phương hơn mười dặm ngoài doanh trại.

Ta để mọi người đóng trại ngay tại chỗ, nghỉ ngơi tại chỗ, sau khi cùng Lương Lương và Mạc Cửu dẫn theo tiểu đội nhân mã, lén lút vòng qua đại doanh, đem trạm canh gác tiền tuyến tất cả đều trói đi, đổi lại người của chúng ta, như vậy khi ngày mai Ngu quân đánh tới trực tiếp thả các nàng đi, lượt chút phiền phức.

Làm xong tất cả những thứ này, trời cũng sắp sáng rồi, quý mới biết ta là làm sao chóng mí mắt không ngủ..

Nhưng mà sau đó, hình như còn là không biết ngã vào trong lòng ngực ai ngủ thiếp đi.

"Tiểu Khê? Tiểu Khê? Tiểu Khê người tỉnh lại đi a, tiểu Khê người đừng làm ta sợ a! Tiểu Khê!" Bên tai là tiếng la cấp thiết của Lương Lương.

"Tiểu Khê!" Từng tiếng một, ta nghe chân chân thực thực.

Ừm.. Ta ở đây.. Ta không dọa người a..

"Tiểu Khê người tỉnh lại đi tiểu Khê!"

Ừm.. Ta tỉnh đây, chính là không mở mắt ra được mà thôi..

Lương Lương ôm thân thể ta, đều sắp lác ta đến rời rạc rồi..

"Làm sao vậy? Tiểu Khê còn không có tỉnh?" Đây là thanh âm của Cổ Diễm.

"Sự phụ, sự phụ người mau đến xem thử, ta.. Tại sao ta gọi nàng đều không tỉnh, nàng.. Nàng đây là thế nào?"

"Đừng nóng vội, ta xem một chút." Cổ Diễm hình như đi tới sờ sờ trán của ta, thăm dò hơi thở.. Thăm dò hơi thở là quỷ gì! Ta còn không chết đâu!

Sau đó lại lật qua lật lại da mắt của ta, liền đi.

Ta đang buồn bực đó, nghe thấy một trận thanh âm của rót nước vào chén trà.

Hả? Rót nước?

Nghe tiếng bước chân càng ngày càng gần của Cổ Diễm, chờ chút! Nàng không phải là muốn uống ngụm nước sau đó phun ta chứ!

Không được không được không được, ta có bệnh thích sạch sẽ a, tuyệt đối không thể chịu đựng người khác phun ngụm nước đối với ta!

Không được..

"Không được!" Ta đột nhiên phát ra tiếng, còn mở mắt ra!

Vừa rồi loại cảm giác không chỗ dùng sức kia như thủy triều biến mất, tri giác dần dần thức tỉnh, ta giật giật tay chân, như trút được gánh nặng.

"Ngô.. Khụ.. Khụ khụ.."

Ta đang ngốc ra, bên cạnh một trận ho khan kịch liệt, ta quay đầu nhìn lên, ạch.. Hóa ra là Cổ Diễn..

Nàng vừa rồi hình như thật sự dự định phun ta, thế nhưng bị ta đột nhiên tỉnh lại dọa đi, một ngụm nước trực tiếp nuốt đến trong bụng chính mình..

"Tiểu Khê! Người đã tỉnh? Người vừa rồi là thế nào, tại sao ta gọi cũng gọi không tỉnh!" Lương Lương cầm lấy tay của ta, lo lắng nhìn ta.

"Ta.. Ạch.." Ta gãi đầu một cái, cái này nên nói cái gì đây..

"Ta.. Cố ý, chọc người thôi, hắc.." Lương Lương vừa nghe, con mắt trợn lên như trứng gà lớn như vậy, "Chọc ta? Đây cũng lúc nào rồi, người làm sao còn có tâm tư chọc ta!"

Ôi m*á của ta, giận rồi.

Thấy đấy, người làm sao dễ lừa gạt như vậy..

"A.. Ta sai rồi ta sai rồi, lần sau sẽ không. Đúng rồi, giờ gì rồi?"

Lương Lương tức giận liếc ta một chút, đứng dậy ra trước rồi, ta..

"Các tướng sĩ tất cả tập hợp xong rồi, thì chờ người." Cổ Diễn mở miệng, thuận tiện nhìn chằm chằm đánh giá ta.

"Nha, ngủ quên, suýt chút nữa làm lỡ chuyện lớn." Ta gõ gõ gáy của chính mình, đứng dậy xỏ giày.

"Tiểu Khê." Âm thanh Cổ Diễn đột nhiên trầm xuống, nghe được trong lòng ta hơi hồi hộp một chút.

"Hả? Làm sao vậy?" Ngẩng đầu cùng nàng nhìn nhau một chút, ánh mắt của cái tên này sáng quắc, dường như muốn đem ta nhìn thấu.

"Người có phải.. Có chuyện gì gạt chúng ta không?"

"Hả? Ta? Ta có thể có chuyện gì?" Ta cười cười, giả ngu, ta quật cường!

Cổ Diễn lại đi đến phía ta vài bước, đứng trước mặt ta.

"Àch.. Sự phụ, nên xuất phát rồi, nếu như làm lỡ thời gian, hai ta cũng đều không gánh được."

Cổ Diễn nghe vậy, chau mày, bước chân dừng một chút, "Nhanh lên một chút." Nói một câu, liền vội vàng ra trước rồi.

Phù.. Nguy hiểm thật, ta ngược lại là quên đi, Cổ Diễn hình như hiểu một chút y thuật, sẽ không phải bị nàng nhìn ra manh mối chứ?

Bỏ đi, không quản nữa.

* * *

Đại doanh Dục quân.

Lại nói chúng ta mang theo 3 vạn tinh binh thẳng đến quân doanh, trong doanh trại binh lính sắc mặt kia thật là ưu việt.

Nhìn chúng ta tới, còn tưởng rằng đã xảy ra chuyện gì, mỗi cái trận địa sẵn sàng đón quân địch, nhưng đợi sau khi thấy rõ chúng ta, lại dồn dập thổi phào nhẹ nhõm, hơi này còn chưa thổi ra xong, lại mỗi cái mặt ngu ra vò đầu bứt tai, cả ta cho rằng ta đang nhìn khí biểu diễn đó.

"Hắc, không quen biết ta rồi?" Ta vẫy vẫy tay với các nàng.

"Người nào lớn mật như thế, lại dám xông vào quân doanh!" Đột nhiên quát to một tiếng, dọa đến ta giật mình một cái, cẩn thận nhìn lên, hắc, Kỳ Nghiệp, khá lắm, giọng đủ vang dội, ra hơi dài a!

"Cổ Diễn? Mạc Cửu? Các người tại sao lại ở đây? Còn mang theo nhiều binh lính như thế? Các người.. Người muốn làm gì!" Kỳ Nghiệp nói xong, tay này thì vội sờ soạng bội kiếm bên hông rồi.

"Hắc, Kỳ tướng quân, đã lâu không gặp a, còn nhớ ta không? Ta, An Khê."

Kỳ Nghiệp liếc ta một chút, "Hừ, phản thần tặc tử!"

"Chậc!" Lời này ta sẽ không thích nghe rồi! "Cái mông, nếu như ta là phản thần tặc tử, người đầu tiên là làm thịt người." Ta chỉ chỉ nàng, ném lời hung ác.

"Chúng tướng sĩ còn không lạc đường biết quay lại? Theo phản thần này, các người chỉ có một con đường chết, trước vũ khí đầu hàng, ta xin lệnh với bệ hạ, xá người vô tội!" Kỳ Nghiệp rút ra bội kiếm, vung tay hô to.

"Phốc phốc.." Ta lập tức thì bật cười lên! Như trúng gió!

"Kỳ tướng quân a, nha không, Kỳ nguyên soái, người lạc đường nên biết quay lại, là người đó."

"Chư vị, hôm nay ta đến, không phải đến đánh trận." Ta đem bội kiếm trên người, túi đựng tên trên lưng ngựa đều cởi xuống, ném vào trước mặt Kỳ Nghiệp.

"Chiu." Kêu dừng con ngựa tiến lên, một đám tướng sĩ dồn dập lui lại.

"Chúng ta đến nói chút hiện thực, chúng ta cùng ở tại Dục quốc làm tướng, ta hỏi mọi người một chút, Dục vương, đã cho chúng ta cái gì?"

Các binh sĩ dồn dập nhìn nhau, lắc lắc đầu, mờ mịt nhìn ta.

"Quân lương!"

"Đúng, không sai." Ta gật gù, "Mỗi ngày một trận ăn no nê, mỗi tháng một chút bổng lộc."

"Các người thỏa mãn sao?"

"Lúc trước các người xa xứ, bỏ xuống ba mẹ tuổi già, bỏ đi đứa trẻ nhỏ tuổi, đi tới quân doanh mặc vào thân quân trang này, chỉ vì là một bữa cơm no, vì chỉ mấy lạng tiền bạc sao?"

"Lẽ nào vì là không phải bảo vệ quốc gia, vì là không phải để ba mẹ chúng ta, để con của chúng ta có thể không buồn không lo, an cư lạc nghiệp sao?"

"Có bao nhiêu người! Có bao nhiêu người mong mỏi, mong mỏi sau khi chiến tranh kết thúc, có thể cùng cha mẹ đoàn tụ, có thể kêu ngạo tự hào nói cho các nàng biết, ta, đã từng vì bảo vệ quê hương của chúng ta, từng cống hiến một phần sức mạnh!"

Ta dừng một chút, thở dài.

"Nhưng mà, chiến tranh đáng chết này a, nó làm sao sẽ không hết rồi?"

Aiz..

"Mấy đứa nhỏ của An gia chúng ta, từ nhỏ ở quân doanh lăn lộn đến lớn, các người mỗi một lần xuất chinh, ta đều đang nhìn, nhìn những khuôn mặt quen thuộc kia một đi không trở lại."

"Người già chết, người trẻ thay, một nhóm lại một nhóm.. Cho đến hôm nay, ta đây phóng tầm mắt nhìn tới, càng là lại tìm không ra một khuôn mặt quen biết.."

Nếu muốn đánh động người khác, trước tiên đánh động chính mình

trước, ta nói đến động tình, mới có thể cảm hóa được các nàng.

Đương nhiên, những câu nói này, cũng không phải đang đầu độc lòng người, cũng xác xác thực thực là suy nghĩ trong lòng bản thân ta.

"Chúng ta dùng tính mạng đi bảo vệ, ở đâu là quê hương của chúng ta? Đó rõ ràng là tư dục và dã tâm vô hạn bành trướng của Dực vương!"

Ta trời sinh cũng không phải là người thích chiến, không hiểu cái gì lấy tiến làm lùi. Ta chỉ biết, người không xâm phạm ta, ta không xâm phạm người.

"Đừng chờ đợi nàng sẽ nhớ chúng ta nữa, chúng ta chỉ là hạt bụi trong mắt nàng, ngay cả An soái.. Cũng chẳng qua là một con cò có cũng được mà không có cũng được, một tội danh không có căn cứ, đủ khiến nàng vạn kiếp bất phục."

Ta cảm thấy ta hôm nay đại khái là uống rượu giả, vậy mà đi con đường ôn nhu? Không phải là xông lên đem các nàng đè trên đất lạch cạch đánh lung tung một trận, bóp lấy cái cổ của họ nói cho nàng biết, lão tử không làm phản, không phải kẻ phản bội! Không tin? Không tin đánh tới người tin mới thôi!

Cũng không biết hôm nay là làm sao vậy, có lẽ là cảm thấy những binh sĩ này bị người che đậy bán mạng cho Dực vương, có chút đáng thương đó.

Các binh sĩ tựa hồ thật sự bị ta cảm hóa rồi, từng người cúi đầu, bầu không khí trong doanh trại ngọt ngào dị thường, Kỳ Nghiệp trái phải liếc nhìn, gương mặt không biết làm sao.

Ta đột nhiên cảm giác đầu hơi choáng váng, có chút muốn ngủ..

Giữa lúc mơ mơ màng màng, phía trước binh lính vậy mà giống như là thủy triều lùi đến một bên, nhường ra một con đường chính giữa.

Người cưỡi ngựa chậm rãi đi tới kia, không phải An Lạc Thành, lại là ai?

"A nương.. Người đến rồi.."

Nói xong câu này, ta liền mắt tối sầm lại, thân thể nặng xuống, hình như là từ trên ngựa té xuống.

Gần đây tần suất phát bệnh càng ngày càng cao, đại khái thật sự là không còn nhiều thời gian rồi đó..

Hết chương 79

-----oOo-----

Chương 80: ta phản cho người xem

Nguồn: EbookTruyen.VN

Khi tỉnh lại, tựa hồ là nằm ở trong xe ngựa, lắc lắc lư lư, dằng xốc quá thích hợp đi ngủ.

Lặng lẽ mở mắt, Cổ Diễm đang ngồi ở bên cạnh, đầy mặt vẻ lo lắng nhìn chăm chăm ta. Thấy ta tỉnh lại, cũng chưa lộ ra nét mừng, vẫn cứ là gương mặt khổ.

Cái tên này.. Sẽ không phải là phát hiện rồi chứ..

"Su.. Ân.. Ngô.. Khụ khụ.." Không có nguyên do ho hai tiếng, cảm giác ngực có cỗ nước ấm cấp tốc xông lên, theo bản năng há miệng, một tia máu đỏ tươi..

Một ngụm máu này phun ra, ngực ngược lại không buồn bực, thế nhưng.. Lần này triệt để giấu không được rồi.

Ta gương mắt, nhìn Cổ Diễm một chút, nàng đúng là không có vẻ mặt bất ngờ, giúp ta làm sạch vết máu bên mặt một chút. Quả nhiên nàng đã nhìn ra rồi.

"Su phụ, làm sao vậy?" Cách vắn cửa, đây là thanh âm của Lương Lương.

Ta vội vàng lắc lắc đầu với Cổ Diễm.

"Khụ.. Không có chuyện gì." Cổ Diễm giả ho hai tiếng.

"Tiểu Khê tỉnh chưa?"

Cổ Diển nghe vậy dừng một chút, nhìn ta một cái, hơi trầm mặc.

"Còn không có."

Phù..

Ta thở phào nhẹ nhõm, cười khẽ với nàng.

Cổ Diển khom người một cái, cách ta gần chút, sắc mặt nghiêm túc, ngữ khí lạnh lẽo, "Nói cho ta biết, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì."

Hiếm thấy nàng lại lộ ra vẻ mặt như gặp đại địch này, ta cười vung vung tay, "Ai ya, không.."

"Mạch tượng của người, giống y chang mạch tượng của nguyên soái lúc trúng độc. Nói thật, ta suy nghĩ thêm có cần thay người giữ bí mật không." Cổ Diển căn bản không cho ta cơ hội thở lầy hơi, cái tên này, cũng là chúa đào bới vấn đề.

Nhìn ánh mắt sáng quắc của Cổ Diển, ta nghiêng đầu, hít sâu một cái, ngòì dậy.

"Chúng ta đây là muốn đi đâu? A nương đâu? Trong doanh trại tình huống thế nào rồi?"

Cổ Diển nhíu chặt lông mày, hình như có chút căm tức, không nói một lời tròng ta.

Nàng không nói lời nào, ta cũng không nói chuyện, trầm mặc một hồi, ta đang lo lắng đó, nàng lại quay đầu xuống xe!

Phù.. Ta thở phào nhẹ nhõm, nhưng đồng thời, trong lòng lại là một tia bi ai.

Người nói, lẽ như ngày nào đó, ta đột nhiên chết rồi, một đại gia đình này, lại không một người biết ta là chết như thế nào..

Ngơ ngơ ngác ngác đến, ngơ ngơ ngác ngác đi.. Haiz..

Chưa kịp ta thở phào một chút, Lương Lương tiểu tổ tông này lại mở ra cửa xe nhảy vào.

"Tiểu Khê, người đã tỉnh!" Lương Lương ngồi vào bên cạnh ta, ánh mắt đột nhiên hơi ngưng lại.

Ôi? Ta cũng theo ánh mắt của nàng liếc mắt nhìn.

Mẹ của ta, máu vừa rồi nôn không lau!

"Người bị thương?" Quả nhiên Lương Lương lập tức cuống lên, cầm lấy cánh tay của ta trên dưới đánh giá.

"Ach.."

"Tiểu Khê, người đến cùng làm sao vậy? Gần đây thân thể làm sao trở nên kém như vậy? Còn có, vừa rồi sự phụ hồi ta, khi ở Ngũ quốc người có khác thường gì hay không, chuyện này là sao nữa? "

"Ach.. "Ta gãi đầu một cái," Người như pháo liên châu mà, ta.. Ta trả lời cái gì trước a? "

" Cái đó.. "

" Đây không vội, ta hỏi người trước, chúng ta đây là đi đâu? Các tướng sĩ trong doanh trại thế nào rồi? "Khoát tay áo một cái, đánh lạc hướng.

" Có mẫu thân đích thân đứng ra động viên binh lính, tự nhiên là tất cả thuận lợi, hơn nữa người ngày đó nói lời nói kia, hiện tại không ít binh lính oán khí đối với Dục vương đều rất sâu. Chúng ta bây giờ

thì đang trên đường hồi kinh. Như vậy đi cả ngày lẫn đêm, lại có thêm hai ba ngày lộ trình, liền đến kinh thành rồi. "

Hồi kinh? Chuẩn bị cùng Dực vương tuyên chiến sao? Hắc, ta đều có chút không thể chờ đợi rồi.

" Nga đúng rồi, mẫu thân đâu? "

" Nàng cùng Mạc tướng quân đi trước một bước, đi gặp các thủ tướng của thành trì, hy vọng có thể khuyên bảo các nàng từ bỏ chống lại, tránh khỏi tử thương vô vị. "

Ý! Được nha, lợi dụng địa vị trong quân của mình, cô đây là muốn đem Dực vương biến tướng không tướng, đoạt lại binh quyền a!

Không thể không nói, An Lạc Thành này thật sự là, hoặc là không phản, nếu phản thì phản triệt triệt để để!

Lại cùng Lương Lương tùy tiện nói vài câu, đem vấn đề của ta vòng qua.

Quả nhiên Lương Lương của ta vẫn là gốc thuần, nga không, thanh khiết.

* * *

Sau ba ngày, Kinh Thành.

An Lạc Thành phía trước, mấy nhóc con chúng ta tách ra hai bên theo cô, chậm rãi đi tới cửa thành.

Binh lính trên tường thành trận địa sẵn sàng đón quân địch, mỗi cái một mặt sợ hãi cộng thêm bất an nhìn chằm chằm chúng ta.

Cũng phải, phía sau chúng ta là đại quân có sắp tới tám vạn người, các nàng không phải vừa rồi kêu có quỷ chứ.

An Lạc Thành kêu dừng con ngựa, Mạc Cửu tiến lên hai bước, đang muốn kêu to về phía trên tường thành.

Đột nhiên, binh lính trên tường thành không giải thích được nội loạn rồi?

Gần một nửa binh lính phản chiến, lập tức liền đem tường thành chiếm lĩnh?

Chúng ta một mặt đứng hình nhìn cửa thành đang từ từ mở ra.

" Nguyên soái, ngài cuối cùng trở về rồi! "Khi một đội binh lính chạy đến trước phù phù phù phù quỳ ở trước mặt An Lạc Thành, kích động đều sắp nhảy lên rồi.

" Là các người? "Mạc Cửu cũng là sửng sờ, lập tức đại hỉ.

Ờ, những người này, nhìn khá quen.

Nghe Mạc Cửu nói, thì ra đây là An gia quân trước đó thất tán với chúng ta, không biết nên đi đâu hội hợp với chúng ta, liền chạy tới kinh thành, hơn nữa còn lẫn vào trong cấm quân! Thật sự phục họ!

An Lạc Thành gật gù, cũng không có quá mức kinh hỉ, nhìn chăm chăm cửa thành phát ngốc," Vào thành. "

* * *

Nhiều người như vậy không thể đều vào thành, An Lạc Thành liền để mấy đứa nhóc khác lĩnh một nhóm binh lính, trấn thủ các cửa thành, đem kinh thành bao quanh.

Bách tính trong thành, An Lạc Thành cố ý phái binh lính đi động viên, cũng đem họ đưa ra thành, tránh khỏi một khi khai chiến sẽ lan đến gần họ.

Một đường thông suốt, đi tới dưới chân Hoàng thành.

Nhìn cửa cung nguy nga này, thực sự là cảm khái vô hạn.

An Lạc Thành đang an bài như thế nào phá cửa, cửa cung này đột nhiên một tiếng cọt kẹt, từ từ mở ra.

Để ta kinh ngạc là, dẫn đầu là một người giáp vàng hồng bào, cái gì? Là Dực vương?

Người đừng nói, Dực vương này đổi chiến giáp, vẻ mặt lạnh lùng kia, thật là có khí tức vương giả!

Nhưng mà, để ta không nghĩ tới chính là, nàng vậy mà sẽ đích thân dẫn binh ra trận, nàng.. Nàng biết đánh trận sao?

Phóng tầm mắt nhìn tới, phía sau Dực vương một mảnh đông nghịt người, thủ vệ trong hoàng thành này cũng không ít a!

Dực vương và An Lạc Thành nhìn lẫn nhau, nửa ngày cũng không nói chuyện.

" Bệ hạ. "Vẫn là An Lạc Thành mở miệng trước.

" Đây là, ta một lần cuối cùng, xưng hô người như vậy. "

" Ha. "Dực vương cười lạnh một tiếng.

Ta đây cẩn thận nhìn lên, khá lắm, thứ này là thật già nua a! Tóc bạc, mấy ngày nay không ít bận tâm chứ!

" Ngày này, quả nhiên vẫn phải tới. "Dực vương lạnh nhạt nói.

Làm ơn, đây rõ ràng là bản thân người làm ra được không! Ai m*á nó có rãnh cả ngày nghĩ làm sao mưu phản như vậy? Không làm không chết được sao!

An Lạc Thành cúi đầu, hé miệng cười khổ.

" An Lạc Thành ta để tay lên ngực tự hỏi, đối với Dục quốc, đối với người, trung thành tuyệt đối, tuyệt không hai lòng, càng là chưa bao giờ động tới ý nghĩ không nên động. Hôm nay sử dụng bạo lực, thực sự không phải ta nguyện ý. "

" Ha! Ý của người, là trẫm ép người hay sao? "

" Đúng vậy a, chính là người ép! "An Lạc Thành không lên tiếng, ta cướp trả lời.

" Là người nghe tin Đại Vu ch*ó m*á già kia, cùng An soái sản sinh xa cách. "

" Tất cả những thứ này của hôm nay, chính là trái bản thân người gieo xuống, hừ, quả đắng này, đương nhiên nên chính người nếm! "

" Nói bậy! Là người! Là các người! "Dục vương giận dữ, duỗi tay chỉ vào ta.

" Trẫm ở trong quân doanh khắp nơi chịu thiệt, mỗi lần hạ mệnh lệnh, binh lính đều phải trả lời một câu An soái làm sao! Quân doanh của trẫm! Binh lính của trẫm! Lại không nghe mệnh lệnh của trẫm, trong mắt chỉ có An soái người! "

" Là người, là An Lạc Thành người! Bá chiếm binh quyền của trẫm không buông, ý đồ bất chính! "Dục vương quát âm, trên mặt gân xanh đều hiện ra rồi.

Ta c*on m*ẹ nó! Thực sự là đùng người không phân rõ phải trái rồi!

" Phi! "Ta dùng sức nhỏ nước bọt.

" Người có phải ngốc không? Nếu như An soái có lòng phản, khi người đang ở quân doanh, vì sao không trực tiếp giết người không cần đợi đến giờ này ngày này? "

" Người khi đó cố ý muốn nàng hộ tống người trở lại kinh thành, nàng liền nhìn ra rồi, nàng biết rõ đây là một trận Hồng Môn Yến, nếu không có trong lòng mang chờ mong đối với người, nàng lại làm sao cam tâm tình nguyện chịu người bài bố! "

" Người thật đúng là già hồ đồ rồi! "

" Người! Nhóc con miệng còn hôi sữa, người biết cái gì! "Dực vương giận dữ liếc ta một chút.

" Ta hiểu cái gì? Ta hiểu nghi người thì không dùng người, dùng người thì không nên nghi ngờ người. Nếu người đã có lòng nghi ngờ đối với An soái, thì không nên dùng nàng, dùng nàng rồi, nên tin tưởng nàng vô điều kiện. Trước mắt như vậy chính mình cả ngày lo lắng đề phòng đứng ngồi không yên, ha, người đại khái vẫn không cảm giác được chứ? Người có biết dưới cái nhìn của ta người giống cái gì không? Thì như bệnh thần kinh, tự biên tự diễn, tự mình dọa mình. Cho dù hôm nay chúng ta không khai chiến, người cũng sẽ bị chính mình dọa chết tươi. "

Nói bệnh thần kinh cũng không biết nàng có nghe hiểu hay không, dù sao nàng có chút đầu óc cũng có thể biết đây không phải là đang khen nàng.

Dực vương trầm mặc, sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, phỏng chừng tức giận không nhẹ.

Một lát, Dực vương đột nhiên khẽ thở dài," Ngồi vào vị trí này, không cho phép trầm không nghĩ nhiều. "

Dực vương nhắc lên tay," Dẫn lên. "

Đối diện binh lính tự động tách ra, nhường ra một con đường.

Hai tên binh lính ắt một cô gái đi tới.

Dư quang quét thấy thân thể An Lạc Thành run lên, m*ẹ kiếp, dùng cái mông nghĩ cũng biết đó là ai!

An Lạc Thành từ lúc An Quyết xuất hiện, ánh mắt liền không rời nàng, không ngừng đánh giá.

Cũng phải, nhiều năm như vậy cũng không gặp con gái, nếu không phải vết bớt trên trán An Quyết, phỏng chừng cả An Lạc Thành đều không nhận ra con của chính mình rồi.

" A.. A nương? "An Quyết cũng nhìn chăm chăm An Lạc Thành, thanh âm run rẩy khẽ gọi một tiếng.

Ta cảm thấy một tiếng này, đủ khiến An Lạc Thành tước vũ khí đầu hàng.

An Lạc Thành không đáp lời, nhìn một lát, cúi đầu.

Ta rõ ràng cảm giác được có một nguồn khí tức đè nén trên người nàng, tựa hồ đang cực lực ấn nhẫn.

Ta nhanh chóng đuổi ngựa tiến lên, vỗ về cánh tay của cô, sóng vai với cô.

" Lão gia hỏa, dùng một đứa bé uy hiếp, quá không biết xấu hổ rồi đó. "Ta hít sâu một hơi, nói thật, có chút tay chân luống cuống, tuy biết rõ Dục vương có thủ đoạn như thế, nhưng nước đã đến chân, đúng là tê móng rồi.

Dục vương cũng không gấp, giục ngựa tiến lên hai bước.

" Người mở miệng nói An soái đối với trẫm cũng không có dị tâm, được, vậy trẫm ngược lại muốn hỏi nàng một chút, vì sao phải che giấu thân thể của đứa nhỏ này đối với trẫm? "

Ach.. Ta quay đầu nhìn An Lạc Thành, cô vẫn là không nói một lời.

" Trẫm năm lần bảy lượt có ý vô ý dò hỏi, nhưng người không có một lần, nói lời nói thật đối với trẫm! "

" Trẫm nhận nàng làm nghĩa nữ, cũng là muốn cố gắng thay người thương yêu đứa trẻ này, nhưng trẫm vừa nghĩ tới người mọi cách che giấu, trẫm liền đau lòng! "Dực vương vỗ vỗ ngực của mình, một mặt đáng vẻ vô cùng đau đớn.

Một lát, lại đưa tay chỉ vào ta," Người nói trẫm nên dùng người không nghi ngờ. "Nàng dừng một chút, lại chỉ vào An Lạc Thành.

" Nhưng nàng thì sao! Nàng làm sao không phải là đối với trẫm có mang cảnh giác? Hả? "Dực vương nghiêm nghị quát hỏi.

Ta..

Lòng hại người không thể có, nhưng nên có tâm phòng bị người mà, người động một chút là lấy cái này cái kia uy hiếp người, còn không thể đề phòng người chút? Có người không phân rõ phải trái sao?

Ta bĩu môi, không lên tiếng, quay đầu lại nhìn An Lạc Thành, cô đại khái còn chìm đắm ở bên trong hồ thẹn đối với An Quyết đó.

Cùng Dực vương nói tới bước đi này, cơ bản thì sụp đổ rồi, hai phe không ai nhường ai, kết cục này, chỉ có một, đánh thôi.

" Chuyện đến nước này, người còn cảm thấy chúng ta sớm có ý tạo phản, vậy cũng không sao, ta phản cho người xem."

-----oOo-----

Chương 81

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nói thật, trận đánh này, đặc biệt ung dung.

Cũng không biết là thủ vệ vương thành thường ngày quá mức nhàn tản, sức chiến đấu quá kém, hay là chúng ta quá mạnh, luôn cảm thấy An gia quân chúng ta có thể một người đánh mười người.

Khai chiến không tới mười phút, thủ vệ vương thành nằm vật xuống một chỗ.

Quả nhiên những binh lính nuôi trong nhà này không giống với chúng ta sinh trưởng hoang.

An Lạc Thành vẫn chưa ra trận, ta đi tới chơi một vòng, đối diện quả thực chính là một đám cặn bã tay trái gà không chặt!

Thực sự cảm thấy tẻ nhạt, liền lui ra đến tán gẫu ngắm phong cảnh với Lương Lương.

Dực vương vốn là núp ở phía sau quân trận, đoán chừng là nhìn thấy chính mình bên kia liên tục bại lui, nhịn không được, "An Lạc Thành, trẫm vốn không muốn đi tới bước đi này, là người bức trẫm!"

Dực vương đứng ở đài cao hét cao, rút ra bội kiếm nhắm thẳng vào cổ của An Quyết.

Hừ, phỏng chừng lão gia hỏa này biết không đấu lại An Lạc Thành, chuẩn bị sắp chết kéo người lột xác.

An gia quân thấy thế, không đợi An Lạc Thành ra lệnh, dồn dập tự giác ngừng tay.

Dực vương hơi chút đắc ý, thu kiếm, lập tức nhảy qua hai tên binh lính bắt An Quyết.

Dực vương tựa hồ là ngăn người, nhìn hai tên binh lính kia thêm vài lần.

Kỳ quái, vẻ mặt đó? Chẳng lẽ..

Ta đột nhiên thông suốt, trong đầu nhảy ra một ý nghĩ to gan!

"Chúng tướng sĩ, sửng sốt cái gì! Giết cho ta a!"

Các binh sĩ vừa nghe, gào gào kêu lại xông về.

"Tiểu Khê! Làm gì làm gì? Tiểu thư vẫn còn ở đó.." Lương Lương sốt sắng, đang nói, đột nhiên sửng sốt.

Ha ha, m*ẹ nó, quả nhiên!

An gia quân chúng ta quá m*á nó cơ trí rồi!

Ta mắt thấy hai tên binh lính bắt An Quyết như thoát thân chạy về phía bên này chúng ta, nhanh chóng cùng Lương Lương xông tới tiếp ứng, quả nhiên không ngoài sở liệu của ta, hai người này là An gia quân ẩn núp ở bên trong thủ vệ hoàng thành!

Vừa rồi Dực vương nhìn họ hơi chút kinh ngạc mới để cho ta đột nhiên ý thức được!

An gia quân cơ trí cũng nhìn hiểu tình thế trước mắt, liều mạng ngăn quân hoàng thành, không cho các nàng tiếp cận An Quyết, thậm chí có không ít binh lính xông tới, dùng tính mạng của chính mình, lỗ mãng chặn ra một con đường máu!

Cổ Diễn và Mạc Cửu cũng liều mạng chen qua, hai tên binh lính kia trong nháy mắt đã biến thành tiêu điểm của toàn trường.

"Phóng tiễn! Phóng tiễn!" Dực vương cuồng loạn.

Cái gì? Tiễn?

Ta sửng sờ, ngẩng đầu nhìn lên, ta m*á n*ó..

Đứng trên đài cao đối diện Dực vương, vô số tiễn binh vậy mà kéo đầy dây cung!

Ta con m*ẹ nó! Khu giao chiến còn có binh hoàng thành của bản thân các nàng a! Dực vương thật đúng là tàn nhẫn đến quyết tâm a!

Bên tai vèo vèo vèo tiếng mũi tên, bên trong toàn trường không ít người bị trúng tiễn, có quân địch, có quân ta.

Quân ta binh lính mang theo cái khiên, cơ hồ là đập xác chết đầy đất, nhắc lên lá chắn, thay chúng ta cản chút thương tổn.

"Quyết nhi!" An Lạc Thành đột nhiên quát ầm, một roi vung ở trên móng ngựa, xông ra ngoài!

Ta nhìn chăm chú, m*ẹ kiế*p! Dực vương này vậy mà giương cung lấp tên, nhắm thẳng vào An Quyết, trong nháy mắt An Lạc Thành phát ra tiếng, Dực vương đang buông ra dây cung, trơ mắt nhìn tiễn kia bay về phía An Quyết!

"Bảo vệ tiểu thư!"

An Lạc Thành một cước đạp ở trên lưng ngựa, nhảy lên một cái, bay nhào qua, nhưng mà hình như vẫn là chậm một bước!

Mắt thấy mũi tên kia cách giữa lưng An Quyết cũng không quá cự ly một mét, Dực vương càng thật sự làm được chuyện cùng chết

chung!

"Đi mau!" Ta tới lúc gấp rút, đột nhiên, bắt lấy một tên binh lính của An Quyết quát to một tiếng, mãnh liệt đẩy một cái, vừa quay người, chính là phù một tiếng.. Mũi tên kia ở giữa lòng ngực!

Biến cố này tới quá nhanh, ngay cả ta cũng không phản ứng lại, đúng là một binh lính khác phản ứng cực nhanh, kéo An Quyết bị đẩy ngã một đường chạy trốn.

Cứu được rồi!

An Lạc Thành trong nháy mắt nhảy xuống đất, đem An Quyết một cái ôm lấy.

Ta nhìn binh lính thay An Quyết cầm một mũi tên kia, nàng nghiêng người nằm ở trên đất, một đôi mắt trừng trừng nhìn chăm chăm An Quyết, ở sau khi nhìn thấy An Lạc Thành đem An Quyết bảo hộ, ta thấy khóe miệng nàng kéo ra vẻ mỉm cười.. Sau đó, nụ cười kia liền cứng lại rồi.

An Lạc Thành ôm An Quyết cũng không quay đầu lại đi qua, đem An Quyết để vào trong đám người, quay người vươn mình liền lên ngựa.

Ta ở bên người cô nhìn, sắc mặt cô lạnh lẽo, trên mặt sát ý lộ hết.

Cô tựa hồ là liếc mắt nhìn người binh sĩ kia, âm thầm cắn răng, giọng cao tay phải.

Toàn trường hoàn toàn tĩnh mịch, tất cả mọi người, bao gồm quân địch, cũng đều đang nhìn An Lạc Thành.

Chỉ thấy An Lạc Thành tay phải mạnh mẽ nắm tay, trong con người tinh quang vừa hiện, chỉ tay một cái về trước, quát lên một tiếng lớn, "Giết!"

Ta ngay ở bên cạnh cô, một tiếng này chấn động ta run run một cái, cảm giác trong lòng một tia ngọn lửa đột nhiên được đốt rồi, không tự chủ được muốn theo cô cùng lên, giết thống khoái!

"Giết a!" Quả nhiên An Lạc Thành gọi một tiếng này hữu hiệu hơn nhiều với ta, các binh sĩ vang động trời, ta cố ý liếc mắt nhìn về mặt của Dực vương kia, Ôi? Dực vương..

Fu*ck, ha ha, sợ đến co quắp ngồi dưới đất rồi!

Kinh sợ chết rồi được mà! Dầu gì cũng từng là nhất quốc chi chủ đó.

An Lạc Thành lần này là thật cuồng lên, hơn nữa An Quyết trở về rồi, không còn kiêng kỵ, giết người dường như cắt rau gọt dưa, một người một thương, An gia quân cũng được cô dẫn dắt, như sài lang như hổ báo, kêu hung tàn!

Ta vừa giết người, vừa lưu ý hướng đi của Dực vương, lờ như lão gia hỏa này chạy rồi, vậy đó cũng là phiền phức, ta là người cắt cỏ kiên quyết muốn trừ tận gốc!

Quả nhiên, Dực vương này lén lén lút lút, từ mấy cái thị vệ hộ tống, một đường lùi về sau đến cửa điện.

"A nương, nàng muốn chạy!" Ta nhanh chóng mách lẻo với An Lạc Thành, thuận tay chỉ chỉ chỗ của Dực vương.

An Lạc Thành nghe vậy nhướng lông mày, liếc mắt một cái, "Đều tránh ra cho ta!" Quát lên một tiếng lớn, đá đá bụng ngựa, chạy như bay về phía Dực vương!

Dọc theo đường đi binh lính dồn dập như ong vỡ tổ, quân địch càng là như gặp ôn thần, hận không thể trốn đến trong khe tường.

Công phu chớp mắt, An Lạc Thành thì đuổi kịp, móng ngựa cao cao giơ lên, như liền muốn đạp Dực vương, An Lạc Thành kéo dây

cương, lúc này mới hơi ngăn lại.

Dù là như vậy, Dực vương vẫn là sợ hãi đến co quắp ngồi trên đất, không thể động đậy.

Con ngựa cúi đầu, ở bên mặt nàng thở phì, Dực vương này run lên một cái, hình như là tỉnh táo lại.

"An Lạc Thành.. An Lạc Thành!" Dực vương gọi khàn cả giọng, gân xanh trên cổ đều hiện ra rồi.

Chỉ thấy nàng ngồi dưới đất đấm đất cười to, tựa như điên vậy, tóc hoa râm tán lác xuống, cả người trong nháy mắt thì già nua rồi, không còn tinh thần.

Dực vương chậm rãi ngẩng đầu, đối diện với An Lạc Thành, ta mơ hồ nhìn thấy bên trong ánh mắt của nàng hình như mang theo nước mắt.

Ôi.. Chuyện đến nước này, nàng đáng dập như vậy, đáng thương quy về đáng thương, nhưng, ngoại trừ đáng đời, còn có thể nói cái gì đây?

"Người hoài nghi ta, ta có thể chịu. Người muốn vu khống ta, ta có thể nhận. Người ban cho ta cái chết, ta cũng có thể nhận. Nhưng chỉ có, người đối với con gái ta nổi lên sát ý, ta, không thể nhận."

An Lạc Thành ngữ khí bình thản, nghe không ra sự thù hận hoặc là lửa giận cỡ nào.

"Ha.." Dực vương ngốc ngốc nhìn về phía trước, trong mắt vô thần, nghe An Lạc Thành nói như vậy, chỉ cười lạnh hai tiếng.

Aiz, phỏng chừng hiện tại An Lạc Thành nói cái gì nàng đều không nghe lọt, cảm thấy cô chỉ là đang tìm cơ muốn tắm trắng chính mình thôi.

"Người và ta từng là chủ tớ, ta không động người." An Lạc Thành rũ xuống mí mắt, nhìn qua cũng là có chút khổ sở.

Nhưng mà, không động nàng là cái quý gì? Chẳng lẽ còn muốn thả nàng? Vậy cũng không được! Giữ lại tuyệt đối là mối họa!

Ta đang muốn mở miệng, liền nghe "Leng keng" một tiếng.

Thương An Lạc Thành cầm trong tay vút ở bên chân Dực vương.

"Sau khi người chết, ta sẽ đem người chôn ở vương lăng, cả nước chia buồn mười ngày, lấy vương lễ đưa ma. Vương thất dòng họ, ta một người cũng không động, tiểu hoàng nữ, ta cũng sẽ cẩn thận nuôi nấng thay người."

Nga, hóa ra là để nàng tự mình kết liễu.

"Từ nay về sau, bách tính của Dực quốc, giang sơn của Dực quốc, do ta đến thay người bảo vệ. Người an tâm đi đi." An Lạc Thành nói xong, thật sâu nhìn Dực vương một chút, quay đầu ngựa lại, đi qua.

Ta biết cô đại khái là không muốn thấy được tình cảnh cuối cùng này đó.

Từ chỗ ta nhìn lại, đúng lúc có thể thấy được hành động của Dực vương, nàng nhìn chăm chăm cây thương hồi lâu, nở nụ cười hồi lâu, cũng trầm mặc hồi lâu.

Cuối cùng, run run rẩy rẩy nhặt lên cây thương, siết ở trong tay, vuốt ve, bỗng dựng đem thương dựng thẳng lên, hung hăng đâm vào bụng của chính mình!

Nàng tròn tròn con mắt nhìn chăm chăm bóng lưng của An Lạc Thành, khóe miệng chậm rãi chảy ra một vệt máu.

An Lạc Thành kêu dừng con ngựa, hơi nghiêng đầu, nhắm mắt lại.

Một lát, An Lạc Thành đột nhiên nhảy xuống ngựa, quay lại đến bên người Dực vương, nửa quỳ ở trước người của nàng, nhìn đồng tử đã phóng to của Dực vương, đưa tay vuốt lên con mắt của nàng.

Hơi cúi người, kề sát bên tai Dực vương, nhỏ giọng nói câu gì, ta có chút hiếu kỳ, lén lút nhích qua, mơ hồ nghe được một câu, "Vạn vạn tuế.."

An Lạc Thành đem xác chết của Dực vương để nằm ngang, cởi áo choàng của mình che lên cho nàng, lập tức có binh lính chạy tới đem Dực vương nhấc đi rồi.

Đến cùng là một đời đế vương, cứ như vậy chết rồi, chắc, người đừng nói, cũng thật là có chút cảm khái.

Đám binh hoàng thành thấy được chủ nhân của chính mình đều chết rồi, dồn dập quỳ xuống đất đầu hàng, An Lạc Thành cũng không có làm khó họ, đem họ hợp nhất dưới trướng, không hề tính toán.

Các binh sĩ có thứ tự dọn dẹp chiến trường, nhìn xác chết xếp thành núi nhỏ, vẫn phải là cảm khái một câu chiến tranh tàn nhẫn!

Lại nói An Lạc Thành, bên này chuyện vừa xong, liền lòng tràn đầy nhào tới trên người nữ nhi mình!

Trước mắt, đang nửa ngồi nửa quỳ ở trước mặt An Quyết, quan sát tỉ mỉ An Quyết, sờ sờ cái này sờ sờ cái kia, một đôi tay này cũng không đủ cô dùng rồi.

An Quyết tựa hồ đối với cô có chút mới lạ, chậm chạp không dám thân cận, có chút dáng vẻ cẩn thận từng li từng tí một, chắc, ta nhìn đều sót ruột được mà! Nhanh chóng nhào tới cùng mẫu thân người thân cận chút a!

"Người.. Là.. A nương sao.." An Quyết này giòn tan há há miệng,

một bộ dáng vẻ không thể tin được.

An Lạc Thành không trả lời, đưa tay vuốt mặt xinh của An Quyết.

"Hoàng thẩm thẩm.. Làm sao rồi.."

An Lạc Thành nghe vậy hơi run, rồi lại hài lòng nở nụ cười, "Hoàng thẩm thẩm của ngươi.. Mệt rồi, nên nghỉ ngơi rồi.."

An Quyết gọi Dực vương thân mật như thế, vẫn lưu ý như thế, vậy có phải nói rõ những năm này Dực vương đối với nàng cũng không tệ lắm hay không? Uhm, cũng coi như lão gia hỏa này có lương tâm!

"Ôi, cuối cùng xong việc rồi." Ta chép miệng một cái, cũng dài thở phào nhẹ nhõm, một thân ung dung.

Nha đúng rồi! Còn có gia hỏa chưa thu thập đó!

Ta nhìn trái phải một chút, ôi, kì quái.

"Tiểu Khê? Ngươi đang ở đây tìm cái gì?" Lương Lương nhìn ta một cái, cũng cùng ta tìm kiếm bốn phía.

"Nga, ta đang tìm Đại Vu ch*ó m*á kia a, theo đuôi làm sao không thấy? Dực vương đều chết rồi, nàng còn sống, giống thứ gì?"

Lương Lương nghe vậy lờm ta một cái.

He, ta lại nói sai lời rồi?

Hết chương 81

Chương 82

Nguồn: EbookTruyen.VN

Cùng Lương Lương tìm kiếm nửa ngày, căn bản không nhìn thấy hình bóng của mông ch*ó Đại Vu kia, kì lạ rồi, nàng còn có thể trốn đến dưới lòng đất hay sao?

"Ồ, này, Đại Vu ở đâu?" Tiện tay bắt lấy thủ vệ hỏi một chút.

"Đại.. Đại Vu? Không.. Không nhìn thấy a!"

Hử? Hí.. Vừa nói như vậy.. Vừa rồi khi Dục vương đi ra nàng cũng không đi theo bên người Dục vương, hắc, cái tên này, chắc sẽ không phải chạy trốn trước chứ!

"Các người, ai nhìn thấy Đại Vu?" Ta hướng về phía mấy binh lính đang bận rộn kia quát ra giọng.

"Ta ở phía hậu điện thấy được, nhưng lúc đó nàng đi vội vàng, cũng không biết lúc này chạy đi nơi nào."

"Hậu điện? Hậu điện có đường bí mật gì có thể rời khỏi hoàng thành?"

"Chuyện này.. Tiểu nhân không biết.."

"Người dẫn đường cho ta." Ta vươn tay chỉ binh lính trả lời kia.

"Vâng."

"Này tiểu Khê, dán thông báo truy nã thì được rồi, người hà tất tự

mình đi đuổi theo."

"Không được, ta nhất định phải nhìn thấy nàng, ta có chuyện.." Ta nhanh chóng ngưng miệng lại, nguy hiểm thật, suýt chút nữa nói lỡ lời!

"Đi, dẫn đường cho ta.." Ta theo người binh sĩ kia đang muốn đi.

"Tiểu Khê, ngươi là muốn tìm nàng sao." Phía sau đột nhiên một tiếng, hình như là thanh âm của Cổ Diễn.

Quay đầu lại nhìn lên, khá lắm, Cổ Diễn một tay mang theo Đại Vu này, thì như xách con gà con.

"Ai du, nàng làm sao sẽ ở đây?"

Cổ Diễn cười cười, vừa buông tay, đem Đại Vu ném xuống đất, thứ này sợ hãi đến run rẩy, cuộn thành trái banh, muốn bao nhiêu chặt vật có bấy nhiêu chặt vật.

"Nàng từ hậu điện chạy ra khỏi hoàng thành, đúng lúc đụng trúng trong tay tiểu Đạc." Cổ Diễn cười cười, quay đầu lại liếc mắt nhìn.

Ta cũng liếc mắt nhìn, An Đạc họ đều trở về rồi.

Hắc, nhờ có An Lạc Thành có tính toán trước a, trước đó để họ bảo vệ bốn phía hoàng thành, nếu không, vẫn thật sự là thả chạy tên kh*ôn kiế*p này.

"Hắc, Đại Vu, đã lâu không gặp, còn quen biết ta không?" Ta cúi người ngồi xổm trước mặt nàng, xúc lên tóc che ở bên mặt nàng, trên mặt vẫn cứ là vẻ lờ lợt, nói thật, nhiều năm như vậy, ta đều không biết nàng hình dạng ra sao!

Đại Vu kia run lập cập, nhìn ta một cái, trốn về sau.

Vừa nghiêng đầu, đúng là nhìn thấy An Lạc Thành, cũng không biết ai cho nàng lá gan, thứ này duỗi tay chỉ vào An Lạc Thành, "An Lạc Thành, người.. Người người.. Người không thể đụng đến ta, người.. Người nếu dám đụng đến ta, vậy.. Vậy chúng ta liền cùng nhau chết chung!"

Vừa nghe lời này, trong lòng ta đây hơi hồi hộp một chút.

Người khác một trận cười vang, đám nhóc bừa bãi mĩa mai nàng, Lương Lương cũng bắt đắc dĩ bĩu môi.

"Ha.. Hừ, ha ha! Những tiểu bối vô tri các người đây, nàng!" Đại Vu duỗi tay chỉ vào An Lạc Thành, "Nàng đã chết đến nơi rồi rồi! Các người thậm chí vẫn không biết? Ha ha ha ha -"

Đại Vu cười như kẻ điên, nước mắt hình như đều cười ra rồi.

An Mạnh thấy ngứa mắt, đi tới một cước, đê*t, lần này Đại Vu không cười rồi, nằm trên mặt đất gào gào kêu to.

"Người.. A.. An Lạc Thành.. Người.. Chết đến nơi rồi.." Đại Vu cắn răng nghiêng lợi chỉ vào An Lạc Thành.

An Lạc Thành hơi ngớ ra, nhưng lại quỷ thần xui khiến nhìn ta một cái.

Ta gãi gãi đầu, giả ra một bộ dáng vẻ không hiểu, nhưng mà trong lòng đại khái cũng có đáp án.

Xem điệu bộ này, lúc trước cổ ngữ trong người An Lạc Thành, hơn nửa chính là kiệt tác của Đại Vu này rồi.

Nhưng mà dự tính ban đầu của loại cổ này của nàng hẳn là muốn lấy tính mạng của An Lạc Thành, chỉ là không nghĩ tới, trước mắt, cổ ngữ này ngược lại thành nhánh cổ cứu mạng nàng, đương nhiên điều kiện tiên quyết là, cổ ngữ còn ở trong cơ thể An Lạc Thành.

Đại Vu kia cười to hai tiếng, liền bắt đầu có dáng có vẻ bấm ngón tay niệm chú.

Đám nhóc như xem kẻ ngốc vậy xem nàng, cười vui vẻ nói, nhưng ta..

Ta.. Má nó.. Cười.. Không.. Ra.. rồi..

Đại Vu này huyền thuyên không biết niệm cái gì, cổ tròng trong bụng ta hình như có phản ứng, bắt đầu ở trong bụng quấy nhiễu lung tung, khởi đầu ta còn tưởng rằng là ảo giác, thế nhưng cảm giác đau này càng ngày càng mãnh liệt, cũng cảm giác tròng kia muốn từ bên trong bụng của ta chui ra!

Ta nắm quyền cắn răng cố nhịn, tận lực không khiến người ta nhìn ra ta có chút xíu dị dạng nào.

Đại Vu kia dừng một chút, nhìn về mặt của An Lạc Thành một chút, An Lạc Thành đúng là đầy hứng thú đánh giá cô.

Đại Vu một mặt kinh ngạc, "Chuyện này.. Chuyện này không thể nào!"

Nói xong, lại tiếp tục niệm thần chú ch*ó m*á gì.

Ta con m*ẹ n*ó..

"Không thể.. Cái này không thể nào! Người rõ ràng uống chén rượu độc kia, người trúng cổ ngữ của ta, làm sao.. Làm sao có khả năng không có chuyện gì?"

Đại Vu sắc mặt tái xanh, vừa nói, vừa tiếp tục niệm chú.

Ta.. Người.. Đ*ũ*y chó!

Ta.. Lui về phía sau hai bước, lùi tới phía sau Lương Lương, liều mạng nắm lấy cái bụng, hung hăng đập mấy quyền, nhưng con

trùng này, nó.. Nó càng ngày càng phần chấn rồi! Nó lại như cái máy khoan điện, một tắc một tắc mà chui..

Ta.. Ta có chút đứng không vững, thế nhưng hiện tại có động tác kì lạ quá to lớn, nhất định sẽ bị người phát hiện, ta không thể..

Ta không thể..

"Tiểu Khê, người.." Hình như là ta không cẩn thận phát ra âm thanh, Lương Lương quay đầu lại nhìn ta một chút, đột nhiên phát ra tiếng, ta nhanh chóng giơ tay để nàng ngừng lại.

"Không.." Ta khoát tay áo một cái, đẩy nàng xoay người đứng yên, che ở phía trước ta.

"Ân.. Ạch.." Kêu rên hai tiếng, lại lùi lại mấy bước.

Đang muốn lén lút chạy ra đoàn người, lại bị người ôm chặt lấy, làm ta giật cả mình.

Vừa ngẩng đầu, Cổ Diễn sắc mặt khó coi cực kỳ, đánh giá ta.

"Nàng nói có phải sự thật không?"

"Ta.." Ta cười cười, "Ta làm sao biết.. Ạch a.." Con trùng trong bụng đột nhiên phát lực, ta siết chặt tay của Cổ Diễn, lần này là thật sự không có nhịn được, ngòi chòm hồm trên mặt đất, cắn y phục.

Cổ Diễn cũng ngòi chòm hồm xuống đỡ lấy ta, thấy ta đây, tựa hồ là đã sáng tỏ, nhìn một chút Đại Vu kia, liền muốn đứng dậy.

"Sự.. Phụ.. Giết.. Nàng!"

Cổ Diễn lắc đầu một cái, "Không được."

"Ha ha ha ha! Thì ra là người, thì ra là người!" Đại Vu kia đột nhiên

như kẻ điên cười to.

Ta quay đầu nhìn lên, nàng đang chỉ vào ta, thì ra nàng cũng ngồi dưới đất, đang từ trong khe hở nhìn thấy ta ngã trên mặt đất, m*á n*ó!

"Trời không diệt ta, trời không diệt ta!" Đại Vu kích động dị thường, trực tiếp nhảy lên, nóng bỏng nhìn ta, lại như nhìn thấy nhánh cỏ cứu mạng!

"Giết nàng.. Giết nàng!" Ta nhanh chóng hô to về phía đám nhóc.

Các nàng một mặt ngu ra, không biết xảy ra chuyện gì.

"Sửng sót làm gì! Giết nàng đi!" Ta ra sức đẩy Cổ Diễn ra, chỉ vào Đại Vu kia, khàn cả giọng ra lệnh binh lính chung quanh.

Các binh sĩ đối diện lẫn nhau, nâng lấy đao, lại thả xuống, người của toàn trường đều bối rối.

"Xảy ra chuyện gì." An Lạc Thành gương mặt lạnh lùng đi tới, hỏi về phía Cổ Diễn.

"Cụ thể ta cũng không rõ ràng, nhưng trước mắt, cơ bản có thể khẳng định, cổ ngữ trong miệng Đại Vu xác thực có việc này, nhưng người. Trúng độc.. Là tiểu Khê."

"Không có! Ta không trúng cổ ngữ cái gì, ta chỉ là ăn đồ hư đau bụng!" Ta mạnh mẽ cứng miệng, nhưng ta phỏng chừng vẻ mặt dữ tợn trên mặt ta không không chế được chắc đã bán đứng ta rồi.

"Này, thực sự là trời không diệt ta, không nghĩ tới, vậy mà là người trúng cổ ngữ của ta. Cũng được cũng được, tính mạng của người, có thể cũng rất quý giá a ha ha ha ha." Đại Vu cười dị thường vui vẻ, ta m*á n*ó muốn đánh chết nàng!

"A nương người đừng tin nàng, nàng điên rồi, vì giữ mạng, lời nhảm

gì đều.. Ân.. Ạch a!"

Đại Vu tựa hồ là vì chứng thực cổ ngữ ở trong cơ thể ta, lại đang ở đó huyền thuyên niệm chú rồi!

Ta quay người qua gắng gượng, nhưng mà.

"..."

Không chịu nổi rồi.. Con sâu này.. Làm sao thì có thể nghe hiểu lời của nàng? Ta con m*ẹ nó.. Đau đến ta lăn lộn đầy đất.. Hận không thể tự mình xé cái bụng ra, đem con sâu này lấy ra!

"Câm miệng, người câm miệng!" Lương Lương xông tới che lấy miệng của Đại Vu, vừa che, vừa nhìn phản ứng của ta.

Người đừng nói, nàng vừa không niệm chú, thật sự yên tĩnh hơn nhiều.

"Chuyện này rốt cuộc là như thế nào!" An Lạc Thành quát to một tiếng, sắc mặt âm trầm đáng sợ.

Đại Vu đem Lương Lương đẩy ra, thờ dài, sửa lại quần áo một chút.

"Ôi, ta cũng là không nghĩ tới, An soái lại có con gái hiếu thuận như vậy, nàng vậy mà cam nguyện lấy thân thể làm mồi, mạnh mẽ để cổ trùng dòi đi thân kí chủ, dùng tính mạng của chính mình, đi đổi tính mạng của người. Ha.."

Đại Vu cười lạnh một tiếng, đi dạo đến trước mặt của ta.

"Nếu đã như vậy, ta nghĩ, An soái cũng sẽ không nhẫn tâm, mắt nhìn con gái tốt này của người bị cổ trùng gặm nuốt lục phủ ngũ tạng, thống khổ chết đi chứ?" Đại Vu nhướn mày, thật là đắc ý.

An Lạc Thành sửng sờ nhìn ta, nửa quỳ ở bên cạnh ta, đỡ lấy ta dựa ở trong lòng cô.

"A nương.. Giết.. Giết nàng.." Ta cầm lấy ống tay áo của An Lạc Thành, cầu khẩn.

"Giết ta? Ha ha ha ha." Đại Vu cười to hai tiếng, cúi người nhìn ta, "Nàng sao cam lòng người chết hả nhóc con?" Đại Vu vỗ mặt của ta, "Người là đứa trẻ nàng thương yêu nhất.." Thôn thức mà nói.

"Phi! Người.."

"Người muốn cái gì." An Lạc Thành đã mở miệng.

Chuyện ta lo lắng nhất vẫn là xảy ra rồi! Ta che giấu như vậy, chính là sợ An Lạc Thành chịu sự uy hiếp của nàng a!

"Vinh hoa phú quý." Đại Vu chấp tay sau lưng, đắc ý nói.

"Cho."

"Kim ngân tài bảo."

"Cho."

Đại Vu ngẩn người, hé miệng cười xấu xa, "Ta muốn binh quyền!"

"Cho."

An Lạc Thành không có một chút do dự, dường như những thứ đồ cô đồng ý không hề liên quan gì với cô.

Từ đầu đến cuối, cô đều đang nhìn ta, ánh mắt nhu hòa, dường như đang nói "Không sợ, có ta ở đây.

" Ta muốn.. "Đại Vu kia vẫn chưa xong, cúi người nhìn An Lạc Thành," Dực quốc. "Thăm thăm phun ra hai chữ.

" Cho. "An Lạc Thành ngẩng đầu nhìn thẳng nàng, Đại Vu hơi chút kinh ngạc, sau đó, liền lại như điên cười lớn.

" Ha ha ha ha! "

Bỗng dưng, Đại Vu hát lên vạt áo, nhấc chân đạp ở trên bả vai của An Lạc Thành, chỉ về mũi của cô," Ta muốn đem An Lạc Thành người đạp ở dưới chân, để người mãi mãi không vươn mình lên được! "Từng chữ từng chữ, ngữ khí rất cay, đầy mặt dữ tợn.

An Lạc Thành không lên tiếng, tùy ý nàng đạp chính mình, lẳng lẳng nhìn nàng phát điên.

Nhưng ta lại không nhìn nổi rồi! Ta làm sao có thể khoan dung có người làm nhục An Lạc Thành như thế!

Thừa dịp Đại Vu kia không niệm chú, con sâu trong bụng không dần vật, ta dùng sức đẩy ra chân nàng, lão đảo đứng lên, chĩa về phía mũi nàng," Lão tử thực sự là cho người mặt rồi! "

Đại Vu sửng sờ, lại một mặt không thèm để ý.

Được a, ta để người không thèm để ý!

Ta xoay tay lại từ trong tay một tên binh lính đoạt lấy thanh đao, chỉ vào Đại Vu kia.

Đại Vu nhìn lên, lại vui vẻ, trên mặt còn kém viết mấy chữ" Người tới giết ta đi!

Ta từng bước một áp sát, nàng cả trốn cũng không trốn, mãi đến tận ta đem thanh đao gác ở trên cổ nàng, nàng còn cảm thấy ta đang hù dọa nàng.

"Người cho rằng cổ trùng của người thiên hạ vô địch sao? Ha.. Người đại khái còn không biết, cổ trùng này, ở khi di dời kí chủ, bị ta giết chết một con."

Đại Vu nghe vậy sắc mặt hơi đổi một chút, "Không thể!"

Ta cười cười, "Quản ngươi có tin hay không. Lão tử có thể giết chết một con, là có thể giết chết con thứ hai! Chỉ đáng tiếc, ngươi đợi không được đến khi đó rồi."

Đại Vu lúc này mới có chút hoảng rồi, chỉ vào ta, "Ngươi.. Ngươi không thể giết ta! Cổ trùng này, chỉ cần ta chết, nó thì sẽ điên cuồng, bất cứ lúc nào cũng sẽ muốn tính mạng của ngươi!"

"Nga." Ta nga một tiếng, không nói nữa, cùng với nàng nhìn nhau một hồi.

Tựa hồ là nhìn ta không hề động thủ, nàng cũng thả lỏng chút, cho rằng chính mình cược thắng rồi, đang muốn cười.

Ta cầm lấy đao kia, ở trên cổ nàng nhẹ nhàng kéo, một tia máu đỏ tươi dâng lên mà ra.

Nàng tròn tròn hai mắt, há to miệng, chỉ vào ta, a a a a, cũng không biết nói cái gì.

Thân thể nàng ngã xuống còn đang co quắp, không thể tin nhìn ta, mãi cho đến tắt thở, con mắt tròn lên như trứng gà còn đang nhìn chằm chằm ta.

Ta ném đi đao, xoa xoa tay.

"Tiểu.. Tiểu Khê.. Ngươi điên rồi? Ngươi làm sao thật sự giết nàng!" Lương Lương nổi giận, nhào tới trước người Đại Vu, dùng sức lắc nàng.

"Đại Vu! Đại Vu ngươi đừng chết, ngươi.. Ngươi đem thuốc giải giao ra đây a!"

Thân thể ta mềm nhũn, nằm vật xuống về phía sau, An Lạc Thành

ôm chặt lấy ta, "Người đây là tội gì!" Âm thanh của cô mang theo tia run rẩy, cắn chặt răng nhìn ta.

Ta cười cười, nhắc lên tay muốn sờ cô một chút, nhưng tổ tông sống trong bụng kia..

Ta siết chặt lấy bụng, nặn ra một tia mỉm cười, "Loại.. Tiểu nhân hèn hạ này.. Không xứng.. Uy hiếp.. Người.."

Hết chương 82

-----oOo-----

Chương 83: tỉnh lại sau giấc ngủ dường như đang mơ

Nguồn: EbookTruyen.VN

"Ân.."

Giơ tay dụi dụi con mắt, cũng không biết ta đây vừa ngủ là ngủ bao lâu, mí mắt đều sắp không mở ra được, cả người bủn rủn vô lực, máu chót là, cái bụng còn rất ngứa.

Đưa tay vừa gãi, ồ, không được bình thường?

Da bụng bóng bóng mượt của ta làm sao đâu đâu cũng có vảy cứng?

Ngồi dậy nhìn lên m*ẹ kiếp, suýt chút nữa hù chết ta!

Đây m*á nó.. Trên bụng từng cái từng cái vảy máu! Nhìn mà ta đều.. Ta đều sợ hãi! Có địa phương còn đang mọc thịt đó!

Đưa tay sờ sờ, ôi chờ chút, móng tay ta làm sao tất cả đều bị người cắt bỏ rồi?

Sờ sờ cái bụng, fu*ck, không thể nào? Chẳng lẽ đây là ta tự mình cào?

Ta ngẫm nghĩ chuyện phát sinh trước khi mê man, ừm.. Nhớ không rõ lắm, thì nhớ tới mơ mơ màng màng có một đoàn người ở bên tai ta điên cuồng gọi ta, còn đang nắm ta ấn lấy ta không cho ta lộn xộn.

Vừa nghĩ như thế, có vẻ như thật là có thể bản thân ta tổn thương chính mình rồi.

Chắc chắc chắc, nhìn từng đạo từng đạo vết thương kia, ta một trận thốn thức, chắc, cái này cần xuống tay với chính mình có bao nhiêu tàn nhẫn a!

Ôi nói đi nói lại, cổ trùng kia chắc còn đang trong thân thể ta chứ? Như vậy cũng chưa chết? Mệnh ta đây cũng quá lớn rồi, chẳng lẽ, đây chính là bàn tay vàng ẩn giấu của ta? Thân thể bất tử! Oa kèn kẹt, vậy ta không phải thiên hạ vô địch sao!

Ngáp một cái, chậm rãi xoay người, đứng dậy xuống đất.

Ai du, đột nhiên có chút đứng không vững, thân thể này yếu có chút lợi hại, người đừng nói, cánh tay nhỏ cái chân nhỏ ta đây, hình như vừa gây một vòng lớn, lần này thật sự trở thành thành da bọc xương rồi.

Trên đất dạo hết một hồi, ta mới phát hiện, vị trí ta ở hình như là cung điện, hoa lệ đến nỗi tung được không! Cả chân nền đều là vàng ròng! Cái quý gì nha! Có cần xa xỉ như vậy hay không? Kỳ quái, đây là đâu a?

Tiện tay khoác áo choàng, mở cửa đi ra ngoài, ồ, mặt trời này đang treo cao, không cay độc, ngược lại rất ôn hòa, ánh mặt trời rải ở trên người ấm áp, cả người lập tức thì có tinh thần rồi.

"A - thoải mái -" Cảm khái một tiếng, luôn có một loại cảm giác sống lại.

Gió nhẹ vừa thổi, chắc! Cũng là không có người nào!

"Bốp!"

Ta đây đang nhắm mắt lại hưởng thụ, đột nhiên một tiếng cốc rơi xuống, làm ta giật cả mình, mở mắt nhìn lên, nơi nguyệt môn tiểu thị nữ chỉ ngây ngốc nhìn ta, cả ấm trà trong tay đều rớt bể rồi.

Ta cũng chớp chớp mắt nhìn nàng, người này.. Chưa từng thấy a..

"Người là.."

"Điện hạ.. Điện hạ tỉnh rồi!" Hầu gái kinh sợ, suýt chút nữa nhảy lên, không để ý ta tí nào, quay người liền chạy ra ngoài rồi, vừa chạy vừa kêu..

Ta m*á nó.. Đầu óc mơ hồ..

Cái.. Quỷ gì.. Điện hạ? Ta?

Ta khi nào thành điện hạ rồi..

Chờ chút, chuyện này.. Khắp nơi lộ ra quỷ dị.. Ta sẽ không phải.. Xuyên qua rồi? Lần này là xuyên đến sách nào?

Sợ đến ta xông về phòng liền đi tìm gương!

Phù.. Vẫn may, làm ta sợ muốn chết, vẫn là gương mặt An Khê xấu không xấu lại rất đẹp, chính là lại gầy chút rồi, càng có góc cạnh rồi.

Ôi đây cũng không đúng, nếu không xuyên qua, thị nữ kia tại sao gọi ta điện hạ?

Ta gãi gãi đầu, vừa cẩn thận đánh giá địa phương một hồi.

Đột nhiên vồ trán một cái!

Nha! Ta biết rồi! Chẳng lẽ An Lạc Thành đã tự lập là vua rồi! Nói như vậy, vậy thân phận của ta đương nhiên cũng nên nước lên thì thuyên lên, chẳng trách nha.

Ta đang ngồi ở trong phòng chờ ra đó, đột nhiên đi vào một đám hầu gái, phía trước mấy người bưng chậu rửa mặt, khăn mùi soa, tách trà, phía sau bưng từng cái đĩa ăn sáng tinh xảo, đều ngay ngắn đến ta bồi rồi.

Thị nữ kia không nói lời gì chạy tới rửa mặt cho ta, để ta súc miệng, ta ngốc hề hề làm theo..

Đột nhiên có nhiều người như vậy hầu hạ, ta còn thực sự là có chút.. Không chịu nổi..

"Điện hạ xin mời dùng bữa." Hầu gái nói qua, đem ta dẫn đến bên cạnh bàn, bưng cái chén nhỏ, cầm đôi đũa, đứng ở bên cạnh nhìn ta, xem điệu bộ này là chuẩn bị dứt ta? Ta không tàn phế được không!

"Cái đó.. Các người trước tiên.. Đi xuống đi, ta tự mình ăn là được rồi." Cười khan hai tiếng.

"Vâng." Các thị nữ hành lễ, ngoan ngoãn lui xuống.

Ai ya ta chời chời wow, chuyện này.. Chuyện này cũng quá..

Cảm giác này lại như.. Như nằm mơ..

"Tiểu điện hạ, ngài chịu tỉnh rồi?"

Phía sau đột nhiên một tiếng, là thanh âm muốn ăn đòn của Mạc tiểu thụ.

Quay đầu lại nhìn lên, nàng ôm cánh tay dựa vào cạnh cửa, mặt mỉm cười nhìn ta, giữa hai lông mày là không che dấu được mừng rỡ, phía sau nàng, Cổ Diễm cũng vội vã tới rồi, nhìn ta một cái, cười cười.

"Sự phụ, Mạc tiểu thụ." Ta đứng dậy hành lễ với họ.

Mạc Cửu nghe vậy liếc ta một chút, ta cười hì hì.

Dẫn hai người ngồi xuống, đột nhiên phát hiện vẻ mặt của Cổ Diển không phải rất tốt, biểu hiện có chút hoảng hốt, hơn nữa hai bên tóc mai của nàng mọc lên không ít tóc bạc! Chẳng lẽ là quá lo lắng cho ta rồi?

"Này, chuyện này rốt cuộc là như thế nào? Làm sao cảm giác tỉnh lại sau giấc ngủ, thế giới cũng thay đổi?"

Mạc Cửu và Cổ Diển liếc mắt nhìn nhau, cười cười.

"Nguyên soái đã ở nửa tháng trước đăng cơ xưng đế, đám nhóc con các người, mỗi người có phong thưởng."

"Chờ chút, nửa tháng trước?" Ta có chút ngờ, vậy ta đây vừa ngủ là ngủ bao lâu a!

Tựa hồ là đoán được nghi vấn của ta, Cổ Diển cười cười, "Người lần này ngủ mê gần một tháng, chậm chạp vẫn chưa tỉnh lại, thái y nói là thân thể hao tổn lớn, phải cố gắng điều dưỡng, nếu không phải.." Cổ Diển dừng một chút, "Nếu không phải trong cung này có dược liệu tốt nhất bồi bổ, người sợ là đều tỉnh lại không được rồi."

Cổ Diển nói xong liền quay đầu đi, nhìn những món ăn sáng kia dờ ra.

M*ẹ của ta.. Một tháng.. Ta cũng thực sự là thật lợi hại..

"Tiểu Khê, ăn ít đồ trước đi."

"Được a được a." Ta sờ sờ cái bụng đói xẹp, nhanh chóng gật đầu, lôi kéo hai người cùng nhau ăn cơm.

Ta đây ăn như hùm như sói, cảm giác một cái miệng cũng không đủ ta dùng, hai nàng cũng không ăn, đồng thời giúp ta gấp đồ ăn.

"Người bây giờ dầu gì cũng là công chúa rồi, có thể có chút tướng ăn hay không? Có phải là lại muốn một lần nữa dạy người lễ nghi quy củ?" Cổ Diển oán trách nói.

M*á, ăn cơm thì phải thổng thổng khoái khoái mà.

Ta đem đồ vật nhét tràn đầy miệng nhai xong, đang muốn mở miệng, dư quang thoáng nhìn bên cạnh có bóng người bước nhanh đi tới phía ta, chưa kịp quay đầu nhìn sang, phía sau ầm áp, trên người phủ lấy áo lông mềm mại và mang theo ầm áp.

"Thân thể còn yếu, không nên cảm lạnh." Thanh âm ôn nhu của An Lạc Thành vang ở bên tai, nghe đến ta sững sờ.

"A nương." Ta khẽ cười kêu một tiếng, đang muốn đứng dậy, bả vai bị cô nhân lấy, ta nhìn chằm chằm cô hơi đánh giá, một thân triều phục màu tím đen, trước ngực thêu một cái đầu rồng chữ vàng, trông rất sống động! Chắc, soái!

"A nương thật là soái!" Ta còn nhớ tới lần đầu tiên khen cô soái, hình như là ở trên chiến trường, lần kia cô sợ đến cả thương cũng ném đi rồi, như sống thấy quý.

An Lạc Thành cười cười, cầm lấy khăn mùi soa một bên lau miệng cho ta.

Hạnh phúc..

Nhưng mà còn không dừng ở đó! Ta trơ mắt nhìn An Lạc Thành bưng một chén cơm rượu, múc múc, thổi thổi, sau đó múc một muống đưa tới bên miệng ta.

Ta.. Có chút.. Ân.. Đúng hình? Chỉ ngây ngốc đều không biết mở miệng rồi.

"Huh?" An Lạc Thành lại nâng cái muống.

"A a nha" Ta nhanh chóng há mồm.

M*ẹ của ta, chủ động đút ta ăn cơm, tuyệt đối là xưa nay chưa thấy, một lần đầu!

Ta nhắm mắt lại hưởng thụ lấy cơm rượu ngọt ngọt, thuận tiện đắc ý hành động của An Lạc Thành.

"Cười ngốc cái gì?"

Ta vừa nghe lời này, ngại ngừng lại vò đầu cười cười, "A nương đột nhiên đổi tính tình, đối với ta ôn nhu như thế, ta còn có chút không quen đó."

An Lạc Thành nghe vậy, sắc mặt lập tức thì âm trầm lại, cầm chén bỏ xuống, đứng dậy muốn đi.

"Này này a nương a nương, ta thích người bây giờ như vậy." Ta nhanh chóng kéo lấy cô cười làm lành.

Cô hơi chút bất đắc dĩ liếc ta một chút, lại ngồi trở về.

Sau khi ăn cơm xong, cô lại chủ động dẫn ta đi hoa viên tản bộ, ta cảm thấy hôm nay quả thực chính là một ngày tốt đẹp nhất trong đời của ta!

* * *

Nghỉ ngơi bảy, tám ngày, những ngày gần đây, An Lạc Thành cả ngày làm bạn với ta, đều đem ta sủng đến lên trời rồi.

Ôi ta làm sao một công đôi việc, sau khi cô xưng đế, cái gì cũng không làm, chỉ bầu bạn với ta?

Nha đúng rồi, còn có một việc, mấy ngày nay con sâu trong bụng vẫn không có dần vặt nữa, hỏi các nàng, các nàng nói là trong cung

có thái y hiểu cổ thuật, đã đem con sâu kia loại trừ đi rồi.

Ta còn cố ý uống vào mấy ngụm nước lạnh thử một chút, chắc, thật không có phản ứng!

* * *

Ngày này sáng sớm tỉnh lại, theo thói quen trở mình về phía phải, duỗi một chân qua, ôi? Vậy mà vồ hụt rồi!

Mở mắt nhìn lên, An Lạc Thành đã không thấy rồi.

"Tiểu điện hạ tỉnh rồi? Nô tỳ hầu hạ ngài thức dậy." Ta đây mới vừa mở mắt, hầu gái bên cạnh thì vọt tới, không nói hai lời mạnh mẽ hầu hạ ta đứng dậy, ta.. Ta còn muốn ngủ lại đó!

Không nói lời gì bị rửa mặt rồi, xúc miệng, đổi lên quần áo mới.

Ta theo cái gương nhìn trái phải một chút, trường bào màu tím thẫm, trước ngực hình như thêu một cái con rắn nhỏ màu bạc, tại sao là rắn, thật là ghê tởm.. Bỏ đi, dù sao không nhìn kỹ cũng nhìn không ra.

"A nương đi đâu rồi." Ta sửa lại cổ áo một chút, người đừng nói, thực sự là người dựa vào ăn mặc, vừa trang điểm, chà, trộm soái!

"Chắc là thượng triều rồi đó."

"Nga.." Đúng nha, cô bây giờ là hoàng đế, phải thượng triều.

OK, đi thăm dò.

"Này tiểu điện hạ, ngài còn không có dùng bữa đó." Hầu gái gấp ráp gọi ta.

"Không ăn, mỗi ngày ăn rồi ngủ ngủ rồi ăn, nuôi heo hả?"

Ra cửa, ta thì bối rối..

Hoàng thành này có chút lớn, ta.. Không biết đường a..

Trái phải tìm thử, muốn tìm hầu gái dẫn đường, ờ, bóng người kia ngược lại là có chút quen.

"Này, An Đạc." Cách đó không xa An Đạc đang bồi hồi ở giữa đường, nhìn thấy ta, hình như ngẩn người.

"Làm sao rồi? Không quen biết ta?" Ta đi tới vỗ bờ vai của nàng một cái.

Nàng nhìn nhìn ta, cười khở một tiếng.

"Người còn biết nhớ được chúng ta?"

Hả? Cái quỷ gì nha?

"Người nói đây là lời gì? Ta lại không mất trí nhớ, làm sao sẽ không nhớ rõ các người?"

"Ha.. Nhớ được? Lương tử đối với người có tình có ý, nhưng người lại đối với nàng chẳng quan tâm, điều này cũng gọi nhớ tới?"

"Lương Lương?" Ai du, nàng vừa nói như thế, những ngày qua là chưa thấy Lương Lương a!

"Nàng làm sao vậy?" Ta đây trong lòng đột nhiên âm âm nháy lên, có loại dự cảm không tốt.

Trong con người An Đạc lóe qua một tia kinh ngạc, "Người không biết?"

"M*ẹ ki*ếp đừng nói nhảm, nói mau!"

"Mẫu thân sau khi đăng cơ không lâu, Ngu quốc phái sứ đoàn đến cầu thân, mẫu thân liền.."

"Cầu thân? Sau đó thì sao?"

"Mẫu thân đem.. Lương tử.. Đưa đi Ngu quốc.. Hòa thân rồi.."

"Cái gì? Chuyện này.. Sao có thể có chuyện đó! Thiệt hay giả, người đừng đùa ta!" Ta mãnh liệt nắm đầu, đây m*á nó.. Lương thông tin có chút lớn, ta.. Khó tiếp thụ

"Không không không, cái này không thể nào, a nương sẽ không làm ra chuyện như vậy." Lần này ta lựa chọn tin tưởng An Lạc Thành, dựa vào tình cảm của cô đối với Lương Lương, ta không tin cô sẽ làm ra chuyện như vậy, hơn nữa còn có một chút rất khả nghi.

An Đạc đang muốn phản bác, ta khoát tay áo một cái, "Nếu quả thật như lời người nói, Lương Lương bị đưa đi hòa thân, vậy có một người, nhất định sẽ xù lông."

Cổ Điển!

-----oOo-----

Chương 84: ôi có phải ta nói sai lời gì

Nguồn: EbookTruyen.VN

"Sự phụ!" Ở dưới sự dẫn dắt của An Đạc, hai ta gấp rút vọt vào nơi ở của Cổ Diển.

"Xem ra là thật sự phải một lần nữa dạy người lễ nghi quy củ rồi." Trong điện, âm thanh của Cổ Diển có chút bất mãn.

Nàng vừa mở cửa, nhìn thấy ta, lại nhìn An Đạc một chút, hơi ngần ngừ.

"Làm sao vậy?"

"Lương Lương ở đâu?" Ta cũng không phí lời một phát bắt được tay của nàng, kỳ quái, tay nàng đặc biệt lạnh, ống tay áo tựa hồ còn mang theo lạnh buốt!

Ta lại sờ sờ, nàng vội rút tay về, cũng không trả lời ta, chỉ là oán trách nhìn An Đạc.

"Sự phụ, các người có phải có chuyện gì gạt ta?" Cổ Diển là không hẳn là người biết nói dối, ta vừa hỏi như vậy, vẻ mặt nàng lập tức có chút mất tự nhiên.

Cổ Diển không lên tiếng, quay người trở về phòng.

"Lương Lương căn bản không có bị đưa đi hòa thân có đúng hay không? Cho dù thật sự muốn hòa thân, nhiều ứng cử viên như vậy,

cũng chắc chắn sẽ không phải nàng, a nương để tâm nàng không thiếu hơn ta."

Cổ Diễn nghiêng người, tránh được ánh mắt của ta.

"Cho nên nàng đến cùng đi đâu rồi? Đến cùng làm sao vậy?"

"Nói a! Nàng đến cùng làm sao rồi!"

Ta lại nhìn chăm chăm Cổ Diễn nhìn kỹ một lần, động tác nàng vừa hết sức thu tay về để ta cảm thấy rất khả nghi.

"An Đạc, trong cung chỗ nào có địa phương tương tự hầm băng?"

Nghe được hai chữ hầm băng, Cổ Diễn nhấc lên con mắt, OK, không chạy thoát rồi.

"Hầm băng.." An Đạc cau mày trầm tư một chút, vỗ tay lớn một cái, "Ta nhớ ra rồi! Ta đây hai ngày thường thường nhìn thấy bọn thị vệ vận chuyển khối băng đến tấm điện của mẫu thân!"

"A nương?"

"Đi, đi xem thử."

"Này các người.." Cổ Diễn đứng dậy ngăn lại hai ta, nhìn chăm chăm ta nửa ngày, "Ôi.. Liền biết không che giấu nổi người."

"Đi thôi, ta dẫn người đi gặp nàng."

* * *

Theo Cổ Diễn một đường đi tới tấm điện của An Lạc Thành, trong điện không có một bóng người.

Cổ Diễn quen đường đi đi tới sau lưng ghế dựa nội điện, quay đầu

lại nhìn hai ta, muốn nói lại thôi.

Ta đi tới nhìn một chút mặt tường kia, đưa tay sờ sờ, lạnh lạnh man mát, phẳng phất từ bên trong mà thẩm thấu hàn ý ra ngoài.

"Lương nhi liền ở trong đây, người.. Chuẩn bị tâm lý thật tốt." Cổ Diển nói xong, ta còn không nhìn thấy nàng đưng vào nơi nào, cửa liền mở ra rồi.

"Hí.." Cái cửa này vừa mở, một trận khí lạnh phả vào mặt, ta giật mình một cái, có một loại dự cảm không tốt.

Phía trước là một cái hành lang, hai bên đường lớn toàn là khối băng, Cổ Diển dẫn đường phía trước, đi không tới hai bước, ta đột nhiên nghe thấy một tiếng kêu thảm thiết đau đớn!

Một tiếng này đúng là làm ta giật cả mình, cả Cổ Diển cũng dừng bước chân một chút, mà yên tâm bước lên trước.

Hành lang này cũng không dài, nối thẳng về một phòng băng, thật xa, ta thì nhìn thấy Mạc Cửu chấp tay đứng giữ cửa, nghe được tiếng bước chân, nàng quay đầu lại xem đến, nhìn thấy ta, ngẩn ra.

"Suỵt, người làm sao dẫn nàng đến rồi.."

Cổ Diển lắc lắc đầu, "Không giấu được."

"Lương.. Lương tử" An Đạc đột nhiên kêu sợ hãi, ta nhanh chóng nhìn sang, nhìn thấy Lương của ta quần áo mỏng manh, nằm ở trên một cái giường băng, An Lạc Thành bên cạnh và vài tên thái y đang ấn lấy nàng, Lương Lương một mặt thống khổ, mặc dù là nằm ở trên giường băng, lại vẫn là đầu đầy mồ hôi.

Thái y một bên đang cẩn thận từng li từng tí một thi châm, chưa hề bị chúng ta ảnh hưởng.

Ta vung vung tay về phía An Đạc, để nàng yên tĩnh.

"Cổ trùng ở trong cơ thể nàng có đúng hay không?" Chính mình ép buộc chính mình tỉnh táo lại.

Cổ Diễm gật gật đầu.

Quả nhiên.

"Vậy họ bây giờ là đang làm cái gì?"

"Thái y nói cổ trùng này nhện không được hàn, nàng nói nàng từng ở trong sách từng thấy có người trúng cổ này, liền đem chính mình đưa thân vào bên trong hầm băng, làm chết tươi con trùng kia. Cho nên.."

"Nếu như con trùng kia không đông chết, Lương Lương chết rét trước thì làm sao?" Phương pháp này, có thể được sao?

"Một tia cơ hội sống, cũng tốt hơn ngồi chờ chết.."

"Vậy các người có nghĩ tới hay không, trùng này là sợ lạnh, nhưng trong lúc này, Lương Lương sẽ chịu đựng bao nhiêu thống khổ?"

Đang nói chuyện, tiếng kêu thảm thiết của Lương Lương căn bản chưa từng nghe tới, ta nhìn nàng co quắp, cố nén, tròn tròn con mắt, ta cảm giác nàng lúc nào cũng có thể đau chết tươi!

Cổ Diễm cũng trầm mặc.

Phù.. Ta thở dài một hơi, nơi này đối với ta mà nói quả thực chính là địa ngục!

Ta nghe nhiều tiếng kêu thảm thiết của Lương Lương, ta cũng bất lực, ta..

"Ta vẫn là cảm thấy phương pháp này không thể thực hiện được." Nói qua, ta đi đến phía giường băng.

"Người muốn làm gì?" Mạc Cửu vội đưa tay cản ta.

Cả An Lạc Thành cũng quay đầu lại đến nhìn ta.

"Ta muốn hút lại cổ trùng này một lần nữa."

"Hồ đồ!" An Lạc Thành nghiêm nghị quát lớn, "Đem nàng dẫn ra ngoài." Liếc Cổ Diễm một chút.

Cổ Diễm và Mạc Cửu đi qua thử muốn bắt ta, "A nương, ta không hồ đồ, ta từng chịu thiệt thòi một lần, sẽ không lấy tính mạng của chính mình đến làm tiền đặt cược nữa."

"Sự phụ, các người nghe ta nói trước." Ta một mặt nghiêm nghị nhìn An Lạc Thành, còn có một đám thái y phía sau nàng.

"Lúc trước khi ta hút cổ trùng cho a nương, đã từng cắn chết một con, nhưng khi đó ta cũng không biết cổ trùng này có hai con, mới sẽ làm thoát nó, hiện tại ta vững tin trong cơ thể Lương Lương chỉ có một con trùng, ta có tự tin ở khi nó di dời kí chủ cắn chết nó!"

Thái y họ hai mặt nhìn nhau, đại khái cũng là chưa từng thấy có người chơi như vậy.

"Không thể, phương pháp này quá làm ầu rồi, người nói người đã từng cắn chết một con, vậy cũng chỉ là trùng hợp, con trùng này dời đi kí chủ chỉ có trong nháy mắt, quá khó nắm bắt, nếu như nó tiến vào thân thể của người nữa thì sao?"

Thái y họ mồm năm miệng mười phản đối ta, đúng là vị thái y ghim kim cho Lương Lương tỉnh táo dị thường.

"Ta lại cảm thấy có thể thử một lần." Thái y này thu rồi châm, nhìn tình huống của Lương Lương một chút, lắc đầu.

"Thân thể của đại điện hạ chống đỡ không được bao lâu, nếu như dựa theo phương pháp trước mắt, quá nửa là muốn cùng cổ trùng kia ngọc đá đều nát."

"Nhưng nếu như tiểu điện hạ nhất thời không cẩn thận lại bị cổ trùng kia đắc thủ, lại nên làm thế nào cho phải?"

"Thế nhưng đại điện hạ.."

Ôi m*ẹ của ta, đám thái y này đại điện hạ tiểu điện hạ, lượn quanh đầu ta đều đau rồi!

"Đề ta." Cổ Dẫn đột nhiên lên tiếng, ngăn lại mọi người.

Mọi người một mặt ngu ra nhìn nàng, nàng nhẫn nại tranh luận với mọi người.

Ôi hắc hắc, nghĩ quá nhiều, chuyện chiếm tiện nghi, ta làm sao có khả năng tặng cho người khác hở?

Ta thừa dịp các nàng tranh luận, nhìn một cái chạy tới bên giường, một tay nâng lấy lưng của Lương Lương, không nói hai lời thì hôn lên.

"Ai ya! Tiểu điện hạ người.." Các nàng phát hiện cũng đã chậm, ta khoát tay, ngăn lại các nàng ồn ào, các nàng cũng nhanh chóng ngoan ngoãn câm miệng, cả thở mạnh cũng không dám.

Thân thể của Lương Lương lạnh đáng sợ, phỏng chừng đúng như thái y kia nói, lạnh một hồi nữa, Lương Lương phải bị đông cứng chết trước rồi.

Ta hôn lấy môi của Lương lương, lại như hôn lên khối băng.

"Lương Lương, đừng sợ, là ta, người chỉ để ý thả lỏng còn dư lại giao cho ta."

Có kinh nghiệm của lần trước, ta biết ta nên thè lưỡi, cẩn thận từng li từng tí một đem đầu lưỡi tiến vào, cạy ra môi của Lương Lương, khá lắm..

Cảm thụ mà.. Thì một chữ..

Lạnh!

Ta đây đưa đầu lưỡi an phận kề sát ở môi của Lương Lương, ôm cây đọt thỏ, ý nghĩ vừa nghĩ, hí, không đúng rồi, hiếm thấy chiếm tiện nghi, ta làm sao ngoan như vậy đây?

Nghĩ như vậy, ta thì không an phận rồi, lại đem đầu lưỡi thăm dò vào, ngoắc ngoắc đầu lưỡi của Lương Lương, chà chà chà, vừa mới chạm được đầu lưỡi của Lương Lương, hơi lạnh! Hơn nữa Lương Lương còn có phản ứng, le lưỡi tới nghênh đón ta!

Vậy thì rất.. Vậy cái gì chứ không đúng!

Ta đây tay phải không tự chủ được để tới trên bụng Lương Lương, một đường hướng lên trên..

"O?"

Hả? Ta lặng lẽ mở mắt, m*ẹ ki*ếp một đám thái y kia vây quanh ở xung quanh ta nhìn chăm chăm tay của ta nghiên cứu, ta con m*ẹ nó!

Mất hứng!

Thuận thế lấy tay di chuyển đến bả vai Lương Lương ôm nàng, được rồi được rồi! Đừng nhìn chăm chăm tay của ta!

Ta lại nhắm mắt lại, chăm chú cảm thụ lấy, a, cảm thụ lấy cổ trùng.

Cùng Lương Lương triển miên một hồi, tay này của ta.. Tay ta đây đúng là không quản được, luôn muốn lộn xộn.

Hôn đến có ba, bốn phút, Lương Lương vốn vẻ mặt thổng khổ đột nhiên dần dần biến mất, lòng ta rùng mình, âm thầm nhắc nhở chính mình chớ khinh thường, đây đại khái là cổ trùng không làm náo loạn nữa, chuẩn bị dời đi kí chủ rồi.

Nghĩ như vậy, ta vội vàng nín thở ngưng thần, trận địa sẵn sàng đón quân địch.

Đột nhiên! Đầu lưỡi một trận hơi cảm giác lạnh ngứa, ta m*á nó không chút nghĩ ngợi hì hục một cái thì cắn!

"Ngô.." Rên lên một tiếng, ta đột nhiên đứng dậy, che miệng lại, một mặt thổng khổ.

"Làm sao vậy?"

"Thành công rồi sao? Hay là.." Đám người kia lập tức vây quanh ta.

Ta.. Ta che miệng lại, nước mắt không cần tiền lướt xuống, ta.. Ta..

"Đến cùng làm sao vậy?" An Lạc Thành ngồi xổm ở trước mặt của ta một mặt lo lắng.

"Phi." Ta há miệng, phun ra một con trùng con màu trắng ước chừng dài một tấc, bị cắn thành hai đoạn.

"Cắn.. Trúng.. Đầu.. Lưỡi.. Rồi.." Ngậm lấy nước mắt nói một câu.

M*á nó.. Miệng vừa cắn xuống cuống lưỡi.. Đau xót thoải mái.. Ta cảm giác hình như suýt chút nữa đem đầu lưỡi của mình cắn đi?

Nước mắt trực tiếp thì như bão tố ra ngoài rồi!

Ta tiếp nhận tách trà xúc miệng, cười cười, "Ta nói rồi, việc này ta từng làm một lần, là có thể làm ra lần thứ hai." Ta đây thì đắc ý rồi.

An Lạc Thành Trước mặt rõ ràng thờ phào nhẹ nhõm, nhìn ta, sắc mặt một chút đỏ một chút trắng, như trở mặt, nhìn đến ta đều mông lung rồi.

Cổ Diễn đem áo khoác của chính mình cởi xuống, khoác lên trên người Lương Lương, bế nàng lên, Lương Lương hình như là ngất đi rồi.

Cổ Diễn ôm Lương Lương đi ra ngoài, một đám thái y vội hùng hục đuổi theo.

Ngược lại là An Lạc Thành, một phòng toàn người đều đi rồi, cô còn chưa đi, nhìn chăm chăm con trùng trên đất kia một hồi, quay đầu liếc liếc ta.

"Khi người hút trùng cho ta, cũng là như vậy?" Liếc nhìn giường băng một chút.

"Hả? Nếu không thì sao?" Ta gãi gãi đầu, còn có phương pháp khác để hút trùng sao?

An Lạc Thành nghe vậy, lặng lẽ mở mắt, hình như là đỏ mặt?

A! Ta! Ta hận không thể một cái tát đập chết chính mình!

Ta vậy mà có thể không có gì lo sợ nói cho cô biết như thế, ta cưỡng hôn người rồi! Nha không, không phải cưỡng hôn, là.. N*út lự*ới!

Cô.. Cô có thể đập chết ta hay không a? Có cảm thấy ta có ý sàm sỡ cô hay không?

An Lạc Thành đứng dậy, hít sâu một hơi, tức giận vẫy vẫy tay áo của cô, quay người muốn đi, bước chân dừng lại, nhìn con trùng chết kia, bồm bộp đi tới chính là một cước..

Chà chà chà.. Còn nghiền nghiền..

Lúc này mới phẩy tay áo bỏ đi..

Ta.. Ta nhìn con trùng bị cô ép đến hài cốt không còn, dường như nhìn thấy kết cục của chính mình giống như vậy, toát ra một thân mồ hôi lạnh không có nguyên do..

-----oOo-----

Chương 85: chương cuối thượng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Thân thể của Lương Lương đang từ từ khôi phục, mấy ngày nay ta đều hầu ở bên người nàng chăm sóc, mắt thấy tình trạng của nàng càng ngày càng tốt, thấy đầy, mới vừa uống thuốc xong, thì không chịu được muốn so bì khoa tay múa chân với ta một hồi.

Ta thì tùy tiện chơi với nàng chút, cuối cùng vẫn là lấy ta bị treo lên đánh mà kết thúc.

"Tiểu Khê, gần đây ngươi có phải là lười biếng hay không!"

"Nào có! Rõ ràng là ngươi quá lợi hại rồi!"

Lương Lương bĩu môi, một mặt không tin, đưa tay kéo ta lên.

"Khà khà." Ta vỗ vỗ bụi bặm trên người, cười ngây ngô.

"Trước đây hành quân đánh trận, luôn muốn có thể yên ổn, sống thảnh thơi bình thản chút, nhưng bây giờ.. Lại có chút hoài niệm cuộc sống chinh chiến giục ngựa khi đó, khoái ý ân cừu."

Ta cười cười, tỏ ra là đã hiểu, gần đây cả ngày ở tại trong cung nuôi béo, ta cũng cảm thấy rất nhàm chán.

"Đúng rồi, mấy ngày nay làm sao không nhìn thấy mấy người các nàng?"

"Phốc.." Lương Lương vừa nhắc tới mấy đám nhóc khác, ta liền muốn cười!

"Làm sao vậy?" Lương Lương chớp chớp mắt, một mặt không rõ.

Ta nhanh chóng lôi kéo nàng ngồi xuống, "Mấy ngày nay người dưỡng thương, ta cũng quên nói cho người biết."

"Trước đó vài ngày Ngu quốc không phải phái sứ đoàn để cầu thân sao, a nương không muốn phật ý mặt của Ngu vương, liền đồng ý."

"Người có thể đoán xem, nàng đem ai giao cho Ngu vương?"

"Người cũng đừng thừa nước đục thả câu, nói mau a."

Ha ha, ta đập bàn cười điên cuồng một hồi, đem mặt vỗ lên, làm mặt tròn lớn cho Lương Lương xem.

Lương Lương ngẩn người, nhướn mày, "Tiểu Mãnh?"

"Ha ha ha ha! Nếu không phải vì chăm sóc người ta cũng đi đưa tiểu Mãnh, ta thật muốn nhìn thử, khi Ngu vương nhìn thấy tiểu mập mập này, nên là vẻ mặt gì ha ha ha ha!"

"Này người nói, Mục Khuynh Tuyết và Lạc Tử Y, Ngu vương sẽ đem ai gả cho tiểu mập mập? Ha ha ha ha!"

M*á n*ó cười đến ta đều không đứng lên nổi rồi.

Lương Lương một mặt vẻ mặt khó xử, "Àch.. Mẫu thân cũng thiệt là, làm sao có thể trêu người ta như vậy."

Ôi chờ chút!

"Không phải, nghe người ý này, người còn muốn đi hòa thân hay sao?"

"Ạch không không không.." Lương Lương nhanh chóng lắc lắc đầu.

Ừm, lúc này mới ngoan nè!

"Không phải.. Không phải còn người nữa sao.." Con mắt Lương Lương bốn phía liếc nhìn.

Cái gì?

"Ta?" Như vậy ta một mặt đứng hình, "Người muốn cho ta đi hòa thân hả?"

Lương Lương bĩu môi, "Khi ở Ngu quốc, người không phải cùng Mục Khuynh Tuyết kia kết bạn thật vui sao.." Chu mỗ nói một câu.

Ta..

Ta suýt chút nữa bị nước miếng của chính mình sặc!

Ta cẩn thận liếc nhìn dáng dấp của Lương Lương, quệt mồm nghiêng đầu, con mắt thỉnh thoảng nhìn ta, thấy ta nhìn nàng, liền lại dờn mắt đi, chặc.. Chuyện này làm sao nhìn đều giống như.. Ngạo kiều a!

"Này này," Ta đưa tay chọt chọt nàng, "Người chắc sẽ không phải.. Ghen chứ?" Cười xấu xa đem đầu nhích qua.

"Phi." Lương Lương phun ta nước bọt, nàng còn đỏ mặt!

Ôi, ta đây liền muốn làm vài việc gì đó mà!

Ta chống cánh tay nửa nằm nhoài trên bàn, một tay bóp lấy cằm của nàng.

"Tên gia hỏa người đây, lại đối với ta vừa hôn vừa sờ vừa câu dẫn, hiện tại ăn sạch rồi, thì muốn trở mặt quyết nợ?"

"Ta.. Ta lúc nào.."

"Xuyt.. Đừng nói chuyện..". Ta đưa tay đặt lên môi nàng.

"Đi cảm thụ."

Lương Lương ngẩn người, "Cảm thụ cái gì?"

"Đầu lưỡi."

"Người.. Phi!" Lương Lương tức giận, đẩy ra tay của ta, đè ta ở trên bàn.

"Ha ha ha ha!" Lương Lương khuôn mặt nhỏ này đỏ như để người nấu rồi, vô cùng đáng yêu!

Đại khái là cảm thấy ta đang nhìn chăm chăm nàng, cái tên này lại một mặt mắt tự nhiên, đứng lên.

"Ơ Lương Lương, nếu không chúng ta ra ngoài chơi đi, ngắm nhìn sông núi."

"Ra ngoài chơi?" Lương Lương hơi động lòng chút, "Nhưng mà mẫu thân sẽ để chúng ta đi ra ngoài sao?"

Cũng phải, từ khi làm điện hạ ch*ó m*á cái gì này, quy tắc có thể so với trước đây càng nhiều càng rườm rà rồi.

"Ta đi tìm nàng nói một chút thì được rồi." Vỗ ngực một cái, cam đoan, cho ta tự tin nha?

* * *

Hùng hục chạy đi tầm điện của An Lạc Thành, mới vừa vào sân đã bị hầu gái cản lại, bảo là phải thông báo, em gái a, ta còn cần thông báo?

Đợi một hồi, lúc này mới để ta vào.

"A nương!" Vừa vào điện, nhìn thấy An Lạc Thành đang ngồi ở trên long ỷ xem tấu chương, ta cao giọng thét lên nhào qua.

An Lạc Thành ngẩng đầu liếc ta một chút, "Không quy tắc." Lời tuy là nói như vậy, nhưng trên mặt vẻ tươi cười không tự giác hiện ra.

"Khà khà, ta khi nào từng có quy tắc." Ta cười cợt qua.

"A nương!" Di chuyển đến bên cạnh người cô nắm vai đám lưng cho cô.

An Lạc Thành khẽ thở dài, đem tấu chương thả xuống, "Nói đi, lại có chuyện gì."

"Ai ya, nhìn ngài nói lời này, không có chuyện còn không thể tới thăm ngài?"

"Nga."

"Vậy nếu người đã không có chuyện gì, ta ngược lại thật ra có việc muốn nói với người."

"Hử? Chuyện gì?"

An Lạc Thành đem ta kéo đến bên người, để ta ngồi xuống, mẹ của ta, đây chính là long ỷ a!

Lần này ta có thể cảm nhận được cái gì gọi là như đứng đồng lửa rồi! Ta ngồi đều cảm thấy cộm cộm cái mông!

"Những ngày tháng nam chinh bắc chiến này, cũng không có thời gian xuất ngoại du ngoạn, chưa từng lãnh hội qua sơn thủy tốt đẹp."

Ờ? Lời nói này, chính hợp ý ta a!

"Đúng đúng đúng, chưa từng lãnh hội qua non nước tốt đẹp!" Ta đây gật đầu như gà con mổ thóc.

An Lạc Thành liếc nhìn ta một chút, "Người cũng là cảm thấy như vậy?"

"Đúng vậy a đúng vậy a, thật vất vả là yên ổn rồi, dù sao cũng nên khao thưởng bản thân chút a."

"Uhm." An Lạc Thành gật gù, ý cười càng sâu rồi.

"Vậy tốt, khoảng thời gian này ta không có ở đây, sự vụ lớn nhỏ trong cung thì giao cho người." An Lạc Thành nói xong, đem tấu chương chòng như ngọn núi nhỏ đẩy lên trước mặt của ta.

"Cái gì?" Ta m*á nó.. Nghe không hiểu!

"Những năm này chưa từng cùng Quyết nhi cố gắng ở chung, hiếm thấy có cơ hội, ta muốn dẫn nàng đi ra ngoài du ngoạn một thời gian."

"Ta.. Cho nên ý của cô nói là cô muốn tự mình ra ngoài chơi, đem cục diện rối rắm này ném lại cho ta?"

"Không không không không, chuyện này.. Ta đây đâu làm được!"

"Những thứ đồ này người tùy ý duyệt một chút thì được, nói chung đừng đến phiền ta." Cái tên này một mặt không kiên nhẫn, ta..

"Ta.. Tùy ý.. Ta.. Người chuyện này.." Ta lại không có lời gì có thể nói?

"Nhưng mà a.. A.. A nương a.."

"Hả? Người không phải không có chuyện gì tìm ta sao? Người có

thể lui xuống rồi."

"A không phải không phải, có việc có việc a, ta cùng Lương Lương cũng muốn ra ngoài chơi a! Người nói người đi rồi, đem ta lưu lại đây, cái này.. Cái này.. Vật này ta cũng không biết duyệt, chữ ta đều không hoàn toàn biết, người.. Nếu không để sự phụ làm?"

"Nàng cùng Mạc Cửu đã đi rồi."

"Cái gì?" Fu*ck! Bị hai tên này giành trước rồi hả?

"Được rồi, việc này cứ quyết định như vậy, đi ra ngoài đi, chớ phiền ta." An Lạc Thành vung vung tay, giống như đuổi ruồi, ta..

"A nương tốt, người buông tha ta đi!" Ta ngồi dưới đất ôm chân cô thì không đứng dậy rồi!

An Lạc Thành liếc liếc ta, thưởng ta một cước.

"Nếu người lè mề nữa, ta liền đem Lương nhi cùng dẫn đi."

Cô tiếng nói mới nói xong, ta lập tức cầm miệng không gào rồi.

Cô hơi chút cười đắc ý cười cười, "Người cùng Lương nhi ra ngoài du ngoạn, và cùng ở lại trong cung, khác nhau ở chỗ nào?"

Ờ, đúng vậy a, không khác nhau a, An Đạc họ đều đi Ngu quốc rồi, Mạc Cửu Cổ Diễn cũng không ở, An Lạc Thành thì đem An Quyết dẫn đi, vậy không phải còn lại ta cùng Lương Lương trải qua thế giới hai người sao!

Nghĩ như vậy..

Hắc!

Ta vui vẻ rồi.

A không đúng, chờ chút! An Lạc Thành làm sao sẽ nói ra lời nói như vậy?

Trong lòng ta cả kinh, cảm giác bị cô rình được bí mật gì, "A nương người.. Nói lằng nhằng gì đấy.. Già.. Già không đứng đấy.."

An Lạc Thành kéo lấy lỗ tai của ta đem ta kéo dậy, "Đừng cho là ta không nhìn ra kế vật này của người, từ nhỏ thì Lương Lương này Lương Lương nọ."

"Hừ, vậy ta vẫn luôn là a nương này a nương nọ đó." Ta xoa lỗ tai nhỏ giọng thầm thì một câu.

"Người nói cái gì?"

"Ach không.. Không có gì.." Ta gãi gãi đầu, nói thầm chính mình không đầu óc, An Lạc Thành không nói nữa, trong phòng bầu không khí lập tức cứng ngắt.

Nàng vui đầu lật lên tấu chương, ta ở bên cạnh đứng một hồi, nhìn gò má của cô, không biết lúc nào, thái dương cô đều có tóc bạc rồi!

Ôi..

Khẽ thở dài, cầm lấy một quyển tấu chương, nhìn qua, cũng không làm sao xem hiểu.

Xệ dịch đến bên người cô, "A nương dạy ta."

An Lạc Thành sửng sốt một chút, lập tức cười khẽ, gật gù, để ta ngồi ở bên cạnh cô, nhìn lướt qua tấu chương, cầm một nhánh bút chấm đỏ và đen đưa cho ta, một tay ôm hông của ta, một tay nắm tay của ta, ở nơi trống không của tấu chương, mỗi nét vạch mỗi đường viết một chữ "Duyệt".

"Được rồi." Nói qua, liền đem tấu chương kia ném qua một bên.

Ta..

"Thì thì.. Cứ như vậy?"

"Dù sao những thứ đồ này, khi vào triều các nàng vẫn sẽ nói lại lần nữa, tùy tiện liếc mắt nhìn, biết có việc này là được rồi."

Ta..

Phục.

* * *

Theo An Lạc Thành nhìn tấu chương một ngày, cái gì cũng không học được, liền học được viết chữ "Duyệt" này.

Buổi tối, cô lưu ta ở trong điện ăn cơm, ừ, qua đêm, khụ..

Trên giường, ta nằm ở bên trong, nghiêng người gối lên cánh tay của chính mình, nhìn An Lạc Thành nằm ngang.

"A nương, người nói thường thường ta gây sự thêm phiền, lại không nghe lời người, còn thích lười biếng thích tranh luận, người đến cùng thích ta điểm nào hả?"

"Ai nói ta thích người?" An Lạc Thành cả con mắt cũng không mở.

"Ta.. Đúng đúng đúng, đây không phải là thích, đó là yêu!" Một câu không biết xấu hổ, nhưng mà An Lạc Thành cũng không có phản ứng ta.

Được thôi, ngủ.

Nằm thẳng, nhìn chằm chằm đỉnh nhà phát ngốc, nhắm mắt lại vừa mới chuẩn bị ngủ.

An Lạc Thành bên cạnh hình như có động tĩnh, ta còn không đợi mở mắt, cái trán mát lạnh, đụng tới cái vật gì mềm mại!

Nhanh chóng mở mắt nhìn lên, ánh mắt An Lạc Thành nhu hòa, một mặt dịu dàng nhìn ta.

Ai du hắc! Cô ngon rồi! Cô gan lớn rồi! Cô còn biết lén hôn!

Ta đây thì kích động rồi! Thì thì ngủ không được a!

Nhất thời cơn buồn ngủ gì cũng bay đến chín tầng mây rồi, trái tim của ta nhỏ âm âm nhảy lên a!

"A.. A nương, ta.. Không buồn ngủ a.."

"Huh?" An Lạc Thành một mặt nghi hoặc.

"Hắc.. Khà khà.."

Chuyện tắt đèn, làm sao có thể nói cho các người nghe đây, người nói đúng không nào?

Tóm lại, ngày hôm sau, ta là bị người khiêng về tấm điện của mình, trên người xanh một khối tím một khối, còn thêm dấu tay từng mảng từng mảng dấu tay trong đỏ thối tím.

Tròn tròn, A Ba lòng mệt, không muốn nói.

-----oOo-----